

Giới thiệu Ta Xuyên Không Thành Tà Thần

Thể Loại: Huyền Huyền, Tiên Hiệp, Xuyên Không, Dị Giới

Độ Tuổi 13+

Hắn là một kẻ thất bại!

Không có được thành công gì trong sự nghiệp.

Tình cảm cũng thế, cũng không có một ai bên cạnh...

Vô tình trong một lần thăm du lại có cơ duyên xuyên không tới dị giới. Từ đây, hắn có cơ hội làm lại cuộc đời, bước lên con đường làm bá chủ, thống lĩnh vạn giới và xưng bá tứ phương.

Hắn khiến thần thánh quỷ quái thán phục, ma quỷ nhìn thấy phải run sợ, người người kính ngưỡng tôn sùng. Hắn là tà thần! Kẻ thống trị đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Không

- Bạch bạch bạch... Uim... á... - Âm thanh nhỏ nhẹ đều đều và phát ra liên tục trong phòng một thanh niên ế lâu năm, phòng của một thanh niên mê truyện, mê hentai chính hiệu.

Trong phòng đang diễn ra cảnh song tu cực kỳ kịch liệt của một cặp trai gái, song tu cực mạnh khiến rung chuyển toàn bộ giường. Cảnh song tu đầy là nói cảnh trên màn hình máy tính. Còn phía đối diện màn hình máy tính thì thanh niên ế vừa xem, vừa waytay với chiếc quần lót đen xì của chị hàng xóm.

- Ta raaaaa... “phụt...phụt...” - Đó là âm thanh cuối cùng vang lên trước khi thiếp đi sau một ngày hắn ra bảy lần.

.....

- Aaaaa... sáng khoái! Lâu lắm rồi, ta mới ra nhiều thế. - Hắn mắt mờ, mắt nhắm, miệng vẫn còn ngáp dở những vẫn cố nói về cảm nhận sau lần ra vừa này.

Bỗng dưng, hắn cảm nhận được có gì đó hơi khác lạ, mùi trong căn phòng hắn đang ở tự dưng có chút khác với phòng hắn bình thường. Hắn liền lấy tay dụi dụi mắt và cố mở to mắt để nhìn xung quanh thì liền ngạc nhiên thốt lên:

- O! O! Cái gì thế này? Ta... đang ở đâu đây? Mà y phục ta đang mặc này là y phục cổ trang sao? - Hắn thủ nhìn y phục mình đang mặc liền ngẩn người nói.

Dừng lại một lát, hắn tiếp tục thốt lên: “Sao...sao...tự nhiên tay chân ta lại ngẩn lại thế?” - Vừa nhìn hết thử y phục hắn phát hiện ra một điều cực kỳ kinh thiên động địa đó là...tay chân hắn tự co lại rồi?

Khúc mắc trong lòng tràn đầy, hắn ngồi dậy, đơ ra tự hỏi:

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

Nương theo ánh mắt ngạc nhiên vạn phần hắn lại lần nữa khó tin nói: “Mà kia là gương đồng? Oái! Thời đại này phải dùng gương bằng thủy tinh mà sao đây lại dùng gương đồng? Lạ lùng!”

Nhìn kỹ vào gương đồng, hắn phát hiện ra dung mạo đã thay đổi. Dung mạo hắn lúc trước đúng là có phần soái ca thanh tú nhưng do cuộc sống chen ép, hắn trở nên ốm yếu hơn chút nên gương mặt tiêu tụy khó thoát được vẻ soái ca ra. Nhưng bây giờ, hắn lần nữa quan sát lại dung mạo này vội thốt lên:

- O! Dung mạo này...cũng đẹp được một phần của ta lúc trước đó. - Hắn xoa xoa cằm của chính mình tự nói sau đó quan sát kỹ hơn hắn không ngờ tới là dung mạo này lại sở hữu mái tóc có màu đỏ đỏ hồng hồng, rất đặc biệt. Mà mái tóc cũng được cắt ngắn, chăm sóc cẩn thận cộng thêm gương mặt có phần thanh tú nên nhìn rất ưa mắt.

- Vóc dáng nhỏ nhắn này là thân hình một đứa nhóc mười mấy tuổi à?

Hắn nhìn y phục, sau đó thân thể tự đoán đoán ra tình trạng của mình bây giờ.

- Mà khoan, y phục cổ trang, cộng thêm gương mặt này, thân hình này cả căn phòng biến đổi lớn như vậy...Chả nhẽ, ta bị bắt cóc rồi đóng mặt nạ quay phim sao? Đeo mặt nạ là muốn che đi khuôn mặt đẹp trai của ta hay là không muốn ta nổi tiếng?

Tự ảo tưởng trong giây lát sau đó hắn quay trở về thực tại hắn phát hiện. Sự thật chỉ có một đó là: “Hắn xuyên không rồi!”

Sau đó, hắn lại tự hỏi:

- Vậy, ta đang ở trong cơ thể của ai đây?

Tương chừng là câu hỏi vu vơ sẽ không ai đáp lại hắn nhưng bỗng dưng trong đầu hắn lại có một thanh âm nhỏ nhẹ vang lên:

- Trần Quân Huyền! – 16 tuổi!

Vừa nghe được tên, hắn liền cười cười nói:

- Trần Quân Huyền? Vậy là cùng tên với ta à? Như vậy, ta xuyên không rồi?

Sau đó, hắn liền nhớ lại những trường hợp xuyên không như này vốn chỉ xuất hiện trong truyện hắn hay đọc, không bao giờ hắn lại ngờ tới được...hắn lại có cơ hội xuyên không!

Bất quá, hắn phát hiện hắn vừa bỏ qua thứ gì đó liền hỏi lại: “Có gì đó sai sai này, ai vừa nói chuyện với ta thế?”

Trong đầu hắn lại vang lên thanh âm tương tự đáp: “Vô Tự Thiên Thư” một vô thượng bảo vật dạng lưu trữ thông tin ai có được thiên thư là sở hữu được sự hiểu biết lớn nhất của thế gian.

Nghe xong, hắn cũng cảm thấy giọng nói đang khoa trương muôn phần, sự hiểu biết lớn nhất thế gian? Đang đùa mà lại nói thật đến vậy. Nhưng mà, hắn cũng không thể không tự cảm thán lên:

- Ra thế, vậy đây không phải là đặc quyền của nhân vật chính sao?

Ngẫm một chút, hắn lại cười lớn ha hả lên:

- Có được sự hiểu biết lớn nhất sao?

- Có được sự hiểu biết lớn nhất trong tay...ta không vô địch! Thì ai vô địch?

Nhưng mà, tiếng cười hắn còn chưa dứt thì cánh cửa phòng bật mở ra. Một thanh y nữ tử vội vàng bước vào, nữ nhân này có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Nhưng mà dung mạo ấy lại toát lên hàn ý lạnh thấu xương nhưng mà lại tan bớt đi bởi sự lo lắng hiệu hữu. Nàng có một thân hình cực kỳ chuẩn, sinh cơ nở rộ, đôi chân thon gọn bước nhanh vào. Ngọc thủ nàng giang rộng ra ôm trầm lấy Quân Huyền đang ngồi đó vội nói:

- Huyền nhi con tỉnh lại rồi sao? Con không sao chứ? Sao lại cười một mình thế?

Nàng vừa hỏi đã hỏi dồn dập thể hiện sự quan tâm ngập tràn. Nhưng mà, Quân Huyền hắn ngờ ra hỏi:

- Nữ nhân này là ai đây? Làm như quen ta lắm sao? Mà tự dưng lại gọi ta là thân quen thế?

Đúng lúc đó, có tiếng đáp trả vang lên trong đầu hắn: “Chu Linh Vân – mẫu thân của Trần Quân Huyền, là bà chủ Vân Hương Lâu.”

Rồi lại thêm một đoạn kí ức truyền thẳng vào não hải hắn, hắn vì oai phong trước mấy bằng hữu, hiên ngang xung phong đi vào hang động kỳ dị, âm u mới được tìm thấy khi chơi.

Quân Huyền hắn anh hùng rom tiến tới trước hang động, dơ tay đẩy mạnh cánh cửa đá to ra. Kỳ lạ một điều là lúc mấy bằng hữu hắn gộp sức đẩy thì đều không rung chuyển được một chút xíu nào. Vậy mà bây giờ, hắn mở cửa hang động này còn chưa đến hết lực đạo thì cửa đã tự mở.

Điều này làm những người bằng hữu của hắn bên ngoài ngạc nhiên cực độ, còn hắn bây giờ đang cực kỳ vui trong lòng vì được thể hiện với gái nên cứ dương dương đắc ý đi vào trong.

Nhưng khi hắn vừa bước vào hang động thần bí đó thì cửa động đóng lại đến lúc này, hắn mới dần cảm giác sợ vì nơi đây quá tối tăm đi, không hề có một tia sáng nào lọt vào, không hề có một tiếng động kêu lên, đến cả một con muỗi vo ve cũng không có nữa.

- Lúc đó, tôi tưởng thế là ngẫu. – Hắn ôm đầu hối hận vì vừa nãy oai quá trớn lên giờ đang hối hận cực độ.

Trong không gian tối tăm, âm u đầy, Quân Huyền hắn bước vào nhẹ nhàng. Nhưng không gian tối quá, hắn bị vấp ngã mất lần mới đến được nơi chính giữa hang động, nơi có được một tia ánh sáng chiếu xuống.

Đang vui mừng vì hắn có lẽ đã chinh phục được hang động khủng bố này, khủng bố vì sao? Vì lúc mới vào cửa vẫn còn chưa đóng lại, hắn kịp đảo mắt nhìn thử thì nhìn rõ nét rồng phượng được khắc lên trên phiến đá cực kỳ điêu luyện, ảo diệu nhìn cứ như là thật, cực kỳ sống động.

Tiểu là hấn vì quá vui mừng cộng thêm tuổi trẻ non dại không có chuẩn bị gì cả mà chạy nhanh tới nơi có ánh sáng rõ nhất thì hấn chợt bị vấp ngã.

- Uych. – Âm thanh vang lên khi cả người hấn ngã xuống.

Đúng lúc cả người hấn ngã xuống thì đôi bàn tay kia mới vô thức cựa vào một phần nào đó rất sắc bén cạnh nơi ánh sáng chiếu xuống. Khi máu hấn chảy xuống thì liền hang động biến đổi rung chuyển khủng khiếp. Độ rung chuyển của hang động bây giờ còn có thể khiến một cường giả đứng không vững nữa.

Dù hang động rung chuyển cực mạnh bên trong nhưng bên ngoài lại không có chút ảnh hưởng. Cảnh tượng bên ngoài quan sát được có lẽ vẫn chỉ là cửa lớn hang động đang đóng kín.

Máu hấn chỉ chảy ra một phần nhỏ nhưng chảy vào những khe nhỏ khiến cả khe nhỏ đó bùng sắc huyết. Cả hang động vốn đang tối tăm liền bùng sáng rực rỡ như được đánh thức. Quân Huyền hấn vực dậy chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì liền bị hút thẳng vào chính tâm ánh sáng, cũng là nơi chính tâm của một tế đàn.

Mất hấn mơ màng, miệng gọi tên ai đó nhưng trong vô vọng, hấn sợ rồi, hấn đến giờ sợ thật rồi. Đến lúc này, cảm giác sợ chết mới hiện trong hấn. Lúc hấn kêu trong vô vọng cũng là lúc ở dưới thân hấn một tế đàn tự hút máu hấn rồi sáng. Nhưng không phải sáng lên màu huyết như lên một màu vàng, màu vàng của hy vọng, màu vàng xuất hiện khác hẳn làm nổi bật nơi tế đàn đó.

Khe huyết chảy ngược lên đến những bức tường đá của hang động liền làm các chữ không màu, không có gì đặc biệt được khắc trên tường đá biến hóa thành chữ màu vàng cổ. Chữ cổ màu vàng phát sáng lên rồi tự tách ra khỏi bức tường đá đó đứng im như đang quan sát gì đó rồi mới nhanh chóng tiến đến gần hấn, bay lên xung quanh hấn một thời gian thì cũng nhanh chóng lao thẳng vào giữa mí tâm của hấn.

Khi những chữ vàng cổ thiên biến vạn hóa liên tục rồi nhập vào mí tâm hấn thì những khắc rồng phượng kia cũng như được thức tỉnh liền phá đá mà bay ra. Nhưng bay ra ở đây không phải một con rồng mạnh vô đối, hay còn rồng có thể hùng bá một phương mà lại là một long ảnh kim sắc bay ra. Ngay sau khi long ảnh kim sắc bay ra thì một phượng ảnh huyết sắc cũng hiện.

Dù chỉ là hai sắc ảnh nhưng sức mạnh nó phát ra cũng đủ trấn áp vạn vật rồi. Long ảnh và phượng ảnh đều múa lượn trên đỉnh hang động liền khiến cả hang động bùng sáng rực rỡ. Mãi đến khi chữ cổ màu vàng hoàn toàn bị thu vào mí tâm Quân Huyền thì long ảnh và phượng ảnh mới dần mờ nhạt và tan biến.

Còn Quân Huyền sau khi bị chữ cổ màu vàng tấn công bất ngờ thì hấn ngất lịm.

Tối hôm đấy, mẫu thân hấn mới đưa được hấn ra ngoài động được rồi nhờ các đại phu đến khám. Nhưng khám xong thì đại phu chỉ lắc đầu và chuẩn đoán: “Hấn sợ rằng cơ hội tỉnh lại rất mong manh.” Các đại phu chuẩn đoán như vậy như để an ủi Linh Vân thôi, còn theo quan sát thì sợ rằng hấn đã gần như sắp chết.

Cứ như vậy, hấn chết lâm sàn bảy ngày. Dù biết hấn khó tỉnh lại được nhưng mẫu thân hấn lại chưa bao giờ từ bỏ hy vọng. Nàng ngày nào cũng tỉ mỉ tự tay chăm sóc hấn. Có đêm, nàng cố nấn lại xem hấn có chuyển biến gì không nhưng đáp lại nàng chỉ là sự im lặng trong vô vọng.

Mọi chuyện cứ vậy trôi qua thắm thoát đã sáu ngày, hấn vẫn bất tỉnh. Đến nay ngày thứ bảy, linh hồn Trần Quân Huyền từ thế giới hiện đại xuyên tới và nhập vào cơ thể này, rồi mở mắt tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cảnh giới

Kí ức Thiên Thư đưa cho hấn chỉ trong chớp lát, sau khi tiếp nhận thì hấn nghĩ thầm:

- Thì ra là vậy, nữ tử trước mặt là mẹ ta sao? Cũng khó trách nàng lại lo cho ta nhiều như vậy.

- Mẹ, con không sao đâu chả qua là hơi biếng nên ngủ lâu một tí – Hấn vừa cười, vừa ôm nàng tiện thể lấy có úp mặt vào hai quả đào tiên (ước mơ của bao nhiêu anh em Fa) và trả lời để an ủi người nữ tử này.

Mẹ hấn cũng hơi ngạc nhiên vì hành động hấn đột nhiên ôm nàng và cựa mặt hấn vào đào tiên của nàng, nhưng cũng bỏ qua vì nghĩ hấn còn trẻ con và một phần lại còn mới tỉnh lại nữa. Nàng nghĩ hấn đang có chút sợ hãi nên ôm nàng như vậy cho đỡ sợ. Nàng xoa đầu hấn rồi mới trả lời:

- Một tí sao? Con có biết con ngất đi đến nay đã bảy ngày rồi không? Con mà còn không tỉnh lại chắc khiến người làm mẹ như ta lo chết mất!

Dứt lời, mẹ hấn đột nhiên ôm chặt hấn hơn rồi nói nhỏ vào tai hấn:

- Lần sau, con đừng có liều như thế. Những người con gái ở trong trấn nhỏ này chưa đáng để con của Linh Vân ta phải liều như thế đâu. Sau này, khi mà

con ra ngoài và đi lên trên thành phố lớn sẽ gặp được nhiều người con gái tốt hơn nhiều.

Quân Huyền hần vốn đang úp mặt vào hai trái đào tiên của nàng nhưng do nàng ôm bắt ngờ làm hần có chút hơi ngột thở rồi.

- Hóa ra, thằng này chết vì sĩ gái à? Chết vì gái là cái chết tê tái mà, nhưng còn hơn ta...waytay xong không biết vì sao mà chết! – Hần dù bị có chút ngột thở nhưng vẫn có chịu đựng sự ngột thở đấy và nghĩ thầm. Nghĩ đến đây hần có chút tiếc cho mình, chết vì waytay thì không biết diễn tả sao nữa...
Bỗng nhiên, hần hỏi lại nàng:

- Thật hả mẹ?

Mẹ hần gạt đầu ra hiệu đồng ý. Hần thấy nàng gạt đầu liền léo méo nói tiếp:

- Vậy con có thể lấy mẹ được không? Mẹ tốt với con như vậy, còn xinh đẹp nữa.

Mẹ hần cũng ngạc nhiên tột độ trong chốc lát rồi mỉm cười trả lời:

- Con muốn lấy mẹ thật sao?

Chuyện lạ! Linh Vân là mẹ hần nhưng nàng lại không những không từ chối hay quát lớn lên hần ‘hồ đồ’ mà lại hỏi ngược lại. Quân Huyền còn ngạc nhiên hơn bao giờ hết, ai ngờ lời hần nói vu vơ với mỹ nhân này lại được nàng đồng ý. Thấy nàng hỏi lại vậy, hần liền gạt đầu lia lịa suýt gãy cổ, làm mẹ hần bật cười lên rồi nói tiếp:

- Vậy sao? Vậy... con phải mạnh hơn cả mẹ, thì mẹ sẽ xem xét cho con một cơ hội.

Dứt lời, nàng buông hần ra, đứng dậy rồi mỉm cười nói tiếp:

- Thôi nghỉ đi ông tướng, mới tỉnh dậy mà miệng đã nói linh tinh rồi.

Quân Huyền thấy nàng nói vậy liền như bị cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương sâu sắc, hần đang bị một nữ tử coi thường và hầu như không có lòng tin ở hần. Nổi nhục nhã này sao hần có thể chịu được đây?

Bức quá, giờ hần quả thật là yếu hơn nàng, chỉ còn cách chứng minh với nàng thôi nhưng mà chứng minh thì sẽ mất bao lâu chứ?

Quân Huyền hần liền nghĩ ra một cách khẳng định đó là hần đứng lên giường oai hùng đáp lại nàng:

- Mẹ, con không nói linh tinh đâu! Con sẽ mạnh hơn cả mẹ và rồi cưới nàng. - Câu nói truyền thẳng đến tai mẹ hần làm nàng đỏ mặt như thiếu nữ en thẹn mới biết yêu. Câu nói này của hần mang đậm chất của một lời khẳng định, một lời hứa hần dành cho nàng vậy.

Hần vậy mà dám khẳng định với nàng như vậy sao?

Một nam tử ham chơi, đại gái nay lại có thể quyết tâm tu luyện thật sao? Hay hần sẽ sớm thành gia lập thất buông bỏ lời hứa kia đây?

Lời hứa của hần sẽ là lời hứa của chính nhân quân tử đích thực hay là của tra nam bay nhanh như gió thoảng qua?

Linh Vân vốn đang định đi ra ngoài, nhưng nàng nghe thấy hần khẳng định chắc như đinh đóng cột như vậy liền cười mỉm rồi quay lại đáp:

- Vậy sao? Ừm... - Đến lúc này, đến lúc cái miệng nhỏ nhắn hoa đào của nàng phát ra tiếng kêu gọi mới làm Quân Huyền hần chốt quyết tâm cực độ. Hần phải tu luyện để có được nàng. Chưa dừng lại ở đó, Linh Vân còn mấp máy đôi môi nhỏ của mình nói thêm:

- Nếu Huyền tử đã quyết tâm tu luyện vậy thì Thiếp Chờ chàng! – Nàng vừa nói vừa thể hiện khuôn mặt đáng yêu vô cùng, đầu chỉ thế câu nói của nàng lại còn được kèm với một cái nháy mắt nhẹ làm tim hần xao xuyến, nhảy loạn một nhịp.

Rồi nàng mới nhanh chân ra ngoài đóng cửa để hần nghỉ ngơi. Điều đặc biệt là nàng vừa đi, nàng vừa cười mỉm như vừa đạt được mục đích gì đó.

Khi mẹ hần vừa đi ra ngoài, cũng là lúc cửa phòng đóng kín lại, Quân Huyền hần ngồi xuống giường và hỏi Thiên Thư:

- Thiên Thư có thể cho ta biết ở đây có những cảnh giới nào? Còn mẹ ta, bà ấy đã đạt tới cảnh giới gì chưa?

Quân Huyền nào muốn nghỉ ngơi nữa, hần phải tu luyện hần phải lớn mạnh như nàng, hơn nàng. Vì hần thật sự muốn có được nàng. Vì hần có lẽ đã rung động rồi!

Hần lần đầu tiên rung động chỉ vì một tiếng kêu nhỏ? Chỉ vì một cái nháy mắt của nàng? Thật sự đây là cảm giác rung động thật sao? Hay là hần chỉ là mê gái đây? Có lẽ là rung động!

Dù có thật sự là rung động hay không thì hần quả thật cần tu luyện vì Linh Vân và cũng để không để ai có thể ăn hiếp được hần.

- Nhân Huyền Cảnh – Địa Huyền Cảnh – Thiên Huyền Cảnh – Huyền Hư Kỳ - Linh Hư Gi – Vương Giả.

- Đây là sáu đại cảnh giới đầu tiên trong tu luyện. Trong mỗi cảnh giới lại chia ra các cảnh giới nhỏ từ nhất cấp đến thập cấp và rồi đến đỉnh phong.
- Chu Linh Vân là cường giả Huyền hư kỳ đỉnh phong

Toàn bộ thông tin Thiên Thư đưa cho hắn làm hắn ngạc nhiên há hốc mồm, không phải do có nhiều cảnh giới mà là do hắn thấy cảnh giới của mẹ hắn hiện tại.

- Ai có thể ngờ được, người mẹ mỹ nhân của ta lại là cường giả Huyền cảnh, cảnh giới mà các thành chủ hay đại thần trong triều chưa chắc đã đến được. Đến cả người có địa vị như họ còn chưa tới thì bao năm nữa ta mới với được tới nàng...? – Quân Huyền hắn nghĩ mà nản, thờ dài liên tục.

- Thôi không nghĩ nữa, coi như đây là cái ta phải đạt đến, mục tiêu ta tu luyện. Bây giờ thì tu luyện thôi nào, thăng nhóc này cũng đủ tuổi tu luyện rồi. (ở Đại lục này 14 tuổi mới có thể bắt đầu tu luyện được và Quân Huyền vì thức tính chậm nên lên 16 mới có thể tu luyện.)

Đang chuẩn bị vào tu luyện hắn chợt nhớ ra một điều. Hắn mới xuyên không tới, trong đầu toàn hentai thì làm gì có công pháp mà tu luyện đây?

Công pháp? Hắn không có! Nhưng hắn nắm trong tay sự hiểu biết siêu việt thì cái gì hắn muốn gì mà chẳng có!

- Thiên Thư đại năng, người có nhiều kiến thức như vậy có thể cho ta công pháp một bộ công pháp được không. – Hắn mở giọng năn nỉ

Vốn Thiên Thư đang định đáp lại gì đó thì hắn lại nói tiếp:

- Ta không tham lam đâu! Thiên Thư cho ta một bộ công pháp đẳng cấp nào cũng được, miễn là đạt tới đẳng cấp cao nhất là được. – Hắn không tham lam quá!

Dứt lời, hiện lên đôi mắt hắn là sự mong chờ cực độ nhưng tự dưng hắn ỉu xiu vì Thiên Thư lạnh lùng đáp:

- Huyền lực không đủ không thể tu luyện.
- Không thể tu luyện! Thế không phải ta trở thành phế vật rồi sao? Người khác xuyên không thì là nhân vật chính bá chủ ta xuyên không thành phế vật à?
- Hắn đang cực kỳ buồn đau vì bị dập tắt hy vọng.
- Vốn tưởng xuyên không qua làm bá chủ như bao nhiêu nam chính khác trong truyện, nào ngờ...! Truyện đúng là lừa người mà – Hắn oán trách.
- Người không thể tu luyện huyền lực. Nhưng đâu phải, người không thể tu luyện hồn lực!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bộ mặt thật

Một câu nói của Thiên Thư làm hy vọng trong hắn bùng lên. Hắn đang cực kỳ sung mãn vì có thêm quyết tâm nhưng rồi lại hụt hẫng khi hắn nhớ mẹ hắn từng nói:

- ‘Tu luyện hồn lực cực khó! Nếu không khống chế được tốt sẽ bị linh hồn câu diệt, với cả khi bắt đầu tu luyện cần có thiên phú về hồn lực cực cao.’
- Ta không có hồn lực mạnh lúc kiểm tra viên đá kiểm tra còn không phát ra tia sáng nào. Thiên Thư người ác quá, người biết là ta không có cơ hội thì đừng gieo thêm hy vọng nữa chứ!
- Người lúc đấy khác và người bây giờ khác.
- Linh hồn người xuyên không vào cơ thể này, cộng với chỉ cần tìm được đủ nguyên liệu ta có thể giúp người dung hợp với linh hồn của chủ nhân trước đây của cơ thể này, nếu thành công có thể giúp người có hồn lực mạnh khởi đầu mạnh gấp đôi, có thể gấp 3 người thường.

Thiên Thư đáp lại làm hắn tràn đầy nhiệt huyết.

- Được! Nếu có cơ hội ta đương nhiên sẽ không làm phế vật. Vậy nguyên liệu cần thiết là gì thế? Ta sẽ đi tìm, ta không thể làm phế vật được! – Hắn đặt quyết tâm.
- Luyện hồn thảo, hồn tinh thú 100 năm (hồn lực của thú tu luyện 100 năm được đúc kết trong thú hồn gọi là hồn tinh), đủ năm loại đá ngũ hành, hồn thiên chi, huyết linh hoa,... Tìm đủ thì gọi ta, ta sẽ giúp người thoát khỏi kiếp phế vật.
- Thoát khỏi kiếp phế vật đúng là điều ta mong ước từ kiếp trước, nhưng mấy loại trên cũng đắt quá rồi. – Nghe xong, hắn thấy nghèo là một cái tội.

- Chà nhẽ, ta mặt dày đi xin tiền mẹ? Mà thôi, mặt dày mới tán gái được, tập dần vậy! – Hấn tự bào chữa cho mình.

Dứt lời, hấn tự dưng nhớ ra một điều cực kỳ lạ thường, hấn chịu được hấn liền hỏi:

- Không phải nguoi chi là một bảo vật thôi sao? Làm sao nguoi có thể giúp được ta?

- Một bảo vật có linh trí và sức mạnh thì sẽ thừa sức giúp một tên nhóc phề vật như nguoi. – Thiên Thư đáp lại.

- Linh trí và sức mạnh, bảo vật nào cũng có sao? Hay chỉ riêng nguoi?

- Cái nguoi hỏi đấy... lúc nào nguoi có được sức mạnh đủ to lớn thì sẽ tự biết. Còn bây giờ, với đẳng cấp này của nguoi không nên biết nhiều chi tổn hại nguoi thôi. – Câu nói của Thiên Thư chứa đầy mùi chê bai hấn.

Quân Huyền hấn đương nhiên biết Thiên Thư chê hấn nhưng Thiên Thư đang nói đúng sự thật mà, thực lực hấn còn quá nhỏ bé nên hấn chỉ tức giận ngầm trong bụng.

Nghe Thiên Thư nói hấn thử suy đoán một vài thứ nhưng rồi liền gạt bỏ ngay:

- Không nghĩ nữa! Không nghĩ nữa! Nghĩ nữa là chỉ tốn đầu đầu ta hơn thôi. Giờ ta phải ra phố xem đã, trước giờ chỉ thấy trên TV giờ được xem thực rồi. – Nghĩ đến đây, hấn mỉm cười tươi rồi mở cửa bước ra ngoài.

Và rồi, hấn đi xuống dưới lầu và đi ra ngoài từ lầu của mẹ hấn. Hấn ra ngoài phố, nhưng khung cảnh trước mắt hấn không phải là một cảnh tráng lệ, nguy nga, huy hoàng như thành phố lớn, mà nơi đây chỉ là một trấn nhỏ đông đúc người với những bộ quần áo cổ trang.

Dù chỉ là một trấn nhỏ, nhưng cũng đủ làm thỏa trí tò mò của hấn bao lâu chỉ được xem phim đọc truyện tranh mà bây giờ được xem ngoài đời thật. Hấn vừa đi vừa ngắm than lên ‘Gái thời này đúng xinh và trắng thật, nếu được ... sẽ có một ngày ta sẽ cho tất cả tử cung nữ nhân nơi đây đều chứa qua cuộc chiến với ta.’

Đang định ngắm gái tiếp thì hấn lại thấy có đồ ăn gì đó có chút lạ, có chút quen nên hấn liền mua ăn thử.

Mua xong, hai tay hấn cầm hai xiên hồ lô đường vừa ăn vừa đi ngắm gái mãi đến tối hấn mới nhớ ra:

- Chết thật rồi, ta chưa xin tiền mẹ mua đồ Thiên Thử báo. Nếu muốn có gái theo thì phải có sức mạnh hút gái mới được.

‘Ọc... ọc... ọc...’ tiếng bụng hấn đánh trống vang lên sau một ngày lượn lờ ngoài phố.

- Thôi về nhà ăn đã, mai ta đi kiếm đồ vậy. - Hấn tự nhủ khi thấy bụng kêu.

Về đến ‘Vân hương lầu’, hấn mới để ý kĩ thì ra từ lầu nhà hấn cũng thuộc dạng khá giả trong Phương trấn này rồi.

Từ lầu hai tầng, đến tối rồi mà vẫn còn đông khách, nhưng dù đông khách thì mẹ hấn cũng không cần động tay, động chân bụng đồ vì nhà hấn có người làm.

Còn mẹ hấn thì chỉ việc đứng trên quán lí. Bên dưới, có các tì nữ làm việc, ngay cả ở cửa ra vào cũng có hai thị vệ đứng canh. Nhìn như thế, Quân Huyền liền gạt gù suy đoán: ‘Địa vị của mẹ hấn trong trấn này cũng không nhỏ đâu’. Không chán chừ nữa, hấn đi vào nhà. Nhưng vừa đến trước cửa thì hai hộ vệ cũng cúi đầu thưa:

- Thiếu gia đã về. – Qua câu chào kia đã làm địa vị của hấn trong mắt khách tôn cao lên không ít.

Vừa nghe thấy câu chào đấy, đám bạn hấn đến ăn trực liền nhìn ra xem thử. Vì sao gọi là ăn trực? Vì đám bạn lấy cớ muốn đến xem hấn như nào và giả bộ ngồi chờ kêu dỗi tại quán mẹ hấn để mẹ hấn tiếp đãi. Đã là bạn của con trai, ai nỡ đuổi trước mặt khách? Cũng vì lẽ đó mà Linh Vân đành gọi đồ cho bọn nó ăn.

Đúng là vừa đến ăn trực, còn khiến quán chật một bàn nữa. Cái này gọi là bạn bè sao? Bạn thì không, bè thì có!

- Gọi ta là bạn, thế mà lúc ta vào động bị ngắt cả lũ chạy đi, không ai vào xem, không ai thềm báo người lớn phải để mẹ ta tự tìm. Đáng hận mà! (kí ức từ Thiên Thư đưa)

- Vốn tưởng thân thiết ra sao! Hóa ra, tên Quân Huyền kiếp trước này là cái mỏ vàng cho bọn hấn đào à? Dù sao ta cũng là chủ cơ thể này vậy để ta giúp nguoi nhìn rõ bộ mặt bọn nó rồi ra đi thanh thân vậy!

Hấn bước vào, đám bạn kia thấy vậy liền đeo mặt nạ giả dỗi lên rồi buông thức ăn xuống chạy đến chỗ hấn hỏi han liên tục:

- Quân Huyền nguoi không sao chứ?

- Nguoi thật sự có thể đi lại rồi sao?

- Nguoi mà cứ ngắt như vậy, ta lo chết mất.

Hắn thấy vậy liền vỗ vai một nam tử rồi trả lời qua loa:

- Ta không sao, ta không sao.

Rồi đột nhiên hắn lướt mắt qua một lượt dừng lại mở một thiếu nữ áo trắng - người mà Quân Huyền kiếp trước thích và muốn thể hiện lấy lòng. Nhìn nàng Quân Huyền thờ dài với suy nghĩ:

- Cô ta cũng bình thường mà, còn kém xa mẹ ta nữa. Tên Quân Huyền kia có mắt thẩm mỹ kém vậy à? Sống cạnh mỹ nữ mà không biết hưởng lại đi tìm hoa cứt lợn để chơi!

Hắn vừa nghĩ xog liền biến khuôn mặt nghiêm túc rồi nhờ lũ bạn BÈ gọi mẹ hắn vào phòng hắn. Hắn có chuyện muốn báo với mọi người.

Khi các ‘bạn’ hắn đã đến đủ cùng mẹ hắn thì hắn đang ngồi đột nhiên trên ghê liền đứng dậy nói:

- Mẹ con có lỗi với mẹ!

Linh Vân nghe thế liền ngạc nhiên rồi vội vàng đáp lại hắn:

- Con đâu có lỗi gì sao phải xin lỗi ta?

- Vì con không thể tu luyện được nữa. – Hắn giả bộ mà cứ như thật, chưa để mẹ hắn đáp lại hắn liền chuyển đến mục tiêu.

- Ta đã không thể tu luyện được nữa rồi, từ giờ ta chỉ là một phế nhân thôi. Các cậu có chấp nhận chơi làm bằng hữu cùng với một phế nhân như ta không?

Mẹ hắn im lặng không nói gì đứng đơ như một pho tượng. Còn lũ bạn nghe câu hắn hỏi liền thăm nhau truyền tai nhau:

- Nó phế rồi kìa.

- Ủ, tao biết mà. Nó tỉnh dậy đã là kỳ tích rồi, không phế sao được.

- Thế giờ chúng ta phải làm sao?

- Còn làm sao nữa, có một thế lực ngang với Vân Hương Lâu đó là Diệp gia.

- Ý người là chúng ta đi theo con trai của Diệp gia chứ sao?

- Đúng thế, vì nó có chút hảo sắc nên Yến Vũ lo được, chúng ta cứ đi theo thôi, dù sao con trai nhà đấy cũng tốt hơn thằng phế, nhà cũng giàu nữa. – Yến Vũ ở đây ám chỉ cô gái Quân Huyền kiếp trước thích.

Đám bạn hắn thì nhau truyền tai giải pháp để chuyển mỏ đào, sau một hồi bọn bạn Quân Huyền mới quay lại đáp:

- Chuyển mỏ hỏi hệ trọng quá, tao chưa trả lời ngay được.

- Đúng, tao cần suy nghĩ một chút mà có việc quan trọng, ta phải về trước. Nãy giờ đến đây chơi cũng lâu rồi, mẹ tao chắc lo lắm.

Rồi như thế 3 nam 2 nữ cùng đi ra ngoài trước khi đi ra bạch y thiếu nữ - Yến Vũ nhìn hắn cười nhếch mép rồi mới đi ra hắn.

Quân Huyền nhìn đám bạn lộ bản chất thì liền cười mỉm gian tà và nghĩ thầm:

- Anh đây đọc tiểu thuyết tu tiên nhiều hơn tuổi đời bố mẹ các chú đấy, cái trò đào mỏ này anh phát tay diễn nhẹ cái là lộ ngay bộ mặt ra ấy mà.

Bây giờ, hắn mới để ý đến người mẹ của mình không biết từ bao giờ hai dòng lệ từ mắt mẹ hắn chảy ra không ngừng, tay thì che miệng để tiếng khóc không kêu lên.

Quân Huyền thấy vậy liền chạy ra ôm trầm lấy mẹ hắn, dùng đôi tay lau hai dòng lệ, miệng lắp bắp không ra hết câu:

- Mẹ... mẹ... mẹ... m...m

Chưa nói hết thì đột nhiên mẹ hắn nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy tình thương rồi nhẹ nhàng nói:

- Yên tâm! Mẹ không sao, chỉ có chút hơi hụt hẫng. Dù con có ra sao, không tu luyện được, phế nhân đi chăng nữa... thì con mãi là con của Linh Vân ta. Từ bây giờ, con hãy ở trong Vân Hương Lâu này đừng đi ra ngoài, con ra ngoài sẽ bị người ta làm khó vì không có tu vi còn con ở đây mẹ sẽ bảo vệ con.

Đến bây giờ hắn mới hiểu, chỉ có cha mẹ mới yêu thương hắn thật lòng còn những người ngoài kia chỉ là có qua có lại, nếu ngu ngơ còn thành mỏ đào. Hắn mỉm cười hạnh phúc đáp lại một câu gây sốc cực kỳ:

- Mẹ! Thật ra, con không bị phé.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cảnh đẹp tuyệt thế giai nhân

- Mẹ! Thật ra, con không bị phé.

Câu nói vừa dứt liền làm khuôn mặt đang u buồn của mẹ hấn vui tươi trở lại, nàng ngạc nhiên đến mức tròn mắt và hỏi lại:

- Điều con nói là thật sao? Con không cần an ủi ta đâu.

- Con nói thật mà. Mẹ chờ con một thời gian, con sẽ chứng minh cho mẹ xem. – Quân Huyền hấn nắm đôi bàn tay lạnh của mẹ hấn rồi đáp.

- Ừm... Mẹ tin con vì con là con của Linh Vân ta mà. Nhưng sao con lại nói mình là phé vật với đám bạn? – Nàng tò mò hỏi lại hấn.

Nếu là bình thường trước mặt bạn hấn thì hấn sẽ không bao giờ tỏ ra nhu nhược yếu đuối vậy mà nay tự nhận mình là phé nhân, cái này cũng có chút quá khác lạ rồi.

Quân Huyền thờ dài một cái, rồi đáp lại ánh mắt đang mong muốn được thỏa mãn tò mò của Linh Vân: ‘Chỉ là dùng để kiểm chứng thôi, để xem họ thế nào, ai ngờ lời đùa cáo luôn. Vốn dĩ, họ chẳng coi con là bạn chỉ là lợi dụng con.

Mẹ hấn nghe xong liền ngạc nhiên cực kỳ và rơi vào suy nghĩ: Con ta từ bao giờ đã phát hiện ra bọn nó giả bộ làm bạn? Nó thật sự nhìn thấu sao?

Nàng còn không dám tin vào điều mình vừa nghe nữa, đứa con ngốc nghếch có phần mê gái này từ bao giờ đã có thể phát giác ra đám bạn kia chỉ là muốn lợi dụng mình.

- Hình như lần này, sau khi con tỉnh dậy có chút gì đó khác khác. – Nàng vừa nói, vừa nhìn hấn với ánh mắt có chút nghi ngờ.

Quân Huyền hấn đương nhiên nhận ra sự chuyển đổi của ánh mắt mẹ hấn liền gãi đầu, ngây ngô cười hi hi rồi đáp lại:

- Con làm sao khác được chứ, à có khác...ở chỗ là đang cố gắng để chuyển cách xưng hô từ mẹ con sang thiếp chàng thôi.

Câu nói ấy vừa dứt liền làm ánh mắt nghi ngờ kia tan biến, ánh mắt bây giờ lại ánh lên chút hơi ngưỡng ngưỡng và e thẹn. Đôi gò má Linh Vân bỗng chốc đỏ bừng lên, nàng lắp bắp trả lời:

- Vậy, con phải cố gắng lên. Ta còn có việc, ta ra ngoài trước.

- Ô! Từ từ mẹ, mẹ muốn con nhanh trở thành cường giả thì phải cho con động lực chứ! – Nàng đang đứng dậy đi ra ngoài, nhưng chưa kịp thì bàn tay nhỏ của nàng đã bị Quân Huyền nắm lấy và kéo lại.

Do là Quân Huyền vừa thấy mỹ nhân nhỏ định trốn nên hấn liền nhanh chóng đứng dậy theo nàng và đưa tay lên nắm lấy đôi tay nhỏ của nàng kéo nàng quay lại.

Dù hấn đúng là chưa có tí hồn lực, hay huyền lực nào nhưng việc kéo mỹ nhân vào lòng thì nó có sức mạnh từ trong máu rồi. Hấn không cần tu luyện cũng có được.

Linh Vân bị hấn kéo bất ngờ liền mất đà, đổ nhào vào người hấn. Gương mặt mỹ nhân đỏ hơn bao giờ hết, cứ như quả cà chua chín vậy...thật căng mọng! Nhìn là chỉ muốn nhéo cho một cái.

Nàng đúng là huyền cảnh cường giả oai phong lẫm liệt thật đấy, nhưng nàng còn là nữ nhân nữa. Mà nữ nhân luôn có một phần cảm giác che chở tồn tại ẩn sâu trong người nên ngay khi bị nam nhân bá đạo này như thế nàng chỉ đang như chú chim nhỏ khép vào lòng hấn vậy. Quả thật nam nhân này quá bá đạo và ngọt ngào mà.

- Giúp hấn nhanh trở thành cường giả, chẳng phải là muốn ta nhanh trở thành vợ hấn sao? – Nàng đang ở trong lòng hấn liền nghĩ về câu nói của hấn ở trên.

Vẫn giữ suy nghĩ đó nàng ngẩng mặt lên nhìn hấn rồi đáp lại trong sự ngưỡng ngưỡng:

- Ai muốn con nhanh trở thành cường giả chứ? – Nàng nói vậy khiến Quân Huyền có chút cảm xúc khó tả khi gặp nữ nhân cứ ngoài lạnh trong nóng này.

- Vậy con muốn động lực gì? – Nhưng nàng liền hỏi tiếp câu này khiến hắn mỉm cười gian tà cực kỳ trong lòng.

- Nếu mẹ đã thành tâm muốn biết, vậy con sẽ thành tâm trả lời. Con cũng không quá tham lam đâu, hôn nhẹ một cái là được rồi. – Quân Huyền hắn không nhìn được nhéo má nàng một cái rồi mới đáp lại.

- Không được! Mẹ con sao hôn được chứ? - Mẹ hắn nghe xong liền gạt tay hắn ra và kiên quyết, cứng rắn trả lời.

- Mẹ nó! Sao cái luật đấy có sớm thế, mà đến đại lục này cũng có rồi à? – Quân Huyền đang chửi thầm cái luật ác ôn cấm huyết thống đấy.

- Chỉ một cái vào má thôi, coi như là mẹ giúp tạo cho con động lực. Không sao đâu! Với cả đây cũng là cách thể hiện tình cảm thôi mà... - Hắn không nói tiếp vì muốn nàng tự suy đoán, rốt cuộc tình cảm đó là nam nữ hay mẹ con?

- Thật sự là không sao chứ? – Về kiên quyết cứng rắn của nàng phút chốc tiêu tan, thay vào đó là sự ngây ngô như trẻ mới lớn bắt đầu chiếm lĩnh.

- Không sao thật mà! Sao con dám lừa mẹ chứ? – Hắn khẳng định lại cho nàng yên tâm.

- Được. Vậy, thử một chút nhưng con phải nhắm mắt lại! – Đến đây khỏi nói rồi, khi nàng quyết định xong thì trên gương mặt mỹ nhân đã không còn chỗ nào để đỏ hỏn được nữa. Thật sự dễ thương vô cùng mà!

- Được! – Quân Huyền cố nhìn gương mặt của nàng một lúc rồi mới gạt đầu nói.

Dứt lời, hắn liền nhắm mắt lại. Linh Vân tiến đến gần hắn hơn, nàng cũng ngượng ngùng cực kỳ như là lần đầu nàng được thử. Và sẽ không có gì để nói nếu nàng không nhắm mắt.

Cũng vì nàng ngượng quá độ nên đã nhắm mắt từ bao giờ không hay. Đôi môi nhỏ nhắn xinh xắn anh đào của nàng tiến gần gò má Quân Huyền hơn bao giờ hết. Gần đến mức mà Quân Huyền hắn cũng có thể cảm nhận được hơi thở của nàng rồi.

Khi cảm nhận được hơi thở của nàng, hắn liền biết thời cơ đã chín muồi liền quay nhẹ gương mặt lại, từ từ chậm chậm. Dù chậm nhưng lại cực đúng nhịp nên khi môi Linh Vân tiến đến gần má hắn cũng là lúc hắn quay môi lại, liền khiến đôi môi nhỏ của nàng chạm vào môi hắn.

Nụ hôn đầu của hắn lại trao cho mẹ hắn. Nàng thấy lạ, vì sao gò má lại mang đến cảm giác lạ như này? Không như gò má bình thường chút nào? Không dễ cảm giác tò mò chiếm lĩnh lâu, nàng liền mở dần đôi mắt long lanh kia ra xem thử. Vừa mở mắt ra, nàng có những cảm xúc mới lạ tự nhiên hiện ra trong cơ thể nàng.

Cảm xúc đấy là ngạc nhiên sao? Không phải.

Đón nhận sao? Cũng không phải.

Có lẽ do nhiều cảm xúc hòa trộn với nhau, bối rối, xúc động, ngạc nhiên,... một lời khó tả.

Nàng chợt phát hiện, này giờ nàng quá chú tâm vào cảm nhận mà quên mất để cho tên xảo trá đạt được mục đích mất rồi. Nàng liền dùng hai tay mềm mại của mình đẩy hắn ra. Quân Huyền ngạc nhiên mở choàng mắt:

- Nàng phát hiện rồi sao? Ta còn chưa kịp cảm nhận hết nụ hôn đầu mà. – Hắn tiếc nuối.

Hắn không chỉ bị Linh Vân đẩy ra mà còn bị nàng nhìn với ánh mắt lạnh lùng như con dao có thể cắt vạn vật.

Dù nhìn hắn như thế nhưng có một điều không thể chối cãi, nàng đang ngượng ngùng. Cực kỳ ngượng ngùng!

- Ta xin lỗi, ta không cố ý! – Quân Huyền đổi cách xưng hô sẵn sàng chịu trách nhiệm.

Linh Vân thì chỉ nhìn hắn thêm một lúc rồi đứng dậy đi ra ngoài. Trước khi đi ra ngoài nàng còn quay lại nhìn với hắn vền vền hai chữ:

- Xảo trá!

Nàng chạy ra ngoài liền khiến bao nhiêu ánh mắt của tỷ nữ chú ý sự khác lạ của bà chủ. Đường đường là Vân chủ lúc nào cũng lạnh lùng, mặt không bao giờ biến sắc vậy mà bây giờ lại mặt đỏ như gấc chạy ra từ phòng thiếu chủ. Quả thật là khó hiểu mà. Dù khó hiểu đó nhưng làm gì có ai cả gan đi hỏi đâu, nên tất cả đều nhanh chóng bỏ qua mà làm công việc của mình.

Trong phòng thì hắn đang cố thưởng thức lại nụ hôn ấy nhưng không được. Cảm giác chân thực đã hoàn toàn biến mất, hắn tiếc nuối đến vô cùng rồi tự than:

- Băng sơn mỹ nhân quả nhiên khó chinh phục. Ta còn cần nhiều kinh nghiệm hơn. Thôi hôm nay thế đủ rồi mai tính tiếp vậy.

Một đêm không biến động gì lớn, nhẹ nhàng trôi qua.

Hôm sau, từ sáng sớm, hắn đã dậy và liền chạy đi tìm Linh Vân. Dù nàng đang cố ý tránh mặt hắn nhưng khi thấy hắn cứ mặt dày nài nỉ nàng cũng vui giận một phần mà đưa hắn ngàn lượng.

Có ngân lượng trong tay cái mặt Quân Huyền cười tươi hẳn. Hắn nhanh chóng chạy ra ngoài trấn để tìm quầy bán thuốc mua đồ. Đúng là ở tiệm dược có cho hắn một vài nguyên liệu hắn đang cần, nhưng bán với giá cũng là thuộc trên trời. Hắn dù mua được nhưng không vui là bao.

Ra ngoài, hắn kiểm tra lại mới phát hiện mình thiếu hai nguyên liệu quan trọng nhất:

- Còn đá ngũ hành với hồn tinh thú 100 năm kiếm đâu giờ? – Hắn đang thử suy nghĩ xem còn nơi nào chưa tới không liền nhớ ra, quả thật có nơi hắn tới rồi mà chưa hỏi:

- Còn mẹ ta mà, dù gì mẹ ta cũng là cường giả huyền cảnh cơ mà. Những nguyên liệu này chắc mẹ ta có.

Nghĩ thử xong hắn liền băng băng chạy về nhà. Không cầu nệ lâu, hắn liền phóng nhanh đến phòng Linh Vân. Vốn quen tính kiếp trước, phòng toàn con trai với nhau nên Quân Huyền liền mở cửa mà không bao trước.

Quả thật trời trao cơ hội rửa mắt mà, hắn mở cửa vào đúng lúc mẹ hắn đang thay y phục. Dù là thay y phục nhưng tiếc là không phải đoạn kịch tính nhất. Nàng vẫn còn khoác một bạch y lụa mỏng ở bên ngoài nên hắn chỉ thấy thấp thoáng vài phần bên trong.

- Tiếc quá! Ta mà chạy nhanh chút là được chiêm ngưỡng cảnh đẹp tuyệt thế trần gian rồi. – Quân Huyền dù hai mắt vẫn đang nhìn nàng không chớp nhưng trong đầu vẫn thấp thoáng hiện hữu suy nghĩ hơi tiếc rẻ.

Nàng phát hiện mình đang bị nam tử xảo trá kia chiêm ngưỡng cơ thể ngọc ngà liền tức giận. Nhưng nàng cần làm đầu tiên là đóng cửa đã, nghĩ xong Linh Vân liền dơ tay nhẹ đánh một chưởng huyền lực ra đóng cửa, chưởng lực vừa bay tới liền khiến cánh cửa đóng rầm một cái.

Tiếng rầm của cánh cửa làm Quân Huyền đang ngắm nàng với ánh mắt say mê có chút hơi run sợ. Vì cánh cửa bằng gỗ cứng như vậy mà còn bị nàng đánh như thế hắn không có tu vi nhờ bị nàng cho một chưởng không phải là toi sao?

Quả thật đúng như điều hắn lo sợ, Linh Vân tiếp tục dơ nhẹ cánh tay đánh ra một chưởng lực. Nhưng chưởng lực lại khác chưởng lực trước. Chưởng lực này mang theo huyền lực cực ít vì nàng biết hắn không có tu vi nên chưởng lực nàng đánh ra mang theo huyền lực cực ít, chủ yếu mang theo băng nguyên tố cực nhiều.

Quân Huyền hắn chưa có tu vi đương nhiên sẽ không kịp tốc độ mà tránh được chưởng lực. Nên khi bị chưởng lực của nàng đánh tới thì bị đóng băng trong tích tắc.

Ủng hộ tác giả củ lìn nhiều nha ae <3

Có ý kiến muốn đóng góp cứ bình luận ở dưới. Mình xin ghi nhận!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ánh sáng kỳ lạ

Linh Vân thấy hắn bị đóng băng liền có ổn định lại y phục. Nhưng nàng chưa ổn định xong thì thấy nơi tầng đóng có chút biến động.

Đó là khi Quân Huyền vừa bị đóng băng thì chưa quá một phút, có sức mạnh nào đó khủng khiếp đang trỗi dậy trong tầng băng giúp hắn.

Mắt Quân Huyền vẫn đang nhắm chặt vì bị độ lạnh bao phủ. Cùng lúc cơ thể hắn có chút không chịu được lạnh thì từ mí mắt lại bỗng dưng xuất hiện những ánh sáng vàng lạ kỳ. Ánh sáng kì lạ ấy xuất hiện liền làm ấm lại cơ thể cho Quân Huyền giúp hắn không bị chết cứng trong tầng băng.

Và khi, ánh sáng xuất hiện liền làm thu hút sự chú ý của Linh Vân, nàng không biết rõ đó là thứ gì. . .nhưng nàng cảm nhận được uy áp của một bảo vật cấp độ không đo được đang giáng thế.

Nàng thử cố nhìn sâu hơn nhưng càng nhìn sâu thì càng như bị hút hồn vậy, thật sự quá khủng bố!

- Đến cảnh giới như ta còn bị nó hút hồn. . . vậy tại sao, nó ở trong cơ thể Huyền nhi mà Huyền nhi không có việc gì?

Thật sự quá kỳ lạ rồi!

Nàng đang suy nghĩ miên man liền phát hiện ở lớp băng có những vết nứt dần được tạo ra ngày một nhiều hơn, vết nứt đó chứng tỏ băng đang được phá. Nhưng ai phá băng đây?

Quân Huyền sao? Hắn có tu vi đâu mà phá băng được.

Sự thật chỉ có một, đó là do chữ cổ vàng kỳ bí kia đang giúp hắn. Sao có thể được? Đến một người có cảnh giới khủng bố như nàng nhìn vào đã sắp bị chiếm hồn, vậy mà đây, Quân Huyền có thể chứa đựng nó, được nó giúp đỡ rốt cuộc là vì sao? Hay Quân Huyền đang điều khiển nó? Nhưng điều này càng vô lý, hắn tu vi không có thì lấy cái gì mà điều khiển một thứ khủng bố như này?

Nàng đang suy nghĩ, đặt nhiều câu hỏi miên man thì trên băng của nàng có những vết nứt ngày càng hiện rõ ra hơn, vết nứt ngày càng một dài hơn ... không mất quá lâu: ‘Bùm...cách...cách...’

Tiếng băng của Linh Vân vỡ, và rơi ra mặt đất ngay lập tức. Quân Huyền hần thoát khỏi băng liền có những nét hồng sắc trở lại. Điều đặc biệt là khi hần dần mở mắt thì những chữ cổ màu vàng vốn đang bay xung quanh lại tự thu lại về mí tâm hần. Linh Vân đương nhiên không bỏ qua chi tiết quan trọng này, chính vì nàng không bỏ qua nên ngạc nhiên khó có thể tả được.

Khi Quân Huyền mở mắt ra thì Linh Vân cũng đồng thời ổn định xong y phục nàng nhìn hần với ánh mắt ngạc nhiên nhưng không để lộ, rồi mới nhẹ nói:

- Hừm! Lần sau vào nhớ gõ cửa, còn bây giờ muốn gì đây ông tướng?

- Còn lần sau hả mẹ? – Hần đang nói đến ước mơ có lần được chiêm ngưỡng cơ thể ngọc ngà của nàng một lần nữa.

Ngay khi nghe giọng điệu gian tà này của hần thì nàng mới khó hiểu hơn nữa. Rốt cuộc một đứa mê gái, liêm sỉ có vài phần như hần thì sao lại có thể điều khiển được cấp độ kia? Chưa nói với tính cách này mà hần được chọn thì càng không thể. Bỏ qua suy nghĩ đầy trắc ẩn qua một bên nàng đáp lại hần:

- Con còn muốn có lần sau sao? – Nàng dù hỏi với giọng cực kỳ nhẹ nhàng nhưng lại kèm với ánh mắt thâm thương... hình viên đạn.

‘Ưc’ Quân Huyền hần trông thấy ánh mắt ấy liền nuốt cục sợ hãi xuống, gãi đầu đáp lại:

- Con nào dám chứ!... Trừ khi nàng cho phép. – Phẫn về đầu hần đáp lại nàng rõ ràng, nhưng về sau hần lại nghĩ im trong đầu.

- Tốt! Vậy rốt cuộc con muốn gì đây? Lại muốn xin tiền sao? – Linh Vân vào vấn đề chính.

- Con lớn rồi, sẽ không xin tiền mẹ nữa. – Quân Huyền khẳng định.

- Tốt! Trưởng thành rồi, trưởng thành rồi. – Linh Vân bờ ngõ khi nghe hần nói vậy nhưng vẫn hết lòng khen hần. Nàng đang mỉm cười vì không ngờ con mình có thể suy nghĩ đến mức này thì hần lại nói tiếp:

- Con không xin tiền nhưng chỉ muốn xin hai thứ nhỏ xíu à đó là: hồn tinh thú đẳng cấp trăm năm với cả đá ngũ hành thôi. Được không mẹ? Nếu không được thì mẹ dẫn con đi mua là được rồi, con không hề có ý xin tiền mẹ.

Quân Huyền nói xong liền làm Linh Vân hột hăng:

- Là ta tự nghĩ nhiều rồi, nó vẫn là đứa trẻ chảnh qua bây giờ được cái miệng dần lớn lên, tron tru hơn thôi.

Dù hột hăng nhưng nàng lại cười mỉm trong lòng vì một lý do nào đó bí ẩn, nàng đáp lại hần:

- Những thứ con nói ... ta đều có. Nhưng có thể cho ta biết vì sao con lại cần nó không?

- Con cần trong quá trình tu luyện mà. – Quân Huyền đáp lại ngay lập tức.

- Tu luyện? Dùng hồn tinh thú để tu luyện ... chẳng nhẽ con muốn trở thành một hồn tu sao?

Quân Huyền nghe xong câu hỏi, hần không đáp mà chỉ nhẹ gật đầu.

- Con phải biết, trở thành hồn tu vô cùng khó khăn cực nhọc...nếu con không khổng chế... - Linh Vân chưa kịp nói hết sự nguy hiểm thì Quân Huyền liền đáp lại để an ủi.

- Con làm được mà, mẹ yên tâm

Linh Vân thấy vậy cũng hết cách, hiềm khi con nàng mới quyết tâm như vậy...nàng sao nỡ cản chứ?

- Thôi được! Nếu con đã quyết định thì mẹ cũng không cản nữa nhưng mẹ chỉ nhắc thế thôi. Con hãy suy nghĩ kỹ rồi còn quyết định tùy con.

Quân Huyền nghe thấy nàng nói vậy liền gật đầu thêm một cái. Nhưng trong cái gật đầu này lại mang bao nhiêu quyết tâm trong đó, Linh Vân đương nhiên biết điều đó. Nàng liền lấy những thứ hần cần từ trong một vật gì đó kỳ lạ, đến Quân Huyền còn chưa biết nó là thứ gì nữa. Linh Vân tay cầm ra những thứ hần cần liền nói:

- Đây là hồn tinh thú con cần, tu vi chắc cũng 300 năm. Còn đây là đá ngũ hành, đẳng cấp này chắc cũng là đạt đến thượng phẩm đi.

Hần nhanh chóng cầm lấy rồi rơi vào suy nghĩ:

- Không khổ là huyền cảnh cường giả đến thứ đá ngũ hành tìm khó như thế cũng có hàng thượng phẩm, mà hồn tinh thú 300 năm lận. Nàng đã giúp ta

như vậy, ta quyết không để nàng thất vọng.

Quân Huyền cầm lấy đá trên tay liền cảm ơn rồi rút Linh Vân rồi quay trở lại phòng mình.

Hắn tay cầm đủ nguyên liệu, lòng đặt nhiều quyết tâm rồi thông báo cho Thiên Thư:

- Thiên Thư, ta đã tìm đủ nguyên liệu cần rồi, có thể bắt đầu được chưa?

- Tìm đủ rồi à? Vậy những thứ khác thì sao? Người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? – Thiên Thư vẫn giọng lạnh lùng vang lên trong đầu hắn.

- Những thứ khác là gì? Thiên Thư đâu có dặn ta? – Quân Huyền ngó người hỏi ngược lại Thiên Thư.

- Những thứ này người cần phải có sẵn còn nếu không có thì kêu chuẩn bị cũng không được. – Thiên Thư vẫn giọng lạnh lùng nói, nhưng trong giọng điệu đó đang mang có chút thử thách với Quân Huyền.

- Những thứ đó là gì? – Quân Huyền tiếp tục hỏi.

- Dừng khí, kiên cường, cứng rắn, ... Quá trình này sẽ vô cùng đau đớn đến tận cùng của sự sống, gần như chạm tới ngưỡng cửa của cái chết. Vì thế cơ thể và tinh thần người phải ở trạng thái tốt nhất để bắt đầu. – Thiên Thư nhắc nhở cực kỳ nghiêm trọng.

Quân Huyền hẳn nghe thế có chút run sợ nảy ra.

Hắn rơi vào trầm tư suy nghĩ trong chốc lát. Rốt cuộc, hắn đến đây là vì gì đây?

Vì gái sao? Nếu là vì gái thì bây giờ quá trình này, hắn có mệnh hệ gì thì sao có gái được nữa?

Vì sức mạnh sao? Hắn từ trước giờ đâu có suy nghĩ truy cầu sức mạnh.

Vậy rốt cuộc là vì cái gì đây? Hắn không hề có mục đích trước. Hắn đến đây là do sự vô tình... vậy hắn có thật sự dám không?

- Ta sẵn sàng rồi! Ở thế giới cá lớn nuốt cá bé này, chỉ một câu ta là phế vật bạn bè đều rời xa ta. Ta cần phải mạnh! Ta phải mạnh! Thiên Thư bắt đầu đi.

Hắn kiếp trước vốn sợ chết, còn không bao giờ dám nghĩ tới cái chết một phút nào nữa. Nhưng do ở kiếp trước, hắn không có gì trong tay, từ thẳng chưa học đến cấp 3 ra xã hội kiếp việc. Liệu có mấy cơ hội cho hắn đây?

Nhưng ở đây thì sao? Hắn có khởi đầu đủ thứ... bảo vật cấp độ không đo được đi theo hắn, mẹ hắn là huyền cảnh cường giả. Hắn có những thế lực vững chắc như vậy thì có cơ gì không tiện đường mà đi lên?

Còn vì một lý do nữa, ở cái thế giới: Cường Giả Vi Tôn, Nhược Lực Vi Thường này, hắn không mạnh, hắn thua. Vì vậy, hắn cần phải mạnh. Đầu chỉ là mạnh bình thường, hắn muốn làm bá chủ - kẻ sẽ đi lên và trở thành người viết lấy quy tắc đại lục này.

Mà đâu phải viết không là được đâu, mà một khi hắn viết thì toàn bộ đại lục sẽ phải nghe theo. Hắn sẽ thành kẻ thống trị.

Thiên Thư dường như cũng cảm nhận được nhiệt huyết của hắn. Thiên Thư mỉm cười, kỳ lạ làm sao? Bảo vật vô tri nay lại biết mỉm cười sao?

Nhưng là thật, Thiên Thư mỉm cười!

- Nghe theo ta bày trận ngũ hành hồn trận – Thiên Thư giấu nụ cười vào sâu rồi nói với hắn.

Quân Huyền như nhận được lệnh liền bắt đầu thực thi. Hắn làm theo Thiên Thư lấy năm viên đá ngũ hành ra, năm viên đá ngũ hành được chia ra thành các nguyên tố: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Quân Huyền xếp năm viên thành hình ngôi sao rồi ngồi xuống chính tâm.

Còn về dược liệu, hắn phải nghiền nát ra rồi thêm nước tạo thành một cốc nước thuốc màu xanh lá cây.

- Chuẩn bị xong chưa? – Thiên Thư hỏi lại Quân Huyền.

- Ta chuẩn bị xong rồi, ta sẵn sàng rồi. – Quân Huyền hẳn chỉ cần trả lời về đầu là được, nay lại nói thêm về sau ... chứng tỏ, hắn đang có chút sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chết? Ta không thể!

- Chuẩn bị xong rồi thì đọc theo ta khẩu quyết khởi trận, rồi bóp nát hồn tinh thú, khi hồn tinh thú hùng mạnh nhất hãy uống cốc nước thuốc kia xuống. – Thiên Thư giọng không biến đổi, vẫn lạnh lùng nhắc nhở.

- Được, ta nhớ rồi. – Quân Huyền khẳng định

- Dù biết là người quyết định rồi nhưng ta vẫn phải nhắc ngươi trước. Quá trình dung hợp này sẽ vô cùng đau đớn, cực kỳ thống khổ, nếu không chịu được ngươi sẽ không còn là người bình thường nữa, thậm chí linh hồn tự câu diệt và Chết. Giờ ngươi có muốn thay đổi quyết định thì còn kịp. – Thiên Thư nói với giọng nghiêm túc.

Quân Huyền hẳn đang quyết tâm ngáp trời nhưng nghe Thiên Thư nói vậy vẫn có chút giao động sợ hãi hiện hữu lên trong mắt. Hắn gạt bỏ sự sợ hãi đó và mỉm cười nói:

- Không phải thế giới này cường giả vì tôn sùng sao? Không liệu mình sao có được tu vi cao? Ta phải mạnh dù có phải liều mạng đến đâu đi nữa, vì thế, Thiên Thư bắt đầu thôi. - Hẳn quá quyết

Quân Huyền ngồi giữa trận pháp ngũ hành, đọc khẩu quyết để khởi trận.

- ... cấp cấp như luật lệnh... ngũ hành hồn trận khởi cho ta.

Quân Huyền đọc một lát rồi chốt câu cuối để khởi trận, khi câu cuối vừa dứt ngũ hành đá phát sáng rực rỡ làm cả ngũ hành trận bùng sáng theo.

Quân Huyền không có thời gian mà ngắm nghía mà phải tập trung hơn bao giờ hết.

Tay hắn bóp nát hồn thú làm xuất hiện một hư ảnh bạch hổ. Hư ảnh vừa hiện liền nhìn chăm chăm vào hắn. Khác với màu lông trắng tinh khôi, đôi mắt nó lại đỏ lừ trông thật sự khiếp sợ. Miệng nó liên tục phát ra tiếng gầm gừ đáng sợ của loài động vật săn mồi.

Quân Huyền nhìn thấy hư ảnh này có chút sợ hãi nảy sinh, hắn muốn trốn rồi. Nhưng chưa kịp nhắc chân lên thì hư ảnh lao thẳng vào hắn cùng với tu vi 300 năm của nó. Tu vi 300 năm hùng mạnh đến rợn người cứ thế là lao thẳng vào hắn.

Khi hư ảnh tấn công Quân Huyền cũng chính là lúc hắn đau đớn tột cùng, cảm giác không có việc làm năm xưa thấm gì với cảm giác đau đớn này!

Cái cảm giác thống khổ này ... con người ai cũng không muốn chịu.

Đôi mắt hắn thay đổi liên tục, hắn cắn răng chịu trận. Đúng là với đến cốc nước thuốc kia uống sẽ có tác dụng gì đó, nhưng hắn đang chịu đau đến mức tận cùng như này thì khó với được.

Quá trình này chỉ mới bắt đầu mà đã khủng khiếp đến vậy ... thế phần sau thì khủng khiếp ra sao đây?

Không một ai biết chính xác nó sẽ đau đớn ra sao, vì chưa ai từng thử. Quá trình dung hợp linh hồn Quân Huyền đang thực hiện có lẽ là quá trình dung hợp linh hồn đầu tiên trên thế quốc này, không quá ba hoa có thể là cả đại lục này...hắn là người đầu tiên thử.

Con đau có chút bớt lại, Quân Huyền không rõ nguyên nhân vì sao nhưng hắn biết đây là cơ hội của hắn.

Quân Huyền liền dơ tay với lấy cốc nước thuốc, dù khoảng cách tới cốc nước thuốc đúng là gần thật đấy nhưng với một con người đang chịu đau khổ như Quân Huyền thì chả có cái gì là gần và dễ dàng cả

Ừc ... ừc... - Quân Huyền hẳn với được và liền uống cốc nước thuốc đó. Dù nó cực kỳ đắng, cảm giác mà được liệu chưa qua xử lý thô sơ đã phải uống thì đúng là đắng khó tả.

Đắng thật đấy! Nhưng giúp hắn bây giờ, hắn đành phải uống thôi. Phi lao thì phải theo lao! Hắn đã đến bước này rồi...chả nhẽ vì một cốc nước thuốc đắng mà từ bỏ để nhận lấy cái chết sao?

Đương nhiên, hắn không chấp nhận rồi. Cốc nước thuốc dù đắng nhưng công hiệu của nó cũng cực kỳ đáng kể. Uống đến đâu liền làm nhưng con đau người hắn dịu đến đây. Cảm giác được làm dịu cơn đau này cũng khiến hắn ngăn người trong chốc lát vì mới lạ.

Dù có thể làm dịu cơn đau nhưng không thể làm hồn thú hoàn toàn chịu quy phục giúp quá trình hoàn thành được. Hồn thú vừa dịu lại trong chốc lát liền hung bạo, dữ tợn lên ghê gớm. Hồn thú này...nó cũng không chịu làm nguyên liệu cho quá trình khác.

Nhưng sự hung bạo của hồn thú lại đúng là cái Thiên Thư đang mong chờ. Vì sao? Vì để Quân Huyền thêm đau ư? Đương nhiên không phải.

Mà là vì hồn thú hung bạo sẽ đấu tranh với được liệu, hai bên dần triệt tiêu nhau. Người hưởng lợi đương nhiên là Quân Huyền.

Đúng như Thiên Thư tiên đoán, quả thật có sự xung đột mãnh liệt xảy ra giữa hồn thú và được liệu. Một bên trấn áp, một bên phá hoại. Một bên cố làm dịu, một bên hung bạo cố quấy nhiễu.

Và sự xung đột đó xảy ra đương nhiên Quân Huyền dù có phải chịu đau đớn đến tột cùng nhưng những đền bù, hay đền bù còn có phần nhiều hơn không hề ít. Quân Huyền bây giờ mới cảm nhận rõ ràng hồn lực của hắn đang tăng lên vùn vụt.

Nếu hồn lực hần cứ hưởng lại mà tăng lên thì không nói, nhưng được lực từ cốc thuốc có phần ít hơn nên hơi yếu thể liền bị hồn thú kia chèn ép mạnh mẽ. Cũng một phần do hồn thú kia tu vi cũng đạt tới ngưỡng 300 năm nên hồn lực cũng mạnh mẽ vô cùng, áp chế được nó cũng chỉ trong chốc lát chứ đánh bại thì khó.

Đến bây giờ cảm giác thống khổ càng hiện hữu mạnh hơn nữa, khi Quân Huyền đang cảm nhận hồn lực tăng lên liền nhăn mặt, có những thứ khác ập đến. Đó là sự biến đổi bất thường.

Cơ thể Quân Huyền đang phải trải qua sự lạnh giá đến cùng cực, còn hơn sự lạnh giá mẹ hần sáng nay đem lại.

Sự lạnh giá ập Quân Huyền hần chỉ biết dùng hai tay tự bao bọc chính mình, miệng không ngừng suýt xoa. Thật sự là lạnh đến khó tả. Cảm giác đóng băng còn không bằng cái lạnh này thì cái lạnh này bá đạo đến mức nào chứ?

Bỗng dưng, cái lạnh chợt tắt, cơ thể Quân Huyền đang dần trở về bình thường, hần đang vui mừng hơn hết vì đã chịu đựng được sự đau khổ vừa rồi. Nhưng hần chưa kịp mỉm cười một chút nào liền trở lại gương mặt đau đớn hơn cả lúc này.

Vì sao gương mặt hần trở lại sự đau khổ vừa nãy? Vì hết sự lạnh giá ấy chưa đầy một khắc thì lại đến nóng bức.

Sự nóng này cứ như khiến Quân Huyền rơi thẳng vào núi lửa vậy. Nóng đến cực hạn của con người, thậm chí có thể đã vượt qua cực hạn của một con người có thể chịu.

Nếu là người bình thường trải qua cảm giác này thì đã kêu lên thảm thiết, nước mắt nước mũi không ngừng tuôn rơi rồi. Nhưng Quân Huyền lại khác, hần đã nhưng nhờ vào ý chí sắt đá của chính bản thân hần. Bao nhiêu lần lần lộn xã hội kia đâu phải chỉ để kiếm ăn, hần còn có bao nhiêu bài học. Bài học đắt nhất chắc của hần chắc là không được gục ngã. Vì thế ý chí sắt đá đã sớm hình thành trong hần rồi.

Quân Huyền hần chịu đau đến mức nghiêng răng kêu ‘ken két’, thậm chí không chịu được còn cắn cả vào lợi đến chảy máu cũng không kêu lên. ‘Hừ... hừ... hừ...’ hơi thở của hần sau hai lần tra tấn của sự dung hợp gấp gấp hơn bao giờ hết như kẻ thiếu oxy được hít thở.

Qua hơi thở đã đủ thấy, quá trình này cũng quá đau đớn đi. Hần phải chịu đựng đau đớn thế mức nào? ...mà đến cả thời gian hít thở đủ cũng không có.

- Hần chỉ là một phạm nhân mà có sức chịu đựng đến mức độ như vậy ... quả thật khiến ta nhìn bằng con mắt khác. – Trong thức hải và trong đầu hần đều có chung suy nghĩ.

Quá trình đau đớn, lạnh giá, nóng buốt vượt cực hạn của con người dần biến mất. Quân Huyền sau khi hít thở đủ liền gấp gấp hỏi Thiên Thư:

- Thiên Thư, như vậy là dung hợp xong rồi sao?

- Không... bây giờ, mới là giai đoạn cuối. – Thiên Thư đáp

Thiên Thư vừa dứt lời thì một cơn đau chí mạng ập đến trong hần.

- Còn nữa sao? – Quân Huyền hỏi trong sự có chút vô vọng chống trả.

Nói chưa hết hoàn toàn, hần đành phải cố nín lại để chống đỡ cơn đau chí mạng ấy. Quả thật đây mới là giai đoạn cuối của quá trình dung hợp. Nhưng giai đoạn trên như chỉ là bắt đầu...con đau trên giai đoạn đó không đáng một phần cơn đau ở đây.

- A...a...a... - Hần vừa bị cơn đau ập tới liền kêu gào.

- Lần này, rốt cuộc vì sao lại đau thế này?... a...a...a – Những tiếng hỏi trong vô vọng.

Vì sao lại đau ư? Vì quá trình này đánh thẳng vào linh hồn hần. Linh hồn hần vốn đang ổn định phát triển nay lại chịu sự bất ngờ đến từ sức mạnh của linh hồn khác. Đương nhiên sẽ không chịu được mà đảo thái.

Mà một bên là cố đào thải để ổn định, còn một bên là cố dung hợp để phát triển. Hai bên đấu phá liên hồi khiến hần đau chí mạng liên tục.

Dù lần trước, quá trình kia đã tạo ra sự đau đớn vượt qua cực hạn của con người hần còn không kêu gào mà cố cắn răng để chịu đựng. Nhưng lần này, hần đã kêu lên thảm thiết như vậy chứng tỏ nó còn khủng bố đến cỡ nào. Đến vô hạn chăng? Hay là ngoài khả năng chịu đựng của một con người bình thường có thể nắm giữ?

- Chết lần nữa sao? Ta ... Trần Quân Huyền không thể.

- Ta mới xuyên không đến, mới sống lại. Đương nhiên Trần Quân Huyền không thể chết được.

- Dù cơn đau này, đúng là muốn giết ta nhưng không. Ta không chết được. Ta phải sống, ta phải trở thành người có thể nắm nhật nguyệt trong tay, ta phải làm bá chủ đại lục này. – Quân Huyền hần gào thét đến khản cổ.

Lúc bấy giờ, ý niệm đó, câu nói đó chính là thứ duy nhất giúp hần cố chống đỡ, dù linh hồn hần đang rơi vào trạng thái vô vọng. Dung hợp linh hồn đầu phải dễ dàng, nếu linh hồn nào cũng chịu được thì cả đại lục này đều là hồn tu bá đạo cả sao?

Đương nhiên không dễ dàng rồi, đến linh hồn đã qua rèn luyện sắt đá ngoài xã hội vật chất nhiều năm như Quân Huyền còn không chịu được thì há chi nói đến nhưng linh hồn non nớt kia?

Và linh hồn hắn đang dần mờ nhạt, sự chống cự dần yếu đi, mặc cho linh hồn kia tấn công. Nếu là tấn công bình thường rồi giúp linh hồn kia phát triển đương nhiên sẽ tốt nhưng linh hồn này tấn công quá dữ dội vì linh hồn Quân Huyền kiếp trước này đang có sự giúp đỡ của hồn thú 300 năm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Linh hồn quang sắc!?!...Sức mạnh áp đảo vạn giới?

Tưởng chừng như trong vô vọng, không gì có thể thay đổi tình thế nhưng tự nhiên linh hồn Quân Huyền đang mờ nhạt này bỗng biến đổi, chói lát hóa thành một linh hồn màu vàng. Linh hồn màu vàng sao? Sự xuất hiện này từng có trên đại lục chưa? Đương nhiên là chưa bao giờ rồi!

Linh hồn màu vàng của Quân Huyền vừa xuất hiện liền phóng thích sức mạnh áp đảo vạn giới. Nhưng hắn lại không dung hợp linh hồn Quân Huyền kiếp trước kia luôn mà lại dơ tay nhẹ, đặt lên má linh hồn Quân Huyền kiếp trước lau giọt nước mắt đầy.

- Yên nghỉ đi, người chống cự cũng vô ích.

Linh hồn Quân Huyền kiếp trước nhìn thấy linh hồn màu vàng này liền biết ý định đòi cơ thể của mình đã không thành công nữa. Nhưng hắn nào muốn từ bỏ cơ hội sống như thế? Hắn nếu được sống sẽ thực hiện bao nhiêu điều mong ước ... nếu hắn mất đi thì còn gì lại cho hắn đây? Sự cô đơn trong luân hồi hay sự siêu thoát?

Quân Huyền kiếp trước quả thật không muốn, hắn muốn sống, hắn muốn lấy lại cơ thể này. Hắn nói với linh hồn màu vàng những gì hắn đang muốn giải bày... tất cả những thứ hắn cần nói...

Linh hồn màu vàng kia lại nhẹ mỉm cười rồi đáp:

- Ước mơ của người đứng là nhiều thật đấy, nhưng tất cả nó chỉ quá là nhỏ bé:

- Như muốn lấy Yến Vũ sao? Nực cười! Người đã thấy nàng cười nhếch mép rồi bỏ đi lạnh lùng khi nghe người này tự nhận là phế vật chưa? – Linh hồn màu vàng vừa nói vừa chỉ vào Quân Huyền đang nằm ngất dưới sàn. Không hoàn toàn là ngất mà bây giờ hắn đang là cái xác không hồn chính hiệu.

Linh hồn kiếp trước nhớ lại cảnh mình chứng kiến đó cũng thấy linh hồn kia đang nói đúng. Hắn chấp nhận ước mơ này của hắn đúng là quá nhỏ bé rồi, dù nhỏ bé nhưng có phần bình dân. Non trẻ quá! Không hề có trí vuron cao!

- Còn muốn sau này làm chủ Vân Hương Lâu? – Linh hồn màu vàng nói về ước mơ của Quân Huyền kiếp trước.

- Làm chủ một tửu lầu nhỏ như này mà cũng đáng để một người con của th... – đang nói tự dừng linh hồn màu vàng khựng lại như phát hiện mình đang nói lộ thiên cơ.

- Ước mơ của người đứng là nhỏ bé thật đấy! – Linh hồn màu vàng suy nghĩ rồi kết luận.

- Nhưng ta chỉ muốn có vậy ... - Quân Huyền kiếp trước đáp lại.

- Đúng, chính vì người nên người đành phải chịu cảnh biến mất. – Linh hồn màu vàng lạnh lùng đáp.

- Vì sao? Ta muốn cuộc sống yên ổn cũng không được sao? – Quân Huyền kiếp trước đang cố ý oán trách.

- Nếu là người khác thì muốn sẽ được, nhưng người thì không... nếu ước mơ của người làm bá chủ thế giới thì có lẽ giờ đã khác. – Linh hồn màu vàng nói xong dơ nhẹ ngón tay lên chỉ thẳng vào trán Quân Huyền kiếp trước.

- Người muốn làm gì? Ta không muốn chết! Ta phải đòi lại cơ thể, ta phải sống. Xin người cho ta sống? – Quân Huyền kiếp trước quỳ xuống gào thét van xin.

- Thật hèn nhát! Sẵn sàng quỳ xuống vì sự sống sao? Thật nhục nhã. Người đứng là người được chọn, tiếc là với tính cách này thì mãi mãi... nghìn năm đi nữa thì người cũng không thể hoàn thành sứ mệnh. – Linh hồn màu vàng nhìn Quân Huyền kiếp trước với ánh mắt khinh thường và nói.

- Ta có thể, xin hãy cho ta sống. – Quân Huyền kiếp trước lết đến cạnh linh hồn màu vàng.

- Người không cần tồn tại nữa! Cơ thể này cần chủ mới! Thế giới này cần chủ! Và chủ mới đó là người được chọn. Hắn sẽ phá tan mọi giới hạn và hoàn thành sứ mệnh được giao trên cơ thể này. Yên nghỉ đi! – Dứt lời, linh hồn màu vàng lạnh lùng phát động sức mạnh gì đó, khủng khiếp đến kinh người bắn thẳng vào linh hồn Quân Huyền kiếp trước.

Linh hồn Quân Huyền kiếp trước chỉ là linh hồn nhỏ bé, non nớt đương nhiên không thể nào chịu được một sức mạnh khủng bố đến cực hạn như vậy được, linh hồn Quân Huyền kiếp trước liền vỡ tan ra.

Nếu là bình thường một linh hồn chết đi sẽ có một linh hồn sinh ra, đó là quy tắc luân hồi. Tất cả đều diễn ra trong luân hồi. Nhưng linh hồn Quân Huyền kiếp trước này thậm chí còn không được đến luân hồi mà linh hồn Quân Huyền kiếp trước phải trở thành sức mạnh cho Quân Huyền này.

Linh hồn màu vàng không vội nhập thể mà sử dụng sức mạnh gì đó từ từ hấp thu sức mạnh linh hồn Quân Huyền kiếp trước để biến thành sức mạnh linh hồn kiếp này.

Từ khi linh hồn màu vàng xuất hiện thì sức mạnh hồn lực trong căn phòng cũng tăng khủng khiếp. Nếu không phải dựa vào trận pháp mẹ hấn bày để phòng hộ cho Vân Hương Lâu thì có vẻ căn phòng này, hay cả tửu lâu này đã tan biến rồi.

Sau khi hấp thu hoàn toàn, linh hồn màu vàng liền nhường chỗ cho linh hồn Quân Huyền, còn linh hồn màu vàng ẩn sâu trong linh hồn Quân Huyền bây giờ. Linh hồn Quân Huyền vốn đang chịu sự công kích khủng bố, suýt tan biến nhưng lần này nhờ có linh hồn kia mà như được tái sinh.

Những vết nứt trên linh hồn dần lành lại, đến cả sức mạnh linh hồn bây giờ cũng tăng vượt bậc. Hấn chính thức hoàn thành xong quá trình dung hợp linh hồn, hoàn toàn không mất mát gì lớn lao mà được quá nhiều lợi.

Quân Huyền hấn có lẽ đã chính thức trở thành hồn tu. Bước lên con đường tu luyện hồn lực.

Nhờ trận pháp áp chế của mẹ hấn nên từ đầu đến cuối quá trình dung hợp linh hồn của Quân Huyền đều không phóng ra tia hồn lực nào, ra ngoài tửu lâu. Dù sự giao động hồn lực của nó thì to lớn như muốn phá tan trận pháp và bành chướng cho cả thế giới biết vậy.

Nhưng tất cả những sự giao động hồn lực ấy, toàn bộ quá trình ấy, đều bị một người phát hiện và nắm toàn bộ tình hình từ đầu đến cuối. Người đó là Linh Vân – mẹ hấn.

Nàng là một cường giả, một Huyền cảnh nên tất cả sự giao động hồn lực trong phòng con trai nàng đều không thoát khỏi tầm kiểm soát nàng. Dù phát hiện như thế nhưng nàng vẫn để im vì biết con trai mình đã muốn trở thành một hồn sư thì sẽ trải qua quá trình thức tỉnh vô hồn.

Nhưng đột nhiên, nàng đang ngồi tham ngộ công pháp liền đứng hấn dậy. Nàng đứng lên rồi cảm nhận một thứ gì đó liền phóng nhanh qua phòng con trai. Điều nàng thử cảm nhận đó là sự giao động hồn lực. Nàng có chút sững sờ ngạc nhiên khi sự giao động hồn lực bên phòng con trai nàng vốn đang trong sự kiểm soát, tầm 300 năm do hồn thú nàng đưa.

Nhưng đột nhiên sự giao động ấy trong chớp lát tăng vùn vụt đến mức nàng đường đường là huyền cảnh cũng cảm thấy có chút ngột ngạt, áp bức.

Chỉ trong vài giây nàng đã đến trước cửa phòng con trai nàng. Không chần trù, nàng mở cửa và vội bước vào.

Thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là Quân Huyền, hấn đang nằm dưới đất nhìn có vẻ như quá trình không thành đang gặp nguy nan. Nhưng sự thật không phải, hấn hoàn toàn thành công quá trình dung hợp linh hồn.

Nàng vội bước vào giữa trận pháp, đưa tay bế nhẹ nam nhân này lên. Tay vẫn còn bế hấn nàng thử nhìn xung quanh thì những viên đá ngũ hành thượng phẩm nàng đây nay còn đâu thượng phẩm nữa?

Những viên đá vốn thượng phẩm sau quá trình bày trận liền thành viên đá bình thường màu sắc ảm đạm. Có viên đá không chịu được còn vỡ vụn ra. Chứng tỏ một điều trận pháp này phải áp chế sức mạnh của một con quái vật mới khiến nguyên liệu thành thế này.

Thật sự quá là khủng bố mà!

Linh Vân nàng giờ quan sát kỹ Quân Huyền hơn, không phải là ngấm hấn mà nàng nhìn những giao động xung quanh hấn. Trên mặt thì hồng sắc cũng quay trở lại ngày càng rõ ràng hơn, và điều đặc biệt phải nói đến đó là sự giao động hồn lực xung quanh hấn không hề yếu. Mà sự giao động đó còn như đang muốn bành chướng hơn

Nàng bế Quân Huyền rồi tiến lại gần giường hơn đặt hấn nằm nghiêm chỉnh. Sau khi ổn định cho hấn nàng mới ngồi nhìn hấn thật lâu, bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ động chạm vào gò má hấn, nàng cảm nhận thứ gì đó rồi tiến lên trên vuốt mái tóc hấn, thật nhẹ nhàng, thật ảm áp, cảm giác, rồi nói khẽ:

- Đúng là hài tử gốc mà, con đâu cần liều mạng như thế chứ! Mẹ không mong con thành thiên tài hay cường giả, chỉ mong con mãi có được cuộc sống bình thường và là con ngoan của mẹ thế là đủ rồi. – Dứt lời, nàng quan sát hấn thêm một chút rồi kéo chăn đắp cho hấn xong nhẹ nhàng thu dọn đồ ở dưới sàn. Xong xuôi, nàng nhẹ nhàng bước ra ngoài và khép cửa phòng để hấn yên tĩnh ngủ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hồn tu...Cơ duyên được học hỏi

Sáng hôm sau, Quân Huyền hần bùng tỉnh. Vừa mở mắt hai tay hần còn sờ lên mặt mình, néo thử một cái để kiểm chứng xem chết chưa... Và quả thật hần còn sống vì cảm giác đau vẫn hiện hữu. Chưa hết tin mình còn sống hần còn bật dậy ngay lập tức và nhìn thử đồ xung quanh. May thay, đồ vật nơi đây không phải đồ vật âm phủ.

- Mình vậy mà vẫn còn sống? – Quân Huyền hần tự hỏi.

- Rõ ràng lúc đó ta đau chứ sắp chết rồi bất tỉnh, vậy mà giờ ta còn sống... - Quân Huyền hần nghĩ lại.

- Nghĩ gì nữa chứ? Mệt não lắm. Quan trọng ta còn sống, mà còn sống nghĩa là quá trình dung hợp đã hoàn thành... Ta tu luyện được rồi, không phải sống kiếm phước nhân nữa. – Quân Huyền buông bỏ suy nghĩ mà tự nhủ.

- Thiên Thư, vậy là ta dung hợp xong rồi có thể tu luyện luôn sao? – Quân Huyền hần vội hỏi Thiên Thư vấn đề chính.

- Cần phải thêm quá trình thức tỉnh võ hồn nữa. – Thiên Thư đáp lại lạnh lùng.

- Còn thêm quá trình nữa? Gian nan thế? Quá trình hôm qua đã suýt giết ta rồi... - Quân Huyền hần có phần sợ khi nghe thêm có thêm quá trình nữa.

- Ừm... Thật ra hôm qua ta quên nói, hai quá trình dung hợp linh hồn và thức tỉnh võ hồn gộp lại rồi. Nên người bây giờ có thể bắt đầu tu luyện luôn. – Thiên Thư nói nghe cực nhỏ nhẹ, không quan trọng.

- O! Quên thôi sao? Nghe dễ dàng thế, vì cái quên của Thiên Thư mà ta sắp chết đấy. – Quân Huyền hần bắt đền.

- Nếu ta nói cho người biết thì người sẽ tách ra thành hai quá trình hay làm gộp? – Thiên Thư cãi ngang lại với Quân Huyền. Vì nghe câu trên như kiểu Quân Huyền đang trách oan mình vậy

- Ta nào dám trách chứ... đương nhiên là gộp như Thiên Thư bày rồi. Chả qua chỉ muốn Thiên Thư nói sớm để cho ta chuẩn bị tinh thần chứ. Hôm qua, vì gộp hai quá trình như thế, thật sự suýt làm ta chết đấy. – Quân Huyền dãi bày.

- Chỉ là một khảo nghiệm nhỏ ý chí thôi. Sao chết được? – Thiên Thư hờn trách.

Quân Huyền nghe xong liền ngạc nhiên khi thấy giọng điệu như này có phần thơ giống một thiếu nữ.

- Giờ thì kiểm tra võ hồn của người đi. – Thiên Thư nhắc tiếp.

Quân Huyền nghe Thiên Thư nói vật liền gật gù. Hần đưa tay lên vận động hồn lực nhỏ nhoi để thôi động võ hồn. Võ hồn hiện... hần nhìn ngạc nhiên, mắt chữ A, miệng chữ O hỏi vang lên:

- Thiên Thư... đây là cái gì?

- Ngọc Huyền Thảo – một loại võ hồn hệ cỏ. – Thiên Thư nói vang lên trong đầu Quân Huyền.

Quân Huyền nghe thấy chữ ‘ thảo ’ và ‘ hệ cỏ ’ liền quan sát kỹ hơn. Quả thật võ hồn này của hần có phẩm mềm mại, nhỏ nhoi, hay nói không ba hoa nữa là có phần yếu. Nhìn từ ngoài thì thấy những lá cây nhỏ như cây mạ non cực kỳ thích thú, những lá cây tụ lại thành một trùn. Đó là võ hồn của Quân Huyền bấy giờ.

Nhưng từ những lá cây đấy, phát ra một mùi thơm nhẹ nhẹ, đến Quân Huyền từng tiếp xúc với bao nước hoa hàng xịn, xách tay nhưng cũng thấy hương thơm của võ hồn có phần nhỉnh hơn. Nhỉnh hơn về phần hương thơm thì chỉ nhỉnh hơn một chút thôi nhưng chủ yếu ở đây là nhỉnh hơn về độ làm người khác thấy dễ chịu, một loại mùi hương vừa mang đến hương thơm không quá nồng nặc mà có phần thanh dịu thì chẳng là quá tuyệt vời rồi sao?

Và vì dung hợp linh hồn thành công nên cơ thể này đều thuộc về Quân Huyền, hần liền thử nhớ lại những thông tin liên quan đến võ hồn này. Một lúc say hần kêu lên ‘ A ’ như phát hiện gì đó:

- Ta tìm theo trí nhớ này thì thấy có nói về võ hồn này từ một người thầy trên giảng đường. – Quân Huyền vừa nói vừa cố lục lại trí nhớ kỹ thêm

- Ngọc Huyền Thảo... không phải phước võ hồn sao? – Hần lục lại được một thông tin quan trọng, nhưng thông tin quan trọng này lại làm hần thất vọng cực kỳ.

Hần cứ tưởng mình sẽ thức tỉnh một võ hồn cao siêu, bậc nhất thế giới chẳng hạn.

Đời! Ai ngờ được, võ hồn thức tỉnh ra lại là một phước võ hồn.

Đời đúng là không như mơ mà!

Hần đang thất vọng, não lòng cực kỳ thì từ trong thức hải hần có một giọng uy áp vang ra:

- Nhân loại vô tri... cho rằng ngọc huyền thảo là phé võ hồn sao?

Giọng nói vang lên này không quen thuộc như là của Thiên Thư.

Vậy giọng nói này từ đâu và ai là người phát ra nó?

- Là ai? - Quân Huyền hần hỏi lại ngay lập tức.

- Đừng sợ! Ta chỉ là một mảnh tàn hồn nhỏ, vốn đang lưu lạc trên con hồ mà ngươi vừa hấp thụ. Nên bây giờ, sau khi ngươi hấp thụ toàn bộ con hồ thì ta cũng chuyển vào trong thức hải của ngươi.

- Chà qua thấy ý chí ngươi có phần sắt đá cứng rắn, chịu đau đớn mà cũng không kêu lên, ta mới có chút nể mà hiện thân nói chuyện. – Giọng nói thần bí giải thích.

Quân Huyền nghe xong liền gật gù hiểu ra, hần tiếp tục hỏi vào vấn đề chính:

- Nhưng sao ngươi lại bảo Ngọc Huyền Thảo không phải phé võ hồn? Chẳng phải ai cũng bảo thế sao?

Giọng nói thần bí nghe Quân Huyền nói vậy liền cười vang ra: ‘ Hahaha...’

- Ai cũng bảo thế sao? Đừng chọc cười ta chứ!

- Ta nói thật! Không hề có ý chọc cười ngài. – Quân Huyền có chút đổi cách xưng hô, vì một người dễ dàng vào thức hải hần thì không đơn giản.

- Vậy, ngươi đã nghe những cường giả có võ hồn Ngọc Huyền Thảo nói gì về nó chưa? – Tiền bối thần bí hỏi lại.

Quân Huyền nghe xong liền thờ dãi đáp:

- Ngài cứ đùa! Võ hồn như này sao thành cường giả được...Mà nếu có thì chắc cũng chết khi bước vào ngưỡng cửa cường giả. – Quân Huyền ý muốn nói sở hữu võ hồn phé như này cực khó tu luyện nên ít cường giả.

Mà nếu có cường giả sở hữu võ hồn này thì cũng chết khi đạt tới cảnh giới tôn làm cường giả. Vì sao? Vì tu luyện với võ hồn này cực khó, sẽ hết thọ nguyên trước khi thành cường giả.

- Đúng là ở nơi nhỏ bé khiến con người ta thấp kém theo. Ngươi chưa gặp chứ không phải không có. Những cường giả sở hữu võ hồn như này có không hề ít ngoài kia. – Thần bí tiền bối đáp lại Quân Huyền.

- Thật sao? Võ hồn này mà cũng có thể trở thành cường giả? – Quân Huyền hỏi lại.

- Ta không rảnh để lừa một đứa nhóc như ngươi đâu. – Thần bí tiền bối đáp.

- Ra thế, vậy là vẫn có người sở hữu võ hồn này trở thành cường giả. Vậy ta cũng không phải mất hy vọng hoàn toàn. – Quân Huyền tự nhủ.

Quân Huyền đang tự nhủ để cố gắng thì vị tiền bối nói thêm:

- Theo cảm nhận của ta thì ngươi dù mới hoàn thành thức tỉnh võ hồn nhưng hồn lực trong ngươi đủ để đột phá thành nhân hồn cảnh rồi.

- Thật sao tiền bối? – Quân Huyền hỏi lại.

- Ừm, vì thế nên đi kiếm hồn thú hấp thụ rồi đột phá đi. – Tiền bối thần bí nhắc nhở.

Quân Huyền nghe thấy thế liền nghĩ thầm.

- Gần đột phá rồi sao? Có phải là do ta hấp thụ sức mạnh của hồn thú 300 năm không nhỉ?

- Đa ta tiền bối chỉ giáo. – Gạt suy nghĩ qua một bên, hần trả lời lại tiền bối.

- Thôi, dù sao ta cũng phải ở trong thức hải của ngươi một thời gian dài. Mà tính ta không muốn ở chùa nên đành phải có gì thay cho tiền thuê nhà vậy ...

Quân Huyền nghe thấy tiền bối thần bí nói vậy liền sáng cả mắt lên. Hần thật sự mong chờ thứ tiền bối sắp đưa ra.

- Xem nào...ngươi mới bước vào con đường hồn tu, chắc là chưa có công pháp vậy để ta ban cho ngươi một bộ công pháp vậy. – Thần bí tiền bối suy nghĩ rồi nói.

- Bộ công pháp của tiền bối chắc đẳng cấp sẽ không thấp nhỉ? Thiên cấp hay Địa cấp? – Quân Huyền tự hỏi trong đầu.

- Ta hiện tại có hai bộ công pháp: Một là: Đạo Hồn Thuật đẳng cấp là Tôn cấp công pháp, hai là: một tàn quyền công pháp Thôn Hồn Quyết, đẳng cấp của nó thì ta chưa rõ. Ngươi được chọn một bộ, ngươi chọn bộ nào? – Tiền bối thần bí hỏi hần.

Quân Huyền nghe xong liền nghĩ thầm nghĩ thầm: ‘ Tôn cấp? hơn cả Thiên cấp à? Nếu thật thế thì đến Tôn cấp tiền bối còn xác định được? Thế mà quyền công pháp kia thì lại không, không xác định đưa suy ra đẳng cấp không nhỏ.’

- Dù đẳng cấp không nhỏ nhưng chỉ có tàn quyền. Sao ta? – Quân Huyền đang phân vân.

- À mà ta có Thiên Thư đại năng cơ mà khôi phục một bộ công pháp chắc không có gì to lớn đối với siêu việt trí tuệ đâu nhỉ? – Quân Huyền chợt nhớ ra Thiên Thư.

Sau một hồi suy ngẫm, hắn đáp lại tiền bối:

- Tiền bối ta muốn trở thành cường giả, mà cường giả phải mạo hiểm mới có được cơ duyên. Vì lẽ đó ta sẽ chọn Thôn Hồn Quyết. – Hắn sau khi nghĩ xong kiên quyết trả lời.

- Ngươi chắc chứ? Tôn cấp là đẳng cấp không hề thấp, nếu luyện thành đủ ngươi xưng bá, tranh phong rồi. Ngươi có nó bây giờ cứ thẳng tiến luyện không gặp trở ngại như tàn quyền này...

Nghe tiền bối nói xong Quân Huyền có chút phân vân về sự lựa chọn.

- Tàn quyền này...ngài sao có được? – Quân Huyền hắn hỏi vấn đề hoàn toàn không liên quan.

- Nếu nói tàn quyền này thì có chút đáng buồn khi nhắc lại. Nó là do ta một lần vào mộ cổ, gặp được...nhưng cũng có người thấy nó, nên ta đành phải đấu với họ 7749 ngày mới dành được.

Quân Huyền nghe xong liền thấy vị tiền bối này có chút trang bức, ba hoa rồi đây, dù vậy nhưng hợp tính hắn.

- Thật sự, ta không muốn nhớ lại mà. – Tiền bối thần bí nói tiếp.

- Là do ta nhắc lại, ta xin lỗi. – Quân Huyền chân thành rồi tiếp tục hỏi:

- Chả nhẽ vì tranh đấu với người kia mà tiền bối bị lưu lạc nơi đây sao?

- Hừ! Hắn chỉ là một tên nhóc nhỏ con sao đánh ta thành thế này được ... chuyện ta lưu lạc là chuyện hệ trọng, ngươi không hiểu được đâu. – Tiền bối thần bí lại nói với giọng thán trang bức.

- Mộ cổ? Thường thì vật có trong mộ cổ sẽ là đồ tốt. - Quân Huyền tự ngẫm.

- Tiền bối, ta quyết định chọn tàn quyền công pháp. – Quân Huyền sau khi ngẫm nghĩ liền quyết định thẳng thừng.

- Được, được, quả nhiên ta không nhầm ngươi. Hiện lên để nói chuyện với ngươi quả thật có phần đúng đắn. – Tiền bối trở lại với giọng nghiêm túc.

Dứt lời, vị tiền bối ấy liền dơ một ngón tay truyền thẳng công pháp từ thức hải hắn lên não hải hắn.

Ở não hải hắn thì có Thiên Thư tọa trấn nên khi công pháp vừa truyền tới liền được Thiên Thư phân tích ra từng chân tơ kẽ tóc.

Thôn Hồn Quyết có 9 tầng: Mỗi khi tu vi đạt một cảnh giới mới sẽ tự động mở ra tầng tiếp theo của Công pháp.

Tầng thứ nhất của Thôn Hồn Quyết là: Thôn Hồn Thú có thể hút tu vi hồn lực của thú rồi biến thành hồn lực của mình để hồi phục hồn lực cho chính mình hoặc tăng tu vi.

Tầng thứ hai: Tu vi không đủ không thể mở tầng công pháp thứ hai.

Các tầng công pháp tiếp theo cũng vậy.

Tiếp nhận được thông tin Thiên Thư đưa hắn mới thấy cảm thấy công pháp này quả huyền diệu đối với hắn.

- Đa tạ Tiền Bối ban pháp. – Hắn không ngờ vị tiền bối này lại cho hắn công pháp huyền diệu và mạnh mẽ như vậy liền ngay lập tức cảm ơn vị tiền bối thần bí ấy.

- Không có gì đâu! Sau này, ngươi còn có ích. Bây giờ, ta phải nghỉ ngơi khôi phục sức mạnh, ngươi tu luyện đi. À đúng rồi, mở tay trái của ngươi lên dùng hồn lực khơi gợi sẽ có bất ngờ đấy! –

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thượng cổ công pháp!... Võ hồn thứ hai

- Bất ngờ à? Ừm... Ờ? Ta quên thứ gì đó... Trời ạ! Ta quên không hỏi tên ngài ấy... – Hắn lúc này mới phát hiện ra hắn không hỏi tên người vừa ban pháp, ban một ân huệ, cơ duyên cực lớn cho hắn.

- À đúng rồi, Thiên Thư đại năng ơi, Thiên Thư có thể xác định đẳng cấp công pháp và khôi phục nó giúp ta không?

- Công Pháp này là Thượng Cổ công pháp bí truyền – Lại là giọng nói lạnh lùng của Thiên Thư vang lên.

- Thượng... thượng... cổ công pháp sao? Nó là gì thế? – Quân Huyền hắn tự hỏi với suy nghĩ: ‘Nghe thượng cổ là đã thấy khủng bố, bá đạo rồi’. Rồi hắn nói tiếp:

- Không phải Thiên Thư bảo chỉ có 4 loại công pháp: Hoàng – Huyền – Địa – Thiên thôi sao? Sao giờ tòi ra thêm cái tôn cấp, thượng cổ công pháp này là sao? – Hắn quả thực không hề biết vì sao lại có thêm nhiều đẳng cấp công pháp đến vậy.

- Vốn dĩ, ta muốn chờ ngươi lớn mạnh rồi mới cho biết sau. Chứ giờ đẳng cấp này của ngươi còn quá thấp nhưng không ngờ lại có sự cố xảy ra ngoài ý muốn, đành phải tiết lộ vậy. – Thiên Thư nói như muốn thờ dài rồi mới bắt đầu vào vấn đề Quân Huyền đang tò mò.

- Công pháp chia thành Hoàng – Huyền – Địa – Thiên – Linh – Tôn – Thánh – Thần và cuối cùng là Thượng Cổ, nhưng có những dị biến sinh ra khiến vẫn còn đẳng cấp sau thượng cổ. Bình khí, bảo vật cùng chia đẳng cấp như vậy.

- Công pháp ngươi tu luyện là tàn quyển Thượng Cổ, để ta giúp ngươi khôi phục vậy. – Vừa dứt lời, Thiên Thư lại có một loạt thông tin được phân tích rõ ràng truyền vào não hải Quân Huyền.

Thôn Hồn Quyết dù thật ra là có 15 tầng đại hiện cho 15 cảnh giới của Hồn lực đầu tiên là:

Nhân Hồn Sur - tương đương với Nhân Huyền Cảnh của người tu luyện Huyền Lực

Địa Hồn Sur – tương đương với Địa Huyền Cảnh của người tu luyện Huyền Lực

Thiên Hồn Sur - tương đương với Thiên Huyền Cảnh của Huyền giả

Huyền Hồn Sur – tương đương với Huyền Hư Kỳ của Huyền giả

Linh Hồn Sur – Linh Sur tương đương với Linh Hư Kỳ của Huyền giả

‘Phải biết đến Hộ Quốc Công bên cạnh Hoàng Thượng có được tài nguyên địa bảo cũng chỉ có tu vi mới gần bước đến Linh Sur thì rõ ràng tu luyện hồn lực chưa bao giờ là dễ dàng cả’.

Bởi vì mỗi lần muốn đột phá cảnh giới hồn sur cần có hồn thú tu vi lâu năm phù hợp phá chốt chặn cuối cùng để đạt phá cảnh giới cao hơn. Nếu có được hồn thú tu vi cao thì hồn sur ấy sẽ cực mạnh nhưng tinh thần lực phải đủ lớn để chịu được tu vi của hồn thú đó.

Nếu không chịu được sẽ bị chính hồn thú phản hệ trong lúc đang hấp thụ, phản hệ ngay trong thời khắc quan trọng đương nhiên sẽ chết.

- Đây là ngũ đại cảnh giới đầu của Hồn Tu

Thiên Thư lại truyền một loạt thông tin vào não hải hắn.

Đầu óc Quân Huyền quay cuồng liên tục nãy giờ, hắn đã tiếp nhận quá nhiều thông tin trong một lúc. Khiến não bộ hắn vượt quá sự cho phép tiếp nhận thông tin rồi. Ở kiếp trước, cũng lắm là nhớ được tên mấy diễn viên JAV xinh xinh là cùng. Vậy mà bây giờ, trong một thời gian ngắn lại tiếp nhận nhiều thông tin như vậy, quả thật não hắn không chứa được.

Đang vừa cố nhồi nhét thông tin thì hắn chợt nhớ ra thứ gì đó, liền nói vang lên:

- A! Đúng rồi, thần bí tiền bối vừa nãy bảo tay trái ta còn có bất ngờ gì đó, ta đương nhiên phải khám phá.

- A..a...a...a...đây là cái gì gì thế Thiên Thư? – Hắn kêu lên khi vừa dơ tay lên thì một long ảnh hắc sắc bay lên.

Long ảnh hắc sắc cực kỳ chân thật như một chú rồng nhỏ vậy. Dù thân ảnh nhỏ bé thật nhưng sức mạnh đang ẩn nấp trong nó có vẻ không hề nhỏ.

- Ô! Không ngờ lại là võ hồn thứ hai. – Thiên Thư trầm ngâm trong chốc lát rồi trả lời hắn, câu trả lời này có kèm chút sự ngạc nhiên.

‘Không ngờ rằng, hắn lại có được võ hồn thứ hai, tư chất mà bao nhiêu hồn tu thèm muốn.’

- Vậy, võ hồn này của ta là võ hồn đẳng cấp nào? Không phải lại là phế võ hồn chứ? – Quân Huyền hắn không hề biết mình đang sở hữu tư chất bao nhiêu hồn tu mong muốn mà lại đi quan tâm đến đẳng cấp võ hồn ngay lập tức.

- Đẳng cấp?...không rõ! Vì ta cũng không rõ về võ hồn thứ hai này lắm. Trong mặt tịch thiên thư không hề nhắc đến nó. – Thiên Thư trả lời làm hấn vừa nghe, vừa cười lên ha ha.

- Không có? Vãi! Thế chẳng phải, đây đặc quyền của nhân vật chính sao? – Hấn vừa nói, vừa cười.

- Cái này...có long ảnh còn có màu đen tạm gọi là Long Hắc Sắc võ hồn đi. – Quân Huyền hấn nhìn võ hồn mà quyết định.

Từ lúc võ hồn thứ hai hiện lên, hấn liền quan sát không thôi...vì hấn mê rờng, mà võ hồn thứ hai lại là long ảnh nên hấn mãi miết quan sát. Không chỉ như thế, long ảnh này còn có thêm hắc sắc làm hấn có chút cảm thấy võ hồn này không hề bình thường, mà còn có thêm chút bá đạo đang ẩn chứa trong nó. Chợt hấn nhớ ra thứ gì đó liền hỏi Thiên Thư.

- À đúng rồi Thiên Thư, ngươi nói xem tiền bối có biết ngươi trong cơ thể ta không?

- Không, ngươi yên tâm! Có điều ta muốn nhắc ngươi... – Thiên Thư nói nửa chừng làm Quân Huyền tò mò liền hỏi lại:

- Là điều gì?

- Điều ta muốn nhắc nhở là ngươi đừng để lộ ra võ hồn thứ hai của mình quá sớm. Trừ vào lúc nào nguy hiểm đến tính mạng thì mới lộ ra. – Thiên Thư trả lời điều hấn vừa hỏi.

- Tại sao? – Quân Huyền hấn nghe xong liền hỏi lại ngay lập tức.

Rõ ràng võ hồn thứ hai đang là đặc quyền của hấn, hấn còn định dùng để khoe trước mặt gái lấy le rồi dễ dàng tán gái. Mà đây, Thiên Thư cứ nhiên muốn hấn không được để lộ. Làm sao hấn có thể chấp nhận được?

- Ngu thế! Nếu ngươi để lộ sẽ có người ghen tị, ganh ghét họ sẽ truy sát ngươi. Nhiều gia tộc có thể giết đoạt võ hồn. Nói chung để lộ sẽ nguy hiểm đến tính mạng ngươi. – Thiên Thư giảng giải.

- Ra là thế, cũng được...ta cũng không nên vì muốn tán gái mà chết oan. – Quân Huyền ngẫm nghĩ.

Quân Huyền hấn nghe Thiên Thư cảnh báo vậy liền bỏ suy nghĩ lấy le với gái, hấn cũng không muốn vì cura đồ một cô gái mà chết đâu.

Hấn sau khi ngấm chán long hắc sắc võ hồn thì liền đứng dậy, thay bộ y phục khác và đi ra ngoài.

Chưa kịp ra khỏi phòng thì hấn đã đứng chết lạng vì ngạc nhiên. Sao hấn lại khác nhiên? Vì hấn vừa mở cửa ra định đi kiểm đồ ăn thì cũng đúng lúc mẹ hấn bê lên một canh gà hầm còn nóng chứng tỏ vừa nấu xong. Hấn ngạc nhiên vì sự quan tâm của người mẹ mỹ nhân này dành cho hấn.

Linh Vân nhìn thấy Quân Huyền bước ra liền hỏi:

- Con không sao chứ? Hôm qua, mẹ thấy con còn nằm dưới đất mà sao không nằm nghỉ thêm mà lại bước ra ngoài rồi? – Câu đầu tiên khi mẹ hấn nhìn thấy hấn là một câu hỏi quan tâm.

Quân Huyền thấy nàng hỏi vậy liền gãi đầu trả lời:

- À, con không sao. Con hồi phục lại rồi, cực khỏe luôn...mẹ có muốn thử không? – Quân Huyền hấn trả lời với ánh mắt có chút gian tà làm Linh Vân không biết nên đối đáp lại sao nữa.

- Ta mới làm canh gà để giúp con hồi phục, con mau ăn khi còn nóng nào. – Linh Vân vừa nói, vừa kéo con nàng vào trong phòng rồi đưa bát canh gà nóng cho hấn.

Quân Huyền hấn dù bị kéo nhưng lại không có chút muốn phản kháng lại.

Hấn đâu có ngu mà phản kháng chứ, được mỹ nhân kéo sướng khỏi nói rồi, hấn đâu có dại mà từ chối.

Quân Huyền hấn đang đói lại được sẵn món canh gà hấn thích liền ăn không chần chừ. Nhưng đối diện, Linh Vân lại chăm chú nhìn hấn, không phải nàng muốn nhìn dáng vẻ hấn ăn xấu ra sao...mà là muốn chắc chắn xem con nàng hồi phục hoàn toàn chưa.

Quân Huyền hấn đương nhiên biết ý của nàng, nhưng nàng nhìn như vậy khiến hấn có chút ngại. Đang không biết xử lý ra sao thì hấn chợt nhớ ra chuyện gì đó quan trọng liền ngay lập tức nói với Linh Vân.

- Mẹ, thời gian sắp tới con sẽ tới Khôn Lâm Chi Sâm luyện tập. – Hấn nói với vẻ mặt nghiêm túc làm mẹ hấn cũng ngạc nhiên với suy nghĩ: ‘Nó nghiêm túc khác hấn nhỉ?’

- Nên có lẽ khoảng thời gian này mẹ không có con ở cùng, nên nếu có nhớ quá cũng phải cố chịu nhé. – Hấn quả thật nghiêm túc nhưng không quá ba giây sau liền trở lại với gương mặt gian tà.

Linh Vân nhìn gương mặt hấn và giọng điệu này liền cảm thấy mình quả thật đang suy nghĩ quá nhiều. Hấn thì làm sao nghiêm túc được chứ?

Chương 10: Khôn Lâm Chi Sâm

Nhưng gạt bỏ suy nghĩ vu vơ qua một bên, gương mặt mỹ nhân của Linh Vân lại trở nên nghiêm túc, lo lắng rồi nói:

- Sao con có thể đến nơi nguy hiểm thế được? Con vừa tỉnh lại, người con đang cực kỳ yếu.

- Không chỉ như thế, Khôn Lâm Chi Sâm toàn thủ dữ với tu vi cao, đến ta còn có chút không dám động mà con không có hồn lực tiến vào sao có thể giữ an toàn được? – Linh Vân vội ngăn hấn lại, vì thật sự nàng không muốn hấn liều mạng tu luyện như thế.

Khôn Lâm Chi Sâm đâu phải nơi có thể mang ra nói đùa?

Nó cực kỳ nguy hiểm. Riêng bên ngoài thì đã có những cự thể mấy trăm năm đến ở, hay thú dữ tu vi 10 năm, 20 năm không phải là hiếm gặp.

Bên ngoài Khôn Lâm Chi Sâm đã nguy hiểm thế thì bên trong nó sẽ khủng bố như nào?

Khủng bố? Đang nói quá sao? Không! Hoàn toàn không nói quá!

Bên trong nó cực kỳ khủng bố, cự thú nghìn năm hay mấy nghìn năm không phải là hiếm chút nào.

Điều chứng minh rõ nhất là Linh Vân – dù là huyền cảnh cường giả nhưng đến nàng cũng không dám vào quá sâu của sơn lâm, nói chi Quân Huyền, một thân tu vi không có.

Quân Huyền hấn tu vi không có? Bảo vật bảo vệ cũng không có cái nào dính mõng... vậy hấn lấy cái gì mà đòi vào sơn lâm nguy hiểm kia đây?

Quân Huyền hấn thấy Linh Vân nàng lo lắng như vậy thì có chút vui mừng trong lòng, hấn liền nói bằng khuâng, vu vơ:

- Hay mẹ đi cùng con nhé?

Linh Vân nàng như chỉ chờ có câu hỏi này liền lập tức gật đầu đồng ý.

- Được chứ? Để ta đi cùng con thì con sẽ bớt nguy hiểm hơn. – Linh Vân vừa gật đầu, vừa nói.

Quân Huyền hấn nhìn nàng như thế thì có chút yêu nàng hơn nữa. Nàng sẵn sàng vì hấn mà nguy nan cũng không từ.

Nhưng hấn là nam nhân đương nhiên không muốn để nữ nhân của mình bảo vệ rồi, như thế có phần mất mặt lắm.

Và đối với Quân Huyền thì hấn không bao giờ chịu để mất mặt vì lí do như vậy rồi.

Hấn muốn hấn sẽ là nam nhân bảo vệ nàng chứ không phải để nàng bảo vệ.

Quân Huyền hấn mỉm cười rồi đáp lại ánh mắt đang mong chờ của Linh Vân:

- Con có thể tự bảo vệ mình mà, mẹ không cần đi cùng đâu. – Quân Huyền vừa nói vừa đặt tay mình lên tay nàng như muốn trấn an nàng.

- Nhưng... con có biết trong đây nguy hiểm lắm không? Có rất nhiều... - Linh Vân đang định nói tiếp những nguy hiểm thì chợt nhận ra trên đôi môi nhỏ nhắn, xinh xắn như cánh hoa đào này lại có thứ gì đó chặn lại.

Nàng nhìn xuống thì thấy có ngón tay nhỏ đang cố ý chặn lời nói nàng lại, nàng không biết vì sao!...nàng muốn hỏi người chặn vì sao lại làm thế nhưng khi vừa quay lại vì Quân Huyền hấn chỉ mỉm cười nhẹ rồi đáp:

- Nàng yên tâm, ta tự có cách mà. – Hấn vừa nói vừa cười như muốn cho Linh Vân thêm yên tâm.

Nàng lần đầu thấy vẻ nam tính tự tin của Quân Huyền nên có chút bất ngờ, trong lòng ngực tiếng tim đập nhanh bất chợt vang ra.

Cái cảm giác chỉ nhìn nam nhân đã rung động này...nàng chưa từng có.

Vậy mà giờ đây, khi đối mặt với hấn, với Quân Huyền cảm giác ấy lại xuất hiện, và đó cũng là lần đầu nàng biết rung động là thế nào...

Trên đôi gò má nhỏ của Linh Vân lại có chút nét ửng đỏ hiện lên, nàng vì muốn che dấu sự rung động mà có phần xấu hổ đó liền đáp lại nhỏ nhẹ:

- Vậy, con chỉ được đi trong một tuần thôi đó. Nếu con không thành công cũng không sao đâu. Mẹ chỉ cần con an toàn thôi, rồi mẹ sẽ đưa con được vào học viện được mà.

- Học viện? À đúng rồi, đó là nơi main phải đến thể thì ta phải nhanh có hồn thú đầu để đột phá mới được mới được. – Hấn nghe xong hai từ học viện liền nghĩ thầm.

- Vâng, mẹ yên tâm, con là con của mẹ mà sao có thể thất bại được chứ? – Quân Huyền hấn nói như muốn khẳng định thêm rằng hấn sẽ an toàn.

Linh Vân nghe thể thì có chút mỉm cười ngạc nhiên. Vì nhiều khi nàng hay nói hấn là con của nàng nên sẽ không phải lo nhiều, mà bây giờ hấn dùng câu không khác nghĩa bao nhiêu đáp lại nếu nàng phủ định nó chẳng khác gì đã gạt đi những hy vọng, lòng tin nàng tạo cho hấn trước đó.

Quân Huyền thấy nàng không nói gì liền hiểu ngầm nàng đang dần đồng ý. Hấn thật ra cũng muốn nàng đi cùng lắm, nhưng hấn lại không muốn nàng bị nguy hiểm một chút nào nên đành kiềm lý do để nàng ở nhà.

Dù hấn biết nàng là huyền cảnh những nguy hiểm ở ngoài sơn lâm có thể sẽ không nguy hại đến nàng nhưng nhờ sơ sẩy nàng vì bảo vệ hấn mà bị thương, hay mất mạng thì hấn có ân hận cả đời cũng không đủ.

Quân Huyền hấn vừa uống bát canh gà nóng vừa ngắm dung mạo tựa tiên thiên của Linh Vân, quả thật canh có đắng đến mấy cũng thành ngon.

Đắng vì sao? Vì nó có vài phần nhân sâm, ngải cứu, và một số dược liệu khác khiến góp phần tạo vị đắng miệng. Nhưng chỉ đắng một chút thôi, Linh Vân sao nỡ để Quân Huyền chịu cay đắng chứ.

Còn ngọt vì sao? Chỉ có một lý do duy nhất là vì có Linh Vân ở đây, một mỹ nữ như Linh Vân xuất hiện có thể khiến mọi thứ xung quanh Quân Huyền đều ngọt cả.

Quân Huyền cứ vậy, vừa ngắm Linh Vân, vừa uống hết bát canh gà. Xong xuôi, Quân Huyền liền đứng dậy chuẩn bị vài đồ dùng cần thiết cho chuyến đi.

- Chắc cũng đủ rồi. – Quân Huyền nhìn đồng hồ mình chuẩn bị trong tay nài mà tự nghĩ thầm. Chợt, đôi mắt hấn có chút co lại hấn phát hiện mình còn thiếu thứ gì đó.

Quân Huyền hấn thấy thiếu cái gì đó, mà cái thiếu đó đang ở chỗ Linh Vân. Quân Huyền hấn mỉm cười nhẹ rồi tiến lại gần nàng. Hấn nhìn nàng rồi nói:

- Thật ra, ta cũng không biết phải đi mất bao lâu nữa, nhưng ít nhất 7 ngày cũng là quá dài rồi, nên ta sợ nàng sẽ nhớ ta nhiều. – Quân Huyền hấn đổi cách xưng hô rồi.

Linh Vân nghe hấn xưng hô thể thì có chút ngạc nhiên, nàng đang định đổi lại thì hấn lại nói tiếp:

- Ta cũng sẽ nhớ nàng rất nhiều nữa nên nàng có thể tặng ta một cái quà gì trước khi xa nhau không? – Quân Huyền hấn hỏi Linh Vân.

- Con muốn gì? – Linh Vân hỏi lại bằng cách xưng hô quen thuộc làm hấn có chút hụt hẫng.

- Những lúc như này... nên đổi cách xưng hô, chứ nếu nàng xưng hô như vậy sẽ làm mất đi bầu không khí tình cảm nơi đây. – Quân Huyền hấn nhẹ nhàng đổi cách xưng hô.

Linh Vân nghe hấn nói như thể thì có chút cười mỉm trong lòng, nàng đáp lại:

- Vậy, c... chàng muốn ta tặng gì chàng đây? – Linh Vân cười mỉm, xong cuối cùng nàng cũng chịu đổi cách xưng hô.

- Ta cũng không muốn một cái gì xa vời đâu, đơn giản như một nụ hôn đến từ nàng là được rồi. – Quân Huyền hấn nhìn Linh Vân rồi nói.

Linh Vân nghe thể thì có chút nhẩn mặt suy ngẫm: ‘Một nụ hôn mà bảo không xa vời.’

- Ta không bị chàng lừa nữa đâu, lần trước chàng lừa ta... - Linh Vân đang định nói tiếp thì Quân Huyền dơ ngón tay chặn nhẹ đôi môi nhỏ nhắn hoa đào của nàng lại rồi thể hiện sự bá đạo nam nhân vốn có của mình đáp lại:

- Lần này, ta không lừa nàng nữa. – Dứt lời, Quân Huyền hấn hôn nhẹ lên trên trán Linh Vân.

Nụ hôn lần này đúng là có báo trước thật nhưng vẫn bất ngờ lắm sao...

Nàng tưởng rằng hấn sẽ tham lam tìm đến đôi môi căng mọng của nàng cơ, nhưng nào ngờ được hấn lại hôn lên trán của nàng... điều nàng khó ngờ tới được.

Quân Huyền hấn thật lúc đầu cũng tính tới hôn lên đôi môi nàng cơ, nhưng hấn lại cú chút gì đó sợ nàng từ chối nên hấn chọn hôn vào trán nàng.

Nụ hôn trong thoáng chốc đã qua đi, Linh Vân hơi ké mắt nhìn thử thì thấy Quân Huyền hấn vẫn đứng trước mặt nàng với khí thế bá đạo đấy. Nàng có chút đỏ mặt khi tự nhiên đối mặt với hấn lúc bấy giờ...

- Cứ mở mắt rồi đi về phòng là được rồi. – Linh Vân vẫn hơi hé mắt và suy nghĩ thử cách ứng phó với tình huống ngượng ngao này.

Quân Huyền thì hẳn cực kỳ nhạy cảm nên phát hiện ngay vị kiều mị tiểu nữ nhân này có chút ngượng ra mặt. Đôi mắt còn không dám mở hẳn để nhìn hẳn nữa.

Không muốn bầu không khí ngượng ngừng kéo dài lâu. Quân Huyền hẳn liền nhanh chóng đeo tay nải lên rồi ghé lại gần tai Linh Vân, nhỏ nhẹ nói:

- Ta đi đây. Nàng đừng nhớ ta nhiều quá nhé, lại tổn hại sức khỏe.

Quân Huyền dứt lời liền nhanh chân đi ra ngoài phòng để lại Linh Vân vẫn còn đang cực kỳ ngượng ngừng bên trong. Vốn dĩ nghe được về đầu nàng đã muốn chào tạm biệt hẳn rồi nhưng ngay khi nàng nghe được về sau thì giọng mặt ửng đỏ cả lên, đến chào hẳn còn có chút ngượng nữa...

Linh Vân không thấy có tiếng động gì nữa liền biết Quân Huyền đã đi rồi. Nàng mới dám mở nhẹ đôi mắt sáng như hạt ngọc của mình ra. Vừa mở mắt việc đầu tiên nàng làm là tiến lại gần cửa sổ phòng con trai nàng, nàng mở cửa sổ một cách nhanh chóng.

Quả thật, hẳn vẫn chưa đi xa. Nàng vừa mở cửa sổ vẫn còn nhìn thấy hình bóng hẳn ở dưới trần, nàng có chút mỉm cười ngượng rồi trên gương mặt đang ửng đỏ bỗng trở nên vô sắc, lạnh lùng. Nàng dơ nhẹ bàn tay cửa mình ra như ra hiệu gì đó. Nàng vừa ra hiệu thì không mất quá lâu có một thân ảnh hắc y xuất hiện.

Điều đặc biệt là hắc y này vừa xuất hiện đã quỳ xuống, miệng đáp lại hiệu lệnh đó bằng vèn vện bốn từ:

- Thánh nữ có lệnh?

Hắc y kia xuất hiện bất ngờ nhưng Linh Vân vẫn bình thản, đáp với giọng lạnh lùng:

- Ngươi đi theo bảo vệ thiếu chủ đi.

Linh Vân vừa dứt lời thì hắc y kia liền biến mất. Trước khi biến mất thì hắc y chỉ đáp lại một từ ngắn gọn: ‘Rõ’

Linh Vân từ đầu quá trình hắc y hiện thân đến lúc hắc y rời đi, nàng vẫn luôn giữ bộ mặt lạnh lùng cảm giác nhìn vào có chút áp bức hiện ra. Nên hắc y kia từ đầu đến cuối đều không dám nhìn lên có hai lý do, một là tránh bị cảm giác áp bức đè nén, hai là vì tôn kính.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp nạn

Thiếu niên Quân Huyền vừa đi, vừa cười vì nghĩ sắp có được hồn thú đầu tiên để đột phá, hẳn lại còn sắp tới học viện nữa – nơi mà nam chính thường đến trước khi xưng bá. Bỗng hẳn nín cười lại vì phát hiện ra một điều gì đó, sau một hồi suy ngẫm hẳn mới kêu lên:

- Trời ạ! Vừa nãy, ta oai cho lắm. Giờ mới nhớ ra, ta chỉ mới thức tỉnh võ hồn sao đánh được hồn thú 10 năm, nói gì đến 100 năm hay 1000 năm. Vậy... ta lấy cái gì mà đòi đột phá đây? – Quân Huyền hẳn suy nghĩ rồi tự hỏi.

- Thôi toang thật rồi ông giáo ạ, tất cả chỉ tại ta có chút ra oai với gái mà giờ thành thế này. Liệu còn cách nào không? Chả nhẽ vác mặt về xin Linh Vân đi cùng? – Quân Huyền hẳn đang cực kỳ xoắn não.

- Không được, với cách đây thì ta mất mặt quá. Để xem thử... ờ mà còn Thiên Thư đại năng mà... – Quân Huyền hẳn đắm chiêu một lúc liền phát hiện một giải pháp vèn cả đôi đường.

Quân Huyền có chút đổi giọng rồi nói với Thiên Thư:

- Thiên Thư đại năng, ngươi có thể giúp ta biết con hồn thú nào đang hấp hối mà có tu vi cao cao phù hợp với ta không? – Quân Huyền hẳn hỏi với ánh mắt cực kỳ mong chờ đáp án nhưng... Thiên Thư đáp lại một chữ:

- Không! – Dù chỉ là một chữ nhưng nghe cực kỳ lạnh lùng và sắc bén, như muốn cắt sâu vào ánh sáng hy vọng của Quân Huyền.

- Đến Thiên Thư đại năng còn không giúp được ta. Vậy chả nhẽ, ta lại phải quay về xin Linh Vân giúp thật sao? Nhưng thế thì mất mặt quá! – Quân Huyền hẳn đang cực kỳ bối rối.

Hắn đang không biết làm cách nào để giải quyết thì Thiên Thư liền nói vang lên trong não hải hắn:

- Ngươi có công pháp Thôn Hồn Quyết thì cứ tìm hồn thú 1 năm, 2 năm, gì đấy mà hút tạm tu vi của chúng bổ sung lại hồn lực đến Thập cấp đỉnh phong thì may ra có cơ hội tìm được hồn thú đầu tiên, giết hồn thú rồi mượn hồn lực đột phá. – Thiên Thư nói vang lên trong thức hải Quân Huyền.

Quân Huyền hần cố nghe hết từng từ, từng câu vì thật sự... câu nói này mang đến cho hần hy vọng cũng quá lớn rồi. Nghe Thiên Thư nói vậy làm hần vui mừng khôn siết.

Quân Huyền có chút gật gù đồng ý. Không chần chừ nữa, Quân Huyền hần mang theo một tia hy vọng nhỏ nhoi tức tốc đến Khôn Lâm Chi Sâm.

Quân Huyền hần tức tốc đến Khôn Lâm Chi Sâm nên cũng chỉ mất có gần nửa ngày đường hần đã tới. Nửa ngày đã tới, không phải do Khôn Lâm Chi Sâm gần trấn nhỏ của hần mà là đây do hần có chút tu vi hồn lực, khỏe hơn người bình thường nên nhanh chóng đi tới được, chứ nếu là người bình thường thì cũng mất đến 2,3 ngày đường.

- Trời cũng chuẩn bị tối rồi, tìm nơi trú tạm vậy.

Quân Huyền hần vừa đến bên ngoài của Khôn Lâm Chi Sâm thì liền phát hiện trời cũng đã chuẩn bị tối rồi. Nghĩ vậy, hần liền tìm một hốc đá nhỏ sử dụng cách nhóm lửa Thiên Thư đưa cho để lấy lửa sưởi ấm. Còn đồ ăn thì hần đã chuẩn bị đầy đủ trong tay nải rồi.

Ăn xong, Quân Huyền hần còn phải kiểm tra thật an toàn rồi mới dám đi ngủ. Vì hần biết, hần mới chỉ có tu vi nhỏ nhoi thôi, hần gặp hồn thú tấn công bất chợt nửa đêm thì không khác gì điền tên vào sổ tử.

Một đêm không có biến động gì lớn nhanh chóng trôi qua. Dù Quân Huyền hần có chút sợ khi nghe thấy tiếng sói hú liên tục nhưng có vẻ ở xa nên hần tiếp tục ngủ vậy.

- Hừm? Trời sáng rồi à? Cũng đến lúc đi tìm hồn thú bổ sung tu vi nào. – Quân Huyền hần vẫn còn ngái ngủ nhưng vừa nghĩ tới cảm giác sắp có được hồn thú đột phá liền phấn khích hơn bao giờ hết.

Quân Huyền hần bước ra ngoài thì mới nhìn rõ khung cảnh nơi đây. Dù chỉ là phần ngoài của một sơn lâm nhưng cũng đủ mang lại cảm giác có chút hùng vĩ, to lớn của sơn lâm nơi đây rồi. Những tán cây rộng lớn bao trùm lên nhau làm tia nắng có chút khó khăn khi muốn lọt qua. Sự bao trùm đầy có chút làm cho sơn lâm này thêm rộng lớn dù đây mới chỉ là bên ngoài sơn lâm.

Không chỉ thế, thi thoảng có những động vật nhỏ thì nhau xuất hiện nhảy từ cảnh này qua cảnh khác làm Quân Huyền có chút ngạc nhiên. Nếu ở thế giới trước của hần thì những loài động vật như khí hay chim... truyền cảnh này không bị săn thì cũng bị bắt rồi.

Những điều này còn làm chứng tỏ hơn một điều đó là trong sơn lâm này có một loài hung thú cực mạnh đang bảo vệ nên những loài động vật nhỏ mới tha hồ nhảy nhót như vậy.

Quân Huyền hần cũng không rảnh mà ở đây ngắm cảnh như thế này mãi liền đi tìm hồn thú tầm vừa để hút tu vi.

Quân Huyền hần vừa đi vừa tiếp nhận được thêm thông tin Thiên Thư đưa cho. Nếu một hồn tu muốn đột phá thì phải có hồn thú tu vi cao hấp thu rồi đột phá hoặc có thể tích tụ hồn lực dần rồi đột phá.

Nhưng lấy tu vi hồn thú là cách nhanh nhất và tiện nhất vì hồn lực xung quanh cực ít nên sẽ lâu và lấy tu vi hồn thú còn tiện vì nó thuận cả đôi đường nữa. Thuận cả đôi đường đó là hồn tu đây không phải đi tìm hồn thú thích hợp để hấp thu biến hồn thú đó thành của mình nữa mà sẵn có hồn thú mình vừa hấp thụ làm trợ thủ đắc lực tiến tới bước tiếp theo.

Ví dụ như là hấp thu hồn thú để đột phá sẽ vừa có tu vi của hồn thú ấy đột phá lên cảnh giới tiếp theo và có sẵn một tàn hồn thú theo cạnh làm trợ thủ nữa.

- Ồ! Ồ! Thì ra là thế.

Quân Huyền hần không chỉ tiếp nhận không mà còn vừa tiếp nhận thông tin Thiên Thư đưa vừa tìm được mấy hồn thú nhỏ lẻ tu vi mới đạt tới 1 năm để hấp thụ.

Quả thật, sau khi hấp thụ hồn lực trong người hần tăng lên một phần không hề nhỏ. Được như thế, làm Quân Huyền càng phấn khích hơn, hần tiếp tục hăng hái đi tìm hồn thú nhỏ lẻ để hấp thu tu vi.

Không mất quá nhiều thời gian, Quân Huyền liền phát hiện có một hồn thú nhỏ tu vi đạt tới 2 năm đang ở dưới gốc cây. Gặp được hồn thú tu vi có chút cao cao nhưng vẫn trong tầm tay này Quân Huyền hần cười đắc ý.

Nhưng hần còn chưa kịp tiến lại gần hồn thú này thì bên tai hần chợt nghe tiếng: 'Rè...rè...xet...' một tiếng rít nào đó có chút quen thuộc vang ra gần như ngay cạnh Quân Huyền.

Quân Huyền hần nghe âm thanh này chân có chút run run, miệng lắp ba lắp bắp hỏi:

- Thiên Thư... người có nghe thấy gì không? – Quân Huyền miệng hỏi Thiên Thư vì hần không hề dám quay đầu lại nhìn xem thứ gì vừa phát ra âm thanh rùng rợn đó.

- Xà thú 1000 năm... không phải đối thủ! Không chạy chỉ có chết! – Đó là tất cả những gì Thiên Thư lạnh lùng đáp lại đáp lại.

Quân Huyền hần nghe Thiên Thư nói vậy liền quay lại một chút nhìn thử thì trời ơi, thứ hần vừa nhìn thấy đúng là khiến người ta run sợ mà. Ngay cạnh

thân cây là một cự xà toàn thân màu đỏ máu đang nhìn hấn chăm chăm, lưỡi xà thì cứ thụt ra, thụt vào. Quân Huyền hấn cực kỳ sợ rắn, hay nói thẳng hấn sợ chết vì thế vừa nhìn thấy hấn có chút run hơn chút nữa.

Chân hấn cứ run cầm cập, muốn chạy cũng khó. Quân Huyền hấn nuốt nước bọt ‘Ưc’ khi phát hiện ánh mắt cự xà này đang nhìn hấn với ánh mắt khó chịu như hấn vừa tranh con mồi vậy. Có lẽ thế thật, vì cự xà này chắc đang rình chú thỏ nhỏ kia làm con mồi mà Quân Huyền tự dừng lại xuất hiện định tranh nên cự xà nhìn hấn với ánh mắt thù hận, khó chịu như muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

Quân Huyền hấn muốn chạy lắm rồi nhưng khổ nỗi trên bảo dưới không nghe. Chân hấn cứ run liên tục muốn chạy cũng khó. Nhưng khi hấn chợt thấy thân xác to lớn cự xà này có chút cong lại như muốn phóng thật mạnh tới gần hấn thì chân hấn liền chạy tức tốc. Quân Huyền hấn giờ chỉ muốn chạy thật nhanh... thật nhanh... vì chỉ có chạy nhanh hấn mới có cơ hội sống.

Không tìm được hồn thú thì đã đủ đau khổ rồi nhưng mà chết trước khi tìm được hồn thú để đột phá thì còn đau khổ hơn nữa.

Tại sao Quân Huyền lại nghĩ hấn sẽ chết? Vì đơn giản với đẳng cấp của hấn bây giờ gặp hồn thú cấp trăm năm đã chết rồi, nói gì đến cự xà toàn thân màu huyết này tu vi đạt tới ngưỡng nghìn năm... hấn mà không chạy chỉ có chết.

Quân Huyền hấn cứ chạy gì có những tán cây thấp có va chạm với gương mặt hấn, đau thật đấy! Nhưng hấn phải cố chạy mà không dám than vãn vì hấn mà dừng lại một chút là hấn sẽ chết mất. Đằng sau lưng Quân Huyền, cự xà cũng không hề giảm tốc một chút nào. Cự xà liên tục phóng đuổi theo con mồi non nớt nhưng có phần bô dưỡng này.

Ăn thịt người với cự xà đã đủ nó no đến qua đông rồi. Nay nó còn gặp một con người có tu vi hồn lực như này, nếu ăn con người này vừa có thể no và vừa có thể bổ sung tu vi cho nó. Tội gì mà nó có thể bỏ qua được.

Quân Huyền hấn chạy tức tốc, bạt mạng. Hấn chỉ biết chạy vì giờ hấn không chạy thì hấn lấy cái gì đảm bảo tính mạng hấn nữa đây?

Quân Huyền hấn có chút hối tiếc khi không nhờ Linh Vân đi cùng. Nếu nàng đi cùng thì giờ hấn có lẽ đã khác, không phải chạy như thế này. Có lẽ, hấn đã có cự xà kia làm hồn thú rồi chứ không phải bị nó đuổi.

Quân Huyền hấn chạy nhanh hết sức, hấn vô tình chạy vào lãnh địa phía bên trong Khôn Lâm Chi Sâm lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thoát nguy

Nhưng may cho hấn khi hấn vừa bước chân vào bên trong được ba bước thì Thiên Thụ liền cảnh báo. Quân Huyền được Thiên Thụ cảnh báo liền biết mình vừa tiến vào một nơi cực kỳ nguy hiểm, hấn bây giờ quay ra còn kịp.

Nhưng kịp đâu còn nữa khi xà yêu kia đuổi theo gần như sát móng hấn rồi. Quay lại cũng chết và đi tiếp cũng chết giữa ranh giới như vậy Quân Huyền hấn chọn đi tiếp. Vì sao? Vì hấn đặt ra một trường hợp, cự thú gặp cự thú hai bên giao tranh hấn còn có cơ hội sống sót cao.

Bây giờ, hấn mà quay lại thì chết chắc chứ nói gì đến cơ hội sống. Thế là, Quân Huyền liều mình tiếp tục chạy nhưng khi hấn thử ghé mắt ra đằng sau thì cự xà cũng đã đuổi đến cực gần.

Cự xà bây giờ có lẽ chỉ cách hấn tầm 1m nữa thôi, thân cự xà bắt đầu co lại như muốn một phóng đến thẳng chỗ hấn. Quân Huyền nhìn thấy như thế liền rợn người, hấn còn chưa thuần cách sử dụng hồn lực vậy mà khi nhìn thấy cự xà như thế đã truyền hồn lực còn con xuống chân mà tăng tốc độ.

Cự xà vốn định một lần phóng thẳng đến con mồi nhưng chợt thấy con mồi tăng tốc thì nó lại liền dừng ý định phóng đến mà tiếp tục đuổi theo.

Quân Huyền hấn chạy được thêm một lúc thì liền hiểu, khoảng cách tu vi của hấn mà cự xà vốn là quá lớn. Thật sự, hấn gần như muốn tuyệt vọng rồi. Nhưng trong hấn vẫn còn thứ gì đó, muốn hấn sống sót và thứ đó làm Quân Huyền muốn sống sót theo. Chẳng có lẽ là Linh Vân sao?

Đang cố chạy thì Quân Huyền liền dùng chân phanh tốc độ của mình lại. Cự xà thấy vậy con mồi dừng lại liền dừng theo vì sợ phóng đến lúc con mồi phản công thì cự xà sẽ gặp bất lợi cực kỳ lớn. Nhưng Quân Huyền, hấn dừng lại không phải để phản công vì phản công hấn cũng không có cơ hội mong manh nào để chiến thắng. Quân Huyền hấn dừng lại là vì trước mặt hấn đang là vực thăm sâu không thấy đáy.

Quân Huyền hấn còn tưởng mình chạy vào bên trong sẽ là một rừng sâu vô tận, nào ngờ hấn còn lạc đường lúc quan trọng nhất khiến hấn chạy thẳng ra rìa sơn lâm. Cũng vì lẽ đó mà hấn đang gặp vực thăm sâu hút này.

Quân Huyền hấn thử ghé xuống xem thì bên dưới những tiếng gió thì nhau rít mạnh, sương mù bao phủ toàn phần bên dưới. Chỉ mới hiện lên như thế thôi nhưng đã làm Quân Huyền run sợ rồi, ngã xuống đây thì cơ hội sống sót chẳng có chút nào, có khi bằng không. Mà Quân Huyền bây giờ quay lại cơ hội sống cũng cực kỳ thấp. Cự xà kia như từ thần đang muốn lấy mạng hấn rồi.

Cự xà đối diện Quân Huyền thấy con mồi không nhưng không phản công mà cứ như thằng ngáo vậy. Lúc thì nhìn cự xà, lúc thì nhìn xuống vực thẳm, rồi nuốt nước bọt ‘ực’ cái, hành động liên tục diễn ra. Chưa kể, con mồi kia thì thoảng lại chụm tay cầu cầu thứ gì đó.

Thấy con mồi hoàn toàn không có ý định phản công, cự xà liền bò dần tới Quân Huyền. Quân Huyền hần vừa thấy cự xà như vậy liền có chút run cầm cập hơn nữa. Tỉ lệ sống của hần gần như bằng không thật rồi. Quân Huyền hần ngẩng mặt mà than:

- Lão thiên đây là đang muốn đùa ta sao? Cho ta có cơ hội xuyên không thì phải cho ta có cơ hội sống chứ.... Nay lại muốn hại ta chết lần này đến lần khác.

- Ta... Trần Quân Huyền không phục! – Quân Huyền hần ngẩng mặt lên nói như anh hùng đầu đội trời chân đạp đất.

Quân Huyền hần vừa dứt lời thì liền quay xuống nhìn về cự xà với ánh mắt cực kỳ giận dữ, ánh mắt cực kỳ sắc bén. Ánh mắt của sự phẫn nộ, dám đuổi hần chạy bán mạng như thế. Hần muốn chống lại nó, có sự áp bức ắt có đấu tranh.

Quân Huyền hần nộ khí xung thiên rồi, tay hần dẫn tụ hồn lực làm cự xà kia có chút ngạc nhiên. Cự xà có chút hơi khựng lại không tiến tới nữa. Quân Huyền được lợi thế liền sử dụng hồn lực lên cả chân nữa. Hần nhìn cự xà với ánh mắt sẵn sàng chiến đấu, sẵn sàng liều mạng.

Cự xà cũng liền chuẩn bị chiến đấu, nọc độc của cự xà hiện rõ ra. Toàn thân cự xà bỗng rực cháy như đang muốn chiến đấu hết sức, phát huy hết tốc lực. Quân Huyền hần thấy vậy liền hai tay tụ hồn lực khùng khiếp, chân hồn lực cũng mạnh mẽ không hề thua kém,... tất cả đều ở trạng thái chuẩn bị một trận chiến đấu cực kỳ căng go, khốc liệt sắp sửa xảy ra.

Thì bất chợt, Quân Huyền hần mỉm cười nhìn cự xà với ánh mắt khinh thường, ánh mắt như muốn nói lên ‘kèo này ta thắng chắc rồi’. Quân Huyền hần bỗng chốc tụ hồn lực cực mạnh mẽ ở chân, chẳng lẽ hần muốn nhất kích tất sát? Một sát chết cự xà sao?

Cự xà thấy giao động hồn lực phát ra không nhỏ liền chuẩn bị tư thế thủ sẵn sàng đỡ đòn rồi phản công.

Tưởng chừng như Quân Huyền sẽ lao đến đánh vào cự xà nhưng hoàn toàn không phải thế, hần tụ hồn lực ở chân để dễ dàng trốn chạy. Đó là Quân Huyền dùng hồn lực ở chân đâm mạnh, tạo một lực cực mạnh bùng phát trên mặt đất khiến mặt đất có chút nứt ra ngay lập tức. Quân Huyền hần lợi dụng lực đạo lực cực mạnh đó tạo thế để hần nhảy ra đằng sau và chấp nhận rơi xuống vực sâu không đáy.

Cự xà giật mình ngay khi thấy con mồi vốn đang tưởng con mồi phản công yếu đuối ai ngờ chính cự xà lại bị lừa, con mồi cứ như vậy mà mất trước mắt. Cự xà liền phòng nhanh tới tính cần thủ, dù cần được một chút thời cũng được vì chỉ cần một chút là con mồi có thể chết vì nọc độc của nó, nhưng đã muộn. Ngay khi cự xà vừa phóng tới thì thân ảnh Quân Huyền cũng rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Khi Quân Huyền hần nhảy hần chỉ có suy nghĩ:

- Ta đầu ngu mà đi đấu với nó, nhảy xuống biết đâu có sông còn có cơ hội sống, chứ đấu với nó... nó cần một cái là đứt. – Quân Huyền có chút muốn mỉm cười vì quyết định thông minh của mình nhưng hần chợt nhớ ra một điều làm hần hối tiếc đến cả khi vừa nhảy xuống. Điều đó là hần có thể rơi xuống sông, nhưng hần không hề biết bơi. Mà kể cả hần biết bơi thì rơi từ độ cao như vậy hần sống sông hần không chết cũng thực vật.

Quân Huyền hần rơi tự do xuống vực sâu mà không có một phi hành võ kỹ nào cả. Hần dù rơi nhưng trong vô vọng như vậy, nhưng trong hần vẫn có le loi vài tia hy vọng. Tay hần vẫn cố quơ qua quơ lại như muốn nắm được thứ gì đó, một cành cây chẳng hạn... như thế là đủ cứu sống mạng quên của hần rồi, nhưng hoàn toàn không có một thứ gì cả.

- Ta phải chết thật rồi sao? – Quân Huyền hần sau một hồi dơ tay nắm thử không được liền vô vọng hỏi.

Vừa dứt lời, tự dưng hần rơi ‘ùych’ một cái. Quân Huyền hần dù đau điếng người vì cú rơi nhưng vẫn mỉm cười. Thật khác lạ làm sao?

Nhưng ai không ở hoàn cảnh này thấy hần rơi xuống mà vẫn mỉm cười thì sẽ nói hần khác lạ, điên rồi.

Nhưng ngoài hần thì không ai biết lí do vì sao hần lại mỉm cười?

Đau thì đau thật, đau đến mức hần muốn khóc thành tiếng, rơi từ trên cao như thế mà xuống một mặt đất, không gãy xương thì cũng chết vì đau nhưng hần không khóc mà lại mỉm cười. Nụ cười có phần hạnh phúc vì hần còn sống.

Từ trên đỉnh kia cao như vậy mà hần rơi xuống vậy mà hần lại không chết. Quả thật là do kỳ tích xuất hiện giúp hần.

Dù kỳ tích cứu hần nhưng xương sống do va đập mạnh có chút hơi rạn nứt ra rồi nên đến ngồi dậy bây giờ với hần cũng là một thử thách cực gian nan.

Quân Huyền sau tầm một khoảng thời gian nằm để đỡ vài phần đau thì hần mới cố ngồi dậy quan sát xung quanh.

- Đau chết lão tử rồi! – Quân Huyền hần vừa thử ngồi dậy thì liền kêu toáng lên.

Lần đầu tiên hần ngồi dậy không được, hần liền tiếp tục thử lại lần thứ hai. Nhưng lần thứ hai vẫn bị một cơn đau ập đến như vậy liền khiến hần phải nằm ngay xuống.

- Cái đau này là muốn ép ta nằm chờ chết sao? – Quân Huyền hần tự hỏi sau hai lần đau đến mức không thể ngồi dậy được,

Quân Huyền hẳn đương nhiên không muốn nằm im thế mà chờ chết được, huống chi hẳn còn chưa rõ nơi hẳn rơi xuống như nào. Hẳn chỉ mới quan sát được một phần nhỏ, nhờ nguy hiểm ập đến thì hẳn phải chịu chết sao?

Nên hẳn phải cố ngồi dậy để quan sát toàn bộ, ít nhất hẳn cũng phải quan sát được toàn bộ nơi mình chôn thân chứ!

- Chỉ là một con đau nhỏ nhoi cũng dám can ta sao? – Quân Huyền tự hỏi để lấy thêm động lực cho chính mình.

Động lực này để hẳn thử sử dụng hồn lực con còn của mình cố chữa lành vết thương. Quả thật là có hiệu quả, một khắc sau có dấu hiệu lành lại nhưng không phải hoàn toàn. Dù chỉ được một chút nhưng con đau của Quân Huyền giảm xuống cũng có phần đáng kể.

Không chán chừ nữa, lợi dụng ngay lúc vừa bớt đau Quân Huyền lập tức ngồi dậy quan sát thử.

Vừa ngồi dậy, Quân Huyền nơi hẳn rơi xuống không phải nơi của bầy thú nguy hiểm chờ sẵn mà là một tổ chim khổng lồ. Toàn bộ tổ được tạo bằng những chất liệu vững chắc nhưng có phần mềm mại. Quân Huyền hẳn nhận ra có vài sợi rom và có cả trứng loài nào đó, cộng thêm tổ này đang lơ lửng trên cây nên đoán là tổ chim.

- Thì ra là tổ loài chim nào đó nên mới có chút êm như này, chứ nếu là mặt đất thật thì có lẽ lưng ta cũng gãy rồi chứ không phải chỉ rạn nứt xương nữa. – Quân Huyền hẳn tự ngẫm.

Đang suy nghĩ Quân Huyền hẳn lại có chút xanh mặt lại khi nhớ ra mình bỏ qua một điều là quả trứng ở tổ chim này cũng to quá mức cho phép rồi. Quả trứng này còn to hơn nhiều lần so với trứng chim kiwi kiếp trước hẳn từng xem trên mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiên Phụng

Nhìn thấy quả trứng to như này Quân Huyền liền nghĩ tới hai từ ‘cự thú’. Vì chỉ có loài cự thú khổng lồ mới đẻ ra trứng to như này thôi. Mà nhắc đến cự thú thì Quân Huyền liền run sợ, hẳn sợ hai từ này, từ khi hẳn gặp cự xà.

Tự nhiên từ quả trứng khổng lồ kia có chút chuyển động nhẹ và phát ra tiếng động gì đó như tiếng trứng sắp nở:

- Tách... tách... - Tiếng vỏ trứng ngày càng tạo ra rõ ràng hơn. Vết nứt trên vỏ trứng ngày càng hiện ra và kéo dài.

Quân Huyền hẳn chưa bao giờ được xem cận cảnh chim bắt đầu phá trứng và chui ra như này.

Vài khắc sau, những mảnh vỏ trứng bắt đầu nứt và rơi dần ra ngoài. Ngay từ chỗ vỏ trứng vỡ ra có một đầu chú chim nhỏ chui ra ngoài. Điều đặc biệt làm Quân Huyền chú ý đó là đầu chú chim nhỏ đó có màu đỏ với hình đốm lửa in giữa trán. Hẳn thử nhìn sâu vào đốm lửa nhưng từ đốm lửa phát ra một sức mạnh gì đó có chút kì bí phản lại làm Quân Huyền hẳn lập tức dừng lại không nhìn thử nữa.

Còn chú chim nhỏ này cực kỳ nhạy bén, ngay khi vừa giúp toàn thân thoát ra khỏi quả trứng liền đánh mắt đảo quanh thì thấy Quân Huyền đang ngồi đó liền chạy nhanh tới bên cạnh. Dùng mỏ nhỏ của mình mổ mổ vào tay hẳn.

Quân Huyền thấy thế liền có chút thích thú với chú chim này dù bị mổ có chút đau mang lại cho hẳn.

- Thiên Thư đại năng, đây là con gì thế? – Quân Huyền không dám chắc đây là loài chim bình thường liền hỏi Thiên Thư.

- Phụng Hoàng Lửa – tu vi 1000 năm – Thiên Thư đáp lại cực kỳ gọn gàng.

- Trời! Phụng hoàng lửa...loài chim khổng lồ như này ta sao dám đụng. Nhờ chẳng may, mẹ nó về bắt gặp ta phụng hoàng con trên tay ta thì ta chẳng phải chết chắc rồi sao? – Quân Huyền nghe Thiên Thư giới thiệu có chút hơn run sợ.

- Mà khoan... Thiên Thư người vừa nói gì 1000 gì? 1000 năm á? Thật sao? Phụng hoàng nhỏ này vừa mới nở ra mà. – Quân Huyền hẳn nhìn xuống chú phụng hoàng đang nằm ngoan dưới tay mình với ánh mắt ngạc nhiên cực độ, miệng vẫn còn không ngừng hỏi lại.

- Không sai, phụng hoàng này quả thật có tu vi 1000 năm. Dựa theo tinh thần lực của người vừa hay có thể hút lấy tu vi của nó làm hồn thú đầu tiên giúp người đột phá và bước vào nhân hồn sư. – Thiên Thư khẳng định lại và nhân tiện nhắc Quân Huyền luôn.

- Ta vừa thoát được cái chết đã tốt vậy mà nay lại rơi vào ổ vàng rồi? – Quân Huyền còn không dám tin thông tin Thiên Thư vừa đưa mà còn hỏi lại. Nhưng Thiên Thư đại năng có bao giờ thêm trả lời những câu hỏi như tự kỷ của Quân Huyền này đâu.

- Thật sự, ta rơi vào ổ vàng rồi. 1000 năm tu vi không hề nhỏ và đâu phải dễ tìm. Cái này cũng là quá tiện cho ta mà. – Quân Huyền vừa nghĩ xong liền định dơ bàn tay của mình ra tóm lấy hồn thú và thực hiện Thôn Hồn Quyết nhưng tự dừng tiểu phụng hoàng này lại nhảy lên lòng tay hẳn và nằm xuống ngoan.

ngoãn.

Quân Huyền thấy vậy có chút không lẽ giết sinh vật đáng yêu cực độ như này. Tay hắn đang vận Thôn Hồn Quyết liền khựng lại, mà nhẹ nhàng vuốt bộ lông mềm mại của tiểu phượng này.

Bây giờ, Quân Huyền hẳn mới có thời gian quan sát tiểu phượng nhiều hơn nữa. Đốm lửa trên đầu tiểu phượng này có chút hơi nóng phát ra như muốn thể hiện đặc trưng của loài phượng hoàng lửa vậy. Bộ lông phượng hoàng này thì óng mượt cực kỳ. Không chỉ mỗi óng mượt mà bộ lông này cực kỳ mềm mại nữa. Sự mềm mại này làm Quân Huyền hẳn cực thích mà vuốt nhẹ lông tiểu phượng liên tục.

- Thiên Thư đại năng, người có thể giúp ta tìm hồn thú nào khác không? Nhìn tiểu phượng nhỏ dễ thương như này ta có chút không nỡ... - Quân Huyền sau một hồi ngẫm Tiểu Phượng liền nói với Thiên Thư.

- Hồn thú khác? Người nghĩ hồn thú 1000 dễ tìm ra lắm sao? Mà dễ tìm đi chẳng nữa thì người cũng có thể đánh bại không? Bây giờ, có một hồn thú không chút phản kháng trước mặt người lại không chịu... vậy rốt cuộc ý người ra sao? - Thiên Thư hỏi lại liên tục khi nghe Quân Huyền nói vậy.

- Ta biết là khó tìm nhưng tiểu phượng cứ như vậy ta thật sự không lẽ ra tay. - Quân Huyền có chút phân vân khi đáp lại Thiên Thư.

- Quyết định tùy người! - Thiên Thư trả lời lại có chút cộc lốc.

Quân Huyền nghe thế liền phân vân, do dự hơn nữa. Hẳn thật sự không lẽ ra tay. Nhưng nếu, hẳn không ra tay thì hẳn lấy cái gì, cảnh giới gì mà trèo lên trên kia hay là thoát khỏi tổ chim nhỏ này đây? Suy nghĩ một lát, Quân Huyền liền dứt khoát nói:

- Ta thật sự không lẽ một chút nào nhưng vì đại nghĩa phải làm thôi. - Khi Quân Huyền vừa dứt lời và quyết định ra tay thì tiểu phượng lại có chút cựa quậy, cựa đầu nhỏ nhắn của mình vào tay hắn. Quân Huyền vừa dứt khoát thì lại bị giao động ngay khi gặp những hành động có chút mềm mại, dễ thương của tiểu phượng như này.

- Thôi kiểm hồn thú còn có thể kiểm sau, kiểm lại. Chứ một hồn thú dễ thương, tu vi cao mà chịu gần ta như này có chút khó kiểm. - Hắn nhìn tiểu phượng rồi quyết định không lấy tiểu phượng làm hồn thú đầu nữa.

Quân Huyền hẳn nhìn tiểu phượng thêm một lát rồi nhìn lên trên thử xem. Vừa nhìn Quân Huyền hẳn đã há hốc mồm khi thấy trên đầu hắn mây mù đang giăng lối, không thể nhìn thấy vách núi - nơi hắn rơi xuống đầu.

- Ô! Ta làm sao lên trên bây giờ? - Quân Huyền nhìn vách núi xong liền tự hỏi.

Đúng lúc hắn vừa tự hỏi thì từ xa xa có một nhiệt hỏa cực kỳ ghê gớm, nhiệt hỏa đó mang lại cảm giác của sự phân lỵ, toàn bộ nhiệt hỏa đó càng lúc lại gần hơn như đang phóng cấp tốc tới chỗ Quân Huyền.

Quân Huyền hẳn nhận ra sự nóng kinh người đấy liền nhìn thử xem là thứ gì thì chỉ thấy từ xa có một đốm lửa nhỏ như một hỏa cầu đang lao tới.

Nói là nhỏ nhưng thật ra nó khác, nhỏ vì Quân Huyền hẳn đang nhìn từ xa lại. Dù nhỏ theo cách nhìn của Quân Huyền nhưng cảm giác nóng nó mang lại thì không nhỏ chút nào.

Dù đốm lửa kia đang ở xa nhưng cảm giác nóng nó mang lại còn hơn cả cảm giác nóng của cự xà khi Quân Huyền đối mặt cự ly gần.

- Ừc. - Quân Huyền hẳn nuốt nước bọt khi nhìn thấy hỏa cầu càng lúc càng tiến lại nơi hắn đang ở hơn.

Chỉ trong chốc lát, hỏa cầu đã tiến lại gần sát Quân Huyền hơn bao giờ hết. Quân Huyền thì hẳn còn đang lo đối phó với nhiệt hỏa cực độ này lên chưa kịp quay lại nhìn thử.

- Nóng chết ta rồi. - Quân Huyền hẳn than lên khi không khí xung quanh như đang muốn bùng cháy vậy.

Dù Quân Huyền hẳn không bị lửa cháy đến móng nhưng do nhiệt hỏa kia đang ở cực gần nên Quân Huyền có cảm giác như đang ở trong lò thiêu vậy.

Quân Huyền hẳn sau khi thấy cứ kêu than cũng không phải là cách liền quay đầu lại xem rốt cuộc là thứ gì đã khiến không khí xung quanh như muốn bùng cháy này.

Quân Huyền hẳn vừa quay lại nhìn thử thì trên mặt đã có biểu cảm rõ ràng. Mất chữ A, miệng chữ O, trên mặt hẳn giờ đủ loại cảm giác hiện lên: Ngạc nhiên, lo lắng, run sợ... Vì sao hắn lại run sợ cực độ đến như vậy? Rốt cuộc thứ hắn vừa nhìn thấy khủng bố ra sao?

Có lẽ phải dùng từ khủng bố để diễn tả thứ Quân Huyền vừa nhìn thấy. Đó là một phượng hoàng lửa trưởng thành chính hiệu, một phượng hoàng lửa có kích cỡ cơ thể cực kỳ khổng lồ to hơn phượng hoàng Quân Huyền nhìn thấy trên phim nhiều lần.

Toàn thân phượng hoàng phát ra lửa rực trời, những lông vũ óng mượt đang rực cháy lên. Lông vũ đẹp nhất của phượng hoàng có lẽ phải nói đến lông vũ ở đuôi phượng, nó dù đang chụm lại nhưng từ đó vẫn toả ra một vẻ đẹp lấp lánh, một vẻ đẹp hoàn mỹ, cực kỳ tuyệt vời. Đôi mắt của phượng hoàng đúng là cặp mắt của một loài thú săn mồi hung tợn, đôi mắt ánh lên sự hung bạo, quyết đoán sẵn sàng giết chết bất cứ thứ gì.

Đôi cánh phượng hoàng, Quân Huyền giờ mới thấy nó thật rực rỡ lắm sao... đôi cánh nó đang rộng cực cỡ, toàn bộ đôi cánh được bao trùm bởi ngọn lửa thiêu đang cháy rực kia. Đôi cánh cháy rực rỡ dù từ ngọn lửa đó đem lại sự nóng kinh người nhưng ngọn lửa đó nhìn thật gần mới thấy nó đẹp.

Không phải ngọn lửa đẹp mà ngọn lửa được đốt trên đôi cánh phượng nên mới đẹp đến vậy.

Đôi cánh phượng hoàng cháy rực rỡ như vậy, như muốn toát lên toàn bộ vẻ đẹp của phượng hoàng, nó đẹp đến rực rỡ biết bao?

Đôi cánh dang rộng cộng thêm với những móng vuốt cong cong sắc bén đến từng ngón kia như muốn ăn sống Quân Huyền vậy. Bộ móng phượng cực kỳ sắc nhọn, nếu chỉ có bộ móng đấy mà chưa cần dùng đến đôi cánh rực lửa kia thì đã đủ giết chết rất nhiều con mồi rồi.

Quân Huyền dù run sợ thật nhưng vẻ đẹp của phượng hoàng làm hắn khó có thể bỏ qua.

Quân Huyền hẳn nhìn sinh vật được gọi là chúa tể trời xanh này với cặp mắt không phải run sợ hoàn toàn mà ánh mắt Quân Huyền có chút choáng ngợp, có chút bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của chúa tể trời xanh này, một vẻ đẹp xứng danh Tiên Phượng.

Ở kiếp trước của hắn, phượng hoàng đúng là chúa tể trời xanh nhưng không hề đẹp như phượng hoàng này, không hề có khi thể oai phong như này. Phượng hoàng này toát ra một vẻ oai hùng, lạnh lùng, quyết đoán và vẻ đẹp cực kỳ đến mê người như này đúng là khiến người ta choáng ngợp đến mê muội mà.

- Con người? Người dám xâm phạm đến lãnh thổ của ta? – Tiếng nói phát ra từ chỗ phượng hoàng lửa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thoát nạn

- Con người? Người dám xâm phạm đến lãnh thổ của ta? – Tiếng nói phát ra từ chỗ phượng hoàng lửa.

- Tiếng người? Phượng hoàng nó biết nói à? – Quân Huyền nghe xong liền tự thâm hỏi.

- Ta đâu có xâm phạm lãnh thổ của người đâu, chỉ là có chút vô tình bị ngã xuống. – Quân Huyền hẳn đáp lại phượng hoàng với giọng có chút run sợ.

- Vô tình sao? Thế... thứ đang nằm trên đùi người là gì kia? – Phượng hoàng vừa hỏi, vừa đánh mắt về phía đùi Quân Huyền.

Quân Huyền hẳn thấy phượng hoàng ra hiệu liền thử nhìn xuống xem. Vừa nhìn xuống Quân Huyền liền có chút cảm nín khi phát hiện tiểu phượng đã chuyển vị trí từ tay hắn sang nằm hẳn trên đùi hắn. Nhìn như vậy tạo cảm giác như Quân Huyền muốn bắt phượng hoàng nhỏ này đi vậy.

- Ừc. – Quân Huyền hẳn lại lần nữa nuốt nước bọt. Đến giờ, hắn có chút không biết giải thích với phượng hoàng lửa kia như nào.

Quân Huyền hẳn nhìn lên phượng hoàng định nói gì đó nhưng hắn có chút khựng lại vì những lý do hắn đang nghĩ toàn bộ không có lý do nào khả thi chối tội cho hắn.

- Người không có gì để giải thích sao? – Phượng hoàng lửa nhìn Quân Huyền với ánh mắt sắc bén như chọn hắn làm con mồi và sẵn sàng giết hắn.

- Ta có, ta có... – Quân Huyền nghe phượng hoàng nói vậy liền đáp lại.

- Nói! – Phượng hoàng đáp lại đúng một từ, nhưng từ đó mang kèm theo sự sắc bén, lạnh lùng đến kinh người.

- Nếu ta nói lý do là do tiểu phượng nhìn thấy ta rồi tự nhảy lên lòng ta người tin không? – Quân Huyền hỏi lại Phượng hoàng kia.

- Người nghĩ lý do lửa trẻ con như vậy lửa được ta sao? – Phượng hoàng kia hỏi ngược lại Quân Huyền.

- Đó! Ta biết phượng hoàng đại ca thông minh đương nhiên sẽ không tin, nhưng phượng hoàng đại ca có điều không biết... – Quân Huyền hẳn đổi cách xưng hô như muốn có chút gần gũi, và hắn còn nói nữa chừng làm phượng hoàng này có chút tò mò.

- Haha... – Phượng hoàng cười vang lên rồi nói tiếp: Phượng hoàng ta ngao du đến chân trời có điều gì mà còn không biết? Chả nhẽ điều ta không biết mà nhãi con người lại biết sao? – Phượng hoàng thật sự chút chưa muốn ra tay với Quân Huyền mà hỏi ngược lại.

- Không dám khẳng định là ta biết hơn phượng hoàng đại ca nhưng mà điều ta sắp nói ra sẽ có chút làm phượng hoàng đại ca ngạc nhiên... – Quân Huyền nói đến đây có chút mỉm cười.

- Điều gì? Mau nói! – Phượng hoàng thấy Quân Huyền tự tin như vậy liền có chút ngạc nhiên mất tự chủ điềm tĩnh mà hỏi vội lại.

- Đương nhiên ta sẽ nói mà nhưng nếu điều ta nói này phượng hoàng đại ca không biết thì ta có được tha thứ điều vừa rồi không? – Quân Huyền có chút ra điều kiện để bảo toàn tính mạng đã.

- Nếu điều người nói ta chưa biết thì ta có thể xem xét. – Phụng hoàng lửa có chút nhẹ giọng đáp.

- Được! Phụng hoàng đại ca muốn giết ta vì thấy tiểu phụng này trèo lên đùi ta đúng không? – Quân Huyền hần hỏi lại.

Phụng hoàng lửa nghe vậy liền gật đầu vì phụng hoàng lửa quả thật không thể chối lòng ý định mình định giết hần khi thấy con mình nằm trên đùi hần. Mà nằm như vậy khác nào hần đang muốn bắt tiểu phụng này đi.

- Đó là điều ta muốn nói. Nếu ta bảo tiểu phụng tự chạy lên đùi ta thì phụng hoàng đại ca đương nhiên không tin nhưng Phụng hoàng đại ca có điều phải biết đây chỉ là điều ngoài ý muốn. – Quân Huyền tiếp tục giải thích.

- Điều ngoài ý muốn? Thế nào là ngoài ý muốn? – Phụng hoàng lửa hỏi lại.

- Ngoài ý muốn vì ta đương nhiên cũng không muốn tiểu phụng trèo lên người ta như thế này. – Quân Huyền tiếp tục giải thích.

- Nếu người không muốn vì sao nó còn trèo lên? Người không thấy điều người đang nói quá ngớ ngẩn, vớ vẩn sao? – Phụng hoàng lửa đáp lại với ánh mắt sắc bén.

- Từ từ nào Phụng hoàng đại ca, ta chưa nói lý do vì sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này mà. – Quân Huyền dơ tay ra như muốn ra ý cản lại, Phụng hoàng thấy vậy cũng bỏ ý định tấn công hần mà hỏi lại:

- Vậy thì lý do người muốn nói là gì?

- Tất cả mọi việc từ đầu đến cuối khiến tiểu phụng trèo lên đùi ta là do hai chữ: Tập Tính. – Quân Huyền hần sau khi vòng vo một nửa trái đất thì mới chịu kết luận.

- Tập tính? Nó là gì? – Phụng hoàng lửa nghe thấy từ mới lạ liền hỏi lại.

- Đó! Ta nói mà...điều này Phụng hoàng đại ca không biết. – Quân Huyền hần như muốn khẳng định hần đã đúng vì điều hần vừa nói là điều phụng hoàng lửa chưa từng nghe qua.

- Mau nói! – Phụng hoàng lửa có chút nóng giận khi bị hần nói sâu vào điểm có chút sai, có chút nói quá của mình.

Rõ ràng phụng hoàng lửa vừa bảo điều gì cũng biết. Vậy mà bây giờ, sau khi nghe xong Quân Huyền nói một thứ mới lạ liền tò mò ngay lập tức, cũng vì tò mò mà Phụng hoàng đã để lộ điểm nói quá của mình.

Quân Huyền thấy Phụng hoàng như vậy liền mỉm cười thầm, hần biết thời cơ tự cứu mạng hần đến rồi. Đến giờ, Quân Huyền vội phục được một chút liền đặt nhẹ tiểu phụng trên đùi xuống và đứng dậy phui quần áo, tay chấp ra đằng sau lưng...thể hiện phong thái thư sinh đỉnh đặc.

- Ừm ừm... - Quân Huyền hần giả bộ có chút thừ giọng rồi mới bắt đầu nói.

- Tập tính mà ta nói cực kỳ dễ hiểu và nếu để ý thì sẽ bắt gặp hằng ngày. – Quân Huyền nói đến đây thì mới để ý phụng hoàng không còn hung dữ nóng giận nữa mà đang dần thu lại ngọn lửa và bay xuống nơi hần đang đứng.

Quân Huyền có chút sợ vì tưởng phụng hoàng tấn công mình nhưng may là không phải. Hóa ra, phụng hoàng chỉ bay xuống để nghe hần nói, làm hần hết hồn một phen cứ tưởng kẻ hoán binh không thành. Được thế, Quân Huyền tiếp tục dăng về hiểu học mà nói.

- Phụng hoàng đại ca đã muốn nghe như vậy ta cũng không khước từ giảng giải. – Quân Huyền nói xong liền nhìn thử phụng hoàng thì chỉ thấy phụng hoàng nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hỏa Vương Xà Thiên

Là một người người có đam mê đọc sách và quan sát vạn vật từ nhỏ như ta thì tập tính ta phát hiện này cũng sẽ rất ít người biết, nên phụng hoàng đại ca không phải ngại. Vì những người tu luyện đến mức độ như phụng hoàng đại ca sẽ không hay quan sát những sự vật bé nhỏ như ta. – Quân Huyền nói còn sực bị cắn vào lưỡi vì độ nói dối cực độ của mình.

Hần đam mê đọc sách sao? Có đam mê đọc hen với truyện sẽ thì có.

Hần ham học sao? Hần học còn không học cấp ba thì lấy cái gì gọi là ham học?

Nhưng bên đối diện, phụng hoàng thấy Quân Huyền hiểu được tâm lý đang ngại vì sự hơi nói quá về hiểu biết của mình thì liền có chút ưng mắt hần

hon.

- Tập tính ta phát hiện và muốn nói ở đây là có thể hiện rõ ở loài chim và phượng hoàng cũng thuộc loài chim. Tập tính này là khi loài chim nở ra con vật nó nhìn thấy đầu tiên nó sẽ coi như là người thân hay thậm chí là mẹ nó luôn. – Quân Huyền tiếp tục giảng giải. Quả thật có phần đúng là như thế nhưng sai ở chỗ tập tính này không phải do hấn phát hiện.

Hấn có chút ba hoa hơi quá nhưng không sao ở thế giới này không có cỗ máy xuyên không về trái đất để chứng minh hấn nói sai đâu.

- Thật sao? – Phượng hoàng kia hỏi lại với ánh mắt có chút ngạc nhiên, xen lẫn phần khó hiểu.

- Đương nhiên là thật, ta sao dám đùa phượng hoàng đại ca chứ! Nếu không tin thì tiểu phượng này là minh chứng rõ nhất. Dù phượng hoàng đại ca là cha, mẹ ruột đẻ ra nó nhưng nó nhìn thấy ta đầu tiên...ta chiếm ưu thế. – Quân Huyền nói đến đây liền cười tươi tự tin.

- Tốt! Tốt! Đúng là điều này ta chưa từng nghe qua. Không ngờ, ở thế giới loài người lại có những phát hiện thú vị như vậy. Và tiểu tử người thú vị đấy. – Phượng hoàng lửa đến lúc này mới nói nhẹ giọng hấn lại.

Quân Huyền khi thấy Phượng hoàng như thế liền thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

- Chính vì điều ta vừa nói nên phượng hoàng đại ca đã tin là ta không có ý định bắt tiểu phượng chưa? – Quân Huyền hấn hỏi lại phượng hoàng lửa này để xem có thật sự hấn sẽ được toàn mạng không.

- Cái người nói cũng có chút đúng nhưng tại sao người lại ở đây đúng lúc tiểu phượng nở? Chẳng nhẽ...người dựa vào cái gọi là tập tính kia rồi nói ba hoa vài câu với ta là đòi mạng tiểu phượng đi với lí do chính đáng? – Phượng hoàng lửa hỏi lại với ánh mắt nghi ngờ.

Quân Huyền thấy phượng hoàng như thế cũng có chút hơi run sợ, hấn không ngờ được một lí do hoàn mỹ như thế vẫn có lỗ hổng. Nếu hấn không lấp được lỗ hổng ấy thì lí do kia có hợp lí đến mức vô cùng hấn vẫn sẽ chết.

Bỗng dưng, Quân Huyền hấn lại mỉm cười ra mặt và đáp lại:

- Phượng hoàng đại ca sao lại có thể nghĩ ta thế chứ? Ở cái nơi gần đây vực thâm sâu này ta sao có thể biết mà đến cướp con của Phượng hoàng đại ca đây? – Quân Huyền chưa dứt lời nhưng phượng hoàng định chen lời cãi thì Quân Huyền hấn tiếp tục biện hộ:

- Phượng hoàng đại ca là muốn nói ta có thể nhờ người khác chỉ điểm đúng không? – Quân Huyền nói đến đây liền thấy Phượng hoàng gật đầu.

- Nếu ta có người chỉ điểm tận tình như vậy thì đã rồi đi ngay khi phượng hoàng đại ca chưa quay lại rồi... Hoặc có thể người chỉ điểm đã mang nó đi chứ không bao giờ chỉ điểm một tên tu vi không có như ta.

Nếu là bình thường, Quân Huyền hấn tự nhận là mình là phế nhân không có tu vi thì hấn sẽ chẳng bao giờ nói ra đâu, hay nói ra cũng chỉ là một phép thử kèm với gương mặt buồn. Nhưng lần này hấn nói lại với gương mặt tu tin và còn có cả nụ cười đi cùng nữa.

Phượng hoàng nghe hấn nói mình không có tu vi liền thử nhìn và cảm nhận.

- Hấn quả thật chỉ có một ít hồn lực trong người, chắc là thiên sinh hồn lực chứ tu vi tu luyện chưa hề có... - Phượng hoàng sau khi quét một lượt người hấn liền suy nghĩ.

- Như phượng hoàng đại ca đã thấy rồi đó, ta quả thực không có tu vi mà. – Quân Huyền vừa dứt lời liền làm Phượng hoàng ngạc nhiên tột độ.

- Hấn sao biết được mình vừa kiểm tra tu vi của hấn? – Phượng hoàng ngạc nhiên vì không hiểu sao Quân Huyền đoán được điều phượng hoàng vừa làm.

Còn Quân Huyền hấn thật ra dựa vào hai thứ mà dám đoán như vậy. Một đó là khả năng đoán bùa, hai là hấn dựa theo kiến thức truyền hấn thu thập được. Kiến thức đó chỉ ra cho hấn một khả năng là khi hấn nói mình là không có tu vi thì đối phương kia đương nhiên sẽ không tin vào kiểm tra thử.

- Ta rơi xuống đây vì một nguyên do khác, mà phượng hoàng đại ca tự dưng nhắc đến làm ta có chút đau lòng. – Quân Huyền vừa nói vừa đưa tay lên che mắt như hấn bị nhắc lại kỷ niệm đau buồn đến mức sắp phát khóc vậy.

Phượng hoàng thấy vậy thì có chút lưỡng lự, có chút khựng người lại vì sợ chính mình đã thật sự nhắc đến nỗi đau của hấn.

- Vậy rốt cuộc gì sao người lại rơi xuống đây? – Phượng hoàng liền tò mò liền hỏi hấn.

- Phượng hoàng đại ca đã hỏi vậy thì dù có đau lòng khi nhắc lại nhắc ta vẫn phải nhắc. – Quân Huyền hấn có chút trầm tư rồi nói những lời mang theo thanh điệu hơi buồn.

Phượng hoàng dù thấy hấn có chút buồn nhưng quả thật chính phượng hoàng cũng tò mò lí do hấn sắp đưa. Không thể nào mà một con người không có tu vi lại tìm được đến nơi thâm sâu đáy cốc như này được.

- Ta rơi xuống đây là do khi ta đang đi thử vào nơi thâm sâu của sơn lâm này khám phá vạn vật, cuộc sống của chúng ra sao...thì đột nhiên xuất hiện một cự huyết xà bắt chợt tấn công ta. – Quân Huyền hấn đang kể lí do mình rơi xuống đây nhưng lí do có phần đúng và có phần sai.

- Cự huyết xà tấn công mà ngươi vẫn có thể còn sống sao? – Phụng hoàng có chút ngạc nhiên hỏi lại hắn.

Cự huyết xà hắn đang nói đến nếu không nhầm là Hỏa Vương Xà Thiên. Có lẽ tên gọi cự huyết xà là hắn tự đặt theo những gì mình nhìn thấy. Cự huyết xà hắn nói đến là một loài cực độc, nó là vương của các loài hỏa xà. Toàn thân cự xà này bao phủ màu đỏ như huyết, đôi răng nanh nó có thể bắt toàn bộ các con mồi nó nhắm đến nhưng sao nó lại có thể để một tên không có tu vi thoát được?

Hơn nữa tốc độ của hỏa xà này cực nhanh, đến cả phụng hoàng ta từng tranh con mồi với nó nhưng không thành. Nếu hắn có thể thoát được thì tốc độ của hắn chẳng nhẽ còn nhanh hơn sao? Nhưng hắn không có tu vi thì lấy đâu ra tốc độ nhanh như vậy được?

Bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong đầu hỏa phụng khiến hỏa phụng liền hỏi ngay khi Quân Huyền chưa kể xong.

Quân Huyền nghe thấy câu hỏi của hỏa phụng thì liền đáp:

- Ta đương nhiên là còn sống mới đứng đây nói chuyện với phụng hoàng đại ca được chứ.

- Sao có thể? Sao một người tu vi không có như ngươi lại thoát được nó? – Phụng hoàng hỏi lại với ánh mắt ngạc nhiên.

Phụng hoàng hỏi thế vì chính hỏa phụng biết tốc độ của Hỏa Vương Xà Thiên cực nhanh. Không nói quá nhưng Hỏa Vương Xà Thiên có thể xếp vào top 5 loài thú có tốc độ nhanh nhất sơn lâm. Còn chính hỏa phụng có tốc độ nhanh thật nhưng nếu xếp thì hỏa phụng chỉ có thể tranh cửa top 10 thôi.

- Ta có thể thoát nó là vì lúc đó ta đang đứng ở mép vực, và nó tấn công bất ngờ quá làm ta trượt chân rồi rơi xuống đây luôn. – Quân Huyền hắn không thể kể rằng mình dùng hồn lực để nhảy xuống được như thế sẽ làm mất vẻ thư sinh không tu luyện của hắn. Nên hắn lấy lý do này để đáp lại hỏa phụng.

- Hắn đang đùa ta sao? Trượt chân cũng thoát được sự tấn công của một loài nguy hiểm cực độ? Lý do có chút phi lý nhưng không phải không hợp lý. – Phụng hoàng khi nghe xong Quân Huyền đáp liền rơi vào trầm tư suy nghĩ.

- Vậy sau khi ngươi trượt chân thì ngươi liền rơi xuống đây? – Phụng hoàng tiếp tục hỏi.

- Quả thật là vậy, và ngay khi ta rơi xuống cũng là lúc phụng hoàng nở. – Quân Huyền hắn gật đầu đáp.

Bỗng nhưng lần này nghe Quân Huyền đáp lại như thế thì phụng hoàng mới có chút băn khoăn, hơi lo lắng điều gì đó.

- Đúng lúc tiểu phụng này nở? Không trùng hợp thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thu Phục Hồn Thú Đầu (Hồi Đầu)

- Đúng lúc tiểu phụng này nở? Không trùng hợp thế chứ? Chẳng nhẽ như lời ngài ấy bảo sao? – Phụng hoàng thắc mắc vấn đề Quân Huyền rơi xuống cũng là lúc phụng hoàng kia nở.

- Coi như lý do ngươi nói là đúng đi, vậy bây giờ ta đưa ngươi lên và giữa chúng ta sẽ không còn gì nữa. – Phụng hoàng sau một hồi suy nghĩ liền nói.

- Ồ! Đưa ta lên rồi không còn quan hệ gì nữa sao? Ta còn đang định kiếm chút lời từ nó mà... Sao đây ta? Ta phải dùng lý do gì để kiếm chút lợi đây? À có rồi! – Quân Huyền hắn sau một hồi suy nghĩ lý do liền nghĩ ra thứ gì đó mà trên gương mặt hắn có mỉm cười nhẹ. Quân Huyền từ tốn đáp lại hỏa phụng.

- Phụng hoàng đại ca muốn đưa ta lên trên đúng là chuyện đáng mừng. Nhưng ta lo khi ta lên trên thì tiểu phụng sẽ không chịu mà đòi theo ta thì sao? – Quân Huyền hỏi lại hỏa phụng.

Ngay sau khi Quân Huyền vừa dứt lời khiến phụng hoàng có chút suy ngẫm.

Điều hắn đang lo kia cũng là điều phụng hoàng đang băn khoăn. Nếu như hắn giải thích ở trên thì tiểu phụng sẽ thân với hắn hơn cả hỏa phụng nàng.

Tiểu phụng đã thân với hắn như vậy, nếu hắn đi lên trên thì ai dám cá tiểu phụng không đi theo đây? Như vậy chả phải hỏa phụng đương mất nhìn chính mình mất một đứa con mà không làm được gì sao?

- Vậy với trí thông minh của ngươi thì ngươi có cách gì không? – Sau một hồi băn khoăn suy nghĩ thì hỏa phụng liền hỏi lại Quân Huyền.

- Ta đương nhiên là có cách nhưng chỉ sợ phụng hoàng đại ca không đồng ý. – Quân Huyền hắn đáp ngay lập tức như chỉ chờ câu hỏi này vậy.

- Cách gì? – Phụng hoàng thấy có một tia sáng liền hỏi lại.

- Cách đó là cho tiểu phụng đi theo ta. – Quân Huyền thẳng thắn nói kèm theo là một ánh mắt tràn đầy tự tin, nhiệt huyết và quyết tâm.

Phụng hoàng nhìn thấy ánh mắt hần như thế thì có chút trầm tư trong giây lát nhưng liền đáp lại:

- Vô lí! Ta cho tiểu phụng đi theo một tên tu vi không có như ngươi để cả đời sau này nó chỉ có thể làm sùng vật không thể tiến hóa hay tiến giai thôi sao?

- Ta biết phụng hoàng đại ca đương nhiên sẽ không đồng ý. Nhưng phụng hoàng đại ca thử nghĩ xem nếu ta rời đi thì tiểu phụng sẽ thế nào?

Quân Huyền đặt câu hỏi đúng điều hòa phụng bản khoan nãy giờ. Cái này đang cực khó giải quyết rồi, nếu hần đi tiểu phụng đương nhiên sẽ nhiều phần đòi theo, nếu giữ tiểu phụng ở lại thì ai biết được hậu quả sẽ thế nào? Nhưng nếu cho tiểu phụng theo một tên tu vi không có thì tương lai sau này của tiểu phụng quá là mù mịt. Hỏa phụng đang bản khoan suy nghĩ thì Quân Huyền liền nói:

- Hay là không chỉ cho tiểu phụng theo ta mà cả phụng hoàng đại ca cũng theo cùng luôn, như thế có chút thuận cả đôi đường. Tiểu phụng vừa có thể theo ta mà vừa có thể theo phụng hoàng đại ca. – Quân Huyền hần đưa ra một giải pháp đúng là có chút hợp lí thật.

Nhưng một sinh vật hùng mạnh như phụng hoàng mà đi theo hần xuất hiện ở thế giới loài ngoài thì sẽ bị các thế lực lớn dòm ngó và tranh cướp, hần và tiểu phụng cũng sẽ khó giữ mạng bởi cuộc chiến. Cũng vì lí do này hỏa phụng liền đáp lại:

- Không được! Ta sao có thể theo ngươi vào thế giới con người chứ?

- Cách này không được, cách kia cũng không, vậy rốt cuộc phụng hoàng đại ca còn cách nào không? – Quân Huyền có chút hơi bức tức khi kể sách hần nghĩ ra liên tục bị gạt bỏ.

Dù ngoài miệng như thế nhưng trong lòng hần vẫn đang cố tìm một kế sách hoàn mỹ, thuận cho cả hai bên. Và cũng tìm kế sách để bảo vệ an toàn cho hỏa phụng, tiểu phụng và chính hần nữa.

- Có cách rồi! – Đang suy nghĩ một lúc Quân Huyền liền thốt lên.

- Cách gì? – Phụng hoàng có chút giật mình vì hần nói toáng lên như vậy nhưng vẫn ngay tức khắc hỏi lại.

- Cách này là phụng hoàng đại ca cho tiểu phụng đi theo ta. – Quân Huyền chưa dứt lời hần thì hỏa phụng đã có chút không đồng ý ra mặt đành đáp lại thì Quân Huyền liền dơ tay ra hiệu và nói tiếp:

- Ta biết phụng hoàng đại ca không cho tiểu phụng đi theo ta vì ta không có tu vi. Nhưng không có tu vi của ta đâu phải không thể thay đổi. – Quân Huyền hần bắt đầu dẫn hỏa phụng vào vấn đề chính.

- Điều hần nói có chút đúng, hần có thiên sinh hồn lực thì chắc chắn trở thành hồn tu không vất vả là bao nhưng tương lai tiểu phụng theo hần liệu có an toàn không? Có thể phát triển không? – Hỏa phụng liền tục có những bản khoan nặng trĩu trong lòng chưa thể giải được.

Quân Huyền hần đương nhiên hiểu rõ một vài phần bản khoan của hỏa phụng nhờ vào ánh mắt của hỏa phụng. Ánh mắt vốn sắc bén có thể giết con mồi bất kì con mồi nào nay lại toát ra sự lo âu đến lạ thường. Quân Huyền dù không dám nhận là quan sát tinh tế nhưng điều lo lắng của hỏa phụng đang bộc lộ quá rõ ràng làm hần liền phát hiện.

- Ta biết phụng hoàng đại ca là đang lo cho tương lai của tiểu phụng đi theo ta sẽ ra sao. – Quân Huyền nói đến đây liền làm trúng điểm đang suy nghĩ của hỏa phụng làm nó giật mình ngạc nhiên trong chớp lát. Chưa kịp phản hồi thì Quân Huyền tiếp lời:

- Dù không dám khẳng định đảm bảo tương lai tiểu phụng phát triển rực rỡ nhưng nếu phụng hoàng đại ca tin ta thì ta sẽ giúp tiểu phụng phát triển một cách tốt nhất có thể! – Câu nói của Quân Huyền như muốn đặt lời hứa với hỏa phụng.

Sau khi nghe xong câu nói của Quân Huyền thì bao nhiêu tâm lý bản khoan, lo lắng... của hỏa phụng liền tán biến nhiều phần. Bây giờ, trong lòng hỏa phụng có chút đang mỉm cười.

- Không ngờ một tên tu vi không có như ngươi dám khẳng định như vậy... đúng là khiến ta phải nhìn bằng ánh mắt khác. – Lời đáp lại của hỏa phụng với Quân Huyền là hoàn toàn thật lòng.

Đến hỏa phụng còn không ngờ được một tên đang thuộc phé nhân như hần có thể khẳng định như vậy.

Một phé nhân giúp một hồn thú phát triển nghe có chút nực cười, có chút chẳng muốn tin hay nói đúng hơn là phi lí. Sao có thể được chứ?

Nhưng hần lại khác, một kẻ thiên sinh hồn lực, tư chất hồn lực hiếm có như hần thì ai có thể đoán được tương lai đây?

Cũng có thể vì lẽ đó hỏa phụng có chút muốn đặt niềm tin nơi hần.

- Phụng hoàng đại ca lại quá khen rồi! – Quân Huyền sau khi thấy nét mặt hỏa phụng thay đổi, dần bớt lo lắng thì hần liền mỉm cười và đáp lại.

- Ta không quá khen đâu! Một con người không tu vì dám khẳng định thế thì đúng là hiếm có đấy, chắc khó tìm được người thứ hai. – Phụng hoàng nói đến đây mới thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười thâm trong lòng.

- Cũng vì lý do đó nên người có điều gì cần giúp trên con đường tu luyện cứ nhờ ta. Hỏa phụng hoàng ta sẽ không khước từ. – Hỏa phụng hoàng muốn bỏ chút sức giúp hẳn trên con đường tu luyện và cũng giúp mở rộng tương lai của tiểu phụng hoàng hơn nên liền nói như vậy.

- Vậy thì tốt quá, ta thật sự có chuyện muốn nhờ phụng hoàng đại ca giúp. – Quân Huyền nghe xong câu trên như mở cờ trong bụng vậy. Có lẽ, hẳn chỉ chờ mỗi câu nói đấy.

- Chuyện gì? – Hỏa phụng hoàng lập tức hỏi lại.

- Chuyện là ta có thiên sinh hồn lực chắc phụng hoàng đại ca đã biết. – Quân Huyền nói đến đây liền thấy hỏa phụng hoàng nhẹ gật đầu. Như chắc chắn hơn Quân Huyền tiếp lời:

- Cũng vì lẽ sở hữu tư chất đó mà ta có hồn lực gần đột phá rồi, nhưng ta không hề muốn đột phá một chút nào! Phụng hoàng đại ca có biết vì sao một chuyện tốt như vậy ta lại muốn bỏ qua không? – Ngay tức khắc, sau khi nghe câu hỏi hỏa phụng hoàng liền lắc đầu.

Thấy hỏa phụng hoàng có chút rơi dần vào lưới hắc bày ra nên Quân Huyền tiếp tục ra dáng vẻ thư sinh rồi nói tiếp:

- Vì ta chỉ muốn làm một thư sinh hiếu học chứ không muốn bước lên cường đường tu luyện vất vả, gian nan kia. Nhưng bây giờ, vì đại nghĩa, vì tương lai của tiểu phụng hoàng, vì lời khẳng định của ta với phụng hoàng đại ca nên ta sẽ chấp nhận bước lên con đường gian nan ấy. – Quân Huyền hẳn kéo từ vòng trái đất này sang vòng trái đất kia nhưng từ khả năng kéo ấy làm tôn lên sự ưng ý về hẳn trong mắt phụng hoàng không ít.

- Ai có thể ngờ được hẳn lại quyết tâm như vậy... thế thì chuyện hẳn nhờ ta sẽ dốc sức giúp hẳn. – Hỏa phụng hoàng bị lời nói mê hoặc của Quân Huyền cảm hóa liền muốn dốc sức mình giúp hẳn tu luyện vì như thế bớt được gian nan cho hẳn.

Một thư sinh tay yếu chân mềm vì tiểu phụng hoàng mà phải bước lên con đường nguy hiểm gian nan như này đúng là đáng để khám phục. Nếu chuyện này là sự thật thì đáng.

Nhưng chủ yếu, Quân Huyền hẳn vòng vo như vậy là vẫn muốn nhờ sự giúp sức của hỏa phụng hoàng giúp hẳn điều gì đó.

- Thật ra, chuyện ta muốn nhờ phụng hoàng đại ca giúp sức đó chính là đánh bại một hồn thú để ta có thể tiến đột phá.

Quân Huyền hẳn sau khi vòng vo tam quốc thì cũng đã dừng lại ở chuyện chính hẳn muốn nhờ vả.

- Haha... - Nghe hẳn nói xong hỏa phụng hoàng liền cười vang lên rồi tiếp lời:

- Thì ra là chuyện này. Được! Ta đã hứa giúp thì sẽ không nuốt lời. – Hỏa phụng hoàng liền khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thu Phục Hồn Thú Đầu (Hồi Giữa)

Quân Huyền thấy phụng hoàng dứt khoát đồng ý liền vui mừng khôn xiết. Hẳn đâu có thể ngờ cơ duyên có được hồn thú thứ nhất để đột phá lại mau đến như vậy.

- Vậy chúng ta mau xuất phát đi tìm hồn thú thôi. – Quân Huyền dứt lời liền đi đến gần phụng hoàng đại ca để xuất phát lên trên tìm hồn thú.

Phụng hoàng thấy hẳn đi đến như vậy liền nhìn hẳn với ánh mắt có chút kỳ lạ rồi nói:

- Người không thấy thiếu thứ gì sao?

Quân Huyền nghe xong liền cảm thấy có chút ngạc nhiên về câu hỏi. Rõ ràng hẳn xuống đây người không thì đi lên cũng chỉ có người không thôi sao còn đồ đi kèm nào nữa?

Đồ đi kèm nào sao? Hẳn chợt nhớ ra thứ gì đó liền cười ngây ngô rồi đáp:

- Là ta vội vàng quá. – Vừa dứt lời Quân Huyền liền nhanh chân chạy đến chỗ tiểu phụng hoàng đang nằm. Tay Quân Huyền nhẹ bế tiểu phụng hoàng lên rồi chạy lại chỗ hỏa phụng hoàng.

- Giờ xuất phát được rồi chứ? – Quân Huyền hỏi xong thì chỉ thấy hỏa phụng hoàng nhẹ gật đầu và thu toàn bộ ngọn lửa thiêng còn đâu đó trên người lại.

Nhờ vào cái gậy đầu đó, hành động thu lửa thiêng để hấn trèo lên đó Quân Huyền biết hấn đã đoán trúng ý hòa phượng nói đến. Được hòa phượng tạo điều kiện để trèo lên lưng Quân Huyền đương nhiên không thể bỏ qua.

- Chuẩn bị chưa? – Ngay sau khi Quân Huyền vừa trèo lên trên lưng hòa phượng thì hòa phượng liền hỏi lại hấn.

- Ta sẵn sàng rồi. – Quân Huyền nói xong liền bám chặt vào hòa phượng.

Quân Huyền vừa dứt lời thì hòa phượng liền lấy đà trong một khắc rồi dang đôi cánh rộng vốn có của nó bay thẳng lên. Chỉ trong chốc lát, hòa phượng đã đưa Quân Huyền thoát khỏi hẻm vực vừa rồi. Quân Huyền hấn còn không dám tin điều vừa rồi lại diễn ra nhanh như thế.

Hấn muốn thoát khỏi hẻm vực để lên trên là điều cực khó đối với hấn, vậy mà hòa phượng chỉ trong vài khắc đã đưa hấn lên trên vực sâu.

- Nhanh thật! – Quân Huyền sau khi chứng kiến toàn bộ điều vừa rồi trong chốc lát liền thốt lên.

- Ngươi có thể hấp thu được hồn thú tu vi bao nhiêu năm? – Ngay khi vừa bay lên trên vực sâu, hòa phượng liền hỏi Quân Huyền vấn đề chính.

Quân Huyền nghe thấy hòa phượng hỏi vấn đề này liền có chút mỉm cười tự tin rồi trả lời:

- Ta có thể hấp thu được hồn thú 1000 năm để đột phá.

- Quả nhiên là thiên sinh hồn lực mới có thể hấp thu được hồn thú khủng bố như thế để đột phá. Nếu là hồn tu bình thường đến cảnh giới thứ ba còn chênh vênh không dám thử, vậy mà hấn dùng hồn thú để bước lên cảnh giới đầu đã dám dùng hồn thú 1000 năm... quả thật có chút đáng kinh ngạc. – Quân Huyền vừa dứt lời thì hòa phượng liền rơi vào suy nghĩ ngạc nhiên khó tả xiết này.

- 1000 năm hồn thú đầu sao? Tiểu tử ngươi đúng là có những điều ta không thể ngờ tới được. – Hòa phượng liền dừng suy nghĩ và đáp lại hấn.

Quân Huyền được khen như vậy nhưng hấn chỉ mỉm cười thâm trong lòng rồi cùng hòa phượng tìm hồn thú cho mình.

Hòa phượng liên tục bay đưa Quân Huyền đi tìm hồn thú đầu cho hấn.

Hồn thú 1000 năm không phải hiếm. Nếu hòa phượng đưa hấn vào sâu trong sơn lâm thì có thể dễ dàng tìm được hồn thú. Nhưng Quân Huyền lại chỉ muốn tìm hồn thú 1000 nào đó ở bên ngoài của sơn lâm, không phải do hấn sợ chết khi đi sâu vào trong mà là vì hấn tìm cự xà kia để trả thù việc làm hấn suýt chết.

Không mất bao lâu thì Quân Huyền liền thấy được cự xà đã đuổi hấn bán sống bán chết ấy. Miệng mỉm cười, tay liền chỉ rồi nói:

- Là nó đó phượng hoàng đại ca.

Hòa phượng nghe xong liền nhìn xuống thử. Quả thật, Quân Huyền nói không sai, bên ngoài sơn lâm xuất hiện một hỏa vương xà thiên. Nhưng không phải hỏa vương xà thiên trưởng thành mà chỉ là hỏa vương xà thiên non nớt, tu vi đạt tới ngưỡng 1000 năm.

- Tên này biết chọn thật đấy. – Hòa phượng có chút gì đó cảm phục về con mắt chọn hồn thú của hấn.

Nếu là hồn thú 1000 năm thì đều đã là hồn thú hùng mạnh rồi nhưng còn tùy theo từng loại, có loại 1000 năm tu vi nhưng lại luôn hoàn toàn bại dưới tay hồn thú 1000 tu vi khác, có loại thì 1000 năm nhưng sức chiến đấu vượt ngưỡng tưởng tượng. Và hỏa vương xà thiên này cũng xếp vào hàng khủng bố về cả sức mạnh lẫn tốc độ.

Hòa phượng toàn thân dần chuẩn bị sang trạng thái chiến đấu. Đôi móng vuốt sắc bén, khỏe mạnh của hòa phượng bắt đầu cháy rực lên bởi ngọn lửa thiêng. Đôi cánh hòa phượng bây giờ mới đang ra cực đại, ngọn lửa trên đôi cánh lại càng làm thêm vẻ đẹp hoàn mỹ của nó bấy giờ.

Hòa phượng sử dụng một tốc độ nhanh khủng khiếp đến kinh người lao thẳng vào cự xà để tấn công. Cự xà cũng phát hiện nhiệt độ dần thay đổi và có một nhiệt hỏa đang lao tới gần nhưng tốc độ của cự xà này còn quá chậm. Vì thế, khi vừa phát hiện ra chưa kịp phản ứng hay đáp trả cự xà đã bị hòa phượng nhất kích tất sát. Cự xà hùng mạnh chết ngay tức khắc khi bị hòa phượng tấn công.

Quân Huyền chứng kiến từ đầu đến cuối nhưng còn không dám tin vào mắt mình, tin vào điều mình vừa chứng kiến. Một cự xà vừa đuổi hấn bán sống bán chết nay lại không kịp làm gì đã bị hòa phượng giết chết. Vậy tốc độ hòa phượng khủng bố đến mức nào? Sức mạnh nó bá đạo ra làm sao?

Một hỏa phượng hùng mạnh như vậy nếu lúc đầu hòa phượng muốn giết hấn không phải dễ như ăn kẹo sao?

- Giờ ngươi hấp thụ tu vi nó mà đột phá đi, đúng yêu cầu của ngươi 1000 năm. Hơn nữa, đây còn là Hỏa Vương Xà Thiên sau khi hấp thu vào những lợi ích ngươi nhận thêm chắc không ít đâu. – Hòa phượng sau khi đáp xuống đất để Quân Huyền hấp thu hồn thú đột phá thì liền lên tiếng.

Câu nói của hòa phượng vang đến tai Quân Huyền bình tĩnh, hấn thở phào nhẹ nhõm vì quyết định đúng đắn khi đó. Khi đó mà hấn chọn uy hiếp tính mạng tiểu phượng để giữ mạng thì có lẽ giờ này hấn cũng nằm cách đất 3 mét rồi. May thay, hấn lại chọn phương án thương lượng nên mới toàn mạng.

- Đa tạ phượng hoàng đại ca. – Quân Huyền, hấn thấy cảm kích trong lòng nên liền đa tạ hòa phượng. Nhưng hòa phượng giương như không có câu nề lăm lăm đáp lại một cách thần nhiên.

- Đa tạ gì mà đa tạ, chuyện ta đã hứa ta đương nhiên làm, chuyện này cũng là vì tiểu phượng thôi. – Hỏa phượng thấy hắn có chút lễ nghĩa như kia liền có chút cười thầm trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng khí sắc.

Quân Huyền nghe thấy thế liền chỉ mỉm cười rồi trèo xuống lưng hỏa phượng. Không cần chờ, Quân Huyền hắn tiến gần nơi cự xà đang nằm. Hắn kiểm tra thật kỹ xem cự xà đã chết thật chưa rồi mới dám hành động.

Quả thật, dưới một kích chí mạng của hỏa phượng thì cự xà đã chết không kịp ngáp.

- Làm thôi! – Quân Huyền tự nhủ rồi sử dụng thôn hồn quyết bắt đầu hấp thụ hồn lực từ hỏa vương xà thiên.

Công pháp thôn hồn quyết quả thực thật kỳ, Quân Huyền sử dụng nó khiến tốc độ hấp thụ hồn lực từ cự xà cực khủng khiếp. Nếu là người bình thường hấp thụ hồn thú 1000 năm cũng mất nửa ngày, hoặc thậm chí một ngày. Nhưng Quân Huyền lại khác, hấp thụ cực nhanh với tốc độ như này thì vấn đề hấp thụ xong sẽ chỉ tính bằng mấy nén hương thôi.

Tốc độ hấp thụ khủng bố đến mức hỏa phượng cũng cảm thấy có chút thất phục. Hấp thụ nhanh hơn hỏa phượng tưởng hoàn toàn. Nếu có thiên sinh hồn lực thì tốc độ của hắn cũng không bao giờ đạt được đến thế. Vậy trên người hắn có bí mật gì khác giúp hấp thụ nhanh sao? Hay hắn còn giấu một thứ gì, nên hấp thụ nhanh như vậy?

Những câu hỏi trên liên tục xuất hiện trong đầu hỏa phượng khiến hỏa phượng tò mò về hắn hơn nữa. Hắn từ lúc xuất hiện mang đến cho hỏa phượng không hề ít ngạc nhiên, chỉ dựa vào điều đó hỏa phượng dám khẳng định: Hắn quả thật quá thần bí.

Nếu phát hiện hắn thần bí như vậy, hỏa phượng có thể giết hắn ngay nhưng hỏa phượng không làm thế, vì có lý do khác khiến hỏa phượng không muốn làm...

Thời gian 3 nén hương trôi qua nhanh như chớp mắt, hồn lực xung quanh Quân Huyền càng lúc càng bành chướng tạo ra một áp bức đến khó thở. Áp bức này khiến cả hỏa phượng còn có thấy có chút kiêng kỵ dù áp bức này xuất phát từ hồn lực 1000 năm.

Quân Huyền cũng cảm nhận được hồn lực xung quanh hắn đang bành chướng chỉ chờ hắn hấp thụ và đột phá. Quân Huyền lúc này cảm giác nhiệt huyết đang sôi trào, có chút mong chờ cái sắp tới.

Hồn lực đang bành chướng xung quanh Quân Huyền dần được Quân Huyền hấp thụ lại, dù hấp thụ lại nhưng hồn lực vẫn phát ra giao động mạnh mẽ không hề kém phần ban đầu, có khi còn nhìn hơn.

Hồn lực tụ lại giúp Quân Huyền xung phá cảnh giới đầu của hồn tu. Xung quanh Quân Huyền liên tục phát ra những tiếng Phốc, Suy... càng chứng tỏ hắn đang bước vào giai đoạn quan trọng của đột phá.

Tại thời gian này, Quân Huyền hẳn phát giác được hắn đã hoàn toàn đột phá cảnh giới nhân hồn sư, chỉ là chưa hoàn toàn thu phục được cự xà kia. Hồn thú 1000 năm hấp thụ đối với Quân Huyền gì dễ nhưng thu phục có chút nguy nan.

Càng nguy nan bao nhiêu khí huyết trong người Quân Huyền càng sôi sục bấy nhiêu, Quân Huyền hắn quyết tâm chinh phục hoàn toàn hồn thú này. Hồn lực Quân Huyền bành chướng thể hiện sức mạnh của hắn đối với hồn thú.

Cự xà vốn còn chút linh trí cuối cùng muốn tự diệt nhưng khi chứng kiến một sức mạnh bá đạo đang chèn ép đó thì suy nghĩ dần thay đổi. Không phải do suy nghĩ thay đổi hoàn toàn mà là sức mạnh kia đang tạo áp lực cực lớn khiến cự xà có chút hơn run sợ, dù sức mạnh đó là từ cự xà nhưng khi được Quân Huyền hấp thụ thì sức mạnh đó còn bành chướng hơn nữa.

- Quy thuận hoặc chết? – Trong nội thể Quân Huyền bỗng vang lên âm thanh một câu hỏi truyền đến tai cự xà.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thu Phục Hồn Thú Đầu (Hồi Kết)

Không rõ nguyên do vì sao nhưng ngay khi câu hỏi truyền đến cự xà lại chỉ có hai từ duy nhất trong tâm thức, đó là Quy Thuận.

Bốn phía xung quanh Quân Huyền bấy giờ trở lên im lặng hơn bao giờ hết chỉ có khí huyết Quân Huyền đang sôi trào mãnh liệt, hồn thú sau khi Quy Thuận Quân Huyền trở thành hồn thú đầu của hắn như đang sống dậy, chậm rãi ngo nguẩy, dường như đang đói khát và bắt đầu cắn nuốt hồn lực xung quanh chuyển vào nội thể Quân Huyền.

- Ngươi đột phá thành công rồi? – Hỏa phượng sau khi thấy giao động hồn lực xung quanh dần nhỏ lại thì liền tiến tới gần Quân Huyền và hỏi.

Quân Huyền sau khi cảm nhận hồn lực trong nội thể của mình thì mới cười mỉm rồi quay lại đáp câu hỏi của hỏa phượng bằng một cái gật đầu.

Phượng hoàng sau khi thấy Quân Huyền có chút tự tin trả lời như vậy thì có chút ngạc nhiên bật lộ hân ra.

- Hân vậy mà chỉ mất thời gian ngắn ngủi có thể hấp thụ hoàn toàn 1000 năm tu vi và đột phá thành công rồi sao? – Phượng hoàng tự đặt câu hỏi cho chính mình.

Quả thật khó có thể tưởng tượng tốc độ hấp thụ và đột phá này. Tốc độ đó cũng quá nhanh vượt bậc rồi, đây là điều khác biệt của thiên phú nghịch thiên sao? Có thể là không phải, do hân có thứ gì đó thôi.

Phượng hoàng tự giải đáp những thắc mắc trong lòng mình đặt ra liên tục bấy giờ.

Trong thời gian phượng hoàng đang giải thích thắc mắc thì Quân Huyền liền thử xem những khác biệt của đột phá mang lại. Điều đầu tiên phải nói đến có lẽ là hồn lực của hân mạnh gấp nhiều lần lúc chưa đột phá, có thể là gấp 2 hoặc gấp 3. Tất cả đều nhờ hồn thú hân đã hấp thụ này.

Quân Huyền cảm nhận được võ hồn trong nội thể có chút khác biệt lúc trước, chẳng lẽ nó đang tiến hóa sao?

Không chán chừ, Quân Huyền thôi động võ hồn của hân ra xem thử. Ngọc huyền thảo vốn cả cây thảo mộc nhỏ con, nhìn có chút yếu đuối nay lại đang dần tiến hóa và trở thành hình thái mạnh mẽ hơn nhiều.

Sau khi hấp thụ hồn thú thì Quân Huyền có được hồn kỹ đầu tiên của hân. Hồn kỹ này cực kỳ hợp với võ hồn của hân, tên gọi hồn kỹ là Quán Quanh. Hồn kỹ này giúp ngọc huyền thảo bao vây, quán quanh đối thủ một cách nhanh chóng. Và ngọc huyền thảo sau khi tiến hóa cực kỳ mềm dẻo nhưng chắc vô cùng nên khi đối thủ đã bị bao vây sẽ cực kỳ khó thoát.

Quân Huyền sau khi cảm ngộ hồn kỹ xong liền thấy trong nội thể mình ngoài hồn lực mạnh mẽ ra vẫn còn một thứ gì đó đang sục sôi, vẫn đang cháy bùng trong nội thể hân.

Cảm nhận được nhiệt độ mạnh mẽ phát ra như vậy cộng thêm nghe được hỏa phượng hồn thú này là Hỏa Vương Xà Thiên thì Quân Huyền liền nghĩ thứ đang sục sôi trong hân liệu có phải hỏa xà?

Không kìm được lòng, Quân Huyền liền thử thôi động thứ đang bùng cháy trong nội thể hân ra... một khắc trôi qua... trên tay Quân Huyền chưa có biến động gì.

Quân Huyền tiếp tục nhẫn nại và thử thôi động tiếp... ba khắc thời gian trôi qua... trên tay hân vẫn chưa có dấu hiệu của ngọn lửa nào cả nói chi đến thú hỏa – hỏa xà?

- Thật sự là không có gì sao? – Quân Huyền nhìn thử bàn tay hân rồi tự hỏi.

Quân Huyền cố quan sát thêm một thời gian nhưng vẫn không thấy dấu hiệu gì từ tay hân dù hân đã cố thôi động thứ đang bùng cháy đó.

- Vẫn là không được. – Quân Huyền dứt lời liền đứng dậy phủi lại quần áo và định tiến tới chỗ hỏa phượng.

Nhưng khi Quân Huyền vừa nhìn hỏa phượng thì hỏa phượng cũng nhìn hân với ánh mắt có chút ngạc nhiên lộ hân ra.

Quân Huyền thấy vậy có chút lo sợ liền hỏi:

- Phượng hoàng đại ca sao lại nhìn ta như vậy? Bộ, ta có gì khác lạ sao?

Phượng hoàng thấy hân hồn nhiên hỏi mình, như không có gì xảy ra thì thấy có chút khác lạ.

- Hân không nhận ra sao? – Hỏa phượng tự hỏi xong liền trả lời Quân Huyền bằng cách đánh mắt sang cánh tay hân.

Quân Huyền nhận được câu trả lời bằng ánh mắt liền hiểu vào nhìn xuống thử. Quân Huyền vừa nhìn xuống liền kêu toáng lên:

- Lửa... lửa... cháy chết ta.

Vừa kêu, Quân Huyền vừa tìm cách dập lửa trên tay mình. Kì lạ một chỗ, ngọn lửa này dập không tắt khiến Quân Huyền chợt nhớ ra điều gì đó:

- Chẳng nhẽ đây là thú hỏa ta có từ hỏa xà? Có thể là nó chứ! Vì một ngọn lửa đang bùng cháy trên tay ta mà ta không bị bỏng...

Quân Huyền tự nghĩ xong liền thôi dập lửa mà thử tự thu ngọn lửa lại. Quả thật, ngọn lửa này là của hân. Hân chỉ dùng một ý niệm thu lửa liền có thể khiến ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, mạnh mẽ như vậy trong phút chốc tan biến trên tay hân mà trở về nội thể hân.

- Ta vậy mà thực sự sở hữu thú hỏa? – Quân Huyền còn không dám tin vào điều vừa xảy ra liền tự hỏi.

Thú hỏa đâu phải thứ dễ kiếm như những ngọn lửa khác vào hội đấu giá là có tinh thạch đâu. Thú hỏa phải kiếm từ hồn thú hay huyền thú mới có. Mà không phải là hồn thú, huyền thú nào hệ hỏa cũng có. Có những hồn thú hệ hỏa tu vi cực cao nhưng khi hấp thụ nó chỉ lấy được tu vi mà không thể lấy được thú hỏa. Vì thế thú hỏa mới trở nên hiếm hoi

- Chỉ là thú hỏa còn con mà thôi, có gì mà phải mừng ra mặt như vậy. – Hỏa phượng thấy Quân Huyền mừng ra mặt liền nói. Dù ngoài miệng nói vậy

nhưng trong thân tâm hóa phượng vẫn có chút thấy đây là chuyện cực kỳ đáng mừng. Vì đâu phải ai hấp thụ hồn thú xong liền có thuộc tính của nó đâu, mà nay hẳn lại có được hóa hệ của hóa xà vương, không đáng mừng sao được.

- Đối với phượng hoàng đại ca thì đây đúng là chuyện nhỏ nhưng đối với ta đây là chuyện hệ trọng cực kỳ lớn rồi. – Quân Huyền mỉm cười đáp lại.

Hóa phượng nghe thấy vậy chỉ mỉm cười rồi nói:

- Không dài dòng nữa, điều ngươi nhờ ta ta cũng đã làm rồi. Bây giờ đến lượt ngươi chăm sóc tiểu phượng. – Hóa phượng vừa nói vừa đưa tiểu phượng sang cho hắn. Dù nói có phần dứt khoát như vậy nhưng hành động đưa có chút lưỡng lự liền khiến Quân Huyền hiểu tình cảm mẹ con khó xa cách mà.

- Phượng hoàng đại ca yên tâm, ta sẽ chăm sóc tiểu phượng cẩn thận. – Vừa khẳng định, Quân Huyền vừa đưa tay đón lấy tiểu phượng.

- Ừm, vậy tiểu phượng nhờ cả vào ngươi. Ta cũng phải đi rồi. – Phượng hoàng nói xong liền tính dang đôi cánh rộng bay về trời nhưng có điều gì đó khiến nó khựng lại.

Quân Huyền thấy vậy liền ngạc nhiên hỏi:

- Phượng hoàng đại ca còn cần gì sao?

- Không, chỉ là muốn nhắc nhở ngươi. . . - Hóa phượng nói nửa chừng liền khiến Quân Huyền nổi tính tò mò hỏi lại: ‘Pượng hoàng đại ca muốn nhắc nhở ta điều gì?’

- Nếu chúng ta còn gặp lại hãy đổi cách xưng hô đi, ta không phải đại ca đâu. – Dứt lời, hóa phượng cười mỉm rồi dang đôi cánh rộng bay thẳng lên trời.

- Không phải đại ca? Hóa phượng này là con gái sao? – Quân Huyền tự hỏi lại sau khi nghe câu cuối trước khi đi của hóa phượng.

- Mà thôi kệ, nếu còn lần sau gặp lại ta nhất định đổi cách xưng hô. – Quân Huyền tự nhủ rồi mỉm cười.

- Bây giờ, ta làm gì đây? Hồn thú thu phục xong rồi, đột phá rồi, chắc giờ về nhà với mỹ nữ. . . - Quân Huyền dù đang nghĩ phân vân như thế nhưng hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng để về với Linh Vân rồi.

- Ngủ giấc! – Một giọng nói lạnh lùng vang ra trong não hải hắn, là giọng nói của Thiên Thư.

- Ngươi vừa đột phá xong, không nhân cơ hội ở lại đây mà thực chiến, sử dụng thuần thục hồn kỹ còn tính về nhà bám váy mẹ sao? – Thiên Thư vừa mở lời đã dập tắt điều hắn định thực hiện.

Quân Huyền nghe vậy có chút hơi chết lặng trong giây lát rồi mới đáp lại:

- Thực chiến thì thực chiến, ta là nam nhân sao có thể về nhà như vậy được. – Dứt lời, Quân Huyền liền bỏ lại mộng lớn được về nhà sớm mà ở lại thực chiến thêm kinh nghiệm.

- Tốt! 7 ngày tới cứ theo lời ta mà thực hiện. – Thiên Thư dứt lời thì liền chìm sâu vào thức hải chuẩn bị cho 7 ngày thực chiến sắp tới của Quân Huyền. Thiên Thư chìm sâu vào thức hải để Quân Huyền ở lại với một bầu trời tiếc nuối. Tiếc nuối vì thời gian 7 ngày sắp được ở cạnh mỹ nữ nay lại phải ở đây với yêu thú. Thâm quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ma Thần

Còn về hóa phượng, nàng bay đi với một nụ cười vì suy nghĩ tự hỏi:

- Ma thần đại nhân, ta giữ đúng lời hứa giao tiểu phượng này cho người nó gặp đầu tiên khi sinh ra rồi nhé! Chắc ta đã giao đúng người ngài chỉ định rồi nhỉ?

Nói đến lời hứa ấy liền gọi lại cho hóa phượng ký ức 3000 năm trước. Khi thời điểm lời hứa ấy được đặt ra.

Bấy giờ, hóa phượng đang tung hoành trên bầu trời rộng lớn và điều đặc biệt là trên lưng hóa phượng có chở một con người.

- Đã trải qua 2000 năm rồi nhỉ? Từ khi ta cứu ngươi về ấy – Người trên lưng phượng hoàng nói với giọng nói có chút uy nghiêm vang ra.

- Quả thật là đã qua 2000 năm rồi, không ngờ ngài vẫn luôn coi ra làm bạn dù ngoài kia có nhiều yêu thú cấp bậc hơn hẳn ta. – Câu nói vang ra mang theo chút thất vọng của hóa phượng về tu vi, cấp bậc của mình.

Người trên lưng hỏa phượng như nhận ra điều đó liền cười lớn ‘Haha..’ rồi nói:

- Đúng là ngoài kia có yêu thú cấp bậc cao hơn ngươi, hay cả thánh thú cũng có nhưng ta vẫn muốn ở bên cạnh ngươi hơn những yêu thú đấy.

- Vì sao? – Hỏa phượng ngây ngô hỏi lại.

- Vì ở gần ngươi khiến ta có cảm giác thoải mái hơn nhiều, ngươi là yêu thú đầu tiên ta thấy không hề có mong muốn tu luyện mà chỉ mong muốn làm bạn với con người... đó là điểm khác lạ. Khác với những yêu thú lớn mạnh ngoài kia, bọn nó truy cầu sức mạnh đến những thủ đoạn hại chủ cũng có thể... vì thế ta vẫn thích làm bạn với hỏa phượng ngươi hơn. – Câu nói vang ra từ người thần bí trên lưng hỏa phượng vừa mang chút gì đó an ủi nhưng nhiều phần như tâm sự thật lòng.

Hỏa phượng biết đó là câu an ủi thôi nhưng trong lòng hỏa phượng vẫn vui không thể ta xiết.

- Nhưng có lẽ, thời gian ở cạnh của ta và ngươi không còn nhiều nữa rồi. – Người thần bí tiếp tục nói. Nói đến đây những sắc mặt u buồn mới hiện rõ trên gương mặt nam nhân có phần trẻ tuổi và điển trai đấy.

- Sao lại không còn nhiều? Ngài phải làm gì sao? Nếu ngài làm gì ta sẽ đi cùng ngài, sống chết có nhau! – Hỏa phượng nghe thấy người thần bí nói như vậy có chút xúc động mà hỏi lại liên tiếp.

- Nếu là chuyện chém giết ngang dọc ta đương nhiên sẽ đưa huynh đệ của ta đi cùng. Nhưng chuyện này không thể... - Người nam nhân thần bí nói đến đây có chút tự hào, có chút u buồn.

- Là chuyện gì mà ta lại không thể? – Hỏa phượng hỏi lại ngay tức khắc.

- Phi thăng! – Người thần bí nhấn mạnh 2 từ mình vừa trả lời.

- Ngài thật sự phải phi thăng sao? – Hỏa phượng có chút buồn khi hỏi vấn đề này.

- Ừm, ta đột phá thành công rồi. Đại lục này có sức mạnh thần bí đang tìm cách bài trừ ta. Nếu có cách ở lại ta đương nhiên sẽ không rời đi nhưng ta chưa tìm được cách đó, mà sức mạnh bài trừ ngày càng một lớn. – Người thần bí trả lời mang giọng có chút thất vọng về mình.

- Vậy ngài có thể dẫn ta theo không? – Hỏa phượng nghe xong liền thấy lòng buồn khó tả, nàng hỏi lại người thần bí kia.

- Ta cũng muốn dẫn ngươi theo. Nhưng nơi ta đến sẽ có thể là một nơi hoàn toàn mới có những nguy hiểm ta chưa lường trước được. Ngoài ra với tư vị của ngươi ta e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng khi phi thăng. – Người thần bí đáp lại.

- Vậy ta phải làm sao? – Hỏa phượng hỏi đến đây có chút chán nản.

- Như vậy đi, nếu ta đoán không nhầm 3000 năm sau, sẽ có 1 thăng nhóc rơi xuống chỗ ngươi ở. Nếu được thì hãy giao quả trứng nở cùng lúc hatched cho hatched. Thế nào? Dám hứa chờ 3000 năm hatched đến không? – Người thần bí đưa ra lời hứa ước định. Lời hứa 3000 năm

- Được! Ta hứa với ngài, nhưng thăng nhóc? Nó là con ngài sao? – Hỏa phượng hỏi lại.

Nghe hỏa phượng hỏi vậy thì người thần bí liền cười lớn rồi trả lời:

- Chuyện này chưa thể nói trước được, thiên cơ bất khả lộ mà.

- Ngài với ta còn phải giấu à. – Câu hỏi mang giọng trách móc của hỏa phượng.

- Ta không giấu nhưng không thể lộ ra được mà. Giờ đi thôi, ta với ngươi về cửu thiên. – Người thần bí vừa dứt lời thì liền cùng hỏa phượng bay về một nơi xa xôi.

- Đúng là 3000 năm sau thật! Chẳng nhẽ, ngài có năng lực nhìn thấu thời gian sao? Ma Thần đại nhân!? – Hỏa phượng nhớ lại toàn bộ sự việc xảy ra hôm đó xong liền lên trời và tự hỏi.

Vốn dĩ từ đầu, hỏa phượng không hề muốn giết hatched vì nàng biết tên nhóc con trong lời ma thần chính là hatched. Nàng không giết hatched nhưng tay không mà đưa trứng cho hatched thì càng không thể nên nàng đành thử hatched một phen. Nào ngờ được, hatched còn vượt qua thử thách nàng đưa một cách thành công xuất sắc hơn cả nàng dự tính.

Quả thật là một vị thần thì không bao giờ nhìn lầm người!

Trở lại với Quân Huyền, một lần nữa hatched lại tìm nơi để trú ngụ trong khi sắp đối mặt với thực chiến 7 ngày vất vả và te tua.

Bây giờ đau khổ, đau thương không thiếu sự tan tác sẵn có của Quân Huyền cũng qua đi. Và anh hùng rom cuối cùng cũng được về trấn, được về với mỹ nữ hatched nhưng nhớ.

Trước khi ra ngoài sơn lâm, Quân Huyền liền chọn một bộ y phục mới, sạch và đặc biệt không rách te tua như bộ y phục hatched đang mặc. Bộ y phục cũ là

do thành quả của chiến đấu với yêu thú mà tạo thành. Thay xong y phục, trở lên soái ca Quân Huyền liền tiến bước trở về nhà.

Trên đường về Quân Huyền không hề gặp trở ngại gì nhưng đến khi bước về trấn cũ quen thuộc Quân Huyền liền gặp những gương mặt quen thuộc. Gương mặt quen thuộc đó là gương mặt những người bạn từng đảo mộ Quân Huyền kiếp trước.

Quân Huyền vốn chẳng có thiện cảm gì với những người bạn này nên hắn liền bỏ qua đi thẳng về tửu lầu của mẹ hắn. Nhưng không được như ý, những người bạn cũ đây đang đi cùng con trai Diệp gia chủ nên được thể bảo kê liền ra oai, nhìn Quân Huyền với cặp mắt khinh bỉ, rồi đi nhanh đến cạnh Quân Huyền gây sự. Mà khi đi dáng đi cực kỳ ngênh ngang và bỏ dõ.

Quân Huyền dù biết những người bạn cũ có chủ ý nhắm tới mình nhưng hắn vẫn muốn dĩ hòa vi quý, tránh động thủ nên liền bước về tửu lầu nhanh hơn.

Nếu chỉ là lũ bạn kia thì sẽ chẳng đuổi kịp được, nhưng con trai Diệp gia chủ vì muốn ra oai trước Yến Vũ nên liền sử dụng huyền lực tam tầng của mình phóng nhanh chắn trước mặt Quân Huyền rồi nói với giọng cực khó ưa:

- Ngươi nhìn thấy bọn ta không biết cúi đầu chào câu hay sao? Mà còn tính lẳng lạng né tránh, hay ngươi sợ ăn đòn? – Con trai Diệp gia chủ - Diệp Minh lên tiếng nói.

- Nực cười! Một đám kém cỏi, yếu đuối mà bảo ta sợ ăn đòn? – Quân Huyền ngay khi vừa nghe xong câu nói đấy thì liền khiến cười thầm nhưng trong nụ cười đó có chút nóng giận nổi lên.

- Vậy, con trai Diệp gia chủ đây muốn ta cúi đầu chào sao? – Quân Huyền hỏi lại với giọng cực kỳ khinh thường.

Một tên huyền lực tam tầng dám gây sự với hắn. Hơn nữa cho là cả bọn đang sau cùng lên thì cũng đã là gì, một tam tầng và một đáng nhất tầng hợp lại chưa đủ khả năng đánh hắn gục ngã được!

- Đúng thế, ngươi phải biết lễ nghĩa một chút, cúi đầu chào bọn ta thì may ra không bị ăn đòn thường xuyên nữa đâu, thằng phế vật! – Diệp Minh cay nghiệt nói.

- Tránh ra! – Quân Huyền vốn đang giữ bình tĩnh nhưng khi nghe một tên hống hách sĩ nhục mình thì không thể chịu được liền dứt khoát nói.

- Trần Quân Huyền, ngươi muốn chết? – Diệp Minh ngay khi bị Quân Huyền đập tắt sự oai phong liền lửa giận bùng phát. Hắn muốn giáo huấn cho Quân Huyền một trận, để cho hắn biết: Hắn chỉ là tên phế vật mà thôi.

Cùng lúc ấy, nhiều người bắt đầu tụ tập lại để xem sự tình câu chuyện. Cũng chỉ là muốn hóng hớt qua nào ngờ lại được chứng kiến cuộc xung đột giữa hai thiếu chủ của hai thế lực lớn nhất nơi đây. Cứ như vậy người đến càng lúc càng đông làm Diệp Minh càng đắc ý.

Người càng đông thì hắn sẽ càng làm Quân Huyền mất mặt nhiều hơn, nghĩ đến thế Diệp Minh liền dừng ra tay tấn công Quân Huyền mà nói tiếp: ‘À tiện thể cho ngươi biết, Yến Vũ cô gái ngươi thích giờ sắp làm dâu Diệp gia rồi! Thấy sao thằng phế vật? Ngươi chẳng là cái gì trong mắt Yến Vũ đâu Trần Quân Huyền, chỉ có Diệp Minh ta mới xứng với nàng. – Diệp Minh ngông cuồng, hống hách, kiêu ngạo nói một tràng dài để thể hiện

- Xong chưa? – Quân Huyền lại rất hồ hững đáp lại.

- Xong gì? – Diệp Minh thấy Quân Huyền hỏi như vậy liền tò mò hỏi lại.

- Ta hỏi ngươi nói xong chưa? Nói xong rồi thì né sang một bên, tránh đường ta về nhà. – Quân Huyền giờ mới mở giọng nghiêm túc nói chuyện với Diệp Minh.

- A! Ngươi láo nh? Dám nói chuyện như thế với thiên tài như ta sao? Thằng phế vật! – Diệp Minh thấy Quân Huyền liên tục phớt lờ những cái hắn thể hiện ra thì liền bực tức nói.

- Hôm nay, ta phế ngươi chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hiễn Uy

Diệp Minh lửa giận bùng cháy, cười lạnh một tiếng, bàn chân đột nhiên dẫm mạnh mặt đất lao tới tấn công Quân Huyền. Năm ngón tay dần nắm chắc thành quyền nhắm tới Quân Huyền mà đánh tới.

Một quyền của Diệp Minh này mà nói, đã mang theo 8 phần thành lực của huyền cảnh tam tầng, liền có thể xem như một tảng đá đang bắn thẳng tới Quân Huyền.

Nhìn qua quyền lực đánh tới, Quân Huyền không hề có ý tránh né mà hai tay giao nhau trước người tạo ra một tư thế phòng ngự.

Khi nhìn thấy Quân Huyền triển khai xong tư thế phòng ngự làm đám đông đang dần tụ tập nơi đây, hay cả những người bằng hữu trước của hắn liền có chút ngạc nhiên ra mặt. Diệp Minh dù gì cũng là người đã bước vào con đường tu luyện, thân thể cứng rắn hơn người, không chỉ thế mà Diệp Minh nay còn đột phá lên huyền lực tam tầng, quyền lực đánh đến chắc chắn mang uy lực không nhỏ.

Nhưng Quân Huyền chỉ thủ thế mỏng manh như vậy chỉ sợ là khi bị quyền lực đánh tới liền khiến trọng thương nặng như gãy xương.

Theo ánh mắt đông đảo người soi mói thì quyền lực của Diệp Minh đánh tới không hề có chút nương tình nào, mạnh mẽ khí thế, trùng điệp đánh thẳng tới giữa ngực Quân Huyền.

Đông!

Thanh âm trầm thấp vang ra liền khiến đông đảo người xem ở đây không muốn chứng kiến kết quả. Dự là sau khi đỡ trọn quyền lực ấy thì Quân Huyền cũng không toàn vẹn giữ nguyên vị trí, hoặc có thể đã bay ra xa.

A!

Lại có thêm một âm thanh mang sự thảm thiết vang ra. Ai nghe thấy âm thanh này cũng đều nghĩ phát ra từ Quân Huyền. Nhưng lại không phải, âm thanh phát ra từ Diệp Minh.

Mọi người chứng kiến ở đó ai cũng trợn mắt, há mồm không dám tin. Diệp Minh một người mang cảnh giới huyền lực tam tầng đi tấn công một tên phế vật, thân không mang tu vi nhưng lại không bị thương nổi hần, thậm chí hần vẫn ngạo nghễ đứng chỗ cũ không hề bị xê dịch hay chấn động. Còn Diệp Minh thì toàn bộ năm đám đỏ bùng như vừa va chạm với một vật cứng rắn như kim cương đồng dạng.

- Ngươi! Sao thân thể ngươi có thể cứng đến vậy? Là ngươi hèn hạ giấu gì trong áo? – Diệp Minh bàn tay càng lúc càng phát ra sự đau đớn khiến lệ như muốn tuôn trào ra, nhưng vẫn cố hướng về Quân Huyền gào thét.

Nghe được Diệp Minh nói vậy đám đông xung quanh liền hướng mắt tới Quân Huyền. Chẳng lẽ hắn lại sử dụng thủ đoạn gì sao?

Mà sử dụng thủ đoạn cũng có khả năng vì một người thân không tu vi sao có thể đỡ nổi một quyền của huyền cảnh tam tầng.

- Ta có giấu gì? – Quân Huyền ánh mắt hướng đến Diệp Minh hỏi lại.

Vừa hỏi Quân Huyền vừa vén phần áo ở ngực của mình ra cho Diệp Minh kiểm chứng. Lớp áo vừa lộ ra thì sự thật được phơi bày, vốn trong áo chỉ có giẻ vụn một mảnh giáp cũng không có. Nếu nói có gì đỡ được quyền lực kia chắc là cơ thể rắn chắc vừa đề lộ ra của Quân Huyền.

Diệp Minh mắt không dám tin khi nhìn thấy Quân Huyền hoàn toàn không giấu gì mà có thể chống lại quyền của khủng bố mạnh mẽ của mình.

- Chắc là do ngươi ăn cơm chưa no nên cường lực đánh ra mới yếu ớt như vậy.

Quân Huyền nhìn Diệp Minh sắc mặt đặc sắc như thế liền nói thêm. Nghe được câu này, Diệp Minh có cảm giác như hắn đang sỉ nhục mình vậy, một huyền cảnh tam tầng thực lực dù ăn chưa no vẫn có thể dễ dàng đánh bay người thân không mang tu vi như hắn.

Vậy mà Quân Huyền nói như kia khác nào đang sỉ nhục hắn yếu ớt.

Diệp Minh đương nhiên không chịu được sự nhục nhã như vậy liền đứng dậy nhìn Quân Huyền với cặp mắt mang sự lạnh lẽo của bức tức.

- Ngươi cho rằng dựa vào cơ thể yếu ớt đó mà ta không thể đánh bại ngươi sao?

- Vừa nãy, ta chỉ dùng hai phần lực để đánh tới nếu giờ ta sử dụng 8 thành phần lực liệu ngươi có thể đứng vững đó sao?

Diệp Minh thấy Quân Huyền bồn chồn, trên đầu hay thậm trí mang chút khinh thường thì lạnh giọng đáp lại.

Đứt lời, Diệp Minh bắt đầu thôi động toàn bộ huyền lực của mình. Huyền lực vừa được thôi động liền khiến khí thế của Diệp Minh tăng vọt khác hẳn với khi nãy.

Tại giờ khắc này, đông đảo những người chứng kiến đều có chút sắc mặt biến động. Ai có thể ngờ rằng, Diệp Minh trong phút chốc khai triển lực lượng khủng bố như thế khiến sắc mặt người xung quanh âm trầm hẳn lại.

- Lần trước là ngươi tấn công ta, giờ còn muốn tấn công tiếp sao? Hay đổi lại chút, để ta tiến công cho.

Vừa dứt lời, Quân Huyền liền giẫm mạnh bàn chân xuống trực tiếp phóng tới tấn công Diệp Minh.

- Cuồng vọng, ngươi không có tu vi, tốc độ, sức mạnh đều không bằng ta mà còn đòi dám tấn công? Hay ngươi dựa vào cái thân thể cường tráng kia?

Diệp Minh nhìn Quân Huyền lao tới tấn công liền cảm giác hắn có chút ngu ngốc. Rốt cuộc hắn tự tin đến đâu mà lại dám tấn công trước?

- Vậy sao?

Quân Huyền vừa hỏi vừa cười cười.

Sau một khắc, Quân Huyền liền tiến tới trước mặt Diệp Minh, chỉ cách hần trong gang tấc.

- Sao...có...thế? – Diệp Minh hỏi lại với sắc mặt còn chưa dám tin vào điều vừa xảy ra.

Quân Huyền hần xuất hiện quá nhanh, tốc độ nhanh như báo săn đồng dạng, mắt thường của Diệp Minh còn không theo kịp tốc độ của hần.

Quân Huyền vung ra nắm đấm mạnh mẽ, đánh thẳng tới Diệp Minh. Trong nắm đấm ấy hồn lực dần được bộc phát ra mạnh mẽ. Một quyền đánh xuống liền khiến Diệp Minh có cảm giác bị đè nén, quyền đánh thẳng xuống liền khiến Diệp Minh trực tiếp bay ra xa..

Đồng đảo ánh mắt vốn đang liên tục bắn tán nay lại im ắng đến lạ thường, nhiều ánh mắt ngạc nhiên đều hướng tới Quân Huyền. Không ai có thể ngờ được, lần giao thủ này sẽ có kết quả này.

Còn Quân Huyền, gương mặt hần từ đầu đến cuối không chút biến sắc, ánh lên sự lạnh lùng như muốn khiến người ta bất khả xâm phạm, nhìn về phía Diệp Minh mà nói:

- Tự nhận mình là thiên tài mà đến một người không có tu vi như ta cũng không đánh lại được, vậy hai chữ thiên tài này ngươi có chút không xứng rồi.

Diệp Minh nghe được Quân Huyền nói như vậy liền tức giận ngất trời nhưng hần không hề có sức mà phản kháng, một ngụm máu tươi bực tức phun tới đôi mắt xâm lại, trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Trước khi bất tỉnh trong đầu vẫn luôn tự vấn một câu:

- Ta thua hần? – Diệp Minh còn không tin điều vừa xảy ra.

Rốt cuộc vì sao? Rõ ràng trận đánh nào hần cũng thắng mà nay gặp phé vật lại thảm bại thế này?

Câu hỏi này chắc chỉ có cha hần – Diệp gia chủ mới trả lời được. Diệp Minh luôn thắng là vì cha hần luôn sắp xếp những đối thủ đánh với hần yếu kém đến không tưởng. Còn bây giờ, khi hần đối mặt với Quân Huyền thì hần mới hiểu được sự yếu kém của hần.

Kể cả những đứa bạn đứng đó chứng kiến từ đầu đến cuối cũng không dám tin vào mắt mình. Bọn họ là những người đã nghe thông tin Quân Huyền thành phế nhân từ miệng hần, nhưng giờ thì sao?

Hần oai phong lẫm liệt đánh bại tên mà được gọi là thiên tài, hần đánh gục một cách dễ dàng kẻ chống lưng cho họ vậy giờ nếu hần muốn làm gì bọn họ thì không phải dễ dàng như trở bàn tay rồi sao?

Nhưng may cho bọn họ là Quân Huyền không thèm chấp chuyện cũ. Dứt lời Quân Huyền liền lạnh lùng khí thế, liền ngang bước đi.

Nhưng không được, vì ngay khi Diệp Minh vừa ngã xuống cũng là lúc một nhân vật khủng bố xuất hiện. Nhân vật đó là Diệp gia chủ - phụ thân của Diệp Minh.

Gia chủ Diệp gia xuất hiện ở đó là vì nghe tin con trai mình đang chuẩn bị giáo huấn thiếu chủ phé vật Vân Hương Lâu nên liền thẳng đường tiến tới. Nhưng nào ngờ được, khi vừa đến nơi, Diệp gia chủ đã chứng kiến cảnh con trai mình thảm bại dưới tay đối thủ mà đối thủ đó lại là một tên phế vật.

- Dám đánh con trai ta? Mày chết được rồi! – Diệp gia chủ vừa nhìn thấy con trai thảm bại dưới tay Quân Huyền liền bộc phát nộ khí. Ánh mắt dần hiện lên sự điên cuồng muốn giết người.

Đôi tay bên dưới của Diệp gia chủ từ bao giờ đã tích xong một chương lực cực kỳ mạnh, cực kỳ khủng bố của một Địa huyền cảnh kết hợp cùng huyền cấp võ kỹ bảo vật của Diệp gia.

Huyền lực tụ thành công Diệp gia chủ mang theo ánh mắt muốn giết người và huyền lực mạnh mẽ như cuồng phong vũ bão lao thẳng tới tấn công Quân Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mỹ phụ cứu nguy

Quân Huyền vừa cảm nhận được nguy hiểm đang ập tới liền quay lại xem thử. Nhưng đã muộn, khi hần quay lại thì Diệp gia chủ đã lao thẳng tới nơi hần đứng với tốc độ cực nhanh của một Địa huyền. Quân Huyền hần có chút ngột thờ, và bị áp bức dưới sức mạnh của Diệp gia chủ bấy giờ nhưng hần vẫn muốn chống lại. Ý nghĩ đó đã thôi thúc động lực trong hần và hần làm thật.

Tay Quân Huyền cũng tụ hồn lực mạnh mẽ với tốc độ tụ hồn lực cực nhanh. Quân Huyền hẳn đang có dồn lượng hồn lực mạnh mẽ nhất có thể để chống lại luồng lực khủng bố kia: ‘Liều thôi nhất chết.’ – Quân Huyền tự nhủ khi thấy Diệp gia chủ chuẩn bị tấn công tới.

Quân Huyền hẳn cũng sử dụng hồn lực khủng khiếp của hồn thú 1000 năm chống lại sự tấn công của Diệp gia chủ. Nhưng, ngay khi Diệp gia chủ đánh tới thì từ xa bay lại một đạo quang sắc. Đạo quang sắc bay tới với tốc độ cực nhanh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã lao thẳng vào luồng lực của Diệp Khôn. Đạo quang ảnh vừa lao vào luồng lực khiến luồng lực dần được hóa giải và tan biến vào hư vô. Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Diệp Khôn phát hiện luồng lực tan biến không phải do mình không tụ đủ huyền lực mà do có người ra tay giúp đỡ. Quân Huyền phá tan luồng lực cứu Quân Huyền phút chót. Phá được luồng lực của Diệp gia chủ chắc chắn tu vi không hề đơn giản nên Diệp gia chủ liền lấy lại bình tĩnh rồi hỏi:

- Không biết cao nhân nơi nào vì sao không hiện thân giúp đỡ mà lại lên ra tay?

Khi câu hỏi vừa dứt liền được đáp lại bằng một giọng của nữ tử. Dù giọng cười rất bình thường nhưng mang đến cho Diệp gia chủ sự uy áp, áp bức không hề nhẹ. Ngay khi giọng cười vừa dứt liền có một thân ảnh xuất hiện, vừa bay xuống thân ảnh vừa trả lời câu hỏi:

- Cao nhân thì ta không dám nhưng các người năm lần bảy lượt ức hiếp con trai ta, chẳng nhẽ các người coi người mẹ như ta không tồn tại sao?

Trước mặt Quân Huyền dần xuất hiện một thân ảnh nữ tử, thân ảnh này mang đến cho Quân Huyền cảm giác cực kỳ quen thuộc. Và cảm giác quen thuộc này chỉ có ở một người, người đó là Linh Vân – mẹ hắn.

Linh Vân xuất hiện liền mang đến cho Quân Huyền cảm giác an toàn đến lạ thường, cảm giác như được tiên nữ hạ trần xuống cứu hắn vậy. Thân mang thanh y màu ngà ngọc bích càng làm nổi lên vẻ đẹp da thịt của nàng bấy giờ. Da nàng trắng không tí vết, mịn nhẵn như son.

Mà từ nàng phát ra một khí chất khủng bố đến lạ thường. Trong khí chất khủng bố ấy lại mang theo sự bí ẩn, thần bí càng làm cho nàng thêm sự quyến rũ và giống tiên nữ hạ phàm hơn.

Quân Huyền vốn đang trong dòng mơ mộng thì liền bị giọng nói của Diệp gia chủ phá tan làm hắn có chút bức tức nhưng liền bỏ qua để nghe vào chính sự:

- Nếu không phải con trai người đánh con trai ta ra thế này ta cũng sẽ không ra tay với nó. – Diệp Khôn khi thấy Linh Vân xuất hiện thì liền động khẩu mà không động thủ nữa vì hắn cũng chưa biết rõ nàng ở cảnh giới nào.

- Rõ ràng là con trai Diệp gia chủ đây ra tay đánh con trai ta trước thì phải? Đây con trai ta chỉ là tự vệ thôi. – Linh Vân vừa nói nhưng lại không nhìn vào mặt Diệp Khôn mà quay lại trị thương cho con trai mình.

Quân Huyền được mẹ hắn ở đây bảo vệ liền tiếp lời vào câu chuyện:

- Ta cũng không hề muốn đánh đâu. Chẳng qua do con trai ngài đánh ta trước nên ta phải đáp trả đủ cả lỗ lẫn lãi. – Quân Huyền vừa nói vừa cười nhạt.

- Cả người và mẹ người... đã không nói lý thì hai mẹ con nhà người đừng hòng rời khỏi đây. – Diệp Khôn nói xong dơ tay ra ám hiệu kéo đến một lượt gia bộc chạy tới bao vây mẹ con Quân Huyền.

Linh Vân nhìn thấy vậy liền nói:

- Vốn ta tưởng người có chiều trò gì thú vị hơn chút... còn với đẳng cấp như mấy tên này mà muốn bắt ta thì đang nằm mơ sao? – Linh Vân vừa nói vừa làm.

Đôi mắt vốn hiền hậu bấy giờ lại bộc phát ra sự bức tức đến lạ thường. Đôi tay nàng nhỏ nhẹ dơ lên tích tụ huyền lực rồi chỉ trong giây lát trên tay nàng xuất hiện một đóa hoa băng băng.

Điều đặc biệt là từ đóa hoa đó phát ra huyền lực mạnh mẽ đến kinh người, quan trọng hơn băng hệ trong đóa hoa đó cũng không hề nhỏ tạo cho những người xung quanh cảm giác lạnh thấu xương.

Diệp Khôn thấy vậy liền chuẩn bị thể phòng thủ để phòng sự tấn công của Linh Vân nhưng nàng lại không dùng đóa hoa đó để tấn công Diệp Khôn. Mà nàng lại nhẹ nhàng búng đóa hoa đó lên trời.

Thời gian 1 giây trôi qua, mọi thứ chưa có gì biến đổi. Diệp Khôn thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ nàng chỉ muốn cảnh báo nhưng mặt hắn liền tái ngắt lại khi thời gian bước sang giây thứ 2. Đó là khi những gia nô kia vốn đang bình thường mà bây giờ lại bị đóng băng đồng loạt không ai có thể phản kháng.

Diệp Khôn giờ mới nhìn Linh Vân với ánh mắt kinh sợ tột độ. Tốc độ đóng băng quá nhanh, không chỉ đối với thị vệ nếu đối với chính Diệp Khôn hẳn cũng không thể tránh kịp. Nhưng đối diện với ánh mắt đang kinh hãi, kinh sợ của Diệp Ngôn thì Linh Vân chỉ cười nhạt một cái rồi dơ tay ra búng nhẹ.

Hành động búng nhẹ của Linh Vân vừa dứt những thân ảnh gia nô đóng băng liền vỡ nát, những gia nô còn oai phong 3 giây trước giờ đã biến mất hoàn toàn trước cõi đời. Tốc độ giết người nhanh đến khó tưởng của Linh Vân làm tất cả những người đứng đó liền xanh mặt, có những người sợ hãi đến mức liền lảng lạng chạy nhanh bỏ trốn.

Nhìn đám thị vệ, gia nô chết ngay trước mặt khiến Diệp Khôn khó có thể kìm nén được cơn giận. Diệp Khôn bùng phát sức mạnh và tốc độ của địa

huyền cảnh lao tới tấn công Linh Vân. Diệp Khôn hẳn muốn có được Linh Vân từ lâu rồi nhưng không thành.

Vì lý do là hẳn còn chưa biết rõ cảnh giới của nàng, nàng đến trần nhỏ này một thân một mình nhưng chỉ mất một năm để gây dựng được thể lực đứng đầu trần. Thể lực ngang hàng với Diệp gia. Diệp gia thì lại khác, phải mất nhiều năm từ đời tổ tiên truyền lại mới có thể lớn mạnh như vậy nên hẳn cực kỳ kiêng kỵ nàng.

Diệp Khôn lao đến với tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi. Quân Huyền theo dõi hẳn từ đầu đến cuối nhưng không thể theo kịp được Diệp Khôn. Diệp Khôn chỉ trong thời gian chớp mắt đã gần như sắp đánh được tới Linh Vân. Quân Huyền hẳn dù huyền lực còn kém cỏi nhưng cũng cảm nhận được trong chiêu này của Diệp Khôn mang theo huyền lực mạnh mẽ đến vô cùng.

Vốn nguy hiểm cận kề như thế nhưng sắc mặt Linh Vân tỏ ra rất bình thản, thậm chí nàng còn quay sang nhìn Quân Huyền rồi môi nhỏ hé nụ cười xong mới quay lại đỡ đòn tấn công của Diệp gia chủ. Tay Linh Vân bắt đầu thôi động huyền lực mạnh mẽ đến mức khủng bố.

Khủng bố đến mức mà Diệp gia chủ đang tự tin lao tới tấn công có chút muốn khựng lại nhưng không được vì phóng lao phải theo lao nên Diệp Khôn đành tiếp tục đánh tới Linh Vân. Ngay khi Diệp Khôn vừa đánh tới Linh Vân liền dơ nhẹ tay lên tiếp đòn.

Hai luồng huyền lực khủng bố va chạm vào nhau tạo giao động cực mạnh. Giao động huyền lực ấy lan tỏa ra xung quanh khiến những người đang đứng đó liên bị đẩy lùi.

- Chỉ thế thôi sao? – Linh Vân sau khi tiếp chiêu của Diệp gia chủ liền hỏi lại.

Ngay khi nghe được câu hỏi phát ra từ Linh Vân, Diệp Khôn mới xanh mặt lo lắng. Chiêu lực mà hẳn đánh tới mang theo chín phần lực rồi mà Linh Vân lại đỡ cực nhẹ nhàng chứng tỏ nàng đạt đến cảnh giới khủng bố hơn hẳn nhiều. Từ tay còn lại của Linh Vân phát tán ra huyền lực mạnh mẽ đến khó tưởng tượng nổi.

Diệp Khôn đang ở thế đối diện cũng liền cảm nhận được giao động huyền lực khủng bố phát ra từ Linh Vân. Nhưng khi Diệp Khôn vừa cảm nhận được cũng là lúc Linh Vân tự xông huyền lực. Linh Vân đánh tới mang theo cỗ lực lượng kinh khủng và công kích khổng lồ tới Diệp Khôn.

Huyền khí hung hãn quyết ngang, dưới chân mặt đất trong nháy mắt như muốn vỡ tan và sụp đổ xuống. Xuất thủ của Linh Vân cực nhanh chóng, cực tàn nhẫn không hề có chút do dự nào.

Diệp Khôn sắc mặt âm trầm hẳn lại, biểu hiện rõ sự lo lắng và ánh lên phần run sợ, sự hung hăng, tức giận lúc này khi đối diện chiêu lực này đều tan biến.

Diệp Khôn hội tụ huyền lực nhanh chóng ở nắm đấm, mạnh mẽ tiếp chiêu lực.

Hai cái ấn chứa cường hoành huyền khí nắm đấm trực tiếp va chạm đối đầu vào nhau.

Oanh!

Sắc mặt Diệp Khôn âm trầm hẳn lại, hẳn cảm giác được trong chiêu lực của Linh Vân đánh tới mang theo huyền khí hùng hậu, tựa như lũ quét cuốn tới đủ để thúc nức son nhạc khác hẳn với chiêu lực của hẳn.

Loại cuồng bạo này khác xa siêu việt với hẳn!

- Đây là cảnh báo. – Linh Vân nói xong liền đánh tới dứt điểm chiêu lực đánh thẳng vào ngựa hẳn. Thân thể Diệp Khôn không chịu được liền bay ra ngoài, trực tiếp ra xa ra đến khi đụng vào một gốc cây cản lại mới dừng được. Đây người Diệp Khôn máu tươi bao phủ không rõ sống chết...

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chuẩn Bị Lên Đệ Đô

- Cảnh giới như ngươi mà cũng đòi bắt ta? Nếu ta thích có thể dễ dàng diệt Diệp gia rồi không để ngươi hống hách như vậy đâu! – Linh Vân sau khi đánh bay Diệp Khôn liền nói tiếp một lời cảnh báo nữa.

Dứt lời, Linh Vân bước đi nhẹ nhàng mang khí thế oai phong tráng lệ tiến tới gần Quân Huyền.

Còn Quân Huyền đứng chứng kiến này giờ liền chỉ mỉm cười hạnh phúc với một suy nghĩ duy nhất:

- Được mỹ nhân bảo vệ đúng là phê nhất!

Đang mỉm cười hạnh phúc thì hẳn nghe được Linh Vân nhẹ nói:

- Về thôi huyền tử.

Quân Huyền không rõ là thói quen hay bản tính sợ vợ mà vừa nghe Linh Vân nói vậy hần liền rã rập nghe theo chuẩn bị đi về. Nhưng về lần này không phải đi bộ về bình thường mà lần này khác. Khác đó là khi Linh Vân vừa nói xong liền đưa đôi bàn tay kia xiết nhẹ vào eo Quân Huyền rồi từ từ nhấc bổng hần lên.

- Nhấc bổng ta về sao? – Quân Huyền giật mình tự hỏi.

- Không phải nhấc bổng mà đây là bay về? Hay gọi khác là phi hành? - Quân Huyền dần hiểu không phải hần bị nhấc về mà là Linh Vân cùng hần phi hành về nhà.

Nghĩ đến đây Quân Huyền lại mỉm cười với suy nghĩ: ‘Phi hành cùng mỹ nhân vừa cứu ta thế này khác gì tiên nữ hạ phàm cứu nam chính rồi đưa đi?’

Linh Vân bộc phát sức mạnh và cảnh giới chạm tới mức có thể dễ dàng phi hành khiến ở chứng kiến bên dưới cũng đều ngạc nhiên ra mặt. Diệp gia bao năm nay vốn hiển hách, oai phong lẫm liệt nay lại bị bại hoàn toàn dưới tay của một mỹ nữ, còn điều gì để miêu tả sự chấn động này đây?

Vốn tướng Vân Hương Lâu làm ăn bình thường nên dễ dàng đi lên mà không bị cản trở hóa ra không phải, mà là đằng sau Vân Hương Lâu có cường giả chống lưng lên không ai, không thể lực nào dám cản trở.

Chuyện Linh Vân một mình đánh bại Diệp gia cứ thế dần được lan khắp trấn. Khiến danh tiếng của Vân Hương Lâu ngày càng bao cao, bay xa và chính thức trở thành thế lực số một Phương trấn.

Phi hành quả nhiên thần kỳ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi Linh Vân đã đưa Quân Huyền về tới Vân Hương Lâu. Ngay khi vừa bay xuống nàng liền quay lại nhìn Quân Huyền nhìn hần làm hần đang trong mơ tưởng liền bừng tỉnh.

- Mẹ uy vũ! – Quân Huyền vừa thoát khỏi mộng tượng liền thốt lên.

Linh Vân nghe thế liền mỉm cười nói: ‘Sau này, con sẽ mạnh hơn cả ta.’

- Mà sau chuyến đi này có vẻ thu hoạch của con không nhỏ đâu nhỉ? – Linh Vân như cảm nhận được thứ gì đó từ Quân Huyền nên liền hỏi.

- Vậy mà mẹ cũng phát hiện ra được, con đột phá thành công, có được hồn thú đầu rồi. – Quân Huyền mỉm cười trả lời.

- Thật sao? Không ngờ sau một chuyến đi con lại có thể trở lên mạnh mẽ như vậy.

Từ đôi mắt Linh Vân bỗng nhiên ánh lên sự vui vẻ hào hứng đến lạ thường, dù đây là Quân Huyền đột phá chứ không phải nàng nhưng không rõ vì sao nàng lại vui đến thế.

- Mẹ chờ con! Con sẽ lớn mạnh hơn để bảo vệ mẹ. – Quân Huyền nhìn Linh Vân rồi nói với ánh mắt tự tin.

Quân Huyền vừa dứt lời thì bên trong áo hần có đột nhiên có sự chuyển động nhẹ làm Linh Vân tò mò hỏi:

- Bên trong áo con là gì thế?

Quân Huyền còn chưa kịp trả lời thì đáp án đã tự lộ diện. Tiểu phượng vốn đang nằm ngủ trong áo hần nay lại tự chui ra ngoài. Sự hiện diện của tiểu phượng liền thu hút toàn bộ sự chú ý của Linh Vân bấy giờ. Nàng nhìn tiểu phượng với ánh mắt bộc lộ ra sự cực kỳ yêu thích.

- Đây là huyền thú con mới thu phục được sao? Nó thuộc đẳng cấp nào thế? – Linh Vân ánh mắt vẫn không rời khỏi tiểu phượng nhưng sự tò mò lấn áp thêm nên nàng liền hỏi Quân Huyền.

Huyền thú tu vi, đẳng cấp chia từ nhất cấp cho đến thập cấp.

- Nó không phải là huyền thú, nó là một hồn thú.

Còn hồn thú thì tu vi, đẳng cấp chia theo năm.

- Hồn thú sao? Nó là hồn thú đầu của con à? – Linh Vân tiếp tục hỏi không ngừng.

- Nó không phải hồn thú đầu của con. Mọi chuyện nói ra thì dài, đi vào phòng từ con kể cho.

Quân Huyền dần kể toàn bộ mọi thứ xảy ra ở Khôn Sơn chỉ làm cho Linh Vân nghe, nhưng kết quả lại không như mong muốn. Linh Vân từ đầu đến cuối vẫn chỉ thích tiểu phượng, nên ngay khi nghe xong nàng liền mượn tiểu phượng về phòng.

Ngay khi nàng đi Quân Huyền còn chưa thể hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra. Hần đã mất công thêm thất bao nhiêu tình huống đau thương vậy mà lại không thu hút được nàng.

Đúng là khó chinh phục a!

Ngay khi Linh Vân vừa đi ra ngoài, Quân Huyền liền ngồi dậy, tay kết ấn lực để ổn định lại hồn lực của mình. Do hắn hấp thụ hồn lực một nghìn năm của hồn thú mà hồn lực đó cũng quá chỉ là khủng bố nên hắn liên tục ổn định lại hồn lực.

Và lần ổn định này có lẽ là lần cuối để Quân Huyền hoàn toàn hấp thụ được hồn lực của hồn thú.

Phốc!

Âm thanh vang lên khi Quân Huyền vừa ổn định lại xong hồn lực, lúc đó cũng là lúc hắn đột phá tiểu cảnh giới. Hồn lực liền đột phá một mạch hai cấp, cái này cũng là thành quả của việc hấp thụ được hồn thú có tu vi cao.

Sau khi đột phá, Quân Huyền tay hắn lại kết ấn như đang tích tụ thứ gì đó rồi cười điều cười ẩn ý. Điều đặc biệt phải nói đến có lẽ là, long hắc sắc võ hồn cũng tiến hóa ngay lập tức sau khi hắn hấp thụ hồn thú, điều này càng khiến hắn tò mò hơn về võ hồn này.

Quân Huyền vừa ổn định xong thì cánh cửa khuê phòng chợt mở, nàng ti nữ chạy vào nói:

- Thiếu gia, Vân chủ có dặn thiếu gia chuẩn bị hành lý mấy ngày sau xuất phát lên để đi thi nhập học viện.

Quân Huyền nghe xong liền nhìn nàng mỉm cười nhẹ rồi, chỉ trong thời gian vài giây, hắn xuất hiện trước mặt nàng. Đồng lúc ấy cũng là tóc nàng bay nhẹ lên chứng tỏ tốc độ và sức mạnh của hắn quá khủng bố.

- Ta biết rồi, cảm ơn Tiểu Ly tý nhé. – Quân Huyền vừa nói vừa dơ nhẹ tay lên trên đầu nàng xoa nhẹ.

Cái hành động xoa nhẹ đầu này, cộng sức mạnh kia liền có thể như muốn chinh phục mọi thiếu nữ vậy. Tiểu Ly cũng không ngoại lệ, nàng sau khi được Quân Huyền xoa nhẹ đầu như thế liền cảm giác tim đập có phần loạn nhịp, cảm xúc ngổ ngoàng trong vài phút rồi mới bình tĩnh.

- Vâng. – Nàng đáp nhẹ nhàng rồi liền chạy ra ngoài với đôi má đỏ như hai quả cà chua mới chín vậy.

Phải nói thêm về Tiểu Ly, nàng là một cô nhi được Linh Vân nhận nuôi từ khi còn nhỏ, vì tầm tuổi sần sần nhau nên nàng và hắn cũng cùng lớn lên. Dung mạo của Tiểu Ly thì từ nhỏ đã lộ ra vẻ đẹp của một mỹ nhân tuyệt thế, vẻ đẹp của nàng so với Yến Vũ có phần nhỉnh hơn nhiều.

Dù chưa đến tuổi trăng tròn thiếu nữ nhưng nàng đã lộ ra là một mỹ nhân tuyệt thế rồi, làn da nàng trắng hồng, cùng vóc dáng cũng dần hiển lộ ra một vóc dáng thanh tú, mỹ lệ đúng là có thể khiến người ta say đắm từ cái nhìn đầu tiên mà.

Nhưng Quân Huyền trước bản tính ngốc nghếch vốn chỉ coi nàng là tỷ tỷ, một người che chở cho hắn nên hắn không hề có chút nảy sinh tình cảm nào với nàng.

Với hắn lúc trước chỉ có Yến Vũ trong trái tim không hề để ý vị tỷ tỷ này, nên hắn không hề biết Tiểu Ly tiếp xúc với hắn nhiều nên nảy sinh tình cảm thầm lặng lúc nào không hay.

Còn bây giờ, Quân Huyền từ thế giới hiện đại xuyên không đến, hắn cảm nhận được qua ánh mắt, cử chỉ, cảm xúc của Tiểu Ly qua mỗi lần hắn đi về hay chạm mặt nàng đều nhìn với ánh mắt khác. Ánh mắt ánh lên mong mỏi chờ đợi điều gì đó đáp trả từ Quân Huyền, nhưng nàng lại cách biệt hắn qua xa về thân phận nên cũng không dám vờn cao chỉ luôn thầm thích hắn.

Quân Huyền nhìn nàng đỏ mặt chạy đi thì chỉ cười mỉm rồi quay vào soạn đồ vào hành lý. Chuẩn bị trong phút chốc tất cả đều sẵn sàng, Quân Huyền nhìn vào lòng bàn tay với nụ cười ẩn ý, thâm sâu rồi nói:

- Để đó a! ta có chút mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lên để đi

Ba ngày cứ thế trôi qua, hắn hằng ngày chăm chỉ tu luyện, thi thoảng lại trêu Linh Vân, có khi lại thả thính Tiểu Ly.

Trước Vân Hương lâu bây giờ, ngợp khung cảnh tiền biệt, gia nhân, tỷ nữ cùng Tiểu Ly ti đứng đấy nhìn theo hai mẹ con Vân chủ chuẩn bị rời xa. Một khoảng thời gian với ánh mắt tiếc nuối, Tiểu Ly ánh mắt đã chớp hiện lên những giọt lệ nhỏ xuống.

- Chuẩn bị đủ chưa? Lần này lên để đi sẽ là một chuyến đi dài, con sẽ đi lâu đấy! – Linh Vân sắc mặt có chút lo lắng thoáng qua nhìn Quân Huyền rồi nhắc nhở.

- Đủ rồi mẹ, nhưng con muốn mẹ cho con đưa Tiểu Ly đi theo được không?

- Hà? – Tiếng thốt này phát ra từ chỗ Tiểu Ly và Linh Vân. Cả hai nghe xong đều ngạc nhiên khó tả. Bất quá, Tiểu Ly cũng là 16 tuổi tu vi Huyền lực tứ tầng còn không bằng hần nhưng hần lại đòi mang theo Tiểu Ly là sao? – Cả Tiểu Ly và mẹ hần đều có cùng suy nghĩ.

- Tại sao? – Mẹ hần hỏi lại

- Mẹ biết đấy, con vụng thế này không làm ăn được, Tiểu Ly tỷ từ nhỏ chăm sóc con, nên đi theo cũng tốt a. – Hần trả lời

- Thật sự chỉ là đi theo thôi, không làm gì chứ? - Mẹ hần hỏi lại với ánh mắt nghi ngờ

Nghe được câu đấy làm gương mặt Tiểu Ly đỏ ửng lên. Nhan sắc của nàng cũng có thể nói nhỉnh hơn Yến Vũ nhiều nhưng Quân Huyền trước lại không thích vì hần đơn thuần nghĩ nàng là tỷ tỷ của hần nên hần không thể đụng tới. Nhưng hần nghe xong câu mẹ hần nói mới liên nhi Tiểu Ly rồi mỉm cười đáp:

- Không có mà.

- Vậy được, Ly nhi vào dọn đồ, theo Huyền tử lên để đồ.

Tiểu Ly như chỉ chờ câu nói đó, Vừa nghe xong, nàng liền gật đầu, rồi gấp gấp chạy vào dọn đồ, nàng chạy với điệu cười không tắt trên môi hồng.

Một nén hương qua, nàng đã chuẩn bị đồ xong để xuất phát:

Vẫn sắc mặt lạnh lùng, Linh Vân quay lại nhắc: ‘ Nếu Diệp gia đến gây chuyện thì gửi thư báo cho ta, ta sẽ lập tức quay về.’

- Vâng, Vân chủ thiếu gia đi cẩn thận.

Thế là, hần cùng hai đại mỹ nhân và Tiểu Viêm xuất phát lên để đồ nhập học viện.

- Oa oa oa... đây là để đồ sao? Khác hẳn với trấn của chúng ta – Quân Huyền hần kêu lên khi trước mặt hần là một khung cảnh tráng lệ rực rỡ huy hoàng khác hẳn với trấn nhỏ của hần.

Để đồ người người đông đúc, náo nhiệt những cửa tiệm lớn nhỏ xuất hiện mọi nơi, cường giả thì như mây. Quân Huyền hần chỉ thử cảm nhận cũng có thể thấy thấp thoáng ba thiên huyền cảnh đang có mặt rồi.

Sự náo nhiệt làm Quân Huyền không rời nổi mắt, dù nói là thời cổ đại nhưng những trò ảo thuật như thổi lửa đã xuất hiện từ bao giờ. Múa võ kiếm tiền cũng có,... để đồ đúng là rộng lớn cái gì cũng xuất hiện.

- Trấn nhỏ của chúng ta không thể bì được với để đồ, cũng như sau này con lớn mạnh sẽ thấy để đồ này nhỏ bé không bì được với nơi khác. – Linh Vân nhìn Quân Huyền rồi nói.

- Nơi khác? Nó như thế nào hả mẹ? – Quân Huyền tò mò bản lĩnh hỏi lại.

- Sau này, con lớn mạnh sẽ tự khác biệt đến thôi. – Dứt lời, Linh Vân nhìn hần rồi cười hàm ý.

Quân Huyền vẫn chưa hiểu rõ ý Linh Vân muốn nói đến nhưng hần nắm rõ một điều: Hần cần lớn mạnh!

- Trời cũng muộn rồi, tìm khách trọ nghỉ ngơi đã, mai ta đi đăng kí vào học viện cho. – Linh Vân nói với giọng không thoải mái, khi nàng phát hiện ở đây có bao nhiêu ánh mắt của bọn con trai cứ nhìn chăm chăm nàng.

- Vâng! – Quân Huyền và Tiểu Ly đồng thanh đáp.

Dứt lời, Linh Vân liền đến khách trọ gần đó, Linh Vân và Tiểu Ly một phòng, còn hần riêng một phòng. Như mọi ngày hần chăm chỉ tu luyện, đúng là cần cù bù thông minh... .

Hôm sau, Quân Huyền mãi mình tưởng không hề quan tâm đến bên ngoài, mãi đến trưa thì Linh Vân mở cửa phòng bước vào nói:

- Ta báo danh rồi, ba ngày sau là sát hạch học viện nhớ chuẩn bị cho tốt đấy.

Ngay khi Linh Vân vừa dứt lời, đôi mắt Quân Huyền dần mở ra. Chính khoảnh khắc đó lại khiến Linh Vân có chút ngỡ ngàng. Đôi mắt Quân Huyền trong phút lát lóe ra một tia sáng quang sắc rực rỡ, mà từ tia quang sắc đó Linh Vân cảm nhận được sức mạnh khủng bố. Y như sức mạnh nàng từng gặp lúc đóng băng Quân Huyền.

- Vâng, mẹ yên tâm. – Quân Huyền nhìn Linh Vân rồi đáp.

- Ừm. – Gạt bỏ sự ngỡ ngàng kia Linh Vân đáp xong liền đi ra ngoài.

Ba ngày lặng lẽ trôi qua, sáng hần sang tán Linh Vân và Tiểu Ly, còn trưa và tối hần lại trìm mình trong tu luyện.

Sáng hôm sau.

- Sát hạch học viện sao? Ta có chút không chờ được nữa rồi! – Quân Huyền tự tin nói.

Rồi, hắn cùng Tiểu Ly đi đến tham gia sát hạch ở Thiên Hòa học viện.

Nói đến Thiên Hòa học viện thì học viện này do hoàng thất lập ra nên có thể nói là một học viện lớn trong đế đô. Cường giả trong đó không hề ít mà muốn vào được học viện này cũng không phải những người tầm thường có thể vào được.

Nếu có phé vật được nhận vào học viện này chắc có lẽ là con ông cháu cha hoặc thuộc về bên hoàng thất. Còn học viện muốn gia nhập tất cả phải đủ điều kiện học viện đưa ra.

Học viện độ tuổi từ 14 đến 18 tuổi, vào học viện có thể vào hai khoa lớn: Huyền lực và hồn lực. Dù nói là lớn, nhưng bên hồn lực lại cực ít học viên tham gia. Vì hồn lực rất khó tu luyện, muốn trở thành hồn tu phải trải qua sự cực khổ, ngoài ra hồn tu còn cần rất nhiều tài nguyên cho tu luyện nữa nên rất khi người chọn.

Và cũng do, hồn tu cần thiên phú cao, mà điều này cũng có thể nói là hiếm nên nhiều người không muốn trở thành hồn tu.

Còn bên khoa huyền lực, số lượng học viên cực đông, những thiên tài của học viện tập trung chủ yếu bên khoa huyền lực. Nên những cuộc thi được đặt ra trong học viện giữa hai khoa với nhau thì bên huyền lực luôn giành chiến thắng tuyệt đối.

- Cuối cùng cũng đến, một chết bốn thiếu gia. – Quân Huyền hần than lên khi phải đi qua một quãng đường dài từ phòng trọ của hắn học viện.

- Vào thôi Tiểu Ly tỳ. – Quân Huyền nhìn Tiểu Ly rồi nói.

Mà cũng đáng kể, Tiểu Ly và Quân Huyền cùng đi một quãng đường dài như vậy, cả hai đều không động đến tu vi mà chỉ đơn thuần sức mạnh thể xác. Nhưng Tiểu Ly thì lại cảm giác như không có chút mệt mỏi nào, còn về phía Quân Huyền này thì như cái xác không hồn vì mất sức vậy.

- Ủm! – Tiểu Ly trả lời nhẹ nhàng. Đến học viện này, Tiểu Ly không phải là thân phận tì nữ nhà hắn nữa, mà với thân phận tỷ tỷ nên cách xưng hô và trở lời đều khác.

- Tỳ muốn vào khoa nào? – Quân Huyền nhìn vào hai khoa sát hạch rồi hỏi lại Tiểu Ly.

- Chúng ta đều tu luyện huyền lực mà nên ngoài huyền lực ra đâu còn khoa nào hợp lí hơn. Chẳng nhẽ, đệ muốn vào hồn lực sao?

Nghe được câu hỏi như vậy, Quân Huyền liền đáp:

- Hehe, ai biết được nhỉ!

Tiểu Ly nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Rắc rối tìm tới

Zô tiểu mỹ nhân ở đâu đây? Muốn đi theo bốn đại gia không?

Từ xa, có một đám thiếu niên tầm 16,17 tuổi đến chỗ Quân Huyền và Tiểu ly đang nói chuyện. Rồi một thanh niên thân hình có hơi đầy đặn mở giọng lên nói.

Quân Huyền liếc nhìn thử thì thấy ba người con trai này dù tầm tuổi hắn, nhưng quần áo có chút xa hoa ánh lên chứng tỏ thân phận không hề tầm thường. Ngoài ra, gương mặt cũng không đẹp trai được như hắn mà thân hình như kia thì có chút béo a.

- Tránh xa cô ấy ra, cô ấy là nữ nhân của lão tử.

Quân Huyền dự cảm chẳng lành gì nên liền đứng lên trước Tiểu Ly che chắn rồi đáp:

- Ấy zô, người biết đây là ai không mà dám can.

Hai ba người đi theo thiếu niên ấy liền nhảy ra nói xen vào.

- Ta không biết hắn là ai nhưng ta cần các người biết, cô ấy là người của ta. Không muốn ăn cháo thì đừng động vào. – Quân Huyền liền đưa ra lời cảnh báo.

Hắn bình thường vốn dĩ luôn bình tĩnh nhưng khi gặp một đám người bằng tuổi hắn mà liên tục lên giọng, muốn cướp nữ nhân của hắn, sao hắn có thể bình tĩnh nổi nữa chứ.

Bất quá, xảy ra xung đột, hắn cũng có thể cho đám thanh niên này ăn cháo cả năm rồi, mà nếu đám này là con cháu gia tộc danh vọng thì có phần vui hơn rồi. Hắn vừa không được nhận vào học viện, vừa cản trở tu luyện như thế khác nào góp phần ép hắn trở thành tán tu vĩ đại.

Đằng sau Quân Huyền, Tiểu Ly lúc bấy giờ đứng cạnh hắn, được hắn bảo vệ còn nói nàng là người của hắn làm trái tim nàng đập nhanh hơn bao giờ hết. Gương mặt thiếu nữ ngây ngô ửng đỏ lúc nào không hay.

- Đây là con trai của Viện trưởng đấy. Người thấy anh ấy còn không biết tránh ra sao? Mà tội này có thể xá xóa nếu người đưa cô gái đằng sau lên cho anh ấy.

Đám thanh niên nhin bọ, bắt đầu nhao nhao lên nói làm các học viên mới đang chuẩn bị sát hạch cũng tò mò xúm lại xem rồi bình luận:

- Nhìn kia, có người không biết đi đắc tội với con trai Viện trưởng kia.
- Tao cũng ngứa mắt thằng con trai Viện trưởng lâu rồi nếu đánh tao cũng nhảy vào.
- Mà ngu à, đánh nó xong mày nghĩ còn yên ổn trong học viện không? Bố nó làm viện trưởng đâu phải dễ ngấm đâu.
- Ủ nhì. Vậy thôi!

Đồng đảo ánh mắt bắt đầu bàn tán rì rầm cả lên.

Lúc tiếng ồn ào càng nhiều làm Tiểu Ly hơi sợ liền dùng tay kéo áo hắn ra hiệu, dừng lại.

Quân Huyền cũng biết chuyện gây sự này không phải tốt đẹp gì cả nhưng đã động đến nữ nhân của hắn, thì diêm vương không cứu nổi rồi.

- Yên tâm, bây giờ ta có đủ năng lực bảo vệ nàng rồi.

Thình thịch thình thịch... nhịp tim Tiểu Ly cứ vậy loạn nhịp vì câu nói kia.

Phải nói, ngày xưa hắn nghịch nhiều hay đi gây sự bị bạn trong trấn đánh úp mà mỗi lần như thế Tiểu Ly luôn là người đứng ra bảo vệ hắn. Và bây giờ hắn – người đứng trước nàng đã lớn mạnh vượt bậc và đủ năng lực bảo vệ nàng rồi. Chợt có tiếng nói vang lên cắt đứt quãng hồi tưởng của Tiểu Ly

- Bây giờ, người cút đi đưa cô ấy cho ta thì ta sẽ tha cho người. – Con trai viện trưởng thấy nhiều người đến mới mở giọng lên thể hiện uy phong.
- Không nghe lão tử bảo à. Cô ấy của ta còn các người cút được rồi. – Quân Huyền sắc mặt lạnh lẽo đáp lại, trong lời nói như còn sang theo chút sát ý phát ra.
- Người muốn chết à! – Con trai viện trưởng sắc mặt tức giận, lửa giận bùng cháy khi bị xỉ nhục như vậy khiến hắn chỉ muốn một đám đánh chết tên ngông cuồng kia, rồi cướp lấy nữ nhân chứng tỏ uy danh của mình.

Ngay khi, thân hình hắn chuẩn bị lao tới tấn công thì từ xa có tiếng nói vang lại:

- Máy em kia làm gì thế mà tùm tùm lại? Tôi cho loại hết bây giờ.

Nghe được giọng nói uy nghiêm phát ra như vậy thì con trai viện trưởng liền dừng lại. Vì hắn biết người kia là giám thị nếu vi phạm luật sát hạch thì cha hắn cũng khó đưa hắn vào học viện.

Đến cả con trai viện trưởng còn sợ như vậy thì đám đông kia cũng nào dám phạm luật, tất cả dần giải tán ra.

- Hừ! Ta tha cho người đấy thằng nhãi? Vào học viện, người sẽ hiểu thế nào là địa ngục.

Rồi cả bọn đi qua hắn thể hiện sự oai phong, bành trướng:

- Địa ngục của ai mới quan trọng.

Quân Huyền nhìn vào con trai viện trưởng rồi lạnh lẽo đáp lại.

Khảo hạch bắt đầu: Huyền lực và Hồn lực hai khoa khác nhau mỗi khoa có một hòn đá trắc thí để kiểm tra cấp độ Hồn lực và Huyền lực:

14 tuổi – Huyền lực tam tầng tuyển, Hồn lực nhị tầng tuyển.

15 tuổi – Huyền lực ngũ tầng tuyển, Hồn lực tứ tầng tuyển.

16 tuổi – Huyền lực thất tầng tuyển, Hồn lực lục tầng tuyển.

17 tuổi – Huyền lực cửu tầng tuyền, Hồn lực bát tầng tuyền.

Đó là quy tắc tuyển sinh của học viện của hai khoa. Dù hồn lực yêu cầu thấp nhưng tu luyện khó và không đủ thiên phú thì sẽ không tu luyện được nên khoa Huyền lực có đúng 4 người đứng là hán Quân Huyền tham gia thi tuyển trước sự ngạc nhiên của Tiểu Ly và bao nhiêu người.

Vì thiết nghĩ hán đắc tội với con trai viện trưởng mà vẫn dám vào học viện nhiều người cho hán cam đảm cũng nhiều người cho hán ngu dốt.

Hoặc một vài người lại suy nghĩ khác, hán đứng ở khoa hồn lực là vì nếu hán vào trong học viện cũng ít đụng độ hơn, mặt khác nếu bị loại cũng không mất mặt như bên huyền lực vì hồn lực cần thiên phú mạnh mẽ hơn.

Hán và Tiểu Ly đứng đấy. Tiểu Ly vì không đủ huyền lực nên đành đi theo hán sang kiểm tra Hồn lực.

16 tuổi Hồn lực tam tầng loại.

17 tuổi Hồn lực ngũ tầng loại.

Đó là âm thanh vang lên khi hai thí sinh đứng cùng Quân Huyền kiểm tra.

- Tiếp theo Trần Quân Huyền lên trắc thí. – Vị giám thị gọi tên hán

- Đến ta rồi. – Hán nói với Tiểu Ly.

Tiểu Ly nhìn hán có chút tự tin, nồn nóng như vậy liền nói:

- Có lên!

Còn, lão sư kiểm tra thì cũng ngạc nhiên khi thấy hán vẫn còn dám lên trắc thí khi vừa đắc tội với nhân vật lớn.

- Chẳng lẽ, hán có thiên phú về Hồn lực sao? – Lão sư suy đoán thầm.

Bấy giờ, có âm thanh vang lại từ sát khảo bên Huyền lực.

- Lục Hoành – 16 tuổi Huyền lực cửu tầng, xếp hạng thiên phú vào hàng ngũ đứng đầu bảng Huyền lực và học viện.

Âm thanh làm Quân Huyền chú ý đến liền nhìn sang thử thì thấy người kiểm tra trắc thí xong là con trai viện trưởng người hán vừa đắc tội.

Lúc ấy, Lục Hoành thấy ánh mắt Quân Huyền liền hất mặt về phía Quân Huyền như muốn dập tắt sự tự tin của hán.

Cùng lúc ấy, trên cao tầng học viện có hai người một nam, một nữ đang đứng nhìn xuống khảo hạch rồi nói:

- Thế nào con trai ta lợi hại chứ 16 tuổi – cửu cấp huyền lực. Cấp độ Thiên Tài rồi đấy ta nhớ không nhầm thì người trong mười năm nay cũng chỉ 16 tuổi – bát cấp đã được đứng đầu bảng thiên phú học viện. Vậy con trai là gì đây? – Khoe đến đây người đàn ông bật cười lên sự hạnh diện.

- Mà tiểu tử kia dám đắc tội với con trai đứng là chán sống – Ánh mắt tràn đầy sát khí của người đàn ông đó hướng tới Quân Huyền rồi nghiêng răng nói.

Người phụ nữ đứng bên cạnh không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn về Quân Huyền với suy nghĩ:

- Hán vẫn dám trắc thí sao? Tiểu tử này có chút bản lĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Phó viện trưởng

Hai người đang đứng trên cao tầng đó đều là cường giả của học viện. Người đàn ông đứng trên cao là Viện trưởng của học viện, cũng là người đứng đầu khoa huyền lực.

Còn người phụ nữ đứng cạnh là phó viện trưởng của học viện và là người đứng đầu khoa hồn lực.

Bấy giờ, Quân Huyền hán mặc kệ Lục Hoành ngang ngược, oai phong. Mà giờ hán đi đến cạnh hòn đá trắc thí ấy, chạm tay vào nó thì hòn đá liền im lặng, tối màu hơn cả hai thí sinh vừa rồi.

Lão sư thấy vậy liền thấy mình nghĩ nhiều rồi.

- Hẳn chắc là tên liều mạng ngu ngốc. Vốn dĩ chả có chút hồn lực nào mà dám trác thí, đúng là khiến mắt mắt hơn.

Suy nghĩ ấy bao trùm những người đã chứng kiến cuộc gây gổ của Quân Huyền với Lục Hoành. Trên cao Phó Viện Trưởng cũng nghĩ vậy.

- Không phát sáng? Đùa ta sao? – Quân Huyền hẳn đặt câu hỏi.

- Hahaaa – Tiếng cười phát ra từ bên huyền lực. Mà phát ra từ Lục Hoành: ‘Chỉ là phế vật, vậy mà còn dám tranh nữ nhân với ta, lão sư người còn không mau loại hẳn đi.’ – Lục Hoành đứng từ khoa huyền lực nói vọng lại.

- Vốn tưởng hồn lực ta có thêm nhân tài, nào ngờ được... - Vị lão sư đang thờ dài thì từ viên đá trác thí phát ra ánh sáng chói lóa, ánh sáng rực rỡ, một ánh sáng hoàng kim báo hiệu vương giả xuất thế được phát ra.

- 16 Tuổi – Hồn Lực Nhân Cấp. – Lão sư đọc dòng chữ đang xuất hiện trên viên đá.

- Sao có thể? – Tại đông đảo ánh mắt liên tục tự hỏi như vậy.

16 tuổi đã bước đột phá tu vi sang đẳng cấp mới, điều này chưa từng xảy ra ở học viện. Nếu Lục Hoành 16 tuổi cửu cấp huyền lực đã được coi là thiên tài số một xếp đầu bảng thiên phú thì Quân Huyền 16 tuổi đã đột phá thành công càng gây chấn động hơn nữa, Lục Hoành như vậy đã được gọi là thiên tài vậy Quân Huyền phải gọi là gì đây?

Tại, đông đảo ánh mắt nơi đây liên tục đặt ra những câu hỏi, những lời bàn tán xôn xao

- Hẳn mới 16 tuổi đã đột phá rồi? Quá phi lý!

- Nếu 16 tuổi cửu tầng là thiên tài thì hẳn 16 đột phá là gì? Quái vật sao?

Dòng chữ vừa hiện ra làm bao nhiêu người há hốc mồm mà nói lên suy nghĩ lúc bấy giờ của mình.

Lục Hoành bấy giờ cầm nín mà cắn răng. Hẳn vừa lên đứng đầu bảng thiên phú của học viện liền bị tên Quân Huyền này trong chớp lát lên thay thế hẳn. Trong khi hẳn bằng tuổi Quân Huyền nhờ tài nguyên cha mình đưa mới đột phá cửu cấp mà tên nhà quê kia đã đột phá rồi. Điều này sao Lục Hoành chấp nhận được.

Từ trên cao tầng học viện, thanh sắt viện trưởng cảm bị bóp nát rồi quay đi lăm bằm:

- Nó phải chết, nó phải chết. Những người như nó không được tồn tại.

Cũng do Viện Trưởng – Lục Ngôn đã bỏ ra tiền của vô số tài nguyên ép đưa con trai mình thức tỉnh sớm và tu luyện vậy mà đến 16 tuổi nó đột phá để làm rõ thể diện, thanh danh của mình. Bây giờ, có đứa vô danh từ đâu đến lại vượt trội như thế.

Còn phó viện trưởng nhìn thấy hẳn trác thí xong liền bay xuống với suy nghĩ:

- Hẳn là phế vật gì chứ, là một thiên tài chân chính thì có. Ta phải nhận hẳn làm đồ đệ mới được.

- Lão sư người vừa định đọc gì thế? – Quân Huyền hẳn quay lại nhìn vị giám khảo vừa định đọc hẳn không hồn lực.

- À ta đọc là: Trần Quân Huyền – 16 tuổi – Nhân cấp hồn sư – Thiên Phú đứng đầu học viện.

- Nó phải vậy chứ. – Vừa nói Quân Huyền vừa kém với nụ cười giòn tan.

Sau khi hẳn nghe được câu trả lời lại của giám khảo thì liền đi xuống Tiểu Ly nói:

- Bị độ ngẫu của ta mê hoặc rồi đúng không?

Tiểu Ly vẫn đang ngờ ngác khi vẫn tưởng Quân Huyền là đứa bé năm xưa nàng bảo vệ, vậy mà bây giờ hẳn lại là Thiên tài đứng đầu học viện rồi kéo nàng từ sự cảm động vì hành động bảo vệ của hẳn đến khi trác thí đá không sáng nàng hụt hẫng. Còn bây giờ đem đến cho nàng sự ngạc nhiên, ngỡ ngàng không hề nhỏ như vậy.

- Hừ ai mê chứ. - Tiểu Ly nghe được tiếng hẳn liền đáp lại.

- Nhìn kia, nhìn kia ai bay từ trên xuống kia?

Tiếng đám đông ồn ào khi nhìn thấy trên trời một mỹ nữ với bộ đồ đỏ bay xuống đến hẳn chỗ Quân Huyền.

Giám khảo nhìn thấy vậy liền cúi mình cúi chào:

- Phó Viện Trưởng.

- Là phó viện trưởng đây!
- Đúng là chủ khoa hồn hệ. Không phải nhìn trúng tên kia rồi chứ?
- Người nghĩ phó viện trưởng là ai? Sao nhìn trúng hần được?

Nữ nhân kia vừa chạm đất liền lộ ra một dung nhan tuyệt thế hồng trần, dù nàng đang đeo một mảnh lụa mỏng che đi một phần dung nhan nhưng Quân Huyền vừa nhìn nàng là thấy rõ vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành đây. Dung mạo của nàng có thể nói tựa như tiên thiên,

Bộ đồ đồ bấy giờ càng làm tôn lên nước da trắng như tuyết của nàng, mà phải nói đến dáng người của nàng thì chuẩn không phải chỉnh, Vẻ đẹp say đắm lòng người đây mà.

Tiếng đám đông chưa dứt nay lại vang lên rầm rộ khi biết được thân phận của nữ nhân ấy nhưng nữ nhân ấy bỏ qua giám khảo và tiếng ồn đi đến thẳng Quân Huyền nói:

- Tiểu tử ta thấy thiên phú của ngươi không tồi. Có muốn đi theo làm đồ đệ ta không?

Khi tiếng nói của phó viện trưởng dứt thì cũng là lúc tiếng ồ ạt lẫn át của đám đông lại vang lên lần nữa.

- Phó viện trưởng trước nay ít lộ diện mà nay lại chịu nhận hần là đồ đệ kia.
- Ta nhớ không nhầm người đứng đầu hồn lực thiên phú cũng từng bái qua phó viện trưởng mà không được, nay tên Quân Huyền kia lại dễ dàng có như vậy.

....

Trở lại với ánh mắt mong đợi câu trả lời của Phó viện trưởng với thiên tài mới nổi thì hần trả lời lại:

- A! Cháu còn chưa biết tên di là gì nữa?
- Cái gì hần lại bỏ qua câu hỏi kia mà đi hỏi lại tên phó viện trưởng?
- Hần bị gì à? Phó viện trưởng nổi tiếng khắp thành như vậy đường đường là cường giả Huyền cấp về hồn lực mà hần không biết.
- Di? Hần dám gọi ta là di? Muốn khiến ta tức chết sao? Thôi, vì một đồ đệ tốt ta đành nhin vậy. – Phó viện trưởng nghĩ thầm trong lòng.

Bỏ qua những câu của đám đông và sự tức giận kia, mỹ nhân ấy vẫn trả lời hần mặc kệ thân phận của mình cao hơn hần hần.

- Ta tên Vân Lam – Phó viện trưởng Thiên Hỏa học viện. Đứng đầu khoa hồn lực chỉ cần với thiên phú của ngươi đi theo ta sẽ trở thành cường giả đứng đầu đế quốc này đồng ý không?
- Kia phó viện trưởng xuống giọng mời hần làm đệ tử kia?
- Chẳng nhẽ Thiên Phú hần nghịch thiên hay sao mà để phó viện trưởng phải hai lần ngó lơ?

Đông đảo ánh mắt nơi đây vẫn chưa ngừng bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Phần nộ - Hắc y nhân

- Đứng đầu đế quốc này? Ồ! ồ! Ghê nha được đấy. - Hần suy nghĩ.

Sau phút lát suy nghĩ, hần quyết định trả lời lại sự mong đợi của phó viện trưởng và sự tò mò của đám đông.

- Điều kiện có chút mê hoặc nhưng ta từ chối. – hần trả lời.

Khi câu trả lời vừa dứt thì bao nhiêu suy nghĩ sự ngạc nhiên có, sự cảm thấy hần ngu ngốc cực độ có, cảm thấy hần chỉ dựa vào thiên phú mà tự cao cũng có.

- Lần đầu tiên có người từ chối ta? Bình thường ta toàn từ chối người ta, tiểu tử này làm ta thấy thích hơn rồi đấy. – Phó viện trưởng suy nghĩ sau khi

nhận được câu trả lời của hắn rồi đáp lại:

- Là ta vội vàng rồi. Như vậy đi ta sẽ để lời mời đến xuất quá trình ngươi ở học viện chỉ cần ngươi đồng ý ta sẽ thu nhận ngươi bất cứ lúc nào.

- Vậy cảm tạ ngài rồi. - Quân Huyền nhìn mỹ nhân này rồi nói.

Thật ra, hắn từ chối phò viện trưởng vì hắn từng nhớ tiền bối trong hắn từng nói đây chỉ là ‘đế quốc nhỏ bé’ hắn vì muốn đến thế giới bên ngoài rộng lớn mà tiền bối ấy nói vì vậy mới không vội bái sư. Mà cũng do, hắn không muốn bái một mỹ nhân như vậy làm lão sư vì nếu bái làm lão sư thì hắn sẽ mất đi một mỹ nữ vào hậu cung của hắn chẳng?

Mà bất quá có bái sư thì hắn cũng sẽ trở thành Dương Quá thứ hai thôi.

Phó viện trưởng nói chuyện với hắn xong liền bay đi mặc kệ bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng.

Phải biết, có bao nhiêu quý tộc hay hoàng thất muốn nàng dẫn dắt con mình nhưng nàng đều cự tuyệt. Nay lại có người dám cự tuyệt nàng quả là gan lớn, nhưng nàng lại không một chương có thể giết hắn mà lại để lại lời mời vô hạn xem ra hắn thật sự có sức quan trọng với nàng.

Hắn cũng nhận lệnh bài chứng minh thân phận học viên của học viện xong liền dắt Tiểu Ly đi về trước bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen tị có... của nhiều học viên.

Về đến nhà trọ hắn báo tin liền cho mẹ hắn làm mẹ hắn cũng vui không kém gì hắn. Nhưng sắc mặt Linh Vân bỗng âm trầm hắn lại rồi nói:

- Hôm nay, con có đắc tội với con trai của Viện trưởng sao?

Quân Huyền nghe được câu hỏi xong liền cảm thấy có chút chột dạ, không ngờ cái thông tin này nhanh như vậy đã truyền đến tai Linh Vân:

- Chỉ là một chút rắc rối nhỏ thôi, không đáng kể đâu mà. - Quân Huyền tay gãi tai trả lời:

- Nhỏ sao? Tin này đồn ào lên rồi đấy. - Linh Vân giọng có chút nghiêm khắc hiển hiện lên rõ ràng.

Lúc này, Tiểu Ly hiểu rõ Quân Huyền vì bảo vệ mình mà mới đắc tội con trai viện trưởng nên nàng liền tiến lên, xen lời nói như muốn giảm bớt sự tình Quân Huyền gây ra này:

- Là do Quân Huyền để ý bảo vệ con nên mới gây ra cơ sự như này. Nếu có lỗi gì Vân chủ đừng trách đệ ấy mà hãy trách con đi. - Tiểu Ly đứng lên che chắn Quân Huyền như muốn chịu tội thay hắn vậy.

Làm ký ức Quân Huyền có chút nhớ lại, khi hồi nhỏ hắn cũng từng nghịch ngợm, đánh nhau như thế này, nhưng Tiểu Ly luôn đứng ra bảo vệ hắn khỏi lũ bạn hay cả sự trách tội của Linh Vân, điều này càng làm Quân Huyền muốn bảo vệ tiểu cô nương này hơn bao giờ hết.

- Ta có trách ai đâu, chỉ muốn hỏi sự tình thôi mà. Được rồi, hôm nay hai con mệt rồi mau đi nghỉ đi. - Linh Vân vừa nói vừa đẩy Quân Huyền và Tiểu Ly ai về phòng nấy.

Khi hắn và Tiểu Ly đi ra ngoài, thì trên dung nhan mỹ lệ của Linh Vân, lộ ra sát khí đằng đằng rung rон đến ghê người:

- Chỉ là viện trưởng, huyền cảnh còn con mà cũng muốn giết con trai ta?

Nếu nói vì sao nàng biết Lục Ngôn muốn giết con trai nàng thì cũng nhờ thiếu nữ mà nàng sai đi bảo vệ hắn báo tin về cho nàng.

Đêm tối.

- Ngươi mau đi bắt ma thú cấp 2,3 về đây cho ta. Ta phải giết nó.

- Vâng.

Cuộc đối thoại ngắn gọn phát ra từ trong phòng của viện trưởng thì lúc bấy giờ, cửa phòng bỗng dưng phát ra tiếng ‘oành’, ngay lập tức liền vỡ tan gây chấn động đến Lục Ngôn đang ngồi trong và toàn bộ cường giả trong trường.

- Là ai cả gan dám xông vào phòng ta? - Lục Ngôn ngay sau khi thấy vậy liền phản ứng, sắc mặt hắn mang theo sự tức giận đến đỏ cả mặt, huyền lực phát tán mạnh đến mức người xung quanh cũng thấy có sự áp bức.

Đường đường là một viện trưởng, bao nhiêu người kính trọng, nay bị đánh tới khiến cánh cửa vỡ tan như một lời cảnh báo mà lời cảnh báo ấy đưa ra quá nhanh khiến hắn còn chưa kịp phản ứng, điều này càng làm hắn mất mặt hơn nữa.

Mà sự mất mặt này, hắn đương nhiên không thể chịu được, liền đem hóa thành phần nộ sẽ trút lên toàn bộ người mà dám liều mạng chọc đến hắn.

- Ngươi ra đây cho ta! - Một câu nói mang khí chất lạnh lùng, vô tình được vang vọng đến tai Lục Ngôn. Mà trong câu nói đó ẩn chứa một lực lượng huyền lực không hề nhỏ bé.

Khi thanh âm rơi xuống, cũng là lúc mặt Lục Ngôn không còn một giọt máu nào, cả mặt tái xanh lại, biểu cảm cực kỳ đa dạng.

- Người này rốt cuộc là ai? Ta còn không kịp cảm nhận khí tức của hắn, thực lực thật đáng sợ! – Dù run sợ ra mặt như vậy nhưng Lục Ngôn vẫn đối mặt với vị cường giả khí phách này.

Lục Ngôn phóng qua cửa sổ, huyền lực trong phút chốc tăng đến kịch điểm, cẩn thận đề phòng, đồng thời luôn nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Vù vù... Hai thân ảnh liên tục thoát ẩn thoát hiện kéo dài tận vào trong một khu rừng vắng. Chợt thân ảnh diễm lệ phía trước đột ngột dừng lại, khiến Lục Ngôn không dám có phần khinh xuất tiến tới liền dừng lại theo:

- Các hạ là ai? Ban đêm dụ ta ra đây có dụng ý gì? – Diệp Ngôn mở lời, đồng thời phát ra huyền lực phụ thể mạnh đến cực điểm.

Câu hỏi vừa dứt liền đáp lại bằng một nụ cười lạnh lùng đến mức bén, tựa hồ như có thể giống cắt đứt vạn vật: ‘Hô hô’

Thanh âm vừa dứt trong màn đêm bỗng dần hiện ra một bóng dáng hắc y nhân từ sau câu đại thụ bước ra, tựa hồ bóng dáng này dường như là một nữ tử.

- Rốt cuộc, ngươi là ai? – Lục Ngôn có chút hấp tấp vội vàng liên tục hỏi hắc y nhân phía trước.

- Nghe danh Lục Ngôn viện trưởng đã lâu, cũng chính không ngờ tới lại phải gặp trong hoàn cảnh này a. – Từ phía hắc y nhân bỗng phát ra giọng nói có phần trong trẻo nữ tử nhưng từ sự trong trẻo ấy mang sát khí đến rợn người.

Vừa nói, đồng thời từ tay hắc y nhân bắt đầu tụ một xung lượng huyền lực mạnh mẽ, giao động phát ra tựa như muốn bóp méo không gian nơi đây.

Chứng kiến hắc y nhân này bộc lộ ra một cảnh giới hoàn toàn khác biệt như vậy, Lục Ngôn cũng có chút khó giữ vững thân thể, toàn thân run lẩy bẩy.

- Các hạ tốt cùng đã đạt đến cảnh giới nào? Sao chú ý lại nhắm vào ta? – Lục Ngôn khó khăn cực độ mới giữ được sự bình tĩnh để đặt ra câu hỏi này.

Tất cả sự kiêu ngạo, hống hách muốn trút tức giận lên hắc y nhân này đều tan biến khi hắc y nhân bộc lộ một cảnh giới vượt quá tầm kiểm soát như vậy.

- Ta vốn định lượng thứ tha cho câu nói ngươi phát ra lúc nóng giận nhưng không ngờ ngươi mang danh một hiệu trưởng mà lại muốn giết một đứa nhỏ chỉ đơn thuần nó vượt trội hơn con trai ngươi sao? Tội này có chút muốn bỏ cũng khó. – Hắc y nhân ánh mắt tựa hồ sát khí ngưng tụ nhìn vào Lục Ngôn rồi nói.

Tại thời điểm này, Lục Ngôn hẳn không dám thờ ơ mạnh mẽ một hơi nào. Khi hắc y nhân kia đang từng bước tiến gần lại hắn hơn.

- Đây rốt cuộc là cảnh giới nào? Áp chế ta đến mức như vậy thật sự khó tưởng tượng. – Lục Ngôn hẳn muốn chạy, nhưng từ hắc y nhân kia áp bức tỏa ra mạnh mẽ, liền khiến Lục Ngôn chân như muốn quỳ xuống rồi, nói gì đến việc chạy trốn.

Đột nhiên, hắc y nhân khi còn cách Lục Ngôn mấy chục bước liền dừng lại, giọng lạnh lùng nói: ‘Nếu đã tới rồi, sao không lộ diện? Một người hay hai người cũng đều như nhau cả thôi.’

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thiên lão

Câu hỏi vừa dứt, liền thấy một thân ảnh có phần già nua nhưng huyền lực tỏa ra lại không hề nhỏ, thân ảnh vừa xuất hiện liền phóng đến trước mặt Lục Ngôn.

Sự xuất hiện này liền khiến Lục Ngôn nhẹ nhõm vài phần:

- Thiên lão, vị này đây...

Chưa kịp nói hết câu thì thân ảnh già nua đấy liền quay lại liếc mắt nhẹ ra hiệu ngừng nói chuyện. Vì khi chính diện đối mặt với hắc y nhân này, Thiên lão cũng không dám chắc được phần thắng quá 0,01 %, bất quá khi đối diện với áp bức hắc y nhân phát ra, Thiên lão lại tự phóng thích huyền lực phụ thể cực hạn từ bao giờ không hay.

- Xin ra mắt Thánh Nữ. – Người này vừa xuất hiện không chút có ý định động thủ ngược lại còn cung kính hướng tới hắc y nhân thi lễ.

‘Ừc’ Lục Ngôn nuốt vội ngụm nước bọt vào khi nghe Thiên lão nói thế. Giờ thì hắn đã biết người trước mặt hắn là ai, hắn chết lặng trong giây lát. Chính hắn cũng không hiểu vì sao hắn lại đắc tội với một cường giả có cảnh giới vượt trên hoàn toàn người trong đế quốc này. Chỉ cần nhắc đến hai từ ‘Thánh Nữ’ đã đủ làm người ra run sợ rồi.

Thánh nữ là một thế lực đẳng cấp đã hoàn toàn vượt qua ngũ quốc này rồi, có thể nói là đẳng cấp cao nhất của một thế lực hay đại lục bên ngoài. Mà đẳng cấp đấy, ngũ quốc hoàn toàn không thể sánh tới được.

Chưa thể thế lực mà thánh nữ đứng đằng sau, như chỉ phát tay nhẹ một cái cũng có thể liền đem đế quốc đến cửa diệt vong.

Vậy mà bây giờ, trước mặt Lục Ngôn là một thánh nữ bằng da thịt rõ ràng, mà tựa hồ như thánh nữ đấy đang nhắm vào hắn để diệt sát. Điều này làm mồ hôi lạnh của hắn ứa ra liên tục.

Bớt chột, tay của hắc y nhân dơ nhẹ ra biểu thị miễn lễ, rồi ôn nhu đáp lại: ‘Không cần đa lễ, không ngờ chuyện này lại đánh động đến thế lực của đế quốc, mà một Linh hư kỳ lại ở lại đế quốc nhỏ bé này, đúng là kỳ lạ.’

Câu nói vừa dứt liền làm Thiên lão đang khom mình kia có chút run sợ, chỉ một cái lướt mắt qua mà cảnh giới hắn che giấu đã hoàn toàn bại lộ, cái điều mà trước đây chưa ai từng làm được, mà ngược lại dù Thiên lão cố cảm nhận hay nhìn sâu đi chăng nữa cũng hoàn toàn không đo được cảnh giới hay huyền lực của vị đại cường giả thánh nữ này.

- Thánh nữ cũng thật tinh tường, chỉ mới nhìn qua mà cảnh giới ta đã bại lộ, thật đúng khiến người ta khâm phục. – Thiên lão đang nói ra điều thần phục trong lòng mình nhưng cũng thêm không ít sự nâng vị thế của vị thánh nữ này lên.

- Nhưng không rõ vì sao, ngài lại muốn nhắm đến Lục Ngôn? – Thiên lão khóe mắt liếc nhẹ qua vị thánh nữ kia rồi nói.

- Vì hắn dám đụng đến người không nên đụng. – Trong câu nói truyền đến tai hai vị đối diện bỗng nổi lên sóng gió huyền lực cuộn cuộn, tựa hồ như đang trút toàn bộ sự phẫn nộ lên Lục Ngôn.

Thiên Lão sắc mặt âm trầm hẳn lại, mới đây một giây lão còn đứng vững như thái sơn vậy mà khi vị thánh nữ này bùng con phẫn nộ, chân lão càng lúc càng run hơn nữa. Nếu không phải do áp bức đến từ vị kia giảm xuống sợ rằng Thiên Lão cũng không thể giữ vững thân thể.

- Không rõ Lục Ngôn động đến ai nhưng ngài có thể nể mặt ta mà tha cho hắn một mạng được không? – Thiên Lão run rẩy hỏi lại.

- Hâm hồ, nếu muốn can ta cứ ra tay trực tiếp, không thì đứng qua một bên. Lục Ngôn vốn mạng cầu của ngươi ta không cần tới. Nên ta cho ngươi một cơ hội, nếu chịu được trong băng của ta qua một nén hương. Mạng chó này của ngươi liền giữ lại đi, nhưng giữ lại để thay ta làm một số việc. – Từ nội thể thánh nữ bộc phát ra sức mạnh kinh thiên, vừa bộc phát sức mạnh vừa nói như muốn thể hiện chi uy vốn có của mình.

- Thánh nữ đại nhân, ta còn không rõ đã đắc tội với ngài khi nào. Ngài có thể cho ta biết được không. – Lục Ngôn sắc mặt tái biếc, cười khổ một tiếng rồi nói.

- Việc ngươi vừa làm chính là việc dẫn ngươi đến cái chết. – Hắc y nhân ở đây muốn nói đến việc Lục Ngôn vừa bảo nô bộc bắt yêu thú về giết Quân Huyền.

Thanh âm vừa dứt, hắc y nhân liền phòng tới trước mặt Lục Ngôn. Tốc độ nhanh đến mức Thiên Lão đang đứng trước Lục Ngôn nhưng cũng chưa kịp cảm nhận gì.

Trong tích tắc, nhiệt độ bỗng chốc giảm đột ngột xuống khiến toàn bộ khu rừng bỗng chốc hoàn toàn bị đóng băng. Đến cả Thiên Lão đứng đó nếu không sử dụng toàn bộ huyền lực phụ thể sợ là cũng rơi vào trong thái đóng băng rồi.

Còn Lục Ngôn thì khỏi phải nói đến đi, cảnh giới hắn quá yếu ớt nên đóng băng ngay lập tức. Trong thời gian nhiệt độ giảm xuống đó, từ giữa thiên địa bắt đầu xuất hiện một dị tượng, đó là xuất hiện của một bàn tay bằng băng.

Từ bàn tay đó bộc lộ ra một xung lượng huyền lực mạnh mẽ liền đánh động đến toàn bộ thế lực cao tầng của đế đô. Mà lại, từ bàn tay đó còn bộc lộ một loại dị băng lạ kỳ, từ dị băng phát ra độ lạnh muốn thấu tâm can của con người vậy.

- Oanh! – Từ Lục Ngôn phát ra một thanh âm chứng tỏ hắn vừa phá xong lớp băng vừa rồi.

Vốn dĩ phá được lớp băng của Thánh nữ thì hắn nên vui mới phải, nhưng khi phát hiện sự hiện diện khủng bố kia thì hắn mới hiểu. Lớp băng vừa đông cứng hẳn chỉ là lớp băng bình thường được tùy ý vị thánh nữ này bộc phát.

Còn nguy hiểm thật sự là chương lực huyền băng đang giáng thế kia đánh xuống.

Huyền lực lên tới đỉnh điểm, Lục Ngôn tiếp tục bao hộ thân thể của mình,

Ầm, ầm...

Ầm thanh của chương lực giáng thẳng xuống Lục Ngôn. Chương lực này đánh xuống tựa hồ như muốn phá thiên địa, diệt sinh linh. Những vật nhỏ bé xung quanh đều bị tan nát toàn bộ bởi chương lực này.

Còn Lục Ngôn thân thể liền nằm bẹp dính dưới đất, toàn thân máu chảy, chưa rõ sống chết.

Thiên Lão không dám quay đầu lại nhìn Lục Ngôn sợ có chút không đành lòng.

Trận chiến vừa diễn ra trong vài giây liền đi đến kết thúc, phân rõ thắng bại.

- Chỉ là một giáo huấn nhỏ thôi! – Hắc y nhân kia bình thần nhìn Lục Ngôn rồi nói.

Thiên lão vừa nghe xong liền tức tốc đến đỡ Lục Ngôn ngồi dậy.

- Đa tạ thánh nữ tha mạng. – Lục Ngôn vừa hoàn hồn liền cảm kích vị hắc y nhân kia. Quả thực nếu hắc y nhân muốn giết hắn liền dễ như trở bàn tay.

- Chuyện ta đã giao ra cứ thế mà làm. Nên nhớ, đứng sau hắn không chỉ mình ta mà còn là một thế lực. – Hắc y nhân dứt lời liền cười lạnh một tiếng, thân ảnh lóe lên tia sáng trong phút chốc rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thân phận thần bí

Hắc y nhân kia bỗng chốc xuất hiện giữa thiên địa, mắt nhìn xung quanh rồi nhẹ nói: ‘Ra đi!’

Một cơn gió thoảng qua, trong cơn gió ấy mang theo mùi hương thơm nhẹ của nữ tử. Cơn gió vừa hết một thanh y thiếu nữ xuất hiện, trên gương mặt thanh tú của thiếu nữ ấy lại mang theo một tấm lụa trắng mỏng che đi nhan sắc tuyệt trần của thiếu nữ ấy.

Thiếu nữ thân thể thon dài, đôi mắt sáng nhưng mang cảm giác vô hồn trong đôi mắt ấy. Vừa xuất hiện, thiếu nữ liền khom mình, miệng nhỏ nhắn gọi: ‘Thánh nữ!’

- Không cần thi lễ. – Hắc y nhân kia mang giọng điềm đạm đối đáp.

- Thánh nữ, ngài đầu cần đích thân những chuyện nhỏ nhặt như vậy. Nếu muốn có thể diệt đế quốc rồi đưa thiếu chủ đi là được rồi. – Thiếu nữ kia nhìn hắc y nhân với ánh mắt khó hiểu.

- Ta không muốn lộ thân phận với Huyền tử quá sớm. Còn Huyền tử nó sẽ có năng lực đi đến nơi chúng ta thôi. – Hắc y nhân vừa thi triển phi hành vừa đáp lại.

Thanh y thiếu nữ kia cũng không chậm trễ chút nào liền nhanh chóng thi triển phi hành đầu kỹ tiếp cận với hắc y nhân.

- Ngài thật sự tin thiếu chủ sẽ phát triển được ở đế quốc này sao? – Trong câu hỏi này của thanh y thiếu nữ tựa hồ như đem chút gì đó hơi khinh thường đế quốc nhỏ bé này.

Quả thật, nếu đem đế quốc này so sánh với thế lực của họ thì thật sự không đủ độ tương xứng, dù chỉ là một phần nhỏ.

- Đúng vậy. – Hắc y nhân vừa đáp lại vừa gật đầu.

- Vì sao ạ? – Thanh y thiếu nữ liền tiếp tục tò mò hỏi.

- Ừm... vì nó là con trai ta. – Câu nói vừa dứt liền đem theo một tràng cười tự tin của hắc y nhân này.

Bấy giờ, Lục Ngôn mới hoàn hồn, đôi mắt hướng tới Thiên lão dò hỏi điều gì đó. Thiên lão cũng liền nhận ra chỉ nhìn hắn rồi đưa cho một bình đan dược:

- Chuyện hôm nay, tốt nhất đừng để lộ ra, không thì hậu quả khó lường. – Thiên lão nhìn Lục Ngôn nói, dứt lời thân ảnh già nua ấy liền biến vào trong bóng đêm hư vô.

Lục Ngôn nghe thế liền gật đầu, rồi bắt đầu luyện hóa đan dược để trị thương.

Luyện hóa trong chốc lát, Lục Ngôn liền cảm ứng được khí tức cường giả đang kéo tới liền nhanh chóng tẩu thoát tranh bị bại lộ sự việc. Hắn biết những cường giả này tới là do đã phát hiện nguồn lực cường đại từ thánh nữ kia lên mới đến, mà hắn được lệnh không thể bại lộ hành tung của vị kia nên liền chọn rút lui. Tránh nhiều chuyện rắc rối vào thân.

Bấy giờ, trước phòng viện trưởng đông đúc những lão sư đang tò mò chuyện gì vừa xảy ra. Phòng của một cường giả có thể nói mạnh nhất học viện ngang nhiên bị tấn công phá hủy, điều này có thể nói gây chấn động toàn học viện.

Trong bóng tối, một thân ảnh bước ra, mà tại đông đảo ánh mắt quan sát vừa nhìn là nhận ra đó là Lục Ngôn viện trưởng. Trên gương mặt trung niên của vị viện trưởng này vẫn thấp thoáng đâu đó sự run sợ, lo âu như khi đối mặt hắc y nhân.

Phản dưới thân thể thì quần áo liền như vừa được đổi mới, không phải bộ đồ bị rách do trận chiến với thánh nữ nữa. Tại đồng đảo ánh mắt nhìn qua thì viện trưởng Lục Ngôn này hoàn toàn bình thường, một chút thương tích cũng không có, như vừa trải qua một trận chiến cực kỳ đơn giản vậy.

- Kia viện trưởng về rồi kìa. Ngài ấy không bị thương chứ?
- Không chắc tên ngu nào gây chuyện bị ngài ấy đánh bại rồi.
- Đương nhiên viện trưởng lợi hại nhất học viện mà.

Lục Ngôn về đến nơi thì có nhiều người hỏi thăm nhưng hần nào dám đề lộ sự tình vừa rồi, mà chỉ qua loa bị ma thú tấn công thì hần đánh rồi giết ma thú.

Tất cả lão sư ấy đều nghĩ hần lợi hại, đến ma thú cũng dễ dàng giết chết mà trên thân thể tựa hồ vết thương nhỏ không có.

Riêng chỉ có phó viện trưởng vẫn đứng nhìn hần vì nàng biết hần nói dối. Dù nàng tu luyện hồn lực nhưng nàng vẫn nhạy bén với Huyền lực dù chỉ lưu lại một ít nhưng trên cánh cửa kia là Huyền lực của người không phải của ma thú.

Nếu viện trưởng bảo là người tấn công hần đánh bại thì nàng có thể tạm chấp nhận nhưng lại bảo ma thú tấn công điều ấy càng làm nàng nghi ngờ.

Khi tất cả các lão sư của học viện đi về hết, nàng mới vào phòng hỏi lí do thì đáp lại nàng là giọng vẫn còn run sợ của viện trưởng khi nói:

- Trong học viện chúng ta có một người là con trai của Cửu Đại Thánh Nữ.
- Cái gì!? Người nói gì!? Cửu Đại Thánh Nữ vì sao lại xuất hiện ở đây!?

Phản ứng của phó viện trưởng vậy cũng đúng thôi.

Cửu Đại Thánh Nữ là tồn tại chí cao vô thượng mà đế quốc nhỏ này không bao giờ dám động đến. Cửu Đại Thánh Nữ có thể nói là thế lực lớn tồn tại bên ngoài ngũ quốc này mỗi Siêu Cấp Tông Môn do Thánh Nữ lập nên hay tọa trấn đều trở thành thế lực cực khủng mà không ai có suy nghĩ dám xâm phạm.

Và điều đặc biệt nàng rõ đế quốc nhỏ này hay có thể nói là cả ngũ quốc này chỉ cần búng tay của Thánh Nữ thì ngay ngày hôm nay là ngày mà đế quốc ấy biến mất. Nói đến đặc biệt phải nói đến cảnh giới của các nàng là một bí mật, mà chỉ có Cửu Đại Thánh Nữ mới biết.

- Ta cũng không biết. - Hần vừa nói vừa lắc đầu.
- Vậy có biết ai là con trai của Cửu Đại Thánh Nữ không?
- Không, nàng chỉ nói là học viện mới. Thôi hôm nay đủ rồi, mai ta còn phải đích thân ra đón học viên mới. – Câu nói này như muốn phó viện trưởng lui xuống để Lục Ngôn chữa trị vết thương.
- Người bình thường có bao giờ đón đầu sao lần này lại đích thân? – Nghe được câu nói kia, phó viện trưởng có chút lả lẫm hỏi lại.
- Có con trai người ấy không đi sao được. Ta đi nghỉ đây. – Thanh âm rơi xuống thì thân ảnh viện trưởng liền biến mất.

Phó viện trưởng thấy vậy cũng tiền quay người, trong tích tắc thân ảnh hóa hư vô trực tiếp bắn thẳng về khuê phòng.

Còn trong mật thất phòng viện trưởng, Lục Ngôn nét mặt âm trầm nhìn tay sai của mình nói:

- Người hủy bắt ma thú ngay cho ta. – Lục Ngôn lớn giọng quát.
- Tại sao?
- Người không cần biết làm theo là được!
- Vâng.

Sáng hôm sau, trong phòng trọ Quân Huyền có thanh âm quen thuộc phát ra:

- Mẹ con sắp vào học viện rồi lại phải xa mẹ rồi đấy! Mẹ có thấy nhớ con không?

Câu nói đầu tiên trong ngày của Quân Huyền khi hần chuẩn bị đến học viện.

- Hừ! Ai thêm nhớ. – Linh Vân gương mặt tạo chút hờn dỗi nói.
- Thật? – Đơn giản một từ Quân Huyền mang giọng không tin tưởng hỏi lại.
- Thì có chút chút thôi. – Nói đến đây, gương mặt Linh Vân ửng đỏ lên như trái cà chua chín.

- Hehe con biết mẹ sẽ nhớ mà. Vậy mẹ ở nhà ngoan đợi con nhá, con sẽ về sớm thăm mẹ thôi. – Quân Huyền miệng cười cười rồi nói.

- Ủm, mẹ đợi con. – Linh Vân gật đầu tiếp lời.

Thế là, hắn cùng Tiểu Ly vào học viện. Dù nói là tân sinh mới đông nhưng chủ yếu là khoa Huyền lực còn Hồn lực chỉ có mình hắn và Tiểu Ly thì đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nhập luyện đan môn

Khi Quân Huyền vừa tiến vào khoa hồn lực, liền có một lão sư độ tuổi trung niên, vóc dáng nhỏ con, trên khuôn mặt còn đeo theo một gọng kính trong cực kỳ tri thức. Vị lão sư này như chỉ chờ sự xuất hiện của Quân Huyền, nên khi thấy Quân Huyền tiến tới liền ra chào đón:

- Áy, tiểu thiên tài đến rồi à. Ta chờ cậu suốt từ sáng đấy.

Quân Huyền thấy vậy cũng niềm nở, lễ phép chào lại:

- A! Chào lão sư ạ.

- Thế nào? Thấy khoa hồn lực ổn chứ? Vào Hồn lực thì muốn học chủ đạo gì? Hồn kỹ tấn công, phòng thủ hay khoa gì? – Vị lão sư ấy tay khoác lên vai Quân Huyền, rồi hỏi hắn một cách có chút dồn dập.

Mà cũng đúng, hắn là người có thiên phú xếp đầu bảng học viện, lại là tân sinh duy nhất trong năm nay vào hồn hệ nên hồn hệ cực kỳ quý trọng hắn. Việc hỏi dồn dập như này cũng có thể hiện sự trọng nhân tài quá độ của lão sư này rồi à.

Còn ngược lại, Quân Huyền hắn có chút hơi bối ngỡ, hoang mang, khi hắn còn chưa xác định rõ mình vào hồn hệ chọn khoa gì nữa. Lại dính thêm sự hỏi dồn dập đúng là khó càng thêm khó.

- Thôi vào trong đã mấy người khác cũng đang ngóng cậu đấy. – Quân Huyền còn chưa biết trả lời sao thì vị lão sư này tiếp nói tiếp.

Cứ như vậy, Quân Huyền cùng lão sư tiến vào trong. Trước mặt hắn bây giờ là 5,6 người đều là lão sư khoa hồn lực, mọi người đều ngóng tân sinh này vì lý do đơn giản: muốn thu nhận hắn về theo mình học.

Mà Quân Huyền nhanh chóng đảo mắt xung quanh liền để ý đến một mỹ nữ lão sư. Thân thể nàng thon dài cùng mái tóc đen nhánh xõa xuống kia tôn lên lớp da trắng nõn và gương mặt tuyệt thế giai nhân.

- Đây để ta giới thiệu cho:

- Người đàn ông này là Tấn Trung – chủ khoa Hồn hệ tấn công

- Đây là Thu Bạch – chủ khoa hồn hệ phòng thủ

- Còn... –Vị lão sư kia giới thiệu một loạt các lão sư lớn nhỏ trong hồn hệ.

- Và đây là mỹ nhân của học viện Linh Mộng lão sư – khoa luyện dược. – Và cuối cùng dừng lại ở vị mỹ nữ Quân Huyền nhìn tới.

- Oa! Linh Mộng, quả nhiên tên đẹp như người – Quân Huyền nghe xong liền thốt lên.

Linh Mộng thấy hắn nói vậy liền nhún mày lại nhìn hắn. Tựa hồ như có vẻ nàng không ưa nam tử háo sắc.

- Vậy cậu bé cậu vào khoa nào của hồn hệ? – Sau khi giới thiệu một loạt các khoa chủ của hồn hệ, vị lão sư kia liền hỏi.

- Anou... ta xin vào luyện dược ạ. – Quân Huyền suy nghĩ đôi chút rồi nói.

- Sao cậu lại chọn luyện đan? Chỉ cần vào khoa Tấn công ta đảm bảo truyền hết hồn kỹ có cho ngươi. – Một vị lão sư khoa tấn công nghe xong liền đứng lên tranh chấp.

- Hừ, chỉ tấn công của ông thôi sao lão già? Chỉ cần cậu vào Phòng thủ ta đảm bảo không ai uy hiếp được tính mạng cậu. – Lão sư bên khoa phòng thủ liền đứng lên tranh chấp.

- Phòng thủ của lão bắt quá làm cho tân sinh đây như mang một cái mai rùa thôi. – Lão sư tấn công nghe thế liền đáp lại.

- Hừ! – Lão sư bên khoa phòng thủ chỉ đáp lại tiếng âm trầm rồi nhìn Quân Huyền ánh mắt mong chờ quyết định.

- Rồi bây giờ cậu vẫn muốn chọn luyện được sao? – Lão sư chỉ dẫn kia nhìn Quân Huyền rồi hỏi.

Thấy ánh mắt mong mỏi như này Quân Huyền liền cười khổ một tiếng rồi đáp:

- Vâng, trò quyết định rồi.

- Aiz... vậy có thể cho mấy lão già ta biết lí do không? Không phải vì có lão sư xinh đẹp chứ. Nếu vậy cậu yên tâm cháu gái ta không hề thua kém Linh Mộng mà còn trẻ hơn nữa. – Chủ khoa tấn công thuyết phục hẳn.

- Trẻ hơn!? Xinh hơn!? – Một chút âm lãnh chỉ phí phát ra từ Linh Mộng lão sư bên kia. Quả thật, lão sư diện mạo chính là cái đáng tự hào nay lại bị mang ra vui xuống một chút liền khó có thể chịu được.

Bất quá tại Quân Huyền chỗ điểm liền phát ra thanh âm trả lời.

- Không ạ là vì... nguyên tố trò có hợp với khoa luyện được.

Dứt lời, Quân Huyền dơ tay lên, từ trong lòng bàn tay đẩy một ngọn lửa phun trào mà lên. Mà trên ngọn lửa cháy phừng phừng đó xuất hiện một tiểu thú hình xà nhỏ. Điều này nói lên, ngọn lửa này không hề đơn giản bình thường mà ngọn lửa này là thú hỏa. Nói chi tiết hơn là từ xà hỏa mà có.

Tại đồng đảo ánh mắt của lão sư nơi đây chính kiến điều vừa rồi liền nổi lên một tràng ngạt nhiên ra mặt, những lời bình phẩm không nén lại cứ thế mà thốt ra.

- Nhân hồn sư đã có nguyên tố riêng mình? Chuyện này có thể sao?

- Nhóc, cậu vào khoa tấn công ta đi. Tất cả hồn kỹ tấn công hệ hỏa cho cậu. – Lão sư bên khoa tấn công nhân cơ hội liền ngỏ lời trước.

Mà tại, từ nơi tiếng ồn kia phát ra liền có một thanh âm trong trẻo nữ tử truyền đến:

- Các người đừng tranh nữa. Cậu ta vào Luyện được của ta rồi. – Vừa nói, nữ tử đó vừa tiến lên phía trước. Thân ảnh khẽ động chớp mắt liền xuất hiện Quân Huyền trước mặt.

Còn về tâm tư của Linh Mộng, ban đầu ánh mắt nàng cực kỳ chán ghét khi thấy hắn xin vào luyện được, đơn giản vì nghĩ hắn xin luyện được cũng như bao tên khác vì sắc đẹp của nàng mà xin vào.

Dù hắn có là thiên tài đệ nhất đi nữa thì với tính cách như kia nàng cũng sẽ không đồng ý, nhưng giờ lại khác, hắn có cả hỏa hệ nguyên tố, cộng thêm hồn lực mạnh. Nếu hắn không vào luyện được thì thiên phú ấy đặt ở nơi khác phát triển sẽ kém đi nhiều.

Thấy vậy, nàng liền gạt đầu tâm tư đồng ý thu nhận hắn vào luyện được. Dù điều này là ngoại lệ từ trước đến giờ, nam sinh đầu tiên của luyện được môn.

Câu nói kia cùng sự xuất hiện bất ngờ của Linh Mộng làm nhiều lão sư ở đấy ngạc nhiên rồi bật lên:

- Kia mỹ nhân học viện đồng ý cho nam sinh vào khoa mình rồi kia?

Phải biết, nhiều nam sinh cũng hồn lực 16 tuổi lục hay thất tầng muốn xin vào làm đệ tử kí danh nhưng nàng đều không đồng ý. Mà nàng chỉ thu nhận nữ đệ tử, và điều đặc biệt là những đệ tử này đều là đệ tử kí danh mà thôi, duy nhất có một người được nàng thu nhận làm đệ tử thân truyền là nữ tử 16 tuổi hồn lực bát tầng, được nàng thu nhận vào năm trước.

- Nếu Linh Mộng nói vậy ta sẽ không tranh nữa nhưng tiểu tử nhà ngươi muốn học tấn công thì ta luôn chào đón.

Nói xong, chủ khoa tấn công liền quay người bỏ đi. Vì hắn biết hắn sẽ không tranh được với Linh Mộng trên mọi mặt. Khi hắn chỉ là Thiên Hồn sư nhất tầng còn nàng là thiên hồn sư đỉnh cấp.

- Bây giờ ngươi đi theo ta. – Linh Mộng nhẹ nhàng thanh âm hướng tới Quân Huyền.

- A lão sư ta có một thỉnh cầu? – Quân Huyền thấy Linh Mộng lão sư kia ánh mắt hướng tới mình liền nói.

Nghe hắn nói vậy, Linh Mộng có chút nhíu mày, “tên này không phải là được voi đòi tiên chứ?”

- Thỉnh cầu? Thỉnh cầu gì? – Dù nội tâm kia có khó chịu nhưng Linh Mộng ngoài mặt vẫn bình thản hỏi lại.

- À, ta muốn cho tỷ tỷ của ta vào luyện đan môn với ta. – Quân Huyền yêu cầu vừa thốt là liền nhận được ánh mắt có chút khó chịu kia từ Linh Mộng.

Bất quá cái này, nàng nhận hắn vào đã là một ngoại lệ hiếm có nay hắn còn muốn thêm một người vô luyện đan môn của nàng, điều này khiến nàng khó xử.

Nếu chỉ thêm một người vào giúp hẳn luyện đan quả thật không phải vấn đề quá lớn, nhưng quan trọng là nếu nàng đồng ý lần này đương nhiên sự việc sẽ tiếp diễn ở đệ tử lần sau.

- Tỷ tỷ người cũng là hồn tu giống người sao? – Linh Mộng thanh tịnh giọng nói liền hỏi lại.

- Không ạ, tỷ ấy chỉ đi theo ta thôi. – Quân Huyền dứt lời liền nhận được cảm giác khó chịu bực phát từ nội thể Linh Mộng.

Nếu là hồn tu đi cùng vào thì liền sẽ dễ ăn nói với các khoa khác, nhưng đây là một người hồn tu không phải muốn vào luyện đan môn quả thật khó chút khó với.

Bỗng chút Linh Mộng lại mỉm cười như nghĩ là gì đó, tiến lại gần Quân Huyền nhỏ bên tai rồi nói:

- Ta sẽ cho vào với điều kiện một tháng người phải luyện ra đan dược nhất phẩm, không thì cả tỷ tỷ người và người đều cắt đi.

Giọng nói lạnh lùng phát ra ngay cạnh tai Quân Huyền làm hắn có chút hơi run sợ. Luyện đan này cũng là lần đầu hắn thử nghiệm vì luyện đan là thích hợp với Quân Huyền nhất hiện tại, liền không rõ khó dễ ra sao nhưng nếu đặt kỳ vọng quá cao vào hắn, hắn liền không dám đảm nhận nữa.

Nếu là bình thường, hắn liền tính toán đường lui nước bước tiếp nhưng lần này mang theo cả Tiểu Ly tỷ thì Quân Huyền liền phải đảm nhận trọng trách.

- Một tháng hoàn thành đan phẩm nhất cấp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thanh Thụ học tỷ

Đan dược được chia thành 10 cấp từ 1 đến 10. Tương đương với 10 đẳng cấp luyện dược sư. Linh Mộng đang ở Luyện đan huyền sư.

- Vâng, lão sư. – Quân Huyền gật đầu đồng ý.

Tiếp theo, hắn cùng mỹ nữ lão sư vào trong khoa của nàng thì hắn mới để ý khoa nàng đứng là chỉ nguyên gái và đủ loại từ BB đến loli.

Quân Huyền hẳn đảo liên tục, quả thật trời cho cơ hội ngàn năm có một. Nghĩ tới, sáng dậy mở cửa liền có thể gặp mỹ nữ, tối đi ngủ đóng cửa cũng liền có thể ngắm mỹ nữ, điều này làm Quân Huyền bước đầu không muốn rời xa luyện dược môn.

Linh Mộng lão sư, lấy trong nhẫn không gian một quyển sách trong có chút cổ điển nhưng từ nó phát ra hương thơm của đan dược.

Vừa lấy ra Linh Mộng liền đưa cho Quân Huyền rồi nói:

- Đây, đây là quyển luyện đan do ta đúc kết quá trình đầu người tham ngộ 1 đêm rồi sáng mai bắt đầu luyện.

Hắn nhận quyển sách xong thì cảm tạ lão sư rồi nghĩ:

- Quá tốt rồi, Thiên Thư đưa ta một quyển không hóa, một quyển luyện đan mà ta hiểu được mỗi không hóa, quyển luyện đan cao siêu quả không hợp với đẳng cấp như ta. Chắc quyển của lão sư dễ hiểu hơn.

Bỗng hắn liền nhìn về vị mỹ nữ lão sư này rồi hỏi:

- Vậy lão sư phòng ta ở đâu?

Linh Mộng nghe vậy liền nhủ mảy một chút rồi tay chỉ về phía góc cuối của luyện đan môn. Quả thật, nơi cô quanh góc cuối đó có một khuê phòng nhìn bên ngoài cũng là thô sơ không gì đặc biệt

- Phòng người một mình ở kia. – Linh Mộng vừa dừng lời liền nhìn Tiểu Ly một chút, “thiết nghĩ cô nam quả nữ một phòng liền quá bất tiện đi, đã vào luyện đan môn cũng là người luyện đan môn, xếp cho nàng một phòng cũng không phải không thể”

Suy nghĩ vừa dứt Linh Mộng liền nói tiếp: “Người ở đó, còn tiểu cô nương này đi theo ta.”

Dứt lời, Linh Mộng thân ảnh liền nhanh chóng kéo Tiểu Ly đi. Quân Huyền thấy vậy liền dơ tay nắm lấy tay Tiểu Ly rồi nói:

- Lão sư cho ta chút thời gian, ta có nói chuyện với tỷ tỷ một chút?

- Được, nhưng nhanh lên. – Linh Mộng không chần chừ liền đáp lại.

Khi hấn kéo tỷ tỷ đi thì lúc này Linh Mộng nhìn hấn với ánh mắt khó hiểu, kèm theo sự tò mò tới từ suy nghĩ: “Tên này, vậy mà lại không nhân cơ hội bái sư luôn, bất quá cơ hội này bao nhiêu người mong chờ không được, không chỉ thế, cảm quyền trực tâm đặc nhất của ta lại không thêm liếc qua một cái liền cất vào túi. Thật sự không tin ngươi là một thiên tài hay là một tên ngạo mạn nữa. Vậy để ta xem ngươi diễn được bao lâu.”

Quân Huyền tức tốc kéo Tiểu Ly tỷ vào một góc kín rồi từ lấy trong tay nải ra một quyền trực, nhìn xung quanh không có gì đặc biệt. Vừa lấy ra Quân Huyền liền đặt vào tay Tiểu Ly rồi nói:

- Tỷ tỷ, đây là công pháp Thủy Ngọc Quyết hợp với tư chất của tỷ, tỷ tu luyện nó sẽ giúp nhiều hơn mấy công pháp khác.

Quân Huyền vừa dứt lời liền nhận được ánh mắt ngạc nhiên đến từ Tiểu Ly, miệng đỏ nhỏ nhanh chóng hỏi lại:

- Cái này, sao đệ biết tư chất của ta như nào?

Nghe nàng hỏi lại vậy, hấn chỉ biết cười trừ một tiếng rồi nói:

- Giải thích thì sẽ dài dòng, tốn chap hơn. Cốt yếu, tỷ có tin ta chứ?

Tiểu Ly thấy Quân Huyền hỏi vậy liền gật đầu.

- Vậy tỷ chỉ cần tu luyện nó thôi. Nó giúp tỷ đạt được tốc độ nhanh hơn những công pháp khác rất nhiều. Có thể nói gần như nhanh gấp đôi đi.

Quân Huyền thanh âm vừa dứt liền khiến Tiểu Ly đôi mắt kinh ngạc hiện rõ.

- ‘Nhanh hơn gấp đôi’... sao có thể? Một công pháp quý báu như vậy mà Quân Huyền dễ dàng trao tay nàng, quả thật khiến nàng cảm xúc đan xen.

Cái này, cũng là quá quý giá đi, Tiểu Ly nửa muốn nhận nửa không. Bất quá khi nàng đang phân vân, Quân Huyền liền tiếp lời:

- Tỷ cứ giữ lấy tu luyện đi, tỷ mạnh lên sức mạnh của đệ cũng là tăng thêm một phần, đều không thiệt đi đâu cả. – Quân Huyền vừa nói vừa nhìn Tiểu Ly rồi cười cười.

- Được, vậy ta sẽ cố không phụ lòng tin của đệ. – Tiểu Ly gật đầu rồi nhanh chóng cất công pháp vào tay nải.

Hấn gật đầu rồi đưa tỷ tỷ đến chỗ lão sư. Trước khi đi lão sư còn dặn hấn phải kiểm tra thuộc tính xem có sự kết hợp hoàn mỹ với hấn không, vì nhân hôn sư có thuộc tính sớm chưa chắc là chuyện tốt. Mà tại, kiểm tra thuộc tính này cũng có thể giúp hấn phát hiện được thuộc tính mới.

Lão sư vừa đi khuất bóng hình, Quân Huyền mới chợt nhớ ra: ‘Hấn không biết phòng kiểm tra thuộc tính này ở đâu!?’

Đúng lúc ấy, có một bóng dáng thiếu nữ nhìn hấn mà đi tới. Thiếu nữ đáng người thon dài, mặc trên thân một bộ y phục màu hồng của học viện, trên y phục thiếu nữ có điểm vài hoa nhỏ chắc do tự tay thêu vào. Quần dài đơn giản kia làm nổi bật trên đôi chân thon dài của nàng.

Da nàng trắng nõn, mà nàng có được ngũ quan xinh xắn, làm nàng bỗng nổi trội hẳn lên so với những nữ tử luyện đan môn hấn từng gặp qua. Trên gương mặt xinh đẹp kia có chút ửng đỏ lên, miệng nhỏ thon thót nhìn về phía Quân Huyền nói tới:

- Đây là học đệ sư phụ mới nhận sao? – Thiếu nữ nhìn Quân Huyền rồi hỏi:

- Vị học tỷ đây này...? – Quân Huyền chưa hiểu có sự lập tức liền hỏi lại. Thậm chí, hấn còn chưa biết vị sư phụ nàng vừa nhắc tới là ai.

Thiếu nữ gương mặt bỗng điểm đỏ hơn chút, nàng nhận ra vừa rồi nàng có chút lỗ mãng, vốn quen trong luyện đan môn ai cũng biết thân phận của nàng nên khi gặp người liền lấy thân phận cũ ra hỏi. Nàng cười trừ một tiếng rồi đáp lại:

- Ta quên chưa giới thiệu, ta tên Thanh Thúy, đệ tử của Linh Mộng sư phụ. Vậy vị học đệ sao ở đây? – Nàng nhìn Quân Huyền với ánh mắt tò mò. Nam tử đầu tiên được vào luyện đan môn khiến nàng có chút chú ý nên liền tới xem thử. Nhưng nhìn thoáng qua, hấn là không có gì đặc biệt.

Dù dung mạo kia cũng gọi là tuấn tú nhưng nếu mà đủ thu hút được nàng thì chưa hẳn là đủ. Hay là hấn được vào đơn giản thì thiên phú quá lớn đi?

- Ra là đệ tử thân truyền của Linh Mộng lão sư. – Quân Huyền nghe thấy liền cười cười đáp lại, rồi hấn tiếp lời:

- Ta đứng đây là muốn đi tìm phòng kiểm tra thuộc tính, tiện sẵn có học tỷ đây có thể dẫn ta đi không? – Quân Huyền nhìn vị học tỷ với ánh mắt có chút mong chờ.

Hấn thân phận mới chưa rõ đường đi trong luyện đan môn, nếu có một người dẫn đường cho thì quả thật quá tốt, nếu không một mình đi tìm phòng kiểm tra thuộc tính trong luyện đan môn rộng lớn này đủ làm hấn hết sức.

- Được, đi theo ta. – Thiếu nữ dứt khoát nói rồi quay người lại đi trước chỉ đường.

Qua mấy đường góc của luyện đan môn, học tỷ dẫn Quân Huyền tới một khuê phòng nhìn qua có chút cổ kính, trên cửa khuê phòng treo một biển: ‘Thuộc tính’, cái này đại biểu cho phòng này để kiểm tra hoặc thức tỉnh thuộc tính.

- Đến rồi! – Vị học tử cười cười nhìn Quân Huyền rồi nói.

Quân Huyền thấy vậy cũng chỉ gật đầu đáp.

Vị học tử đi trước liền đẩy cửa phòng thuốc tính ra, cửa vừa mở thì liền tỏa ra một mùi hương thơm kỳ lạ. Quân Huyền nhận ra, trên gương mặt hiện rõ sự tò mò, vị học tử kia thấy vậy vội hỏi:

- Mùi hương dễ chịu chứ?

Quân Huyền cười ngậy ngô, gật đầu đáp:

- Mùi hương này đúng là mang đến cho người ta cảm giác dễ chịu, thư thái.

- Đây là mùi hương của đan dược nhất cấp: ‘thanh tâm đan’. Có thể khiến cho tâm hồn thư thả, chắc là vị học tử trông coi phòng thuốc tính vừa luyện chế. – Thanh Thúy học tử lấy kiến thức của mình giải thích cho Quân Huyền.

- Thanh tâm đan sao? Luyện đan đúng là kỳ diệu. – Quân Huyền nghe xong liền cảm thán.

Thấy Quân Huyền có ngậy ngô, đáng yêu như vậy, Thanh Thúy liền mỉm cười.

- Vào trong thôi. – Thanh Thúy tay kéo Quân Huyền tiến vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Không chỉ một mình người nha!

Tiến vào bên trong phòng thuốc tính, Quân Huyền liền đảo mắt xung quanh thấy khuê phòng này cực kỳ đơn giản, hai bên là hai tủ sách lớn mang theo phong thái cổ lão.

- Hai tủ sách này đều là tư liệu hướng dẫn thức tính thuộc tính. – Thanh Thúy thấy ánh mắt Quân Huyền liền giải thích.

Quân Huyền hẳn cũng chỉ nhẹ gật đầu rồi tiếp tục nhìn thử. Có lẽ thu hút ánh nhìn của hắn nhất là chính giữa khuê phòng có một bệ đá hoa văn trong cực kỳ bắt mắt, mà trên đỉnh bệ đá có một mai rùa, nếu theo hắn phỏng đoán không sai thì hẳn kiểm tra thuộc tính sẽ là kiểm tra bằng mai rùa đó.

Đang mải quan sát thì từ sau tủ sách kia có một thân ảnh nhẹ nhàng lướt qua. Thân ảnh này cấp tốc đến chỗ Thanh Thúy mở lời trước:

- Đây là nam sinh đầu tiên của luyện đan môn ta sao?

- Đúng vậy học tử, để ấy đến kiểm tra thuộc tính. – Thanh Thúy tươi cười trả lời.

Quân Huyền thấy thân ảnh nữ tử mới kia liền nhìn qua thử, nữ tử kia vẻ ngoài trái ngược với sự thanh mảnh của học tử Thanh Thúy, nữ tử ấy bên ngoài mang thân hình mũm mĩm, gương mặt béo tròn phúc hậu, nhìn qua có vẻ cực kỳ hiền lành, dễ bắt nạt.

Nhưng từ cách xưng hô ‘học tử’ và một thân coi khuê phòng này Quân Huyền biết nữ tử này cảnh giới không hề đơn giản, khác hẳn với vẻ ngoài kia.

Vị học tử kia nghe vậy liền cười cười hướng tới Quân Huyền nói:

- Đặt tay lên mai rùa kia, mai là có kết quả.

- Vâng, cảm ơn học tử. – Quân Huyền cũng lễ phép đáp lại.

Khi Quân Huyền quay người đi tới mai rùa kiểm tra thuộc tính thì học tử mũm mĩm này mới sát gần Thanh Thúy nói:

- Đây Thanh Thúy, ta nhớ không nhầm thì lúc học muội kiểm tra thuộc tính là 80 % thuộc tính hóa nhĩ?

- Đúng vậy a. – Thanh Thúy tươi cười đáp.

- Quả nhiên đệ tử của lão sư có khác, ta chỉ được 50% thuộc tính hóa. – Trong thanh âm của học tử mũm mĩm có chút thất vọng.

Thanh Thúy thấy vậy liền đáp lại:

- Dù thuộc tính hòa ta cao nhưng mấy thuộc tính như lôi, mộc, thủy, thổ thì được có 1 đến 5 % thôi. – Thanh Thúy nói cái này như muốn an ủi vị học tử kia cũng là có chút nói lên sự thất vọng về mình.

- Với luyện đan môn thuộc tính hòa là quan trọng nhất, những thuộc tính kia không hẳn quyết định gì, tư chất học muội như vậy là tuyệt trách rồi. – Học tử kia nhìn Thanh Thúy rồi nói. Trong ánh mắt không hề có chút ghen ghét nào, ngược lại là nhiều phần ngưỡng mộ.

- Mà ta cũng thấy có tò mò vị nam sinh mới kia, rốt cuộc là thiên tư đến đẳng cấp nào mà được lão sư đặc cách thu nhận! – Học tử kia nói tiếp, đổi mất hướng tới Quân Huyền.

- Ta cũng cảm thấy tò mò. – Thanh Thúy thanh âm vừa dứt liền hướng mắt tới Quân Huyền đang chuẩn bị kiểm tra thuộc tính.

Trung tâm khuê phòng.

Quân Huyền hần đứng nhìn mai rùa kia rồi trầm ngâm nghĩ:

- Thuộc tính của ta, ta có chút mong chờ.

Thanh âm vừa dứt Quân Huyền liền không chần chừ đặt tay lên mai rùa. Bấy giờ, mai rùa vốn âm đạm vô sắc kia lại xuất hiện dị tượng.

Từ mai rùa ấy vô sắc ấy bỗng chuyển biến thành huyết sắc bao phủ toàn bộ mai rùa.

Huyết sắc ấy tỏa ra một ánh sáng cực kỳ kỳ bí bao phủ toàn bộ khuê phòng, nếu nhìn kỹ mới thấy được từ huyết sắc ấy còn tỏa ra bảy đạo thất sắc nữa, nhưng đạo thất sắc này cực kỳ yếu ớt nhanh chóng tan biến.

Đến cả như Quân Huyền chăm chú quan sát từ đầu đến cuối cũng chỉ nhìn rõ được huyết sắc kia.

Huyết sắc bao phủ khiến hai học tử sắc mặt đột ngột thay đổi:

- Dị tượng huyết sắc này... chẳng nhẹ hỏa hệ thần thông xuất hiện? – Thanh Thúy có chút không nhận được liền buột miệng nói ra.

- Không thể ngờ được... - Vị học tử mũm mĩm kia cũng ngạc nhiên ra mặt mà nói ra.

Phải biết, Thanh Thúy là đệ tử duy nhất của Linh Mộ, thuộc tính hòa phù hợp tới 80% nhưng khi nàng kiểm tra thuộc tính huyết sắc dị tượng cũng không đến mức khoa trương khủng bố như này. Nhưng tại đây, khi Quân Huyền kiểm tra thuộc tính, dị tượng khủng bố này xuất hiện nàng liền nghĩ tới ‘hỏa hệ thần thông’.

Hỏa hệ thần thông ở đây muốn nói tới sự kết hợp hỏa hệ quá mức hoàn mỹ, 100% hoặc có thể hơn thế.

- Nếu thật sự như vậy, thiên phú của vị học đệ này còn lớn hơn ta. – Thanh Thúy nghĩ thầm.

Dị tượng cũng nhanh chóng biến mất, mai rùa kia lại rơi vào trạng thái tối đen lại. Quân Huyền nhìn qua một màn này sắc mặt cũng phát hoảng. Tay hần gãi đầu một cái rồi liền tiến tới chỗ Thanh Thúy học tử.

- Học tử, ta kiểm tra xong rồi. – Quân Huyền nhanh nháy nói.

Vị học tử mũm mĩm cùng Thanh Thúy liền cười cười rồi gật đầu. Trên gương mặt sự bất ngờ kia vẫn chưa tan đi.

- Cơ mà, huyết sắc phát ra từ mai rùa kia là gì vậy? – Quân Huyền gương mặt ngay ngô hỏi lại.

- Dị tượng ấy báo hiệu hỏa hệ thuộc tính kết hợp hoàn mỹ 100%, nếu nghịch thiên hơn có thể xuất hiện hỏa hệ thần thông. – Thanh Thúy vội giải thích.

- 100% sao? Hỏa hệ đúng là sinh ra cho ta, biết đâu lại một người như Viêm đế sinh ra. Lúc ấy, ta sẽ là Huyền đế...haha. – Quân Huyền nghe vậy liền suy nghĩ.

- Kết quả ra sao chiều hoặc mai sẽ rõ. – Học tử mũm mĩm nhìn Quân Huyền rồi nói.

Quân Huyền thấy vậy liền cười cười rồi gật đầu.

- Vậy ta về phòng trước.

Dứt lời, Quân Huyền liền quay lưng rồi đi.

Hắn nói xong liền rời đi về phòng mình.

Về đến phòng, vừa mở cửa ra, sắc mặt Quân Huyền đại biến. Hắn phát hiện bà cô lão sư kia quả thật là chơi hắn. Lão sư Linh Mộ đưa cho hắn một căn phòng bụi bặm y như nhiều năm tích lại. Cái này, đúng là muốn hành hắn mà. Thở dài một tiếng, Quân Huyền hần liền nhấc tay lên dọn dẹp.

- Uyech! – Thanh âm vang lên khi Quân Huyền đổ lên giường sau nửa ngày dọn phòng mệt mỏi. Bỗng nhiên lúc này, trong thức hải hắn có một giọng nói

vang lên:

- Đây Quân Huyền, người đừng ngủ vội có chuyện hay đây. – Tiếng nói của tiền bối thần bí vang đến tai Quân Huyền, trong thanh âm còn như đang cười đùa.

Quân Huyền nghe vậy liền ngồi dậy đáp: ‘Tiền bối ngài có chuyện gì sao?’

- Không phải chuyện của ta, mà chuyện của tiểu tử người đấy.

- Là chuyện gì vậy tiền bối? – Quân Huyền nhanh chóng hỏi lại.

- Ở trong căn phòng này, người hẳn là không cô đơn rồi. – Đến khi thanh âm này, tiếng cười của tiền bối có chút rõ ràng hẳn ra.

Quân Huyền nghe vậy, sắc mặt hẳn xanh lại, miệng run run đáp:

- Tiền bối, ngài đùa ta đúng không? Ta là ta sợ ma lắm đấy.

Nghe vậy tiền bối kia liền cười cười rồi nói tiếp:

- Đùa hay không, tiểu tử người dùng hồn lực quét qua mắt rồi nhìn lên góc tường xem.

Quân Huyền nghe xong lập tức làm theo, tay hắn tụ huyền lực quét qua mắt khiến mắt ánh lên một tia quang sắc. Quân Huyền bắt đầu nhìn theo điểm tiền bối chỉ là một góc tường. Mà góc tường này có điểm kỳ lạ, điểm kỳ lạ ấy là từ góc tường có một cái móng căng tròn đang chìa ra ngoài, mà như muốn chìa thẳng vào mặt hắn vậy.

Không chỉ như thế, cặp móng này cứ liên tục ngo ngoáy. Quan sát được vậy Quân Huyền liền có chút thờ phào nhẹ nhõm, hẳn vốn tưởng là một ma chết oan sẽ giết tất cả những người ở phòng này, nào ngờ gặp phải một ma nữ, mà ma nữ này còn có chút ngộ nghĩnh như kia...

- Đây, người đang làm gì đấy? – Quân Huyền thuận miệng hỏi.

Lúc bấy giờ, cặp móng kia thôi cử động lung tung, bắt đầu có dấu hiệu dần kéo ra ngoài. Chốc lát, toàn bộ thân thể đã lơ lửng trên không nhìn xuống Quân Huyền với ánh mắt tò mò.

Quân Huyền thấy ma nữ này lộ diện liền nhìn lên thờ. Ma nữ này có vóc dáng thanh mảnh, ngũ quan xinh đẹp và dưới cằm một chút điểm lên một nốt ruồi son làm khi ma nữ này cười cười tạo nét duyên mấy phần.

Điều đặc biệt là giữa mí mắt có một đốm lửa nhỏ, đốm lửa cháy rực rỡ biểu hiện người này dù thân xác đã chết nhưng linh hồn vẫn sống một cách mạnh mẽ.

Linh hồn kia nhìn Quân Huyền một lúc liền tiến lại gần, mặt đối mặt gần như sắp chạm vào, linh hồn kia ánh mắt tròn xoe nhìn Quân Huyền, miệng mấp máy hỏi:

- Ô! người... người nhìn thấy ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trang bức thần nhãn

- Có gì mà không nhìn thấy nhỉ? – Quân Huyền hỏi lại.

- Sao có thể chứ? Phòng này có nhiều người từng đến ở, cảnh giới thiên hồn sư cũng có mà họ không phát hiện ra ta, sao người chỉ là nhân hồn sư mà liền nhìn thấy ta. – Thiếu nữ kia ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại, tia khắp người Quân Huyền.

Quân Huyền nghe vậy liền cười tủm tỉm trong lòng, gương mặt biến sắc trong phút chốc trở lên thanh tịnh đáp lại:

- Người không biết sao? Trên đời này có cái gọi là thần nhãn, và Trần Quân Huyền ta là một trong số người sở hữu thần nhãn nên có thể nhìn thấu vạn vật, nói chi là người, một linh hồn nhỏ bé địa hồn sư.

Linh hồn nghe vậy gương mặt có chút không tin vào điều hắn nói nhưng vẫn ngậm ngùi tròn con mắt hỏi lại:

- Người thật sự sở hữu thần nhãn sao?

- Đúng vậy, mà sao cô lại ở trong phòng ta? – Quân Huyền lập tức đổi chủ đề, hấn sợ nếu gặp phải người tinh thông thần nhãn, hấn lại trả lời không được sẽ lập tức bại lộ ở đây, thế thì con đường dùng miệng trang bức sau này của hấn khó mà thành đạo.

- Cái này nói đến là người đến ở phòng ta đấy. Ta ở đây ba năm rồi, năm đầu tiên còn có vài người ở, nhưng hai năm sau liền không có bóng người nào.

Quân Huyền nghe nàng kể sắc mặt tối đen lại, miệng không ngừng oán than: ‘Bà cô lão sư này chơi đùa ta à.’

- Cô dọa họ hay sao mà họ không dám ở đây nữa vậy? – Quân Huyền nhìn ma nữ phía trước rồi hỏi.

- Không có, ta chỉ đi qua đi lại, rồi làm việc của mình nhưng họ cứ nghĩ có ma nên dọn hết đi. – Vừa kể trên khóe mi của thiếu nữ có óng ánh giọt lệ làm người ta cảm thấy vừa đáng thương vừa đáng yêu vô cùng.

- Thì cô đúng là ma mà. – Quân Huyền có chút lạnh lùng đáp lại.

- Nhưng ta có hại họ đâu. Ta là ma tốt mà huhu... – Đến lúc này, thiếu nữ kia bắt đầu òa lên khóc thút thít.

Quân Huyền gương mặt có chút méo lại, tay gãi gãi đầu vội đáp:

- Là ta nhầm, ta sai, mà cô tên gì vậy? – Quân Huyền lần nữa chủ động đổi chủ đề.

- Ta tên Linh Nhi. – Vừa lâu giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, thiếu nữ xinh đẹp vừa trả lời.

Quân Huyền đang định hỏi thêm điều gì đó thì tiền bối thần bí trong đầu hấn lại nói vọng lên:

- Cô ta quả thực tốt nhưng bị người ta lợi dụng không quá một năm nữa sẽ bị người khác dùng làm thí nghiệm thu phục dị hóa.

- Sao tiền bối biết? – Quân Huyền nghe vậy, ánh mắt không thể không vội đảo qua Linh Nhi một lượt.

Dù hấn mới tiếp xúc với nàng nhưng không thể chối cãi là vẻ dễ thương của nàng mang đến cho hấn ấn tượng cực kỳ tốt. Nếu quả thực đem một người dễ thương, hay khóc như Linh Nhi đi luyện hóa dị hóa hấn không cam lòng.

- Ta cũng chưa chắc chắn nhưng ấn ký trên người cô ta đích thực dùng để luyện dị hóa hoặc một hỏa diễm nào đó cấp độ không thấp. – Tiền bối thần bí suy đoán.

- À thì ra vậy, khoan có cái gì đó ta bỏ qua một năm cô ta biến mất, không... không phải cái này. À đúng rồi, ‘dị hóa’ chính nó cái nhân vật chính cần. Bất quá...

- Không thể không nói đến, nhờ một năm nữa cô ta bị luyện hóa thì dị hóa mất, gái cũng bay theo. Vậy chỉ còn duy nhất một cách nâng cao vị diện nhân vật chính của ta. – Hấn nghĩ thầm rồi cười nham hiểm.

Trong lòng liền đáp lại với tiền bối:

- Tiền bối, ngài có cách nào cứu cô gái được không? Ta không nỡ thấy chết không cứu. – Quân Huyền mở giọng nài nỉ vị tiền bối thần bí này.

- Cứu thì cũng được, nhưng trước mắt phải có pháp bảo để đường hèn. – Tiền bối thần bí như biết ý định của Quân Huyền liền cười cười đáp lại.

- Ặc! Pháp bảo ta không có, mà ta không thể trộm như vậy là cần tiền mua rồi? – Quân Huyền nhanh chóng đáp lại.

- Đúng vậy. – Tiền bối cười cười đáp.

- Ta trời không sợ, đất không sợ nhưng ta sợ nghèo. Mà cái ta sợ chính là đang xảy ra với ta. – Quân Huyền không khỏi than lên một tiếng.

- Vậy ngươi nhanh chóng kiếm tiền đi, không là vị diện kia của ngươi liền biến mất. – Tiền bối dứt lời liền chìm vào trong thức hải Quân Huyền.

Sau cuộc nói chuyện với tiền bối bí ẩn, Quân Huyền liền nhìn Linh Nhi thêm một lúc khiến nàng không hỏi ngược bắt giác hỏi lên:

- Ngươi... ngươi làm gì mà nhìn ta như vậy?

- Ta là đang xem xét vấn đề xảy ra trên người cô đấy. – Quân Huyền sắc mặt trầm ngâm đắm.

- Ta thì có vấn đề gì chứ! – Linh Nhi giọng có chút ngang ngạnh thiếu nữ đáp lại.

- Có phải cô thấy gần đây tu vi luôn tụt giảm không? – Quân Huyền liền hỏi thẳng vấn đề, dù hỏi như vậy nhưng hấn được thần bí tiền bối cho đáp án từ đầu.

- Cái này sao ngươi biết? – Linh Nhi nghi ngờ hỏi lại.

- Cô đừng quan tâm vì sao ta biết chỉ cần trả lời câu hỏi của ta, chắc ta có thể cứu được cô. – Quân Huyền nghiêm nghị nói.

Linh Nhi thấy vậy liền gật đầu đáp:

- Quả thực như vậy, gần đây ta thấy người ta hồn lực dần tiêu tán đi. Không biết vì sao nữa...

- Vừa rồi, ta hao tổn thọ nguyên sử dụng thần nhãn nhìn xuyên tương lai một lần, thấy được không tới một năm nữa cô liền bị người hại chết mình mang linh hồn đi làm thí vật cho người ta. – Quân Huyền nhìn nàng hiền hậu rồi đáp.

- Sao có thể có người độc ác như vậy, đã hại ta đến mức này rồi còn muốn không cho ta đầu thai. – Linh Nhi cảm phẫn nói.

- Không phải vừa nãy ngươi có cách cứu ta sao? Chỉ cần cứu được ta thứ gì ta có thể liền mạng cho ngươi, cho dù lên núi đao xuống biển lửa. – Linh Nhi dù nói vậy nhưng vẫn không tin tưởng giao số phận của mình cho một nhân hồn sư. Nhưng dù hấn là nhân hồn sư đi thì hấn sở hữu thần nhãn, nhưng điều hấn nói vừa rồi hoàn toàn đúng.

- Có thể! Bước đầu tiên để cứu cô là khôi phục nhục thân trước, nếu xong bước này cô liền nợ ta ba điều kiện!? Thế nào? Đồng ý không? – Quân Huyền hắt mắt về phía Linh Nhi dò xét.

- Khôi phục nhục thân? Có thể sao? – Linh Nhi còn như chưa tin vào điều mình vừa nghe được liền hỏi lại.

- Trần Quân Huyền ta nói được là được.

- Vậy chỉ cần ngươi làm được, không những ba mà bao nhiêu điều kiện ta cũng làm. Thậm chí, Linh Nhi ta nguyện đi theo ngươi. – Linh Nhi khom người đáp.

Quân Huyền thấy vậy liền cười tủm tỉm đáp ngậy ngô lại:

- Nhưng ta mới bước vào luyện đan, muốn làm nhục thân mới cho địa hồn cảnh như cô chắc tầm phải đan được tứ, ngũ phẩm. Chắc cũng lâu a.

- Nhưng ta chỉ còn một năm. – Linh Nhi nghe vậy sắc mặt nghiêm trọng đáp.

- Một năm... là đủ rồi. Cùng lắm ta không luyện được liền vung tiền ra mua. Có tiền là có tất cả mà. – Quân Huyền nhìn về phía Linh Nhi an ủi đáp.

Linh Nhi thấy hấn nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm, trên gương mặt nụ cười như hoa mắt đầu hiện ra. Quân Huyền xuất hiện đúng là làm giảm đi bao nhiêu lo âu của nàng.

- Thôi cô lấy hết thời gian nghỉ của ta rồi, ta đi mình tưởng đây. – Quân Huyền dứt lời liền rơi vào trạng thái minh tường cao độ.

Linh Nhi nhẹ gật đầu rồi tan biến trong không trung.

Quân Huyền hấn bước vào trạng thái vừa minh tường hồn lực, vừa tham ngộ luyện đan mật tịch thiên thư và lão sư đưa cho. Khi hấn vừa nhắm mắt lại thì xung quanh hấn chữ vàng cổ hiện lên, rồi lại ẩn đi cực kì bí ẩn. Nhưng điều ấy giúp hấn tham ngộ công pháp tốt hơn.

Cùng lúc ấy, nơi phòng trọ của Linh Vân đột nhiên không gian có chút biến động méo mó như gặp phải áp bức cực lớn chèn ép. Từ trong không gian méo mó ấy mở ra hai thông đạo kỳ bí, thông đạo vừa mở liền xuất hiện hai nữ tử thân bí sự xuất hiện của hai nữ tử này càng làm không gian trở lên chấn động.

Sức mạnh cực đại đạt tới chấn động hư không!

Hai nữ tử này nhìn nhau, gật đầu một cái liền phóng thẳng vào trong phòng Linh Vân. Hai thân ảnh thôn dài thoát ầm thoát hiện qua vài hơi thở đã xuất hiện ngay sau bóng lưng của Linh Vân.

Nhìn thấy bóng lưng ấy, hai nữ tử vốn có sức mạnh rung chuyển thiên địa kia lại trở lên mềm yếu lạ thường, đôi mắt dần trở lên ngẩn uớt, thân thể bắt đầu thi lễ, miệng run rẩy nói:

- Thánh nữ, cuối cùng ta cũng tìm được ngài.

Linh Vân nghe được thanh âm lập tức tiến tới, hai bàn tay mềm mại đón hai nữ tử đứng dậy rồi lấy từ trong áo hai chiếc khăn đưa cho hai nữ tử này rồi nói:

- Chỉ là cách xa mấy năm không gặp, không nghĩ tới lúc gặp lại hai ngươi lại yếu đuối thế này, chưa ai đánh đã khóc. – Linh Vân vừa nói vừa cười tủm tỉm trên gương mặt mỹ nhân kia.

- Gặp được người... thật là tốt! – Hai nữ tử kia đồng thanh nói, lúc ấy cả hai đều không kìm được thân thể, ôm nhau lấy Linh Vân như thể gặp được người thương nhớ lâu năm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thánh chiến

- Hai đồ đệ ngốc này...đúng là khiến người ta khó cứng lòng nà. – Linh Vân nhìn hai nữ tử với ánh mắt trêu mến, hai tay nhẹ nhàng xoa đầu hai nữ tử.

Không khí trong phòng trọ giá lạnh bỗng trở lên ấm áp đến lạ thường. Mà trên gương mặt mỹ nhân băng giá Linh Vân kia cũng nở nụ cười ấm áp như mặt trời chiếu rọi.

- Sư phụ, chúng con tìm người vất vả lắm đấy,... - Một nữ tử nước mắt không kiềm được cứ thế tuôn ra, miệng vẫn run run nói như không tin đây là sự thật.

- Chỉ là thử thách nhỏ thôi, mà mấy năm không gặp đều là trưởng thành lên không ít a. – Linh Vân cười cười nhìn hai nữ tử.

- Tận 13 năm đấy sư phụ, 13 năm này không có sư phụ không ít biến cố xảy ra, chúng ta không trưởng thành không được. – Nữ tử bên kia nhìn Linh Vân rồi nói, dù khóe mắt giọt lệ vẫn đọng nhưng miệng vẫn cứng nhắc thể hiện tính cách ương bướng của vị tiểu cô nương này.

- Nhiều biến cố vậy sao? Ta ngược lại cảm thấy có hứng thú nghe người kể chuyện đấy Từ Linh, kể đi. – Linh Vân nhìn thiếu nữ bướng bỉnh rồi nói.

- Đầu là áp lực từ bên ngoài ập tới, một tông môn mất thánh nữ liền như mất long đầu khiến bên ngoài không khỏi nhìn trộm. – Từ Linh nhìn Linh Vân rồi nói.

- Cũng vì vậy mong sư phụ sớm ngày hồi tông! – Đến lúc này, cả hai nữ tử đều nghiêm túc quỳ xuống, thi lễ.

- 13 năm ta vẫn lạc bên ngoài khiến tông môn chịu nhiều khổ cực rồi, vốn dĩ sau chuyện này liền có thể hồi tông nhưng có chuyện hệ trọng hơn khiến ta chưa thể một mực quay về. – Linh Vân nhún mày, đắm chiêu với tình huống khó xử này.

- Có chuyện gì ngoài tầm xử lý của người sao? Nếu có chuyện hệ trọng như vậy cả tông môn ta đều góp sức dẹp sạch! – Một nữ tử vẫn đang thi lễ lên tiếng.

- Ta trở về không tránh khỏi ‘Thánh Chiến’!

Thanh âm rơi xuống liền khiến sắc mặt hai nữ đại biến, thánh chiến này đại biểu tầng lớp tối cao vô thượng là thánh nữ xảy ra xung đột. Bình thường thì xung đột này sẽ cực kỳ ít xảy ra nhưng nếu là từ miệng một thánh nữ khẳng định thì nó sẽ khác, khả năng xảy ra của nó cũng là 99,9%, trừ khi có một người đủ sức ngăn cản thánh chiến hoặc khiến cho nguyên nhân thánh chiến biến mất.

- Ngược lại, ở đây ta có hai thứ quan trọng liền giao cho các người, hai thứ này có lẽ sẽ chi uy với thể lực nhỏ bên ngoài dòm ngó.

Linh Vân nói xong liền tìm thứ gì đó trong nhẫn không gian trên đôi tay mềm mại của nàng. Vài hơi thở sau, Linh Vân mỉm cười như đã tìm thấy thứ mong muốn. Nàng nhẹ nhàng lấy ra, khi thứ nàng vừa lấy ra lập tức khiến sắc mặt đang lo lắng kia trở lên kinh kì.

- Là thánh tiễn chi quang – nhất tiễn diệt tôn giả! – Từ Linh lạnh lùng lúc này cũng không khỏi kinh kì ra mặt mà nói lên.

- Không chỉ vậy, còn có thể khiến thánh giá trọng thương. – Nữ tử bên kia lập tức bổ sung cho Từ Linh.

- Tam thánh tiễn chi quang này có thể coi là chân bảo ta mới luyện chế được, tốn 13 năm để luyện chế liền để hôm nay bước vào sử dụng. – Linh Vân nhìn rồi đưa cho hai nữ tử thánh tiễn chi quang.

Hai nữ tử kia thấy vậy liền dùng hai tay đỡ đỡ thần vật chém tôn giả này, càng làm uy nghiêm của thánh tiễn thêm một bậc.

- Sử dụng đúng lúc, hiệu quả sẽ tăng thêm nhiều hơn. – Linh Vân cười cười.

- Mà ta cũng đến lúc rồi đi rồi, hai người không cần tìm ta nữa, đến thời điểm ta tự khắc quay trở lại. – Linh Vân bước ra ngoài cửa, ánh mắt nhìn mặt trăng đang chiếu rọi tĩnh không.

Hai nữ tử nghe vậy liền thở dài một tiếng, dù chuyến đi lần này không thể mời được sư phụ quy tông nhưng cũng không phải không hữu ích. Ít nhất các nàng biết được sư phụ vẫn bình an vô sự, liền thoát khỏi tâm lí lo âu hằng ngày, thứ hai các nàng còn có được thánh tiễn chi quang của sư phụ như vậy có thể khiến tông môn càng vững mạnh.

Dù là long mất đầu nhưng vẫn hùng thế như hổ, nay có thánh tiễn càng làm con hổ này thêm cánh sớm ngày hoàn long.

- Nhưng thánh nữ còn tên Quân Huyền ấy, có nên giết không ạ? – Từ Linh gương mặt lạnh lùng hỏi.

Thanh âm vừa dứt trên gương mặt thánh nữ lại trở lên vô cùng ấm áp, nàng nhẹ đáp:

- Không thể!

- Vì sao ạ? Hẳn đâu phải con trai ruột của người, hẳn chỉ là... - Đang định nói tiếp thì Linh Vân thoát ần thoát hiện tới trước mặt Từ Linh, ngón tay mềm mại chặn trên đôi môi hồng kia.

- Dù không phải là con trai ruột nhưng cũng là hài tử ta nuôi nấng nhiều năm trời, mà thiên phú của hắn ngược lại không hề kém các người. Nếu so sánh kĩ có thể là hơn một bậc. - Linh Vân cười cười rồi nói tiếp:

- Nếu hắn đủ sức đến được nơi chúng ta không chừng liền có thể thêm một vị tôn giả... hoặc thánh giả! - Linh Vân ánh mắt kiên định nhìn hai nữ tử rồi nói.

- Hắn vậy mà có thiên phú đến mức biến thái như vậy. - Hai nữ tử kia nhìn nhau rồi gật đầu, hiển nhiên hai nàng cùng chung một suy nghĩ.

- Cũng đến lúc rồi đi rồi! - Linh Vân nói xong liền phát tay nhẹ một cái, hư không chấn động kịch liệt, ba thông đạo từ hư không trực tiếp mở ra.

- Đi! - Hai nữ tử kia nhìn nhau một cái rồi thân ảnh biến mất trong thông đạo.

Còn Linh Vân, nàng lại từ từ nhìn lại đế quốc này một chút, nàng nhớ đến gương mặt nhỏ của thiếu niên kia, nàng mỉm cười tủm tỉm rồi cũng bước vào thông đạo với suy nghĩ vẩn vơ: 'Quân Huyền, tạm biệt!'

Sáng hôm sau.

Trong khuê phòng của Quân Huyền, những tia hồn lực cường thịnh vẫn không ngừng bành chướng xoay quanh hắn, mà những tia hồn lực này bánh chướng trong vài hơi thở liền bị Quân Huyền hấp thu sạch sẽ. Hắn là hắn vừa mình tưởng công pháp vừa hấp thu luyện tập.

Khi tia hồn lực cuối cùng bị hấp thu cũng là lúc Quân Huyền dần mở mắt. Đôi mắt hắn vừa mở liền phát ra một tia quang sắc, tia quang sắc chiếu rọi hư không trong phút chốc liền tan biến. Quân Huyền hắn cũng không kịp cảm nhận được tia quang sắc khác lạ kia thì nó đã tan biến.

Bất quá hắn không cảm nhận được tia quang sắc kia sắc mặt hắn vẫn vui tươi như tết vì hắn tham ngộ được nửa quyền luyện đan Linh Mộng lão sư đưa cho. Phải biết dù là đệ tử như Thanh Thúy nhưng tham ngộ nửa quyền luyện đan này cũng mất 3 tháng, đây Quân Huyền dựa vào một đêm mà tham ngộ. Đúng là quá biến thái.

Hắn vươn mình một cái rồi nói:

- Đi luyện đan thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thanh tâm đan

- Chúc người thành công nha. - Từ sau lưng Quân Huyền xuất hiện bóng hình lơ lửng không trung, bóng hình xuất hiện liền cười cười nhìn về phía Quân Huyền rồi nói.

- Ở Linh Nhi, người không đi cùng ta sao? - Quân Huyền hướng tới Linh Nhi hỏi như muốn thêm người trợ giúp, kể cả kinh nghiệm hay hồn lực Linh Nhi đều vượt bậc hơn hắn.

- Ta không ra được tia sáng mặt trời. - Trên gương mặt xinh đẹp kia lúc này hiện lên tia đượm buồn.

- Yên tâm, sẽ có ngày người ra ngoài thoải mái không gì cản trở được. - Quân Huyền dứt lời liền nhìn Linh Nhi cười một tiếng sau đó dứt khoát chạy tới nơi luyện đan riêng biệt.

Gọi là nơi luyện đan riêng biệt vì nơi luyện đan này chỉ dành riêng cho Linh Mộng và đồ đệ của nàng. Quân Huyền lại được đặc cách tới nơi này luyện đan càng làm cho bao nhiêu học viên đỏ mắt ngưỡng mộ, ghen ghét. Không biết tên này đã tu bao nhiêu kiếp mà có được phúc khí như vậy?

Khi Quân Huyền tới nơi luyện đan vừa mở cánh cửa ra đập vào mắt hắn một tuyệt thế mỹ nhân đang nằm trên ghế trúc đọc sách. Mà tuyệt thế mỹ nhân ấy còn ai ngoài Linh Mộng lão sư nàng hôm nay mặc trên ngọc thể một bộ y phục hồng sắc tạo dáng yêu kiều trên ghế khiến ít nam nhân cảm lòng được.

Ngược lại với phong thái ung dung kia là sự vất vả luyện đan của học tử Thanh Thúy, nàng hai tay vẫn đang không ngừng điều chỉnh hồn lực để luyện đan mặc cho trên trán nàng xuất hiện những lấm chấm mồ hôi.

Quân Huyền vừa bước vào thì Linh Mộng liền ngó sang thử, mà ánh mắt nàng ngó này có chút kỳ lạ.

- Đến rồi hả? Tham ngộ luyện đan tâm pháp quyết của ta sao rồi? – Linh Mộng môi nhỏ liền hỏi Quân Huyền.

Quân Huyền cười ngây ngô, tay gãi tay rồi đáp:

- Cũng được một chút kinh nghiệm rồi ạ.

- Tạm được, giờ đi chọn nguyên liệu luyện đan đi. – Linh Mộng dứt lời liền ném về phía Quân Huyền một tờ giấy.

Trên tờ giấy vền vện ba chữ: Thanh Tâm Đan. Ngoài ra không chút gợi ý nào, đây là nàng đang muốn thử thách kiến thức Quân Huyền xem hắn có thực sự đọc quyển năng đưa không.

Quân Huyền nhìn tờ giấy xong liền cười cười, gật đầu với lão sư một cái rồi tiến vào trong phòng nguyên liệu.

Khi Quân Huyền bước vào trong khuê phòng Linh Mộng vẫn nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ, không tin vào sự thật kia. Nàng liền lấy trong áo ra một tờ giấy nhìn vào nàng liền nói: ‘Tên này vậy mà tư chất thiên phú đạt tới ngưỡng thiên tài.’

Sự việc là hôm qua sau khi Quân Huyền kiểm tra thuộc tính xong, liền có giấy báo kết quả về tay hắn và Linh Mộng.

Nhưng Quân Huyền mãi tu luyện quá nên tờ giấy báo kiểm tra thuộc tính chưa tới tay hắn, còn lão sư mỹ nữ bình thường các kiểm tra thuộc tính nàng đều để từ xem hộ nhưng lần này với kết quả Quân Huyền xuất hiện dị tượng – được đệ tử kể lại, nàng này sinh hứng thú nên đích thân xem thử.

Nào ngờ khi cầm trên tay tờ giấy nàng thậm chí không tin vào điều mình được chứng kiến, kết quả của hắn dù không xuất hiện hóa hệ thần thông nhưng thuộc tính hóa kết hợp hoàn mỹ 100%, không chỉ vậy các thuộc tính còn lại cũng đều kết hợp hoàn mỹ 100%, tư chất quá biến thái.

Kết quả phi lý như vậy làm nàng có chút khó tin, đích thân nàng liền tới phòng kiểm tra thuộc tính kiểm tra lại bệ đá cổ nhưng hiển nhiên không có vấn đề gì, như vậy kết quả này là thực, hắn tư chất quả quái vật.

Linh Mộng còn đang trong suy tưởng thì Quân Huyền hắn đã chọn xong nguyên liệu của thanh tâm đan, Quân Huyền liền mang theo nguyên liệu bước ra ngoài nhìn Linh Mộng lão sư nói:

- Lão sư à, chữ người xấu thật đấy nếu không phải ta dành cả đêm dịch chữ thì chắc sẽ không kiểm nổi nguyên liệu luyện đan mất.

Câu nói vừa dứt Quân Huyền liền cảm nhận được sát khí đằng đằng lạnh lẽo sống lưng.

- Im miệng, đi luyện đan đi. – Linh Mộng lạnh lùng nhìn Quân Huyền.

Dù ngoài mặt lạnh lùng như vậy nhưng bên trong nàng không tránh khỏi sự ngượng ngùng, nàng vậy mà bị học viên chê chữ xấu, điều này khiến người ương bướng như nàng khó mà chấp nhận.

Quân Huyền nhẹ nhàng xếp lò đan, và nguyên liệu sẵn sàng chuẩn bị vào việc luyện đan. Nếu là bình thường như Thanh Thúy thì sẽ phải chuẩn bị thêm cả củi, lửa để luyện đan nhưng Quân Huyền hắn có hỏa xà nên những ngọn lửa tâm thương kia hắn liền bỏ ngoài mắt.

Quân Huyền ý nghĩ thôi động, hỏa xà lập tức bùng cháy bao quanh lấy lò đan, tiếp theo tay hắn lấy từng loại nguyên liệu của thanh tâm đan cho vào lò một tay từ từ, nguyên liệu này vừa được luyện hóa hết hắn liền tiếp tục cho nguyên liệu khác. Làm như vậy thành phẩm đan được luyện đan cũng sẽ cao hơn.

Linh Mộng bên cạnh chứng kiến Quân Huyền luyện đan cũng thầm khen thưởng.

- Hắn vậy mà nghiền cứu kỹ năng luyện đan của ta đến mức này!

Nếu là luyện đan sư nhập môn sẽ hấp tấp cho nhiều loại nguyên liệu vào cùng một lần, kết quả cũng sẽ luyện được đan được nhưng phẩm chất không được tốt, mà cho dù phẩm chất đạt tốt đi chăng nữa thì cũng sẽ không gọn được đục trong nguyên liệu.

Còn làm theo cách của Linh Mộng viết thì cho từng loại nguyên liệu như vậy một phần sẽ giúp ‘khơi trong gọn đục’, lấy được đan được thành phẩm cao mà độ thanh thuần cũng ở mức cao nhất.

- Hồn lực của ta có lẽ không đủ! – Quân Huyền cảm nhận rồi trầm nghĩ.

Nếu luyện đan nhất cấp đối với nhân hồn sư đương nhiên có thể nói là dư sức, nhưng đây Quân Huyền vừa không chế hồn lực vừa không chế hỏa hệ, đối với hồn lực nhân hồn sư có chút áp lực khó chịu nổi, mồ hôi hắn trên trán từng giọt rơi xuống nhưng hắn có chút mặc kệ tiếp tục chuyên tâm vào luyện đan từng bước từng bước một khơi trong gọn đục lấy đan được tốt nhất.

Bởi vì hắn phải nắm bắt lấy cơ hội này giúp hắn với ti ti của hắn được ở lại học viện. Học viện có lẽ là nơi cung cấp tài nguyên đầy đủ nhất để hắn với ti ti tu luyện.

Cùng lúc ấy, bên cạnh Quân Huyền một âm thanh nhỏ nhẹ nhưng có phần lạnh lùng vang lên:

- Sao rồi?

Thanh âm từ Linh Mộng lão sư nhưng không phải hướng tới Quân Huyền mà hướng với vị đồ đệ của nàng.

- Con lại thất bại rồi.

Thanh âm nữ tử vang lên nhưng lại mang theo giọng điệu buồn và có chút bất lực.

- Không sao, theo ta một năm luyện ra được 4 loại đan dược nhất phẩm là tốt rồi. – Linh Mộng cười cười nhìn đệ tử rồi nói.

- Vâng. – Âm thanh ỉu xiu của nàng đáp lại nhưng bỗng chốc nàng như phát hiện ra thứ gì đó liên hứng thú nói:

- Học đệ mới cũng đến đây luyện đan sao?

Linh Mộng không đáp chỉ gạt đầu rồi bàn tay nhỏ nhẹ ra hiệu thiếu nữ tiến về phía nàng. Thanh Thúy liền gạt đầu rồi tiến tới chỗ Linh Mộng cũng không hỏi thêm câu nào về Quân Huyền. Vì nàng biết thời khắc luyện đan quan trọng là sự tập trung, không may nàng hỏi thêm lại khiến hấn phân tâm thất bại luyện đan thì tội nàng khó tránh.

Trên ghế trúc cư nhiên lại có thêm một thiếu nữ xinh đẹp làm Quân Huyền hận không thể thay thế mình vào vị trí ghế trúc ấy.

Vừa nhìn Quân Huyền luyện đan Thanh Thúy không hỏi thốt lên:

- Vị học đệ này mới 16 tuổi sao hồn lực hùng hậu như vậy? Đến ta đây, 17 tuổi đồng cảnh giới hấn mà còn chưa làm được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Phòng ta

- Vị học đệ này mới 16 tuổi sao hồn lực hùng hậu như vậy? Đến ta đây, 17 tuổi đồng cảnh giới hấn mà còn chưa làm được.

- Không chỉ thế thôi đâu, người nhìn kia. – Lúc này ánh mắt của Linh Mộng cũng sáng rực, kèm sự ngạc nhiên không hề kém đồ đệ của mình.

Cả hai người đều nhìn vào hấn thì xung quanh lò đan dược bay lên, xung quanh lò đan một hỏa xà quấn quanh cứ như vậy đan dược hấn luyện đang được dần hoàn thành.

Đây là bước tiếp theo của luyện đan, hấn sau khi lấy được những tinh túy của nguyên liệu liền dùng nó hợp thành đan, phần không thể thiếu là sự không chế hòa phải cực thành thực.

- Đây đây là... Không hòa thành xà, chân luyện đan dược. Sao...sao có thể? Hấn chỉ mới nhập môn a! – Thanh Thúy gương mặt biến sắc, nàng không thể tin được điều vừa chứng kiến.

“Không hòa thành xà” là kỹ năng cơ bản của không hòa luyện đan, nhưng dù nói là kỹ năng cơ bản thì không phải ai cũng thành thực được. Bởi vì kỹ năng này tương đối khó, không chế được hỏa diễm đã là cực kỳ thành công với luyện đan sư, nhưng không chế một cách thuần thực biến hóa hỏa diễm theo ý muốn thì lại khác, ví như biến thành xà hỏa để bao quanh lò luyện đan cũng là điều khó.

Vì vậy, nhiều luyện đan sư không muốn thử cái kỹ năng không hòa thành xà này mà thay vào đó sử dụng nhiều kỹ năng không hòa khác, dù kỹ năng không hòa kia không thể giúp luyện đan tốt như không hòa thành xà nhưng cũng không phải luyện tập một cách quá khó khăn như không hòa thành xà.

Quan trọng nhất ở đây không phải Quân Huyền luyện thành thực không hòa thành xà mà đơn giản ngọn hỏa diễm hấn có là một hỏa xà, cộng thêm một chút không chế hỏa diễm hấn vừa học được liền khiến có Linh Mộng và Thanh Thúy hiểu nhầm.

Linh Mộng nhìn Quân Huyền như vậy có chút trầm mặc.

Trở lại với Quân Huyền, lúc này mồ hôi hấn cũng chảy xuống nhiều hơn bao giờ hết, hồn lực hấn để nâng lò đan và không hòa này đang làm hấn mất quá nhiều hồn lực dù hấn hấp thụ hồn lực của hồn thú 1000 năm nhưng vẫn không đủ. Luyện đan không dễ như hấn tưởng tượng.

Quân Huyền vất vả bấy lâu cũng không phải không có kết quả, trong lò đan cũng bốc ra hương thơm nghi ngút lên rồi.

- Hương thơm này là của thanh tâm đan! Chẳng nhẽ, hấn lại có thể luyện ra đan dược trong lần đầu tiên luyện đan? – Linh Mộng và Thanh Thúy cùng có suy nghĩ.

- Không được! Như vậy quá nghịch thiên. Nếu quả thực như vậy, với tư chất này mà nói chỉ cần lộ ra liền dẫn tới tranh chấp giữa các học viện và tông môn, thậm chí lớn hơn: Hoàng thất ra tay! – Linh Mộng nhìn Quân Huyền rồi nghĩ.

Khi hai người đang trầm mặc suy nghĩ thì hương thơm từ lò đan càng lúc càng nồng hơn, báo hiệu một lò đan sắp thành nhưng điều làm cả hai không ngờ tới là khi lò đan sắp thành thì hỏa xà của Quân Huyền có chút yếu ớt dần, hồn lực của hắn cũng không đủ mạnh để khiến lò đan lơ lửng trên không trung nữa, lò đan dần hạ xuống còn hỏa xà như muốn tan biến.

Điều này không phải hắn không thể luyện thành đan trong lần đầu tiên mà là hồn lực hắn không đủ để giúp hắn luyện.

- Đến nước này, không thể thất bại! – Quân Huyền hắn thở hổn hển nói nhỏ.

Hắn thôi động hết lực lượng hồn lực còn sót lại trong người mình ra, một lần nữa lò đan như được tái sinh, hỏa xà cũng bùng cháy theo.

- Thành cho ta! – Quân Huyền hai tay ép xuống. Hỏa xà lúc này bùng cháy mãnh liệt khiến đan được trong lò cấp tốc hình thành.

Vài hơi thở trôi qua, lấp lò đan bật ra, hương thơm lúc này càng đậm đặc hơn nữa. Thanh Thúy với Linh Mộng cũng không nghĩ thêm gì nữa liền cấp tốc phòng tới nhìn vào lò đan mới thành kia.

Nhìn vào lò đan này, sắc mặt cả hai sư đồ không thể không biến sắc. Hắn không những luyện thành đan được trong lần đầu tiên còn một lúc luyện ra ba viên đan được. Nếu tin tức này lộ ra quả thực sẽ gây chấn động giới luyện đan.

- Thanh Thúy! – Linh Mộng sắc mặt chuyển về bình ổn liền gọi đồ đệ.

- Dạ, sư phụ?

- Đừng để lộ tin tức này, còn nữa cầm tờ giấy kiểm tra thuộc tính với kết quả này báo riêng cho phó viện trưởng.

- Vâng! – Thanh Thúy tay nhận tờ giấy kết quả, mắt vẫn không thể liếc qua lò đan một lần rồi mới nhanh chóng tiến tới phòng phó viện trưởng.

Linh Mộng phân phó xong thì liền nhìn Quân Huyền nhưng khi nàng định nói gì với hắn thì người hắn liền đổ xuống.

Nhanh chóng trong phút chốc nàng liền đón lấy: “Tên quái thai này, từ đầu chui ra?”

Linh Mộng nhìn Quân Huyền trong tay mình rồi cười cười, nàng biết tình trạng hắn bây giờ là cạn kiệt hồn lực vì luyện đan cũng giống như nàng lần đầu luyện vì quá hiếu thắng nàng cũng sử dụng sạch hồn lực.

Chỉ khác là kết quả nàng chỉ mới tạo ra nguyên liệu thanh thuần chưa thể thành đan còn Quân Huyền thì lại thành đan được một cách hoàn chỉnh.

Linh Mộng lập tức đưa hắn về phòng nàng. Mà trên đường về phòng cũng đi qua không ít nữ học viên, nữ học viên nhìn nàng bế Quân Huyền trên tay lập tức trầm trồ. Xi xào bàn tán với nhau tạo ra một tín chấn động luyện đan môn.

Cùng lúc ấy, Thanh Thúy đã đến gặp phó viện trưởng trình bày sự việc.

- Àm!

Trong phòng phó viện trưởng liền phát ra âm thanh lớn như tiếng đập tay xuống bàn.

- Ta biết hắn tu luyện nhanh nhưng không ngờ lại có tư chất nghịch thiên như vậy. – Một nữ tử thân thể thanh mảnh khoác trên mình một bộ y phục lam sắc nhìn vào tờ giấy Thanh Thúy đưa và nghe Thanh Thúy kể lại rồi nói.

Nữ tử này cư nhiên là phó viện trưởng, chỉ là điệu bộ có chút nóng vội không giống phó viện trưởng bình thường bao giờ. Mà hết thấy điệu bộ nóng vội này cũng do Quân Huyền gây ra!

- Không được, dù muốn hắn nghỉ ngơi và suy nghĩ, nhưng ta phải có hắn làm đồ đệ.

Thanh âm vừa rơi xuống thì cùng lúc thân ảnh phó viện trưởng cũng biến mất.

- O? Ta chạy lên đây, rồi lại chạy về không được gì à? – Thanh Thúy cười khổ rồi liền bước ra ngoài đi về luyện đan môn.

Trong phòng Linh Mộng, Quân Huyền hắn mí mắt dần mở ra khung cảnh đầu tiên nhìn thấy là choáng ngợp màu hồng, tay hắn sờ sờ bên cạnh thì phát hiện hắn đã nằm gọn gẽ trên giường, chỉ là không biết giường của ai?

Chưa dừng lại ở đó, hắn vừa tỉnh liền ngửi thấy trong phòng này có hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra, là mùi hương của nữ nhân a! Đúng là khiến say ngất lòng người.

Quân Huyền hắn đảo mắt sang bên cạnh thì thấy Linh Mộng lão sư ngủ thiếp đi từ khi nào, chắc do truyền hồn lực cho hắn quá hao tổn nên nàng mới ngủ thiếp đi như vậy.

Quân Huyền hắn thấy vậy liền cười cười rồi ngồi dậy, vừa ngồi dậy thì bên cạnh Linh Mộng như cảm nhận được gì liền tỉnh giấc. Nàng nhìn Quân Huyền rồi nói:

- Người vừa mới tỉnh không nằm thêm chút vội ngồi dậy làm gì?

Quân Huyền nghe vậy liền chột dạ, hóa ra lão sư mỹ nữ này tỉnh trước hẳn mới biết hẳn vừa tỉnh đã ngồi dậy. Nếu vừa nãy hẳn nảy sinh tà ý thì bây giờ kết cục khó coi.

- Ta cảm thấy khỏe hơn rồi, mà lão sư ta ở đâu đây? – Quân Huyền ngây ngô hỏi.

- Phòng ta. – Vèn vèn hai chữ đáp lại nhưng trong hai chữ này mang đến sự ngượng ngùng của một thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hoàn mỹ đan thành phế đan?

- Sao lại đưa ta về phòng người, ta có phòng riêng rồi mà? Không lẽ, người có ý định gì với ta sao? – Quân Huyền sắc mặt có chút biến sắc hỏi lại.

- Ta đường đường là mỹ nữ của học viện ngoài kia có bao nhiêu lão sư theo đuổi không hết sao lại đặt chú ý lên một học viên như người chứ? – Linh Mộng đứng dậy đi ra bàn lấy một chén thuốc gì đó đưa Quân Huyền.

- Uống đi, nó giúp người khôi phục lại hồn lực đã tiêu hao. Cũng vì hồn lực tiêu hao quá độ này ta mới đưa người về ta để phòng truyền hồn lực.

Linh Mộng vừa nói vừa ngồi xuống lờm Quân Huyền. Tên này ăn gan hùm hay sao mà dám buông lời như thế với nàng chứ?

Quân Huyền hẳn vừa uống hết bát thuốc Linh Mộng đưa cho thì bên ngoài cửa có một thanh âm nữ tử vang tới, thanh âm không hề nhỏ nhẹ như Linh Mộng mà thanh âm nữ tử này mang tới sự vội vàng nóng nảy.

- Đâu rồi? Hẳn đâu rồi?

Cánh cửa bật mở ra, từ ngoài có một nữ tử thân mặc thanh y nhanh chóng bước vào phòng. Nữ tử này vừa đi vào liền đảo mắt xung quanh, nơi nàng dừng lại là Quân Huyền đang ngồi trên giường kia.

Không chần chừ chút nào, nàng cấp tốc tiến đến rồi mở lời trước:

- Tiểu tử người không sao chứ?

Quân Huyền nhìn nữ tử này trong phút lát rồi chợt nhận ra, nàng chính là người muốn thu nhận hắn là đồ đệ nhưng không thành, phó viện trưởng học viện thiên hòa – Tô Văn Lam.

- Đa tạ phó viện trưởng tới thăm, ta không sao.

- Thật ra ta hỏi cho có thôi. Vào chuyện chính sự luôn, dù ta biết chuyện này có hơi vội vàng đôi chút nhưng chuyện này liên quan tới tương lai của tiểu tử người.

- Đó là bái ta làm sư phụ, cậu sẽ trở thành đệ tử đầu tiên của ta, cũng có thể nói chức phó viện trưởng tương lai nằm trong tay cậu đến 80%.

Văn Lam có chút vội vàng liền nói một mạch ra. Khi âm thanh dừng lại liền làm cho Linh Mộng bên kia có chút không thể ngờ được, phó viện trưởng lạnh lùng nay lại đích thân đưa ra lời hứa như vậy, mà lời hứa với một học viên a!

- Thật ra không phải ta không muốn bái ngài làm sư phụ, mà ta đã có sư phụ rồi! – Quân Huyền cười cười đáp.

- Đâu ai cấm người có hai sư phụ đâu? – Văn Lam tiếp lời.

- Nhưng ta đã đồng ý với ngài ấy, ta sẽ chỉ bái ngài ấy làm sư phụ. – Quân Huyền cười khỏ đáp. Đến lúc này, hẳn cũng khâm phục khả năng diễn xuất của mình.

- Bất quá... - Quân Huyền gãi đầu hướng tới Văn Lam nói tiếp.

- Bất quá, ta không thể bái ngài làm sư phụ nhưng ta có thể theo học ngài.

Văn Lam nghe vậy sắc mặt đang u buồn kia liền trở lên vui tươi trở lại.

- Thật sao?

Quân Huyền cười cười, gật đầu.

- Phó viện trưởng nhưng thiên phú của hần về luyện được không hề kém luyện hồn. – Linh Mộng bấy giờ vốn im lặng nhưng khi nghe được hần nói vậy liền lập tức lên tiếng.

Quân Huyền hần cũng là một thiên tài giới luyện đan rồi, nếu hần liền bỏ luyện đan chuyên tâm sang luyện hồn thì quả thực phí mất thiên phú luyện đan của hần.

- Ta biết, nhưng... - Vân Lam lưỡng lự không nói lên lời.

- Hay là vậy, hằng ngày buổi sáng ta học luyện đan, chiều theo ngài tu luyện vậy có thể thuận đôi đường a.

Quân Huyền nhìn hai mỹ nữ rồi nói.

- Ngươi không sợ mệt sao? – Linh Mộng và Vân Lam cùng câu hỏi.

- Chút chuyện này có là gì, với lại...

- Với lại sao?

- Ta không thể để một trong hai mỹ nhân buồn được!

Câu nói của hần vừa dứt cả hai nàng đều mặt đỏ như trái cà chua chín. Dù hai nàng là mỹ nữ của học viện nhưng vì chức vụ và tu vi đều cao, nên đâu ai dám buông lời ong bướm tán tỉnh. Vậy mà nay lại để một học trò làm cả hai cùng đỏ mặt.

- Vậy, chiều mai ngươi lên phòng ta tu luyện.

Dứt lời, thân ảnh phó viện trưởng lần nữa thoát ầm ầm hiện rồi biến mất trong hư vô.

- Ngươi bình phục rồi, thì thì có thể về phòng được rồi, sáng mai nhớ đến sớm. – Nói xong, Linh Mộng cũng liền đẩy hần ra ngoài, khép cánh cửa lại mà tim vẫn còn đang đập nhanh.

Hần nhìn bóng dáng hai nàng rồi rời đi với vẻ tiếc nuối:

- Từ lúc xuyên không đến giờ, gặp bao nhiêu mỹ nữ chỉ dám tán bằng lời đúng là giang sơn dễ đổi, nhát gái khó rời.

Quân Huyền vừa đi về phòng, liền bắt đầu vào tu luyện hần có cảm giác hôm nay tiêu hao hết hồn lực như vậy cũng không phải không có lợi, có lẽ lúc trước hần tu luyện quá nhanh hồn lực chưa kịp bình ổn đã thêm hồn lực mới làm sinh ra một loại hỗn độn huyền lực. Dù nghe tên kêu vậy nhưng lại không có lợi cho hần là mấy, hỗn độn hồn lực này lại chiếm không ít không gian hồn lực trong đan điền hần.

Lần này, nhờ một lần tiêu hao sạch mà hần có thể hấp thụ hồn lực một cách từ từ và chọn lọc hồn lực tinh túy hơn.

Một đêm tinh luyện hồn lực như vậy khiến hần cảm giác lực lượng hồn lực trong người tăng lên không ít, mà lại không chỉ riêng hồn lực tăng lên.

Quân Huyền hần chuẩn bị xong liền tiến tới phòng luyện đan riêng biệt. Tới nơi, không chỉ riêng lão sư ở đây mà còn cả đồ đệ của nàng nữa. Cả hai nàng nhan sắc đều mỹ miều khiến nam nhân học viện ai cũng có chút nghiêng ngả, nay Quân Huyền lại tiếp xúc riêng như vậy nếu lộ ra, Quân Huyền hần sẽ là đối tượng đầu tiên được thiên.

Mà lại hôm nay cả hai nàng đều mặc một bộ y phục đồng màu, hai nàng khoác trên mình một bộ hồng sắc y phục khiến cả hai người trong mềm mại, nữ tính hơn rất nhiều, cả hai người nếu so sánh đúng là một chín một mười.

- Chào lão sư, chào học tử.

- Ừm, hôm qua ngươi đã luyện được thanh tâm đan rồi, chỉ là phẩm chất đan dược hôm qua gần như đạt tới phế đan. Nên hôm nay ngươi tiếp tục luyện đi.

- Vâng. – Quân Huyền có chút thất vọng, thân ảnh nặng nề đi tìm nguyên liệu luyện đan.

Bấy giờ, Thanh Thúy đứng đấy nghe được cuộc trò chuyện liền tiến tới gần sư phụ nói nhỏ:

- Sư phụ sao người lại bảo chỉ có một viên? Mà loại phế đan? Rõ ràng đệ ấy luyện ra là ba viên, hơn nữa còn là hoàn mỹ như vậy, một vết nứt nhỏ cũng không thấy. – Thanh Thúy trong lời nói mang theo sự ngưỡng mộ chứ không có chút ghen tị nào.

- Nếu hần biết cũng sẽ làm hần thêm kiêu ngạo thôi, mà muốn trở thành thiên tài đích thực thì kiêu ngạo là không thể có! – Linh Vân nhìn Thanh Thúy rồi giảng giải.

- Ra vậy, đệ tử thụ giáo. – Dứt lời, Thanh Thúy liền đi kiếm nguyên liệu luyện đan.

Chương 37: Máu mũi không ngừng tuôn

Thời gian buổi sáng dần trôi đi, Linh Mộng đang đọc sách chăm chú, còn đồ đệ vẫn đang cố luyện loại đan dược nhất phẩm thứ năm thì có tiếng gọi:

- Linh Mộng, Linh Mộng ơi, á lộn lão sư ơi, lão sư ơi. – Nghe tiếng gọi như vậy, Linh Mộng cũng đoán được tên hỗn đản đang gọi nàng rồi nào rồi.
- Sao thế? Đừng bảo lại hết hồn lực vì luyện ra phế đan nữa nhé! – Linh Mộng thanh âm có chút bức tức truyền tới.
- Không phải, mà là ta luyện ra thanh tâm đan phẩm chất tốt hơn rồi. – Quân Huyền vừa nói vừa mang lò luyện đan tới chỗ Linh Mộng.
- Cái gì? – Linh Mộng có chút khó hiểu, rõ ràng hôm qua hần đã luyện ra đan dược gần như hoàn mỹ đan dược, nay hần bảo luyện được đan dược phẩm chất cao hơn? Chẳng nhẽ, hần thực sự ngưng luyện ra được hoàn mỹ đan dược sao?

Quân Huyền hần mang lò đan đến chỗ Linh Mộng, nàng không chần chờ liền lập tức mở nắp lò đan ra. Hương thơm đan dược lập tức được giải phóng ra, nhưng hương thơm đan dược này lại khác. Hoàn toàn khác với hương thơm đan dược của thanh tâm đan.

Linh Mộng cau mày lại rồi hỏi:

- Đây là thanh tâm đan sao? Sao mùi hương lại khác?
- Do ta thêm một chút nguyên liệu khác vào, nhưng hương thơm này so với thanh tâm đan kia có chút khiến người ta thoải mái hơn mà.
- Hương thơm này đúng thật khác lạ! Mà ngươi nói gì? ... Thêm nguyên liệu khác? – Linh Mộng đang ngồi yên lập tức đứng dậy.
- Ngươi có biết phối hợp nguyên liệu như này đã là hoàn mỹ nhất rồi không? Nếu ngươi cho thêm nguyên liệu khác liền có thể khiến nó lò đan khiến luyện đan sư bị thương, mà tệ hơn thế là biến nó thành độc đan. – Linh Mộng không chịu được liền nói một tràng dài.
- Nhưng mà ta thành công mà. – Quân Huyền tay gãi gãi đầu đáp.

Câu nói vừa dứt liền khiến sự tức giận của Linh Mộng giảm bớt, hần nói không sai, dù hần cho thêm nguyên liệu khác là nguy hiểm nhưng cũng là cơ hội, mà hần lại nắm được cơ hội ngay lập tức nên luyện đan lập tức thành, mà không chỉ thành đan bình thường nếu đem so sánh đan dược này còn lợi hơn nhiều với thanh tâm đan kia.

- Ngươi là cho thêm nguyên liệu gì? – Linh Mộng bản tính tò mò nổi lên liền hỏi.
- Nguyên liệu này chỉ có ta có thôi, người muốn ta bật mí thì đánh đổi một yêu cầu của ta. ... – Quân Huyền vừa nói vừa cười cười, mà nụ cười này có vài phần nguy hiểm.
- Yêu cầu gì? Chỉ cần ta làm được mà không quá phận ta sẽ đồng ý. – Linh Mộng dứt khoát nói.
- Yêu cầu này tạm thời ta chưa nghĩ ra, đợi ta nghĩ ra sẽ đưa nguyên liệu cho ngươi.
- Được, quân tử nhất ngôn. – Linh Mộng nghe hần nói vậy mới mỉm cười thả lỏng đôi chút.
- Mà lão sư ... – Quân Huyền ngập ngừng không nói rõ ràng làm Linh Mộng chau mày hỏi:
- Sao?
- Ta không dám chắc ta là quân tử đâu, dù gì ta chỉ mới lứa tuổi học trò. – Quân Huyền vừa nói vừa cười cười.
- Ngươi ... – Đang định trách mắng thì Quân Huyền nói tiếp.
- Mà ta phải đi ăn cơm đây, chiều còn đi học phó viện trưởng nữa. Tạm biệt nha lão sư. – Quân Huyền dứt lời liền cấp tốc chạy ra ngoài phòng luyện đan, hần biết nếu hần ở lại thêm chút nữa tai họa sẽ ngập đầu.
- Ngươi ... tức chết ta mất! – Linh Mộng tức giận nói, nhưng khi thân ảnh hần biến mất nàng lại cười vui vẻ: ‘Không nghĩ tới ta có thể có một học trò thiên tư tốt như vậy!’

Quân Huyền vừa rời phòng luyện đan liền tiến tới nơi ăn trưa, trên đường đi hần không ngừng thôi động công pháp thôn hồn để hồi phục lại hồn lực.

Đáng tiếc, hồn lực trong không khí lại cực mỏng manh hần cố hấp thu cũng chỉ khôi phục lại được một chút ít.

- Vẫn là hấp thu từ hồn thú là hồi phục nhanh nhất. - Hần thở dài.

- Mà nói đến hồn thú, ta có hồn thú đi theo vốn tưởng hồn thú 1000 năm bảo vệ an toàn nào ngờ, tiểu phượng này toàn là trốn trong áo ta rồi ngủ. – Quân Huyền nhìn vào tiểu phượng rồi than thở.

Khi ánh mắt hần rời đi thì đôi mắt tiểu phượng dần mở, đôi mắt phượng mở ra nhìn Quân Huyền thờ dài như thế trong chớp lát rồi lại nhắm lại, không rõ là nhắm lại để suy tư hay để ngủ tiếp.

Quân Huyền sau khi ăn trưa liền tiến tới phòng phó viện trưởng. Đến nơi, hần cũng không khỏi ngạc nhiên, nơi ở của phó viện trưởng lại là một biệt viện a! Cái gọi là phòng có lẽ chỉ để cho tiện gọi.

Mà biệt viện này xung quanh có hồn lực dày đặc khác hẳn với bên ngoài, vì thế những cây cỏ trong biệt viện lúc nào cũng xanh tươi.

- Biệt viện này có chút khoa trương quá! – Quân Huyền thốt lên.

Ngay khi hần vừa dứt lời thì từ trong biệt viện liền có tiếng nữ tử âm ru truyền tới:

- Đến rồi à? Vào đây đi.

- Vâng. – Quân Huyền đáp gọn gọn rồi tiến vào trong biệt viện.

Vừa bước vào trong biệt viện Quân Huyền liền cảm thấy hồn lực trong biệt viện nồng đậm hơn bên ngoài mấy lần, nếu trong khuê phòng của Vân Lam không biết đến mức nào nữa? Vừa nghĩ tới Quân Huyền liền không chân chừ tiến thẳng tới phòng của Vân Lam.

Tay mở cửa ra, vừa mở cửa ra Quân Huyền liền phụt máu mũi ngay lập tức, không phải do hồn lực nồng đậm quá mức mà do cảnh tượng trước mắt.

Hần vừa tiến vào liền thấy thân ảnh Vân Lam nằm gọn gọn trên chiếc ghế dài, không chỉ như vậy nàng lại mặc bộ y phục cực kỳ gợi cảm, để lộ đôi chân thon dài ngọc ngà ra ngoài. Mà dáng nằm của nàng có chút khiến nam nhân không chịu nổi, nàng nằm nghiêng về phía cửa phòng, để lộ ra đào tiên khiến nhiều nam nhân ao ước.

Đôi chân nàng thì mỗi chân duỗi dài ra, một chân co lại một chút, hai chân xếp chồng lên nhau tạo một tư thế cực kỳ gợi cảm. Nam nhân nào không tự chủ tốt liền có thể đã mạo phạm nàng. Đây Quân Huyền chỉ phụt máu mũi là nhẹ.

À Quân Huyền không chỉ phụt máu mũi mà hần còn ngã ngửa ra đấy nữa làm Vân Lam lập tức bật cười, nàng ngồi nghiêm trang lại rồi nhìn Quân Huyền nói:

- Sao thế? Lần đầu nhìn thấy mỹ nữ hay sao mà máu mũi chảy không ngừng vậy?

- Mà cho có lần đầu tiên thật đâu cần ngã ngửa ra như vậy chứ? – Vân Lam lại cười cười yếu điệu.

- Không phải lần đầu thấy mỹ nữ mà là lần đầu thấy mỹ nữ gợi cảm như lão sư, nhưng máu mũi này do hồn lực ở đây quá đậm thôi. – Quân Huyền không dám nhìn thẳng Vân Lam mà trả lời, hần quay mặt đi hướng khác giấu đi sự ngượng ngùng.

- Hi hi ~ - Vân Lam nhìn Quân Huyền như vậy liền cười không ngừng.

Thật ra, nàng bình thường luôn lạnh lùng, ít tiếp xúc với nam nhân, ngay cả khi tiếp xúc với nữ tử nàng cũng mặc đồ kiểu cổ trang kín đáo chứ không bao giờ lại ăn mặc mà đôi chân ngọc ngà thon dài hở ra đến phần nửa như vậy.

Nàng mặc như vậy cũng vì Quân Huyền hôm qua dám buông lời ông bướm làm nàng đỏ mặt nên nàng quyết định trả đũa hần. Và kết quả nàng đã thành công. Với cái dáng mỹ nhân cực chuẩn trời ban và giọng ngọt như mía, điệu cười hút hồn người khác của nàng khiến nam nhân nào cũng khó cưỡng lại.

- Còn định nằm ở cửa phòng ta đến bao giờ nữa, mau theo ta vào đây. – Nàng vừa dứt lời liền tiến vào trong. Quân Huyền cũng nhận ra này giờ hần mãi ngắm nàng mà quên mất, hần vẫn đang ngã ngửa ở cửa phòng nào, đúng là càng khiến ngượng thêm ngượng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hồn kỹ

Khi bước vào trong hần khuê phòng của nàng hần liền cảm thấy mùi hương của thanh tâm đan, không nghĩ tới phó viện trưởng quyền lực như vậy lại dùng đan dược nhất cấp làm Quân Huyền có chút ngạc nhiên bất giác hỏi:

- Vân Lam lão sư, người rất ưa chuộng mùi hương của thanh tâm đan sao?

- Đúng vậy, sao thế? – Vân Lam hỏi lại.

- Không có, chỉ là cảm thấy một phó viện trưởng như vậy mà chỉ dùng đan dược nhất cấp tạo hương vị cho phòng, ngài không cảm thấy sẽ bị kéo thấp xuống sao? – Quân Huyền ngạc nhiên hỏi tiếp.

- Có gì mà kéo xuống chứ? Mình thích dùng loại nào thì dùng loại đó, còn phải lo những gì người ngoài nói sao? – Vân Lam vừa nói vừa cười cười.

- Cũng đúng a, mà lão sư ở đây ta có thanh tâm đan... - Quân Huyền đang định nói tiếp thì Vân Lam liền tiến tới dùng ngón tay mềm mại của nàng chặn môi hắn rồi nói.

- Ta là lão sư không cho người gì thì thôi, sao có thể lấy đồ của người chứ?

- Không phải đâu Vân Lam lão sư, ta chỉ muốn nói là ta có thanh tâm đan phiên bản mới, duy nhất ta có... - Quân Huyền vừa nói vừa lấy trong túi ra một viên thanh tâm đan.

Vân Lam quan sát viên đan dược này liền không phát hiện điểm gì đặc biệt, màu sắc vẫn xanh lục nhạt như thanh tâm đan bình thường mà thôi.

- Viên đan dược này theo ta quan sát đâu có gì đặc biệt. – Vân Lam tay để trên cằm trầm tư nói.

- Do lão sư chưa thấy thôi.

Dứt lời, Quân Huyền liền nhanh chóng tiến tới lấy hương trong phòng Vân Lam, hắn mở nắp lọ hương lấy viên thanh tâm đan kia ra ngoài, đặt viên thanh tâm đan mới này vào rồi quay lại nói với Vân Lam.

- Người chờ một chút. – Quân Huyền vừa nói vừa cười cười.

Vài phút đồng hồ trôi qua, mùi hương của thanh tâm đan bắt đầu nhanh chóng tản ra toàn bộ căn phòng. Mùi hương vừa tản ra làm Vân Lam sắc mặt có chút biến đổi:

- Mùi hương viên đan dược này còn khiến người ta thoải mái, êm dịu hơn viên thanh tâm đan kia nữa. Tiểu tử ngươi làm sao làm được? – Vân Lam hướng mắt tới Quân Huyền hiếu kỳ hỏi.

- Bí kíp độc môn của ta, nếu lão sư thích ta sẽ cố gắng luyện ra rồi đưa tới cho người. – Quân Huyền cười cười đáp.

- Đã là độc môn ta cũng không hỏi nhiều. Mùi hương này quả thực ta rất thích nhưng không thể cậy thế lão sư liền bắt học trò nộp vô có được. – Vân Lam suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Như vậy đi, ngươi luyện đan rồi sẽ bán cho ta, giá cả ta sẽ tính cao hơn thanh tâm đan bình thường một phần. Được chứ?

- Đã là ý của lão sư thì ta sao dám cãi được. – Quân Huyền dù trả lời như vậy nhưng trong lòng cười thầm. Hắn chỉ định dùng đan dược lấy lòng mỹ nữ lão sư này một chút nào ngờ liền kiếm được một khoản ăn lớn. Nguyên liệu là học viện đưa hắn chỉ việc luyện ra và đem bán, tiền thu vào túi đúng là lời lớn.

- Vậy đây tu luyện đi. – Vân Lam dứt lời tiến vào bên trong phòng.

Bên trong phòng của nàng là một không gian mật đạo rộng lớn, gọi là mật đạo vì bên trong này là nơi tu luyện bí mật của nàng, có những công pháp, đan dược hay hồn kỹ nàng đều để trong mật đạo này.

Bình thường sẽ chẳng có ai tiến vào được vì không gian mật đạo này chỉ có Vân Lam mới mở được nếu muốn phá không gian mật đạo thì cần người cảnh giới cao hơn nàng hai cảnh giới, mà phá xong mật đạo thì đồ bên trong cũng tự hủy nên đây là bảo mật tối ưu của mật đạo này. Quân Huyền là học trò đầu tiên của nàng, mà cộng thêm thiên phú quá chỉ là biến thái nên nàng mới quyết định mở mật đạo cho hắn vào cùng tu luyện.

Vân Lam vừa tiến mật đạo liền tìm kiếm thứ gì đó, còn Quân Huyền thì hắn đảo mắt qua một lượt liền ngạc nhiên ra mặt. Vân Lam vậy mà sở hữu rất nhiều hồn kỹ, hồn kỹ địa cấp cũng có mà đặc biệt là nàng còn có một tàn quyền địa cấp cao giai hồn kỹ.

Đang mãi nhìn thì Vân Lam tiến lại gần đưa cho hắn một quyển trục rồi nói:

- Đây là hoàng cấp hồn kỹ, ngươi thử tu luyện đi dù ngươi luyện hồn nhanh nhưng ngộ tính kém không học được cả hoàng cấp thì cũng vứt đi. – Vân Lam nghiêm túc nói

- Hoàng cấp hồn kỹ... thật ra ta tu luyện nhanh còn do một thứ khác tác động, mà thứ này liên quan trực tiếp đến việc tu luyện hồn kỹ. – Quân Huyền nhìn quyển trục hoàng cấp trong tay mình nhưng hắn nhìn với ánh mắt chưa vừa ý.

- Ồ? Còn có thứ như thế sao? – Vân Lam ánh mắt tò mò hỏi lại.

- Đúng vậy, nên muốn kiểm tra ngộ tính của ta thì hồn kỹ cũng là phải trên hoàng cấp a, tựa như địa cấp là được... – Quân Huyền vừa nói vừa cười gian

xảo. Dù nói vậy nhưng trong lòng hắn cũng không hề ham hố đến hồn kỹ địa cấp vì với hồn lực bây giờ của hắn thi triển được một hồn kỹ địa cấp cũng sẽ khiến hồn lực cạn sạch.

Nếu đối thủ né được sát chiêu này, hắn chắc chắn sẽ chết.

- Địa cấp? Người đang mơ sao? Vân Lam lờm lờm Quân Huyền rồi nói.

- Huyền cấp được không lão sư? – Quân Huyền mở giọng êm ái hắn ra.

- Cũng được, một hồn kỹ huyền cấp mà thôi đưa cho người cũng không sao. – Vân Lam vừa nói liền lấy trong tay áo ra một hồn kỹ huyền cấp đưa cho hắn.

Nàng lấy hồn kỹ trong tay áo ra làm Quân Huyền có chút ngạc nhiên, rõ ràng nàng đã chuẩn bị hồn kỹ như vậy là để đưa cho hắn, vậy có thể hắn không mở giọng năn nỉ nàng cũng đưa không? Hóa ra do hắn hấp tấp có hồn kỹ đẳng cấp cao nên liền bị nàng đảo một hốt sẵn ngã vào, không thể ngờ được Vân Lam lão sư tính toán trên hắn một bậc như vậy.

- Nếu trong vòng một tháng người không thể thi triển một chút nào của hồn kỹ này thì không cần theo ta học nữa. – Vân Lam trao hồn kỹ cho hắn rồi nói.

- Lão sư yên tâm – Quân Huyền cười cười rồi gật đầu.

- Bây giờ, người tu luyện đi, trong mật đạo này hồn lực nồng đậm hơn bên ngoài nhiều. – Dứt lời, Vân Lam cũng tiến đến một tọa bệ nơi nàng thường ngồi tu luyện, trong chớp mắt nàng đã bước vào trạng thái tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đột phá

Xung quanh Vân Lam những hồn lực bắt đầu tụ tập lại, càng lúc càng dày đặc nồng đậm hơn, như chỉ chờ hồn lực tụ tập lại Vân Lam liền một mạch hấp thu toàn bộ, tốc độ diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Quân Huyền nhìn qua một lượt rồi cũng rơi vào trạng thái tu luyện. Tay kết ấn, miệng đọc khẩu quyết của công pháp để hấp thu hồn lực xung quanh.

Quân Huyền luyện theo công pháp thôn hồn quyết, dù thôn hồn quyết tăng một chỉ giúp hắn hấp thu được hồn lực của hồn thú chuyển thành của mình nhanh chóng, nhưng ngoài ra cũng giúp Quân Huyền hấp thu hồn lực trong thiên địa nhanh hơn người bình thường khi luyện tập. Đây là tính áp đảo về công pháp, thượng cổ công pháp ở đẳng cấp hoàn toàn siêu việt rồi.

Dù Quân Huyền và phó viện trưởng cùng tu luyện nhưng khả năng hấp thu hồn lực trong phòng của hắn nhanh hơn phó viện trưởng một chút, cũng là hơn tốc độ của Vân Lam đến hai thành.

Mặc dù Vân Lam là huyền cảnh cường giả khả năng hấp thu sẽ nhanh hơn một nhân cấp như Quân Huyền, nhưng đáng tiếc là công pháp của hắn tu luyện lại bù vào phần thiếu của cảnh giới, không chỉ bù vào phần thiếu mà còn khiến hắn hấp thu hồn lực nhanh hơn cả huyền hồn sư.

Vân Lam tu luyện thêm một thời gian thì cũng nhận ra điều này, đôi mắt lạnh lẽo dần mở ra. Thứ đầu tiên nàng hướng đến là Quân Huyền. Nàng nhìn hắn với ánh mắt khác lạ, ánh mắt mang theo sự ngạc nhiên. Hắn vậy mà hấp thu hồn lực nhanh hơn cả nàng? Đây là thiên tư quái quỷ gì vậy?

Không thể trả lời vấn đề thắc mắc trong câu hỏi, nàng lại tiếp tục rơi vào trạng thái tu luyện.

Còn Quân Huyền, hắn dùng hồn lực trong mật đạo để lấp đầy khoảng hồn lực khi hắn dùng luyện đan. Ngoài ra hắn còn thử tham ngộ hồn kxy Vân Lam đưa, hồn kỹ có tên là “Hỏa long phân thiên”.

- Vân Lam lão sư đúng là quan tâm đến ta a, biết ta dùng hỏa hệ liền kiếm hồn kỹ hỏa hệ cho ta. Ân tình này liệu ta có phải dùng thân báo đáp không? – Quân Huyền xem qua hồn kỹ rồi nghĩ thầm

Hồn kỹ này có hai tầng: tầng thứ nhất có thể tụ hồn lực hệ hỏa hỏa long, rồi dùng quyền cước mà đánh ra. Tầng thứ hai thì phải dùng hồn lực hết sức lô hỏa thân thánh, hồn lực biến thành hồn kiếm chém ra hỏa long. Ngoài ra, tầng thứ hai có cách sử dụng khác đó là sử dụng kiếm bình thường nhưng muốn kết hợp được thanh kiếm bình thường với hỏa long lại là một điều cực khó.

Khi Quân Huyền đang cảm ngộ hồn kỹ thì cảm giác được hồn lực trong người lại đang có sự tăng vọt. Hắn nhanh chóng nhận ra đây là dấu hiệu muốn đột phá.

Nhưng trái ngược với sự vui vẻ vì sắp đột phá của Quân Huyền là sự ngạc nhiên không thể diễn tả nổi của Vân Lam.

Luyện hồn đã khó, nhưng tấn cấp hồn lực lại càng khó hơn, người bình thường muốn hết tuổi 17 đột phá được nhân hồn sư là đã mừng rơi nước mắt, thiên tài vạn người mê. Nhưng đây hần 16 tuổi đã đột phá nhân hồn sư rồi, bây giờ lại tiếp tục muốn đột phá tiểu cảnh giới sao? Có để cho người ta ngưng ngắc nhiên không vậy?

Ánh mắt Vân Lam nhìn Quân Huyền một cách chăm chú, thậm chí đến một cái chớp mắt cũng không thấy. Hồn lực xung quanh dần cô đọng lại, hồn lực cô đọng lại lần này dày đặc và nồng đậm hơn rất nhiều, qua vài hơi thở liền được Quân Huyền hấp thu sạch sẽ. Từ nội thể Quân Huyền hồn lực lại tăng lên một cách mạnh mẽ.

Nhưng hồn lực hần tăng lên này lại không giống như người thường đột phá, mà cũng không hề giống cả Vân Lam khi nàng đột phá tiểu cảnh giới. Hồn lực từ trong mật đạo của nàng hay nói đúng hơn là từ bảo vật có thể tạo ra hồn lực mà chỉ riêng phó viện trưởng hay chức cao trong học viện mới được phúc lợi này, những hồn lực ấy bây giờ lại đang bay xung quanh người hần.

Nàng cũng thấy khó hiểu, nếu bình thường đột phá tiểu cảnh giới nhân hồn sư thì bên trong tích tụ đủ và chỉ thêm một chút ngoại lực bên ngoài là đã đủ để đột phá rồi. Dù cho hần có thiên tư tốt đi chăng nữa thì quá trình đột phá cũng sẽ giống với bình thường chứ? Nhưng hần lại hoàn toàn khác, hần đột phá này gần như là hoàn toàn dựa vào ngoại lực.

Quân Huyền hần hấp thu gần hết hồn lực trong biệt viện của nàng rồi rồi mới xung kích cảnh giới. Hồn lực hấp thu vào nội thể bắt đầu bành chướng trong phút chốc rồi liền được hần áp chế và hấp thụ hoàn toàn.

Hồn lực từ ngoài vào liên tục được hần hấp thu trọn vẹn, hồn thú trong cơ thể cũng như nhân cơ hội này cắn nuốt hồn lực một cách thỏa thích.

Vài hơi thở sau, hồn lực xung quanh Quân Huyền dần mỏng đi chỉ có hồn lực trong nội thể hần bành chướng ra thêm một chút dấu hiệu hần đã đột phá thành công, bước vào nhân hồn sư tầng ba.

Vân Lam đang định tiến tới Quân Huyền để chúc mừng nhưng nàng nhận ra hồn lực xung quanh lại một lần nữa cô đọng lại, hồn lực lại trở nên nồng đậm hơn.

Quân Huyền hần tiếp tục hấp thu hồn lực vào nội thể, hồn thú cũng tiếp tục cắn nuốt một cách no say. Thấy vậy, Vân Lam chỉ nghĩ đây là hần cố hấp thụ chút hồn lực xung quanh thôi nhưng nàng lập tức gạt bỏ suy nghĩ ấy khi cảm nhận được nội thể hồn lực Quân Huyền lại tiếp tục bành chướng mãnh liệt. Hần lại tiếp tục đột phá thêm một tiểu cảnh giới, bước vào nhân hồn sư tầng bốn.

- Tên quái vật này. – Vân Lam nhìn Quân Huyền rồi lẩm bẩm nói.

Quân Huyền sau khi đột phá xong liền mở đôi mắt ra, lúc bấy giờ quang sắc từ đôi mắt liền trở lên rực rỡ đến lạ thường. Vân Lam nhìn vào đôi mắt Quân Huyền liền có cảm giác như bị hút hồn vào đôi mắt ấy.

- Không nên đột phá quá nhanh, phải củng cố cảnh giới. – Quân Huyền vừa mở mắt liền tự nói với bản thân.

Vân Lam nghe vậy liền cảm giác có chút ngứa tay không chịu được, hần một mạch đột phá hai tiểu cảnh giới mà còn nói là không nên đột phá nhanh? Quân Huyền hần mặt dày thật đấy.

- Mà lão sư, sao hồn lực trong phòng người lại nhạt bớt đi vậy? – Quân Huyền cười cười rồi hỏi Vân Lam.

Lúc bấy giờ, nộ hỏa của nàng phát tác, nàng lập tức xuất hiện trước mặt Quân Huyền. Tay nàng kéo tai hần rồi nói:

- Còn không phải chuyện tốt của ngươi sao? Còn có ý hỏi đều?

- Ta không biết gì nên mới hỏi mà, đau lão sư nhẹ tay thôi a. – Quân Huyền vừa đáp vừa vuốt xoa.

- Ngươi hấp thu hết hồn lực trong mật đạo hay cả biệt viện của ta để đột phá, hỏi hồn lực không nhạt đi sao được? – Vân Lam nhéo tay hần mạnh hơn.

- Đau đau lão sư, là do ta hấp tấp đột phá, ta nhất định sẽ đền bù. – Quân Huyền hần liền hiểu lỗi này do hần nên quẩn quýt lên nói.

- Đền bù? Ngươi muốn đền bù kiểu gì?

- Ta nguyện ý lấy thân báo đáp. – Quân Huyền kiên quyết nói.

- Hừ! Ngươi giữ lại mà dùng với tiểu cô nương khác đi, lần này coi như ta lỗ nặng. Được một viên thanh tâm đan mà mất trọn hồn lực tích lũy cả tuần. – Vân Lam than thở.

- Thôi, ngươi về phòng đi. – Vân Lam dứt lời liền thả tai hần ra.

Quân Huyền thấy nàng như vậy có chút áy náy, do hần hấp tấp đột phá nên đã hấp thu sạch hồn lực trong phòng nàng cái này đúng là lỗi của hần a.

- Lão sư yên tâm, ta nhất định sẽ đền bù mà. – Quân Huyền cười cười rồi quay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Ta muốn luyện đan nhị phẩm!

Quân Huyền hẳn vừa về phòng liền tiếp tục tu luyện, đúng là tên cuồng tu luyện. Tu luyện được một lúc hẳn liền phát hiện điều kinh thiên động địa, hẳn có cảm giác sắp nắm được sơ qua hồn kỹ huyền cấp đỉnh thiên này. Không chần chừ, Quân Huyền tiếp tục tham ngộ nhưng vừa bước vào tham ngộ hẳn nhận ra: hẳn phải đi ăn đã. Dù sao hẳn cũng chưa đạt tới cảnh giới hấp thụ hồn lực thay cho đồ ăn dc.

Dù đi đến thực đường luyện đan môn, lướt qua rất nhiều mỹ nữ tuyệt sắc đi Quân Huyền cũng không để ý đến mấy người? Trong đầu hẳn giờ đang xoay chuyển hồn kỹ huyền cấp kia. Nhiều nữ tử thấy Quân Huyền không thèm liếc qua bọn họ dù một cái như vậy liền tưởng hẳn có khi nào đã bước vào giới tính thứ ba không?

Quân Huyền phớt lờ qua ánh mắt tò mò ấy, đến thực đường liền ăn thử chút đồ ăn liền có cảm giác hồn lực tăng lên, dù chỉ tăng một chút nhỏ nhưng hẳn liền biết đây là công dụng của đồ ăn ở thực đường.

Quân Huyền cười cười rồi nghĩ thầm:

- Đáng tiếc, từ lúc vào luyện đan môn đây là lần đầu tiên ta đến thực đường, sớm biết nó có công dụng như vậy liền đến ăn nhiều chút.

Quân Huyền ăn xong liền cấp tốc trở về tu luyện. Điều này làm những thiếu nữ trong luyện đan môn có chút tò mò về hẳn, vậy mà không phải vào luyện đan môn vì nữ sắc đi?

Thời gian một tuần trôi qua.

Một tuần này, Quân Huyền mang đến cho hai đại mỹ nhân của học viện vô số bất ngờ. Trong vòng một tuần mà hẳn luyện ra thêm hai loại loại đan dược nhất phẩm và còn hướng dẫn Thanh Thúy học tỷ luyện thành công một loại đan dược nhất cấp rất khó luyện, điều mà đến Linh Mộng cũng không làm được.

Còn đối với Vân Lam mỗi lần Quân Huyền đến tu luyện liền khiến nàng lỗ vốn nặng nề, hẳn hấp thu gần như sạch cạn hồn lực trong phòng nàng lần đó, nhưng hẳn lại giúp nàng giải đáp được nhiều khúc mắc trong tu luyện hồn kỹ, như vậy tính ra nàng cũng không hẳn là lỗ lắm.

Trong lúc Quân Huyền đang tu luyện, bất giác trong não hải hẳn có tiếng nói vang lên:

- Tư chất thiên sinh có thể song tu hồn huyền, đáng tiếc nguoi tu luyện huyền lực quá chậm, phá vỡ thể công bằng thì sẽ thành phế nhân.

- Vì biết điều này, ta đã đưa nguoi Thiên Địa Tạo Hóa Công, tối cường công pháp tu luyện huyền lực mà tốc độ không tăng lên, không biết tư chất nguoi phế vật đến mức nào nữa?

- Cái... - Quân Huyền hẳn định đối đáp lại Thiên Thư nhưng lại thôi. Vì hẳn hiểu bên ngoài kia có rất nhiều thiên kiều chi tử vang danh đại lục, tư chất tuyệt trần không hề có chút kiều ngạo, mà giờ đây hẳn chỉ mới được gọi là “tiểu thiên tài” trong khoa huyền lực nhỏ bé này đã lấy lòng kiều ngạo thì đúng là nhục cười!

- Vậy nguoi nói xem ta làm sao bây giờ? – Quân Huyền hẳn sắc mặt âm trầm hẳn lại, thanh âm cũng âm lãnh đáp.

- Nhìn theo tiến độ này của nguoi hai tháng nữa mới đột phá được thật sự là quá chậm, muốn nhanh thì phải có đan dược và linh thạch bổ sung. – Thiên Thư góp ý.

- Đan dược và linh thạch sao? Được, ta sẽ cố gắng kiếm

Hôm sau.

Quân Huyền đến nơi luyện đan sớm hơn hẳn mọi khi.

- Chào lão sư

- Ô? Nguoi đổi tính rồi sao? Lại đến sớm như vậy? – Linh Mộng cười cười nói.

Quân Huyền cũng chỉ nhẹ gật đầu rồi tiến gần Linh Mộng, tay hẳn đưa nàng quyền luyện đan đan dược nhất cấp làm Linh Mộng có chút sững sốt, nàng bất giác đứng lên nói:

- Nguoi sao thế? Sao lại trả sách?

- Lão sư dù ta biết chuyện này hơi gấp gáp nhưng ta muốn luyện thử đan dược nhị phẩm. – Quân Huyền ánh mắt kiên định nói.

- Học đệ không thấy vội vàng quá sao? – Thanh Thúy vừa bê nguyên liệu ra nghe vậy liền khuyên ngăn. Quân Huyền muốn luyện đan nhị cấp đương nhiên là chuyện tốt, nếu hấn luyện thành thì hấn sẽ khiến luyện đan môn nâng cao lên một bậc.

Còn nếu tính chi tiết hơn thì hấn là danh tiếng của Linh Mộng càng thêm cao hơn nữa sao cũng có câu “danh sư xuất cao đồ” mà, mà khi danh tiếng Linh Mộng lên cao thì khỏi phải bàn cãi Thanh Thúy cũng vì thế mà lên theo.

- Đúng như Thanh Thúy nói, như vậy là quá vội vàng rồi, luyện đan nhị phẩm hồn lực của ngươi sẽ không đủ, nếu không may bị phản hệ thì ngươi sẽ trở thành một phế nhân. Ngươi nên biết “dục tốc bất đạt mà”. – Linh Mộng tiếp tục khuyên ngăn, nàng đương nhiên biết hấn là một mầm mống tốt cũng vì vậy nàng không muốn mầm mống tốt này bị hủy hoại trong tay nàng chỉ vì hấp tấp.

Quân Huyền nghe vậy có chút đắn đo. Khi hấn đang đắn đo suy nghĩ thì Linh Mộng liền ném cho Quân Huyền một quyển sách, sách vừa đến tay Quân Huyền thì nàng liền nói:

- Đây là những đan phương của đan dược gần đạt tới nhị phẩm, nếu ngươi muốn thử thì có thể luyện. Luyện đan dược này ngươi có thể yên tâm vì hồn lực của ngươi và Thanh Thúy bằng nhau mà Thanh Thúy đã luyện được ba loại trong đây. – Linh Mộng trong giọng nói có chút tự hào về thành tựu của đồ đệ mình.

Quân Huyền nghe vậy cũng có chút sững sờ nhìn Thanh Thúy với suy nghĩ: “Học tỷ này vậy mà không đơn giản, vốn tưởng học tỷ chỉ mới luyện được chục loại đan dược nhất cấp bình thường hơn ta một chút, nào ngờ nàng đã chuẩn bị luyện sang đan dược nhị phẩm.”

- Tạ lão sư. – Quân Huyền dứt lời liền tiến vào quá trình luyện đan.

Một tuần vừa rồi, Quân Huyền trong xuất quá trình luyện đan cũng khuyến hồn lực trở nên thanh thuần hơn rất nhiều, không chế lô đan cũng trở nên thành thực, đặc biệt là hỏa xà của Quân Huyền càng lúc càng trở nên điều luyện hơn.

Quân Huyền bắt đầu cho những nguyên liệu vào lò luyện đan để luyện ra Nhân Tâm Đan, bắt đầu như: huyết linh hoa, thiên cốt thảo, thanh thiên quy... dần được Quân Huyền luyện hóa từ từ lấy tinh hoa trong những nguyên liệu trân quý ấy.

Linh Mộng thời gian vừa qua vô cùng ủng hộ Quân Huyền ở khâu hấn lọc được cặn, độc trong nguyên liệu để lấy tinh hoa, điều này là rất khó đối với những người không có hòa diễm riêng mình đến như Thanh Thúy dù luyện được nhiều đan dược nhưng phẩm chất lại không hấn là quá cao.

Quân Huyền luyện đan thời gian này có chút vội vã, không hề chăm chú luyện từng loại một đến phẩm chất tốt nhất mà hấn lại thay đổi luyện rất nhiều loại trong các buổi gần đây, dù những đan dược hấn luyện này chưa có nổi một loại đan dược nào thành công.

Đến cuối cùng, Quân Huyền như đã tìm được đan dược như ý sau bảy loại đan dược hấn luyện. Đan dược này có tên là Dương Huyền Đan. Điều chú ý đặc biệt là đan dược này chỉ có lợi ích nhất định với người tu luyện huyền lực, mà Quân Huyền hấn là hồn tu lại rất chăm chú luyện đan dược không có lợi cho mình như này có chút phi lý. Linh Mộng thấy vậy liền chau mày:

- Tên gia hỏa này rốt cuộc là muốn làm gì?

Linh Mộng thấy Quân Huyền luyện đan dược lạ như vậy liền chăm chú quan sát, nhưng đến cuối cùng nàng phát hiện hấn hoàn toàn thất bại. Thời gian gần đây hấn luyện đan hầu như toàn thất bại đến một phế đan cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Đan thành - Tự huyền trậ

Thời gian ba ngày tiếp theo, Quân Huyền chăm chú ngưng luyện Dương Huyền Đan, hấn lần luyện loại đan dược này rất chăm chú tỉ mỉ, khơi trong gan đục nguyên liệu: thiên dương thảo, ngọc huyền liên, thiên hương... những nguyên liệu luyện chế Dương Huyền Đan trong những ngày này vội đi thấy rõ chỉ vì một mình Quân Huyền luyện.

Linh Mộng thấy vậy cũng có chút xót xót của trong lòng, dù nói là học viện cung cấp nhưng nàng chưa từng thấy lần nào nguyên liệu vội đi nhiều như thế kể cả nàng luyện đan dược đi chăng nữa. Đến buổi sáng thứ ba Quân Huyền luyện đan dược này, hấn hấp tấp chạy đến nơi Linh Mộng đang lau một lò đan bằng vàng trong cực kỳ trân quý.

Lò đan này còn được điêu khắc rồng bay phượng múa lên trên khiến luyện đan sư bất giác không kim được đều muốn sở hữu thử, Quân Huyền nhìn Linh Mộng tự tay lau lò đan này liền nghĩ hấn là lò đan để luyện đan dược tứ phẩm, ngũ phẩm mới có thể khiến nàng trân quý nó như này đi.

Lão sư ta luyện thành công Dương Huyền Đan rồi, người xem – Quân Huyền tiến tới trước mặt Linh Mộng tay chìa ra trước mắt nàng.

Trong tay hấn lại là đang nâng niu hai viên đan dược vừa luyện được. Linh Mộng liếc qua hai viên đan dược liền cười cười.

- Tiểu tử này cuối cùng cũng thành công rồi.

Môi nhỏ của nàng vang lên âm thanh nhẹ nhàng như muốn khen ngợi hân:

- Chúc mừng ngươi, thời gian vừa rồi hân là vất vả đi.

Dứt lời, Linh Mộng liền nhìn lên gương mặt Quân Huyền, vừa nhìn nàng có chút đứng hình. Trên gương mặt vốn dĩ có chút anh tú, lém lỉnh kia nay lại thay bằng gương mặt có hơi lo âu một chút và điều đặc biệt là trên gương mặt hân còn có chút bụi đen dính lên do luyện đan.

Nàng biết bình thường những hạt bụi đen này sẽ không có cơ hội dính trên gương mặt hân như vậy, vì Quân Huyền là một người có sự chăm chút về bề ngoài đặc biệt là nhan sắc của hân a. Lần này hân là hân vì vội vàng khoe với nàng nên mới để dính bụi đen tèm lem như này.

- Cũng có chút vất vả cả thôi lão sư, nhưng ta muốn đuổi theo học tỷ nên đành phải cố gắng. – Quân Huyền cười cười nói.

- Ngốc!

Thanh âm rơi xuống, Linh Mộng liền đứng dậy lấy từ trong áo ra một chiếc khăn màu trắng. Trên khăn còn tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt, một hương thơm quyến rũ đôi chút, hân là từ mùi hương của nàng đi. Nàng lấy khăn ra tiến lại gần Quân Huyền rồi lau những bụi đen trên gương mặt hân.

- Thanh Thúy theo ta học lâu năm rồi nên mới được vậy, ngươi muốn vượt Thanh Thúy cũng không cần quá vội vã. – Linh Mộng vừa lau vết bẩn vừa nói với Quân Huyền.

- Mà lại Thanh Thúy là đồ đệ theo ta lâu năm, người vừa vào đã vượt nàng khác gì bảo ta dạy đồ đệ không lên com lên cháo không? – Linh Mộng thanh âm này như muốn an ủi Quân Huyền không nên quá cố, chứ nàng hoàn toàn không có một ý định gì khác.

- Sao có thể thế được lão sư? Người là lão sư của ta cũng là sư phụ của Thanh Thúy học tỷ, nếu ta chỉ trong thời gian ngắn có thể kéo ngắn khoảng cách của ta với học tỷ lại cũng là muốn nói lên người dạy giỏi a.

- Cùng với đó Thanh Thúy học tỷ không ngừng cố gắng, học tỷ lại kéo khoảng cách ra thêm một chút đây là nói thêm người danh sư xuất cao đồ, dù đồ đệ hay học trò người đều dạy giỏi.

Quân Huyền thanh âm đối đáp lại rất gọn gàng không hề thua kém Linh Mộng nửa câu, mà lần đối đáp này Quân Huyền đã nâng Linh Mộng lên một tầm cao mới khiến nàng có chút ửng đỏ mặt.

Sau khi lau sạch vết bẩn trên gương mặt hân nàng liền thu tay lại, vừa thu tay nàng liền lấy luôn hai viên đan dược rồi nói gọn gọn:

- Tiểu quỷ ngươi đúng là dẻo miệng, hai viên đan dược này ta liền tịch thu kiểm tra phẩm chất.

Quân Huyền dù bị thu thành quả trước mặt nhưng hân không hề có chút oán hận nào mà lại cười cười vì hân đã quá quen thuộc.

- Lão sư à, hôm nay ta luyện đan có chút mệt không biết có thể xin về trước không? – Quân Huyền vừa dứt lời thì trong lòng hân nổi lên nhiệt huyết sôi trào.

- Được! Dù sao thời gian này ngươi cũng vất vả rồi về nghỉ đi. – Linh Mộng nói xong liền dơ tay ra hiệu. Quân Huyền đạt được yêu cầu cũng lập tức thoái lui.

Quân Huyền vừa lui ra thì gương mặt có chút lo lắng kia bỗng chốc trở lên gian manh hơn. Tay hân lấy từ trong áo ra một số viên đan dược, cũng phải tới bảy viên mà toàn là Dương Huyền Đan chân quý. Cầm bảy viên đan dược này Quân Huyền tủm tỉm cười, hân truyền âm vào trong não hải:

- Thiên Thư ngươi nghe thấy ta gọi chứ?

- Đương nhiên, ta ở trong não hải ngươi chỉ cần một ý niệm ta sẽ xuất hiện. – Thiên Thư đáp lại nhanh chóng.

Quân Huyền nghe vậy liền trầm ngâm trong phút lát rồi nói tiếp:

- Thiên Thư, hân ta muốn bày Tụ Huyền Trận ngươi đã chỉ dạy.

- Ngươi chắc chắn?

- Ta chắc chắn. – Quân Huyền ánh mắt dần trở nên kiên quyết.

- Bày trận thành đương nhiên là tốt cho ngươi, chỉ sợ độ mạnh linh hồn của ngươi không đủ để không chế trận pháp thôi. – Thiên Thư tính cách vẫn như lúc đầu, thường xuyên nhắc nhở hân.

- Ta làm được. – Quân Huyền nói nhỏ như muốn tự khẳng định mình.

Thiên Thư cũng như cảm nhận được ý chí của hân nên không nói gì nữa, chỉ là đang chuẩn bị giúp Quân Huyền bày trận hoàn mỹ nhất.

Tự Huyền Trận – là trận pháp nhất phẩm có thể giúp người bày trận tự lại được huyền khí xung quanh nhưng huyền khí lấy được nhiều hay ít, xa hay gần còn phải xem đẳng cấp của người bày trận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhân Huyền Cảnh

Quân Huyền cấp tốc chạy về khuê phòng của mình. Theo cách Thiên Thư chỉ dẫn, dần lấy những linh thạch do bán đan được cho Vân Lam và bùa chú tự vẽ có chỉ dẫn của Thiên Thư tại thượng. Chuẩn bị mất thời gian hai nén nhang mọi thứ dần trở lên ổn định.

Quân Huyền đứng giữa trung tâm trận pháp, miệng đọc nhỏ khẩu quyết khởi trận... Trận pháp vừa khởi những linh thạch, bùa chú cũng trở lên sáng rực rỡ, huyền lực đang phân tán xung quanh như có thứ gì đó thúc gọi liền thu hút hết về trong trận pháp.

Huyền lực vừa tiến vào trận pháp liền cung cấp bảy thành thu nhận được cho trung tâm trận pháp kia. Huyền lực trong trung tâm trận pháp bỗng chốc trở lên cực kỳ cô đọng và nồng đậm. Quân Huyền hẳn cũng không vội vàng vấp thu ngay mà tiếp tục duy trì trận pháp.

Quân Huyền càng duy trì trận pháp thì những linh thạch, bùa chú kia dần trở lên âm đạm hơn, có những bùa chú đang mất một phần do hết hiệu lực tự tiêu tán. Dù bùa chú và linh thạch trở nên âm đạm như vậy nhưng phạm vi hút huyền lực càng lúc càng trở lên bành chướng. Huyền lực cũng như dòng sông đổ về biển, một cách mạnh mẽ ào ạt đổ vào trung tâm trận pháp.

Vẫn chưa dừng lại ở đó, Quân Huyền tiếp tục trận pháp phải đến khi những bùa chú kia không chịu được dần trở lên tiêu tán những linh thạch kia biến thành màu đen của viên đá ven đường thì hẳn mới dừng lại. Vừa dừng lại, Quân Huyền liền thôi động công pháp Thiên Địa Tạo Hóa Công để hấp thụ huyền lực.

Hắn dù nóng lòng hấp thụ hết những huyền lực này để đột phá nhưng cũng không hề vội vàng chút nào. Quân Huyền hẳn hấp thụ từ từ vì hẳn hiểu chỉ vì một chút tham lam, hấp tấp hẳn có thể nổ banh xác vì không chịu được huyền lực mạnh mẽ như này.

Huyền lực được hấp thụ liền như dòng nước tràn bể đồ một cách ào ạt vào trong nội thể Quân Huyền, cảm giác bành chướng huyền lực cũng không lâu dần tiến tới đột phá. Lực lượng huyền lực xung quanh bỗng chốc trở lên ngưng trệ chỉ vì hắn giảm độ hấp thụ lại để đột phá trước:

Huyền lực bát tầng

Huyền lực cửu tầng

Một mạch đột phá hai cảnh giới, nếu mà Vân Lam lại chứng kiến điều này có thể khiến nàng xanh mặt vì tên quái vật này mất. Vừa đột phá hai tiểu cảnh giới Quân Huyền lại tiếp tục hấp thụ hồn lực xung quanh một cách hăng say không ngừng nghỉ, đến khi hồn lực xung quanh vốn nồng đậm dần trở nên thưa thớt đi hẳn mới tạm dừng lại. Xung quanh ngọn cỏ, con gió trong phút trong lại ngưng lại:

Huyền lực thập tầng

Đột phá Nhân Huyền Cảnh.

Một không gian yên ắng bao trùm xung quanh, chỉ có nội thể Quân Huyền lúc này mới trở lên cực kỳ sục sôi, nhiệt huyết càng thêm bùng cháy. Dù liền tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới giúp hắn đạt tới Nhân Huyền Cảnh nhưng Quân Huyền vẫn chưa mở mắt, hẳn có cảm giác hắn còn đột phá thêm được một tiểu cảnh giới nữa a.

Quả thật như vậy, thời gian mấy hơi thở trôi qua Quân Huyền liền đột phá thêm một tiểu cảnh giới nữa tiến tới Nhân Huyền Cảnh nhất cấp. Huyền lực trong nội thể dần trở lên cô đọng hơn bao giờ hết sóng xung kích gây ra cũng cực kỳ mạnh mẽ, Quân Huyền có cảm giác hắn bây giờ liền có thể dùng một chiêu đánh bay tên Lục Hoành ngông cuồng kia.

Sau khi Quân Huyền đột phá lên Nhân Huyền Cảnh nhất cấp liền khiến tiền bối trong thức hải có chút rung động, đôi mắt tiền bối dần mở ra, một đôi mắt như nhật nguyệt chiếu rọi soi sáng cả thức hải:

- Đây là huyết mạch muốn thức tỉnh sao?

- Chỉ là huyết mạch muốn thức tỉnh đã thúc đẩy hắn đột phá được thêm ba tiểu cảnh giới, huyết mạch của tiểu tử này không lẽ là...

Tiền bối thần bí chứng kiến toàn bộ liền rơi vào trầm ngâm

Trở lại với Quân Huyền, dù hắn vừa đột phá xong nhưng trên gương mặt hắn vui tươi chỉ vờn vờn mấy hơi thở vì hắn phát hiện thời gian đã là sắp tới rồi a. Mà buổi chiều bình thường đáng ra hắn phải lên phòng Vân Lam tu luyện nay hắn không lên, cũng không có một lý do báo trước khác gì muốn nàng leo

cây?

Quân Huyền vừa nghĩ đến cảnh nàng trả thù bằng cách mặc đồ thiếu vải một chút làm hấn phụt máu mũi thì liền run run, cách này dù đúng là đã con mắt nhưng mà tốn máu quá.

Không dám nghĩ nữa, Quân Huyền thôi động thủ huyền lực một mạch sử dụng huyền lực phụ thể phóng cấp tốc tới phòng Vân Lam. Tốc độ của Quân Huyền khi có huyền lực phụ thể trở lên nhanh hơn bao giờ hết, thậm chí những học viên chưa đột phá tới nhân hồn sư liền có cảm giác chỉ như con gió lướt qua.

Quân Huyền vừa tới phòng Vân Lam liền vội vã đẩy cửa tiến vào. Vừa tiến vào Quân Huyền nhìn thấy Vân Lam ngồi bên chiếc bàn gỗ bình thường, tay cầm chén trà nhẹ nhàng nâng lên uống mắt nhìn ra cửa sổ tới ánh trăng soi như chờ người nào đó.

- Chào lão sư. – Quân Huyền mở lời thì lễ với Vân Lam lão sư, dù sao hấn cũng biết người sai là hấn.

Chỉ là đối với lời chào này của Quân Huyền, Vân Lam vẫn hờ hững như bỏ ngoài tai, mặt nàng thoáng chốc trở lên lạnh lẽo hơn.

Thời gian chỉ vài hơi thở trôi qua nhưng đối với Quân Huyền là như vài thế kỷ a. Tình huống kiểu này hấn chưa gặp bao giờ, đơn giản vì kiếp trước nữ nhân hấn tiếp xúc cũng cực kỳ ít, mà lại không có ai quá thân thiết đến mức có thể chứng kiến nữ tử ấy bộc lộ cảm xúc rõ ràng như này.

- Người đến đây làm gì? – Vân Lam gương mặt vẫn lạnh lùng như vậy đến chén trà nóng kia khi ở cạnh nàng cũng dần trở lên lạnh lẽo, chỉ có điều quan trọng nhất là nàng đã chịu tiếp lời hấn.

- Ta...ta đương nhiên đến để theo học người. – Quân Huyền thanh âm không còn rần rờ như trước nữa mà trở lên có chút lấp ba lấp bắp.

- Giờ này thì học gì? – Vân Lam vẫn như vậy, khí thế lạnh lùng vẫn toát ra khiến người khác có chút ớn lạnh.

Quân Huyền khi nghe câu hỏi này của nàng liền biết nàng đang nói đến việc hấn đến trễ giờ khiến nàng leo cây cả buổi chiều, khiến cho một nữ nhân leo cây đúng là tội đáng muôn chết, không thể tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Hồn kỹ tiểu thành

Quân Huyền khi nghe câu hỏi này của nàng liền biết nàng đang nói đến việc hấn đến trễ giờ khiến nàng leo cây cả buổi chiều, khiến cho một nữ nhân leo cây đúng là tội đáng muôn chết, không thể tha thứ.

- Chuyện là lão sư, thật ra hôm nay ta luyện đan được có phẩm chất cao hơn một chút liền khiến hồn lực bị kiệt quệ nên khi trở về phòng liền ngất tới bây giờ, ăn tối cũng chưa đụng tới một miếng liền đã chạy vội lên đây chỉ vì sợ lão sư chờ ta. – Quân Huyền gương mặt trở thành gương mặt cực kỳ hối lỗi.

Vân Lam nghe hấn nói vậy cũng có chút thương xót ra mặt, bởi nàng biết chuyện hấn luyện đan phẩm chất cao hơn là thật, do nàng được Linh Mộng báo cáo liên tục về thành tích của Quân Huyền. Càng thương hơn là hấn chỉ sợ nàng buồn nên không màng tới sức khỏe của mình đang thể nào đã vội vàng lên đây gặp nàng.

- Tiểu tử ngốc nghếch này...- Vân Lam không hiểu vì sao nghe Quân Huyền nói như vậy mà gương mặt lạnh như băng kia dần ấm áp hơn.

- Liệu có lần sau không? – Vân Lam vẫn thanh âm âm lãnh như vậy đối đáp với Quân Huyền.

- Chắc chắn tuyệt đối là không. – Quân Huyền khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột.

- Được, vậy người trở về phòng đi. – Vân Lam dứt lời mới dơ nhẹ chén trà lên uống, chỉ là chén trà này đã lạnh ngắt từ bao giờ. Nàng uống sự lạnh ngắt không ngon ngọt chút nào như này xuống cũng chính là đã bỏ qua sự tức giận lạnh lẽo của bản thân thay vào đó lại rót một chén trà nóng mới tượng trưng cho sự thương cảm đối với Quân Huyền ngốc nghếch.

- Lão sư người không vô tình vậy chứ? Ít nhất ta đã lết lên đây cùng người, dù không tu luyện cùng thì cũng cho ta ăn cùng một bữa chứ. – Quân Huyền mở giọng có chút nài nỉ.

Vân Lam nghe vậy liền khiến gương mặt ửng đỏ, ăn tối cùng với nam nhân sao? Trước đây, ngoài phụ thân, huynh trưởng nàng cũng không hề ăn uống với nam nhân khác. Quân Huyền như vậy là có ý gì?

- Chắc là không có ý gì đâu, chỉ là học viên muốn ăn cơm cùng lão sư thôi. Nhưng dù sao hấn cũng là nam nhân a. – Vân Lam suy nghĩ bỗng chốc trở lên rối loạn cực điểm.

Gương mặt nàng trở lên đỏ ửng như sắp bị nướng chín, có chút khói bốc lên rồi.

- Cũng được. – Thanh âm nhỏ nhẹ đáp lại Quân Huyền, dù nhỏ nhẹ nhưng chưa đựng trong đó sự ngượng ngùng đến vô cùng của một thiếu nữ.

Bởi là phó viện trưởng nên đồ ăn của nàng cũng ở một đẳng cấp khác, mà nàng cũng không cần đích thân tới thực đường lấy đồ ăn gì cả mà sẽ tự có người hầu mang lên. Đây là đãi ngộ đặc biệt dành cho những lão sư và những người chức cao trong học viện.

Trong bữa ăn, sự ngượng ngùng bao quanh khiến cả hai chả biết nói lời gì để phá vỡ cái không khí này. Vân Lam cũng có chút khó chịu liền mở lời trước:

- Người tham ngộ hồn kỹ đến đâu rồi?

Quân Huyền thấy nàng mở lời trước liền cười cười đáp:

- Ta bước vào tiểu thành rồi. – Thanh âm vang lên mang theo sự tự tin không hề nhỏ.

Vân Lam phía đối diện thấy hần trả lời như vậy liền sắc ngưng nước nàng đang uống. Hai tuần đạt tiểu thành một huyền cấp hồn kỹ? Là đùa sao?

- Người nói thật? – Vân Lam vẫn còn chưa tin vào điều mình vừa nghe thấy.

Quân Huyền cũng chỉ gật đầu nhẹ coi như đáp án.

- Tốt, vậy thử thi triển nó đi.

Quân Huyền đứng dậy, phong thái uy nghiêm khác hẳn với bình thường, tay hần dơ nhẹ lên không trung, bắt đầu thôi động hồn lực. Hồn lực vừa được thôi động ra lập tức bành chướng, Quân Huyền còn chưa dừng lại tiếp tục thôi động hòa xà.

Hòa xà vừa hiện liền khiến những ánh nến trong phòng Vân Lam có chút rụt rè, không dám cháy lớn hơn. Cùng lúc đó hỏa xà đã dung hợp vào với hồn lực khiến hồn lực trong tay hần bỗng chốc trở lên rực rỡ.

Quân Huyền thấy hồn lực, hỏa hệ ổn thỏa liền sử dụng công pháp Hỏa Long Phần Thiên, khiến hồn lực hóa hỏa long. Công pháp vừa khai triển liền xuất hiện một đầu hỏa long gầm thét trên tay Quân Huyền.

- Lão sư người muốn tiếp thử không? – Quân Huyền tự tin nói.

- Được, coi như vận động sau bữa ăn a. – Vân Lam dứt khoát.

Nàng lập tức đứng dậy kéo Quân Huyền ra ngoài sân vườn biệt viện, nàng đứng cách Quân Huyền thêm một khoảng cách mới bắt đầu rat ay. Tay kết thủ ấn, hồn lực xung quanh như nghe theo sự điều khiển của nàng nhanh chóng tụ tập lại tạo thành một cái thuẫn trước người nàng. Chưa dừng lại ở đó, hai tay Vân Lam cũng bắt đầu thôi động hồn lực trong nội thể ra cùng cố cho thuẫn trước mặt.

Quân Huyền thấy nàng đã chuẩn bị xong liền dơ tay đánh tới. Một quyền mang theo hỏa long tiến thẳng tới Vân Lam với sóng xung kích cực kỳ đáng sợ, những vật không chắc chắn trên mặt đất sau khi bị hỏa long lướt qua biến tay tứ phía, có vật không chịu được độ nóng liền cháy thành tro bụi.

Oanh!

Thanh âm vang lên khi hỏa long tiếp xúc với thuẫn của Vân Lam, sóng xung kích tàn phá xung quanh khiến cỏ cây ngoài biệt viện không chịu được mà rung động mạnh mẽ.

Vân Lam thấy hỏa long mạnh mẽ như vậy khiến nàng có chút biến sắc. Hỏa long của Quân Huyền đánh tới sau khi va chạm với thuẫn của nàng không những không có dấu hiệu yếu đi, ngược lại càng công kích càng mạnh mẽ liên tục đánh tới thuẫn khiến thuẫn trên tay nàng có dấu hiệu vỡ ra.

- Tiểu tử này quả nhiên mạnh mẽ, dùng đẳng cấp nhân hồn sư lục tầng cũng không cản được công kích của hần. – Vân Lam nhìn hỏa long như vậy rồi nhận xét.

- Được, vậy thử bát tầng.

Thanh âm rơi xuống, hai tay Vân Lam lại lần nữa kết ấn hồn lực trong nội thể nàng lại được kéo ra ngoài tiến nhập vào thuẫn trước mặt. Hồn lực vừa thi triển làm thuẫn đang có dấu hiệu tan ra bỗng chốc trở lên cực kỳ chắc chắn.

Đối mặt với sự chắc chắn của thuẫn này lại là hỏa long đang dần suy yếu kia. Hần là phá được phòng ngự của nhân hồn sư tầng sáu đã khiến hỏa long trở lên yếu ớt, sau khi phòng ngự nâng thêm thì hỏa long như trứng trời đá, hoàn toàn không có cơ hội gồng phá tiếp.

Hỏa long phút chốc tan biến, hiển lộ ra Vân Lam vẫn đứng uy nghiêm ở đấy không chút xê dịch nào, đặc biệt là trên thuẫn cũng không có vết nứt nào. Quân Huyền nhìn thấy vậy cũng có chút ngạc nhiên, hần khi tấn công cảm tượng có thể phá tan phòng ngự nàng tạo ra vậy mà không được, là do hần quá yếu sao?

Vừa nghĩ đến điều này, tay hần nắm chặt lại khiến gân xanh còn nổi rõ hơn nữa. Hần bây giờ mới nhận ra, một nhân hồn sư như hần lấy đầu ra tư cách

kiêu ngạo? Khi ngoài kia có nhiều cường giả tuyệt thế muốn giết hắn chỉ cần động một ngón tay!

- Không nghĩ tới người luyện hồn kỹ nhanh như vậy? – Vân Lam từ trong biển lửa của hỏa long đi ra, miệng nhỏ nàng mở lời tám tấc khen Quân Huyền.

Còn phía đối diện, Quân Huyền nhận được lời khen lại không có chút vui tươi nào, ngược lại hắn nhìn Vân Lam cười khổ một cái rồi mí mắt dần sụp xuống. Thân hình hắn cũng không trụ được bao lâu liền đổ nhào xuống, may thay Vân Lam là huyền cảnh nên tốc độ nàng như chớp mắt liền đỡ được hắn. Tay nàng đưa nhẹ xuống tay hắn, chạm vào mạch:

- Hồn lực kiệt quệ? Tên này, rõ ràng biết luyện đan xong hồn lực không còn bao nhiêu mà vẫn cố thi triển hồn kỹ trước mặt ta để khoe khoang, đúng là ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Một đấu tất cả!

Sáng hôm sau.

- Đây là lần thứ hai ta ngất vì bị cạn sạch hồn lực rồi. – Quân Huyền ngồi trên giường nhìn qua cửa sổ mà nói.

- Hết thầy cũng là do ta quá yếu. – Quân Huyền thở dài một cái rồi bước xuống giường nhìn xung quanh thử.

Hắn lần này tỉnh dậy không còn ngạc nhiên, hỏi vội xem đây là phòng ai vì hắn đã quá quen thuộc nơi đây, hằng ngày hắn thường đến đây tu luyện không quen thuộc sao được, là phòng của phó viện trưởng.

- Tỉnh rồi thì ra ăn sáng đi. – Thanh âm từ trong mật đạo vang ra. Ngay sau thanh âm đó cũng là thân ảnh tuyệt vời của một mỹ nữ bước ra, Vân Lam hôm nay ăn mặc có chút khác hẳn, trên người nàng điểm trang phục màu vàng nhạt tinh tế, điều đặc biệt hôm nay nàng có động qua chút son phấn khiến gương mặt của nàng càng trở lên thanh tú, điểm lệ hơn bao giờ hết.

Quân Huyền hắn có chút ngất ngây trước vẻ đẹp của nàng, trong chốc lát hắn mới bừng tỉnh nhớ ra chính sự liên vội vàng nói:

- Lão sư, ta còn phải về luyện đan đã.

Đúng lúc Quân Huyền định vội vàng chạy đi thì Vân Lam lại điềm đàm đáp:

- Không cần về luyện đan môn đâu, ta đã xin Linh Mộng bảy ngày tiếp theo người theo ta tu luyện rồi.

- Lão sư người xin nghỉ cho ta làm gì vậy? Mà tận những một tuần a. – Quân Huyền hắn đang tính đến những viên đan dược trong một tuần này hắn có thể luyện ra liền cảm thấy xót xa.

Vân Lam ngồi xuống điềm đàm nói:

- Tuần tới học viện sẽ mở Huyền Cảnh và chỉ tân sinh mới được tham gia và người là đại diện cho hồn hệ tham gia nên đừng để ta và khoa thất vọng.

Quân Huyền nghe thấy nàng nói vậy liền tò mò hỏi tiếp: “Vậy khoa Huyền hệ ai đại diện?”

Nghĩ đến người đại diện một khoa vào huyền cảnh hắn là có tu vi cao nhất trong tân sinh, mắt Quân Huyền sáng rực lên chiến ý, hắn lâu lắm rồi chưa đánh một trận đã tay.

Vân Lam thấy vậy liền cười cười đáp nhẹ nhàng: “Tất cả tân sinh huyền hệ.”

- Tất... tất cả? Không phải người nói đại diện thôi sao? – Quân Huyền lắp ba lắp bắp hỏi lại, chiến ý kia bỗng chốc hụt tụt, nếu là một đấu một còn được đây là cân cả tân sinh một khoa sao hắn ho he nổi.

- À ta nói đại diện cho sang thôi, chứ tân sinh hồn hệ năm nay chỉ có mình người nên mình người tham gia huyền cảnh thôi. Còn huyền hệ họ bao nhiêu tân sinh thì ngần ấy người tham gia. – Vân Lam vẫn nhẹ nhàng đáp, có lẽ nàng đã quá quen với sự nhanh chóng nhụt chí của tân sinh hồn hệ khi nghe đối diện với tất cả huyền hệ.

- Ừc... - Quân Huyền nuốt nước miếng xuống, hắn không dám nghĩ tới thảm cảnh khi đối diện với tất cả tân sinh khoa huyền hệ a.

- Yên tâm, huyền cảnh không được sát hại đồng môn... - Vân Lam nói đến đây Quân Huyền sắc mặt mới biến chuyển tốt lên hơn một chút. Nếu như vậy hắn không lo chết nữa rồi.

- Cùng lắm ngươi tàn phế thôi! – Vân Lam để hân thờ thoải mái rồi mới dứt lời.

Sắc mặt Quân Huyền vừa mới tốt lên liền xám xịt lại. Hai đánh một không chột cũng què. . .đây là cả đám bu vào đánh a, tàn phế không thể tu luyện là chắc chắn.

Quân Huyền sau hai lần bị chấn nhiếp tinh thần liền nghĩ cách thoát khỏi nguy nan, hân vội hỏi:

- Lão sư, huyền cảnh này ta không đi có được không?

- Được... - Vân Lam nói đến đây nâng lại cười cười.

Quân Huyền nhận ra nụ cười này giống lần trước, mang đến cho hân sự nguy hiểm không hề nhẹ, mà lại nâng hình như chưa nói hoàn chỉnh về sau nếu như phật ý nâng hân sẽ còn thảm hơn nữa a.

Nghĩ đến đây, Quân Huyền liền toát mồ hôi hột liên tục, tay hân gãi gãi đầu nói:

- Ta hỏi vậy thôi nhưng vì vinh quang của hồn hệ, sao ta có thể bỏ chứ?

- Đúng là tiểu tử ngoan mà. – Vân Lam nghe vậy liền cười cười.

- Nhưng lão sư, người có thể cho ta mấy bảo vật để giữ được cái mạng tàn này không? – Quân Huyền ánh mắt nấn nỉ, động tác như thuận thực từ lâu liền tụt xuống giường, chạy...chạy tới gần chân nâng, ngồi xuống ôm chân nâng nấn nỉ.

Ôm chân thần chiêu.

- Chân của Vân Lam lão sư đúng là êm a. – Quân Huyền không quên cảm nhận thử.

Còn Vân Lam nâng thấy hân như vậy liền bật cười thành tiếng.

- Tiểu tử này...vậy mà bị dọa đến mức này. – Vân Lam thầm nghĩ: “Trêu hân thêm một chút!”

- Mấy bảo vật sao? Không được! – Gương mặt Vân Lam cương quyết.

Quân Huyền thấy nâng vô tình như vậy liền nói:

- Lão sư, người xem. . .ta bỏ luyện đan một tuần theo người luyện tập để đại diện hồn hệ vào huyền cảnh nguy hiểm, sợ là còn tay trắng đi ra. Nếu ta chuyên tâm luyện đan đã kiếm được chút đỉnh mà học viện cũng sẽ không hy sinh một luyện đan sư xuất sắc như ta đâu, đúng không?

Quân Huyền vừa nói vừa ôm chân nâng chặt hơn một chút.

Vân Lam nghe hân nói vậy liền cũng thấy hân nói có chút hợp lý, nếu hân là luyện đan sư thì hân không muốn đi nâng cũng không thể bắt ép, mà lại hân 16 tuổi đã luyện được đan được chạm tới nhị phẩm nếu hội đồng luyện đan biết được cũng sẽ trọng dụng. Nâng cười mỉm, nhìn Quân Huyền nói:

- Ta quên chưa nói với ngươi, huyền cảnh này như một cỗ lâm vậy, khi tiến vào liền sẽ nhanh chóng bị cỗ lâm tách đoàn ra, cũng vì thế mà ngươi giả bộ làm một học viên huyền hệ cũng không ai hay biết đâu. Mà vào huyền cảnh vừa là cơ hội, vừa là thách thức.

Vân Lam nói đến đây làm Quân Huyền tò mò liền hỏi lại:

- Vừa là cơ hội, vừa là thách thức?

- Đúng vậy, khi ngươi tiến vào huyền cảnh có thể kiếm được nguyên liệu luyện đan hoặc nguyên liệu có lợi cho tu luyện đẳng cấp cao cũng có. Ngoài ra còn có thể giết được yêu thú thì kiếm được yêu đan càng lợi cho tu luyện hơn, không thì bán đi, giá thành cũng không thấp. Đây là cơ hội.

- Còn thách thức, ngươi có thể gặp yêu thú cấp cao, hoặc là những đối thủ muốn cướp đồ của ngươi sẽ xảy ra chiến đấu, mà tại chiến đấu nơi nhiều ngươi là không hân khôn ngoan vì sẽ dẫn tới nhiều ánh mắt nhòm ngó hơn. – Sau một thời thần, Vân Lam đã giải thích xong.

- Ra vậy, thế cũng không hân là nguy hiểm lắm a. – Quân Huyền sau khi được Vân Lam lí giải liền cười cười, hân bây giờ mới buông ôm chân nâng ra, nắm ngón nắm lại thành nắm đấm dơ lên, nhìn vào Vân Lam nói:

- Lão sư yên tâm, ta sẽ cố gắng chiếm hết tài nguyên trong đó cho người xem – Vừa nói, Quân Huyền vừa cười một cách tự tin.

- Tốt, ý chí này được rồi đi tu luyện thôi.

Dứt lời, Vân Lam không chờ Quân Huyền đồng ý hay không liền lấy tay túm áo hân, cấp tốc tiến tới mặt đạo.

- A! Lão sư, ta còn ăn sáng đã. – Quân Huyền hân than lên khi bị kéo đi bắt ngờ.

- Không cần thiết nữa, tu luyện sẽ bổ sung năng lượng cho ngươi. – Vân Lam dứt lời mới quyết tâm kéo hân hân vào trong mặt đạo tu luyện.

Quân Huyền nghe vậy cũng chỉ biết méo mặt, mang theo bụng đói vào mật đạo tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bế quan

Khi vừa tiến vào mật đạo, Vân Lam tiến tới nơi có hai quyền trục, nàng nhẹ nhàng cầm lên đưa tới trước mặt Quân Huyền rồi cẩn trọng nói:

- Tu luyện được hai hồn kỹ này cũng sẽ giúp ngươi bảo vệ mình an toàn. Dù học viện có quy định cấm sát hại đồng môn nhưng cũng không thể không đề phòng bất trắc. Đặc biệt, ngươi còn đắc tội con trai viện trưởng thì nên cẩn thận, ông ta nhỏ nhen lắm. – Mỗi câu nói, lời nói Vân Lam đều muốn nhắc nhở Quân Huyền, làm Quân Huyền cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Hóa ra, Vân Lam là nữ nhân kiểu ngoài lạnh trong nóng a.

Ngoài mặt thì luôn lạnh lùng, nhưng trong thâm tâm luôn quan sát bảo vệ an toàn cho hân. Quân Huyền thấy liền cúi mình xuống, miệng đáp lại: “Cảm ơn người, lão sư.”

- Không cần như vậy đâu, hay lại định xin gì nơi ta. – Vân Lam cười cười, tiện tay xoa đầu Quân Huyền một cái.

Quân Huyền thấy nàng nói vậy liền cảm thấy ngượng ngượng, hân liền cúi mặt chính nhân quân tư đáp lại:

- Đầu có a, ta đâu phải người đào mò đâu.

- Ta trâu thôi, bắt đầu tu luyện đi. – Vân Lam dứt lời, cũng liền tới bệ đá của mình để tu luyện.

Quân Huyền cũng thế, tiến tới bệ đá của hân liền mở hai quyền trục hồn kỹ nàng đưa xem thử:

Một quyền là huyền cấp hạ phẩm – không minh thuận.

Một quyền là huyền cấp trung phẩm – ám tiên thiên.

Hai hồn kỹ này đều đáng quý với Quân Huyền. Hân chỉ mới bước vào tu luyện, có được hóa long phần thiên sức mạnh khủng bố nhưng tốc độ hoàn toàn không nhanh, chủ yếu sức mạnh chấn nhiếp mà với hồn lực của Quân Huyền có hạn cũng không thể thi triển ra nhiều hóa long được.

Có thêm không minh thuận, hân có thêm hồn kỹ phòng thủ chắc chắn, dù chỉ là hồn kỹ huyền cấp hạ phẩm nhưng với những tân sinh trong học viện hân là không mấy người có được. Lí do đơn giản vì muốn có được huyền cấp hồn kỹ hay huyền kỹ cần phải là đồ đệ, hoặc học trò ưu tú của cao tầng học viện. Có hồn kỹ này hân liền cảm giác tính mạng được bảo vệ hơn.

Còn ám tiên thiên, một hồn kỹ nhất kích tất sát. Hồn kỹ này có thể thôi động huyền lực hóa thành một ám tiên nhỏ, dù bề ngoài nhỏ nhưng bên trong có thể chứa uy lực cực lớn, nếu đủ lớn thì có thể một chiêu kích sát đối thủ, giết chết linh hồn đối phương trong nháy mắt. Một hồn kỹ ám sát chính hiệu.

Hai hồn kỹ này đều đúng cái hân thiếu của thiếu, vị mỹ nữ lão sư này đúng là hiểu lòng người mà.

Một tuần lễ âm đạm trôi qua, đối với khoa hồn hệ thì tuần lễ vừa rồi Quân Huyền và Vân Lam cùng bế quan chuẩn bị để cho huyền cảnh sắp tới. Nghĩ tới Quân Huyền tư chất tu luyện nhanh nhiều lão sư ánh mắt lại sáng lên muốn thu nhận hân là đồ đệ, nhưng nhanh chóng bỏ qua. Bởi vì họ biết đến Vân Lam còn chưa thể thu nhận hân cơ mà.

Nhưng họ đều có chung suy nghĩ là mong chờ sự thể hiện của Quân Huyền trong huyền cảnh sắp tới. Dù hồn hệ luôn bị huyền hệ áp đảo nhưng vẫn nuôi hi vọng có thể có những tân sinh chấp áp huyền hệ, và Quân Huyền – người đứng đầu bảo thiên thú học viện sẽ chính là điểm nhấn lần này. Nghĩ đến điều này, trên dưới hồn hệ không hân một phen nhao lên.

Trong luyện đan môn, khỏi phải nói tới, Linh Mộng cũng rất tò mò về hân bảy ngày này rốt cuộc tu luyện ra sao không chút hồi âm, nàng có mấy lần tính lên phòng phó viện trưởng nhưng đều bỏ qua, bởi nàng đã đồng ý bảy ngày tới không can sự việc hân tu luyện rồi.

Dù như thế nhưng nàng thật sự rất tò mò.

- Thanh Thúy lại đây... - Linh Mộng gọi đồ đệ đang chọn nguyên liệu luyện đan tới.

Thanh Thúy nghe thấy nàng gọi liền cấp tốc tới trước mặt Linh Mộng, thi lễ đáp:

- Sư phụ cho gọi..

- Quân Huyền hân có một tý tý cùng vào khoa hồn hệ ta đúng không? – Linh Mộng trí nhớ không hân là tốt, những thứ nàng không chú ý nhiều, nàng

đều rất nhanh quên.

- Đúng vậy ạ. – Ngược lại với Linh Mộng trí nhớ kém, đồ đệ của nàng trí nhớ lại rất tốt a.

- Coi như tỷ tỷ hần cũng là tân sinh hồn hệ ta, huyền cảnh tới cũng liền cho nàng tiến vào đi. – Linh Mộng dứt lời, liền lấy trong túi áo ra một giấy chứng chỉ tân sinh, hần là nàng đã chuẩn bị từ đầu để cho tỷ tỷ của Quân Huyền.

Thanh Thúy cầm lấy tờ giấy trên tay nhưng vẫn chần chờ đôi chút rồi nói tiếp:

- Sư phụ như vậy có quá nguy hiểm không? Theo ta biết thì nàng ấy không đủ huyền lực tiến vào huyền hệ nữa.

- Yên tâm, đây là cơ hội cho thực lực của nàng thăng tiến. À ngươi chọn mấy loại đan dược trị thương tốt đưa cho nàng, phòng trường hợp bất trắc. – Linh Mộng cẩn thận dặn dò đồ đệ của mình trước khi nàng đi ra nơi luyện đan môn đặc biệt.

- Dạ. – Thanh Thúy dứt khoát trả lời rồi mới khuất bóng.

- Quân Huyền tiểu tử, ta giúp ngươi đến đây thôi, còn cơ duyên của ngươi và tỷ tỷ ngươi phải tự nắm bắt lấy. – Nàng nhìn lên trời xanh rồi tự nói.

Dứt lời, nàng cũng tiến vào trong tìm nguyên liệu để luyện đan dược.

Biệt viện phó viện trưởng, trong mật đạo.

Vân Lam và Quân Huyền đồng thời mở mắt kết thúc tu luyện. Vân Lam thời gian vừa qua nàng cũng đắm chìm trong tu luyện hồn kỹ nên không hề để ý đến động tĩnh bên ngoài. Nàng vừa mở mắt liền nhìn Quân Huyền xem hần có đột phá gì hay không thì nàng liền bị đôi mắt chứa tinh quang kia của hần hút hồn.

Nàng ngấm nhìn đôi mắt tinh quang ấy liền có cảm tưởng liền lạc vào dòng sông ngân hà dài vô tận, mãi đến khi tinh quang biến mất nàng mới hoàn hồn.

- Tiểu tử ngươi lần này lại không có đột phá gì sao? – Vân Lam tò mò hỏi Quân Huyền khi nàng phát hiện hần cảnh giới vẫn vậy.

Hần lần trước mượn hồn lực hùng hậu đột phá hai tiểu cảnh giới, lần này nàng cũng sợ hần sắp đột phá nên chuẩn bị chu toàn nhiều bảo vật hơn, cung cấp hồn lực một cách mạnh mẽ. Nhưng điều ngạc nhiên là hần lại không có đột phá gì cả.

- Khiến người chê cười rồi, lần này ta chuyên tâm nghiên cứu hồn kỹ nên không có tu luyện nhiều. – Quân Huyền cười cười.

Vân Lam nghe vậy liền cảm thấy có chút trùng hợp, nàng và hần lại cùng nghiên cứu hồn kỹ a. Đồ mặt trong giây lát nhưng thay vào đó sự tò mò chiếm lĩnh nàng liền hỏi:

- Vậy hồn kỹ luyện đến đâu rồi?

- Nắm được một chút da lông rồi. – Quân Huyền nghiêm túc nói tiếp: “Nhưng cũng đủ để chi uy với huyền hệ.”

- Được lắm tiểu tử, giờ ngươi về chuẩn bị đi, ta tới nơi tập trung chuẩn bị vài thứ trước.

Thanh âm vừa rơi xuống cũng đồng lúc thân ảnh Vân Lam tan biến. Quân Huyền chứng kiến cảnh đấy cũng liền cảm than ra mặt: “Thân pháp thật nhanh.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đánh đổi

Quân Huyền cũng không chần chờ, liền sử dụng hồn lực phụ thể cấp tốc tiến về phòng để chuẩn bị đồ tiến vào huyền cảnh.

Quân Huyền vừa trở về liền thấy có một hồng y thiếu nữ đứng trước cửa phòng hần, nàng đứng im một chỗ nhưng gió đưa nhẹ tóc nàng bay, hồng y cũng được gió nâng lên một chút làm tạo ra hương vị say ngất lòng người của nữ tử.

Cửa phòng hần vốn lạnh ngắt nhưng ngờ có sự xuất hiện của nàng liền khiến cửa phòng trở lên ấm áp lạ thường. Quân Huyền nhìn bóng lưng liền đoán được đó là ai rồi, thiếu nữ ngoan ngoan luôn chờ hần như vậy còn ai ngoài Tiểu Ly tỷ của hần.

Quân Huyền tiến lại gần Tiểu Ly tỷ, tay hần đặt nhẹ lên vai nàng tính hù nàng một phen, nào ngờ nàng phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn. Nàng vội vàng né ra, tay còn tụ huyền lực tính đánh trả, nhưng khi chuẩn bị đánh tới liền nhận ra gương mặt đó là ai liền lập tức dừng lại tay.

Giương mặt đang nghiêm túc thiếu nữ kia dần trở lên đỏ đỏ một chút, nàng nở nụ cười khiến ánh nắng e thẹn rồi nói:

- Đệ về rồi sao?

Quân Huyền thấy phản ứng nàng nhanh như chớp mắt liền ngạc nhiên trong giây lát. Hắn quên mất hắn tiến bộ thì người khác cũng sẽ tiến bộ cùng hắn.

- Do ta mãi tu luyện quá, tỷ đợi ta lâu chưa? – Quân Huyền vội hỏi.

Vừa hỏi, hắn không quên mở cửa phòng tiến vào lấy một cái ghế cho nàng hỏi.

- Ta mới tới đây một chút thôi.

Nàng cười cười đáp. Quân Huyền nhìn nụ cười của nàng có chút ngất ngây, hóa ra nàng cười lại đẹp đến vậy. Quân Huyền búng tỉnh, đưa ghế cho nữ thần ngồi rồi nói tiếp:

- Tỷ đến tìm ta vì huyền cảnh mở sao?

- Đúng vậy.

- Tỷ có tham gia huyền cảnh không? – Quân Huyền hỏi trọng tâm vấn đề hắn đang lo lắng, hắn chỉ sợ nàng theo hắn với thân phận người hầu, không được tiến vào huyền cảnh nàng sẽ cảm thấy tủi thân lắm.

Thấy gương mặt có chút buồn của Quân Huyền, Tiểu Ly liền hiểu hắn đang nghĩ gì. Nàng đứng dậy, tay đưa lên mặt hắn nắn nắn nhẹ một cái rồi nói:

- Ta đương nhiên tham gia rồi, tất cả nhờ Linh Mộng lão sư sắp xếp đấy.

Quân Huyền nghe đến đây liền vui tươi trở lại, hắn nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi xuống rồi nói:

- Vậy ta lại được tỷ bảo vệ rồi.

- Là đệ bảo vệ ta mới đúng, tu vi của đệ hẳn là ta không theo kịp rồi. – Tiểu Ly nhìn Quân Huyền với ánh mắt có chút ngưỡng mộ.

- Tỷ sẽ sớm vượt ta thôi mà, vừa nãy phản ứng và ra chiêu của tỷ hẳn là tu vi có đại tiến. – Quân Huyền nghĩ lại cách phản ứng của nàng vừa nãy liền có chút run run, bộ pháp nàng quá thuần thục nếu không phải nàng dùng tay kịp thời sợ hắn đã ăn một chưởng.

- Đúng vậy, nhờ công pháp đệ đưa tu vi ta tiến triển nhanh hơn trước nhiều, ta đã huyền lực bát tầng rồi. Vào huyền cảnh cũng là tìm cơ duyên đột phá. – Ánh mắt Tiểu Ly trở lên kiên định.

- Yên tâm, ta sẽ giúp tỷ. – Quân Huyền cười cười đáp lại.

Nếu hắn không tìm được nguyên liệu giúp nàng đột phá lần này đi chăng nữa thì hắn có thể luyện vài viên dương nguyên đan, đan dược này được tích mệnh giúp nàng đột phá nhân cấp không phải không thể.

- Tỷ chờ ta chút, ta soạn đồ đã. – Quân Huyền vừa dứt lời liền nhìn thấy Tiểu Ly nhẹ gật đầu, hắn không muốn mỹ nhân chờ lâu nên liền nhanh chóng tiến vào trong phòng.

Quân Huyền tiến vào trong liền chọn mấy bộ đồ, và lấy cả đan dược Linh Mộng chu đáo chuẩn bị để trên bàn cho hắn và mang đi. Trước khi bước ra khỏi cửa, Quân Huyền quay đầu nhìn Linh Nhi một cái rồi hỏi:

- Ta sắp vào huyền cảnh ngươi muốn đi theo không?

Quân Huyền hắn đang tìm thêm trợ thủ đắc lực, Linh Nhi từng là tân sinh nên nàng đã tiến vào huyền cảnh một lần. Như vậy nàng có thể đã quen thuộc địa hình một chút, có nàng dẫn đường liền sẽ đỡ hơn tự mò a. Cộng thêm hồn lực của nàng không yếu, có nàng giúp cũng sẽ giúp nhiều trong các trận chiến không may xảy ra.

- Sao? Huyền cảnh ta có muốn nhưng ta chỉ là tàn hồn không ra ngoài ánh nắng mặt trời được. – Linh Nhi ánh mắt bừng sáng trong vài hơi thở rồi liền tự dập tắt.

Quân Huyền thấy nàng có ý muốn liền cười rồi nói tiếp:

- Ta đã hỏi ý kiến ngươi, đương nhiên có cách giúp ngươi tiến vào huyền cảnh.

Dứt lời, không để Linh Nhi tò mò hỏi lại, Quân Huyền thò tay vào trong túi áo, lấy ra một dây truyền nhỏ, mà điều đặc biệt trên dây truyền ấy có một bông hoa được điêu khắc hoa văn cực kỳ điêu luyện khiến nó trở đẹp mắt hơn bao giờ hết.

Lai lịch của bông hoa này đương nhiên là có từ chỗ Vân Lam. Nàng để nó ở trên bàn trang điểm như là món đồ trang sức đẹp mắt không có gì hơn, nhưng Quân Huyền được tiên bồi chỉ điểm liền biết bông hoa đó có năng lực đặc biệt, có thể dưỡng hồn. Có nó linh hồn trú ngụ ở trong sẽ càng được ngưng luyện hơn và điều đặc biệt là linh hồn chỉ cần ở trong bông hoa đó liền ra ngoài ánh nắng mặt trời bình thường.

Quân Huyền tay cầm bông hoa hướng tới Linh Nhi rồi nói:

- Đây là bảo vật dưỡng hồn, ngươi dùng ý niệm chui vào đây, ta sẽ đưa ngươi đi huyền cảnh cùng.

Linh Nhi nhìn Quân Huyền với ánh mắt có chút nghi hoặc. Dù chứng kiến đủ bản lĩnh của Quân Huyền nàng tin hẳn có thể giúp nàng, trước mắt giúp nàng có bảo vật dưỡng thân nhưng mà bảo vật dưỡng hồn cực đắt, hẳn lại chỉ mới vào luyện đan môn sao có đủ kinh tế để mua được.

- Ngươi không lừa ta chứ.

Quân Huyền nghe vậy liền lạnh lùng đáp lại:

- Ta có rảnh lắm đâu mà lừa ngươi.

Linh Nhi nghe vậy cũng yên tâm hơn, nàng dùng một ý niệm thu toàn bộ linh hồn tiến vào bông hoa nhỏ này. Vừa tiến vào bông hoa, nàng có được cảm giác dễ chịu hơn bao giờ hết, mà linh hồn nàng đang yếu ớt dần đi nay lại có tiến triển tốt hơn hẳn lên. Chưa dừng lại ở đó, khi nàng vừa tiến vào Quân Huyền liền cảm bông hoa đưa ra nơi có ánh nắng mặt trời.

Nàng còn tưởng đã bị Quân Huyền lừa một hố để hấp thụ tinh hoa sau khi nàng tan biến nhưng hoàn toàn không phải, nàng ngược lại không có chút tổn thương nào.

- Ta không lừa ngươi chứ? – Quân Huyền thanh âm âm lãnh hỏi.

- Là ta lấy bụng tiểu nhân so đo với quân tử. – Linh Nhi từ trong bông hoa truyền ra âm thanh, thanh âm này mang theo sự xấu hổ của nàng.

- Nhưng mà sao ngươi lại đưa ta vào huyền cảnh? Ta chỉ là một linh hồn yếu ớt cũng không có tác dụng gì lớn? – Linh Nhi hỏi Quân Huyền vấn đề trọng tâm nàng đang tò mò.

- Hồn lực đúng là có tác dụng bổ sung tu vi cho linh hồn, nhưng Linh Nhi, ngươi lại khác.

- Ngươi bị người ta ám hại, hấp thụ hồn lực cũng không hề có tác dụng với ngươi. Ngươi muốn tăng tu vi, tăng cường độ linh hồn chỉ có âm khí là cách duy nhất. Nên ta dẫn cô vào huyền cảnh, nơi đó khác học viện này có nhiều âm khí giúp cô bổ sung tu vi. – Quân Huyền giảng giải một thời thần cho Linh Nhi.

Nghe Quân Huyền nói vậy nàng mới ngộ ra, hóa ra trước đây nàng cố hấp thụ hồn lực giúp tăng sức mạnh linh hồn của nàng là vô ích. Dù Quân Huyền nói như vậy cũng giúp nàng giải đáp thắc mắc trong lòng bấy lâu nhưng lại sinh ra cái khó khăn mới, nàng không biết cách hấp thụ âm khí để tăng tu vi.

- Nhưng ta không biết cách hấp thụ âm khí, Quân Huyền ngươi có cách giúp ta không? – Linh Nhi mở rộng nài nỉ một chút

- Trước nay chỉ có ta nài nỉ người khác thì được, chứ không có người khác nài nỉ ta. – Quân Huyền thấy nàng như vậy liền nói.

Linh Nhi nàng biết Quân Huyền đang muốn nàng đánh đổi, chứ không phải là có thể được hẳn cho không. Nàng lập tức hỏi lại:

- Vậy ngươi muốn ta đánh đổi gì?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiến vào Huyền Cảnh

- Vậy ngươi muốn ta đánh đổi gì?

- Ngươi quả thật thông minh, ta không những có thể cho ngươi công pháp cắn nuốt âm khí mà còn tái tạo nhục thân cho ngươi, nhưng ta cần ở ngươi một sự trung thành tuyệt đối.

Linh Nhi nghe điều kiện mê hoặc như vậy không do dự chút nào liền trả lời:

- Ta đồng ý.

- Nói miệng không dễ tin, ta lập khế ước. – Quân Huyền dứt lời liền thấy Linh Nhi đã xuất hiện trước mặt hẳn.

Hắn là nàng biết khế ước cần những gì nên lập tức xuất hiện. Quân Huyền cắn đầu ngón tay khiến máu nhỏ ra, máu vừa nhỏ ra Quân Huyền liền đưa ngón tay lên không trung. Trên không trung, hắn sử dụng máu từ đầu ngón tay vẽ ra một bùa chú khế ước, bùa chú khế ước vừa xuất hiện liền tiến tới

Linh Nhi.

Trong vài hơi thở bùa chú liền nhập vào trong linh hồn của nàng. Linh Nhi như cảm nhận được biến động trong linh hồn, nàng không chút phản kháng nào, nàng lựa chọn quy thuận. Một khi nàng chọn quy thuận cũng là đồng thời nàng sẽ không bao giờ dám phản bội hắn dù một lần. Nếu không kết cục sẽ là thân hồn tự nổ trước khi chạm tới chủ nhân hay có ý nghĩ hại chủ nhân. Dù sao đi theo một người tiền đồ vô lượng như Quân Huyền nàng cũng không hề bị thiệt. Sau khi thủ tục hoàn tất, Linh Nhi lập tức quỳ xuống, miệng nhỏ của nàng cung kính nói:

- Linh Nhi bái kiến chủ nhân.

- Được rồi. – Quân Huyền gương mặt lạnh lùng mới nở nụ cười.

Hắn nhìn Linh Nhi đang quỳ kia liền đỡ nàng đứng dậy, tay hắn lấy từ trong áo ra một quyển sách. Trên quyển sách có ghi ba chữ ‘Thiên Âm Quyết’.

- Đây là công pháp như ta đã hứa. Linh Nhi, ngươi cố gắng tu luyện đi. Có công pháp này thì ngoài hút âm khí ra, ngươi có thể sử dụng để hút tinh hoa từ mặt trăng nữa. – Quân Huyền vừa đưa nàng quyển công pháp vừa giải thích.

Còn Linh Nhi, hai tay nàng đỡ quyển sách như báu vật thượng cổ, nàng có mơ cũng không nghĩ tới nàng sắp trở lại thiên tài ngày nào.

- Tạ chủ nhân ban pháp. – Linh Nhi cung kính nói.

- Đi thôi, chúng ta khuấy đảo huyền cảnh một phen, cho huyền hệ biết: hồn hệ có ta là sẽ không sợ huyền hệ. – Quân Huyền hắn nói với nụ cười tự tin, ánh mắt rực chiến ý.

- Vâng. – Dứt lời, Linh Nhi liền tới vào bông hoa nhỏ, chuẩn bị xuất phát tới huyền cảnh, khuấy đảo phong vân.

Chuẩn bị chu toàn, Quân Huyền mở cửa nhìn Tiểu Ly tỷ rồi nhanh chóng tiến tới, tay nắm lấy tay nàng.

- Đi thôi Tiểu Ly tỷ.

- Ừm.

Tiểu Ly thanh âm mang theo sự ngượng ngùng, ai nghĩ được hắn lại cầm tay nàng bắt ngờ thế này chứ.

Khi Quân Huyền và nàng tiến tới nơi tập trung của học viên chuẩn bị tiến vào huyền cảnh, tại đây mà hắn vẫn còn cầm tay nàng, thậm chí còn cầm chắc chắn hơn như sợ lạc mất nàng vậy, khiến sự e thẹn của thiếu nữ trong nàng nổi lên một cách mãnh liệt, gương mặt nàng ửng đỏ hơn nữa.

Quân Huyền nhìn qua một lượt học viên cũng không khỏi ngạc nhiên, vậy mà lại đông thế này, nếu nhìn sơ qua cũng thấy được tới 70, 80 người rồi. Mà quan trọng là trong số đông đó chỉ có hắn và Tiểu Ly từ hồn hệ, còn lại là từ huyền hệ.

Bất giác khi Quân Huyền đang mãi nhìn xung quanh thì từ trên bục cao cao kia có vài thân ảnh xuất hiện. Những thân ảnh này toàn là cao tăng của học viện, trong đó đương nhiên không thể thiếu Vân Lam lão sư rồi.

Trong những thân ảnh kia, có một thân ảnh nam tử trẻ trung đi ra, nam tử này thân người cao ráo, gương mặt đã ở độ tuổi trung niên nhưng vẫn ánh lên sự không hề chính trực chút nào. Nam tử này cư nhiên là viện trưởng của học viện. Nam tử vừa xuất hiện liền khiến đám đông đang ồn ào liền trở lên im lặng. Nhìn đám đông yên ắng, nam tử này mới lên tiếng:

- Tất cả học viên đã đến đủ rồi, vậy thì bây giờ ta sẽ mở huyền cảnh nhưng trước khi mở ta có vài lời muốn nhắc:

- Trong huyền cảnh có thể nâng cao tu vi nhưng cũng sẽ phải đối mặt với những khó khăn, Những yêu thú trong huyền cảnh có thể là khó khăn lớn nhất, những yêu thú này từ nhất cấp đến tam cấp, nên nếu không tiêu diệt được liền chạy bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.

Nghe nam tử kia nói vậy đám đông không khỏi sửng sò, ngạc nhiên ra mặt, có những người liền bàn tán lên:

- Còn có cả yêu thú tam cấp sao?

- Tân sinh đối mặt với nhất cấp đã không có được mấy ai, vậy mà có tam cấp là muốn nộp mạng rồi.

Nam tử kia nghe bên dưới ồn ào liền khó chịu lên tiếng:

- Tất cả im lặng, huyền cảnh năm nay như mọi năm:

- Ba người từ huyền cảnh ra có thể lấy được huyền tinh của yêu thú nhiều nhất sẽ có cơ hội tiến vào Huyền Dương Trì tu luyện. Tính điểm như sau:

Một huyền tinh yêu thú tam cấp bằng 50 huyền tinh yêu thú nhất cấp và bằng 30 huyền tinh yêu thú nhị cấp.

Một huyền tinh yêu thú nhị cấp bằng với 20 huyền tinh yêu thú nhất cấp.

Tiếng nói nam tử vừa dứt, tiếng đám đông lần nữa ồ ạt vang lên:

- Kia tiến vào Huyền Dương Trì tu luyện đây, cơ hội hiếm hoi đây.

- Đúng vậy, ta còn nghe nói vào Huyền Dương Trì có thể nâng cao tu vi, tẩy rửa tạp chất nâng cao cốt tủy nữa.

- Phần thưởng năm nay hậu hĩnh thật vào Huyền Dương trì phải là học viên có nhiều công hiến cho học viện mới được vào, vậy mà lần này lại được ban bố ra cho tân sinh.

Quân Huyền hẳn nghe từ bàn luận từ đầu đến cuối cũng chỉ im lặng với suy nghĩ: “Huyền dương trì lần này ta phải tiến vào.”

Khi đám đông đang bàn tán xôn xao lẫn lẫn vừa thì nam tử kia lại tiếp tục nói với thanh âm nặng nề hơn.

- Tất cả im lặng, bây giờ huyền cảnh bắt đầu mở.

Thanh âm vừa dứt, nam tử liền dơ tay lên không trung, từ tay nam tử trung niên này bắt đầu tụ một xung lượng huyền lực cực lớn. Xung lượng huyền lực này đủ khiến cho không gian có chút như bóp méo.

Từ không gian đang vặn vẹo kia hiện ra một cánh cổng khổng lồ, viện trưởng trực tiếp đánh thẳng huyền lực vào cánh cửa khổng lồ ấy khiến cánh cửa bật mở ra. Cánh cửa vừa bật mở liền tràn ra học viện một không khí thoải mái, không khí mang theo sinh mệnh lực, huyền lực và hồn lực cực kỳ lớn.

Nhiều học viên cảm tưởng như chỉ cần tiến vào cánh cửa ấy, tu luyện thêm một chút là sẽ đột phá được tiểu cảnh giới.

- Học viên tân sinh tiến vào huyền cảnh.

Thanh âm vừa dứt liền khiến nhiều học sinh tân sinh không kiềm chế được mà nhanh chân chạy vào, nhiều học viên có tu vi hay huyền kỹ thuật tiến liền phòng vào, mấy chục thân ảnh liên tiếp phóng qua cánh cửa.

Quân Huyền nhìn Tiểu Ly tỷ một cái rồi nói:

- Đi thôi Tiểu Ly tỷ, nắm lấy cơ hội đột phá.

Tiểu Ly nghe hẳn nói vậy liền gật đầu chần chẫn. Quân Huyền nhận được tín hiệu hồi âm liền kéo nàng cùng tiến vào huyền cảnh. Với tốc độ của hẳn chỉ trong vài hơi thở là qua cánh cổng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Gặp cường địch

Cả hai cùng lúc tiến vào huyền cảnh. Quân Huyền và Tiểu Ly vào huyền cảnh thì thấy có nhiều thân ảnh đã tới trước họ, nhưng chỉ là số ít hẳn là các học viên khác đã tiến vào trong. Bề ngoài huyền cảnh không có đặc biệt, chỉ là một thảm cỏ có phần rộng lớn.

- Chắc phải đi vào trong mới có nhiều bảo bối.

Đây là suy nghĩ của nhiều học viên trong đó có cả Quân Huyền và Tiểu Ly.

Quân Huyền vẫn nắm tay Tiểu Ly bước xong trong, vừa tiến vào trong mấy bước thì thảm cỏ xanh rộng lớn liền biến mất khỏi tầm mắt. Trên không trung xuất hiện rất nhiều sương mù, chỉ trong vài hơi thở sương mù bắt đầu che khuất các học viên khiến không ai nhìn thấy ai.

Gió lùa qua bàn tay Quân Huyền khiến hẳn cảm thấy lạnh lạnh, khác hẳn với sự ấm áp khi hẳn nắm tay Tiểu Ly. Nhìn xuống thử, Quân Huyền hẳn có chút giật mình, hẳn với Tiểu Ly tỷ đã bị tách từ bao giờ không hay, đến nắm tay còn bị tách một cách không hay biết.

- Là do sương mù che khuất tầm nhìn sao? – Quân Huyền hẳn tò mò tự hỏi.

Suy nghĩ vừa hiện, Quân Huyền hẳn liền lấy tay gạt thử lớp sương mù trước mặt nhưng ngay khi sương mù này vừa gạt bỏ liền có một lớp sương mù khác thay thế. Sương mù dày đặc khiến xung quanh trở lên lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Quân Huyền hẳn hiểu đứng đây cũng sẽ vô ích, muốn tìm được bảo vật hay Tiểu Ly chỉ có đi vào trong.

Quân Huyền khi vừa tiến qua lớp sương mù thì trời đã sầm tối, không rõ là do thiên nhiên tạo vật ở đây tạo nên hay hẳn mất thời gian cả ngày mới đi qua được lớp sương mù. Cũng cùng lúc đó, vừa qua lớp sương mù xuất hiện trước mặt hẳn là một thảo dược luyện đan.

- Huyết hải hoa sao?

Hắn nhìn kỹ một lúc nhận ra không có gì bất thường mới tiến tới, tay ngắt thảo dược nhanh chóng đưa vào tay nải mang theo. Cho thảo dược vào tay nải Quân Huyền không thể không cảm thán lên lời:

- Hóa ra đây là cơ hội mà Vân Lam lão sư nói tới, thiên tài địa bảo linh dược có đủ, huyền lực hồn lực cũng nồng đậm hơn nhiều bên ngoài.

Cảm nhận thử huyền lực và hồn lực không có ám hại gì Quân Huyền mới thôi động đồng thời hai công pháp Thôn Hồn Quyết và Thiên Địa Tạo Hóa Công giúp hắn hấp thu đồng thời huyền lực và hồn lực.

Cảm nhận huyền lực và hồn lực được hấp thu vào nội thể một cách mạnh mẽ, Quân Huyền mới cười thầm rồi tiến đi tìm dược liệu hay pháp bảo. Quả nhiên như Vân Lam nói, rất nhiều thảo dược được nuôi dưỡng trong huyền cảnh, Quân Huyền không mất công tìm lâu thì hắn tìm thấy được thảo cấp thấp nhưng quan trọng là bên cạnh thảo dược cấp thấp có một cây dược thảo nhị phẩm có thể giúp đột phá Hồn lực: Thiên Hồn hoa.

- Dược liệu là nhiều khi không mà có. – Quân Huyền cảm thảo dược trong tay mà cảm thán ra lời. Phúc lợi như này quá lớn rồi, nếu tìm được thêm mấy chục cây hắn lại tiếp tục đột phá không phải không có khả năng.

Bỗng nhiên Quân Huyền hắn có chút rơi vào trầm ngâm: “Dược liệu nhị phẩm sao có thể dễ dàng có thể này được? Không có yêu thú bảo vệ gì sao?”

Quả nhiên như hắn suy đoán, qua vài hơi thở bắt đầu có tiếng gầm gừ khe khẽ vang lên.

- Ừc.

Quân Huyền nuốt nước miếng một cái rồi liếc sang phía phát ra tiếng động. Hắn chỉ thấy thoang thoảng trong bụi cây có đôi mắt đỏ như máu đang nhìn chăm chăm vào hắn, mà bao trùm đôi mắt đỏ là thân ảnh to lớn như một cự bảo, tư thế đang chuẩn bị vỗ tới con mồi.

Quân Huyền nhìn thoáng tư thế và khí thế nó phát ra liền nhận dạng được, hắn và yêu thú này không cùng đẳng cấp, ít nhất yêu thú này đã đạt tới nhị cấp yêu thú rồi. Mà đối phó với nhị cấp yêu thú sao...? Hắn chỉ có một cách mà cách này chỉ dùng một từ đã diễn tả được hết, đó là “chạy”.

Suy nghĩ thoáng qua, Quân Huyền tụ hồn lực phụ thể, không chần chừ đạp chân xuống đất tạo lực lớn bắn hắn bay xa yêu thú hơn một chút. Vừa tạo được khoảng cách Quân Huyền liền tiếp tục sử dụng hồn lực phụ thể để chạy nhanh hơn.

Đang chạy, bỗng nhiên trong đầu hắn nảy ra một suy nghĩ cực kỳ liều mạng:

- Yêu thú nhị phẩm, nếu giết được nó có được huyền tinh của nó thì cơ hội tiến vào huyền dương trì của ta càng cao.

Suy nghĩ vừa dứt, Quân Huyền hắn đạp chân ghi mạnh xuống mặt đất giảm tốc độ lại. Quân Huyền hắn giảm tốc khiến yêu thú kia cũng giảm tốc theo để phòng bị.

Không để cho yêu thú nghỉ ngơi, hắn vừa giảm tốc liền sử dụng hồn kỹ của võ hồn, “quán quanh” được sử dụng, những dây leo từ võ hồn ngọc huyền thảo của hắn nhanh như thiểm điện tiến thẳng tới yêu thú hình báo kia tấn công.

Mãnh thú này cũng không có chút run sợ, ngược lại thấy con mồi phản kháng còn hăng máu hơn, báo yêu lấy móng vuốt của mình nhảy tới chỉ trong vài nhát chém bằng móng vuốt yêu thú đã hóa giải thế công bằng võ hồn của Quân Huyền.

Nhưng Quân Huyền chưa dừng lại ở đó, tay hắn đằng sau đang thôi động sát chiêu, hồn lực cường đại và hỏa xà được thôi động một cách mạnh mẽ. Quân Huyền kết hợp hồn lực và hỏa hệ lại, miệng bắt đầu thôi động công pháp Hỏa Long Phản Thiên.

Rống.

Hỏa long vừa hiện liền được Quân Huyền đánh tới yêu thú, hỏa long mang theo hồn lực cường đại gầm thét mà lao tới báo yêu. Hỏa lực rực lửa trên đường đánh tới còn đốt trụi những ngọn cỏ nơi đây. Còn báo yêu vừa tiếp xong võ hồn Quân Huyền, báo yêu đáp đất để đối mặt với hỏa long này, không chút do dự, trên móng vuốt yêu báo bắt đầu xuất hiện yêu lực của yêu thú bao trùm.

Yêu lực từ sắc bắt đầu tạo hộ thuẫn mạnh mẽ, báo yêu đang sử dụng “ám tử trảo” để tiếp đòn hỏa long của Quân Huyền. Một lần nữa báo yêu nhảy lên sử dụng ám tử trảo đánh tới đầu hỏa long. Hỏa long cường đại, mạnh mẽ như thế nhưng khi tiếp xúc với ám tử trảo liền tan biến trong không trung.

Dù hỏa long tan biến tưởng chừng Quân Huyền là yếu thế nhưng hoàn toàn không phải, ám tử trảo khủng bố yêu lực của yêu thú cũng tan biến.

Quân Huyền nhìn thấy một màn này cũng mỉm cười.

- Ngang sức?!

Quân Huyền hắn mỉm cười vì điều nhân huyền cảnh hay nhân hồn sư đánh được ngang sức với nhị cấp yêu thú là quá phi lý. Kể cả cho nhân cảnh đạt tới đỉnh phong cũng là không thể, thậm chí căn cơ yếu còn sẽ bị một chém liền lia đời.

Yêu báo mặt bắt đầu co lại trong cực kỳ hung tợn, nhị cấp yêu thú như nó mà đánh ngang với nhân hồn sư điều này làm nó không chấp nhận được, dù chưa phải toàn bộ lực lượng của nó được thi triển nhưng ám trảo vừa rồi cũng đã tới sáu thành lực lượng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Giết yêu thú - Gặp ma nữ

Quân Huyền nhìn yêu thú gặm gừ khó chịu thì liền sử dụng tới hồn kỹ mới luyện được chút da lông “ám tiên thiên”. Từ đầu bàn tay Quân Huyền bắt đầu cô động tích tụ hồn lực lại, hồn lực sau vài lần được rèn luyện liên tục tập trên bàn tay hần, hồn lực tụ tập lần này biến thành một vật nhọt hoắt như đầu thương của binh khí.

Hồn lực của Quân Huyền tụ tập sắc bén đến mức ngọn gió lướt liền có thể chém thành đôi. Đây là ám tiên thiên theo kỹ năng Quân Huyền tự tạo thành, đúng là ám tiên thiên sẽ tạo ra hồn lực sắc bén, nhọn hoắt để giết đối thủ trong nháy mắt, nhưng ám tiên ấy vừa tạo ra liền phóng thích tấn công, còn của Quân Huyền ngược lại. Hần giữ ám tiên trên đầu bàn tay như thế sẽ giúp bàn tay mềm yếu tạo thành vũ khí chí mạng.

Đối diện phía báo yêu thấy một màn này cũng không khỏi kinh hãi. Hồn lực của tên này chỉ mới là nhân hồn sư nhưng sự thao túng rèn luyện lại rực kỳ nhuần nhuyễn.

- Dù vậy cũng chỉ là một tiểu hồn sư yếu đuối.

Với suy nghĩ như vậy, báo yêu lần nữa tạo thành “ám tử trảo”, kỹ năng bao bọc cả hai móng vuốt sắc nhọn nhanh chóng lao tới tấn công Quân Huyền. Quân Huyền cũng không chần chừ, thấy báo yêu lao tới tiến công liền tiếp đón.

Keng

Thanh âm vang lên khi báo yêu đánh tới, từ phía trên dáng xuống một ám tử trảo. Quân Huyền bên dưới cũng dùng ám tiên thiên chống trả. Hai vật sắc bén va chạm không phân thắng bại. Hồn lực và yêu lực từ từ thế đối đầu bắt đầu chèn ép lẫn nhau, dù yêu lực của yêu thú cấp hai nhưng lại không chiếm chút thượng phong nào của Quân Huyền.

Khi tiến đòn này của yêu thú, Quân Huyền hần cười nhạo hiểm. Tay còn lại bắt đầu thôi động huyền lực, sử dụng địa cấp huyền kỹ Long Đế Ấn.

Long đế ấn vừa được thôi động liền tạo một hư ảnh cự ấn có cửu long bao quanh, khí thế phát tán ra cũng cực kỳ cường bạo khiến cây cối xung quanh có chút nghiêng ngả.

- Lần trước, ta chưa bước vào nhân huyền cảnh không thể phát huy được nhiều huyền kỹ này. Lần này, ngươi sẽ là thứ đầu tiên được chứng kiến thực lực chân chính của ta.

Quân Huyền mặt đối mặt với báo yêu không có chút run sợ nào, ngược lại còn cười khuấy. Sau vài hơi thở, Quân Huyền cấp tốc lùi lại. Hai tay bắt đầu kết ấn một cách nhanh chóng, huyền lực xung quanh cơ thể bắt đầu bánh chướng hiển lộ ra cảnh giới nhân huyền cảnh.

Huyền lực hùng hậu dần kết thành một ấn chương, ấn chương vừa khởi tạo ra Quân Huyền liền chỉ hướng đánh tới báo yêu, miệng hần chỉ dứt đúng một từ: “trấn”.

Long ấn đánh tới kia, yêu thú không dám khinh dễ, miệng báo yêu mở ra, từ trong miệng báo yêu bắt đầu tạo thành một vòng xoáy tử sắc. Vòng xoáy tử sắc nhanh chóng tụ tập yêu lực trong cơ thể phun trào mạnh mẽ tiếp long ấn.

Quân Huyền cũng như chỉ chờ có vậy, hần thôi động cả huyền lực lẫn hồn lực phụ thể. Chân đạp mạnh xuống đất phóng tới báo yêu với tốc độ nhanh như thiểm điện, thậm chí tốc độ báo yêu là nhanh nhất trong các loài ở huyền cảnh này nhưng so với tốc độ Quân Huyền lúc này vẫn dưới một bậc.

Đầu bàn tay có ám tiên thiên kia hướng tới đầu báo yêu, chỉ trong chớp mắt Quân Huyền lướt qua thân ảnh báo yêu với một câu nói lạnh lùng:

- Nhân lúc ngươi tụ yêu lực đối chọi với long ấn của ta, dùng ám tiên thiên nhất chiêu kích sát.

Thanh âm rơi xuống cũng là lúc đầu báo yêu lia khỏi cổ, máu không ngừng tuôn ra. Yêu lực phút chốc tan biến, long đế ấn thắng thế cứ vậy đánh xuống thân thể báo yêu một cách mạnh mẽ. Thân thể báo yêu cũng không hề chịu nổi kích nhận lần này liền tan biến không mảnh xác. Chỉ là lúc báo yêu tan biến để lại một viên huyền tinh của nó.

- Học, học – Quân Huyền sau khi đánh thắng yêu thú liền ngồi xuống đất mà thở dốc, trận chiến này đúng là thắng nhưng có hơi thảm. Huyền lực và hồn lực như đã cạn kiệt, nếu không phải hần vội uống vài viên đan dược thì đã ngã ra đây ngay lập tức rồi.

Qua một thời thần nghỉ ngơi, Quân Huyền liền tiến tới nơi báo yêu tan biến lấy thành quả của mình. Huyền tinh của nhị cấp yêu thú cư nhiên được cất gọn gọn trong áo, hần không dám để ngoài tay nài như linh thảo chỉ vì sợ bị trộm hoặc cướp.

Quân Huyền hần phát hiện thời gian hần chiến đấu với báo yêu khá lâu, đến mức chuyển từ trời tối sầm đến lúc mặt trăng đã lên cao. Nhìn mặt trăng, hần không quên gọi Linh Nhi ra

- Linh Nhi ra ngoài hấp thụ tinh hoa từ mặt trăng này.

Thanh âm vừa dứt, trước mặt Quân Huyền liền xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, thân ảnh này đương nhiên là Linh Nhi. Nàng vừa xuất hiện liền thi lễ cảm ơn, xong bắt đầu ngồi tu luyện theo công pháp hần đưa.

Quân Huyền nhìn quần áo tả tơi của mình rồi hướng tới Linh Nhi nói:

- Vậy cô ở đây tu luyện đi, ta phải đi tìm nơi rửa trần và thay y phục đã, đầu thể mặc đồ rách như này.

- Vâng, chủ nhân. – Linh Nhi vừa đáp vừa nhẹ gật đầu.

Nhìn Linh Nhi hấp thụ tinh hoa từ mặt trăng khiến tu vi có chút tiến Quân Huyền mới yên tâm đi tìm thử dòng suối. Vừa đi tìm dòng suối hần cũng không quên thu thập thêm linh thảo. Khi đang rón rén thử thu nhập linh thảo nhị cấp rồi chạy thật nhanh để tránh yêu thú thì Quân Huyền liền nghe thấy tiếng nước chảy: “Róc...rách...”.

Thanh âm rơi vào tai Quân Huyền khiến hần vui hần lên, bỏ qua cả linh thảo nhị cấp để đến gần với nơi phát ra âm thanh hơn. Nhưng khi càng đến gần nơi có tiếng nước chảy Quân Huyền còn nghe thêm được một âm thanh nữa, đó là tiếng ca hát của nữ tử.

- Là lá la la....

Giọng ca ngọt ngào giữa đêm khuya khiến Quân Huyền có chút run run, không lẽ lại đối mặt với yêu thú cấp độ khủng bố đã có linh trí rồi?

Quân Huyền hần thận trọng tiến lại nơi phát ra tiếng hát hơn, càng tiến lại gần thanh âm ngọt như mía vang vào tai hần khiến hần có chút mê hoặc. Thấy vậy, hần cũng tâm đắc khen: “Mị thuật thật khủng khiếp, qua cả âm thanh để mê hoặc.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Liễu Kim Phượng

Tiến đến gần Quân Huyền thấy có dòng suối trong xuất hiện được thấy đây, đặc biệt là giữa dòng suối ấy có xuất hiện một tiên tử đang rửa trần a. Nàng da trắng như tuyết, tóc dài trải theo dòng nước, nàng ở giữa suối không ngừng tạt nước lên trên cơ thể rửa trôi những vết bẩn lấm đen.

Quân Huyền từ gốc cây gần đó nhìn qua một màn này liền như muốn máu mũi tuôn trào. Yêu thú thì cũng phải biết ngại chứ? Đây là giữa thanh thiên bạch nhật thân không mặc chút đồ nào để tắm.

Hần muốn tiến lại gần hơn để xem thử yêu nữ này cấp bậc nào, dung mạo ra sao chứ không hề có ý muốn tới những thứ khác. Bỗng nhiên khi Quân Huyền vừa bước được hai bước liền dẫm vào cành cây khô dưới thân cây phát ra tiếng kêu vang lên: “Lạch cạch”.

Nữ tử giữa suối kia nghe thấy âm thanh liền như phản xạ quay lại nhìn thử, nàng phát hiện thân thể ngọc ngà của nàng đang bị một nam tử nhìn không sót điểm nào liền khiến gương mặt đỏ ửng cả lên, căng mọng như trái cà chua chín.

- Hạ lưu, vô sỉ! – Nàng hô vang lên một tiếng rồi cả thân hình chìm xuống dưới nước.

Ngay khi nàng quay lại, Quân Huyền liền ngẩn ngơ trước dung mạo của nàng, nàng có cặp mũi cao, lông mày thẳng dày, đôi môi căng mọng thiếu nữ, gương mặt trắng hồng xuân sắc. Điều đặc biệt hơn hần đương nhiên nhận ra nàng là ai, nàng được mệnh danh là hoa khôi tân sinh, xinh đẹp nhất trong những nữ tân sinh Liễu Kim Phượng.

- Cô nương hiểu nhầm thôi, ta không phải hạ lưu. – Quân Huyền cố gắng thanh minh cho mình nhưng cặp mắt tội lỗi kia thì không thể thanh minh nổi.

Nàng dù chìm xuống nước che thân thể nhưng quan trọng nước suối nơi đây là trong vắt thấy đáy được luôn a. Nên thân thể từ đầu đến cuối đều bị hần nhìn thấy hết.

Nhìn ánh mắt nam tử kia hướng đến nàng có cảm giác cực kỳ chán ghét và khinh thường, nàng tức giận ra mặt nói gào lên:

- Vậy còn không quay đi?

Quân Huyền cũng không nói thêm lời nào nữa liền quay ngoắt lại, không tia nàng thêm một chút nào nữa. Mà dù có tia thêm thì vẫn là cảnh cũ, người cũ a.

Nàng như chỉ chờ Quân Huyền quay đi liền phòng một mạch tới ven suối, thôi động huyền lực sưởi ấm cơ thể trong vài hơi thở rồi khoác vội y phục lên thân mình. Nàng vừa mặc y phục vừa liếc mắt dè chừng Quân Huyền, nhưng nàng có phần ngạc nhiên là hần lại chính nhân quân tử không tia thêm tí nào nữa.

Còn Quân Huyền thì hẳn không biết nên xử lý tình huống éo le như thế nào, dù sao đây cũng là con gái nhà lành, hoa khôi mấy chục, mấy trăm người theo đuổi a, vậy mà bị hấn nhìn không còn gì? Đối mặt với nàng có chút ngượng ngùng khó nói, hay là cứ vậy mà bỏ chốn?

Đang suy nghĩ miên man thì thanh âm nữ tử bên kia truyền tới tai Quân Huyền:

- Ngươi là ai? Vì sao lại đến đây rình trộm ta tắm?

Quân Huyền đáp lại nàng nhưng vẫn quay mặt đi:

- Ta không có rình trộm, ta chỉ đang đi tìm nguồn nước thì tình cờ thấy cô nương đang tắm thôi.

Nghe Quân Huyền thanh minh sự thật như vậy nhưng nữ tử kia không chút tin tưởng nào, ngược lại còn khinh khỉnh đáp lại:

- Ngươi có biết những kẻ có ý đồ ngấm thân thể ta mỗi lần bị bắt tại trận cũng có lý do như vậy không?

- Đây là những người muốn nhìn cô nương, còn ta từ đầu đến cuối là hướng tới nguồn nước a. Nhìn thấy cô nương tắm cũng chỉ là sự cố ngoài ý muốn. – Quân Huyền lần nữa tự mình bạch cho bản thân.

- Ngươi nói miệng thì hay, nhưng mắt ngươi đã bỏ qua chi tiết nào chưa? – Nàng tức giận lên hỏi lại.

- Vậy thì ta cho cô nương nhìn lại, coi như là công bằng được không? – Quân Huyền cười cười đáp lại.

- Ngươi vô sỉ! – Nàng bị Quân Huyền trêu tức từ đầu đến cuối liền không để ý tới hấn, quay lại đóng cũi đang đốt từ trước ngồi sưởi ấm.

- Cô nương, cô đừng nhìn trộm ta rửa trần nha. – Quân Huyền dứt lời liền kiếm một tảng đá lớn rồi lựa chọn tắm sau tảng đó đó.

- Tên này thật vô sỉ, nhìn ta rồi còn như là ta trưng ra cho hấn nhìn vậy. Bây giờ còn nói ta đừng nhìn hấn, mà một nam tử lại tắm sau tảng đá như thiếu nữ vậy. – Nữ tử từ đầu đến cuối đến nhìn vào tảng đó rồi chửi thề Quân Huyền.

Quân Huyền rửa trần kết thúc liền chọn một bộ quần áo hoàn toàn khác, mặc vào trông hấn có khi chất hơn rất nhiều.

Thậm chí đến nữ tử đang chửi thề kia nhìn Quân Huyền bước ra cũng có chút ngỡ ngàng. Rõ ràng lúc trước nàng nhìn thấy một bên đầu tóc, mặt mũi lấm lem, quần áo thì tả tơi, nàng một điểm cũng không ưa nổi.

Nhưng khi Quân Huyền khoác bộ y phục khác, gương mặt được rửa sạch trở lên sáng bóng, màu tóc lấm lem rồi tung đen xì kia được chải vuốt lại mượt mà thì nhìn hấn lại trở về với vẻ anh tuấn, thiếu soái ngày nào.

Nhìn Quân Huyền một lúc, nữ tử kia có chút ửng đỏ mặt, chứng kiến bao nhiêu công tử quyền thế hay thiên kiều chi tử nàng cũng không có chút rung động nào, nay nhìn Quân Huyền nàng cảm thấy có phút rung động đầu đời rồi.

Quân Huyền chỉnh lại y phục xong liền tiến tới nơi đồng lửa đang rực cháy, hấn chọn vị trí đối diện với nữ tử kia rồi ngồi xuống. Vừa ngồi xuống, hấn liền lên tiếng hỏi:

- Ta tên Quân Huyền, xin hỏi danh tính cô nương đây?

Nữ tử đối diện nghe Quân Huyền hỏi thì liền hấn với ánh mắt kỳ lạ: ‘Tên này không biết mình là ai sao?’ Đặt câu hỏi trong đầu trong giây lát nàng liền hướng tới Quân Huyền trả lời:

- Ta họ Liễu tên Kim Phượng, mà ngươi không biết tên ta thật sao?

Quân Huyền nghe nàng hỏi vậy mới chợt dạ, hấn nhận ra nàng từ cái nhìn đầu tiên nhưng vẫn phải giả bộ ngây ngô không biết nàng là ai vì đơn giản sợ nàng biết hấn biết nàng là ai sẽ nghĩ đến rình trộm nàng. Dù sao một hoa khôi tân sinh cũng là bao nhiêu niềm mong ước của nhiều người.

Quân Huyền xoa xoa đầu mình rồi nói: ‘Cô nương lại đùa rồi, ta và cô nương lần đầu gặp sao biết được.’

Nghe Quân Huyền đáp lại như vậy nàng có chút nghi hoặc hỏi lại:

- Ngươi khoa nào của huyền hệ?

Đến khi nàng hỏi câu này hấn đã biết nàng muốn điều tra xem hấn là ai rồi. Nếu hấn trả lời là người bên khoa huyền hệ mà không biết đến nàng thì hết sức vô lý. Nhưng nếu hấn trả lời thật là bên hồn hệ không biết đến nàng thì dù hơi vô lý nhưng lại rất thuyết phục. Vừa nghĩ cách trốn tội xong Quân Huyền liền ngay ngơ đáp:

- Ta không thuộc huyền hệ, ta là học viên hồn hệ.

Nghe Quân Huyền nói vậy nàng có chút trầm ngâm hấn lại:

- Hồn hệ? Nếu là hồn hệ không biết tới ta thì cũng không phải không đúng. Có điều ta nổi tiếng là nữ thần tân sinh của học viện ngay từ khi bước chân vào học viện đã nổi tiếng bao nhiêu người tò mò có cả khoa hồn lực, vậy mà tên này mặt hơi ngu ngu như này không biết tới ta sao?

Còn Quân Huyền thấy nàng đắm chiêu như vậy, hẳn biết hẳn đã thoát nguy thành công. Dù nàng có nàng nữ thần tân sinh đi chăng nữa thì trong mắt Quân Huyền không hề có chút bóng dáng nào của nàng, hẳn là theo đuổi thực lực cường đại a.

Một lúc sau.

- Tách.. tách.. – Tiếng cây củi được lửa đốt cháy mạnh mẽ lên khi Quân Huyền đang nướng thỏ hán bắt được trên đường đi tìm linh thảo.

Quân Huyền một mạch hai tay hai sừng, hẳn nướng đồng thời hai con thỏ được xiên dài trên thanh tre. Da thỏ bắt đầu chắc lại, trở lên vàng óng cảm tưởng khi cho vào miệng có thể cắn một miếng giòn tan. Chưa dừng lại ở đó, với tay nghề nấu ăn đỉnh cấp ở thế giới cũ Quân Huyền lúc nào cũng mang theo mình gói muối gia vị phòng trường hợp lạc đường phải nấu ăn mà không có đồ nghề.

Quân Huyền cầm gói muối rồi nhẹ rắc nhẹ lên thân thỏ đang chín vàng kia, tiếng muối rơi xuống nhẹ nhàng hương thơm thỏ nướng bắt đầu bay ra xa khiến nữ thần luôn giữ hình tượng Kim Phượng có chút xuyết không kìm được nước miếng.

- Cô ăn không? – Khi cảm thấy thịt thỏ gần được Quân Huyền mới quay sang hỏi Kim Phượng.

Được hán quan tâm như này khiến gương mặt nàng có chút ửng đỏ lên, nhưng ngoài miệng nàng vẫn lạnh lùng đáp lại:

- Ta không đói, người ăn đi.

- Được. – Quân Huyền dứt lời cũng quay đi nướng tiếp không mời gọi nài nỉ thêm câu gì khiến Kim Phượng có chút tức giận.

- Tên này không hiểu nữ nhi tâm tình gì sao? Lời nói và nội tâm trái ngược, người không biết mời ta thêm vài lần à? – Kim Phượng chửi thầm Quân Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thân phận

Dù ngoài miệng nàng lạnh lùng nói vậy nhưng những thứ hán nướng kia ngày càng thơm dần, hương thơm bay qua mũi nàng cái bụng đói bắt đầu sôi lên. Không dừng lại ở đó, Quân Huyền còn cho thêm linh thảo quý giá vào thịt thỏ để thịt thỏ trở lên ngon và thơm hơn.

Khi đã chín hẳn, Quân Huyền hẳn giảm lửa nhỏ đi để một con thỏ lại trên lửa giữ độ nóng, còn một con hán giữ trên tay xé nhẹ một miếng đùi cho vào miệng ăn. Tên này cực thâm độc hẳn không chỉ ăn không còn tự cảm thán tay nghề của mình:

- Ngon quá xá! – Quân Huyền vừa một miếng xong liền thốt lên.

Nhìn hán như vậy khiến Kim Phượng bất giác nuốt nước miếng xuống tạo thành tiếng kêu nhỏ:

- Ừc.

Nàng tỉnh quay đi không thèm nhìn hán nữa nhưng bụng nàng lại phản bội chủ tử.

- Ợc..ợc..ợc..

Thanh âm bụng nàng đánh trống đòi ăn. Tiếng kêu phát ra đương nhiên không thoát khỏi tai Quân Huyền, hán chỉ cười cười khiến nàng ngượng đỏ cả mặt. Bầu không khí im lặng bao trùm. Hán thấy vậy liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí ấy:

- Còn một con thỏ đang nóng kia nhưng ta mới ăn cái đùi thôi đã thấy no no rồi. Tiểu cô nương có đói không? Đói thì ta sẽ để dành lại cho cô, không thì ta liền quăng đi tránh dẫn hung thú tới. – Quân Huyền cười khích đều nàng khiến Kim Phượng đỏ cả mũi.

Nàng trầm ngâm không nói gì, dù bụng đang réo lên kịch liệt một mằn. Quân Huyền nhìn thoáng qua cũng biết là nàng đang cực kỳ ngượng ngùng nên mới không dám động tay lấy thỏ nướng để ăn. Quân Huyền hẳn đứng dậy, tay với lấy thỏ nướng đưa tới trước mặt Kim Phượng rồi lên tiếng:

- Tiểu cô nương, thỏ con nướng này coi như một phần tạ lỗi của ta khi nãy mạo phạm cô nương nhé.

Kim Phượng nàng đương nhiên biết hán đang cố ý giúp nàng đỡ ngượng một phần: ‘nam nhân này có chút tâm lý.’ Tự nhiên trong đầu nàng nảy ra suy nghĩ này khiến nàng có ấn tượng tốt hơn về hán. Nàng cầm lấy thỏ nướng còn nóng hổi kia, miệng nhỏ nhanh nháy đáp:

- Đã là quà xin lỗi ta miễn cưỡng chấp nhận vậy.

Nàng ngượng đỏ cả mặt khi cảm thấy nướng trên tay, nàng vội quay đi hướng khác bắt đầu ăn. Vừa cho miếng thịt thỏ vào miệng nàng có cảm giác như đây là mỹ vị đệ nhất, chỉ một miếng đã giúp nàng xóa tan mệt mỏi cả ngày chạy trốn yêu thú.

- Tên này dù có chút lưu manh nhưng lại có tài nấu ăn, hợp với ta. – Kim Phượng lên nhìn Quân Huyền rồi nói nhỏ.

Quân Huyền thấy nàng ăn ngon như vậy cũng không nói gì thêm, hắn cũng ăn nốt con thỏ nướng ấy. Bỗng vài hơi thở sau, nàng kêu toáng lên: ‘Bồng... bồng...’

Quân Huyền nghe vậy cũng có chút méo mặt, cô nương này tham ăn quá rồi nha. Thịt mới nướng xong đương nhiên bồng phải ăn từ từ chứ, đòi thừa nhà ai lại xé một miếng lớn khiến tự gây bồng không?

Quân Huyền nhanh tiến tới trước mặt nàng xem thử, tay hắn nhẹ cầm tay nàng lên thối thối một chút.

- Đợi ta có đan dược chữa thương. – Quân Huyền nhìn qua vết bồng của nàng rồi mò vào trong tay nải lấy đan dược.

Nàng có chút ửng đỏ khi Quân Huyền quan tâm như thế nhưng mà nàng vội ngăn cản hắn:

- Ngươi là đại gia, quý công tử hay sao mà dùng đan dược trị thương quý giá đi trị bồng nhẹ bao giờ? – Kim Phượng nhìn Quân Huyền rồi nói như hét vào tai hắn.

- Một viên đan dược thôi mà, đâu có đáng gì. Không lẽ vì tiếc viên đan dược để mỹ nhân chịu đau hay sao? – Quân Huyền cười cười rồi sử dụng đan dược được nghiền nát xoa lên tay nàng.

Vết đỏ bồng trên ngón tay nàng bắt đầu không có cảm giác đau đớn nữa, ngược lại trở lên mát dịu rồi lành lặn lại. Quân Huyền nhìn qua một màn hắn cười cười, hắn biết nàng có thể dùng huyền lực trị thương nhẹ như này nhưng ai đòi bỏ mất cơ hội tạo ấn tượng trước mỹ nhân chứ? Một viên đan dược trị thương cấp thấp thôi mà.

- Được rồi, cô nương ăn cẩn thận chút. – Quân Huyền dứt lời, liền ngồi lên phiến gỗ gần đó, quay lưng lại với nàng để nàng tránh ngượng.

- Cảm ơn ngươi. – Kim Phượng nói nhỏ nhưng đủ truyền tới tai Quân Huyền.

Quân Huyền nhân cơ hội mỹ nhân có ấn tượng tốt lên với hắn liền hỏi:

- Bây giờ, cô ở cảnh giới nào rồi thế?

Kim Phượng nghe hắn hỏi vậy cũng kinh nghi, sao lại hỏi chuyện cơ mật này cơ chứ? Cảnh giới vốn luôn là bí mật của mỗi người tu luyện mà. Nhưng lần này nàng liều hơn một chút liền bộc bạch nói cho Quân Huyền:

- Huyền lực cửu cấp.

Quân Huyền nghe xong vội quay lại, đôi mắt ngưỡng mộ nhìn nàng rồi cảm thán:

- Lợi hại vậy, cô mới 16 tuổi mà.

Được Quân Huyền khen nàng bắt đầu hơi ngượng, dù không biết hắn khen thật hay giả. Nàng nhớ lại một chút rồi trên gương mặt nổi lên nỗi sầu nói:

- Đúng ra có được gọi là lợi hại, bên huyền lực ít người được như ta. Nhưng vẫn thua người tân sinh thân bí bên hồn hệ hắn 16 tuổi đã đột phá rồi. Mà ta nghe nói hồn tu khó đột phá lắm, không rõ gia tộc khủng bố nào mới tạo ra được quái thai như hắn?

Nói đến đây nàng sực nhớ ra rồi nói tiếp: ‘Mà ngươi cũng ở hồn hệ ngươi biết hắn không?’

Quân Huyền nghe nàng nói vậy thấy nàng có chút ngốc a. Hồn hệ chỉ có mỗi hắn vào huyền cảnh, mà cái tân sinh đồn đại đấy cũng là hắn đây nàng lại tưởng hắn là một người khác bên hồn hệ sao? Quân Huyền mượn thế này liền biến mình thành thân phận khác, giúp tân sinh hồn hệ có thêm vài người, hắn cười nham hiểm rồi đáp:

- Không, ta đến khảo nghiệm sau vào sau nên không biết hắn.

Nàng nghe Quân Huyền đáp liền thở dài một hơi rồi nói với giọng có chút tiếc:

- Ô? Vậy ngươi có gặp qua hắn chưa? Ta cũng đến khảo sát sau nên chỉ biết được tên hắn như tên con gái có cái gì Huyền Huyền đấy.

Quân Huyền gương mặt xanh lại bởi chữ ‘tên như con gái’ nhưng còn có chút lo sợ vì nàng đang nhớ dần tên hắn: ‘Đừng bảo nàng nhận ra ta rồi chứ?’ Hắn đang định thanh minh thì cô nàng này vội nói tiếp:

- Trong tên ngươi cũng có chữ Huyền trùng với tên hắn sao?

Quân Huyền hần bật cười, với trí óc của nàng không đoán ra ta được là điều đương nhiên. Dù nàng có chút xinh đẹp nhưng hơi ngốc nghếch một chút hẳn là tiểu tư cao quý chưa trải sự đời.

- Vậy là trung hợp a, nhưng khác nhau về cảnh giới như một trời một vực. – Quân Huyền gương mặt cũng trở lên buồn buồn.

Nghe vậy, Kim Phượng đứng dậy tiến tới chỗ hần vỗ vai an ủi: ‘Đừng lo! Ngươi sẽ sớm đuổi kịp hần thôi.’ Nàng sợ hần đang gặp phải cảnh ở cùng hệ với thiên tài sẽ bị dè bủi, bị áp lực.

- Nói mới nhớ ngươi ở cảnh giới nào rồi? Sắp đột phá chưa? Ta vào huyền cảnh chủ yếu là muốn đột phá mà chưa tìm được nơi nào có linh thảo hay huyền lực đậm để đột phá. – Kim Phượng nhìn Quân Huyền như vậy liền hỏi liên tục, cũng không quên bọc bạch mục tiêu của mình.

- Tiểu cô nương này ngây thơ quá, vậy mà đã nói hết ra. May gặp ta gặp kẻ khác là cô nương xong rồi. – Quân Huyền nhìn Kim Phượng với ánh mắt cũng mang theo sự chân thành đối đáp. Cũng là do nàng lo cho hần mới bọc bạch nhiều như vậy.

- Cảnh giới của ta chỉ yếu thôi, chưa có dấu hiệu đột phá (chưa có dấu hiệu đột phá lên địa hồn sự hay địa huyền cảnh thật). Hay ta với cô nương lập thành đội đi, cô nương cảnh giới cao cô bảo vệ ta, ta sẽ phụ trách nấu ăn và tìm chỗ đột phá dùm cô một phần. – Quân Huyền nảy ra sáng kiến, hẳn không muốn cô nương vì sự thoải mái vô tư của mình mà bị kẻ khác lợi dụng, hãm hại.

Kim Phượng nghe hần nói vậy liền gật đầu đáp: ‘Ừm! Vậy cũng cũng, mai thì bắt đầu đi tìm vậy.’

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bản đồ - Qua phòng ta được không?

Dứt lời, nàng và hần đều nhận ra trời cũng bắt đầu về đêm rồi. Cái lạnh sương đêm của huyền cảnh bắt đầu bao phủ. Quân Huyền liền đốt lửa, thêm củi cháy rực hơn một chút đủ để nó cháy cả đêm mới yên tâm nằm xuống ngủ. Còn Kim Phượng, nàng cũng nhanh chóng tiến tới cạnh đồng lửa, nàng trước khi ngủ còn nhìn qua Quân Huyền xem hần có ý đồ bất chính gì với nàng không, nhưng khi nàng nhìn sang hần đã say giấc nồng rồi.

Nhìn hần ngây ngô ngủ như vậy nàng cười khúc khích rồi cũng tiến vào giấc ngủ, chuẩn bị sức lực cho những ngày chiến đấu kịch liệt sắp tới ở Huyền Cảnh.

Rồi như vậy một đêm trong Huyền cảnh trôi qua. Ánh nắng vừa chiếu xuống cũng là lúc Quân Huyền hần tỉnh giấc. Quân Huyền vừa tỉnh liền đánh ánh mắt sang Kim Phượng nhìn thử, nàng vậy mà vẫn ngủ ngon không phòng bị gì hần a. Hần cười nham hiểm tiến lại gần nàng, càng lúc hần cười càng lạnh lẽo hơn.

Hần tiến lại gương mặt mỹ nhân non nớt kia rồi lấy một cây thảo dược có chút nhỏ như que tăm. Hần đưa vào tai nàng, ngoài nhẹ khiến nàng đang ngủ ngon cũng có chút nhột.

Bất giác, nàng phòng bị mở mắt ngay lập tức, vừa mở mắt nàng nhìn thấy là Quân Huyền đang vừa cười nham hiểm vừa chọc ngoáy nàng. Nhanh chóng hơn bao giờ hết nàng ngồi dậy, cấp tốc lùi về sau, hai tay ôm thân ngọc, nói:

- Ngươi ngươi làm gì thế?

Quân Huyền thần nhiên, nhẹ nhàng đáp lại:

- Ta chỉ là gọi cô dậy thôi mà, đâu phải lùi như gặp phải hạ lưu vậy.

Kim Phượng lờm ngừm hần rồi đáp lại: Ngươi nhìn trộm ta tắm còn nói không hạ lưu sao? Mà hạ lưu như vậy nên ta phải phòng bị.

- Ồ...- Quân Huyền bị nàng nói trúng tim đen là bất giác nàng tắm bị nàng hiểu nhầm cũng phải, hần thật sự không biết cãi lại gì cho đúng.

- Cô chuẩn bị đồ đi, xuất phát kiếm linh thảo, bảo vật đột phá thôi. – Quân Huyền không gọi lại chuyện cũ nữa nên đổi sang chủ đề hần và nàng hướng tới.

Kim Phượng cũng chỉ nhẹ gật đầu đồng ý. Quân Huyền hần liền lui lại xa nàng chút, tránh bị hiểu nhầm thêm. Nhưng khi hần đợi thời gian ‘một chút’ của Kim Phượng cảm giác như đã là mấy năm trôi qua a. Hần đi lại một chút, ra ngoài sưởi xem thử dòng nước chảy ra sao, nhìn lên trời mây màu gì, xem lá cây rơi xuống như thế nào, cuối cùng Kim Phượng nàng đã chuẩn bị xong.

- Đi thôi, ta chuẩn bị xong rồi. – Kim Phượng vừa ra liền nhìn Quân Huyền đang trầm tư rồi nói.

Quân Huyền sau khoảng thời gian ngắn ngủi chờ đợi nàng liền cảm giác sức lực một chút cũng không còn nên chỉ nhẹ gật đầu rồi đi cùng nàng kiếm cơ duyên.

Kim Phụng và Quân Huyền đi tìm từ sáng đến gần trưa nhưng chỉ kiếm được linh thảo cấp thấp như nhất cấp, nhị cấp cũng chỉ có vài cây. Đối với Quân Huyền là cả bầu trời thất vọng vì cứ linh thảo cấp thấp như này hẳn không thể đột phá được, nhưng với Kim Phụng có chút kinh hi hiển lên khi nàng có được nhị phẩm linh thảo trong tay.

- Thiên Thư, ngươi có cách nào giúp ta kiếm được cơ duyên nhanh nhất không? Như chỉ ta chỗ có cơ duyên là được. – Quân Huyền truyền âm vào trong não hải tới Thiên Thư.

Lần này, Thiên Thư lại không hề có chút âm điệu gì đối đáp với hắn, chỉ thấy vài hơi thở sau não hải hắn bắt đầu có một cơn đau nhẹ xuất hiện. Quân Huyền có chút ngạc nhiên ra mặt, hắn liền ôm đầu vì cơn đau có dữ dội hơn trước rất nhiều.

Kim Phụng đang đi trước thấy Quân Huyền có biểu hiện lạ cũng lập tức quay lại chỗ hắn. Tay nàng nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể Quân Huyền đang khụy xuống. Quân Huyền hẳn đang đau đớn liên chỉ biết truyền âm vào não hải, một thanh âm mang sự gào thét, thống khổ:

- Thiên Thư, ngươi sao vậy? Sao không đáp lại ta, ngươi không sao chứ?

Thanh âm vang vọng trong não hải khiến Thiên Thư có chút ngạc nhiên. Hắn lại không hỏi đã làm gì khiến hắn đau thế này? Mà lại hỏi Thiên Thư có sao không? Mặc dù Thiên Thư chỉ là một bảo vật thôi à. Một bảo vật cũng chỉ để lợi dụng không đáng quan tâm, nhưng Quân Huyền hẳn lại khác biệt.

- Tên ôn ào này thế mà biết lo lắng cho người khác hơn cả mình. – Thiên Thư trầm ngâm nghĩ nhưng vẫn không có thanh âm nào đáp lại hắn.

Phải đến một thời thần sau, cơn đau dần giảm Quân Huyền liền mở mắt ra cảm nhận thử, hắn không có gì khác lạ về thân thể hay tu vi, chỉ có điều Thiên Thư lại không có đáp lại hắn.

Vừa nghĩ đến Thiên Thư, hắn liền cảm thấy trong đầu xuất hiện một hình ảnh, hình ảnh càng lúc càng hiện rõ. Đến khi Quân Huyền tập trung quan sát liền giật mình ngạc nhiên, là một tấm bản đồ, quan trọng hơn là bản đồ của huyền cảnh này à.

Quân Huyền hẳn giờ mới hiểu mọi chuyện, hóa ra Thiên Thư không có vấn đề gì mà chỉ im lặng tập trung truyền cho hắn bản đồ à. Làm hắn hết hồn một phen vì sợ Thiên Thư bị cướp đi.

- Ngươi sao vậy? Sao lại khụy xuống vậy? – Kim Phụng thấy Quân Huyền sắc mặt hồng hào trở lại lập tức hỏi dồn dập.

- À, ta không sao đâu, chỉ là ép buộc sử dụng võ hồn để cảm nhận linh thảo xung quanh quá phạm vi cho phép khiến bị phản hệ một chút. – Quân Huyền bịa ra một lí do để qua mắt nàng.

Nếu nàng hỏi hắn có thấy linh thảo nào không thì càng đơn giản hơn, hắn nắm bản đồ trong tay chính là bá chủ huyền cảnh này à, một linh thảo qua mắt là điều đơn giản.

Nhưng ngược lại với điều tò mò về linh thảo của Quân Huyền đặt cho Kim Phụng lại là sự quan tâm của nàng với hắn, miệng nhỏ vẫn không ngớt hỏi thăm, nhắc nhở:

- Ra vậy, lần sau đừng cưỡng ép như vậy. Mà võ hồn của ngươi là gì vậy?

- Võ hồn của ta chính là võ hồn dễ dàng hòa vào trong thiên nhiên cảm nhận linh thảo, một võ hồn cực kỳ dễ gặp...phế võ hồn Ngọc Huyền thảo. – Quân Huyền có chút hoa mỹ khi giới thiệu võ hồn của mình nhưng hắn nói đều là thật à.

Ngọc Huyền Thảo là loại cỏ dễ gặp nhưng chỉ tính là cỏ dại nên không ai thèm hái hay để ý tới. Chính vì vậy, ngọc huyền thảo xuất hiện khắp nơi, có võ hồn ngọc huyền thảo là phế võ hồn nhưng thông qua luyện tập cảm nhận có thể giúp tìm được linh thảo một cách dễ dàng nhờ liên hệ giữa các ngọc huyền thảo.

Quân Huyền muốn chứng minh võ hồn của mình nên liền dơ tay ra. Hắn xòe lòng bàn tay ngửa lên, thôi động võ hồn ngọc huyền thảo. Chỉ trong vài giây, trên bàn tay Quân Huyền xuất hiện một vài cây cỏ xanh rờn, nhìn rất yếu đuối nhưng từ những cây cỏ này tỏa ra sức sống mãnh liệt.

Sau khi Quân Huyền hấp thụ hồn thú đầu càn làm ngọc huyền thảo biến đổi mãnh liệt hơn, từ một cây cỏ xanh đậm xấu xí liền biến thành một cây cỏ thanh mảnh xanh ngọc quý phái. Và điều đặc biệt là trên ngọc huyền thảo tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng khiến ai ngửi được cũng cảm giác đang được nghỉ ngơi cực kỳ thoải mái, êm dịu.

Kim Phụng đầu tiên thấy Quân Huyền giới thiệu là phế võ hồn liền định cười hắn một phen nhưng khi hắn xuất võ hồn của mình ra nàng liền bỏ ý định cười hắn. Võ hồn hắn đẹp quá, rất thanh khiết, sức sống mãnh liệt dù chỉ là cây cỏ nhỏ nhoi, hương thơm mà nó tỏa ra đúng là hương thơm mà nàng tìm kiếm bấy lâu. Hương thơm mang theo sự thanh dịu tâm hồn.

Quân Huyền sau khi cho nàng xem võ hồn một thời gian liền thu lại, hắn cười tươi rồi nói:

- Ta cảm nhận được linh thảo rồi, bây giờ chúng ta đi hái thôi.

Kim Phụng dù có chút hụt hẫng khi không được tiếp xúc với hương thơm kia nữa nhưng nàng cảm làm chính sự trước nên bỏ qua tiểu tiết. Chỉ là nàng vẫn cảm thấy có chút tiếc nên liền làm khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương với Quân Huyền rồi nói:

- Quân Huyền a, người sau khi tham gia huyền cảnh trở về có thể qua huyền hệ, tới phòng ta được không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Giúp nữ thần đột phá - Linh Nhi tan biến

- Quân Huyền a, người sau khi tham gia huyền cảnh trở về có thể qua huyền hệ, tới phòng ta được không?

Thanh âm lọt vào tai Quân Huyền khiến hắn có chút không tin, nữ thần gì đấy mà lại đang chủ động mời hắn tới phòng? Không lẽ số mệnh hắn đào hoa quá tầm kiểm soát sao? Quân Huyền có chút không tin, thanh âm vẫn lạnh lùng đáp lại:

- Ta sang phòng một cô nương làm gì?

- Không... không ta không có gì ý, chỉ là muốn người dùng võ hồn tạo hương thơm cho phòng ta thôi. – Kim Phượng đỏ mặt đối đáp lại. Nghĩ tới hắn là nam nhân đầu tiên vào phòng nàng, mà cũng là nam nhân nàng chủ động mời a, khiến nàng ngượng đỏ chín cả mặt.

- Cái này đơn giản thôi, quan trọng cô quá nổi bật. Ta tới phòng cô không sợ giữa đường tới hay về bị giết chứ? – Quân Huyền hắn vẫn tỏ vẻ lo lắng, lạnh lùng đối đáp.

- Yên tâm, sẽ không ai dám động tới người đâu. – Kim Phượng khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột.

- Vậy được... - Quân Huyền gật đầu đồng ý với vẻ mặt hơi miễn cưỡng chút.

Thật ra, trong tay nải hắn có thanh tâm đan đặc biệt mang hương vị của ngọc huyền thảo nhưng hắn không vội đưa nàng. Có một mỹ nhân mời sang phòng hắn không thể từ chối rồi! Từ chối một là có tội, hai là ngu ngốc a.

Kim Phượng thấy Quân Huyền miễn cưỡng như vậy liền tiếp thêm một chút lợi ích hơn:

- Người chỉ cần tạo hương thơm xong ta sẽ không gọi người là dâm tặc, hạ lưu nữa.

- Được! Một lời đã định. – Quân Huyền hắn lập tức đồng ý. Tin tức hắn nhìn nữ thần không mảnh vải che thân này lộ ra, chưa nói tới hình ảnh hắn tan nát thì hắn cũng sẽ tan nát trước do rất nhiều đám fan cuồng của nàng ghen tị oánh tới chi uy.

Quân Huyền sử dụng bản đồ đưa Kim Phượng đi hái linh thảo một cách nhanh chóng mà không phải gặp chút khó khăn nào. Linh thảo thì nàng với hắn theo ước định, linh thảo có thể giúp tăng huyền lực nàng sẽ lấy, tăng hồn lực hắn sẽ lấy. Còn linh thảo dùng để luyện đan thì cả hai sẽ đem bán rồi chia đôi tiền.

Nhưng linh thảo cấp thấp xung quanh cũng có giới hạn nhất định, muốn có nhiều hơn hắn phải đi xa hơn nữa nhưng khoảng cách có chút không tiện.

Bây giờ, muốn có linh thảo thì chỉ có đối mặt với yêu thú mới có được. Dù không muốn nhưng hoàn cảnh bắt buộc, Quân Huyền hắn kiếm một nơi có vài cây linh thảo nhị cấp mà có yêu thú yếu canh giữ. Nhưng yếu ở đây cũng là nhất cấp rồi, nếu một con nhất cấp thì không sao nhưng canh giữ linh thảo ít nhất cũng tới hai con nhất cấp.

Nhìn linh thảo và yêu thú đang canh giữ, hắn có thể đối phó với một con yêu thú nhất cấp được nhưng Kim Phượng thì sẽ khó khăn hơn, sợ là còn mất mạng a. Nếu như Kim Phượng có thể đột phá tới nhân huyền cảnh có lẽ sẽ giúp hắn được đôi chút, không chần chừ Quân Huyền quay sang hỏi Kim Phượng:

- Kim Phượng, với số linh thảo hiện có đã đủ để cô đột phá chưa?

Kim Phượng nàng nhìn linh thảo nàng đang có rồi tính thử, vài hơi thở sau nàng quay lại đáp với gương mặt có chút thất vọng:

- Với số linh thảo này, chỉ sợ là lên được thập cảnh đỉnh phong. Mà người có thể gọi ta là Phượng Nhi cũng được.

Nói đến đây, nàng chợt ửng đỏ mặt. Còn Quân Huyền nhìn nàng như vậy cười cười rồi đáp:

- Cũng được, cơ mà bây giờ không đột phá được lên nhân huyền thì khó rồi đây...

Kim Phượng thấy trên gương mặt hắn có chút lo lắng liền tò mò hỏi:

- Sao người lại muốn ta bây giờ đột phá lên nhân huyền cảnh? Có việc gì gấp sao?

- Theo võ hồn ta cảm nhận thì những linh thảo cấp thấp bị chúng ta hái gần hết rồi. Muốn có linh thảo cấp cao cần đối phó với yêu thú, mà Phượng Nhi

chưa đột cảnh giới nhân huyền thì khó a. – Quân Huyền không ngần ngại giảng giải mục đích cho nàng.

Kim Phụng cũng chột chau mày, tình huống này quả thực có chút khó khăn. Nàng và hắn đều chưa đủ khả năng đối phó với yêu thú nhất cấp a, nhưng không đối phó được nhất cấp thì linh thảo sẽ không có, huyền tinh để tranh đoạt cơ hội vào huyền dương trì cũng sẽ bay theo gió.

- Vẫn là phải tốn kém một chút. – Quân Huyền hắt thở lên một tiếng rồi thò tay vào tay nải tìm kiếm một thứ gì đó.

Một thời thần sau, hắn lấy ra một bình đan dược. Kim Phụng nhìn như vậy có chút ngạc nhiên thốt lên:

- Người là luyện đan sư?

Quân Huyền gật đầu nhẹ một cái như đáp án cho nàng. Lúc này, Kim Phụng có chút kinh nghi, nàng dù ở huyền hệ nhưng sự nổi tiếng của luyện đan môn nàng cũng rõ. Luyện đan môn rõ ràng từ trước nay chỉ thu nhận nữ học viên, mà phải là người có thiên phú cao mới có cơ hội vào.

Vậy mà Quân Huyền hắn có thể tiến nhập luyện đan môn? Hắn là nam tử a, vậy thiên phú luyện đan của hắn phải vượt bậc lắm mới được tiến vào luyện đan môn... Nghĩ đến đây, nàng có chút bất ngờ ra mặt.

- Đây là Dương Huyền Đan, ăn nó có thể hấp thụ được huyền lực như ở linh thảo nhị cấp. – Quân Huyền vừa giải thích vừa đưa nàng năm viên đan dược. Hắn cảm nhận được năm viên thừa sức giúp nàng phá cảnh giới rồi.

Kim Phụng nàng không lập tức nhận ngay mà còn tỏ ra như muốn từ chối hắn, miệng nhỏ của nàng nhanh chóng đáp:

- Cái này quá quý giá, ta sao nhận nổi.

- Quý giá cái gì chứ? Phụng nhi đột phá cũng là góp phần an toàn cho ta không phải sao? – Quân Huyền hắn đưa năm viên đan dược vào tay nàng không để nàng từ chối nữa.

Nàng nhìn hắn một vói ánh mắt có chút cảm động, hắn vậy mà lại chi lớn như vậy để nàng đột phá. Dù hắn nói miệng là để bảo vệ hắn nhưng thực chất là để kiếm linh thảo, mà linh thảo kiếm được cũng chia đều ra hắn không hề có phần hơn nhưng lại vì nàng bỏ ra giá lớn như này. Nam tử này khác biệt với những nam tử tán nàng chỉ biết nói bằng miệng.

Nàng gật đầu nhẹ rồi kiếm một nơi có huyền lực nồng đậm hơn một chút, bắt đầu luyện hóa linh thảo và đan dược. Quân Huyền nhìn nàng bắt đầu quá trình đột phá liền rời đi. Hắn rời đi không phải bỏ rơi nàng giữa đường mà hắn cần phải quay lại đón một thứ quan trọng với hắn, đó là Linh nhi a.

Hôm qua, hắn vì tranh cãi với Kim Phụng mà quên mất Linh Nhi đang tích cực luyện hóa tinh hoa mặt trăng đề cao tu vi. Nếu là luyện hóa bình thường thì sẽ có lợi không bản tổn, nhưng hắn bỏ quên nàng tới tận bây giờ là xé chiều. Mặt trời chiếu cực gây gắt chỉ sợ nàng ngốc này không kịp trốn vào bóng hoa hắn đưa nhanh chóng bị hồn bay phách lạc.

Quân Huyền hắn liền sử dụng huyền kỹ Thiên Thư đưa, huyền kỹ này tên là Hư Không Bộ có thể giúp hắn bổ sung vào cái hắn đang thiếu đó là tốc độ. Huyền kỹ này hắn chỉ nắm được một chút nhưng miễn cưỡng có thể thi triển, Quân Huyền hắn dùng huyền lực để thi triển huyền kỹ này. Huyền kỹ này được biết vì khi luyện được đến đại thành sẽ có thể lãng đập hư không như huyền hư kỹ mới làm được.

Qua thời gian mấy nén hương, Quân Huyền đã đến được nơi hôm qua hắn để Linh Nhi tu luyện. Đến nơi, hắn không nhìn thấy Linh Nhi có thể yên tâm một phần vì hắn nghĩ nàng đã trốn được vào bông hoa hắn để lại kịp. Nhưng hắn sợ là trường hợp xấu, nàng đã bị ánh nắng đốt cháy khiến hồn bay phách lạc rồi.

Không chần chừ một giây phút nào, Quân Huyền hắn tìm xung quanh xem bông hoa hắn để lại ở đâu. Rõ ràng, hắn đã đặt ở vị trí cố định nhưng không rõ vì sao hôm nay lại không thấy ở đâu? Không lẽ có người đi qua thấy đẹp liền tiện tay cầm hộ?

Cuối cùng, Quân Huyền hắn cũng thở phào nhẹ nhõm đôi chút vì hắn tìm được bông hoa nhỏ dưới một hốc đá. Nhẹ nhàng nhặt lên và phủi bụi xung quanh, xong xuôi Quân Huyền vội vàng gọi:

- Linh Nhi... Linh Nhi...

Gọi liên tục nhưng lại không có nửa lời nào đáp lại hắn. lòng Quân Huyền sốt như lửa đốt đến chân, hắn gọi Linh Nhi nhưng lại như có sự gào thét lên.

Nhưng đáp lại âm thanh hắn gọi là cả một bầu trời yên ắng không tiếng đáp chỉ có tiếng gió thoảng qua. Quân Huyền hắn lúc này mới chợt cảm thấy trống vắng hơn bao giờ hết.

- Linh Nhi ngốc này, không biết tránh ánh nắng đi sao, hay là mãi tu luyện không tránh kịp?

Quân Huyền hắn tự đặt câu hỏi trong lòng mình nhưng đáp án không có. Hắn cũng không hiểu sao cảm giác bây giờ của hắn ngập tràn buồn bã, oán hận. Nếu Linh Nhi tan biến thì hung thủ là hắn, nếu hắn không mang Linh Nhi vào huyền cảnh đã không như vậy, nếu hắn không mãi trêu đùa nữ thần Linh Nhi cũng sẽ không bị như vậy...hết thảy là do hắn!

Hắn thấy lòng mình trống vắng hơn bao giờ hết. Hắn chỉ tiếp xúc với nàng một thời gian ngắn nhưng hắn biết rõ nàng là một cô gái tốt, dù có chút ngây ngô khờ khạo nhưng không thể che giấu vẻ đáng yêu của nàng. Nếu hắn không đưa nàng vào đây, hắn là nàng có thể vô tư thoải mái thêm ít nhất một năm nữa trước khi biến mất.

Thậm chí, nàng gặp người giỏi hơn hẳn liền có thể giúp nàng triệt để rồi. Tất cả là do hẳn quá vô dụng, do tính mê gái của hẳn mà ra... Quân Huyền hẳn gọi Linh Nhi trong thâm thiết và vô vọng, hẳn ước nàng có thể đáp lại hẳn dù chỉ một từ, một từ thôi...

- Linh Nhi cô trả lời ta đi, chỉ cần cô đáp lại ta hứa không bắt nạt cô nữa, sẽ nói chuyện với cô nhiều hơn... - Quân Huyền hẳn vô vọng thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hi vọng - Đấu yêu thú

- Linh Nhi cô trả lời ta đi, chỉ cần cô đáp lại ta hứa không bắt nạt cô nữa, sẽ nói chuyện với cô nhiều hơn... - Quân Huyền hẳn vô vọng thật rồi...

Nhưng đáp lại sự vô vọng này là một tia hi vọng bùng lên. Tia hi vọng tưởng nhỏ bé nhưng lại mãnh liệt đến cùng cực, có một thanh âm nhỏ từ trong bông hoa truyền tới tai hẳn:

- Chủ nhân ngọc, người nói thật sao?

Quân Huyền nghe được thanh âm đối đáp có chút bưng bít, hẳn còn tưởng là khi hẳn tuyệt vọng liền xuất hiện ảo giác nhưng nghe kỹ quả thật là có thanh âm truyền tới tai hẳn:

- Linh Nhi, người không sao chứ?

Quân Huyền gương mặt vui tươi hơn bao giờ hết, trên khóe mắt còn có một vài giọt lệ hạnh phúc tuôn ra.

- Chủ nhân, ta không có sao. - Linh Nhi nhanh chóng đáp lại.

Quân Huyền nghe nàng nói vậy liền vui mừng trong giây lát nhưng hẳn chợt nhận ra như nàng đang có ý gì đó liền gắng hỏi lại:

- Vậy tại sao ta gọi cô không có đáp? Cô ý trên ta sao, thử lòng ta sao?

Linh Nhi nghe vậy liền vội thanh minh:

- Chủ nhân, ta đâu có chỉ là lúc người gọi ta đang bận luyện hóa tinh hoa khôi phục thực lực không trả lời được.

Quân Huyền nghe được Linh Nhi hoạt bát ngày nào đáp lại khiến lòng hẳn vui không tả xiết. Hẳn dù ngoài miệng cứ trách móc nàng nhưng trong lòng thì như mùa xuân trở lại. Quân Huyền hẳn không nói gì thêm liền ra hiệu chấp nhận đáp án cho Linh Nhi rồi cất bông hoa nhỏ vào tay nải sau đó về lại nơi Kim Phượng đang luyện hóa đan dược để tấn cấp.

Quân Huyền vừa tới nơi cũng là lúc cây cỏ xung quanh bắt đầu rung động mãnh liệt, huyền lực bắt đầu ngưng tụ xung quanh Kim Phượng, từ nội thể nàng cũng bộc phát ra một huyền lực khí thể không thua kém. Cả hai loại liền gộp vào nội thể của nàng. Trong chốc lát huyền lực mạnh mẽ từ trong nội thể bộc phát giúp nàng đột phá.

Nàng đột phá xong, cây cỏ xung quanh cũng có dấu hiệu ngưng giao động lại, một màn yên tĩnh bao phủ. Kim Phượng cảm thụ nội thể trong chốc lát rồi mở mắt, hướng mắt của nàng đầu tiên là hướng tới Quân Huyền. Nàng nhìn Quân Huyền với ánh mắt chân thành, nàng cười tươi tiến đến Quân Huyền thì lễ một cái rồi nói:

- Cảm ơn người đã đưa ta đan dược để đột phá còn hộ pháp giúp ta. Ân tình này ta sẽ không quên có việc gì nhờ cứ nói với ta. Ta quyết không từ.

Quân Huyền hẳn xoa đầu gượng gạo đáp: “Người mạnh lên cũng là để bảo vệ ta mà.”

- Bảo vệ là chuyện đương nhiên rồi, nhưng mà giúp ta đột phá là một ân tình ta sẽ không quên. - Kim Phượng cứ khẳng khẳng như vậy khiến Quân Huyền cũng không tiện chối từ. Hẳn đánh miễn cưỡng gật đầu đồng ý rồi đi cùng nàng tới nơi có linh thảo.

Quân Huyền theo bản đồ tới nơi có linh thảo hẳn đã chọn, linh thảo này được hai con yêu thú nhất cấp canh giữ. Hai yêu thú nhất cấp rất nhạy bén và hấp tấp nên khi Quân Huyền và Kim Phượng vừa đánh động nhẹ đã lao tới tấn công.

Khác hẳn với yêu báo nhị cấp hẳn đối mặt, yêu báo có vẻ thông minh hơn hai con xà yêu nhất cấp này nhiều. Yêu báo cho con mồi vòng tròn rồi mới tấn công chứ không hề hấp tấp như này.

Quân Huyền nhìn yêu xà có cảm giác ký ức đau khổ ngày nào ùa về. Hẳn đã từng bị một yêu xà đuổi cùng giết tận và kết quả giờ yêu xà đã thành hôn thú của hẳn. Nhưng dù vậy, ám ảnh chạy trốn chết của hẳn không thể tan đi.

- Phurong nhi hầy dụ một con, ta sẽ dụ một con rồi quay lại hái linh thảo. Khi đó cả hai sẽ bỏ trốn nhanh chóng. . . - Quân Huyền thấy yêu xà đang tới liền bàn kế hoạch với Kim Phurong.

Kim Phurong nghe hần bảo hần dụ được một con vẫn không tin, nàng hỏi lại: “Ta sẽ cố cầm chân một con nhưng còn người liệu thoát được xà yêu kia thật sao?”

- Ta có hồn kỹ tăng tốc độ dễ chạy, đủ bảo vệ mạng sống. – Quân Huyền cười tự tin khiến Kim Phurong yên tâm hơn. Nàng gật đầu đồng ý.

Quân Huyền và Kim Phurong hai người tách nhau ra để tấn công yêu xà và dẫn dụ nó. Nhưng lại không như tính toán trước, hai xà yêu không hề tách nhau ra đuổi theo con mồi. Chúng kiên quyết ở lại canh giữ linh thảo không hề rời xa phạm vi linh thảo.

Với tình thế như này, Quân Huyền không chút do dự một mình tiến tới đánh với một yêu thú. Kim Phurong bị tính can đảm của hần làm ngạc nhiên trong giây lát nhưng nhanh chóng bình tâm, nàng cũng tiến tới xà yêu còn lại để thử độ sức.

Quân Huyền bắt đầu lao tới đã tụ huyền lực và hòa lực bên một cánh tay, hỏa long phần thiên hùng mạnh được hình thành, hỏa long gầm thét đánh tới xà yêu. Xà yêu không chút kiêng kỵ cũng tích tụ yêu lực trong miệng, phóng thích tới hỏa long. Hỏa long đối đầu với yêu xà tạo ra dư động khiến cây cối xung quanh bắt đầu nghiêng ngả.

Kể cả Kim Phurong bên kia cũng không dám tin là lực Quân Huyền đánh ra lại lớn mạnh tới vậy. Mà khí chất khi Quân Huyền hần chiến đấu khác hẳn bình thường, có phần anh dũng, bá chiến hơn rất nhiều.

Quân Huyền sau khi thấy chiêu lực bị độc xà ngay lập tức ăn mòn hỏa long khiến hần không dám khinh địch tiến tới liền mạng dùng huyền lực tiếp cận rồi đánh nữa. Xà yêu như có đọc tâm thuật thấy rõ sự hoang mang của Quân Huyền, không ngại tích tụ thêm một đợt độc xà phóng thẳng tới Quân Huyền.

Nhìn độc xà đánh tới, hần có thể ngay lập tức hư không bộ để tránh né nhưng Quân Huyền lại không dùng, bởi đơn giản hần biết nếu hần dùng hư không bộ hần sẽ bại lộ khả năng tu luyện huyền, hồn ở đây. Hần chọn một bộ hồn kỹ phòng thủ Văn Lam đưa: không minh thuẫn.

Quân Huyền đọc khẩu quyết, tay dơ nhẹ lên thôi động hồn lực trong cơ thể và hồn lực trong không trung. Ngay khi độc xà gần đánh tới cũng là lúc không minh thuẫn hình thành. Trước mặt Quân Huyền một lớp chắn bằng hồn lực dần tạo thành như một tường thành kiên cố bảo vệ hần.

Bên kia, Kim Phurong dù khó đối phó với yêu xà nhưng vẫn quan tâm Quân Huyền. Nàng liên tục ngó sang nhưng khi thấy Quân Huyền sử dụng hồn kỹ thứ hai thì có chút ngạc nhiên phóng tới chân mây. Hần chỉ là tân sinh thôi mà, sao quanh thân toàn hồn kỹ tùy ý sử dụng vậy? Không lẽ, hần là thiếu chủ của một đại gia tộc nào đó sao?

Nhưng điều nàng ngạc nhiên hơn đó là hần đủ hồn lực để sử dụng hồn kỹ, nếu là nàng vừa đột phá nhân huyền cùng lắm thì triển hai huyền kỹ hoàng cấp liền sẽ khiến cạn kiệt huyền lực. Nhưng theo sắc mặt Quân Huyền hần vẫn bình ổn không có chút nhăn nhó nào chứng tỏ hần còn lợi hại hơn nàng, chẳng nhẽ dù cảnh giới thấp hơn nhưng hồn lực còn mạnh hơn nàng? Hay hần mạnh hơn nàng?

Bao nhiêu câu hỏi xuất hiện trong đầu Kim Phurong nhưng nàng không có cơ hội hỏi hần, nàng còn đang phải cố giữ tính mạng trước yêu xà nhất cấp hung mãnh này đã.

Quân Huyền hần tạo ra một thuẫn cản công kích của yêu xà nhưng thuẫn không thể trụ được bao lâu trước độc xà bá đạo này. Điều đáng mừng là khi thuẫn tan biến liền kéo theo độc xà rơi xuống không có phóng tới Quân Huyền nữa.

Quan trọng hơn là khi yêu xà vừa phóng độc tới Quân Huyền tấn công thì toàn thân nó cũng nhanh tới phóng tới Quân Huyền như một điều chắc chắn có thể ăn con mồi này. Quân Huyền hần sau khi sử dụng liên tục hai hồn kỹ cũng cảm giác hồn lực không còn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nhất kích thiểm sát

Mà bây giờ, yêu xà lại đánh tới trước mặt, huyền lực không thể bại lộ. . .chẳng lẽ lại mất mạng khi sức mạnh không được tuôn ra. Nghĩ đến mất mạng Quân Huyền hần lại nảy lên chiến ý cường hần. Hần kết hợp võ hồn với hồn kỹ đầu tiên hần có: quần quanh. Hồn kỹ kết hợp với ngọc huyền thảo khiến ngọc huyền thảo nhỏ bé này lại dài ra trông thấy.

Ngọc huyền thảo bắt đầu dài ra phóng thích ra trước người Quân Huyền. Lần này, trước mặt hần lại một tấm thuẫn được hình thành. Tấm thuẫn được tạo từ võ hồn của hần. Yêu xà thấy vậy không những không ngừng tấn công, ngược lại càng hung hãn hơn, nó cảm giác được con mồi đang vùng vẫy trước khi chết mà thôi.

Yêu xà phóng tới há miệng to phun một nọc độc vào ngọc huyền thảo khiến ngọc huyền thảo như bị ăn mòn dần tan biến dần. Quân Huyền hần nhú mày lại, thật khó đối phó mà. Nhưng đây chưa phải là cực hạn với hần, hần lần nữa sử dụng thêm hồn kỹ khác “ám tiên thiên” được Quân Huyền tích tụ trong

miệng này giờ.

Khi độc xà ăn mòn ngọc huyền thảo khiến ngọc huyền thảo dần tan ra và lộ ra một xà yêu hung hãn đang tiếp tục công tới. Quân Huyền không chần chừ há miệng, phóng ám tiên thiên nhanh như chớp bắn tới trước mặt yêu xà.

Nhưng yêu xà là yêu thú nhất cấp chỉ vì ám tiên đơn giản mà chết là không thể, nhưng tốc độ này quá có chút khó tránh tới nó. Xà yêu đành há miệng ra sử dụng răng nhọn của mình cắn thẳng vào ám tiên thiên khiến nó dừng lại ngay lập tức.

- Đã khóa được miệng rồi, thì mới tung sát chiêu được.

Thanh âm lạnh lẽo vang lên sau lưng yêu xà khiến nó có chút rung mình, nó chưa bao giờ cảm giác cái chết gần như vậy. Bất giác miệng vẫn đang ngậm ám tiên thiên nó quay lại.

Đầu tiên nó nhìn thấy là tên phế vật vừa ở trước mặt nó từ lúc này đã tới sau lưng nó rồi. Quan trọng hơn ánh mắt đối phương hiện lên còn hung ác hơn hung thú viễn cổ nữa, tay đối phương từ lúc nào xuất hiện một long ảnh hắc sắc.

Vừa kịp nhìn thấy long ảnh hắc sắc cũng là lúc nó không hề hay biết gì nữa. Cảm nhận cuối cùng là long ảnh hắc sắc được đánh tới đầu nó rồi yêu lực của nó như bị hút cạn khiến nó chết một cách nhanh chóng, sức sống một tia cũng không hiện trên thân thể nó. Yêu thú nhất cấp lại bị một tên yếu ớt giết chết thể nào không hay.

Quân Huyền nhìn long ảnh hắc sắc nuốt cạn sinh lực và yêu lực của yêu xà thì mới hài lòng thở phào nhẹ nhõm. Hắn phát hiện võ hồn này của hắn không đơn giản chút nào, có thể thôn phệ yêu lực và sinh lực của yêu thú để phát triển chứ không đơn thuần là tiến hóa theo hồn thú của hắn thu nhập vào.

Hắn biết được điều này cũng là nhờ lần trước chiến đấu với báo yêu và vài yêu thú nhỏ, sau khi hắn giết chết hết đưa tay lấy huyền tinh thì long ảnh hắc sắc cũng chui ra theo và không ngừng cắn nuốt lấy yêu lực, sinh lực còn sót lại của yêu thú.

Quân Huyền nhìn sang phía đối diện phát hiện Phượng Nhi đang ở tình thế chịu áp đảo khi đối phó với yêu xà. Dù sao thì nàng cũng chỉ mới đột phá cộng thêm vài võ kỹ đơn sơ không thể đấu với yêu thú nhất cấp dễ dàng được. Đến cả Quân Huyền hẳn cảnh giới hơn nàng nhưng phải vật vả lắm mới giết được yêu thú nhất cấp.

Trận chiến càng lúc kịch liệt hơn khi yêu xà gần như sắp làm thịt Phượng Nhi. Yêu xà không ngần ngại tiến tới há miệng to để cắn thẳng vào con mồi. Quân Huyền nhìn tình thế như vậy cũng tắc lưỡi một cái, hắn đồng thời phóng thích hồn lực và võ hồn. Hồn lực phóng thích ra để phụ trợ tăng tốc độ cho hắn cứu nàng nhưng hồn lực hắn sau khi thi triển ba hồn kỹ gần như chạm kịch điểm.

Nhưng may thay, khi xà yêu chỉ cách gương mặt của Kim Phượng một chút nữa khoảng cách như một nửa bàn tay thiếu nữ thì cũng là lúc ngọc huyền thảo phóng tới chạm xà yêu, quấn quanh ngay lập tức và khiến xà yêu không thể tấn công thêm.

Kim Phượng thấy vậy cũng thở phào trong giây lát nhưng nàng nhận ra, Quân Huyền cảnh giới thấp hơn nàng sẽ không thể giữ được lâu, có lẽ là ông trời cho nàng cơ hội nói lời trần trối chăng? Đôi mắt nàng mất tị lại, nàng gương mặt đỏ ửng như muốn nói lời gì đó... thì cũng đồng thời thân ảnh Quân Huyền biến mất.

Quân Huyền hẳn thôi động hồn lực còn sót lại đúc kết ám tiên thiên của hắn, hồn lực nhanh chóng tụ trên tay tạo thành lưỡi kiếm sắc bén như có thể chém vạn vật. Đồng thời lúc đó, hắn vừa tạo xong ám tiên thiên thì Kim Phượng nhắm mắt như cho cơ hội hắn giết yêu xà cứu nàng.

Hắn bộc lộ tu vi huyền lực, sử dụng hư không bộ một cách nhanh nhất phóng tới yêu xà. Yêu xà thì bị ngọc huyền thảo của hắn giữ lại vẫn cố vùng vẫy để cản Quân Huyền lại. Khi yêu xà vùng vẫy thoát được ngọc huyền thảo cũng là lúc Quân Huyền thân ảnh nhẹ lướt qua yêu xà.

Yêu xà chỉ cảm giác được hắn đang nhìn Quân Huyền ngược một chút, như đầu rơi khỏi cổ khiến nhìn ngược lại mọi thứ. Cái chết diễn ra một cách quá nhanh khiến yêu xà chết không nhắm mắt.

Quân Huyền hẳn vậy mà nhất kích thiểm sát được yêu xà nhất cấp, có lẽ do yêu xà đã suy yếu bớt khi đánh với Kim Phượng rồi. Không chần chừ, nhân cơ hội nàng đang nhắm mắt Quân Huyền tiến lại gần nàng.

Hắn nhẹ nhàng dùng võ hồn long ảnh hắc sắc thôn phệ yêu xà trong vài hơi thở để nàng không phát hiện ra. Kim Phượng thì vẫn đứng không nhúc nhích, miệng nhỏ nàng lẩm bẩm:

- Quân...Huyền...

Nàng như đang định nói gì thì Quân Huyền cái tên không hiểu phong tình này. Hắn đứng dậy vỗ nhẹ vai nàng một cái để nàng tỉnh dậy không nói thêm lời bí mật nào nữa. Kim Phượng được Quân Huyền vỗ vai như búng tỉnh, nàng mở mắt ra thì trước mắt nàng khung cảnh đã đổi thay.

Vốn dĩ trước mắt nàng là tử thần yêu xà nhưng nay lại không thấy, chỉ thấy một nam tử phong tình, anh tuấn tiêu soái trước mặt nàng. Nam tử này không ai khác ngoài Quân Huyền. Kim Phượng như có chút không tự chủ được ôm trầm lấy Quân Huyền, nàng vội vàng hỏi:

- Sao ngươi đứng đây? Con yêu xà kia đâu?

Quân Huyền thấy nàng ôm hắn bất ngờ như vậy có chút giật mình, hắn được nữ nhân chủ động ôm rồi à. Kiếp trước sống hai mươi mấy năm trên đời không được một lần gái ôm, kể cả gái xấu xấu đúng là quá uống phí. Quân Huyền có chút ngượng đỏ ra mặt nhưng lần phong thái lạnh lùng đáp: "Chết

rồi!”

- Sao có thể? – Kim Phượng vẫn chưa kết hoang mang hỏi lại.

- Không gì là không thể! – Quân Huyền phong thái đứng đặc đáp lại nàng khiến nàng hiểu được, hẳn là người cứu nàng từ tay tử thần ra.

Nam nhân này cũng quá đặc biệt!

- Đi thu huyền tinh thôi. – Quân Huyền dứt lời mới làm Kim Phượng giật mình. Nàng này giờ vẫn đang ôm hắn, vậy là hắn chiếm được tiện nghi của nàng hay nàng chủ động chiếm tiện nghi của hắn.

Nhưng khi nàng ôm hắn, cảm giác thân thể săn chắc của hắn khiến nàng có chút khiến nàng không muốn rời.

Quân Huyền không nói gì thêm liền nhanh nhảy tiến tới lấy huyền tinh thú. Hắn sợ hắn đứng thêm một lúc sẽ bị nàng hỏi cặn kẽ như sao hắn có thể giết được hai yêu thú nhất cấp mà không bị thương?... Nhặt xong huyền tinh, Quân Huyền tiến tới chỗ Kim Phượng sông phẳng đưa nàng một viên như phân chia đều thành quả.

Kim Phượng thấy hắn đưa như vậy nhưng nàng không dám nhận, dù huyền tinh có quý giá nhưng đều là công sức của hắn nàng đâu dám nhận chứ?

- Đây là công sức của người mà, ta sao dám nhận được?

Quân Huyền cau mày không hài lòng chút nào: “Gì mà công sức của ai? Từ đầu đã nói là chia đều rồi mà, quan trọng hơn nếu không có Phượng Nhi cầm cự một yêu thú kia, thì ta đã không may mắn giết được nó rồi.”

Quân Huyền dứt lời, trực tiếp đặt vào tay huyền tinh thú mà không nói thêm gì nữa. Hắn nhìn Kim Phượng cười cười rồi ra hiệu nàng đi theo hắn để hái linh thảo. Kim Phượng cũng gật đầu một cái rồi để huyền tinh vào tay nải.

Nàng có lẽ đã nợ hắn quá nhiều ân tình rồi, đến cả ân cứu mạng cũng có. Nàng tự hứa với lòng chỉ cần hắn nói một lời nàng vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nửa bước!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Người cũng có phần xinh đẹp đó

Quân Huyền và nàng hái linh thảo nhưng linh thảo này là linh thảo có lợi với hồn tu nên ba quả điểm hồn Kim Phượng chỉ lấy một.

- Đa tạ! – Quân Huyền hắn chỉ gọn gàng nói xong liền ngồi xuống, tư thế chuẩn bị như ngồi thiền để bắt đầu luyện hóa linh thảo.

Thấy Quân Huyền định luyện hóa ngay đây Kim Phượng vội lên tiếng:

- Người không sợ đang luyện hóa yêu thú tấn công sao?

- Không có đâu, yêu thú quanh đây bị xà yêu đuổi đi rồi. Diệt xà yêu là đã an toàn. – Quân Huyền cười cười đáp như có bản đồ trong lòng bàn tay.

- Vậy người luyện hóa đi, ta canh chừng cho. – Kim Phượng vẫn có chút lo lắng ra mặt nhưng nàng liều mình đứng ra bảo vệ hắn

- Ta không sao đâu, Phượng nhi đi về hướng tây ở đó có một con suối, để cô thay đồ tắm do chiến đấu với yêu thú này ra. – Quân Huyền khẳng định chắc chắn khiến Kim Phượng kinh nghi.

Hắn sao có thể nắm rõ địa hình như vậy?

Kim Phượng thấy hắn luôn cười tự tin như vậy nên nàng miễn cưỡng gật đầu. Dù sao y phục trên người nàng cũng bẩn quá rồi, đều do chiến đấu với yêu xà mà ra. Không chỉ dừng lại ở đó, gương mặt nàng có chút lấm lem rồi.

Khi Kim Phượng thân ảnh biến mất, Quân Huyền mới lấy thêm hai linh thảo mang lượng hồn lực lớn không kém điểm hồn quả để bắt đầu luyện hóa.

Công pháp Thôn Hồn Quyết được hắn thôi động, trong chốc lát đã hút nhiều hồn lực từ những linh thảo truyền vào trong nội thể Quân Huyền. Nhưng với bốn cây linh thảo nhị cấp này chưa đủ để hắn đột phá, Quân Huyền lấy từ tay nải thêm chục cây linh thảo cấp thấp hắn đi dạo hái được.

Thôn Hồn Quyết như chỉ chờ linh thảo ra bắt đầu hút hồn lực một cách cuồng nhiệt rồi truyền vào nội thể Quân Huyền. Khiến nội thể hắn vốn đang cạn kiệt bắt đầu được bù đắp hồn lực vào rồi còn tăng thêm đỉnh điểm hồn lực.

Hắn có cảm giác lần này lại muốn đột phá rồi. Hồn lực trong nội thể sau khi được bù đắp bắt đầu bành chướng ra như muốn phá cánh giới. Quân Huyền hấp thụ hồn lực xung quanh rồi bắt đầu xung kích cánh giới, rất nhanh chóng Quân Huyền tiến tới Nhân Hồn Sư ngũ tầng.

May là Kim Phượng đã đi xa nếu nàng ở trong phạm vi 5m xung quanh hắn là sẽ cảm nhận được một chút giao động hồn lực cho Quân Huyền đột phá tạo ra.

Linh Nhi trong bảo vật cũng cảm nhận được hắn đột phá rồi. Nàng thầm nói như không tin vào hiện thực trước mắt:

- Chủ nhân đúng là yêu quái tu luyện ngàn năm hóa thành người.

Quân Huyền hắn vẫn tư thế ngồi hiên ngang như thế để cảm nhận thử lượng hồn lực trong nội thể. Hắn có cảm giác mỗi lần hắn đột phá dù chỉ là tiểu cảnh giới nhưng cũng mang đến cho hắn sức mạnh không thể lường được. Nếu bây giờ hắn có thi triển ba hồn kỹ liên tục mà không lo cạn kiệt không còn gì như lúc chưa đột phá rồi.

Hắn đang cảm nhận thêm một chút thì Kim Phượng cũng trở về. Nàng lần này thay đổi y phục khác, y phục đúng với chữ “Phượng” trong tên của nàng. Nàng khoác lên mình bộ y phục đồ rực khí chất hơn hẳn lúc này, nàng tiến đến Quân Huyền với tốc độ nhanh một chút khiến gió thổi y phục nàng lên một chút. Quân Huyền quan sát, hắn là bây giờ mọi người gọi nàng là nữ thần.

Nàng chỉ thay một bộ y phục đơn giản thôi mà đã khí chất đến nhường này, cộng thêm nhan sắc đủ độ mỹ miều của nàng, tóc bay bay trong gió đúng là khiến nam nhân mê mẩn. Nàng chạy đến môi đỏ vội mấp máy hỏi:

- Ngươi đột phá thành công rồi?

Quân Huyền ngẩn ngơ trong giây lát khi chiêm ngưỡng dung nhan của nàng nhưng cũng nhanh chóng bình tâm. Hắn chỉ nhẹ gật đầu với nàng rồi mới nhìn nàng thêm một chút tấm tắc khen:

- Ngươi cũng có phần xinh đẹp đó.

Thanh âm truyền đến tai Kim Phượng khiến nàng ngượng đỏ cả mặt. Nàng vốn định rửa trần xong sẽ mặc lại y phục của học viện nhưng không hiểu sao có một suy nghĩ nào đó đã thúc đẩy nàng. Suy nghĩ đó thúc đẩy nàng phải mặc đẹp trước mặt hắn khiến hắn chú ý tới nàng. Do đó nàng đã quyết định mặc bộ y phục nàng thích nhất, có thể nói là bộ y phục hợp với nàng nhất.

Nàng cũng không rõ vì sao bản thân lại làm vậy nữa, chẳng lẽ do nàng đã quen với việc được nam nhân nhìn với ánh mắt mê mẩn nên nàng muốn Quân Huyền cũng vậy? Hoặc có thể xuất phát từ tình cảm đơn thuần, nàng muốn được hắn chú ý thôi!

- Cảm ơn. – Âm thanh lí nhí trong cổ họng Kim Phượng vang lên khiến Quân Huyền cười thầm. Hắn vội nói:

- Phượng nhi chuẩn bị củi đi ta đi thay y phục xong sẽ quay lại trở tài nấu nướng cho.

Kim Phượng với gương mặt ửng đỏ cũng gật đầu nhẹ rồi lẳng lặng mang sự ngượng ngùng đi kiếm củi.

Quân Huyền tiến đến dòng suối hắn chỉ Kim Phượng lúc trước. Trên đường đi hắn lại bất giác có suy nghĩ lo sợ: “Ồ kiếp trước độ tuổi hắn cũng không nhỏ, không lớn hẳn, đã là thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu. Đáng lẽ ra khi hắn xuyên không tới đây thì nữ tử hắn có hứng thú đầu tiên sẽ ngang tuổi hắn nhưng như Vân Lam đại mỹ nữ, Linh Mộng mỹ nhân yêu kiều đều không làm hắn rung động một chút...”

- Hoặc những người đang bằng tuổi hắn như Kim Phượng, Thanh Thủy hay Tiểu Ly, hắn cũng chưa có chút rung động...

Lúc ấy trong lòng hắn nổi lên một sự sợ hãi đến tột cùng. .không lẽ: “Hắn thích nam nhân!?”

Nhưng hắn phải loại bỏ khả năng này đầu tiên, thay vào đó hắn tự nhủ có lẽ do hắn kiếp trước đạo tâm quá vững. Chưa đụng tới chuyện hồng trần nữ tử từ bao giờ nên mới có chút ảnh hưởng đến chuyện hắn vô cảm với nữ tử như vậy.

- Nhất định là vậy!

Quân Huyền tự nhủ một cách mạnh mẽ. Hắn nhớ lại hắn có chút rung động khi được rửa mắt với Linh Vân hay bị Vân Lam trêu đùa nên hắn bỏ được hoài nghi quan trọng nhất là: “Hắn thích nam nhân!”

Nghĩ đến đây hắn mới thở phào nhẹ nhõm yên tâm rửa trần thay y phục.

Sau khi thay y phục mới, Quân Huyền cùng Kim Phượng bắt vài con gà rừng để chuẩn bị cho bữa tối. Dù không muốn công nhận chút nào nhưng Kim Phượng nàng phải công nhận một điều, hắn nấu ăn đỉnh quá. Chỉ là một con gà nướng đơn giản nhưng qua tay hắn lại như mỹ vị nhân gian, đến cả ngự thiện phòng của hoàng cung cũng không thể làm được như hắn. Kim Phượng dám khẳng định như vậy vì nàng đã từng nếm quả đồ của ngự thiện phòng.

Sau khi ăn no xong thì Kim Phượng và Quân Huyền đều nghỉ ngơi cho ngày mai tiếp tục chiến đấu. Có lẽ chiến đấu sẽ càng lúc càng khốc liệt.

Ngày hôm sau, Quân Huyền và Kim Phượng lên đường kiếm linh thảo và bảo vật từ rất sớm. Hai người lại trải qua một trận khổ chiến nữa, nhưng trận khổ chiến này chỉ đấu với một yêu thú nhất cấp nên hoàn toàn không tổn thất hay bị thương gì nhiều.

Đến buổi chiều, cả hai vốn định kiếm thêm chút linh thảo và đồ ăn nhưng lại nghe được từ xa vang lại tiếng xung đột và đánh nhau xảy ra. Quân Huyền và Kim Phụng như tâm linh tương thông, cả hai đều tò mò đi nhẹ lại xem thử hai người đang giao thủ là ai. Cả hai chọn được một tảng đá lớn gần đó, tảng đó đủ che đậy được cho hai người nên liền núp vào đó quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nữ thần gặp nguy

Kim Phụng nàng vừa ngó đầu ra nhìn liền nhận cả hai người này là ai, là một nam, một nữ đang giao phong điều quan trọng hơn là nữ tử kia cũng là một đại mỹ nhân như nàng. Được mọi người ở huyện hệ gọi là nữ thần, Kim Phụng và nữ tử kia đều có những cái đuôi bám theo không hề kém nhau chút nào.

Nàng ta là nữ thần tân sinh huyện hệ, tên là Ngọc Lan.

Điều Kim Phụng là không ngờ tới là nam tử giao thủ với Ngọc Lan là một cái đuôi bám theo nàng không dứt, cũng thuộc hạng công tử thế gia có tiền, quyền, thế lực. Nhưng chỉ là không ngờ đến trong huyện cảnh, gương mặt giả dối, luôn yêu kiều, tôn vinh nữ thần đã được bỏ ra, để đúng bản chất con người hẳn hiển hiện.

Nàng nhìn qua ánh mắt nam tử nhìn Ngọc Lan kia, ánh mắt của sự thèm muốn dục vọng khiến người khác cảm thấy kinh tởm. Khác hẳn với ánh mắt lúc trước của hắn ánh mắt phong lưu chính trực. Quân Huyền thấy Kim Phụng nhìn nam tử, nữ tử kia không có dấu hiệu dừng lại liền tuốt miệng hỏi:

- Phụng nhi nhìn gì ghê quá vậy, không lẽ nhìn cô nam quả nữ liền nảy sinh suy nghĩ không hay sao?

Từng từ cả khía của Quân Huyền lọt vào tai Kim Phụng khiến nàng có chút tức đỏ ra cả tai, nhưng có hơi chột dạ vì hắn đoán được một chút suy nghĩ của nàng, Kim Phụng gương mặt vẫn giữ nét lạnh lùng nói:

- Ta làm gì có chứ.

Quân Huyền thấy nàng như vậy liền cười hắc hắc, hắn nói tiếp:

- Ta đùa thôi. Phụng nhi muốn biết vì sao nam tử kia lại ra tay với một đại mỹ nhân sao?

Kim Phụng gật đầu, nàng còn nói thêm cho Quân Huyền biết vì nàng sợ tên cập nhật thông tin kém này ở hồn hệ không hiểu rõ:

- Đúng vậy, nam tử kia bình thường luôn bám theo Ngọc Lan, biểu hiện không có điểm tệ nào, thậm chí còn mấy lần thể hiện anh hùng giúp mỹ nhân lấy được không ít điểm tốt trong lòng nàng ấy. Vậy mà bây giờ lại giao thủ với nàng, rốt cuộc là vì sao chứ?

Nghe Kim Phụng nói Quân Huyền hẳn ngó ra một điều: “Nữ tử kia tên là Ngọc Lan!”

- Đơn giản như vậy mà Phụng nhi cô còn không hiểu sao? Nam tử kia vốn chỉ muốn có được mỹ nữ trong tay. Mấy cái trò hắn diễn cũng dễ lấy điểm tốt từ nàng rồi chinh phục được nàng.

- Nhưng hắn không có kiên nhẫn diễn lâu đến thế vì vậy hắn chọn huyện cảnh để ra tay. Dù sao hắn làm gì nàng trong huyện cảnh thì quý không biết, thần không hay.

Quân Huyền vừa dứt lời giải thích thì Kim Phụng vội hỏi tiếp: “Hắn không sợ sau khi ra huyện cảnh Ngọc Lan sẽ tố cáo hắn sao?”

Hắn nghe nàng hỏi vậy liền cười cười nói tiếp:

- Nàng ấy sẽ dám nói ra điều nhục nhã đó sao? Mà cho dù nàng ấy có nói thì lúc ấy bao nhiêu người sẽ tin lời nàng ấy? Huyện cảnh người có lòng muốn chiếm đoạt nàng ấy nhiều vô số kể, hắn chỉ đổ lỗi cho một người rồi dùng thế lực đứng sau chặn đứng mồm hắn không phải dễ quá rồi sao? Tên nam tử kia vốn từ đầu không hề yêu thương gì Ngọc Lan đâu, nam tử đó chỉ muốn chiếm được nhan sắc, thân thể nàng thôi.

Quân Huyền nói đến đây cũng có chút thương cảm cho nữ tử ngây ngơ bị nam tử kia lừa mà không hay biết. May cho nàng là có Quân Huyền ở đây thì nam tử kia sẽ không thể như ý được.

Còn Kim Phụng sau khi nghe Quân Huyền nói như vậy nàng bắt đầu thấy phẫn nộ, tức giận cùng cực. Nàng thật không ngờ được những biểu hiện hẳn ngày trước toàn là dối lừa chỉ khổ cho Ngọc Lan đã suýt thì đem lòng tin tưởng hắn.

- Chưa dừng lại ở đó đâu, Phụng nhi nhìn kia... - Quân Huyền vừa nói vừa chỉ tay đến hướng xa hơn một chút của đôi nam nữ đang giao thủ này.

Kim Phụng nhìn theo hướng tay Quân Huyền chỉ thì nàng phát hiện đó là một cây linh thảo. Nàng đang định nói với Quân Huyền đó chỉ là linh thảo bình

thường sao có thể dẫn đến xung đột được thì Quân Huyền hần nói tiếp:

- Đó là một cây linh thảo tam cấp đấy.

- Tam...tam cấp? Khó trách bộ mặt hần lộ ra nhanh như vậy?

Kim Phụng ngẫm ngẫm hiểu ra mọi chuyện rồi. Hóa ra, nam tử kia vừa có tham vọng mỹ nhân vừa có tham vọng tới linh thảo cấp cao. Tam cấp linh thảo chỉ cần hấp thụ hết là đủ đột phá một tiểu cảnh giới rồi.

Ngay khi Kim Phụng đang hiểu ra toàn bộ thì trận chiến bên kia đã ngã ngũ. Ngọc Lan đã ngã xuống, nam tử kia dáng đứng thẳng nhìn Ngọc Lan với ánh mắt cực kỳ kinh tởm, hần đứng trước nàng dơ thanh kiếm đến uy hiếp rồi nói:

- Nữ thần cũng chỉ có vậy, cuối cùng cũng sẽ là nữ nhân làm ấm giường cho ta thôi. Giờ ngươi tự nguyện chịu thua, ta có lẽ sẽ hưởng thụ nhẹ nhàng, đem ngươi cảm giác ngươi chưa bao giờ biết đến.

Ngọc Lan phía đối diện lau vết máu trên khóe miệng rồi cắn răng tức giận nói:

- Thật vô sỉ! Ý mình có bảo kiếm trong tay mới thắng được ta có gì đáng nói? Chỉ tiếc uống công ta đã từng nghĩ ngươi sẽ là nam nhân tin tưởng được.

Nam tử bên kia gương mặt càng trở lên hung tợn hơn, lưỡi hần liếm qua mép miệng một cái trong cực vô lại, biến thái rồi cười gian xảo nói:

- Nữ nhân đang thương a, những cái ta làm cho ngươi cũng chung quy là diễn thôi. Nếu biết ngươi có thực lực như này, ban đầu ta đã không bỏ nhiều tiền thuê người diễn như vậy. Ta chỉ cần đợi vào huyền cảnh hưởng thụ ngươi là được...

Ngọc Lan như tức ói máu ra ngoài, thanh âm hần vào tai nàng không lọt từ nào khiến nàng tức giận đến cùng cực. Nàng chỉ hận nàng quá ngu ngốc nên mới tin vào tên bỉ ổi này. Nàng tức giận gào lên nói:

- Giết ta đi! Có chết! Ta cũng không giao sự trong sạch cho ngươi!

Thanh âm của nàng bây giờ cứng rắn đến lạ thường. Nhưng khi nam tử kia nghe được lại cười bỉ ổi hơn nữa, hần miệng nước miếng có chút không tự chủ tuôn ra:

- Mỹ nhân ương ngạnh...thiếu gia ta thích. Càng ương ngạnh khiến ta càng muốn chinh phục hơn...

Hần vừa nói vừa bắt đầu tiến hành cởi chiến áo ngoài cơ thể ra. Miệng hần liếm mép một lần nữa, ánh mắt bây giờ hiện lên sự vô sỉ trong rõ ràng cực điểm. Hần nhìn nàng với ánh mắt thêm muốn để chiếm đoạt. Còn Ngọc Lan đối diện nàng cảm thấy bản thân thật vô lực, đến nước này chân tay nàng không có sức để cử động chống trả.

Đến nàng muốn cắn lưỡi tự vẫn để bảo toàn sự trong sạch cũng không thể. Giọt nước mắt nàng bắt đầu tuôn ra, nàng đang khóc cho sự tủi nhục, sự ngây thơ, sự ngu ngốc của nàng.

Nam tử đối diện thấy nàng như vậy không có động thái dừng lại, hần cởi xong chiếc áo trên thân thể, bắt đầu tháo chun quần ra rồi tiến gần với Ngọc Lan rồi nói: "Mỹ nhân ta đến đây..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Là ai?

Nhìn hần tiến đến, Ngọc Lan tưởng chừng như đã thật hết hi vọng rồi. Nàng có lẽ sẽ mất sự trong sạch do tên tặc nhân bỉ ổi này. Nhưng khi ấy, có một thân ảnh nhanh như thiểm điện, thân ảnh này tiến tới chỗ Ngọc Lan và dơ bàn chân ra đập thẳng vào gương mặt bỉ ổi của nam tử đang tiến đến Ngọc Lan.

Nam tử đang chuẩn bị hưởng thụ mỹ nhân không có phòng bị chút nào liền bị một cước của thân ảnh này sút bay thẳng vào bụi cây gần đó khiến bụi cây lồm lay một lỗ to đùng.

- Tiểu nhân vô sỉ đừng đụng vào bằng hữu của ta. – Thân ảnh kia sau khi tung một cước liền tiếp đất an toàn, mở miệng nói với tên tiểu nhân vừa bị sút bay kia.

Ngọc Lan đang ở bờ vực thẳm của tuyệt vọng liền được thân ảnh thần bí này cứu giúp liền cảm giác được như được đây là ánh sáng hi vọng cuối cùng của nàng. Ngọc Lan vội liếc mắt thử thì liền nhận ra, thân ảnh này có chút quen thuộc, là thân ảnh nữ tử đứng hơn là của Kim Phụng. Người bằng hữu cùng phòng của nàng, cũng là nữ thần của học viện.

Thấy người xuất hiện là Kim Phụng, Ngọc Lan vừa cười hi vọng liền lần nữa dập tắt. Nàng dừng cười không phải vì sợ bị Kim Phụng lấy chuyện này ra rêu rao nàng mà là nàng lo cho Kim Phụng. Nàng vận sức lực yếu đuối ngồi dậy hướng tới Kim Phụng gào thét:

- Kim Phụng chạy đi, hắn có bảo kiếm trong tay, ngươi không phải đối thủ của hắn đâu.

Kim Phụng thấy Ngọc Lan lo lắng cho mình liền cười tự tin đáp:

- Sao có thể chạy được, ta đến cứu ngươi mà.

“Mà cho dù hắn có bảo kiếm trong tay ta cũng không lo, vì ta có Quân Huyền ở đây cùng ta mà.” – Kim Phụng nghĩ thầm rồi nhìn đến tảng đá phía xa với ánh mắt âm áp.

Nàng kịp thời tới đây cũng là nhờ Quân Huyền giúp một phần sức lực mới có thể đủ tốc độ tới cứu Ngọc Lan. Nàng chưa dám khẳng định cảnh giới của Quân Huyền nhưng nàng biết: “Hắn! sức chiến đấu của hắn còn mạnh hơn nàng!”

- Lại dám đánh lên bốn thiếu gia, đúng là liều thật! – Nam tử từ trong hốc cây sâu lồm vào kia bắt đầu gượng dậy nhìn thử xem thân ảnh kia là ai rồi nói.

Khi ánh mắt hắn nhìn tới thân ảnh kia liền ngạc nhiên, ngửa mặt lên trời cười bi ối, hạ lưu rồi nói:

- Hóa ra là một nữ thần nữa sao? Hôm nay ông trời đúng là để ta hưởng thụ mà, một mình hai bông hoa của học viện.

Kim Phụng nghe được thanh âm kinh tởm liền khinh bỉ nói:

- Thật cuồng ngôn!

Dứt lời, nàng bắt đầu phô trương cái địa vị cảnh giới của mình. Nhân Huyền Cảnh bắt đầu được lộ diện, huyền lực trong nội thể nàng bắt đầu bành chướng hơn.

Nàng bộc lộ cảnh giới khiến Ngọc Lan không khỏi ngạc nhiên ra mặt. Theo nàng nhớ thì Kim Phụng cũng chỉ đồng cảnh giới với nàng, chỉ mới là huyền lực bát tầng thôi. Ngọc Lan vào đây tiến được thêm một cảnh giới đã cảm giác được có chút tiến bộ rồi nhưng chỉ không ngờ được Kim Phụng đã một mạch đột phá nhân huyền rồi. Rốt cuộc gặp được cơ duyên cỡ nào chứ?

Nam tử đối diện khi thấy Kim Phụng bành chướng cảnh giới liền có chút kinh hãi ra mặt. Nhưng đây chỉ là một phần ngoài lề hắn chưa tính tới thôi, hắn bình thần lại ngay lập tức. Hắn có bảo kiếm trong tay cho dù nàng nhân huyền thì vẫn bại thôi, mà lại một điều... Hắn cũng bắt đầu phô trương cảnh giới. Nam tử bộc lộ ra cảnh giới huyền lực thập tầng đỉnh phong.

- Dù Kim Phụng nữ thần có là nhân huyền nhưng với cảnh giới đỉnh phong thập cảnh của ta, cộng thêm bảo kiếm này thì Kim Phụng cũng sẽ là nữ nhân làm ấm giường cho Phong Liêm ta thôi.

Kim Phụng gương mặt bắt đầu hiển lộ sự khinh bỉ và tức giận, nàng không nói gì thêm với tên bại hoại này bắt đầu thi triển huyền kỹ tấn công. “Phụng hoàng ngọc thủ” bắt đầu được Kim Phụng thôi động ra.

Võ kỹ cấp độ huyền cấp vừa được thôi động liền biến bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Kim Phụng thành một bàn tay được lớp ngọc mịn phủ lên, chưa dừng lại ở đó đầu ngón tay nàng bắt đầu xuất hiện móng vuốt sắc bén như của phụng hoàng.

Kim Phụng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phong Liêm một cái rồi phóng thẳng tới tấn công. Thân ảnh này mềm mại ôn nhu nhanh chóng đánh tới với lực đạo cực kỳ bá đạo.

Đối diện với lực đạo này và ngọc thủ như muốn giết người kia thì Phong Liêm lại không chút kinh hãi nào. Hắn cười nhếch mép một cái rồi dơ kiếm lên chém tới đỡ đòn tấn công của nàng.

Keng

Âm thanh vang lên khi Kim Phụng sử dụng ngọc thủ đánh tới bảo kiếm của hắn, cả hai va chạm không hề phân thắng bại. Kim Phụng không chần chừ nửa giây liền đánh liên hoàn tới Phong Liêm. Nhưng Phong Liêm không phải dạng thiếu gia yếu đuối, hắn có đủ bản lĩnh để tiếp mọi đòn đánh của nàng. Kiếm pháp của hắn cũng không hề yếu thế, hắn còn sử dụng huyền cấp kiếm kỹ bổ sung cho bảo kiếm để chống đỡ và đánh trả nàng.

Kim Phụng nhận ra nếu cứ đánh tiếp như vậy không phải tốt, trạng thái ngọc thủ của nàng không thể duy trì quá lâu được nhưng bảo kiếm của Phong Liêm lại ngược lại. Ngoại trừ phá hủy được nó bằng không nó sẽ trường tồn. Nàng lùi lại vài bước chân, tay bắt đầu tích tụ huyền lực miệng nàng thôi động công pháp “ngọc điểm chưởng”.

Ngọc điểm chưởng dù chỉ là hoàng cấp nhưng uy lực vô cùng bá đạo. Theo đường chưởng lực đánh tới tưởng như nhẹ nhàng nhưng thật ra chứa bên trong lực lượng khủng bố, và lại có thêm ngọc thủ của Kim Phụng kết hợp chưởng lực thì chưởng lực đã đạt tới hoàn mỹ.

Vừa thôi động xong võ kỹ, Kim Phụng thân ảnh tiến tới trước mặt Phong Liêm một cách nhẹ nhàng, bàn tay nàng đánh chưởng lực cứ như đang múa trước mặt hắn nhưng tên nam tử kia cực giáo hoạt. Hắn không hề thả lỏng chút nào, nàng vừa sử dụng võ kỹ hắn cũng liền sử dụng kiếm kỹ.

“Long hoàn kiếm” được Phong Liêm sử dụng để tiếp Kim Phụng. Kiếm kỹ này vốn đã có uy lực kinh thiên thêm bảo kiếm hỗ trợ liền khiến trong vài

hơi thở đã phá tan chướng lực của Kim Phụng.

Chướng lực không chịu nổi bảo kiếm bá đạo này mới làm Kim Phụng hiểu rõ:

- Nếu so cảnh giới hân không thể bằng nàng, đỉnh phong thập cấp và nhân huyền nếu xảy ra xung đột thì có thể lưỡng bại câu thương. Nhưng hân có thêm bảo kiếm đạt tới hoàng cấp bảo kiếm này, nàng hoàn toàn không thể thắng!

Kim Phụng bị chướng lực phản chấn liên lùi lại mấy bước chân, miệng bắt đầu có máu rỉ ra. Nàng dùng ánh mắt căm phẫn nhìn tên Phong Liêm này, nhưng nam tử này lại không hề để ý đến ánh mắt của nàng. Hân nhếch mép cười lạnh một tiếng rồi bước chân đến trước mặt Kim Phụng, hân héch mặt một cái về nàng rồi nói:

- Kim Phụng nữ thân cũng chỉ có vậy thôi, giờ thì ngươi sẽ là người nằm ầm giường trước. Khả...khả...khả...

Đối diện hân, Kim Phụng nàng cũng cứng rắn đối đáp không hề tỏ ra run sợ, yếu đuối chút nào:

- Ngươi đang nằm mơ sao? Loại người như ngươi mà muốn có được ta đúng là hảo huyền.

- Có được hay không thử là biết thôi! – Nam tử kia nhanh chóng bước lên, chun quần hân từ bao giờ đã được tháo ra rồi.

Hân tiến lại gần Kim Phụng hơn, hân càng gần thì Kim Phụng nàng lại cười lạnh chứ không hề tỏ ra run sợ. Đến khi còn cách nàng một chút, hân chuẩn bị vỗ lấy nàng như con thú đói tìm được con mồi thì Kim Phụng nhanh như thiểm điện, chân nàng sử dụng tuyệt kỹ “đoạn tử tuyệt tôn cước”. Nhất cước sút thẳng vào hạ bộ của Phong Liêm khiến hân biến sắc.

Gương mặt hân vốn đang thể hiện ra sự thèm thuồng ham muốn hay lại co lại, lãnh lẽo hân đi. Hân gằm gừ trong tức tối, một tay ôm hạ bộ, một tay cầm thanh kiếm lên, hân âm lãnh nhìn Kim Phụng nói:

- Con đàn bà đáng chết!...Được thiếu giá hường thụ là phúc của ngươi. Đã không biết điều vậy ta hủy dung mạo của ngươi xem ngươi còn dám nhìn mọi người không?

Kim Phụng bấy giờ có chút lo âu, nàng đúng là không sợ gì chỉ sợ dung mạo bị hủy. Nếu lúc trước nàng theo đuổi võ đạo cường giả chí tôn đỉnh cao thì từ khi gặp Quân Huyền nàng có chút cảm giác nhan sắc thật sự quan trọng. Nàng lúc trước có thể không cần dung nhan nhưng cần cường đại, còn bây giờ nàng lại đơn giản muốn làm nữ tử nhỏ bé bên cạnh Quân Huyền sống cuộc sống vui tươi không cần lo nghĩ gì nhưng điều đầu tiên muốn có cuộc sống như vậy thì dung mạo nàng cần giữ được.

Thanh kiếm hân chém xuống không chút nương tình nào, nhanh như lời điện đồng dạng.

- Dám hủy dung mạo ta...ta sẽ cùng ngươi không chết không từ! – Kim Phụng nhìn Phong Liêm lạnh lẽo nói.

Nghe nàng nói vậy, Phong Liêm không hề có ý định dừng lại, ngược lại càng hung bạo chém xuống, miệng cười lạnh đáp:

- Sau khi hủy dung mạo ngươi, ta sẽ phế ngươi, ngươi sao có thể trả thù được đây?

Kim Phụng nàng cắn răng, đôi mắt không lơ chừng kiến liên có động thái nhắm lại. Nhưng khi thanh kiếm còn cách gương mặt của nàng nửa tấc nữa, có một bàn tay nhỏ bé từ bên cạnh bắt trọn vện thanh kiếm. Lực đạo của bàn tay khủng bố đến mức thanh kiếm đang chém mạnh như vậy cũng lập tức dừng lại. Chứng kiến thanh kiếm bị chặn đứng, Phong Liêm giật mình hỏi:

- Là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Quân Huyền xuất thủ

Nghe được Phong Liêm hỏi, cộng thêm không có cảm giác đau đớn nào, Kim Phụng biết nàng vừa được cứu trong gang tấc. Nếu chỉ chậm 1s nữa thôi thì nàng cũng đã bị hủy hoại dung mạo rồi. Đôi mắt nàng dần mở, trước mặt nàng xuất hiện thân ảnh quen thuộc ấy.

Thân ảnh này đương nhiên là Quân Huyền.

Quân Huyền vừa xuất hiện liền cười khuấy nhìn Kim Phụng nói:

- Phụng nhi mà có mệnh hệ gì ai cùng ta đi tìm linh thảo đây?

Kim Phụng nhìn thấy Quân Huyền liền như thấy được tia hy vọng đang bùng sáng, lòng nàng chừi thẳm: “Tên hỗn đản này sao giờ mới xuất hiện chứ?”

- Không thể ngờ người giấu thật sâu, sức mạnh mẽ như vậy mà giả làm nam tử yếu đuối cần ta bảo vệ.

Quân Huyền hần cười ngược không biết nói thêm gì để đáp lại nàng thì Phong Liêm bên kia nhìn thấy hai người tình chàng ý thiếp liền không chịu được. Hần bộc lộ sự tức giận ra mặt, nhìn chăm chăm Quân Huyền hỏi:

- Người là ai mà dám phá hỏng chuyện của bản thiếu?

Quân Huyền như được cứu nguy, hần đứng lên trước Kim Phụng, tay vẫn giữ chặt thanh kiếm, hần lạnh lùng đáp:

- Ta là ai, người cũng xứng để biết?

- Người...!? – Phong Liêm đang găm giữ trong giận dữ thì ngay lập tức một bàn tay nhanh như thiểm điện đánh tới mặt hần. Lực đạo thì bàn tay phát ra còn mạnh hơn nhiều lần so với Kim Phụng khi sử dụng ngọc thủ.

Phong Liêm không chịu nổi một kích này liền bị đánh bay, bàn tay hần bắt giác buông bảo kiếm để bảo kiếm lọt vào tay Quân Huyền. Và người ra tay đánh hần cũng không ai khác ngoài Quân Huyền.

Phong Liêm bị đánh bay ngay lập tức ngồi dậy, hần thổ huyết vì chiêu lực kia đánh bay mấy cái răng của hần.

- Không được tổn thương phụ nữ mà càng không được tổn thương Phụng Nhi. – Quân Huyền hần từng thanh âm âm lãnh vang lên, mỗi thanh âm tương ứng với bước chân của hần tiến tới Phong Liêm.

Nghe được Quân Huyền nói Kim Phụng liền cảm giác ám áp lạ thường. Quân Huyền đã ra tay cứu nàng nhiều lần nay lại đòi lại công đạo ngay lập tức khiến nàng có cảm giác trong lòng nàng Quân Huyền chiếm vị trí cực kỳ quan trọng, sợ khó ai thay đổi được.

Còn từ phía xa, Ngọc Lan nghe được nam tử lạnh lùng này gọi Kim Phụng là Phụng Nhi liền ngạc nhiên ra mặt. Đến cả nàng muốn gọi Kim Phụng như vậy còn không được, nam tử kia rốt cuộc làm sao có thể. Thậm chí người có thể gọi Kim Phụng như vậy cũng chỉ có viện trưởng và phó viện trưởng mà thôi.

- Trả bảo kiếm cho ta. – Phong Liêm hần bắt đầu đứng dậy thứ đầu tiên hần muốn có lại là bảo kiếm. Vì hần tin chắc rằng chỉ cần hần có bảo kiếm trong tay tên kia cũng sẽ không là đối thủ của hần.

Quân Huyền nhìn qua bảo kiếm đang cầm một chút rồi nhẹ nhàng đáp:

- Người sắp chết còn cần bảo kiếm làm gì?

Nghe được Quân Huyền nói nhẹ nhàng như vậy, Phong Liêm, Kim Phụng và Ngọc Lan sững sốt ra mặt. Tên Phong Liêm quả thật đáng chết nhưng mà Quân Huyền muốn giết hần chỉ nói nhẹ nhàng như ăn cơm như vậy thì đúng là khó tưởng tượng nổi. Hần là hần đã giết rất nhiều người mới có thể khiến tâm quá bình thản khi giết người như vậy.

- Giết ta? Người nằm mơ sao? – Phong Liêm nhìn Quân Huyền nói như vậy liền cười ha hả lên.

- Chỉ là giết một con kiến thôi.

Thanh âm rơi xuống cũng đồng thời Quân Huyền ném bỏ thanh kiếm xuống đất. Chứng kiến cảnh như vậy ba người đều khó tin, nếu là giết Phong Liêm khi có bảo kiếm thì không phải không thể nhưng cũng sẽ là một trận khổ chiến trước, nhưng bây giờ Quân Huyền hần còn vứt bỏ kiếm xuống đây là hần tự tin giết được Phong Liêm ngay tức khắc, hay là hần quá khinh địch?

Phong Liêm thấy Quân Huyền đánh tới không dám khinh thường chút nào, tay bắt đầu sử dụng huyền kỹ “Thiết Từ Quyền”. Huyền kỹ vừa được sử dụng liền biến bàn tay hần thành màu đen như được sắt thép bao bọc, từ màu đen ngầu ấy còn ánh lên chút từ kim. Chiêu lực cường đại như chỉ trực chờ đối phương đánh tới. Quân Huyền cũng không hề ngần ngại gì, vừa đánh tới vừa thôi động “Hỏa Long Phán Thiên”.

Hỏa long được tạo thành ngay lập tức theo Quân Huyền đánh tới tạo một vệt lửa dài đốt cháy mọi vật dưới đất, thậm chí không khí xung quanh cũng như bị ngọn lửa của hần thiêu trụi.

Hỏa long gào thét mạnh mẽ cực đại đánh tới tới Phong Liêm không chút lưu tình nào, chiêu lực cường đại đánh tới như mang theo cả ngọn núi lớn đè lên Phong Liêm. Thiết từ quyền chống chọi trong vô vọng, bàn tay vốn được bao bọc như sắt thép nay bị hỏa long cường đại này đốt trụi không còn lại gì. Bàn tay Phong Liêm ứng đỏ cả lên như bị bỏng nặng đến mức khó chữa trị nổi.

Hần gào thét trong vô vọng, gặp cường địch hần đầu phải chưa từng nhưng chưa bao giờ gặp cường địch mà có thể áp chế hần lập tức như này. Mà lại ngọn lửa mà tên này sử dụng như muốn thôn phệ hần vậy, khí tức ngọn lửa tỏa ra như mang theo lực độc suy giảm đối phương.

Quân Huyền nhìn Phong Liêm đau đớn như vậy trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: “Để ta siêu thoát cho người!”

Suy nghĩ vừa hiện lên cũng là lúc Quân Huyền hần há miệng ra, từ trong miệng hần hiện lên một ám kim, đầu nhọn hoắt như có thể đâm xuyên mọi mặt vậy. Ám kim vừa hiện ra liền phóng thẳng tới mí mắt Phong Liêm trong vài giây chỉ thấy giữa chân hần xuất hiện một lỗ nhỏ.

Hắn bất động ngay lập tức, tiếng kêu cứ thế mà dừng, người hắn đổ nhào xuống ục một cái, gương mặt vẫn còn đang cau có khó chịu không rõ nguyên nhân cái chết.

Kim Phụng và Ngọc Lan ở xa cũng chứng kiến mà thất kinh, Phong Liêm mà vừa đánh hai nàng trật vật nay lại không có chút phản kháng nào dưới đòn tấn công của Quân Huyền, quả thật Quân Huyền quá mạnh!

Nếu Quân Huyền mà nảy sinh tà ý hai nàng thậm chí chưa ra chiêu đã bị hắn thu phục rồi. Nhưng Quân Huyền hẳn lại không hề xuất hiện gương mặt bỉ ổi chút nào, hẳn sau khi giết Phong Liêm vẫn nhìn Kim Phụng cười ngây ngô, vô tội như chưa có gì xảy ra.

Hắn nhanh chóng tiến đến Kim Phụng đỡ nàng ngồi hẳn hoi hơn lấy trong tay nải ra một bình đan dược toàn đan dược trị thương. Hắn liền đưa cho nàng mấy viên mà không có chút run tay nào như đại gia chi tiền vậy, Kim Phụng lần nữa sững sốt nàng biết hắn ở luyện đan môn nhưng mà luyện đan sư chịu chi như này nàng chưa từng gặp.

Mà đan dược cực khó luyện ra độ tinh khiết nhưng Quân Huyền không ngần ngại đưa nàng những viên đan dược tinh khiết khiến gương mặt Kim Phụng đỏ ửng lên, nàng không từ chối hẳn vì nàng biết có từ chối hẳn vẫn sẽ ép nàng nhận thôi. Mà lại bây giờ nàng đan thật sự cần đan dược trị thương, nếu được sau này nàng sẽ trả lại hẳn! Miệng nàng khe khẽ, lí nhí đáp: “Cảm ơn người, Quân Huyền”.

- Không những cứu ta mà còn tốt với ta thế này nữa.

- Không có gì đâu, ta chỉ lo cô bị thương không ai bảo vệ ta hái đan dược thôi – Quân Huyền xoa đầu mình rồi gượng gạo đáp.

- Với bản lĩnh của người mà cần bảo vệ sao? – Nói đến đây, Kim Phụng có chút lờ mờ hẳn, nàng thật không ngờ hắn giấu nàng sâu đến vậy.

Qua ánh mắt của nàng, hẳn biết đại sự sắp không ổn rồi liền bắt đầu đổi chủ đề:

- Phụng nhi luyện hóa đan dược trị thương đi, ta đi xem thử bạn cô. Nhớ đừng để ảnh hưởng đến dung mạo. – Quân Huyền vừa nói không khỏi nhẹ ngồi xuống, lấy bàn tay quạt qua thử nơi đường kiếm của Phong Liêm hướng tới.

Hành động này bất giác khiến Kim Phụng ảm áp, nàng cảm nhận được sự quan tâm chân thành của đối phương. Nàng ửng đỏ cả mặt như sắp bị nướng chín, gật đầu khe khẽ đồng ý rồi chuyển tâm luyện đan dược.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Linh thảo tam cấp

Quân Huyền thấy vậy liền cười cười, hẳn đứng dậy đi tới chỗ Ngọc Lan thử. Đến lúc này, Quân Huyền mới có thể quan sát kỹ hơn dung mạo của Ngọc Lan, hai chữ nữ thần đúng là xứng với nàng. Dung mạo nàng không hề có chút thua kém Kim Phụng, một chín một mười.

Nếu Kim Phụng có gương mặt hiền hậu ảm áp thì Ngọc Lan lại có gương mặt thanh tao, nhã nhặn, đôi lông mi dài tạo nét khiến gương mặt nàng xinh đẹp hơn. Đôi môi nàng nhỏ nhắn, có chút ửng hồng thiếu nữ gương mặt thì trắng như tuyết mà không có một vết thương gì trên đó. Đôi mắt to tròn, đồng tử ánh lên màu nước biển khiến nam tử dễ dàng bị hút hồn.

Mái tóc nàng đen dài có chút như được uốn qua khiến hơi mềm mại uyển chuyển bao quanh khuôn mặt khiến gương mặt nàng được tôn lên hơn. Quân Huyền nhanh nhay đi tới, hẳn nhìn qua một lượt liền biết nàng đã khôi phục lại một phần rồi. Nhưng nàng lại không hề bỏ chạy khi Kim Phụng giao thủ với Phong Liêm chứng tỏ nàng có phong thái của nữ trung hào kiệt, không vì sợ chết mà bỏ bạn.

Quân Huyền cũng vì điểm này mà mới bỏ đan dược quý giá ra cho nàng. Quân Huyền đến gần nàng nhưng Ngọc Lan không hề có động thái phòng bị hay gì cả bởi qua ánh mắt hắn, Ngọc Lan phát hiện hẳn không có chút tà niệm nào.

Đến gần nàng chút nữa, Quân Huyền ngồi xuống lấy đan dược ra nói:

- Đây là đan dược trị thương, cô nương uống nó đi. Yên tâm ta không hại cô đâu.

Đối với đan dược Quân Huyền đưa, Ngọc Lan không chút từ chối, nàng gật đầu đáp:

- Ta biết người không hại ta, vì người là bằng hữu của Kim Phụng nên ta tin tưởng được. Đan dược này sau này ta sẽ trả gấp đôi.

Quân Huyền gặp tình huống này cũng không biết nói gì thêm nữa, nhìn nàng lạnh lùng dứt khoát như vậy nên hẳn khó có thể bắt chuyện thêm. Đang định đứng dậy quay lại chỗ Kim Phụng thì Ngọc Lan níu tay áo hắn rồi nói:

- Người tên là gì?

Quân Huyền nhìn qua tay nàng đang náu áo hắt một cái rồi liền đáp: “Ta tên Quân Huyền, mạo muội hỏi danh tính cô nương?”

Nữ tử bên kia nghe Quân Huyền khách khí như vậy liền cười mỉm, sự lạnh lùng cũng tan dần ra nàng khe khẽ đáp:

- Ta họ Hàn tên Ngọc Lan. Ngươi có thể đỡ ta ra gần Kim Phụng được không? Thương thế ta chưa khỏi. .

Quân Huyền gật đầu rồi nhẹ nhàng lấy tay nàng khoác lên vai hắt, hắt đỡ nàng đứng dậy rồi đưa nàng ra chỗ Kim Phụng. Ngọc Lan vừa được hắt đỡ dậy liền tò mò hỏi:

- Quân Huyền ngươi thuộc hệ nào bên huyền hệ vậy? Ta hỏi chỉ để dễ trả đũa được thôi, không có ý gì đâu.

Ngọc Lan vừa nói vừa thể hiện sự ngượng ngạo của mình khiến Quân Huyền có chút phì cười đáp:

- Ta không có bên huyền hệ, ta thuộc hồn hệ.

- Ô! Không ngờ hồn hệ lại có tân sinh lợi hại như ngươi.

Nói đến đây Ngọc Lan như nhớ ra gì đó liền lẩm bẩm nói thử ra: “Quân Huyền. . . Quân Huyền. . . hồn hệ. . . ngươi có phải tên quái vật đứng đầu bảng thiên phú không? ”

Nghe nàng nói vậy Quân Huyền có chút méo mặt: “Đứng đầu thì đúng rồi nhưng ta là con người không phải quái vật. ”

Thấy Quân Huyền khẳng định đứng Ngọc Lan liền ngạc nhiên ra mặt, nàng hiểu vì sao hắt có thể đánh bại Phong Liêm một cách nhanh chóng rồi. Mới vào học viện hắt đã là một nhân hồn rồi, học ở học viện thực lực hắt sẽ tiến là chắc nên một Phong Liêm không có bảo kiếm không thể làm được gì hắt là phải.

- Mà này, ngươi và Kim Phụng có gì mờ ám sao? Ta thấy hai người tình chàng ý thiếp, liếc mắt đưa tình liên tục?

Quân Huyền có chút ngờ ra, hắt lắc đầu nguầy nguậy phủ định: “Ta và Phụng nhi chỉ là bạn cùng đồng hành thôi.”

- Chỉ là bạn đồng hành mà gọi Phụng nhi thân mật như vậy? – Ngọc Lan cô nương này cực kỳ nhạy cảm, mỗi câu Quân Huyền nói nàng đều hỏi ngoáy lại trọng điểm ngay.

Quân Huyền đối với biểu hiện của Ngọc Lan không tỏ vẻ ngạc nhiên gì, ngược lại là hững hờ đáp:

- Cũng chỉ là cách xưng hô thôi, đâu nhất thiết phải làm quá lên như vậy chứ?

Ngọc Lan có chút không quan tâm thương thế của mình gào vào tai Quân Huyền: “Làm quá không sai đâu, ngươi có biết người có thể gọi nàng ta là Phụng Nhi chỉ đếm trên đầu ngón tay không?”

Quân Huyền hắt gật đầu cho qua không nói gì thêm nữa, hắt nhanh chóng đưa nàng đến gần nơi Kim Phụng đang trị thương. Sắp xếp chu đáo, Quân Huyền mới quay ra khôi phục hồn lực vừa tổn thất của mình.

Nhưng không hề được như ý, hắt và Ngọc Lan, Kim Phụng vừa khôi phục được một chút thì bắt đầu xuất hiện dị tượng.

Dị tượng xảy ra khiến cả ba người chứng kiến một phen này cũng trấn kinh. Quân Huyền, Kim Phụng và Ngọc Lan cũng ngậy lập tức dừng trị thương

Dị tượng đó là từ cây linh thảo tam cấp tương trưng như vô hại kia lại mọc ra rất nhiều xúc tua màu tím nhanh chóng cắn nuốt những vật xung quanh, vật đầu tiên nó cắn là xác của Phong Liêm

Quân Huyền nhanh chóng tiếp nhận tình hình, hắt giờ đã lờ mờ đoán ra vì sao một cây linh thảo tam cấp lại không có yêu thú canh giữ. Hóa ra thứ nguy hiểm nhất là nó, nó thôn phệ một tên huyền lực thập cấp đỉnh trong vài hơi thở đủ để thấy sự khủng khiếp. Quân Huyền hắt chưa bao giờ cảm thấy ớn lạnh gáy như lúc này, từ cây linh thảo truyền cho hắt cảm giác nguy hiểm chưa từng có.

Hắt quay lại nhìn hai nữ tử kia rồi chỉ nói duy nhất một từ:

- Chạy!

Như nhận được tín hiệu, hai nữ tử ngay lập tức đứng dậy không kịp phui quần áo, hai nàng cùng Quân Huyền nhanh chóng chạy. Đơn giản vì hai nàng cũng cảm nhận được thứ ở trong linh thảo kia không phải thứ ba người có thể đối phó.

- Chạy? Chạy được sao? – Từ linh thảo truyền ra một âm thanh âm lãnh khiến ai nghe được liền rùng mình ngay lập tức.

Thanh âm rơi xuống liền như muốn biến đổi không gian nơi đây, cả ba người nghe được thanh âm kia nhưng không chút chần chừ nhanh chóng chạy. Nhưng dường như có sức mạnh đáng sợ nào tác động khiến cả ba người nhìn tưởng đang chạy nhanh nhưng thực tế còn chưa thể rời khỏi vị trí cũ.

Đến lúc này cả ba người đều hiểu, đây là sự áp chế về cảnh giới. Cây linh thảo kia ẩn chứa một vật cực kỳ khủng bố, nghĩ đến đây ba người không khỏi nuốt ực nổi sợ xuống dừng cảm đối mặt.

Quân Huyền đến thời khắc sinh tử này vẫn thể hiện bản lĩnh nam tử, không tỏ vẻ sợ hãi nào đứng lên trước hai nàng như muốn che chở cho hai nàng. Kim Phụng thấy vậy liền định đứng lên để tạo động lực cho hấn nhưng Ngọc Lan ngay lập tức ngăn lại, nàng chỉ khẽ lắc đầu một cái đủ để Kim Phụng hiểu ý.

- Hay cho một nam tử có chí khí, người yên tâm sau khi ta đoạt xác người sẽ cho hai nữ tử đằng sau thành lộ đỉnh ngay lập tức. Người cũng là hưởng thụ một phần rồi!

Từ cây linh thảo tam cấp lại truyền ra những thanh âm rộn người, thanh âm rộn người còn mang theo sự bi ối đến mức hai nữ tử đằng sau Quân Huyền không chịu nổi, gương mặt hai nàng thể hiện ra sự phỉ nhổ, khinh bỉ rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đoạt xá

Quân Huyền như bỏ ngoài tai lời bản thủ kia, hấn nhìn chăm chăm linh thảo rồi nói:

- Chỉ là một cây linh thảo cấp thấp mà phách lối đến vậy?

Trong linh thảo bật ra tiếng cười ha ha...:

- Bị khinh thường rồi, bị khinh thường rồi...! Tiểu tử nhà người cũng sắp là thân thể mới của ta nên ta không ngại nói cho người biết. Ta đường đường là ma tôn của ma huyền thiên, chẳng qua bị ám hại nên mới bị phong ấn ở đây!

- Giờ người ngoan ngoan tự hủy thân hồn rồi giao thân thể cho ta tránh đau đớn hay là muốn ta đưa người xuống mười tám tầng địa ngục trước khi mất quyền điều khiển thân thể?

Thanh âm vang lên trong linh thảo mang theo những sự ngạo nghễ bá đạo đến lạ thường, chỉ đáng tiếc Quân Huyền hấn còn không hiểu ma tôn với ma huyền thiên là những thứ như thế nào?

Quân Huyền nghe được sự đe dọa kia lại không chút lo sợ nào, hấn chỉ lùi nhẹ về sau, hai tay bắt đầu choàng lên vai hai nữ thần khiến cả hai nàng ửng đỏ mặt vì lần đầu tiếp xúc với nam tử gần như vậy. Hấn cười nụ cười phong lưu hào sảng nói:

- Người muốn thân thể ta là nằm mơ sao? Cùng lắm ta mỗi tay một mỹ nhân chết trước khi người đoạt xá được. Dù có chết ta cũng là có mỹ nhân bầu bạn không phải như người chỉ vĩnh viễn sẽ cô đơn trong linh thảo này!

Nghe được từng thanh âm phát ra khiến hai người nữ tử bên cạnh Quân Huyền có thêm dũng khí, hai nàng cũng nắm chặt tay hấn hơn rồi đồng thanh nói:

- Đúng! Có chết ba người bọn ta cũng là bầu bạn với nhau.

Những lời nói kia như sát thương chí mạng đâm thẳng vào tim của một cậu độc thân trong linh thảo, hấn đời này chỉ ghét nhất những kẻ phong lưu, có mỹ nhân trong tay vậy mà tên hấn sắp đoạt xá kia lại có được những điều này. Hai mỹ nhân hấn muốn làm lộ đỉnh kia cũng không sợ chết mà dùng cảm động tử với tên nam tử nhỏ tuổi hơn hấn gấp bội kia.

Hấn nghiêng răng cay cú, gương mặt căm phẫn cực điểm, hấn gầm gừ ghê rợn nói:

- Tốt...tốt! Nếu vậy lão tử sẽ phá thân hồn ba người tiễn ba người lên đường, rồi đoạt xá sau cũng không muộn.

Quân Huyền nghe vậy không chút sợ hãi nào, hấn buông hai nàng ra, gương mặt trở lên nghiêm túc hơn bao giờ hết, hấn biết tên trong linh thảo kia rất mạnh, lời nói kia cũng là thật. Thậm chí lời nói kia còn khiến tóc gáy Quân Huyền dựng đứng cả lên, nhưng Quân Huyền vẫn chí khí bước lên trước, tay hấn nhẹ nhàng tạo lực đạo đẩy hai nàng lùi đi mấy chục bước chân.

Nhìn hai nàng trong lúc tên trong linh thảo không phòng bị có thể lùi được ra xa hơn khiến Quân Huyền yên tâm phần nào. Hấn cắn răng như cắn bỏ nỗi sợ hãi kia, miệng gào thét:

- Chết? Có ai làm người mà không phải chết, nhưng có cái chết nhẹ tựa - như lông hồng, có cái chết lại như địa ngục. Mà ta không vào địa ngục thì ai vào đây?

Quân Huyền dứt lời cũng là lúc xung quanh thân thể hấn có hỏa long quần quanh. Hỏa long vừa hiện liền gào thét mãnh liệt, khí thể xung thiên.

Không chút do dự nào, Quân Huyền hấn tiến đánh tiên hạ thủ vi trường, từ hai bàn tay bắt đầu tạo thành hai lưỡi ám tiên thiên. Chân tích tụ hồn lực kinh thiên đập mạnh xuống đất, lao thẳng vào cây linh thảo mà chém xuống.

Nhìn Quân Huyền đẩy mình ra mà liều mạng xông vào đánh với yêu thú khủng bố thì hai thiếu nữ liền gào thét ra: “Khônggggg...”

Thanh âm kéo dài ra cùng với dòng nước mắt chảy dài trên má hai nàng, hai nàng không hề ngại dùng chút sức tàn của mình dùng lực đạo Quân Huyền lại. Lực đạo vừa dùng cũng là lúc cả hai nàng không ai chờ ai nhanh chóng tiến lại chỗ Quân Huyền như xác định sống cùng sống, chết cùng chết!

Còn ở phía linh thảo kia, nhìn Quân Huyền khi thể mạnh mẽ như vậy đánh tới cũng chỉ tặc lưỡi một cái, miệng không thể không cảm thán:

- Hay cho một câu nói hùng hồn và lòng dũng cảm này đúng là được đấy! Tiếc là nhân hồn sư còn con thì thay đổi được gì sao?

Dứt lời, từ cây linh thảo cũng bộc lộ sức mạnh vượt qua hai từ khủng bố, đằng sau cây linh thảo không biết từ bao giờ xuất hiện một vòng sức mạnh màu tím, vòng sức mạnh từ sắc này có chút cong cong lại như kiểu mặt trăng đang hiện thể.

Chưa dừng lại ở đó, những dây leo nhỏ bé xung quanh linh thảo lớn nhanh như thổi, bắt đầu biến đổi từ một dây leo nhỏ bé thành một xúc tua cực lớn, xúc tua này được bao phủ bởi một lớp từ sắc khiến trong xúc tua cực kỳ ớn lạnh và khủng bố.

Xúc tua này vừa hiện liền tiến công thẳng đến Quân Huyền, những điều ngạc nhiên là xúc tua không hề đánh trực diện Quân Huyền, xúc tua vòng ra sau hấn uốn éo tiến hành phá hủy hỏa long bao quanh thân thể Quân Huyền.

Vừa phá hủy hỏa long xong xúc tua liền thay thế chỗ hỏa long, xiết chặt thân thể hấn lại. Quân Huyền nhanh như chớp kịp phản ứng liền lấy hai ám tiên thiên chém xuống xúc tua để giải vây nhưng xúc tua đâu phải chỉ có hai cái.

Từ linh thảo bộc phát ra đến hàng trăm cái xúc tua, hai cái xúc tua quấn quanh thân thể Quân Huyền và tiếp đến là hai xúc tua giữ chặt tay hấn khi hấn định phản kháng. Không chờ gì thêm nữa, một xúc tua nhỏ bé yếu ớt nhất phóng thẳng tới mí tâm Quân Huyền để diệt thân hồn hấn và chiếm đoạt cơ thể.

Khi xúc tua tiến vào mí tâm Quân Huyền cũng như không gian ngưng trệ lại vậy, những xúc tua bên ngoài như chỉ chờ có vậy liền quấn quanh thân thể hấn không để hấn lộ ra thứ gì bên ngoài. Trong chốc lát trên không trung xuất hiện một quả cầu máu tím tạo từ xúc tua khủng bố, trong quả cầu đó là Quân Huyền và xúc tua nhỏ đang đâm vào mí tâm hấn.

Xúc tua nhỏ vừa đâm vào mí tâm Quân Huyền liền nhanh chóng mang theo linh hồn trong linh thảo tiến vào thức hải Quân Huyền. Vừa tiến vào thì linh hồn được bao trùm bởi từ sắc cũng không thể không cảm thán:

- Không ngờ thức hải tên tiểu tử này rộng lớn ghê, năm đó ta tu luyện đến bậc này mới có thức hải rộng hơn một chút mà tên này chỉ nhân hồn đã có thức hải như này. Không hổ là thân xác ta nhìn trúng...hahaha...

Quan sát xung quanh là một không gian bao la vô tận, không gian rộng lớn này có màu xanh như màu của bầu trời, không chỉ vậy dưới bầu trời xanh là một biển nước rộng lớn.

Nếu đứng ở đây cảm tưởng như đang lạc vào một tiểu vũ trụ thu nhỏ, linh hồn nam tử được bao quanh bởi từ sắc kia cũng chính vì điều này mới ngạc nhiên cười ha hả như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Đột phá liên tục

Nếu đứng ở đây cảm tưởng như đang lạc vào một tiểu vũ trụ thu nhỏ, linh hồn nam tử được bao quanh bởi từ sắc kia cũng chính vì điều này mới ngạc nhiên cười ha hả như vậy.

Nhưng đáng tiếc, tiếng cười đang vang rộng thì linh hồn từ sắc này cảm nhận được một uy áp khủng bố. Uy áp này như là cả bầu trời đang sụp đổ và đè nén lên hấn vậy, từ lúc hấn đột phá được lên tôn giả trở thành ma tôn chưa ai có thể khiến hấn cảm nhận được sự nguy hiểm và cảm giác như sắp chết như lúc này.

Chưa dừng lại ở đó, từ trong không gian vô tận này có một tiếng nói vang lên, từng thanh âm trong tiếng nói đều mang uy áp của một vương giả:

- Chỉ là một con kiến thôi mà cũng muốn chiếm thân xác ta đã chọn sao?

Nghe từng thanh âm đè nén lên mình, linh hồn từ sắc nhìn tứ phía rồi vội hỏi lại:

- Là ai giả thần giả quỷ?

- Chỉ là một tên sắp chết không cần biết nhiều!

Thanh âm rơi xuống cũng là lúc thức hải chấn động cực điểm. Một sức mạnh to lớn ập đến khiến dòng nước xanh ngát trong thức hải bắt đầu dậy sóng, bầu trời như không chịu nổi muốn nứt ra. Trên không trung bắt đầu có những điểm ánh sáng hắc sắc từ tứ phía bay lại, càng lúc càng dày đặc hơn.

Ánh sáng hắc sắc nhanh như chớp tụ họp lại một chỗ tạo thành một thanh thương. Thanh thương hắc sắc tưởng chừng như vô hại này lại tỏa ra uy áp khủng bố hơn nữa, linh hồn từ sắc nhìn thấy một màn này mà chấn kinh. Hắn còn không kịp xuất sát chiêu để phá tan uy áp này thì trên không trung vang lên một từ: “Trần!”

Thanh âm này nặng như thái sơn khiến linh hồn từ sắc dưới uy áp đã khó đứng thẳng nay bị sức mạnh khác đè xuống, nằm bẹp như một con kiến không có sức phản kháng. Đến lúc này, linh hồn từ sắc mới hiểu được sự nhỏ bé của mình, người ở trong thức hải này còn khủng bố hơn người đã phong ấn hắn, sợ là người đã phong ấn hắn xuất hiện ở đây cũng sẽ không có chút phản kháng nào, người ở thức hải này... thật sự là con người sao?

Linh hồn từ sắc cố nén lại chút sức lực, miệng run run nói:

- Tiền bối ngài sao lại muốn cản ta? Nếu ngài đồng ý ta sẽ tìm một thân thể khác không động vào hắn nữa.

- Nơi đây đâu phải muốn đến mà đến muốn đi là đi!

Thanh âm như thiên phạt, kèm theo đằng sau là một chữ: “Diệt”. Một chữ đằng sau vừa vang lên cũng là lúc cây thương hắc sắc rung động mãnh liệt, cây thương hắc sắc như nhận được mệnh lệnh phóng thẳng tới linh hồn từ sắc kia. Linh hồn từ sắc vốn oai phong lẫm liệt nay đến cả cái chết đe dọa cũng không có sức phản kháng, hắn chỉ hận đã chọn nhầm thân thể để đoạt xá.

Hắc thương xuyên thẳng qua người hắn khiến hắn chết ngay lập tức. Mà đặc biệt cây hắc thương này như có sức mạnh diệt linh hồn vậy, nhất kích đã khiến linh hồn tên này vỡ vụn ra.

- Không biết linh hồn tên này đã hấp thụ bao nhiêu người mà năng lượng lại dày đặc thế này, nhưng mà có chút dơ bẩn và oán khí. Quân Huyền a... người cư nhiên lại được lợi rồi.

Nói xong, trên không trung thức hải xuất hiện một bàn tay không lồ, bàn tay này như có sức mạnh thanh tẩy mọi thứ vậy, vừa xuất hiện khiến linh hồn từ sắc dơ bẩn đang vỡ vụn kia bắt đầu được thanh tẩy, sức mạnh ẩn chứa trong nó lúc này đã trở lên cực kỳ thuần khiết và sạch sẽ.

- Quân Huyền lần này người lại nợ lão phu một ân tình.

Câu nói cuối cùng này vừa dứt liền khiến thức hải trở lại bình thường, sức mạnh từ linh hồn từ sắc tích tụ cứ theo tứ phương tám hướng mà nhập vào thức hải Quân Huyền.

Bên ngoài, thân thể Quân Huyền vẫn lơ lửng trên không trung bởi cây linh thảo không chế nhưng ngay khi câu nói cuối của tiền bối thần bí vang lên cũng là lúc cây linh thảo tam phẩm đang bành chướng xúc tua kia cũng biến mất chỉ để lại những năng lượng mạnh mẽ đến vô cùng. Năng lượng này vừa hiện ra liền chọn Quân Huyền rồi phóng thẳng đến nhập vào cơ thể hắn như ép hắn phải hấp thu vậy.

Cơ thể Quân Huyền vừa được thoát khỏi sự bao phủ của cây linh thảo tam cấp thì lại có một sức mạnh khác ập đến. Sức mạnh này vừa bao phủ thân thể hắn vừa tỏa ra một ánh sáng chói mắt khiến không ai dám nhìn thẳng.

Hai thiếu nữ Kim Phụng và Ngọc Lan đang chiến đấu với xúc tua để kéo Quân Huyền ra cũng ngạc nhiên ra mặt. Quân Huyền cư nhiên lại thoát khỏi xúc tua mà không cần hai nàng giúp không chỉ vậy, xúc tua còn biến mất không để lại gì.

Mà xúc tua vừa biến mất thì Quân Huyền lại được ánh sáng khác bao bọc khiến hai nàng không đủ khả năng để diễn tả điều này nữa. Hai nàng chỉ cảm nhận được từ ánh sáng kia có một sức mạnh cường đại của huyền lực và hồn lực, sức mạnh đó dù cường đại nhưng không có chút bị vậy bản nào, ngược lại cực kỳ tinh khiết.

Khi ánh sáng cường đại bao phủ Quân Huyền thì từ nội thể hắn bắt đầu bộc phát ra một sức mạnh khác. Sức mạnh vừa thoát ra ngoài liền hóa hình tạo thành những chữ cổ màu vàng quen thuộc. Chữ cổ màu vàng này vừa xuất hiện liền thôi động hai bộ công pháp Quân Huyền đang tu luyện: Thôn Hồn Quyết và Thiên Địa Tạo Hóa Công.

Sự xuất hiện của chữ cổ và hai công pháp khiến Quân Huyền dù ở trạng thái vô thức nhưng vẫn hấp thu huyền lực và hồn lực liên tục. Sức mạnh cứ như dòng lũ đổ ào và nội thể hắn không có dấu hiệu dừng lại. Và cái gì đến cũng đến, nước đầy tràn bình, huyền lực đầy đột phá, hồn lực cũng vậy. Từ nội thể hắn càng bành chướng cần nuốt hơn để hắn tích tụ đủ năng lượng đột phá:

Nhân Huyền Cảnh nhị tầng!

Nhân Hồn Cảnh lục tầng!

Nhân Huyền Cảnh tam tầng!

Nhân Hồn Cảnh thất tầng!

Nhân Huyền Cảnh tứ tầng!

Nhân Hồn Cảnh bát tăng!

Những tinh hoa sức mạnh giúp hắn đột phá cả huyền lực và hồn lực kia chỉ mới là sức mạnh của linh hồn tử sắc được tiền bối thần bí thanh lọc thời. Bây giờ tinh hoa của linh thảo mới bắt đầu tràn vào nội thể hắn, linh thảo này là một linh thảo tam cấp có lợi cho người tu luyện huyền lực. Quả là linh thảo tam cấp hàng thật giá thật, vừa truyền hết tinh hoa vào nội thể hắn khiến hắn đột phá thêm một tiểu cảnh giới nhân huyền:

Nhân Huyền Cảnh lục tăng.

Vòng ánh sáng cường đại kia được tạo thành từ tinh hoa nên khi Quân Huyền hấp thụ hết những tinh hoa thì vòng ánh sáng bao phủ thân thể hắn cũng dần tiêu tán. Nhưng vòng ánh sáng tiêu tán rồi mà thân thể Quân Huyền vẫn lơ lửng trên không khiến hai nữ thần ngạc nhiên.

Hai nàng hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra trong vòng ánh sáng kì lạ vừa nãy, hai nàng còn không cảm nhận được những năng lượng ở bên trong như thế nào. Giờ này nhìn Quân Huyền bình an hai nàng vừa mừng vừa lo. Mừng vì hắn vẫn không sao, lo vì sợ khi hắn tỉnh lại không biết là địch hay bạn.

Quân Huyền hắn bây giờ bắt đầu lấy lại được ý thức, dần mở mắt ra nhưng điều hắn nhìn thấy không phải khung cảnh rừng cây quen thuộc huyền cảnh mà là một khung cảnh xa lạ. Khung cảnh như tiểu thế giới thu nhỏ vậy, có biển nước, có bầu trời, ...Hắn mơ màng dơ tay lên nhìn rồi tự hỏi:

- Ta đây là...đang ở đâu?

Đáp lại câu hỏi này của hắn lại là một thanh âm vang lên giữa không trung:

- Đây là thức hải của ngươi.

Quân Huyền nghe thanh âm quen thuộc này liền biết là tiền bối thần bí đã giúp hắn đối địch và giữ hắn an toàn rồi, hắn nhanh nháy thi lễ rồi nói:

- Cảm ơn ngài đã cứu ta. Lại nợ thêm ngài ân tình rồi.

Thấy Quân Huyền nắm bắt tình hình nhanh như tiền bối thần bí cười mỉm nhẹ rồi đáp:

- Ân tình ngươi nợ ta nhiều lắm, cảm ơn cả đời cũng không hết đâu. Ví như ngươi thử kiểm tra huyền lực, hồn lực xem.

Khi tiền bối thần bí vừa dứt lời Quân Huyền cũng rơi vào trạng thái cảm phụ, vài hơi thở trôi qua Quân Huyền hắn gương mặt trở lên ngạc nhiên cực điểm, hắn lắp ba lắp bắp nói:

- Đây...đây là huyền lực lục cấp và hồn lực bát cấp sao có thể? Tiền bối ngài làm kiểu gì vậy?

Tiền bối thần bí nghe hắn hỏi liền giải thích:

- Là toàn bộ tinh hoa của tên bị phong ấn kia cộng với tinh hoa của cây linh thảo tam cấp, ta lấy rồi truyền vào cho ngươi giúp ngươi đột phá.

Quân Huyền gật gù, tiền bối thần bí này bá đạo quá, một cái chân lớn đủ hắn ôm cả đời này mất. Hắn nhanh chóng hỏi thắc mắc trong lòng:

- À đúng rồi, tiền bối ta vẫn chưa biết tên người?

Đối với câu hỏi này tiền bối thần bí chỉ nhẹ nhàng đáp:

- Cơ duyên chưa đến, khi nào cơ duyên đến sẽ tự biết thôi.

- Cơ duyên? – Quân Huyền gương mặt khó hiểu bởi hai chữ này, rốt cuộc là đến bao giờ hắn mới biết được tên ngài chứ?

- Thôi bây giờ, ngươi ra ngoài được rồi, kéo hai nữ tử kia lại khóc tiếp. – Nói câu này xong hắn nghe giọng tiền bối hình như có chút cười hắn nhẹ thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tổ đội thành lập

Quân Huyền được tiền bối thần bí đưa ra ngoài liền nhắm mắt cảm thụ cảnh giới thêm một chút rồi mới bắt đầu mở mắt ra. Đôi mắt hắn như chứa tinh quang vừa mở ra liền phát ra tia quang sắc, nếu hai nhìn vào không khỏi bị thu hút.

Nhưng điều quan trọng hơn khi hắn mở mắt là hắn phát hiện hắn đang lơ lửng trên không, không có sự bảo hộ của vòng ánh sáng hay xúc tu giữ hắn lơ

lĩnh này Quân Huyền ngay lập tức rơi xuống đất.

- Đau... - Quân Huyền kêu lên vì tốc độ rơi nhanh quá hắn còn chưa kịp dùng hồn lực phụ thể nữa.

Thấy Quân Huyền đáp đất bằng mông, Kim Phượng và Ngọc Lan nhanh chóng chạy đến trước mặt hắn hỏi:

- Nè, ngươi có sao không thể?

- Ngươi không bị thương ở đâu chứ?

Được sự quan tâm của hai nữ thần tuyệt sắc khiến hắn ảm áp lạ thường, hắn gãi đầu ngây ngô đáp:

- Ta không sao.

Nhưng hai nàng như không tin hắn không sao liền cuống cuống lên hỏi dồn dập hắn:

- Ngươi không sao thật ư? Rõ ràng lúc ấy ta thấy người thể này, thể này,...

Dưới sự dồn dập hỏi của hai nàng Quân Huyền đành nghĩ ra vài lí do để trả lời tránh bị lộ bí mật trong cơ thể hắn.

Khi hắn chém gió này nọ thì Kim Phượng còn không tin nhưng Ngọc Lan thì khác, nàng rõ thân phận hắn nên nàng nghĩ hắn sợ là được gia tộc cung cấp cho bảo vật cấp độ cao để giữ mạng nên mới có thể bình an.

Kim Phượng cứ hỏi dồn dập khiến Quân Huyền chuyển chủ đề đồ ăn liền khiến gương mặt nàng hiện rõ sự ham ăn. Nàng vốn không thể đâu, ai bảo đồ ăn Quân Huyền nấu ngon quá chứ!

Ngọc Lan nhìn gương mặt Kim Phượng còn cảm thấy Kim Phượng như người khác, nhưng đến khi nàng ném qua đồ Quân Huyền nấu, nàng hiểu vì sao gương mặt Kim Phượng lại thế rồi. Tên này, nấu ăn ngon quá!

- Ngươi ở hồn hệ sao lại vào luyện đan môn? Đáng nhẽ phải theo hệ khác để chuyên tâm tu luyện hồn lực chứ?

Sau khi ăn xong, Ngọc Lan hỏi vấn đề nàng tò mò bấy giờ, kể từ khi Quân Huyền nói hắn ở luyện đan môn thì nàng vốn định hỏi nhưng bị đồ ăn che mắt nên giờ mới có cơ hội mở lời.

- Đơn giản là vì ta thích. - Quân Huyền cười cười đáp.

- Chẳng lẽ ngươi lại cậy mình đứng đầu bảng thiên phú tu luyện nên không cần lão sư hướng dẫn tu luyện? - Ngọc Lan tò mò hỏi tiếp.

Nghe được câu nói của Ngọc Lan, Kim Phượng liền há hốc mồm vì ngạc nhiên, đứng đầu bảng thiên phú? Há không phải tên quái vật đó sao? Kim Phượng nén ngạc nhiên lại hỏi:

- Ngươi là tên quái vật đứng đầu bảng thiên phú sao?

Quân Huyền lẩn nữa méo mặt đáp:

- Đứng đầu thì đúng nhưng ta không phải quái vật.

Câu nói vừa dứt tim của Kim Phượng như muốn rớt ra khỏi lồng ngực, người nàng muốn gặp trước nay lại đồng hành cùng với nàng suốt trong huyền cảnh? Mà lại, nàng đã bị hắn nhìn hết không sót cái gì? Như vậy sao nàng dám đối mặt với hắn nữa chứ... Nghĩ đến đây Kim Phượng đỏ ửng mặt ngồi im một chỗ không nói gì thêm khiến Ngọc Lan và Quân Huyền đều khó hiểu.

Được cơ hội nhanh chóng chấm dứt sự tò mò của Ngọc Lan, Quân Huyền liền lấy cớ đi ngủ để giữ sức rồi giả bộ ngủ tránh bị hỏi gì thêm. Đối với Quân Huyền đây thân bí này, Ngọc Lan nổi hứng thú lạ thường nhưng hắn lại che dấu quá kỹ nên nàng đành phải lựa cơ hội khác. Nàng và Kim Phượng cũng liền đi ngủ để mai còn chiến đấu tiếp a.

Quân Huyền và hai nữ thần cùng đồng hành trong huyền cảnh. Dưới sự góp sức thêm của Ngọc Lan và sức chiến đấu tăng vọt bậc của Quân Huyền liền diệt được rất nhiều yêu thú, kiếm thêm được nhiều linh thảo cấp cao hơn.

Nhờ những linh thảo cấp cao mà Ngọc Lan đã phá cảnh đạt tới nhân huyền cảnh.

Kim Phượng cũng không chút thua kém nào, nhờ linh thảo đột phá lên nhân huyền nhị tầng.

Riêng Quân Huyền thì lại khác, hắn còn không có chút dấu hiệu đột phá nào khiến hai nàng ngỡ ngàng. Hai nàng còn tưởng dựa vào thiên tư của hắn thì phải liên tục đột phá mới đúng. Dù đi cùng Quân Huyền ở khác hệ nhưng khi gặp đối phương ở huyền hệ muốn đối địch với Quân Huyền hai nàng cũng liền ra tay không hề kiêng kị.

Ba người ở trong huyền cảnh vừa đánh diệt yêu thú vừa đánh cả người muốn kiếm chuyện nên thu hoạch có thể nói cực nhiều. Mà điều quan trọng hơn là nhóm ba người này bắt gặp lại vang danh huyền cảnh, lời đồn đại cứ thế vang ra, đủ để chấn động huyền cảnh một phen.

Kết quả những ngày này trong huyền cảnh liên tục đạt được khiến cả ba đều hai lòng, giờ đây cả ba đều có một tinh thạch của yêu thú nhị cấp và nhiều tinh thạch của yêu thú nhất cấp, dựa vào số tinh thạch này có lẽ đủ khả năng đưa ba người tiến vào Huyền Dương Trì.

Đến ngày thứ bảy trong huyền cảnh, Quân Huyền và hai đại nữ thần như bình thường đi tìm linh thảo, tiện thể giết yêu thú kiếm tinh thạch. Nhưng khi đang trên đường đi thì Quân Huyền gặp một thân ảnh quen thuộc, thân ảnh này là nữ nhân đang ngồi xuống hái một cái linh thảo. Nhìn qua cái Quân Huyền liền nhận ra đó là ai, hần chạy nhanh tới miệng gấp gấp hỏi:

- Tiểu Ly tỷ, là tỷ sao?

Đối với người khác, chuyện hái linh thảo đương nhiên quan trọng hàng đầu ở huyền cảnh. Nhưng Tiểu Ly vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc lập tức dừng hái linh thảo lại, quay về nơi phát ra tiếng hỏi. Nàng quay lại nhìn thấy tiểu đệ Quân Huyền quen thuộc liền gấp gấp đứng dậy, ôm trâm hần. Hành động này không rõ là vô tình hay cố tình nữa.

- Quân Huyền, ta nhớ đệ quá. – Tiểu Ly vừa ôm vừa thăm thì vào tai Quân Huyền.

Nhìn thấy khung cảnh này, hai nữ tử Kim Phượng và Ngọc Lan có sát ý nổi lên. Quân Huyền dám bỏ hai nàng lại chạy đến trước một nữ tử đã là có chút quá đáng rồi a, nay lại bị ôm mà không phản kháng ý. Cái này ý tứ ra sao đây?

Quân Huyền gương mặt cũng ngạc nhiên trong giây lát, hần xoa nhẹ đầu Tiểu Ly như chần an nàng rồi đáp:

- Ta cũng rất nhớ tỷ, tỷ không sao chứ?

Tiểu Ly ôm chặt Quân Huyền một chút rồi nhẹ đáp:

- Ta có gặp yêu thú nhưng nó không đuổi theo ta quá lâu nên không sao, từ đó ta đi tìm linh thảo cấp thấp nên vẫn an toàn.

Quân Huyền tiếp nhận đáp án như vừa ý rồi nhẹ nhàng nói vào tai nàng:

- Tỷ định ôm ta đến bao giờ thế?

Tiểu Ly gương mặt đỏ ửng ra, nàng vội đẩy Quân Huyền ra rồi lùi lại hai bước chân, miệng nhỏ kêu nhẹ thanh âm “A~”. Quân Huyền được một phen cười, hần nhìn Tiểu Ly rồi nói:

- Tiểu Ly tỷ gia nhập tổ đội của ta đi, thêm một người thêm một phần sức.

Dứt lời, Quân Huyền chỉ tay về sau làm Tiểu Ly tò mò nhìn theo. Nương theo ánh mắt của nàng, nàng nhìn thấy đằng sau Quân Huyền là hai nữ tử xinh đẹp, mặt nàng có chút đơ ra khó hiểu: “Hần vào huyền cảnh để hưởng lạc hay là tu luyện vậy?”

Rất nhanh tiếp nhận tình hình, Tiểu Ly gật đầu đồng ý rồi liền bước qua Quân Huyền tiến đến nơi có hai nữ tử đang hùng hực sát ý để làm quen trước.

- Ta là tỷ tỷ của Quân Huyền, mạo muội hỏi hai người là...?

Nghe được nữ tử giới thiệu hai chữ “tỷ tỷ” sát khí vừa phóng ra mãnh liệt liền lập tức thu liễm. Nếu là tỷ tỷ thì hành động kia cũng không phải là quá đáng a.

- Ta là Hàn Ngọc Lan.

- Ta là Liễu Kim Phượng.

Cả hai người đồng loạt giới thiệu, ba người nữ tử vừa gặp như đã quen từ lâu liền trò chuyện với nhau một hồi lâu. Quân Huyền hần cũng chỉ lẳng lặng đi hái linh thảo. Đúng lúc ấy, có tam yêu thú nhất cấp không biết từ đâu xuất hiện. Ba yêu thú là khí yêu, báo và sói. Ba yêu thú này xuất hiện không hề khiến bốn người ngạc nhiên hay sợ hãi, ngược lại cười như đang mừng thầm.

Ba người Quân Huyền, Ngọc Lan, Kim Phượng không hề nói gì với nhau nhưng như đã hiểu ý nhau từ lâu, đồng loạt xuất kích đánh yêu thú. Để lại Tiểu Ly có chút chần kinh bên dưới, nàng nhìn qua một loạt đều thấy hai nữ tử cảnh giới không hơn nàng bao nhiêu nhưng kinh nghiệm thực chiến lại vượt bậc hần. Chắc trong huyền cảnh đã trải qua không ít trận chiến.

Cả ba nhanh như thiểm điện đã chiến đấu xong với yêu thú, mỗi người một viên tinh thạch trên tay nhưng lại không vội cất giữ làm của riêng. Cả ba người tiến đến đưa cho Tiểu Ly rồi nói:

- Đây là quà gia nhập đội!

Đồng thanh nói kèm theo nụ cười tươi khiến Tiểu Ly có chút ảm áp, nàng gật đầu, miệng nhỏ nói “cảm ơn” rồi lấy ba viên tinh thạch.

Tổ đội với bá đạo nay có thêm Tiểu Ly càng thêm mạnh mẽ hơn. Bốn người gộp lại trở thành tổ đội mạnh nhất trong huyền cảnh, đến cả tổ đội của con trai viện trưởng đã từng đụng độ qua nhưng đều không phải đối thủ.

Thậm chí Lục Hoành còn bị Quân Huyền áp chế một cách tuyệt đối khiến cả tổ đội đó run sợ tán loạn từ phương mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Huyền cảnh kết thúc

Thời gian thấm thoát hai tuần trôi qua, Tiểu Ly cũng đột phá lên Nhân Huyền cảnh nhất cấp, Ngọc Lan và Kim Phượng đồng thời tấn cấp nhân huyền cảnh tam cấp. Còn Quân Huyền hiển nhiên vẫn như cũ, một dấu hiệu đột phá cũng không có.

Bên ngoài, Công Huyền Cảnh lần nữa lại mở nhưng không phải như trước để học viên vào mà đón học viên ra. Hai tuần trôi qua này đã đủ cho những tân sinh dần trưởng thành hơn cả về cảnh giới lẫn kỹ năng chiến đấu.

Trên cao, Vân Lam đứng nhìn chăm chú xuống huyền cảnh, nàng có chút mong chờ xem Quân Huyền vào huyền cảnh sẽ thế nào? Rốt cuộc là thành công đột phá hay lại thành phế nhân đây?

Xung quanh quảng trường học viện cũng có những học viên cũ đứng chờ xem kết quả vì năm nay khác những năm của họ ở phần thưởng cực kỳ hậu hĩnh.

Tiến vào Huyền Dương Trì đó là phần thưởng ai trong học viện cũng mong muốn đạt được kể cả dù là các lão sư đi chăng nữa.

Và không mất thời gian bao lâu, những tân sinh top đầu bắt đầu đi ra. Người đầu tiên bước qua cánh cổng huyền cảnh là một nam sinh, nhìn thoáng qua không hề có gì đặc biệt. Nhưng khi nam sinh này vừa bước ra liền làm một phía đám đông ồ ạt lên, đám đông này là những học viên tới từ hôn hệ.

Họ đương nhiên nhận ra nam sinh vừa bước ra này là tân sinh của hệ mình, Trần Quân Huyền! Nhưng mà tân sinh bước ra khỏi huyền cảnh đầu tiên là người hôn hệ, điều mà khó có thể tin được.

Đám đông học viên hôn hệ bắt đầu nháo nhào lên, nhiều tiếng cười vui tươi, những tiếng hoan hô vang âm lên:

- Người ra đầu tiên là người hôn hệ chúng ta!
- Đó là tân sinh duy nhất của hôn hệ mà có thể bước ra đầu, quá kỳ tích!

Theo những lời nói vang lên này bên huyền hệ cũng trầm trồ một phen, không ngờ hôn hệ có lúc đạt được vinh quang như này. Nhưng cũng có nhiều thanh âm đáp lại mang theo sự có chút khinh thường:

- Chấn hấn sợ chết nên ở lại trước cánh cổng chờ lúc mở ra nên mới ra được đầu tiên thôi!
- Nhìn qua dáng vẻ bình thường, tu vi yếu ớt không đáng nhắc đến! Chắc là trốn một xó mới có thể bình an.

Nhưng đám đông huyền hệ ngay lập tức dừng những lời khinh thường lại, bởi vì đằng sau Quân Huyền lần lượt xuất hiện ba nữ tử mang theo hương sắc tuyệt trần giai nhân.

Nhiều người trong đám đông của huyền hệ lẫn hôn hệ lập tức nhận ra ba nữ tử đó là ai, hai nữ tử đi trước là nữ thần của học viện Kim Phượng và Ngọc Lan, chỉ có nữ tử đi sau vẫn là ẩn tính nhưng vẻ đẹp của nữ tử kia không thua kém gì Ngọc Lan và Kim Phượng, thậm chí có chút nhìn hơn.

Gọi ba người bọn họ là ba nữ thần quả thật không sai chút nào!

Nhìn ba nữ thần đi cùng Quân Huyền như hình với bóng, hấn đi đến khu tân sinh ba nàng cũng đi theo không rời, thậm chí hấn chọn chỗ ngồi ba nàng cũng liền ngồi xuống bên cạnh. Một màn này đủ để nam sinh học viện chấn kinh...

- Trời ơi! Vậy là sao?
- Không lẽ hấn một mình độc chiếm ba nữ thần?

Nhiều câu hỏi từ nam sinh bắt đầu vang ra. Theo nhan sắc Quân Huyền không hấn là quá soái ca đi, nhưng không rõ vì sao ba nữ thần lại theo hấn không rời nữa bước.

- Ngưỡng mộ quá!
- Ước gì ta được thế chỗ hấn một lần.

Khác hấn với nhiều câu hỏi như chưa tiếp nhận được tin sốc thì lại có những người chấp nhận và coi đó là ước mơ lớn lao.

Quân Huyền và ba người cũng không hề để ý đến những tạp âm này, bốn người chọn chỗ ngồi xong liền quay lại cười nói vui vẻ mặc kệ bên ngoài đang âm ỉ vì chuyện này.

Nhìn Quân Huyền có thể bình an bước ra và cảnh giới còn có sự đại tinh tiến trên gương mặt lạnh lùng của Vân Lam liền nở nụ cười, nàng biết hẳn là hắn đã kiếm được không ít cơ duyên trong đó rồi.

Quân Huyền và ba nữ thần ngồi một thời thần thì từ trong cổng huyền cảnh cũng có những top người bắt đầu đi ra. Nhưng điều khác biệt với tổ đội của Quân Huyền là những người đi ra sau này đa số đều quần áo tồi tả, gương mặt có vết lấm lem, thân thể còn có vết bầm tím hẳn là chịu không ít khổ sở.

Nhưng cũng có nhóm người lại bình an, nụ cười nở trên gương mặt vì đã gặp được cơ duyên gì đó. Học viên tân sinh càng đi ra thì quảng trường học viện càng huyền ảo, mãi đến khi trên bục cao cao kia có những thân ảnh cao tăng học viện không khí mới trầm lắng hẳn lại.

Mà từ những thành viên cao tăng ấy lại có thân ảnh nam tử quen thuộc bước lên trước nói:

- Huyền cảnh đã kết thúc! Những người có tinh thạch thú hãy bước lên đây để đo lường và xem có đủ khả năng vào huyền tinh trì không. Những người không có tinh thạch có thể trực tiếp quay về phòng nghỉ.

Dù bao nhiêu tân sinh học viên ở đây nhưng cũng không có mấy người bước lên trên bục bởi tinh thạch thú đâu dễ kiếm đến vậy, phải giết yêu thú mới có được. Có những học viên vào huyền cảnh đơn giản chỉ cầu tìm được linh thảo đột phá đã là một niềm vui rồi.

Số học viên trình tinh thạch lên để đo đếm cũng chỉ lác đác và sự xuất hiện của một người đưa huyền tinh lên làm cả học viện ngạc nhiên. Hắn hiển nhiên là con trai viện trưởng, nhìn trên thân thể có phần bị thương của hắn thì không ai nghĩ hắn có tinh thạch thú nhưng ở trong túi áo hắn.

Hắn móc ra một chiến nhẫn, qua vài hơi thở từ trong chiếc nhẫn ấy hắn lấy ra một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp và mười viên tinh thạch yêu thú nhất cấp.

Quân Huyền nhìn qua mà tặc lưỡi một cái: “Không hổ là con trai viện trưởng, đến nhẫn trữ vật cũng đầu tư. Cũng vì vậy khi ta cướp đồ của hắn mới cướp được có chút đỉnh? Bối cảnh vẫn là một cái lợi a!”

Nhưng khi kết quả vừa được tính lên thì có nhiều người ở dưới bắt đầu chửi bới hắn, những người chửi hắn này hầu như toàn là đồng đội cũ của hắn. Tổ đội này vốn đã bị cướp sạch bởi tổ đội Quân Huyền nhưng không ngờ được tên kia lại vẫn giữ đồ riêng mà không chia cho ai, điều này làm những tân sinh trong đội bắt đầu xuất hiện oán hận.

- Giữ được đồ thì tốt thật! Đáng tiếc kết quả vẫn thế, ngươi sẽ không có cơ hội vào huyền dương trì đâu Lục Hoành. – Quân Huyền trầm tư, tay để trên cằm tư thế bình thân suy nghĩ.

Với một tinh thạch thú nhị cấp bằng hai mươi tinh thạch thú nhất cấp hẳn có hai mươi điểm, cộng thêm mười tinh thạch thú nhất cấp nên Lục Hoành nắm trong tay ba mươi điểm vẫn giữ top đầu. Mà ba mươi điểm là con số quá khủng bố, khó ai có thể vượt. Sau khi Lục Hoành trình kết quả lên thì cũng có vài người lên tiếp theo nhưng hiển nhiên không thể lay động vị trí điểm top đầu của Lục Hoành.

Quân Huyền hần nhẹ nói với ba nữ thần bên cạnh:

- Chúng ta cũng lên thôi.

Ba người gật đầu một cái rồi cùng Quân Huyền bước lên trên bục. Quân Huyền tư thế, phong thái hiển ngang, tay dứt trong túi quần nhẹ nhàng bước đi, hoàn toàn bỏ qua những lời đang đàm tiếu xung quanh.

- Sao ba nữ thần lại chịu đi cùng với hắn như hình với bóng?

- Trái tim ta tan nát rồi!!!

- Không tin điều ta vừa nhìn thấy.

Nhiều người đặt câu hỏi, nhiều người thất vọng tràn trề mà ca thán lên nhưng bốn người như bỏ ngoài tai vẫn nhẹ nhàng bước lên bục cao.

Nhóm Quân Huyền vừa bước lên bục làm cho mọi người ngạc nhiên không ít. Không phải do sự xuất hiện của ba nữ thần mà là do họ đưa tinh thạch ra không hề thua kém con trai viện trưởng.

Kim Phụng và Ngọc Lan đều có số huyền tinh bằng nhau hai nàng đưa ra mười một viên tinh thạch yêu thú nhất cấp và mỗi nàng đồng thời đưa ra một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp. Tính theo số điểm hai nàng đã vượt qua con trai viện trưởng một điểm, hai nàng trong vài giây bước lên liền trở thành điểm nóng của toàn trường.

Thân phận của hai nàng không ai rõ nhưng có thể đưa ra số điểm vượt trội hơn cả con trai viện trưởng được chú tâm đầu tư thì thân phận hẳn phải là cao khó có thể ngờ được. Đầu bảng đôi chủ, Lục Hoành từ top một trực tiếp rớt top ba. Tên hai nữ thần trở nên cực kỳ sáng chói.

- Không hổ là hai nữ thần của ta!

- Ta yêu họ mất rồi!

- Đúng là Ngọc Lan và Kim Phụng nữ thần có khác.

Nhiều âm thanh bắt đầu vang lên bên dưới khi chứng kiến kết quả, đám fan của cách nàng cũng không hề chịu được tin sốc này lập tức nhảy bỏ gào lên cổ vũ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Ai nói ta chỉ có một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp?

Đứng sau hai nữ thần là Tiểu Ly, nàng vẫn có chút e thẹn khi đứng trước đám đông nên không dám bước ra đầu tiên nên để hai nữ thần tiên phong. Hai nữ thần vừa được công bố kết quả thì Tiểu Ly mới bắt đầu bước lên, nàng bước lên chậm chậm, động tác tay thò vào tay nải lấy tinh thạch vẫn có chút run vì ngại ngùng.

- Cố lên!

Hai nữ thần đằng sau cực kỳ nhảy bén, tay hai nàng đặt lên vai Tiểu Ly miệng nhỏ thì thầm cổ vũ. Tiểu Ly như lấy thêm được động lực liền bắt đầu thành thực động tác, trong vài hơi thở số tinh thạch nàng đưa ra cũng đạt tới mười hai viên tinh thạch nhất cấp và một viên nhị cấp.

Cả học viện nhìn thấy mà bắt đầu chấn kinh!

Ai có thể nghĩ được một tân sinh không nổi danh chút nào lại có thể kiếm được tinh thạch nhiều hơn cả hai nữ thần. Nếu nói nhan sắc nàng không nổi thì có thể do nàng đấu quá kỹ nhưng nếu thực lực nàng bậc này hẳn là phải có tên trên thiên phú bảng, hoặc đề trong danh sách tân sinh cường giả.

Nhưng nàng như một cường giả ẩn thân, không ai biết đến cũng vì vậy mà chứng kiến điều này mọi người đều một phen chấn kinh.

- Trời ơi! Nữ tử này còn mạnh hơn hai nữ thần?

- Nhan sắc không hề kém cạnh, thực lực khủng hơn... thật là giấu kỹ mà.

- Ta yêu cô ấy mất rồi.

Đám đông bắt đầu nổi lên như một làn sóng, cũng đứng gập được nữ tử tài sắc hay thực lực đều vẹn toàn như này mấy nam nhân có thể giữ nổi bình tĩnh đây?

Bảng tiêu diệt yêu thú lần nữa dậy sóng, tên của Tiểu Ly lập tức nhảy top một đẩy Lục Hoành bay ra khỏi ba top đầu tương đương hẳn đã mất hi vọng vào huyền dương trì. Nhưng ở học viện này người một tay che trời là cha hắn, cha hắn có thể dựa vào chức vụ cao nhất mà sắp xếp cho hai nữ thần đồng top hai, Lục Hoành top ba cư nhiên có tư cách vào huyền dương trì.

Biết rõ điều này Quân Huyền không chút lo sợ nào, hắn mỉm cười lạnh nhìn Lục Hoành: “Cho ngươi một chút hi vọng rồi đập tắt, đáng tiếc cho ngươi cũng là một người tu luyện tốt nhưng đối địch với ta là sai lầm lớn nhất đời ngươi!”

Tiểu Ly dần lui xuống để Quân Huyền bước lên, theo từng bước chân Quân Huyền là ánh mắt căm phẫn của Lục Hoành, ánh mắt ngưỡng mộ ghen tị của đông đảo nam sinh bên dưới. Quân Huyền phớt lờ qua, hắn thần nhiên bước tới trước. Hắn không hề tìm kiếm tinh thạch lâu như Tiểu Ly, Ngọc Lan hay Kim Phụng. Quân Huyền vừa thò vào tay vào túi liền lấy ra một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp.

Một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp vừa xuất hiện liền khiến tên của Quân Huyền nhảy lên top năm bảng diệt yêu thú ngay lập tức, nhưng nếu hắn chỉ có một viên thì khó thay đổi được gì. Nhưng điều không ngờ tới là một viên này đủ để bên dưới lập tức một màn chấn động:

- Năm tân sinh... đều có tinh thạch yêu thú nhị cấp?

- Nếu nói Lục Hoành không rõ là diệt được hay do được sự nhúng tay của gia tộc thì bốn người kia hẳn là đều dựa vào thực lực mà có được sao?

- Giết yêu thú nhị cấp? Tân sinh bây giờ khủng bố như vậy sao?

- Năm ba học viện sợ là không có ai dám đương đầu một mình với yêu thú, vậy mà tân sinh... khủng khiếp quá! Thế hệ tân sinh này sợ là có thể khiến học viện vang danh lại.

- Nhưng mà tên kia... nếu chỉ có một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp thì danh sách tiến vào huyền dương trì không có hắn rồi.

- Đáng tiếc cho một thiên tài nhưng lại không có gia tộc giúp đỡ.

Bên dưới đều nhìn chăm chăm vào Quân Huyền cùng bốn tân sinh có tên trong top năm danh sách giết yêu thú và đảm độ đoán.

- Người chỉ có một viên thôi sao? Nếu hết rồi để ta tuyên bố kết quả. – Lão sư đang kiểm tra kết quả nhìn Quân Huyền và đằng sau hắn không có người nào muốn kiểm tra nữa rồi nói.

Vân Lam nhìn Quân Huyền khó hiểu, dựa theo thực lực tân sinh ở đây nàng phỏng đoán hắn có khả năng cao nhất. Hơn cả ba nữ tử kia hay Lục Hoành nhưng mà dựa theo kết quả này thì ngược lại. Không lẽ hắn đánh rơi tinh thạch hoặc là đưa hết cho ba nữ tử đi cùng rồi. Vân Lam có chút lo lắng cho Quân Huyền và danh tiếng hồn hệ.

Nàng lo cho Quân Huyền không có cơ hội tiến vào huyền dương trì coi như bỏ mất một cơ duyên cực lớn rồi, mà cũng có chút lo cho hồn hệ tương lai. Quân Huyền thế hệ này có thể là xuất sắc nhất nhưng đến hắn còn không thể đứng chân vào top ba bảng diệt yêu thú thì tương lai hồn hệ liệu còn ai có thể?

Lục Ngôn bên cạnh Vân Lam bắt đầu nở nụ cười nhan hiểm, hắn cười vì con trai người kia cũng không thể bằng con trai hắn, chỉ cần con trai hắn vượt được Quân Huyền lần này đương nhiên sẽ có lần sau. Mà tiến vào huyền dương trì cũng là một bước đệm để Lục Hoành nhảy vượt Quân Huyền.

Lục Hoành nhìn thấy Quân Huyền vẫn đang bó gối trong tay nải lập tức đặt một tay lên mặt che một nửa chỉ hở ra đôi mắt khinh khinh cười to:

- Trần Quân Huyền? Thiên phú người đứng đầu bảng thì cũng chỉ thế thôi! Một viên tinh thạch nhị cấp không thay đổi được gì đâu.

Hắn vừa nói như gào vừa cười ha hả lên như muốn mọi người trong học viện biết, như vậy Quân Huyền có thể sẽ bị bề mặt một phen. Mang danh thiên phú đứng đầu bảng cũng chỉ có vậy.

Không nói lời nào với nhau nhưng cả ba nữ thần đằng sau hắn đồng thời tiến lên gần hắn hơn. Các nàng mới đồng thời mở lời:

- Nếu người chỉ có một viên tinh thạch nhị cấp ta sẽ chia số linh thạch nhất cấp của ta sang cho người. Dù sao số linh thạch này công lớn đều nhờ người cả. – Ngọc Lan, Kim Phượng và Tiểu Ly đều đồng thanh nói.

Ba nàng đều hiểu số tinh thạch này không phải trên trời rơi xuống hết thảy là từ Quân Huyền giúp đỡ. Ba nàng đều là tiểu thư khuê các hoặc là con gái sức yếu chân mềm, dù cảnh giới cũng khá khá nhưng thực chiến quá yếu. Nếu không phải nhờ Quân Huyền chỉ điểm giúp đỡ ba nàng cũng khó có số linh thạch như này.

Mà phải nói số linh thạch nhị cấp đều là phải khổ chiến, trong khổ chiến công sức Quân Huyền bỏ ra là nhiều nhất, sau khi khổ chiến khôi phục thực lực, vết thương nhanh chóng cũng đều nhờ đan dược của hắn giúp đỡ. Số linh thạch nhất cấp thì phân nửa đều là hắn kiếm được rồi chia cho các nàng, nửa sau số linh thạch nhất cấp mới do các nàng nắm được kỹ năng thực chiến mà kiếm được.

Quân Huyền quay lại cười hi một cái ngây ngô rồi quay lại nhìn chăm chăm Lục Hoành, hắn từng thanh âm âm lãnh bắt đầu vang lên:

- Ai nói ta chỉ có một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tuyên bố kết quả

- Ai nói ta chỉ có một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp?

Câu nói vừa dứt đám đông lần nữa ồ ạt lên, không phải một viên thì có thể là hai hoặc nhiều hơn. Mà một viên này là viên tinh thạch của yêu thú nhị cấp a. Có được hai viên thì sức mạnh phải khủng bố đến mức nào chứ?

- Ta không nghe nhầm chứ? Hắn vừa nói hắn có nhiều hơn một viên tinh thạch yêu thú nhị cấp?

- Chắc là ba hoa chích chòe thôi, dù thiên phú hắn có đứng đầu bảng nhưng thực lực mới lạ tất cả. Hắn chưa đột phá thiên huyền thì không có khả năng đó!

Đám đông thi nhau phủ định câu nói của Quân Huyền. Đơn giản bởi vì yêu thú nhị cấp không dễ đối phó như yêu thú nhất cấp, địa huyền cảnh hoặc địa hồn sư đối phó còn sẽ gặp khó khăn, thậm chí bị giết. Nay một tân sinh ất ơ nhân hồn sư bảo giết được hai con. . . ai tin cho nổi đây?

Lục Hoành vẫn cười lên rồi đáp:

- Trần Quân Huyền, người đang nói chuyện cười ra sao?

Nhưng đối với câu hỏi này, Quân Huyền bỏ lơ ngoài tai hần chỉ rút tay từ trong tay nải ra mà nương theo cánh tay xuống đầu ngón tay đó là một viên tinh thạch thú. Tinh thạch thú này không phải của yêu thú nhất cấp mà là của yêu thú nhị cấp.

Tinh thạch thú này vừa xuất hiện liền đem đến cho học viên một phen chấn kinh!

Toàn bộ quảng trường im lặng như tờ... không ai nói lời nào, không ai đủ khả năng diễn tả sự chấn động này nữa.

Tân sinh giết hai yêu thú nhị cấp? Đây là cái quỷ gì vậy?

Đến cả lão sư đang tính điểm nhìn Quân Huyền lôi ra một viên tinh thạch nhị cấp mà ngạc nhiên ra mặt, hần run run thay đổi kết quả công bố. Quân Huyền từ top năm nhảy vọt lên đầu bảng chiếm vị trí top một!

Lục Hoành và Lục Ngôn đều há hốc miệng ra... đây là sự thật khó ai có thể chấp nhận nổi. Lục Hoành còn chịu đả kích nặng nề, hần vốn muốn làm bề mặt Quân Huyền nhưng Quân Huyền lại chứng minh thực lực kinh thiên động địa ra như này hần hoàn toàn khó có cơ hội chống trả cả bằng lời hay nắm đấm nữa.

Một viên tinh thạch này của Quân Huyền như muốn ngạnh sinh sinh trực tiếp đem Lục Hoành ép xuống không thể phản kháng.

Lục Ngôn giờ mới hiểu ra, con trai hần so với con trai người ấy đều không thể bằng được, dù kết quả con trai hần đã có hần nhúng tay vào nhưng thực lực của Quân Huyền đủ chứng minh dù Lục Ngôn có nhúng tay thêm thì Lục Hoành vẫn sẽ không thể vượt hần.

Vân Lam hay Linh Mộng lúc này trên gương mặt hai mỹ nhân tỏ ra sự ngạc nhiên khó tả nổi. Linh Mộng còn không tin vào mắt mình nằng dụi dụi mắt vài lần nhìn chăm chăm vào Quân Huyền. Quân Huyền hần quá nghịch thiên rồi, hần ở hôn hệ chủ tu luyện đan nhưng thực lực vẫn bá đạo như này nếu để cho huyền hệ biết được sợ là tân sinh không có ai dám có hy vọng vượt nổi Quân Huyền mất.

Còn Vân Lam chứng kiến kết quả này nằng dám khẳng định Quân Huyền có lẽ là học trò tốt nhất nằng có được, với thiên phú như này ai có thể vượt nổi?

Điều quan trọng hơn cả là Quân Huyền một màn này liền khiến học viên hôn hệ tinh thần hưng phấn hần lên. Họ hô hào cổ vũ cho Quân Huyền, Quân Huyền một thân thực lực áp đảo toàn bộ huyền hệ quá đủ làm động lực cho hôn hệ lần nữa vượt lên.

Những lão sư hôn hệ còn kích động hơn cả Vân Lam và Linh Mộng, bỏ qua hình tượng lão sư mà hô hào cổ vũ lên. Có người không tin vào điều vừa chứng kiến còn chạy lên gần quan sát hơn. Khác hần với học viên, lão sư hôn hệ kích động là sự im ắng bao phủ của lão sư, học viên bên huyền hệ.

Mới vào học viện, Quân Huyền đã chen ép bằng thiên phú khiến hôn hệ xứng tên top một, nay lại một nữa bành chương giành top một của huyền hệ nắm được bao nhiêu năm. Quân Huyền bắt giặc trở thành mục tiêu đuổi kịp hoặc là đối thủ nhiều người nhắm đến.

Nhiều học viên nhìn qua một phen liền tấm tắc khen, những học viên này theo đuổi võ đạo đỉnh cao nên không màng tranh chấp nhỏ bé của huyền hệ và hôn hệ. Họ nhìn Quân Huyền với ánh mắt mong chờ sự trưởng thành của hần. Đặc biệt là bốn người đứng trên một lầu cao của học viện nhìn xuống, thân ảnh bốn người này mập mờ trong gió không thể nhìn rõ được khuôn mặt hình dáng chỉ thấy có phần ảo được gió thổi bay lên một chút. Bốn người nhìn Quân Huyền thật lâu một chút rồi tan biến trong hư vô, bốn người thần bí này được gọi là Tứ Vương Thiên Hóa.

Ba nữ thần bên cạnh cũng ngạc nhiên khó nói lên lời. Có thể nói là ba nàng đồng hành với hần trong suốt huyền cảnh nhưng những trận khổ chiến với nhị cấp yêu thú có bốn trận chia đều bốn tinh thạch cho bốn người nhưng Quân Huyền lấy ra một viên tinh thạch thú năm liền khiến họ khó tả. Kim Phượng và Ngọc Lan có thể đặt ra giả thiết hần được gia tộc giúp đỡ nhưng Tiểu Ly hiểu rõ viên tinh thạch này hoàn toàn tự thân Quân Huyền có được.

Dù đặt ra giả thiết nào đi chăng nữa nhưng chứng kiến một màn này ba nàng đều hiểu thực lực của Quân Huyền thật khủng bố và thâm sâu khó lường.

- Ngươi có tinh thạch nhị cấp mà còn giấu khiến chúng ta lo lắng như vậy? – Kim Phượng mở lời hỏi đầu.

- Đúng vậy... - Ngọc Lan và Tiểu Ly cũng gật đầu theo sau đồng ý.

- Không phải ta có ý đâu, mà là tay nải hơi bừa bộn chút tìm mãi không thấy... - Quân Huyền ngây ngô đáp.

Đối với sự luôn thần thần bí bí của Quân Huyền ba nàng đều không lạ gì chỉ gật đầu đồng ý kèm theo một suy nghĩ: “Quân Huyền hần giấu thật sâu!”

- Khụ... - Lão sư đo đếm ho lên một tiếng để lấy lại sự bình tĩnh. Hần quay lại gật đầu với các cao tăng của học viện như đã xác định xong.

Lục Ngôn cũng từ tiếng ho mà tỉnh táo lại, hần nén sự căm phẫn trong lòng mà bước đi lên tuyên bố kết quả. Mỗi bước đi của hần đều mang theo vẻ nặng trĩu lại nhìn qua một lượt bốn gương mặt có thể tiến vào huyền dương tri và nhìn Lục Hoành với ánh mắt mang theo sự thất vọng.

Đặc biệt hần nhìn chăm chăm Quân Huyền, cảm tưởng như ánh mắt hần có thể giết chết Quân Huyền lúc đó luôn vậy nhưng đáng tiếc, hần lại không có lá gan làm vậy. Người đằng sau Quân Huyền là người hần không đụng nổi, kể cả Lục gia hay đế quốc này cũng không thể đụng nổi!

Lục Ngôn đứng trên bục cao đồng dục tuyên bố:

- Ừm, theo kết quả cuối cùng số người có trong danh sách tiến vào huyền dương tri là: Quân Huyền, Tiểu Ly, Ngọc Lan và Kim Phượng.

Kết quả vừa tuyên bố liền làm học sinh bên dưới một tràng ngac nhiên nhưng cũng đều đồng loạt vỗ tay, hoan hô chúc mừng bốn người này. Nếu là lúc trước thì ba nữ tử sẽ là nhân vật được chú tâm nhưng sau khi Quân Huyền bộc lộ ra thực lực đủ chấn kinh này thì tiếng vỗ tay, lời hoan hô có nghiêng về hẳn hơn.

Còn học viên hồn hệ thì khỏi phải nói, họ cũng một mảng tung tó lên. Danh sách bốn người mà hồn hệ họ chiếm một nửa, hơn nữa đứng top một và top hai đều mà của hồn hệ. Điều này quá đáng mừng, sợ là tới nay hồn hệ sẽ được một phen tổ chức ăn mừng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hồn hệ mở tiệc

Quân Huyền sờ nhẹ vào trong túi áo vẫn có một vật cứng rắn nhưng kích cỡ có chút nhỏ bé như tinh thạch thú. Sờ vào vật này Quân Huyền liền có chút nhớ đến hôm đó. Hôm đó buổi đêm, Quân Huyền hẳn và Linh Nhi đi tìm thử nơi tu luyện có âm khí nồng đậm cho Linh Nhi.

Quả thật trời độ, Quân Huyền và Linh Nhi không mất bao lâu tìm được một nơi có âm khí cực kỳ dày đặc. Nơi này như một đầm lầy vậy, nhưng nhìn qua không có gì nguy hiểm. Còn âm khí nơi đây độ nồng đậm đến mức Linh Nhi cảm tưởng hấp thụ xong liền có thể đột phá lại cảnh giới cũ, hoặc có thể tiến thêm.

Nhanh chóng Linh Nhi tiến lại nơi trung tâm của đầm lầy, nàng thi triển công pháp Quân Huyền đưa cho bắt đầu hấp thụ âm khí và tinh hoa mặt trăng cùng một lúc.

Không mất thời gian quá lâu Linh Nhi liền hấp thụ sạch sẽ âm khí trong đầm lầy, cảnh giới của nàng không những khôi phục mà còn tiến thêm một tiểu cảnh giới nữa. Đúng lúc ấy không rõ ở đâu có một con cá sấu trong đầm lầy há miệng to đón tới như muốn nuốt trọn Linh Nhi.

Vừa đạt được cảnh giới mới còn chưa kịp khoe gì mà đã gặp cường địch, Linh Nhi không chút run sợ nào, thi triển hồn kỹ có trong công pháp để độ sức mạnh với cá sấu nhị tinh yêu thú này.

Cá sấu là nhị yêu vốn dĩ có thể có thể chiếm ưu thế của một địa hồn như Linh Nhi nhưng giờ Linh Nhi đã khác. Nàng theo công pháp Quân Huyền đưa càng chiến càng hăng hơn, đặc biệt là dưới ánh mặt trăng thì nàng đứng là khiến nàng như hồ mọc thêm cánh. Qua vài thời thần sau Linh Nhi đã giết được yêu thú cá sấu này và lấy thêm được một nhị tinh yêu thú cho Quân Huyền.

Quả thật như Quân Huyền đã từng nói, nếu Lục Hoành có thể có số điểm vượt hơn hai viên tinh thạch nhị cấp yêu thú thì hẳn sẽ lấy thêm viên này ra trực tiếp áp chế Lục Hoành không để hẳn chiếm được ưu thế lần nào.

Qua lần huyền cảnh này, có lẽ hẳn, Tiểu Ly và Linh Nhi đã khuấy động huyền cảnh thật rồi.

Sau khi bốn người Tiểu Ly, Quân Huyền và hai nữ thần nhận được lệnh bài để tiến vào huyền dương trì thì liền cáo từ nhau hẹn gặp lại. Quân Huyền cũng không nói gì thêm liền nắm tay Tiểu Ly kéo về hồn hệ trước ánh mắt ghen tị của nhiều nam sinh ở đó.

- Cảm ơn đệ! – Tiểu Ly thò thẻ vào tai Quân Huyền.

- Nếu không có đệ giúp ta sợ không có cơ hội vào huyền dương trì.

Quân Huyền mỉm cười, hẳn nhìn chăm chú Tiểu Ly rồi nhẹ đáp:

- Tỷ với ta còn cảm ơn gì chứ, tỷ giúp ta nhiều rồi ta chỉ mới bù được một chút thôi.

Tiểu Ly cũng gật đầu đồng ý. Nàng và Quân Huyền không mất quá lâu đã tới nơi học viên hồn hệ tụ tập ở đó, vừa đến nơi hẳn và Tiểu Ly được chào mừng khỏi nói như anh hùng thắng trận trở về. Quân Huyền cũng cười tươi đáp lại những lời cảm ơn những sự kỳ vọng đã đặt trên hẳn. Hồn hệ học viên được một phen nháo nhào vì mừng rỡ cả lên, khác hẳn với huyền hệ bên kia thì mặt mày học viên có chút đen lại, nhanh chóng giải tán.

Lần này Quân Huyền thật sự thay đổi đại cục rồi, hồn hệ thắng huyền hệ là điều chưa từng có những năm gần đây nhưng hẳn đã làm được!

Quân Huyền và Tiểu Ly cùng những học viên nhanh chóng trở về hồn hệ thông báo cho những người chưa biết. Những lão sư cũng như chờ từ trước thấy Quân Huyền trở về liền nồng nhiệt đón tiếp chúc mừng. Hồn hệ được một phen còn vui hơn tết đến. Cũng vì tin mừng này Vân Lam đã đồng ý cho mở một buổi tiệc. Mọi người mang theo niềm vui bắt tay vào chuẩn bị.

Hẳn nhìn quanh những lão sư chúc mừng lại không thấy có Linh Mộng và Vân Lam, Quân Huyền lấy cớ về phòng chuẩn bị vài thứ xong liền tiến đến phòng phó viện trưởng.

Hẳn đến phòng phó viện trưởng để gặp Vân Lam không phải do Vân Lam chức vụ cao, hẳn đến lấy lòng hay gì cả. Mà đơn giản Quân Huyền đến để cảm ơn nàng đã giúp hẳn có khả năng đứng đầu danh sách như ngày hôm nay.

Như thói quen, Quân Huyền tiến vào biệt viện của nàng. Nhanh như chớp đến trước cửa phòng nàng, không rườm rà gõ cửa thông báo này nọ Quân Huyền trực tiếp mở toang cánh cửa phòng để bước vào.

Nhưng vừa mở cửa phòng ra Quân Huyền hốt nhiên đứng hình ngay lập tức. Hốt nhiên thấy Vân Lam ở trong phòng nhưng chưa vội tiến vào vì ở phòng còn có thêm một người khác. Người này là Linh Mộng lão sư. Hai nàng đang ngồi trên bàn vừa uống nước vừa nói chuyện. Không biết vì sao hai nàng lại đồng thời ở đây nhưng quan trọng là hốt nhiên không phải đi hai nơi tìm người.

Hốt nhiên gương mặt hai mỹ nhân liền cảm giác quen thuộc được gọi lên, hốt nhiên như chớp chạy đến tính ôm Vân Lam ăn mừng nhưng đang tiến vào gần Vân Lam thì phải đi qua Linh Mộng trước. Vừa bước tới trước Linh Mộng hốt nhiên bị chặn đứng lại bởi một cái véo tai của nàng. Nàng véo tai và cười đều nói thêm:

- Quân Huyền công tử tính đi đâu mà vội vàng như vậy?

Bốn từ “Quân Huyền công tử” làm cho Quân Huyền hốt nhiên biết cảm giác này chẳng có chút lành nào. Linh Mộng lão sư có bao giờ khách khí với hốt nhiên như vậy đâu? Hốt nhiên cả gai ốc lên nhẹ nhàng đáp:

- A! Linh Mộng lão sư, ta chẳng qua là muốn chia sẻ niềm vui một chút thôi.

Linh Mộng cười nham hiểm: “Vậy sao Quân Huyền công tử không tới luyện đan môn chia sẻ cùng ta và học tỷ lại vội lên phòng phó viện trưởng vậy?”

Quân Huyền gặp tình huống này thì liền sử dụng não một cách nhanh nhất có thể, trong ba giây hốt nhiên phải có đáp án cho nàng không thì nàng sẽ cho hốt nhiên ăn hành đủ.

- Linh Mộng lão sư người có điều không biết. Ta có tới luyện đan môn trước cơ mà không có gặp người, mọi người trong môn cũng đi chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay nên ta liền tới phòng Vân Lam lão sư.

Linh Mộng nghe xong cũng gật gù chấp nhận đôi chút. Quả thật từ lúc ở quảng trường học viện về nàng chưa về luyện đan môn chút nào, nếu Quân Huyền đến nàng không biết cũng là có khả năng.

Đến lúc này, Linh Mộng mới buông tai hốt nhiên ra để lộ ra tai hốt nhiên một màn đỏ ửng. Nhìn qua Linh Mộng hung dữ Vân Lam liền phì cười. Nàng miệng nhỏ mở lời:

- Không nghĩ tới người lại có chút bản lĩnh như vậy. Theo ta tính toán thực lực người có khả năng lọt top ba thôi.

- Nhưng không ngờ lại chiếm vị trí top một. Đúng là không thể ngờ được.

Được Vân Lam khen Quân Huyền ửng đỏ cả mặt, hốt nhiên bên ngoài có thể lạnh lùng nhưng khi đối diện với Vân Lam thì tỏ ra lạnh lùng là điều không thể. Quân Huyền gãi gãi đầu đáp:

- Là do lão sư dạy giỏi.

Vân Lam cười nhẹ nhàng nói tiếp:

- Người lần này đáng khen đấy, 10 năm hôn hệ bị huyền hệ chèn ép người lại là người đầu tiên có thể phá vỡ.

Nghe điều này, Quân Huyền liền sáng mắt, hốt nhiên tò mò hỏi lại:

- Vậy có được thưởng không? Ví dụ như đan dược giúp ta tấn thăng địa hôn sư chẳng hạn?

Thấy tính ham tài của Quân Huyền lại lộ ra, Vân Lam vẫn bình thản đáp:

- Không có thưởng riêng nhưng có cơ hội vào huyền dương trì thì thời gian người tấn thăng địa hôn sư cũng sẽ nhanh thôi.

Quân Huyền có chút thất vọng ra mặt. Hốt nhiên thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Vân Lam lão sư ta có vật này... không biết có đổi được hôn kỹ huyền cấp không?

- Ô, lấy ta xem thử. – Vân Lam gương mặt có chút mong chờ thử xem tiểu tử này rốt cuộc còn thứ gì ngoài tính thạch thú đã nộp lên cho học viện.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Viên tinh thạch thú thứ ba?

Quân Huyền thò tay vào túi áo, sờ vào vật cứng nhưng kích thước có phần nhỏ con ấy, hần nhẹ nhàng móc ra. Tay hần cầm vật này nhưng vẫn nắm chặt tỏ vẻ thần bí, hần nhẹ nhàng đi đến trước Vân Lam rồi từ từ mở bàn tay ra.

Bàn tay hần vừa mở liền hé lộ vật bên trong, vật bên trong bàn tay của Quân Huyền liền phát ra một chút ánh tử kim. Vân Lam vốn không chú ý lắm nhưng nhìn từ sắc phát ra này lập tức soi kỹ hơn.

- Cái... này là tinh thạch thú nhị cấp? Người lớn lấy đồ đã nộp để đưa ta sao? – Vân Lam nhìn tinh thạch thú trên tay Quân Huyền đăm chiêu nói.

- Sao có thể? Cái này là của ta đó, từ đầu đến cuối đều chưa đưa ra không tính là của học viện được.

Quân Huyền vừa dứt lời liền làm hai lão sư một phen kinh ngạc. Hần bảo là chưa lấy ra nghĩa là hần có ba viên tinh thạch thú nhị cấp, tân sinh có thể giết ba con tinh thạch thú? Điều này hoàn toàn không thể xảy ra.

Mà Vân Lam gạt bỏ vội sự ngạc nhiên quan sát ánh tử kim trên tinh thạch thú hơn. Nhìn lâu một chút nàng mới nhận ra, tinh thạch thú này hoàn toàn không tầm thường chút nào, nó là tinh thạch của yêu thú nhị cấp dị biến.

Từ sắc trên tinh thạch thú là điều chứng minh rõ nhất. Tinh thạch thú bình thường muốn phân loại đều do kích cỡ, nếu trên tinh thạch thú có được những tia ánh sáng thì tinh thạch thú đó đều được xếp loại vào hạng hiếm. Dù tinh thạch thú nhất cấp nhưng có tia tử sắc như này ánh ra cũng đều là hạng hiếm.

- Được, với viên tinh thạch thú này người ta sẽ đổi cho người một hồn kỹ huyền cấp.

Vân Lam không nữa bước chần chừ liền đồng ý, nàng tay nhanh chóng lướt qua mắt Quân Huyền một cái rồi thu tay lại. Vén vén đứng một hơi thở tinh thạch thú đã nằm trong tay nàng, Quân Huyền thấy tốc độ này mà kinh hãi, Vân Lam lão sư này hoàn toàn không thể dùng cảnh giới mà đo được. Nàng quá mạnh!

Linh Mộng bên cạnh thấy Vân Lam đồng ý như vậy liền ra hiệu kéo tay nàng lại như không đồng ý. Nếu là tinh thạch thú bình thường dù là nhị cấp đi cũng không thể nàng đổi được một hồn kỹ huyền cấp, nhưng nay Vân Lam đồng ý há chẳng phải lỗ nặng sao. Nhưng khi tay Linh Mộng kéo áo Vân Lam thì Vân Lam chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên tay Linh Mộng, quay lại cười hiền một cái rồi để viên tinh thạch thú lên tay nàng.

Linh Mộng cũng lập tức hiểu ý, nàng cầm viên tinh thạch thú về xem thử. Lúc này, nàng mới được quan sát kỹ hơn viên tinh thạch thú nhị cấp này. Quả thật có chút không tầm thường, đến khi từ sắc từ viên tinh thạch thú phát ra Linh Mộng mới hiểu rõ, cuộc làm ăn này hoàn toàn không lỗ chút nào, sợ là còn lãi hơn một phần nhỏ. Vẫn là phó viện trưởng cao tay.

Quân Huyền thì hần hoàn toàn rõ giá trị của viên tinh thạch thú này nhưng hần cũng không cần viên tinh thạch thú này cho lắm. Đơn giản bởi vì viên tinh thạch thú dị biến được sử dụng với người có cảnh giới càng cao sẽ càng có lợi. Nếu hần luyện hóa viên tinh thạch thú này dù cho có luyện hóa triệt để cũng sẽ không bằng thành quả của Vân Lam khi luyện hóa được 5 phần của tinh thạch thú. Vì vậy nên hần đổi lấy một hồn kỹ tu luyện có lẽ tốt hơn. Mà hần cũng không dám giữ vật bằng tay như này, người ta có câu cầm ngọc mà có tội mà.

Quân Huyền nhìn qua cửa sổ lên trời, sắc trời cũng dần chuyển sang màu tối dần, hần nhẹ nhàng nói:

- Giao dịch đã xong, chúng ta đi ăn tiệc thôi.

Linh Mộng nghe đến chữ ăn tiệc mới nhớ ra việc này, nàng lập tức đứng dậy nói vội vàng:

- Người và phó viện trưởng xuống trước, ta phải đi thay y phục một lát.

Vừa dứt lời, thân ảnh nàng cũng nhanh chóng tan biến trong hư vô. Quân Huyền nhìn qua màn này cũng chỉ thờ dài một tiếng... bao giờ tốc độ của hần mới có thể nhanh như vậy chứ?

Quân Huyền cau mày một chút rồi chợt nhớ ra thứ gì đó liền cười nham hiểm nói:

- À, huyền dương trì người đứng đầu có thể mời thêm một người hay người đi cùng ta đi?

Vân Lam suy nghĩ một chút, quả đúng là có quy tắc trong phần thưởng học viện nhưng mà điều quan trọng là người được mời sẽ phải chung phòng với người mời. Như vậy nghĩa là nàng và Quân Huyền sẽ rửa trần cùng nhau, dù có hơi ngại một chút nhưng cảnh giới của nàng vốn đang tắc nghẽn gần đây. Nếu lại vào huyền dương trì lần nữa biết đâu lại làm được cơ hội.

- Được! – Vân Lam dứt khoát đồng ý, nàng vừa nói xong nhẹ nhàng túm áo sau lưng Quân Huyền nhìn ra ngoài cửa, ném nhanh một cái hần ra ngoài kèm theo câu nói: “Ta phải thay y phục, người xuống buổi tiệc trước đi.”

Hần bị ném ra ngoài không kịp phòng bị gì liền nằm bẹp xuống đất, vừa bò lồm ngồm dậy vừa nói:

- O? - Quân Huyền gương mặt khó hiểu: “Muốn ta ra ngoài thì cứ nói là được rồi, đâu cần bạo lực như vậy?”

Biết là nói cũng không lại, đánh cũng không thể với Vân Lam, Quân Huyền mang cực tức khó hiểu này đến bữa tiệc. Vừa đến bữa tiệc hần cũng ngạc

nhien ra mặt. Bữa tiệc hôm nay cũng là thịnh soạn quá, đồ ăn đều là những đồ ăn được chọn lọc có thể tăng lượng hồn lực trong cơ thể. Mà đặc biệt bữa tiệc này cũng quá khoa trương đi, mở ở sân rộng nhất hồn hệ, không phân biệt già trẻ trai gái, thân phận ra sao đều có thể tham gia ăn mừng.

- Vân Lam lão sư vì ta mà chơi lớn thật rồi. – Quân Huyền nuốt nước miếng “ực” một cái rồi thẳm nói.

Quân Huyền vừa đến liền được học viên hồn hệ đón tiếp nhiệt tình, đưa đến tận nơi chỗ ngồi. Nhìn bàn hấn ngồi có lẽ cũng là bàn chỉ có những cao tăng hồn hệ có thể ngồi, xung quanh bàn không hề có mấy bóng học viên, những học viện có thể ngồi ở đây đều là đệ tử của lão sư nào đó.

Nói đến đệ tử không thể thiếu Thanh Thúy, nàng đang ngồi cùng với Tiểu Ly. Hai người nói chuyện cũng rất thân thiết, có lẽ từ sau khi nàng đưa cho Tiểu Ly giấy chứng chỉ tân sinh đệ tiến vào huyền cảnh nên cả hai mới thân thiết hơn. Thấy Quân Huyền được đưa đến, hai nàng đều lùi sang bên cạnh để lại ở giữa một ghế trống hàm ý Quân Huyền sẽ ngồi đó.

Hắn đương nhiên hiểu ra liền tiến tới ngồi xuống, nhìn bên cạnh Quân Huyền hai mỹ nhân nồng nhiệt đón tiếp khiến không ít đệ tử chân truyền của các lão sư ghen tị.

- Đệ cũng giỏi thật nha, vào huyền cảnh liền khuấy động cả huyền cảnh lên giúp hồn hệ nở mày nở mặt. – Thanh Thúy thấy Quân Huyền vừa ổn định chỗ ngồi liền cười tươi nói.

- Là do có tỷ đưa ta nhiều đan dược nên mới giúp đạt được thành quả như này. – Quân Huyền cũng không hề nhận hết công lao công sức về mình mà lại mỗi khi ai nói vấn đề này hắn đều chia sẻ một ít công sức về người đó.

- Đâu có a, nói cho đệ biết đan dược đó ta chỉ góp được một ít thôi. Còn lại là Linh Mộng lão sư đưa cho đệ đó, dù sư phụ ngoài mặt lạnh lùng nhưng bên trong thì ấm áp luôn quan tâm người khác. – Thanh Thúy lí giải cho Quân Huyền.

Nói đến đây hắn có chút cảm giác nợ ân tình vị lão sư này nhiều một chút. Hắn biết Tiểu Ly có thể tham gia vào huyền cảnh là do một tay Linh Mộng sắp xếp, đan dược đưa cho hắn và Tiểu Ly cũng đều là nàng luyện ra, phẩm chất cũng cực kỳ hoàn hảo không hề qua loa chút nào.

- Ân tình này, ta phải lấy thân báo đáp mới được. – Quân Huyền nghĩ thẳm trong lòng.

- Vậy hôm sau đến luyện đan môn, ta phải cảm ơn Linh Mộng lão sư đầu tiên rồi. – Quân Huyền nhẹ gật đầu với Thanh Thúy rồi đáp lại.

Bên tai trái Quân Huyền, Tiểu Ly kéo tay áo hắn khiến hắn lập tức quay sang, nàng nhẹ nói:

- Quân Huyền, trong tu luyện ta có vài chỗ không hiểu, muốn đệ chỉ điểm đôi chút.

Đối với vị tỷ tỷ này, Quân Huyền hắn cũng không hề có ý muốn từ chối.

Hắn cười tươi đáp:

- Sẵn sàng lúc nào!

- Được, vậy mai ta đến phòng đệ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Tiểu Ly ngộ tính

- Được, vậy mai ta đến phòng đệ.

Tiểu Ly vừa dứt lời thì trên đầu bàn, Vân Lam và Linh Mộng đồng thời xuất hiện. Hai nàng lúc này khí chất khác hẳn, bộ y phục trên người cũng là hoàn hảo đến cực điểm. Hai nàng vừa xuất hiện liền như muốn chen ép toàn bộ sắc đẹp nơi đây. Dù ở đây nữ sinh đều là tươi trẻ nhưng so với vẻ đẹp hai nàng cũng có chút thu liễm lại.

Vân Lam hôm nay mặc trên người một bộ y phục màu hồng, thu gọn lại trên thân thể để lộ ra đường cong mềm mại. Gương mặt nàng đẹp không tì vết, da trắng như ngọc nay lại tô thêm một ít phấn hồng, đánh thêm ít son môi điểm sắc liền khiến nàng quyến rũ lạ thường.

Khác với vẻ quyến rũ của Vân Lam, ở Linh Mộng lại có một vẻ đẹp khác. Nàng mặc một chiếc áo ngoài màu lam nhạt tạo vẻ thanh cao, tươi sắc, trên gương mặt nàng thì lại không hề trang điểm phấn hồng gì cả, nàng để tự nhiên. Nàng có đôi chút đơn giản chỉ đánh một ít son lên đôi môi hồng nhỏ bé như cánh hoa anh đào kia thôi.

Nam sinh ở đây dù chưa mười tám hay cả lão sư đã có gia đình cũng đôi chút khó mà kiềm lòng nổi, mị lực của hai nàng ở hồn hệ quá là xuất sắc. Không nói riêng hồn hệ, ở học viện này mị lực của nữ nhân nào muốn vượt được hai nàng cũng là cực cực hiếm rồi.

Đến cả nam tử có vợ còn si mê thì những nam sinh trưởng thành đôi chút, hay lão sư trai trẻ nhìn qua một màn này liền có cảm giác muốn có vợ ngay lập tức. Họ đều cảm nhận được tình yêu ở rất gần.

Vân Lam vừa đến liền tới ngay vào vị trí được chuẩn bị sẵn cho nàng, có thể nói là chỗ cao nhất tượng trưng cho quyền lực nàng ở hôn hệ cũng là cao nhất. Nàng nâng chén rượu nhỏ lên, khác hẳn với các lão sư nam tử khác toàn sử dụng đồ vật lớn để uống rượu có hình dạng như một chiếc cốc. Phát minh này cũng làm Quân Huyền khá ngạc nhiên, hóa ra thế giới này cũng không hẳn lạc hậu như mấy phim cổ trang hán từng xem.

Khi nàng nâng chén rượu lên, những nam tử lão sư nâng cốc, nam tử học viên nâng chén, nữ tử thì tùy theo nhu cầu không hề ép buộc. Ai uống được rượu bằng chén thì uống bằng chén, ai không uống được có thể lấy trà thay rượu miễn là cùng góp vui.

- Hôm nay, bữa tiệc này mở ra cũng là mừng cho thắng lợi đỉnh cao nhất của hôn hệ ta từ trước tới giờ. Dù ngày trước hôn hệ thời đình phong cũng chỉ chiếm được top hai huyền cảnh nhưng học viên Trần Quân Huyền đã thay đổi được lịch sử đó. Đem đến chiến thắng hoàn mỹ nhất, cũng là vang dội nhất.

- Không chỉ riêng học viên Quân Huyền còn có một tân sinh luôn ẩn danh, tên Chu Tiểu Ly nàng cũng góp phần rực rỡ cho chiến thắng này. Báo hiệu hôn hệ chúng ta trở lại, phượng hoàng niết bàn!

- Hôm nay... đều chung chén rượu này để chúc mừng! Uống!

Vân Lam từng lời đồng dạ nói, nàng nhắc đến tên Quân Huyền và Tiểu Ly thì đều ra hiệu nhẹ đứng lên. Cả hai người cũng đều nhanh chóng tiếp nhận, cầm chén rượu trên tay mà đứng lên. Sau khi nàng tuyên bố xong liền một mạch uống hết chén rượu trước. Quân Huyền và Tiểu Ly cũng đồng thời theo sau, tiếp đó lần lượt các lão sư học viên đều uống chúc mừng.

Buổi tiệc chính thức được mở ra. Buổi tiệc báo hiệu hôn hệ đã trở lại!

Tất cả học viên, lão sư hôm nay đều được môn phen vui mừng khỏi nói, có người còn vui quá nên uống say lúc nào không hay. Nhưng bữa tiệc nào cũng có lúc tàn, bình thường tiệc tàn sẽ có chút đau buồn nhưng bữa tiệc này tàn trong sự vui tươi!

Tiệc tan, Quân Huyền một mạch trở về phòng không hề có động thái tu luyện nào cả, hần liền nằm lên giường ngủ một giấc. Có lẽ vì kiệt sức với những khó khăn trong huyền cảnh, cộng thêm bữa tiệc này có chút quá độ.

Chiều hôm sau, Tiểu Ly như đã hẹn đến phòng Quân Huyền. Mở cửa phòng ra nhìn thấy Quân Huyền vẫn còn lười biếng đang ngủ say không nhúc nhích, nàng lờ mờ hần một cái rồi bắt đầu gọi:

- Quân Huyền, đệ còn định ngủ đến bao giờ nữa thế?

Nghe được tiếng gọi quen thuộc, hần lờ mờ mất tỉnh dậy:

- Tiểu Ly tỷ qua phòng ta làm gì vậy, mai mới vào huyền dương trì mà. – Quân Huyền dụi dụi mắt, ngái ngủ nói.

Tiểu Ly nhìn chăm chăm hần, môi son nàng mấp máy đáp lại:

- Đệ không nhớ hôm qua nói sẽ chỉ điểm công pháp cho ta sao?

- Đúng rồi ha! – Quân Huyền tỉnh cả ngủ. Hần liền ngồi dậy ngay lập tức.

Bắt đầu truyền âm vào thức hải gọi Thiên Thư. Tiểu Ly cũng nhanh chóng ngồi xuống cạnh hần, lấy công pháp “Thủy Ngọc Quyết” hần đưa ra. Nàng bắt đầu mở quyển công pháp ra đưa tay chỉ vài chỗ nhìn qua quả thực khó hiểu.

Nếu Quân Huyền hần không có Thiên Thư giúp đỡ sợ là cũng sẽ không hiểu nổi những điểm này giống nàng. Qua vài lần Thiên Thư giải đáp Quân Huyền bắt đầu chỉ giải tận tình cho Tiểu Ly.

Điều đáng ngạc nhiên là ngộ tính của Tiểu Ly quá khủng khiếp, hần phải nhờ Thiên Thư chỉ giải ít nhất hai lần mà Tiểu Ly nghe hần nói qua đã cực kỳ thành thục. Ngộ tính như vậy nếu có đủ tài nguyên tu luyện thì Tiểu Ly cũng sẽ nhanh bước vào hàng ngũ cường giả hơn Quân Huyền.

Quân Huyền giải đáp thắc mắc cho nàng xong còn đưa cho nàng hai bộ huyền kỹ. Không cần cầu kì ghi chép chút nào, thuận theo Thiên Thư bảo hần đưa ngón tay lên mí tâm của Tiểu Ly.

Qua vài hơi thở có quang mang ánh hiện lên rồi nhanh chóng tắt, khi quang mang tắt cũng là Tiểu Ly ngạc nhiên ra mặt và nói:

- Quân Huyền đệ thần kỳ như vậy từ bao giờ, không chỉ truyền cho ta huyền kỹ mà còn giảng giải tận tình luôn rồi.

Quân Huyền hần tròn mắt khó hiểu, quả thật bản lĩnh này không phải của hần. Hết thầy từ Thiên Thư mà ra... bảo vật này quá khủng bố rồi. Nếu để lộ ra sẽ không biết dẫn tới bao nhiêu cường giả thèm muốn nữa.

Hần cười ngượng ngượng đáp: “Vậy tỷ tu luyện đi, mai còn tới huyền dương trì.”

Tiểu Ly gật đầu xong liền ngồi ngay ngắn với tư thế khoan chân, mắt nàng bắt đầu dần nhắm lại rơi vào trạng thái minh tướng.

Quân Huyền nhìn qua Tiểu Ly này mới cảm giác nàng thật sự xứng với hai chữ “thiên tài” kia, một thân nàng tiềm năng khủng bố bước lên dù cho không có sự giúp đỡ nào của học viện cả, hết thảy từ sự nỗ lực của nàng. Thiên tư còn mạnh mẽ hơn cả hần nữa. Chắc hẳn một tiếng, Quân Huyền cũng bước vào trạng thái minh tướng, hần lần này dự định sẽ tu luyện tầng hai của hỏa long phân thiên.

Hỏa long phân thiên chỉ mới tầng một đã có uy lực kinh thiên như vậy nếu bước vào tầng hai há chẳng phải còn khủng bố hơn sao? Nên Quân Huyền không liền cố gắng đẩy nhanh cảnh giới mà cảm ngộ hồn kỹ trước.

Khi mặt trăng bắt đầu lên, trên không trung căn phòng Linh Nhi mới bắt đầu hiện ra và bắt đầu tu luyện. Điều đáng nói ở đây là sự hiện diện của Linh Nhi chỉ có mình Quân Huyền nhìn thấy được.

Kể cả như Vân Lam cấp bậc, cảnh giới của nàng đã hoàn toàn khác hẳn, có thể nói hồn hệ đều trong kiểm soát của Vân Lam, nhiều lần nàng quét hồn lực xung quanh hồn hệ để kiểm tra nhưng hoàn toàn không phát hiện ra Linh Nhi.

Dù sử dụng hồn lực quét ra mắt để truy tung hay tìm kiếm linh hồn có lẽ là điều quá quen thuộc với hồn sư nhưng những hồn sư từng ở phòng này, hay những lão sư từng kiểm tra phòng này đều không phát hiện ra Linh Nhi.

Có lẽ Linh Nhi được người thần bí hại mình bảo hộ trong một thứ gì đó đủ khả năng tránh qua kiểm tra của hồn sư bình thường. Nhưng Quân Huyền lại chỉ dùng hồn lực quét qua mắt lần đầu đã phát hiện ra nàng, đây là điều khác lạ nhưng tiền bối thần bí hay Thiên Thư đều không nói gì đến nên Quân Huyền hẳn cũng không hề hay biết.

Hần chỉ nghĩ đơn thuần phòng này bỏ trống nhiều năm nên ít người quan tâm đến, cũng vì vậy Linh Nhi ở đây mà không ai phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ngũ đại cường giả

Hôm sau, học viện lại một lần nữa náo động bởi vì hôm nay là ngày huyền dương trì mở cửa.

Học viện học viện lại một lần nữa tụ tập rất đông ở quảng trường học viện, lần này số học viên tụ tập có học viện hồn hệ nhiều hơn hẳn. Bởi vì lần trước khi công bố kết quả họ sợ lại sẽ mất mặt lần nữa nên không đến quảng trường đầy đủ nhưng bây giờ khác. Kết quả đã rõ ràng, ba vé vào huyền dương trì thì hồn hệ có hai vé. Mà hai vé đấy đều là top một và top hai a. Nhìn qua một màn thấy rõ đã chen ép huyền hệ rồi.

Bên dưới hai hệ đều có xung đột nhưng bốn người vào huyền dương trì lần này dù ở hai hệ nhưng lại cực kỳ thân thiết với nhau, vừa đến đã tụ tập lại bắt đầu hỏi han nói chuyện.

Điều đặc biệt khiến các học viên chú ý là Quân Huyền lần này không chỉ đi chung với ba nữ thần mà còn đi với một đại mỹ nữ nữa. Đại mỹ nữ này không ai khác ngoài Vân Lam. Vân Lam thân là phó viện trưởng nhưng cực kỳ ít lộ diện ở những nơi đông người trong học viện, thậm chí như lúc huyền cảnh mở, nàng với tư cách cao tầng học viện cũng chỉ xuất hiện trong vài phút rồi liền trở về không ở quá lâu.

Mà mỗi khi nàng xuất hiện ở đám đông thì luôn đeo theo một chiếc khăn lụa trắng che đi nửa khuôn mặt chỉ để hở một chút. Dù một chút nhưng cũng đủ người khác cảm nhận được vẻ xinh đẹp của nàng rồi.

Nàng vừa xuất hiện cùng Quân Huyền liền thu toàn bộ sự chú ý về nàng, bao nhiêu nam sinh nhìn nàng với ánh mắt ngưỡng mộ và có chút muốn đi cùng nàng một lần.

- Vậy mà tên Quân Huyền kia lại được đi cùng cả viện phó, không biết phúc lớn đến thế nào nữa.

- Ba nữ thần rồi, vẫn chê ít à mà còn thêm cả đại mỹ nhân của học viện vào thế kia?

- Ta cũng muốn được đi cùng phó viện trưởng.

...

Đông đảo học viên ở quảng trường bắt đầu nói chuyện tiếng vang rầm rộ cả lên.

Huyền dương trì lần này mở không có tác động quá lớn nên chỉ đơn thuần vài nhân vật cao tầng của học viện xuất hiện, không thể thiếu là viện trưởng. Viện trưởng xuất hiện với gương mặt có chút cau kinh khó chịu, hẳn liền nói qua loa những thứ lợi và quy tắc khi vào huyền dương trì rồi bắt đầu vận hồn lực bắt đầu mở huyền dương trì ra.

Trên không trung bắt đầu xuất hiện một cánh cửa lớn lơ lửng, cánh cửa đóng chặt khó có thể xâm nhập vô được. Quan trọng hơn khi cánh cửa vừa xuất

hiện thì cũng có hai cổ lão xuất hiện theo, hai cổ lão này nhìn có chút già nua nhưng uy áp từ nội thể phát ra còn khủng bố hơn viện trưởng nữa. Nhưng hai cổ lão này lại không có trong danh sách cao tăng học viện chỉ đơn thuần đứng cạnh cổng huyền dương trì như một bảo vệ nhỏ nhoi.

Quân Huyền nhìn qua hai người này có chút ngạc nhiên: “Không ngờ học viện lại còn có nhân vật cấp bậc này trấn thủ.”

- Đây là âm dương song lão, có thể nói hai người này là cường giả xếp thứ năm trong trong toàn đế quốc. Không rõ nguyên nhân vì sao lại lựa chọn trấn thủ huyền dương trì chứ không vào trong triều làm quan lớn. – Vân Lam thấy Quân Huyền tò mò ra mặt liền giải thích.

- Cấp bậc uy áp như vậy mà chỉ xếp thứ năm? Vậy bốn người phía trên còn khủng bố hơn nữa sao? – Quân Huyền đôi mắt tròn ngạc nhiên hỏi tiếp.

- Đúng vậy, người thứ tư là ai ta không rõ nhưng người thứ ba chính là đương kim hoàng đế của đế quốc. Còn hai người đứng đầu thì chỉ có người mạnh nhất từng lộ diện, người thứ hai vẫn là ẩn số. – Vân Lam theo hiểu biết của mình bắt đầu nói.

- Người mạnh nhất là ai? – Quân Huyền nhận cơ hội bắt đầu tìm hiểu thế giới cường giả.

- Ta nghe mọi người gọi ông ta là: “Thiên lão”, nhưng có tin đồn là người thứ hai gặp được kì ngộ thực lực tăng vọt sợ còn mạnh hơn thiên lão rồi. – Vân Lam vẫn tay để lên trên cằm của mình trầm tư vừa suy nghĩ vừa nói.

- Toàn là cấp bậc quái vật a. – Quân Huyền nghe xong liền cảm thán.

Đối với hắn bây giờ cảm thấy thiên huyền hay huyền hư đã là cực kỳ khủng bố rồi nhưng mà so với mấy lão quái vật này hầu như không đáng kể chút nào. Căn cơ của một đế quốc cũng không phải thứ hắn có thể đo lường được.

Cuộc trò chuyện của Quân Huyền và Vân Lam kết thúc cũng là lúc viện trưởng mở xong cánh cửa vào huyền dương trì. Khi cửa huyền dương trì vừa mở thì truyền ra một lần sóng huyền lẫn hồn lực cực kỳ đậm đặc làm cho ai trong học viện cũng đều cảm nhận được, chỉ hít một hơi thở mà năng lượng mạnh mẽ này đã bổ sung cho họ ít nhiều về cảnh giới.

Chỉ mới chút da lông của huyền dương trì tỏa ra đã như vậy nếu vào trong không biết năng lượng mạnh mẽ bên trong sẽ khủng bố ra sao nữa. Giờ học viện học viện đều hiểu lí do ai cũng muốn vào huyền dương trì một lần.

- Huyền lực này mạnh mẽ quá...

- Với độ huyền lực như vậy, chắc ta chỉ cần ngâm mình một chút có thể đột phá được rồi.

Vô số lời cảm thán hay tiếc nuối vang lên khi cảm nhận được huyền lực, hồn lực phát ra mạnh mẽ từ trong huyền dương trì.

Cả năm người Vân Lam, Quân Huyền và ba nữ thần chỉ nhìn nhau nhẹ gật đầu một cái rồi phóng thẳng vào huyền dương trì vừa mở cửa. Huyền dương trì sau khi đón năm người ngay lập tức đóng cửa bởi âm dương song lão như sợ có con chuột nào len vào được. Mà có người khủng bố cấp bậc âm dương song lão trấn thủ thì ai lọt vào được cơ chứ?

Vào huyền dương trì thì năm người tách theo ba đường mà tiến tới theo thứ tự danh sách tiêu diệt yêu thú. Tiểu Ly ở top hai nên một mình độc chiếm một phòng có lượng huyền lực bên trong cực kỳ lớn nhưng quan trọng ở huyền dương trì không phải huyền lực bên trong. Mà là nước suối mang theo màu vàng này có thể tẩy rửa gân cốt tăng thêm tư chất một bậc

Ngọc Lan và Kim Phụng đồng top ba nên hai nàng cũng cùng hướng một phòng mà đi tới. Quân Huyền top một đương nhiên có thể chiếm phòng có sức mạnh lớn nhất, độ tinh thuần huyền dương trì cũng tinh khiết nhất nhưng có thêm Vân Lam hẳn mời nên hai người đành chịu khó chung một phòng.

Đúng là được ở phòng top một thì có phần sung sướng nhưng Vân Lam ở cùng với người khác giới có chút khiến nàng ngượng đỏ cả mặt, mà lại không thoải mái a. Vân Lam vừa chọn một góc cực kín để thay y phục ra thì bên ngoài Quân Huyền đã thay xong y phục bắt đầu ngâm mình. Vừa ngâm mình hẳn vừa hướng tới Vân Lam nói:

- Lão sư người yên tâm, ta không nhìn trộm đâu.

Hắn cũng rất chính nhân quân tử, lấy hai tay che toàn bộ gương mặt đi trừ đôi mắt.

Vân Lam bị hắn nói trúng chỗ nàng đang lo sợ liền có chút ngượng ngùng cùng tức giận nói:

- Người mà dám, ta sẽ cho người thành đồng giới với ta.

Nói xong, nàng đã thay toàn bộ y phục quý phái vừa nảy ra, khăn che mặt cũng bỏ xuống, nàng đơn thuần chỉ khoác trên mình một tấm khăn như khăn tắm đủ để che đi thân thể ngọc ngà của nàng. Vừa khoác xong tấm khăn lên nàng nhanh như thiểm điện đã ngâm mình dưới huyền dương trì chỉ để hở gương mặt và cổ trắng ngần ra.

Trong khi Vân Lam vẫn đang ngượng ngùng ngâm mình thì Quân Huyền đã bắt đầu cảm nhận thử huyền dương trì. Hắn vốn tưởng khi ngâm mình vào huyền dương trì thì tẩy rửa gân cốt sẽ phải đau như chết đi sống lại nhưng lại hoàn toàn khác. Hắn có cảm giác một lực lượng nào đó liên tục chảy vào nội thể hắn bắt đầu chảy qua cốt tủy bên trong, cảm giác không hề đau đớn ngượng lại là dễ chịu a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Vân Lam đột phá

- Á – Bên cạnh Quân Huyền có một tiếng ni non nhẹ nhàng vang lên làm hắn lập tức dừng cảm nhận mà quay sang xem thử.

Vừa quay sang thì máu mũi hắn có chút không kìm được mà tuôn ra. Không rõ vì sao Vân Lam lại vô tình đá phải một viên đá ở dưới đáy huyền dương trì, cũng vì vậy nàng lập tức trời cả nửa thân thể lên. Nàng vốn chỉ khoác trên mình một chiếc khăn lụa mỏng màu trắng bình thường sẽ che chắn thân thể cực tốt nhưng bị nước ngấm vào liền hiện lộ đôi chút.

Mà dính nước liền khiến khăn tắm này dính vào người nàng hơn làm cho chỗ cần nổi liền nổi, đào tiên căng mọng như muốn bung chiếc khăn tắm ra nhưng dưới cặp đào tiên ấy lại là một vòng eo cực chuẩn, nàng mới hiện lộ đến vậy nhưng đủ khiến nam tử si mê rồi. Quân Huyền chỉ mới thoáng qua đã in sâu hình ảnh vào trong trí óc, khó có thể phai nhòa rồi.

- Ta...ta...không cố ý nhìn đâu. – Hắn biện hộ khi hai mắt vẫn đang cố lưu lại từng hình ảnh vào não mình.

Vân Lam ngay lập tức ngồi xuống chỉ để lộ gương mặt ra, nàng đôi mắt lườm hắn, thanh âm như thanh đao sắc bất đầu hỏi hắn:

- Hừ! Quân Huyền ngươi thấy mình làm con trai lâu quá rồi sao?

Quân Huyền dơ tay lên chối chết căn năng, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ: “Kim cô bổng xuống cho ta!”, vừa dơ tay căn hắn còn nói thêm:

- Không có lão sư, ta mới hai mấy á lộn mười mấy tuổi chưa lâu đâu. Trước giờ, tiểu đệ của ta nguyên dùng để đi wc chưa thể chuyển giới được đâu.

Vân Lam trong bụng cũng có chút cười thầm khi nghe hắn nói vậy nhưng ngoài mặt thì vẫn lạnh như băng nói với giọng mà khiến hắn có chút run run:

- Vậy ngươi biết làm sao để tự bảo toàn chưa?

- Ta...ta biết rồi, nhưng nhìn lần rồi hay để nhìn thêm chút cũng đâu khác nhau lắm đâu hay... - Quân Huyền chưa kịp nói hết câu thì thấy hắn cảm giác được xung quanh Vân Lam có kiếm ảnh bao quanh như trực chờ hắn nói sai một ly là đi một dặm. Hắn lập tức quay lại không dám nhìn thêm chút nào.

Quân Huyền vốn định ngâm mình cũng mỹ nữ lão sư có thể chiếm chút tiện nghi của nàng nhưng mà nàng xung quanh kiếm ảnh tạo thành như vậy, hắn hoàn toàn không dám ho he gì chỉ vừa ngâm mình vừa than thầm.

- Cái này khác gì với thái giám đầu nhìn có mỹ nhân ở bên cạnh mà không thể làm gì!

Ngừng than lại, Quân Huyền bắt đầu tựa theo dòng nước mà tu luyện, dòng nước mỗi lần chảy qua thân thể hắn liền mang theo lượng hồn lực cùng huyền lực cực kỳ đậm đặc chảy thẳng vào nội thể Quân Huyền. Nhưng dù hồn lực và huyền lực đậm đặc như vậy vẫn chưa thể giúp hắn đột phá được.

Bất giác bên cạnh Quân Huyền có một giao động xung lượng hồn lực cực kỳ khủng bố, hắn lập tức nhìn sang. Ánh mắt sắc như đao của Vân Lam đã biến mất thay vào đó là thân ảnh nàng lơ lửng trên không trung, hồn lực bốn phía bắt đầu được nâng hấp thụ vào nội thể.

Quân Huyền nhìn qua một màn này không những không cảm thán cảnh giới của nàng mà còn ngó lơ một chút. Hắn bị thu hút bởi vực thăm! Nàng chỉ khoác chiếc khăn dài đến ngang đùi mình nên với tư thế thiền, mà lơ lửng trên không như vậy để lộ vực thăm nhìn chằm chằm Quân Huyền.

Người ta có câu: Khi bạn nhìn sâu vào vực thăm, vực thăm cũng nhìn lại bạn.

Giờ thì Quân Huyền đã hiểu câu này hơn, dòng nước huyền dương trì vốn nguyên màu vàng nay có thêm chút đỏ bởi máu mũi Quân Huyền không tự chủ mà chảy ra rơi xuống dòng nước.

Hồn lực từ nội thể Vân Lam bắt đầu bành chướng, uy thế kinh người. Nút thắt trong cảnh giới của nàng bấy lâu nay đã được đã thông triệt để, hồn lực tích tụ cũng từ đó mà chảy vào nội thể bắt đầu bành chướng.

Trước người Vân Lam bắt đầu xuất hiện một huyền phủ từ sắc, từ sắc huyền phủ này cũng đủ để nói lên tư chất cực kỳ bá đạo của nàng. Huyền phủ là khi đột phá đến huyền cảnh thì sẽ xuất hiện trong nội thể, sự xuất hiện của huyền phủ giúp hỗ trợ cực kỳ lớn. Mà huyền phủ chia theo màu sắc để nói lên tư chất lần lượt từ màu sắc kém nhất đến mạnh nhất: vô sắc, thanh sắc, từ sắc, huyết sắc, kim sắc.

Có được huyền phủ màu sắc càng mạnh thì thực lực cũng như tăng thêm một bậc. Từ sắc huyền phủ đã được cho là tư chất kì tài trong đế quốc, nếu mở được huyền phủ huyết sắc cũng đủ để nói lên tư chất cực kỳ nghịch thiên, đa số thiên kiêu chỉ từ trong đế quốc đều cố gắng tích tụ huyền lực, hồn lực mạnh mẽ rồi mới đột phá lên huyền cảnh để mở được huyền phủ huyết sắc.

Huyền phủ này vừa hiện liền cắn nuốt hồn lực càng mạnh bạo hơn để truyền vào nội thể. Tốc độ hấp thụ hồn lực nhanh như chớp mắt. Quân Huyền đã hiểu, hóa ra lúc trước nàng chỉ đơn thuần hấp thụ hồn lực chứ không dùng đến huyền phủ, nếu huyền phủ của nàng hiện ra thì tốc độ của hắn không thể

bằng được.

Oành!

Xung quanh không gian huyền dương trì như không chịu nổi áp lực nàng tạo ra có chút méo mó lại, hồn lực nội thể nàng ngưng tụ trong giây lát rồi bành chướng. Nút thắt phá hoàn tất, nàng đột phá một mạch từ huyền hồn sơ trung kỳ đến huyền hồn sơ hậu kỳ đỉnh phong.

Quân Huyền cũng nhanh sử dụng công pháp thôn hồn quyết hấp thụ toàn bộ hồn lực tinh thuần nàng vừa tỏa ra khi đột phá, hồn lực tinh thuần chảy vào nội thể khiến hắn có cảm giác lực lượng hồn lực trong nội thể lại tăng thêm một bậc rồi.

Sự đột phá của Vân Lam bắt đầu làm không gian huyền dương trì rung chuyển kịch liệt, thậm chí hai phòng bên dưới phòng Quân Huyền cũng cảm nhận được.

- Cái gì thế? Từ đâu mà hồn lực có thể phát ra khủng bố như vậy? – Kim Phượng và Ngọc Lan cùng hỏi.

Bên Tiểu Ly đang hấp thụ huyền dương trì cũng dừng lại đôi chút, nàng cảm tưởng như một trận động đất vừa xảy ra nữa.

Mặt nước chấn động kịch liệt, bắt đầu có chút bắn sang hai bên. . .

- Thật khủng bố! – Tiểu Ly chỉ cảm thán một chút rồi bắt đầu tu luyện.

Quân Huyền hấp thụ hồn lực của Vân Lam tỏa ra cũng bắt đầu đột phá, đột phá của nàng vừa dừng thì sự giao động hồn lực một lần nữa lại đến. Sự giao động này từ Quân Huyền mà tỏa ra mạnh mẽ, hắn cũng đột phá từ nhân hồn sơ bát cấp lên cửu cấp. Nhưng sự giao động mạnh mẽ này còn làm Vân Lam tưởng hắn đã đột phá đến địa hồn cơ.

- Chúc mừng lão sư đột phá, thực lực người lại đại thịnh tiến! – Quân Huyền hé đôi mắt ra. Hắn không vội cảm nhận cảnh giới của mình mà quay lại chúc mừng Vân Lam.

Vân Lam đột phá này đúng là đáng vui tốt đỉnh nhưng gương mặt nàng có chút ơ thờ, lạnh như băng, nàng vẽn vẽn đáp:

- Phá được nút thắt đột phá đúng là đáng mừng, tiếc là nhìn người đột phá cùng liền không vui nữa.

Dù nàng nói vậy nhưng nàng không thể phủ định hắn tốc độ tu luyện quá biến thái đi. Nhớ năm đó nàng bằng tuổi hắn cũng chưa bước vào nhân hồn nữa, nếu không phải có tài nguyên phong phú chút nàng cũng không thể nhanh đột phá tới huyền hồn như bây giờ.

Quân Huyền cười ngậy ngộ vô tội, hắn quay lại bắt đầu hấp thụ huyền lực lần hồn lực.

Nhưng lần hấp thụ này có chút khác là lần này hắn quay sang nói chuyện hay nhìn Vân Lam thoải mái hơn. Vì Vân Lam cũng muốn cảm ơn hắn đã mời nàng vào đây để nàng phá được nút thắt và đột phá nhưng nàng có chút ngượng khi nói cảm ơn trực tiếp nên đành dễ dãi với hắn hơn chút thay lời cảm ơn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Luyện đan thất bại

Ba ngày trong Huyền Dương Trì nhanh như chớp mắt qua đi, Quân Huyền và Vân Lam sau khi đột phá ngay ngày đầu thì mấy ngày sau chỉ hấp thụ hồn lực thôi.

Còn với ba nữ tử kia thì đúng ngày cuối cùng cũng có dấu hiệu đột phá. Ngọc Lan và Kim Phượng nhờ phúc lợi của huyền dương trì liền đột phá lên nhân huyền tứ cấp, nhưng so với Tiểu Ly hai nàng hoàn toàn chưa đáng kể chút nào.

Không rõ nguyên nhân vì sao, hai ngày đầu Tiểu Ly đơn thuần chỉ hấp thụ huyền lực tiện thể theo dòng nước tẩy rửa cốt tủy, vậy mà đến ngày cuối cùng nàng liền đột phá một mạch tứ cấp. Từ nhân huyền cảnh nhất cấp nàng nhảy vọt lên ngũ cấp. Tư chất này Quân Huyền nếu không gặp kỳ ngộ thì hoàn toàn không thể theo kịp nàng mất.

Buổi sáng ngày thứ tư, năm người lại lần nữa tụ tập trước khi ra ngoài huyền dương trì, Vân Lam mặc lại trang phục nghiêm nghị, khăn lụa đeo trên mặt khiến người khác có cảm giác có chút khó gần.

Quân Huyền có chút trở mặt ra không phải vì cảnh giới của ba nữ thần mà là nhan sắc của ba nàng. Ba nàng trước khi vào huyền dương trì thì vẻ đẹp cũng cực kỳ hoàn mỹ đỉnh điểm rồi nhưng sau khi vào huyền dương trì này ba nàng liền như lột xác một lần nữa.

Ba nàng nước da còn trắng hơn lúc ban đầu, gương mặt láng mịn, đôi môi đỏ hơn mà không cần son, tóc có chút mềm mại hơn. Vẻ đẹp của ba nàng bây

giờ đúng là nghiêng nước nghiêng thành.

Điều nữa làm Quân Huyền không dám tin đó là cảnh giới của Tiểu Ly. Nàng từ huyền dương tri ra lần này như biến thành người khác, gương mặt vốn luôn tươi cười vui vẻ nay có chút băng lãnh hiển lên, mà từ nàng phát ra huyền lực còn mạnh mẽ hơn Kim Phượng với Ngọc Lan. Dù khi ở huyền cảnh nàng cảnh giới thấp hơn hai nàng rất nhiều.

- Chúng ta ra ngoài thôi! – Vân Lam mở lời xong liền dơ tay đánh một chưởng vào bên cạnh cánh cửa như báo động.

Cánh cửa huyền dương tri cũng lập tức mở ra, lần này số học viên ở bên dưới ngóng chờ cũng ít đi hẳn. Đa số đã bắt đầu vào công việc hằng ngày rồi chỉ còn một số học viên vẫn muốn xem thành quả họ đạt được như thế nào mới đến.

Quân Huyền và Tiểu Ly vừa bước ra liền được Vân Lam đưa về hồn hệ ngay lập tức không để có ánh mắt nào kịp soi mói đến. Hai nữ thần vừa ra khỏi cửa cũng được một nữ lão sư cực kỳ thân thiết với hai nàng nhanh chóng đón đi.

Đám đông ở dưới nhìn một màn này mà ngạc nhiên ra mặt. Không ai nghĩ tới lại còn có thể diễn ra như thế này, bốn người họ muốn thăm dò thử cảnh giới vậy mà liền một mạch được đưa đi. Đám đông không ai nói với ai câu nào cũng nhanh chóng giải tán...

Quân Huyền vừa được đưa về liền tới luyện đan môn, hẳn đạt được cảnh giới mạnh mẽ như này liền muốn luyện thử đan được nhị phẩm. Dù sao linh hồn hẳn cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều rồi. Tiểu Ly và Vân Lam cũng nhanh chóng ai về phòng người nấy.

Đến luyện đan môn, Quân Huyền nhanh chóng tiến vào với nụ cười tươi trên gương mặt. Hẳn nhìn Linh Mộng lão sư với ánh mắt khác hẳn, bình thường hẳn sẽ nhìn với ánh mắt có chút ghi thù nhẹ vì luôn bị Linh Mộng chơi xỏ nhưng qua huyền cảnh lần này hẳn mới biết Linh Mộng luôn ngầm quan tâm hẳn.

Quân Huyền với ánh mắt cảm kích chân thành hướng tới thân ảnh Linh Mộng đang nằm dài trên một chiếc ghế trúc quen thuộc. Nàng vừa nằm dò vừa đọc thử gì đó như phương pháp luyện đan cấp cao hoặc đan phương... Hẳn tiến vào liền tới trước mặt Linh Mộng, miệng nhanh nhẩu nói:

- Linh Mộng lão sư, ta về rồi.

Linh Mộng dừng đọc sách này, hé một mắt sang bên nhìn thử tới nơi vừa phát ra thanh âm. Thấy gương mặt và thân ảnh quen thuộc nàng mới cười thầm, miệng vẫn lạnh lùng nói:

- Về rồi thì vào luyện đan đi.

- Lão sư, ta là muốn luyện đan được nhị phẩm – Quân Huyền nói vào chuyện chính.

- Ô? Cảnh giới cũng có chút mạnh lên rồi nhưng mà luyện đan nhị phẩm có chút miễn cưỡng, ngươi vẫn muốn thử? – Linh Mộng trầm tư đôi chút rồi nhìn hẳn nói.

Quân Huyền ngoan ngoãn gật đầu.

- Cũng được, dù sao Thanh Thúy cảnh giới thấp hơn ngươi mà còn luyện được mà.

Nghe được câu này Quân Huyền ngạc nhiên, hẳn nhìn sang học tỷ Thanh Thúy đang luyện đan kia. Cảm nhận thử một chút Quân Huyền liền biết học tỷ này đang luyện đan được nhị phẩm a.

Mà cảnh giới của Thanh Thúy không bằng Quân Huyền nhưng có thể luyện được đan nhị phẩm như này chứng tỏ thiên phú luyện đan và kỹ thuật của nàng không hề thấp chút nào.

Linh Mộng ném cho Quân Huyền một quyển trục bằng tre, trên quyển trục có ghi tên một loại đan được: “Dưỡng Huyết Đan” và những nguyên liệu luyện đan như: Kim ô, thanh thảo, huyết sắc hoa...

Quân Huyền nhẹ thì lễ cảm ơn một cái rồi tiến vào được phòng tìm kiếm nguyên liệu. Không mất quá lâu hẳn đã chọn xong toàn bộ nguyên liệu đem ra. Mỗi nguyên liệu Quân Huyền liền lấy ba phần như sợ sẽ thất bại còn có cái luyện tiếp.

Tiếp theo hẳn liền lấy một chiếc đỉnh bằng bạc ra, chiếc đỉnh này kích cỡ không quá lớn nhưng cũng không quá nhỏ, kích cỡ vừa chuẩn để luyện đan. Trên chiếc đỉnh này còn có những hoa văn được điêu khắc điêu luyện, nhìn qua chiếc đỉnh này có thể thấy phẩm chất cũng không thấp, đạt đến hoàng cấp bảo vật a.

Hỏa xà vừa được Quân Huyền thôi động ra liền cháy rực rỡ. Quân Huyền hẳn đưa linh thảo vào trong hỏa xà mà không cho vào lò đỉnh khiến Linh Mộng cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng nàng nhận ra hẳn đây là đang gan đục khơi trong a, chẳng qua hẳn gan đục khơi trong khác với Thanh Thúy bởi vì hẳn có linh hỏa riêng.

Hỏa xà độ nóng cực cao bắt đầu bao trùm lấy linh thảo, nhìn qua còn sợ rằng sẽ đốt cháy toàn bộ linh thảo nhưng không phải. Linh thảo được hỏa xà tới luyện bắt đầu bỏ được tạp chất dần tinh khiết hơn, linh thảo dần chuyển thành dạng chất lỏng.

Đến bây giờ, Quân Huyền liền cho tinh hoa linh thảo vào trong lò đỉnh bắt đầu luyện đan. Hỏa xà lần nữa bùng cháy bắt đầu bao quanh lò đỉnh khiến lò đỉnh lơ lơ trên không trung.

Quân Huyền không dám mất tập trung chút nào, hấn giữ nhiệt hòa vừa đủ để có thể biến tinh hoa linh thảo thành đan dược. Nhưng đan dược nhị phẩm này quả nhiên quá khó, hấn vừa chỉ một chút không để ý liền khiến nắp lò đan bật ra, mùi bên trong lò đan tỏa ra cũng là mùi của phế đan.

Nhưng hấn không hề thất vọng chút nào, ngược lại có chút phấn khích, cảm giác chinh phục này khiến Quân Huyền thích thú hơn. Hấn nghỉ ngơi một chút khôi phục hồn lực rồi bắt đầu luyện tiếp. Đợt nguyên liệu thứ hai được Quân Huyền tinh luyện qua rồi bắt đầu cho vào lò炼丹.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tân sinh đại chiến

Hắn lần này luyện không hề có chút chênh lệch nào cả, toàn bộ tâm trí đều chăm chú vào lò đan. Sự tập trung này của Quân Huyền bất giác khiến mí mắt hắn tự xuất hiện một ánh sáng kì lạ, ánh sáng rất nhỏ nhưng lại chứa sức mạnh bên trong cực kỳ thuần khiết và lớn mạnh.

Ánh sáng từ mí mắt vừa hiện liền bắn thẳng vào lò đan khiến lò đan lập tức tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Hương thơm này là báo hiệu đan thành a. Quân Huyền không vội thu lại linh hỏa, hấn luyện thêm vài chục hơi thở nữa bắt đầu lò đan có dấu hiệu muốn bật nắp báo hiệu thành đan. Quân Huyền mới nhanh chóng thu hỏa xả lại, hỏa xả vừa thu thì nắp lò đan cũng bật ra theo. Hương thơm tỏa ra nghi ngút cả lên, Linh Mộng cảm nhận được liền như chớp phóng tới xem thử.

Từ lò đan, Quân Huyền hấn lấy ra được một viên đan dược còn nóng hổi đến phỏng tay. Dù viên đan dược này phẩm chất cũng không cao nhưng lần đầu luyện được như này đã là cực kỳ thành công mỹ mãn rồi.

Hắn đặt viên đan dược lên một chiếc đĩa trắng, viên đan dược dưỡng huyết đan này có màu hồng bao xung quanh, nghe tên cũng hiểu được tác dụng một phần rồi.

Quân Huyền đưa đan dược cho Linh Mộng rồi cười vui vẻ, nụ cười kèm theo sự thờ dốt vì có chút miễn cưỡng với hấn. Vừa thi triển hỏa xả, vừa luyện đan quả thật không dễ chút nào.

- Lần thứ hai đã luyện ra đan dược nhị phẩm...không tồi...không tồi! – Linh Mộng nhìn viên đan dược trên đĩa rồi đánh giá qua.
- Lão sư, năm đó người mất bao lâu để luyện được đan dược nhị phẩm vậy? – Quân Huyền câu hỏi này như có ý khĩa Linh Mộng vậy.

Linh Mộng chợt dạ nhăn mặt với suy nghĩ: “Tên hỗn đản này, nếu đã luyện bí tịch luyện đan ta đưa chắc chắn biết ta mất tận thời gian 9 ngày mới luyện ra được, vậy mà hấn còn có ý hỏi?”

Linh Mộng chưa kịp đáp thì Quân Huyền đã nói tiếp:

- À ta biết rồi, có phải người luyện ra đan dược nhị phẩm ngay lần đầu đúng không? Người sợ nói ra sẽ làm ta hựt trí...
- Nhưng không sao, giờ ta đang rất kiêu ngạo. Người mau nói ra giúp sự kiêu ngạo này của ta tan biến đi.

Linh Mộng nghe được Quân Huyền nói vào điểm xấu của nàng thì cực kỳ tức giận. Nàng tức giận lên tới đỉnh đầu, quay lại lườm hấn nổi cơn lôi đình nói lớn:

- Cút...
- Lão sư, người không nói thì thôi, sao lơ lửng nào đuổi ta vậy...

Nói đến đây, Quân Huyền cảm giác có chút lạnh gáy. Nhìn sang bên cạnh Linh Mộng đã sát khí đằng đằng khiến hấn có chút méo mặt ra: Không lẽ ta khĩa quá độ?

- Lão sư đừng tức giận ảnh hưởng thân ngọc, ta cút ngay đây. – Dưới sát khí đằng đằng như này, Quân Huyền chọn cách chạy là thượng sách.

Thanh âm hấn vừa dứt thì hấn đã chạy ra đến ngoài cửa phòng luyện đan nhưng Linh Mộng vẫn chưa thu sát khí lại, nàng nhìn theo từng chuyển động của hấn. Đến mức khi Quân Huyền ở cửa phòng luyện đan nhìn lại liền khiến hai ánh mắt va chạm như muốn nảy lửa lên. Dưới trường hợp này, thân ảnh Quân Huyền qua một hơi thở liền biến mất. Tốc độ chạy để giữ mạng nhanh như báo săn đồng dạng.

Đáng lẽ ra Quân Huyền hấn có thể tạm thời lên phòng Vân Lam tu luyện lánh nạn nhưng Vân Lam lại từ chối thẳng thừng. Nàng bảo Quân Huyền lần này đột phá quá nhanh cần ổn định cảnh giới trước nên chưa vội tu luyện thêm, mà đối với hấn bây giờ luyện đan cũng giúp ổn định cảnh giới phần nào nên nàng để Quân Huyền một tuần theo học luyện đan cả ngày.

Nghe được những lời này Quân Huyền hấn nuốt ực nước miếng run sợ vào, hấn nghĩ lại vừa khĩa Linh Mộng khiến nàng nổi trận lôi đình kia nếu mà một tuần theo học nàng không nghỉ chút nào, khác gì hấn sẽ thành bao cát cho Linh Mộng xả giận chứ? Quân Huyền hấn mở lời nài nỉ Vân Lam:

- Lão sư cảnh giới của ta rất ổn định không cần phải củng cố nữa. Cứ tu luyện bình thường là được.

Nhưng lời nói của Vân Lam chắc như đinh đóng cột, nàng liền lắc đầu từ chối. Vừa từ chối nàng còn nhờ người chuyển lời tới cho Linh Mộng biết.

- Địa ngục...ta không vào thì ai vào đây? – Quân Huyền than lên một tiếng rồi trở về phòng như một cái xác không hồn.

Quân Huyền về phòng không chút nghỉ ngơi nào liền bước vào tu luyện huyền lực. Hắn vừa tu luyện trong giây lát liền xuất hiện dấu hiệu đột phá. Nhân huyền lực tăng lên nhân huyền thất tầng.

Vốn dĩ sau khi hấp thụ trong huyền cảnh cộng thêm vào huyền dương trì Quân Huyền có thể đột phá ngay trong huyền dương trì rồi. Nhưng có Vân Lam đi cùng, hắn sợ lộ bí mật nên liền cố nén lại mãi đến bây giờ mới có cơ hội đột phá.

Hắn đột phá xong liền đi tới thực đường ăn một bữa thật no để bước vào một tuần địa ngục trần gian. Đúng là cái miệng hại cái thân.

Một tuần này Quân Huyền dù luyện ra đan dược thêm một loại đan dược đạt tới bán nhị phẩm đúng là đáng mừng nhưng Linh Mộng không tỏ vẻ vui mừng chút nào, nàng ngược lại liên tục lấy cớ giáo huấn hắn bằng đòn roi. Quả thật là không nên trêu chọc nữ nhân a!

Một tuần nhanh chóng qua đi, Quân Huyền vẫn còn bình an nguyên vẹn. Hắn sau khi buổi sáng luyện đan xong liền tiến tới phòng của Vân Lam để tu luyện. Nhưng đang trên đường đi thì hắn liên tục gặp được học viên đang hót ha hót hải chạy, tay còn ôm đồ như đang chuẩn bị thứ gì đó.

Quân Huyền liền dừng lại hỏi một học tử đang ôm một chiếc khăn đỏ dài, hắn mở lời:

- Học tử, không biết học viện có việc gì mà mọi người thi nhau chuẩn bị vậy?

Học tử bên cạnh lau mồ hôi trên trán, gương mặt có chút hơi mệt đáp:

- Đây là học viện đang chuẩn bị cho ngày mai tân sinh đại chiến.

- Tân sinh đại chiến? Là tân sinh học viện đánh với nhau sao? – Quân Huyền không biết rõ liền hỏi lại.

- Không, là tân sinh học viện đối đầu với đệ tử mới nhập môn của Âm Hương môn. Năm nào cũng có nhưng năm nay là đến phiên học viện tổ chức nên mới cần chuẩn bị.

Nghe học tử nói Quân Huyền hiểu ra đôi chút:

- Ra vậy, cảm ơn học tử.

Dứt lời, hắn cũng bước đi với suy nghĩ: “Lại có kịch hay để xem rồi. ”

Quân Huyền hôm nay tu luyện với Vân Lam cũng chỉ chú tâm vào hồn kỹ, hắn đi sâu nghiên cứu hồn kỹ chứ không hề hấp thụ hồn lực để tu luyện chút nào. Vân Lam cũng không hề thúc giục hắn hấp thụ nhanh đột phá cảnh giới nữa bởi vì với tốc độ đột phá của hắn bây giờ nàng sợ khó ai cùng tuổi có thể bì kịp được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Long đầu bí ẩn

Thời gian nhanh chóng trôi qua, sáng hôm sau Quân Huyền hắn liền rủ Thanh Thúy học tử đi cùng tới quảng trường xem thử tân sinh đại chiến ra sao. Thanh Thúy cũng liền đồng ý, nàng vốn thân với Tiểu Ly nên liền rủ Tiểu Ly đi cùng.

Ba người liền nhanh chóng tiến tới quảng trường học viện, nơi chuẩn bị võ đài cho tân sinh đại chiến. Quân Huyền hắn luôn khó hiểu vì sao hắn và Tiểu Ly đều đứng top đầu bảng diệt yêu thú mà đến khi tân sinh đại chiến lại không có chút động thái nào được mời hay gọi đến?

Mãi đến khi hỏi Thanh Thúy, Quân Huyền hắn mới hiểu dần ra. Hóa ra tân sinh đại chiến này, học viện sẽ dựa theo tu vi bảng của tân sinh mà mời đến. Quân Huyền và Tiểu Ly ở hồn hệ luôn là một ẩn số về tu vi.

Dù khi mới nhập học hắn từng đứng đầu bảng tu vi này nhưng theo thời gian gần đây cập nhật tin tức, Quân Huyền không có chiến tích hiển hách được chứng kiến, cộng thêm hắn tham gia luyện đan môn nên người xếp bảng tu vi này liền đẩy xếp hạng của Quân Huyền ra ngoài top hai mươi.

Mà ra ngoài top hai mươi liền không có thư mời tới, Tiểu Ly thì càng ẩn số hơn nên theo tu vi bảng nàng còn đứng ngoài top năm mươi.

Chiến tích hiển hách ở đây là nói đến khiêu chiến cách học viên cũ có tu vi cao. Ai chiến thắng người có tu vi cao nhất liền được xếp hạng đứng đầu, cứ xếp theo tu vi xuống dần mà thành một bảng. Người xếp hạng đầu tiên là tân sinh có thể đánh thắng được học viên có tu vi nhân huyền cảnh ngũ tầng, không phải do tu vi của tân sinh đạt đến ngũ tầng đó mà còn nhờ một chút ngoại lực bên ngoài.

Top hai mươi có ba gương mặt mà Quân Huyền quen biết đó là hai nữ thần và Lục Hoành. Quân Huyền có chút cảm giác như bị Lục Hoành ngồi lên đầu vậy, là bại tướng dưới tay hắn mà xếp hạng còn cao hơn cả hắn? Chưa dừng lại ở đó, Lục Hoành trong top hai mươi đương nhiên có thư mời tham chiến, còn hắn chỉ đến hóng. Đúng là mất mặt một phần.

Trung tâm quảng trường một diễn võ đài được dựng lên sừng sững hiên ngang, xung quanh đông đảo thiếu niên của hai bên bắt đầu túm tụm lại có chút mong chờ chứng kiến trận đấu diễn ra, trong đám đông của học viện và tông môn cũng có không ít thanh thiếu nữ đứng nhìn với đôi mắt nhìn xung quanh nhưng cũng làm chí khí nam tử chuẩn bị ra đấu đá tăng lên không ít.

Trên đài cao của diễn võ đài có một vị giám thị lão sư bước ra, cầm một tờ giấy mềm mềm hai tiếng trên cổ bắt đầu nói:

- Lần này tân sinh đại chiến diễn ra sẽ theo bốc thăm mà chi chiến, tân sinh bên học viện được đánh số từ một đến hai mươi. Bên tông môn sẽ được đánh số từ hai mươi đến bốn mươi.

Vừa nói giám thị vừa chỉ tay vào một bàn sau được xếp ra sau lưng mình, trên bàn gỗ có hai ống tre to chứa hai mươi thanh tre được đánh số và tên của thí sinh trên đó. Ống tre bên phải là tên học viên từ số một đến số hai mươi của học viện, ống tre bên trái là chứa những thanh tre đánh tên và số của hai mươi người bên tông môn.

- Phần thưởng sẽ đưa cho bên thắng nhưng năm nay có nhiều hơn một quy định đó là bên thắng dù là tông môn hay học viện các cao tầng đều không được chia sẻ một phần nào của phần thưởng.

- Mà phần thưởng này sẽ chia cho học viên có thể đánh thắng được nhiều người nhất. Nếu có thể đánh thắng được toàn bộ liên lĩnh trọn bộ phần thưởng.

Lão sư vừa dứt lời liền khiến đám đông ồ lên, những người tham gia chi chiến cũng càng thêm chí khí chiến đấu. Lĩnh trọn bộ phần thưởng là điều ai cũng muốn, mà phần thưởng này không chút tầm thường. Dù chỉ là tân sinh chi chiến nhưng phần thưởng đặt ra cũng là một bộ võ kỹ huyền cấp, một bộ hồn kỹ huyền cấp mà một vũ khí huyền cấp, còn có thêm ba viên đan dược tam phẩm giúp đột phá cảnh giới.

Nếu tân sinh chiến thắng được nhiều là hồn tu liền thưởng đan dược giúp đột phá hồn lực, huyền giả tu thì liền thưởng đan dược đột phá huyền lực. Phần thưởng cực kỳ hậu hĩnh.

- Đan dược tam cấp, phần thưởng này đúng là mê hoặc lòng người. – Quân Huyền hắn cảm thán lên lời, đối với hắn võ kỹ và hồn kỹ đều không phải thiếu thốn gì. Võ kỹ hắn có Thiên Thư, một bảo tàng khai thác đến chết còn chưa hết võ kỹ.

Hồn kỹ hắn nhận từ Vân Lam cũng là không thiếu. Bình khí huyền cấp kia đúng là đáng để Quân Huyền để tâm nhưng hắn vẫn muốn nâng cao cảnh giới trước tiên nên đan dược hắn vẫn chú trọng nhất.

- Tam cấp thì chưa là gì so với năm trước, năm trước thay toàn bộ phần thưởng kia bằng một viên tứ cấp: Phá Thiên Đan. Đan dược này giúp người nào không đột phá được từ địa cảnh lên thiên cảnh thì ăn vào liền phá được chướng ngại mà thẳng đường đột phá luôn. – Thanh Thúy bên cạnh Quân Huyền lấy điều được chứng kiến ra kể lại.

Tiểu Ly bên cạnh nghe hai người nói cũng trầm trồ một phen, năng tu vi như này cũng là một thân tự túc không hề có chút tài nguyên được thảo nào bổ sung cả. Nhưng nghe hai người nói nàng cũng muốn có thử một viên đan dược tam cấp, xem thử rốt cuộc công hiệu nó đến mức nào?

- Thật sự là các tay chơi ra phần thưởng mà. – Quân Huyền không khỏi không cảm thán.

Bấy giờ, phía Tây của diễn võ đài, nơi các cao tầng của tông môn và học viện đều đang ngồi ở đây quan sát trận đấu. Hai ghế ngồi được xếp có phần cao hơn, trung tâm chính giữa thể hiện sự quan trọng có hai nam tử đang ngồi.

Một nam tử thân ảnh quen thuộc với các học viên học viện, nam tử này dù gương mặt bình thường luôn tỏ ra không chính trực nhưng khi ngồi đây, gương mặt trở lên cực kỳ nghiêm túc lại, có nét âm trầm. Nam tử này đương nhiên là viện trưởng học viện.

Bên cạnh ghế viện trưởng cũng là một nam tử độ tuổi đã tầm bốn mươi, thân hình có chút gầy gò, gương mặt hơi tiêu tụy một chút nhưng ánh mắt trên gương mặt lại toát lên sự sát khí làm cho người khác phải ái ngại.

Ngồi sau hai người này cũng là hai nhân vật quan trọng lần lượt là Vân Lam và một nữ tử khác bên kia, thân phận phó tông chủ âm hương môn. Cảnh giới nàng cũng là huyền cảnh cường giả không thua kém Vân Lam chút nào. Có lẽ ở đây nàng có thể chiến bại tất cả trừ ba người đang ngồi hàng ghế bên cạnh và phía trên. Đứng sau bốn người này cũng đều là cao tầng học viện và tông môn.

- Lục viện trưởng lần này tân sinh đại chiến mong rằng có thể chứng kiến được các trận chiến bùng nổ. Đừng như các năm trước bên ta áp đảo triệt để.

Thân ảnh gầy gầy ngồi trên ghế cạnh Lục Ngôn, tay cầm chén trà thưởng thức, hồ hững nói.

- Tông chủ yên tâm, ta nghe nói trong tân sinh lần này có con trai của viện trưởng đây, trận chiến sẽ cực kỳ gay go. Sợ bên tông môn chúng ta khó ai địch nổi a.

Nữ tử đằng sau thanh âm có phần nhỏ nhẹ nhưng câu nói ra đều là muốn đâm chọc thêm.

- Tân sinh chi tranh này Ảnh tông chủ đây và phó tông chủ cũng đừng đắc ý quá sớm. Biết đâu trong lứa tân sinh của học viện ta lại có kì tài chưa lộ diện. – Vân Lam có chút nóng nảy liền đáp lại.

Nàng vẫn luôn nghĩ nếu Quân Huyền tham chiến, chẳng lẽ với bản lĩnh của hắn lại không thể kích bại năm người hay sao? Dù có thể kích bại năm người chưa hoàn toàn đã nắm chiến thắng nhưng sĩ khí cho tân sinh học viện tăng thêm không nhỏ. Há chẳng phải là một chuyện tốt cho học viện hay sao, chỉ là không biết ai là người thêm cận sắp xếp bảng tu vi tân sinh mà để Quân Huyền ra ngoài top hai mươi, có phần đáng hận.

- Con trai ta quả thật chưa chắc có thể thay đổi cục diện nhưng bên trong tân sinh biết đâu lại xuất hiện một long đầu đảo thế, tông chủ và phó tông chủ đây cũng đừng sớm nói ý mỉa mai. – Lục Ngôn tử nghĩ không chút kiêng kị nào đều nói thẳng ra.

Hai bên tông môn và học viện vốn không có ưa gì đâu, đơn giản những màn chi tranh đấu đá này đều là do hoàng thất sắp đặt. Hoàng thất muốn các học viện đều có thể tạo ra anh tài giúp đế quốc nên liền kiểm các tông môn đẳng cấp tương xứng, tạo ra những trận chi tranh đôi bên.

Nhưng cái đạt được lại không như hoàng thất mong muốn, tông môn có đẳng cấp ngang hàng với học viện hoàng thất ít nhất cũng phải đạt tới tông môn ngũ phẩm. Mà từ tông môn ngũ phẩm đổ lên căn cơ đều là sâu không thấy đáy, các đệ tử được tông môn tuyển chọn cũng không phải là qua loa mà vào được, thậm chí yêu cầu tuyển chọn còn cao hơn học viện đặt ra.

Chính vì lí do đó mà các trận chiến đặt ra như tân sinh đại chiến, đệ tử tinh anh đại chiến học viện cấp cao, những thứ này tông môn đều đạt phần thưởng nhiều hơn học viện.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tiêu Huyền

Bên dưới diễn võ đài giám khảo đã bắt đầu rút thăm được cặp đấu đầu tiên:

Số 17 Lăng Anh đấu với Số 33 Triệu Ngọc.

Trận đấu đầu tiên mở ra lại là được hai nữ tử mở màn. Lăng Anh ở học viện cũng gọi là có chút tên tuổi, cảnh giới của nàng hẳn là đã đạt đến huyền lực cửu tầng đỉnh phong, thực lực như vậy nàng xếp ở vị trí 17 tân sinh học viện cũng không sai.

Triệu Ngọc bên kia thân ảnh nhanh chóng bước lên diễn võ đài, mỗi bước chân của nàng đều đem theo sự tự tin mà bước lên. Nàng nhan sắc dù không phải mỹ miều nhưng cũng đủ nổi bật để khiến nam tử khác ngưỡng mộ mà nhìn theo, đôi mắt nàng ánh lên vẻ hiếu chiến. Vừa bước lên diễn võ đài nàng liền phô trương khí thế, miệng mở lời:

- Triệu Ngọc ở đây, hi vọng được chỉ giáo.

Lăng Anh bên học viện cũng nhanh chóng bước lên, nàng chỉ nhẹ thi lễ một cái. Tiếp theo, ánh mắt nàng nhìn chăm chú Triệu Ngọc một chút rồi bắt đầu xuất thủ. Thân ảnh nàng nhanh như chớp đã tới trước mặt Triệu Ngọc, tay kết ấn nhẹ chưởng lực rồi đánh thẳng tới. Chưởng lực không có chút nương tình.

Triệu Ngọc bên kia chứng kiến một phen cũng nhanh chóng đáp trả, nàng bị đánh tới trước nhưng không hề có động thái lùi lại phòng bị, ngược lại còn đánh tới với một đòn chứa sức mạnh công phá lớn hơn.

- Thiên La ấn

Triệu Ngọc miệng hô nhỏ một cái, thân ảnh rất nhẹ nhàng lướt qua Lăng Anh. Lăng Anh tốc độ không có chút dừng lại nào, đánh tới hung mãnh. Hai thân ảnh lao tới đầu đầu trên không trung, chưởng lực của Lăng Anh đối đầu với Triệu Ngọc. Tốc độ giao thủ nhanh như chớp mắt, chỉ thấy Triệu Ngọc lướt qua Lăng Anh không quá ba giây sau, Lăng Anh cả thân thể đổ xuống mà không hề có phản ứng.

Nhìn sự việc vừa diễn ra, đồng đạo học viện bắt đầu ồ ạt lên:

- Khùng bố quá, thực lực top mười bảy học viện mà không chịu được một đòn.

- Cái này là áp đảo triệt để sao? Xuất thủ trước còn không thể chiếm thượng phong...

Mặc kệ tiếng ồn ào bên dưới, Triệu Ngọc thi lễ một cái trước đối thủ, các học viện được sắp xếp cứu hộ cũng liền hiểu, nhanh chóng đưa Lăng Anh xuống. Triệu Ngọc này ra tay không hề tàn nhẫn, đơn giản chỉ đánh tan chưởng lực đánh gục đối thủ chứ không có thêm tác động gì độc ác thêm cả.

Quân Huyền nhìn qua một chút liền cảm nhận được cảnh giới của Triệu Ngọc này, nàng sợ là vừa đột phá tới nhân huyền cảnh không lâu. Ấn lực để kích

sát kia sợ là hao tổn không ít huyền khí của nàng rồi. Nhưng mà có thể kích sát đối phương như vậy, tông môn không hề đơn giản.

Cũng phải đắn đo thêm, Triệu Ngọc cũng chỉ là đệ tử xếp thứ 33 trên bảng thực lực tông môn tân đệ tử thôi mà đã có được thực lực như vậy, nếu là người xếp thứ hai mươi một tương ứng với người xếp đầu thực lực sẽ mạnh mẽ ra sao?

- Lại thất bại ngay từ đầu rồi, thực lực của tân đệ tử tông môn đúng là khủng bố. Năm nào cũng áp đảo triệt để tân sinh học viện chúng ta. – Thanh Thúy bên cạnh thờ dài một tiếng rồi nói với Quân Huyền và Tiểu Ly bên cạnh.

- Ta cảm thấy nếu là giao thủ, ta có khả năng thắng được Triệu Ngọc. – Tiểu Ly nghe tiếng thờ dài liền an ủi đáp lại.

Dù nói là an ủi nhưng dựa trên thực lực của Tiểu Ly mà nói nàng hoàn toàn có thể. Một nhân huyền ngũ tầng đầu với một người mới đột phá nhân huyền kết quả đã rõ như ban ngày.

- Đương nhiên rồi, người top hai bảng diệt yêu thú đương nhiên có bản lĩnh đó. Chỉ vì tên thiểm cận sắp xếp bảng tu vi mà để hai tân sinh mạnh nhất học viện ra ngoài.

Thanh Thúy đồng ý với Tiểu Ly còn thêm chút tán dương nàng và Quân Huyền. Nhưng mà nàng cũng nói đúng, nếu có Tiểu Ly và Quân Huyền vào chi tranh chiến đấu có khả năng thắng được nhiều hơn một phần.

Quân Huyền hẳn cũng chỉ cười cười. Hẳn không ngờ tới Thanh Thúy học tỷ ôn nhu cũng có lúc tức giận mà đây là tức giận hộ hấn a.

Ngay khi ba người nói chuyện, bên học viện cũng liền có ba tân sinh bị loại. Một tân sinh bị loại do Triệu Ngọc và sau đó Triệu Ngọc bị kích bại liền có người xếp thứ 35 được bốc trúng lên thay thế, thực lực người này không quá mạnh như mà vận hên tốt nên hai đối thủ hấn gặp cũng là hai người cuối cùng của bảng thực lực tân sinh học viện, số 19 và số 20.

Học viện tân sinh đã bại bốn người mà chỉ mới loại được một người bên tông môn có chút khiến sĩ khí giảm sút nặng nề. Đùng lúc ấy, giám khảo đọc lên một số liền khiến học viện sĩ khí tăng lên:

- Số 3 Tiêu Huyền đấu với số 35 Tần Hạo

Số ba này trọng chừng cho người xếp có thực lực tân sinh học viện cũng vì thế khẳng định được thực hấn người này hoàn toàn vượt bậc hơn số 35 rất nhiều. Tiêu Huyền thân ảnh thẳng như tùng, gương mặt ánh lên vẻ soái ca, tóc đen trải dài xuống có phần để hai tóc mái dài bên cạnh gương mặt tạo vẻ anh tuấn hơn. Tay hấn cầm theo một thanh kiếm, nhìn qua có chút không hề đơn giản.

- Tiêu học trưởng đẹp trai quá, có Tiêu học trưởng lên liền chèn ép được bên Âm Hương Môn rồi.

- Tiêu học trưởng cô lên.

Nhiều nữ tử bên dưới khi nhìn Tiêu Huyền bước lên liền liên tục cổ vũ, có nhiều người còn đoán trước kết quả. Có thể nói Tiêu Huyền ở học viện nhan sắc đứng là top đầu, thực lực cũng không hề yếu đứng top ba tân sinh cũng đủ nói lên sự khủng bố đến nhường nào.

Tiêu Huyền vừa khai chiến với Tần Hạo, một kiếm liền khiến Tần Hạo khụy xuống không còn sức phản kháng thêm. Chứng kiến điều này càng làm nữ tử học viện ồn ào lên một phen, vừa đẹp trai tiêu soái vừa bá đạo thực lực liền không biết đã chiếm bao nhiêu chỗ trong trái tim thiếu nữ.

Ngược lại với sự ngưỡng mộ của nhiều nữ tử, nhiều nam sinh ganh tị ra mặt bắt đầu bình luận vào:

- Chỉ là đánh bại người gần như yếu nhất có gì đáng nói chứ.

Nghe vậy liền có thanh âm đối đáp lại: Người có giỏi liền lên làm đi.

- Ta mà có thực lực top ba liền sẽ còn bá khí hơn vậy.

- Chờ người có được thực lực như Tiêu học trưởng chắc cũng lâu lắm đấy.

Bị vui dập trắng trợn nhiều nam sinh cũng không hề nửa lời gì nữa. Đơn giản mà nói những nam sinh này đều là thực lực yếu ớt chỉ có khẩu khí lớn, bị nói như vậy hoàn toàn không sai. Dù nữ tử hâm mộ hơi quá nhưng thực lực Tiêu Huyền khẳng định hấn không hề yếu ớt, sự ngưỡng mộ này cũng là đáng để nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Luyện thể?

- Số 22 Vương Hùng

Thanh âm vừa vang lên liền làm Âm Hương môn một phen bùng nổ, số 22 có thể nói là người gần như mạnh nhất trong số đệ tử nhập môn của họ. Thực lực hoàn toàn không ai nắm rõ nhưng lực chiến có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ. Vương Hùng này thân hình có chút to lớn vạm vỡ, trên hai cánh tay có cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, gương mặt tràn trề bá khí.

- Nhân huyền cảnh bát tầng? Cảnh giới huyền lực còn hơn ta...?

Nhìn nam tử này bước lên võ đài, Quân Huyền hẳn cảm nhận được sự ngạnh ép đến từ đối phương tỏa ra. Sự ngạnh ép này cho thấy hẳn còn mạnh hơn cả tân sinh đệ nhất học viện, cảnh giới đã vượt qua tân sinh học viện rất nhiều.

- Tông môn... đúng thật là khó lường mà. – Quân Huyền cảm thán lên.

Người thứ hai mà đã có cảnh giới huyền lực hơn hẳn, trong khi Quân Huyền được đứng đầu bảng thiên phú học viện mà cảnh giới cũng chỉ bằng Vương Hùng kia. Nói như vậy cảm nhận được tên kia thiên phú cũng là mạnh mẽ vô cùng, tài nguyên có được hẳn là không ít đi. Mà người thứ hai thôi đã như vậy thì người đứng đầu liệu cảnh giới đến mức nào đây?

Vương Hùng mỗi bước chân đều mang theo bá đạo chi khí, hần chỉ tay không đi lên không cần mang theo vũ khí gì cả. Đôi mắt ánh lên vẻ hiếu chiến hiếu thắng.

- Đứng thứ ba tân sinh học viện, để ta thử đấu vài chiêu...

Vương Hùng dừng bước, miệng hướng tới Tiêu Huyền nói. Tiêu Huyền cũng như cảm nhận được áp lực đối phương mang tới có khí phòng bị ra mặt. Hai bên không nói thêm lời nào nữa trực tiếp xuất thủ. Nhưng kết quả không mất quá lâu đã xuất hiện, Tiêu Huyền trực tiếp chém một kiếm cực kỳ mạnh xuống nhưng Vương Hùng kia lại dùng thân thể đón kiếm.

Rõ hơn là hẳn dùng cánh tay cơ bắp đón trọn bộ kiếm của Tiêu Huyền. Kiếm của Tiêu Huyền nhìn qua hùng mạnh nhưng khi chém lên tay Vương Hùng thì một chút thương tích cũng không có, điều mà ai cũng ngạc nhiên ra mặt.

Tiếp đến, Vương Hùng nắm ngón tay tay còn lại nắm lại thành một huyền, ngạnh sinh sinh đánh tới Tiêu Huyền không chút nương tình nào cả. Lực đâm tới cực kỳ mạnh mẽ đủ để toàn bộ tân sinh học viện và đệ tử nhập môn của tông môn phải kiêng kị. Tiêu Huyền kịp thu kiếm về phòng thủ nhưng quyền này mạnh mẽ đến độ đâm kiếm của Tiêu Huyền vỡ đôi ra, đánh thẳng tới lồng ngực Tiêu Huyền.

Một đám nặng như thái sơn giáng xuống làm Tiêu Huyền trực tiếp khụy xuống, miệng có máu phun ra, ngất trực tiếp tại chỗ phải được đưa xuống.

- Luyện thể...?

Bên trên các cao tầng học viện chứng kiến qua đều tự hỏi trong đầu. Luyện thể ở đây là nói đến những công pháp mạnh mẽ dùng với thân thể, luyện thể có thể tăng sức chiến đấu người khác một cách mạnh mẽ nhưng mà lại phải trải qua quá trình đau đớn như chết đi sống lại.

Thậm chí có cường giả đã tới huyền cảnh nhưng không chịu nổi đau đớn vì luyện thể mà trực tiếp chết đi. Nhưng ở đây tân sinh này cảnh giới chưa tới địa huyền, độ tuổi cũng chỉ là 18 tuổi mà thôi mà đã bước vào quá trình luyện thể rồi. Thậm chí còn có chút thành tựu hiện lên rõ, nhưng mà luyện thể ở đây là tân sinh đó truy cầu sức mạnh hay là tông môn ép buộc đây?

Điều quan trọng hơn tân sinh này cảnh giới không thấp, cộng với luyện thể có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ trong đồng trang lứa nhưng vẫn chỉ xếp thứ hai, vậy người mạnh nhất có thể mạnh đến cường độ nào đây?

- Vương Hùng đã lên thì coi như chiến bại đã rõ.

Bên Âm Hương môn có một người cực kỳ thân bí, thân hình có phần thon dài nhỏ con, cả người khoác một bộ áo dài che kín tận chân nhưng thanh âm nói ra lại mang đậm ngạo khí. Thanh âm trên cùng từ người này bình phẩm, nghe người này nói vậy đám đệ tử xung quanh cũng gật đầu đồng ý.

- Yếu quá... quá yếu... gọi người mạnh hơn lên chơi với ta đi.

Trên võ đài, Vương Hùng nhìn Tiêu Huyền đưa xuống bắt đầu than lên. Có thể một đám đánh bại Tiêu Huyền liền hiểu rõ khó ai ở học viện có thể đánh bại hẳn nữa rồi. Thậm chí đến người đứng đầu bảng tu vi tân sinh cũng có chút run sợ bị gọi trúng. Bởi vì người này từng giao thủ với Tiêu Huyền có thể nói lưỡng bại câu thương.

Nhưng xếp hạng của hẳn có thể đứng đầu cũng nhờ gia thế, hẳn được gia tộc cung cấp một hoàng binh nên có thể chiến vượt cấp, đánh được người có tu vi cao hơn một bậc là nhân huyền ngũ tầng nên mới xếp trước Tiêu Huyền. Còn Tiêu Huyền dựa vào thực lực riêng của mình chỉ đánh hòa với nhân huyền ngũ tầng mà không thắng.

- Số 11 Lục Hoàn

Thanh âm vừa vang lên liền khiến Lục Ngôn trên cao biến sắc. Hẳn biết rõ khả năng thực lực của con trai mình, đương nhiên cũng hiểu đối đầu với Vương Hùng này sẽ có kết quả ra sao. Đến Tiêu Huyền mạnh mẽ qua một đám kia được chuẩn đoán là gãy xương ngực thì con trai hẳn sợ còn thảm bại hơn.

- Con trai Lục viện trưởng lên đài đấu rồi, liệu có thể thay đổi cục diện này không?

Nam tử gầy gò ngồi cạnh Lục Ngôn bắt đầu nói bóng nói gió. Có thể nói khi đạt tới cảnh giới hoàn toàn khác như các cao tăng nơi đây thì xác định cảnh giới một tân sinh dễ như trở bàn tay. Tông chủ của Âm Hương môn cũng vậy, hần chỉ nhìn Lục Hoành một cái liền đã rõ cảnh giới của Lục Hoành như ban ngày. Câu nói trên cũng chỉ là cố ý cười nhạo một phen.

- Lục viện trưởng giấu thật sâu nha, con trai Lục viện trưởng hần cũng sẽ mạnh mẽ như ngài, vậy mà chỉ xếp hần ở vị trí mười một? Là cố ý biến hần thành sát chiêu sao?

Nữ tử bên dưới cũng được có liên lấy có này nhục mạ Lục Ngôn hơn một chút. Mà phải nói ở đây Lục Ngôn là viện trưởng học viện, đim hần xuống cũng coi như đim gương mặt học viện xuống vậy. Nữ tử kia mỗi lời nói đều mang theo vẻ khinh thường nhục mạ, thật thâm hiểm.

- Con trai ta có bản lĩnh ra sao thì cũng là tự thân nó có được, chỉ sợ có những người cố ý ác độc ép đệ tử cường bạo tu luyện luyện thể công pháp chỉ vì muốn giành được phần thưởng nhỏ bé này thôi.

Lục Ngôn bên cạnh cũng đối đáp không kém lời nào. Nhưng mà bên trên vừa nói được vài lời thì bên dưới kết quả đã ngã ngũ.

Lục Hoành bên dưới bước lên với động thái có chút run sợ ra mặt, hần mang theo một thanh đao to lớn lên nhưng chưa kịp chém đao nào liền bị Vương Hùng hung hãn lao tới đâm một đâm bay thẳng ra khỏi diễn võ đài. Trận chiến chỉ vùn vụt một phút, quá mức nhanh chóng đi.

- Xem ra là con trai Lục viện trưởng cũng không phải long đầu ở trong tân sinh học viện rồi. - Ánh tông chủ nhìn một màn đấu đá nhanh chóng này mà đánh giá.

- Long đầu quả thật không phải con trai ta, long đầu là một người khác nhưng chỉ vì vài lí do nên mới không xuất chiến được. Nếu mà hần có thể xuất hiện chỉ sợ Vương Hùng bên dưới cũng sẽ thành bại tướng.

Lục Ngôn dù không muốn công nhận nhưng đến bây giờ bản lĩnh của Quân Huyền đủ để hần nhìn với con mắt hoàn toàn khác. Hần nói cũng hoàn toàn dựa trên sự xác thực, Quân Huyền có thể kiếm được hai viên tinh thạch yêu thú nhị cấp đứng đầu bảng tiêu diệt yêu thú thì thực lực cũng sẽ mạnh mẽ ở cấp bậc hoàn toàn khác rồi.

Vương Hùng dù cho có luyện thể qua đi chẳng nữa nhưng mà muốn đấu với Quân Huyền thì theo cảm nhận của Lục Ngôn... Vương Hùng sẽ thua mà thôi!

- Thú vị! Có thể đánh bại được Vương Hùng sao... nếu có thể liền mời hần ra đi.

Tông chủ Âm Hương môn đôi mắt nhắm hờ hững đối đáp lại.

- Chỉ cần hần muốn liền sẽ xuất hiện.

Thanh âm đối đáp này không phải Lục Ngôn mà là Văn Lam. Nàng hiểu rõ tính cách Quân Huyền hơn ai hết trong học viện, hần dù có chút lười nhác trong chiến đấu nhưng nhìn học viên bị bắt nạt sẽ ra mặt một chút. Mà lại trong tên hai mươi người kia có hai nữ thân, người của hần bị đánh tới... hần lại sẽ dễ yên sao? Thêm nữa, hần luôn muốn phần thưởng mà phần thưởng lần này hậu hĩnh như vậy, hần sao bỏ qua được.

- Vậy ta cũng có chút hứng thú mong chờ thử. - Phó tông chủ bên Âm Hương môn mồm mép nhanh chóng đáp lại. Ánh mắt nàng vẫn có chút nhỏ xiu lại trong cực kỳ nham hiểm khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chấn động toàn trường

- Số 1 Lưu Dương

Thanh âm vang lên liền khiến học viên học viện một phen huyền não lên. Số một ở đây chính là nói đến người mạnh nhất bên học viện rồi... mà người mạnh nhất xuất thủ có khả năng sẽ đánh bại được Vương Chung bình ổn lại cục diện này.

- Là Lưu Dương người của Lưu gia, một trong các gia tộc nhị lưu sao?

- Đúng vậy, có Lưu Dương ra tay thì chấn áp được Vương Chung sẽ dễ dàng rồi.

- Hay quá, người mong chờ nhất cuối cùng cũng ra tay rồi.

Nhiều thanh âm vang lên bắt đầu cổ vũ cho Lưu Dương để hần lên sàn đấu xuất thủ đánh bại đối thủ lấy lại phong độ, sĩ khí cho học viện.

Nghe nhắc đến tên này, Quân Huyền có chút chợt nhớ ra Lưu Dương là ai. Lưu Dương này là người đứng thứ năm trong bảng tiêu diệt yêu thú, đội của hắn cũng kiếm được khá khá tinh thạch thú nhưng bị đội Quân Huyền cướp sạch nên chỉ có thể gom góp vụn vụn cho hắn đủ đứng vào top năm. Chung quy vẫn là bại tướng dưới tay Quân Huyền mà có thể đứng top một bảng thực lực nhưng Quân Huyền top hai mươi không vào, lần này Quân Huyền hẳn cảm thấy có chút mất mặt thật rồi.

Lưu Dương thân hình có chút thon dài nhỏ con, điệu bộ có chút éo lá như con gái vậy, thậm chí hắn đi lên mà chân còn run run. Nhìn qua một màn này khiến người khác cảm giác mất mặt thay, gương mặt hắn toát lên rõ sự lo sợ gì đó. Đến thanh kiếm cầm trên tay còn rung lên liên hồi.

- Thật sự mất mặt con cháu nhị lưu gia tộc.

Thanh Thúy có chút không chịu được liền nói lên.

- Học tỷ, nhị lưu gia tộc là như thế nào? – Quân Huyền hẳn vội hỏi lại.

Thanh Thúy nhìn Quân Huyền chằm chằm với suy nghĩ: Quân Huyền có thể mạnh mẽ đến mức này cũng phải do gia tộc lớn bồi dưỡng, nhưng sao lại không biết nhị lưu gia tộc là như thế nào?

- Không lẽ... gia tộc của Quân Huyền lớn mạnh đến mức không thèm để vào mắt nhị lưu gia tộc? Nhưng rốt cuộc gia tộc nào khủng bố như vậy được chứ? Đến cả hoàng thất cũng phải chú ý một phần đến nhị lưu gia tộc mà gia tộc của Quân Huyền... thật sự quá khủng bố mà!

Rất nhiều suy nghĩ nhảy lên trong đầu Thanh Thúy, nàng rất tò mò về thân phận của Quân Huyền lớn mạnh đến mức nào mà đến nhị lưu gia tộc không thèm để ý như vậy.

Nhưng sự thật không phải như thế, Quân Huyền hẳn không hề biết nhị lưu gia tộc là như thế nào. Hắn từ lúc xuyên không đến đây thì ngoài Vân Hương Lâu và Diệp gia ra hẳn chưa biết đến thế lực nào khác. Mà Diệp gia vẫn chỉ là một gia tộc yếu ớt có địa huyền trấn thủ, chung quy không thể lọt vào hàng ngũ các đại gia tộc được, kể cả gia tộc ngũ phẩm cũng không thể.

- Nhị lưu gia tộc có thể nói là gia tộc lớn ở đế đô rồi, nhưng lớn mạnh ở đây không phải do nội tình gia tộc đó mà là do chống lưng đằng sau.

- Hầu như nhị lưu gia tộc nào cũng sẽ có một trong tứ đại gia tộc chống lưng, Lục gia của Lục viện trưởng cũng là một nhị lưu gia tộc.

Thanh Thúy bắt đầu giải thích cho Quân Huyền. Hắn gật gù đôi chút rồi hỏi tiếp:

- Vậy tứ đại gia tộc khủng bố lắm sao?

- Đúng vậy, tứ đại gia tộc có thể nói là trụ cột của hoàng thất. Đến hoàng thất cũng phải nể mặt ba phần tứ đại gia tộc này, nội tình vừa thâm sâu mà trụ cột các gia tộc đều là quan lớn trong hoàng triều. – Thanh Thúy vừa giải thích xong Quân Huyền gương mặt ngạc nhiên hẳn ra, hắn chỉ kịp mấp máy môi nói: “Thật sự quá khủng bố mà.”

- Vậy tỷ có biết người mạnh nhất trong tứ đại gia tộc đạt cảnh giới nào không?

Thanh Thúy gương mặt nghiêm túc lại, thanh âm lạnh lùng đáp: “Linh Hư Kỳ!”

Quân Huyền nghe xong gương mặt chấn kinh, không ngờ lại là Linh Hư Kỳ? Còn khủng khiếp hơn cả viện trưởng hay mẹ hắn sao? Tứ đại gia tộc đúng là khó lường cực kỳ.

Giờ Quân Huyền đã hiểu vì sao Thiên Thư lại bảo hắn che giấu đi nhiều thứ như võ hồn thứ hai và song tu hồn huyền. Nếu hắn bị tứ đại gia tộc phát hiện ra, một sẽ phải quy thuận tứ đại gia tộc hay là chết. Đối với tứ đại gia tộc thì bóp chết hắn cũng cực kỳ đơn giản: Nhân Huyền Cảnh, Địa Huyền Cảnh, Thiên Huyền Cảnh, Huyền Hư Kỳ, Linh Hư Kỳ...

Cách biệt quá lớn đi, cách biệt tận ba đại cảnh giới... một Linh Hư xuất thủ muốn bóp chết Quân Huyền quá là dễ dàng mà. Quân Huyền hẳn nuốt ực nước miếng một cái, thậm chí tự nhủ sẽ không hé lộ nhiều tài năng ra nữa, trừ tình huống nguy hiểm tính mạng.

Khi Quân Huyền còn đang dè dặt chút vì phải tiếp thu quá nhiều thông tin thì trên võ đài, Lưu Dương kết cục cũng cực kỳ thảm bại. Lưu Dương hẳn lên đầu Vương Chung, nhanh chóng rút hoàng cấp bảo đao ra khỏi vỏ. Bảo đao xuất vỏ hắn mạnh mẽ cuồng lực đánh tới nhưng hoàn toàn không hề hấn gì với Vương Chung, chứng tỏ một điều Vương Chung luyện thể này quá mạnh.

Vương Chung vẫn cường hoành, huyền lực không hề động tới mà vẫn chỉ dùng thân thể chi lực, quyền đánh thuần túy ra đánh bại đối thủ. Một đám liền khiến Lưu Dương bay khỏi võ đài, bay xa tới một gốc cây, đập mạnh thân thể vào gốc cây, không rõ sống chết.

Người đứng đầu về thực lực trong tân sinh bị loại như vậy khiến sĩ khí chiến đấu tân sinh giảm đi đáng kể, ánh mắt tân sinh không còn vẻ hiếu chiến như lúc đầu nữa. Đến người thứ hai tu vi bằng còn run cầm cập, ngồi im không dám nhúc nhích khoa trương như lúc đầu nữa.

Số 15 Chu Tiểu Ly

Thanh âm vang lên liền khiến Quân Huyền và hai nữ tử bên cạnh ngạc nhiên khó tả nổi. Theo danh sách bảng tu vi rõ ràng Tiểu Ly đứng ở vị trí thứ năm mươi mấy. Vậy mà đây, lại được gọi tên lên đầu? Mà những người được xếp danh sách đầu đều là phải trong top hai mươi a, vậy Tiểu Ly đến cùng là ai

sắp xếp tên vào thẻ tre? Mục đích là gì?

Quần Huyền có bước chân tiến lên như định nói lời phản đối thì Tiểu Ly liền ngăn cản, nàng cười nhẹ với hắn.

- Quần Huyền không sao đâu, ta cũng muốn thử đôi chút.

Tiểu Ly dứt lời liền nhanh nhảy bước lên, mỗi bước chân của nàng đều có ánh mắt nam tử say đắm nhìn theo. Một ngọc ngà nữ tử, thân hình nhỏ bé, gương mặt xinh đẹp đối đầu với nam tử to con vạm vỡ khiến cho nhiều người không lơ. Đáng tiếc không ai đủ dũng khí để cản lại.

- Ta không muốn ra tay với một mỹ nhân, cô chủ động nhận thua đi.

Vương Hùng gương mặt lạnh lùng nói. Nhưng điều hắn nói ra cũng thể hiện được sự không muốn ức hiếp nữ nhân dù bản lĩnh hắn có mạnh mẽ ra sao đi nữa.

- Ta không phải nữ nhân yếu đuối cần được nam tử nhường nhịn.

Tiểu Ly thanh âm âm lãnh mang theo vẻ bá khí đối đáp lại.

- Được, vậy thì chiến thôi.

Dứt lời, Vương Hùng liền tới tấn công trước. Năm ngón tay hắn nắm lại thành một quyền mạnh mẽ đánh thẳng tới Tiểu Ly không hề kiêng nể gì cả. Lực đạo của quyền này cường đại như muốn đánh toác thái sơn.

Tiểu Ly thân ảnh nhẹ nhàng lùi lại đôi chút, nàng đôi mắt âm lãnh hơn. Đôi tay nàng bắt đầu thi triển một võ kỹ cực kỳ lạ, không ai nhìn ra võ kỹ này ra sao ngoài Quần Huyền. Bởi vì Quần Huyền là người đưa nàng võ kỹ này mà.

Thi triển xong, đôi tay nàng nhẹ nhàng ôn nhu, mang theo sự hư ảo mềm mại bất trợn nắm đấm của Vương Hùng lại. Vốn tưởng bàn tay nhỏ của nàng khi đón trọn nắm đấm sẽ phải có tiếng gãy xương phát ra nhưng không hề có, một thanh âm kêu la cũng không.

Huyền kỹ của nàng vừa thi triển đã hóa giải toàn bộ quyền lực của Vương Hùng trong chốc lát, không chỉ thế còn có chút phản chấn lại làm tay của Vương Hùng cảm nhận được sự đau đớn tê dại.

- Thật là huyền diệu võ kỹ.

Vương Hùng cảm thán lên lời, đôi mắt lúc này cực kỳ nghiêm túc như con hổ bắt đầu chuẩn bị săn mồi.

Huyền lực hắn khai triển ra mạnh mẽ, cảnh giới cũng là huyền lực bát tâng. Tiểu Ly cũng không hề chậm trễ nàng bộc lộ ra huyền lực mạnh mẽ, hiển hiện nàng cũng đã đạt tới nhân huyền cảnh ngũ tâng.

Cả học viện một phen chấn động! Không ai đủ khả năng diễn tả điều vừa chứng kiến nữa...

Tân sinh được cho là mạnh nhất cảnh giới cũng chỉ là đạt tới nhân huyền tứ tâng mà thôi nhưng ở đây Tiểu Ly là một người chưa ai biết nếu không có huyền cảnh mở ra. Thậm chí sau huyền cảnh mở ra, Tiểu Ly có phần nổi tiếng hơn nhiều nam tử bắt đầu tò mò tìm kiếm thông tin về nàng biết được nàng chỉ xếp thứ năm mươi mấy tu vi tân sinh.

Nhưng bây giờ, khi nàng bạo phát ra cảnh giới nhân huyền ngũ tâng, không ai có thể diễn tả cảm xúc nữa. Tân sinh bàng lại còn có ngoại hồ tâng long?

Bên Âm Hương môn khi chứng kiến nữ tử nhỏ bé này bộc lộ cảnh giới ra cũng có chút sững sờ trong giây lát, đúng là nàng có tiềm năng cực lớn nhưng đấu với Vương Hùng bát tâng nhân huyền cộng thêm luyện thể thì khả năng thắng gần như bằng không...

- Không ngờ học viện lại xuất hiện một nhân tài tuyệt thế, đáng tiếc không được chú tâm đầu tư. Nếu mà vào tông môn của ta thì nữ tử kia cảnh giới cũng không chỉ thấp như này.

Tông chủ Âm Hương môn chỉ thoáng nhìn qua nhưng như đã hiểu toàn bộ nội tình học viện, điều này không ai ở đây ngạc nhiên ra mặt cả. Đơn giản bởi vì ai cũng biết hai bên học viện và tông môn đều có nội gián cài sang nhau.

- Tự lực bản thân, thật đúng là một thiên tài.

Lục Ngôn cũng phải tự nhủ đồng ý. Nếu học viện phát hiện ra hạt giống này sớm hơn, phát hiện sớm như Quần Huyền thì có lẽ đại cục đã hoàn toàn khác.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Tân sinh đệ nhất học viện

Còn Quân Huyền hẳn vẫn có chút đắm chiêu suy nghĩ, đến tốt cùng là ai xếp cho Tiểu Ly vào danh sách đấu, mục đích là gì? Nghĩ đến đây, hẳn như hiểu được đôi chút. Hình như người sắp xếp này cũng không phải vì mục đích xấu, là muốn nhờ Tiểu Ly để dẫn dụ hẳn xuất thủ. Người này hẳn là biết rõ thực lực hẳn ra sao nên mới muốn nhờ hẳn thay đổi cục diện.

- Đúng vậy, chỉ cần Tiểu Ly tỷ bị thương ta liền sẽ không nhận được mà ra tay. Thật là một kế hoạch tuyệt mỹ.

- Không lẽ, là Vân Lam lão sư? – Quân Huyền tự hỏi rồi nhìn ánh mắt về phía các cao tăng học viện, ánh mắt Quân Huyền vừa nhìn tới nơi liền có ánh mắt tiếp nhận.

Là ánh mắt của Vân Lam, nàng nhìn hẳn nhoen miệng cười rồi nháy nhẹ mắt một cái như đủ để hẳn hiểu ngụ ý.

Quân Huyền cười cười đáp lại, nhìn lên diễn võ đài trận chiến đang diễn ra kia với suy nghĩ duy nhất: “Lão sư đã đưa ta cơ hội này thì phần thưởng ta phải lấy toàn bộ!”

- Chỉ là khiến Tiểu Ly tỷ có chút chịu khổ rồi nhưng mà ta sẽ đền đáp đầy đủ.

Quân Huyền tự nhủ trong lòng, ánh mắt ánh lên vẻ hiếu chiến, toàn thân bộc phát một khí chất ra ngoài, khí chất của sự ham chiến, ham thắng.

Trên diễn võ đài, trận chiến càng lúc càng gay cấn hơn, Tiểu Ly lấy ngũ cấp cảnh giới đấu với bát cấp mà không yếu thế là bao, mỗi chiêu lực uyển chuyển năng đánh ra đều mang theo hàn ý lạnh người.

Vương Chung dù thân thể cứng rắn như thế nào nhưng khi đối mặt với Tiểu Ly tấn công này vẫn là tránh né hoặc dùng huyền lực đánh trả, hoàn toàn không dám dùng thân thể đơn thuần chống đỡ. Bởi vì hẳn một lần sử dụng thân thể chống đỡ, chiêu lực năng đánh vào liền khiến hẳn cảm nhận được lạnh giá thấu xương.

Hắn hừ lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh lùng lại:

- Nữ tử nguoi quả thật không tồi, đáng tiếc ta là nhân huyền bát tăng, nguoi không có cách nào đem ta đánh xuống được.

Dứt lời, Vương Chung lùi lại hai bước chân, hẳn bắt đầu thi triển một thượng phẩm huyền kỹ: Viêm Thạch Quyền.

Huyền kỹ vừa được thi triển ra liền khiến không khí xung quanh bỗng chốc trở lên nóng lên, Vương Chung đâm ra một quyền, quyền này mang theo độ nóng cực cao, gào thét đánh tới Tiểu Ly.

Thi triển một quyền này đối với Vương Chung hẳn là có chút miễn cưỡng, nhưng vì chiến thắng hẳn đành phải đánh bại Tiểu Ly ngay lập tức. Hẳn cảm nhận được năng lực lượng đều mang theo hàn ý, nếu cứ tiếp tục đánh tới không dứt, hẳn chỉ sợ không trụ được trước năng nhiều thời gian nữa.

Đối mặt với quyền này Tiểu Ly cảm nhận được sự hung hãn mạnh mẽ nó mang đến, gương mặt mỹ nhân của nàng ngưng trọng lại. Nội thể huyền lực cũng bộc phát ra, năng thân ảnh vội vàng thối lui.

Nhưng khi phát hiện Tiểu Ly ý định này, Vương Chung ánh mắt sáng lên, đồng thời khiến viêm quyền kia mạnh mẽ gào thét đánh tới. Tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, trùng điệp nhắm vào Tiểu Ly đánh xuống.

Ầm!

Diễn võ đài cũng như không chịu được độ mạnh của quyền lực này bắt đầu có dấu hiệu dạn nứt, không khí xung quanh có dấu hiệu nổ tung lên.

Tiểu Ly không có cách nào chống trả lực lượng mãnh liệt này, vài hơi thở sau nàng rên lên một tiếng, thân ảnh này bắn ngược ra đằng sau, trên khoeo môi hồng nhỏ cũng là có máu đỏ chảy ra.

Nhiều học viên chứng kiến cũng chỉ biết thở dài tiếc nuối, Vương Chung ở đây mà nói quả thật như xưng vương, đến Tiểu Ly cảnh giới như vậy còn thảm bại thì liệu còn ai có thể đánh bại hẳn chứ?

Tiểu Ly thân ảnh bay ngược ra vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại sợ là sẽ bay ra khỏi diễn võ đài rơi xuống sân đấu mất. Cùng lúc ấy một thân ảnh từ mặt đất mọc lên tại giữa không trung kia dơ tay đem thiếu nữ chặn ngang ôm lấy, nàng chậm chậm rơi xuống đáp đất an toàn trong vòng tay hẳn.

- Vẫn là quá miễn cưỡng. – Tiểu Ly nhìn qua gương mặt quen thuộc, thanh âm có phần ngưng ngừng nói.

Đón được Tiểu Ly vào trong vòng tay an toàn đương nhiên là Quân Huyền, hẳn nhìn qua gương mặt của nàng có một vết máu trên môi đỏ kia liền hiển hiện lên sát ý, âm trầm đáp lại: “Tỷ có thể chiến đấu như vậy quả thật rất tốt rồi. Còn về hẳn, để ta lo đi.”

Tiểu Ly khoe miệng mỉm cười đôi chút, nàng có chút vô lực đi xuống đành nằm gọn trong vòng tay Quân Huyền được hẳn bế xuống, đôi mắt có chút mệt mỏi dần nhắm lại như con mèo lười đồng dạng. Bộ dạng của nàng bây giờ khác hẳn với khí thế á đạo lúc nãy nàng phát ra.

Quân Huyền ôm Tiểu Ly trong vòng tay đi xuống tới chỗ Thanh Thúy, hẳn giao Tiểu Ly lại cho nàng. Ánh mắt Quân Huyền trở lên sắc bén hơn, hẳn nhìn

chằm chằm vào Vương Chung, bắt gặp ánh mắt đó lại khiến nhiều người kiêng dè e sợ.

Quân Huyền hần thở dài một hơi, bắt đầu thu liễm lại sát khí. Thân ảnh nhẹ nhàng bước lên diễn võ đài.

- Đây tân sinh kia, ngươi đâu có được gọi lên võ đài?

Giám khảo thi ngay lập tức phát giác được sự xuất hiện của người lạ mặt.

- Cái này không phải là tân sinh đại chiến sao? Ta vốn là tân sinh đệ nhất học viện, vậy mà giấy mời không có là sao? – Quân Huyền phớt lờ qua vị giám khảo kia, ánh mắt hướng lên các cao tầng của học viện dò hỏi.

Hắn đương nhiên biết vị giám khảo này không phải người của học viện hay tông môn, chỉ là một người giám khảo có tiếng được mời tới chủ trì. Nên Quân Huyền cũng liền không đối co với giám khảo này mà muốn lấy sự trợ giúp từ Vân Lam.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên, Vân Lam chưa kịp đứng dậy thì nam tử ngồi trước nàng Lục Ngôn đã đứng, miệng mỉm cười như thấy được tia hi vọng bùng sáng. Hắn đứng lên đi ra trước vài bước bắt đầu nói:

- Cái này là do học viện có vài sai sót trong khi sắp xếp các thí sinh dự chiến, Trần Quân Huyền đương nhiên có tư cách xuất chiến nhưng chỉ vì vài lí do mà sắp xếp nhầm sang người khác. – Lục Ngôn thanh âm vang lên mạnh mẽ đủ để cho cả tông môn và học viện nghe được, đồng thời vừa nói vừa chỉ vào Quân Huyền như chắn chắn tân sinh ấy là ai.

- Nếu có trong danh sách thì cũng phải chờ được gọi lên mới lên đấu được, đâu phải muốn là lên đâu? – Giám khảo bắt đầu đối đáp lại.

Quân Huyền hần chỉ cười cười, nhanh chóng thêm lời vào: “Ta đại diện cho người mạnh nhất tân sinh ra thi đấu, nếu như ta thua đồng nghĩa với học viện bại, không phải nhanh hơn gọi từng người lên đấu sao?”

- Cứ như vậy tiến hành đi. – Tông chủ Âm Hương môn còn chưa chờ đồng ý của tân sinh hay cao tầng học viện đã dứt khoát nói.

Vì hần nhìn rõ cảnh giới của Quân Huyền, là một nhân hồn sư cửu cấp a, nhưng mà nếu thật sự mà đánh với toàn bộ người của tông môn thì thực lực này chưa đủ. Nếu là địa hồn sư thì hần còn có chút e ngại nhưng mà cửu cấp đòi thay đổi cục diện, đúng là mơ tưởng!

Quân Huyền quay lại nhìn xuống nơi có mười mấy người tân sinh đang đứng dưới, hần mỉm cười nói xuống: “Yên tâm giao cho ta.”

Có nhiều người nghe được vẫn bán tín bán nghi nhưng nghĩ lại người có thể đứng đầu bảng thiên phú, lại đứng đầu bảng diệt yêu thú thì hần là không đơn giản. Đa số đều gật đầu đồng ý, thấy tân sinh chấp thuận các học viên năm cũ bắt đầu cổ vũ nhiệt tình.

- Vương Chung đứng không? Ngươi vừa trải qua nhiều trận chiến, ta không muốn đấu với ngươi ở trạng thái này nên ngươi lui lại đi. – Quân Huyền đôi mắt cực kỳ cứng rắn, thanh âm cũng âm lãnh truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Một chương!

- Vương Chung đứng không? Ngươi vừa trải qua nhiều trận chiến, ta không muốn đấu với ngươi ở trạng thái này nên ngươi lui lại đi. – Quân Huyền đôi mắt cực kỳ cứng rắn, thanh âm cũng âm lãnh truyền đến.

Thấy Quân Huyền nói vậy nhiều người còn nghĩ hần là sợ bại dưới tay Vương Chung nên mới nghĩ ra hạ sách như này. Tân sinh học viện ánh mắt còn khó hiểu hơn, rõ ràng vừa rồi hần tỏ ra khí chất đáng tin tưởng vậy mà bây giờ lại lật lọng tránh né như này.

- Ngươi là sợ thua ta sao? – Vương Chung thanh âm ồm ồm hỏi lại.

Quân Huyền tự tin nhoen miệng cười:

- Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta là sợ ngươi trong tình trạng này thua sẽ rất nhanh.

- Để ngươi xuống hồi phục đôi chút, trong thời gian đó ta cũng làm nóng người bằng vài tên đệ tử nhập môn của Âm Hương môn, sau đó sẽ đánh với ngươi.

Nghe được Quân Huyền nói vậy sĩ khí học viện tăng lên không ngừng, đây là hần đang phô trương hay là hần quá tự tin vào khả năng của mình? Đến cả các cao tầng học viện cũng một phen ngạc nhiên, bản lĩnh của hần mọi người đều nhìn ra, nếu là đấu bất cấp thông thường cư nhiên có thể nắm chắc phần thắng nhưng mà đây còn thêm cả luyện thể a. Đấu với luyện thể kèm bất cấp thì sợ dù cho cửu cấp cũng khó có thể thắng được.

- Lục viện trưởng, tân sinh này là đang tự tin quá sao? – Phó tông chủ âm hương môn, thanh âm lạnh lạnh hỏi tới.

- Người có bản lĩnh cũng sẽ có tự tin. – Lục Ngôn âm trầm đáp lại. Hắn cũng có một phần ngạc nhiên đôi chút nhưng vẫn nghĩ Quân Huyền hẳn đã có tính toán riêng, kì tích sẽ lại xuất hiện.

- Chỉ sợ rằng bản lĩnh thì không có, đôi lại là sự tự tin ngu ngốc.

Phó tông chủ âm hương môn nói câu này xong không một ai đáp lại, tất cả đều chăm chú với diễn biến bên dưới võ đài hơn.

- Được, người đứng là sáng khoái.

Vương Chung nói xong liền thối lui, dù hắn biết thối lui có phần mất mặt nhưng hắn huyền lực gần như đã cạn kiệt. Đối đầu với người mang đến cho hắn sự áp bức khó tả như Quân Huyền thì hắn không nắm chắc phần thắng chút nào.

- Nếu Vương Chung đã lui rồi, giám khảo cũng nên gọi người khác lên đi. Ta còn phải làm nóng một chút. – Quân Huyền gương mặt vẫn toát ra tự tin chi khí, nụ cười hiêu chiến vẫn chưa tắt.

Giám khảo chứng kiến một màn này cũng là khó tả cảm giác, bắt giác đành nhặt một thẻ tre lên:

Số 30 Lý Ngọc.

Lý Ngọc vừa được gọi liền bước lên mang theo sự căm phẫn hướng tới Quân Huyền. Hắn không tin ở học viện nhỏ bé này lại có một tân sinh hồng hách như vậy, hắn sẽ mang toàn bộ sự căm phẫn này trút lên Quân Huyền cho Quân Huyền biết: đứng trước tông môn lớn không phải hắn có thể hống hách được!

Bên dưới các đệ tử tông môn như đồng dạng cảm xúc đều lên tiếng hô hào cổ vũ đánh bại Quân Huyền.

- Người quá ngông cuồng, ta là muốn thử xem bản lĩnh của người có lớn như khẩu khí của người không. – Lý Ngọc ánh mắt sắc bén.

Nói xong, hắn liền lao tới tấn công Quân Huyền. Vừa lao tới Lý Ngọc vừa bắt đầu thi triển huyền kỹ tấn công Xung Khí Quyền ra đánh tới. Nhưng khi Lý Ngọc còn chưa thi triển huyền kỹ xong thì từ phía Quân Huyền nói lại với thanh âm khinh khinh: “Quá chậm!”

Đây cũng là thanh âm cuối cùng Lý Ngọc nghe được trước khi bất tỉnh nhân sự. Lý Ngọc hẳn còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã ngất đi nhưng đông đảo ánh mắt ở đây đều chứng kiến rõ.

Quân Huyền hẳn xuất thủ cực kỳ nhanh như báo sấn đồng dạng, hắn vừa lao tới liền đánh từ trên xuống một chương lực đơn thuần không thi triển một hồn kỹ nào a. Chương lực ấy chỉ có hồn lực của Quân Huyền đánh xuống đã khiến Lý Ngọc bất tỉnh ngay lập tức.

Bên dưới các tân sinh chứng kiến có chút nói không lên lời, lắp ba lắp bắp.

- Quá...Quá mạnh!

- Đây là thực lực của người đứng đầu bảng diệt yêu thú sao?

- Đứng đầu bảng thiên thú đúng là quái vật.

Nhiều thanh âm vang lên sau khi lấy lại được bình tĩnh, cực kỳ cảm xúc đang hỗn loạn. Người đứng thứ mười bên tông môn còn không chịu nổi một kích, há chẳng phải nói từ người số mười đổ lại sau đều không đáng nhắc đến.

Một chương của Quân Huyền không chỉ đánh bại đối thủ mà còn là đã kích cực lớn đối với tông môn sĩ khí. Ai ở trong tông môn cũng tự hào về độ lớn mạnh và nội tình thâm sâu, một học viện nhỏ bé không đáng nhắc đến. Thời gian trước khi học viện toàn thịnh thì tỷ thí tân sinh này cũng xuất hiện những yêu nghiệt có thể đánh bại nhiều người bên tông môn.

Cũng có những trận chiến rất nhanh bằng một chiêu nhưng đều phải thôi động võ kỹ hoặc hồn kỹ a, nhưng mà một chương hồn lực đơn thuần không dùng tới hồn kỹ, võ kỹ đã đủ đánh bại đệ tử đứng thứ mười tông môn thì chưa từng xuất hiện.

Đối với tông môn, những trận tỷ thí như này cũng là để họ lấy phần thưởng về mà thôi. Khả năng lấy được phần thưởng của học viện cũng rất ít mấy năm nay học viện suy thoái, tông môn bắt đầu càng lúc càng nâng phần thưởng lên. Vì họ biết phần thưởng sẽ thuộc về mình, càng nâng lên thì càng lãi. Nhưng không ngờ năm nay ở học viện lại xuất hiện một yêu nghiệt như này...

Quân Huyền đứng trên võ đài hướng mắt về phía đệ tử nhập môn của Âm Hương môn rồi nói:

- Người tiếp theo...?

Thấy Quân Huyền có chút ngông cuồng như vậy nhiều người cực kỳ căm phẫn, độ bức tức lên đến đỉnh điểm. Hắn như này không phải đang cố ý nhục mạ tông môn sao? Điều mà ai ở tông môn cũng khó có thể chịu được.

- Số 25 Tâm Anh

Vừa được gọi tên, thiếu nữ này liền bước lên võ đài. Bước đi đều mang theo sự uyển chuyển nhẹ nhàng thu hút không ít ánh nhìn của các nam tử nơi đây.

- Tâm Anh xin được chỉ giáo...

Thanh âm nàng nói ra cực kỳ nhẹ nhàng êm dịu như muốn động lòng người ngay lập tức. Mà cũng phải nói gương mặt nàng cũng có phần cực kỳ xinh đẹp mỹ miều, nàng có đôi mắt như muốn hút hồn nam nhân khác vậy.

- Mị lực lớn thật. – Quân Huyền cảm thán lên một tiếng.

Tâm Anh không chờ Quân Huyền thì lễ hay đáp lại đã bắt đầu lấy vũ khí ra. Vũ khí của nàng là một cây đàn tranh được phủ màu hồng nhạt lên. Nhìn qua vũ khí của nàng có phần vô hại nhưng khi nàng đánh lên một tiếng đàn liền khiến bên trái Quân Huyền có một lực đạo chém qua.

- Nhanh quá! – Quân Huyền ngạc nhiên ra mặt.

Hắn có chút không ngờ nữ tử êm nhu này lại công kích nhanh và mạnh đến vậy. Nhưng Tâm Anh đối diện có chút nhần mặt.

- Tên này né thật nhanh.

Nàng có phần bức tức lên hơn trước, nàng đã có giấu sự phẫn nộ không để lộ ra. Thay cho sự phẫn nộ nàng thi triển mị lực của mình một cách mạnh mẽ, qua bước chân, cử chỉ, lời nói để Quân Huyền mất tập chung trong giây lát, nàng sẽ nhân cơ hội đó mà tấn công.

Huyền lực nàng tấn công tới Quân Huyền gần như đã chạm đích chỉ cách gương mặt hắn một chút nữa thì nàng nhìn rõ hắn lại né được. Hắn né một cách cực kỳ nhanh chóng và hoàn mỹ.

Kế hoạch nhất kích thất bại, Tâm Anh bắt đầu tấn công không ngừng. Mỗi tiếng nàng gảy đàn lên đều mang theo sự êm dịu, dễ nghe, dễ thấm vào tâm can nhưng ai trên diễn võ đài mới rõ sự thật. Nàng không chỉ gảy đàn đơn thuần mà mỗi tiếng gảy đàn đều là một chương lực tấn công tới. Chương lực của nàng như con dao sắc bén mỗi lần đánh tới liền như muốn cắt mọi thứ, đến cả không khí còn bị xé đôi.

Quân Huyền có chút tránh né không kịp đành phải thi triển ra Âm Tiên Thiên. Âm tiên thiên vừa được thi triển liền xuất hiện trên đầu tay của Quân Huyền như một thanh dao bao trùm tay hắn.

Keng...Keng...

Thanh âm vang lên khi âm tiên thiên đối đầu với chương lực của Tâm Anh. Hai bên đều là những thứ tấn công nguy hiểm và sắc bén va chạm vào nhau. Quân Huyền không hề có dấu hiệu tấn công lại, liên tục tiếp hồn lực cho âm tiên thiên để chống đỡ với chương lực của Tâm Anh.

Hắn biết cảnh giới của nàng không hẳn là quá cao, nếu độ hồn lực của hắn với huyền lực của nàng thì Quân Huyền sẽ chiếm lợi thế. Cũng vì vậy mà hắn kiên trì chống đỡ chờ cơ hội đánh trả. Mà phải nói thêm, hắn chống đỡ như này tiêu tốn cũng là ít hồn lực hơn nàng dùng huyền lực tấn công.

Nàng liên tục tấn công khắp bốn phương tám hướng để đánh trúng Quân Huyền nhưng đa số đều bị hắn né, nếu không né được thì cũng dùng âm tiên thiên chặn lại. Tấn công nhiều như vậy khiến nàng tiêu tốn huyền lực cực kì lớn nếu nàng cứ tiếp tục tấn công thì sẽ cạn huyền lực trước hắn.

Tâm Anh cũng nhận ra điều này, nàng không còn tấn công liên tục nữa. Thay vào đó nàng thi triển huyền kỹ với sức mạnh cực kỳ bá đạo như muốn đánh bại Quân Huyền ngay lập tức.

Huyền kỹ nàng thi triển cũng là thuộc thượng phẩm huyền cấp võ kỹ: Cửu Âm Phá Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Đấu Vương Chung

Huyền kỹ nàng thi triển cũng là thuộc thượng phẩm huyền cấp võ kỹ: Cửu Âm Phá Thiên.

Đúng như tên gọi, nàng đánh đàn ta chín âm thanh liên tục. Âm thanh được nàng đánh ra không vội tấn công Quân Huyền mà đứng im tại chỗ chờ lệnh. Đến khi nàng hoàn thiện cửu âm thì ánh mắt nàng cũng thay đổi, ánh mắt không hề có sự hút hồn gì nữa mà là ánh mắt của quyết đoán.

Nàng đánh nhẹ thanh âm cuối cùng, kèm theo môi hồng chỉ huy ra lệnh: “Đi!”

Chín đạo âm thanh hình dạng như lưỡi liềm với tốc độ mất thường không thể bắt kịp được, bắt đầu chém tung không khí xung quanh tiến tới tấn công Quân Huyền. Huyền lực đánh tới cũng là cực kỳ mạnh mẽ và bá đạo.

Àm...Àm!

Thanh âm liên tục vang ra khi chín đạo âm thanh đánh thẳng vào Quân Huyền. Một màn khói bụi bao phủ cả Quân Huyền khiến người khác không rõ cục diện bên trong, rốt cuộc là hắc có phải đã bị chín đạo này đánh bại rồi không?

Nơi các cao tăng ngồi, phó tông chủ Âm Hương môn nhìn tình thế như này bắt đầu cười nhan hiểm, nàng nghĩ thầm:

- Kết thúc rồi tên khoa trương.

Nàng định nói ra như xia xói học viện một phen nhưng không khí bao trùm toàn bộ quảng trường lần này nàng ngồi đều là sự im lặng. Nàng cũng có chút ngạc nhiên, rõ ràng theo nàng thấy với chín đạo huyền lực mạnh mẽ như vậy Quân Huyền không thể nào chống đỡ nổi nhưng tại sao tất cả mọi người ở đây đều nhìn vào đám bụi khói kia với ánh mắt khác?

Nàng nhìn xuống thử cũng có chút không khỏi sửng sốt với suy nghĩ ngay lập tức hiện: “Hắn vậy mà có bản lĩnh cỡ này sao?”

Diễn võ đài, trước đó một phút, Quân Huyền hắc nhìn chín đạo huyền lực lưỡi liềm chém tới trong lòng cũng có chút nao động hắc lên. Đối với nguy hiểm này hắc cảm nhận được huyết mạch đang sôi trào, một lòng chiến khí nổi lên.

- Vẫn là phải dùng tới nó sao...có chút sớm a.

Ngay khi chín đạo huyền lực chém tới, Quân Huyền miễn cưỡng than lên một tiếng. Đôi mắt hắc tỏa ra quang sắc như để nhìn thấu đường mà chín đạo huyền lực di chuyển, tay Quân Huyền di chuyển cực kỳ linh hoạt, mỗi lần di chuyển đều là không để cho người ta nhìn rõ. Hai bàn tay của Quân Huyền cực kỳ uyển chuyển như có chút đang múa.

Ngay sau đó, tám đạo huyền lực đều trực tiếp là vỡ vụn ra khi cách Quân Huyền một bàn tay. Còn đạo huyền lực cuối cùng, Quân Huyền hắc bắt trọn vẹn trong bàn tay.

- Đây là chiêu mạnh nhất của ngươi sao? – Quân Huyền lạnh lùng từ làn khói bụi bước ra. Trên tay hắc còn cầm đạo huyền lực cuối cùng, mãi đến khi bước ra mới trực tiếp bóp nát.

Chứng kiến điều này cả tông môn lẫn học viện đều khó nói lên lời. Tâm Anh đối diện còn như không tin vào mắt mình, chín đạo huyền lực của nàng này là tất cả huyền lực còn lại của nàng tạo thành, độ mạnh mẽ cũng cực kỳ khó tả.

Đến cả khi nàng đánh với Vương Chung, nàng đánh ra chín đạo thanh âm thì Vương Chung cũng vất vả đánh tan và tránh né chứ không hề dám dùng thân thể hay bàn tay bắt trọn như này. Nhưng tên kia lại khác, hắc bắt trọn vẹn đạo thanh âm của nàng vào trong lòng bàn tay...đây là đang muốn nói lên độ mạnh của thân thể sao? Hay là hắc hết sức ra tăng sức mạnh cho đôi bàn tay?

Vương Chung bên dưới cũng nhìn mà phát run, đối với hắc cảm nhận được chín đạo thanh âm kia còn mang theo huyền lực mạnh mẽ hơn khi đấu với hắc nhưng mà Quân Huyền vẫn có thể bắt trọn, điều mà hắc khó tưởng tượng nổi.

- Thú vị đây...! – Bên cạnh Vương Chung có thanh âm nữ tử nhỏ nhẹ vang lên, nàng toàn thân mặc áo bào che kín đến gương mặt cũng không lộ ra. Đôi mắt nàng từ đầu đến cuối đều tĩnh tâm nhắm lại, mãi đến lúc này mới mở ra xem thử và đánh giá.

Phía trên diễn võ đài, Quân Huyền từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Tâm Anh. Hắc bá đạo cực kỳ, dơ một bàn tay lên trước gương mặt xinh đẹp của nàng. Nhưng không phải dơ lên đánh tới mà là ngửa bàn tay ra, trên bàn tay có một hỏa long đang gào thét. Hắc nhìn nàng âm trầm nói:

- Tâm Anh đứng không? Chịu thua đi...

Tâm Anh nghe xong liền rõ lời nói này không phải hỏi ý nàng mà là đang cảnh báo nàng. Nếu nàng không đồng ý thì hỏa long kia sẽ là thứ đánh bại nàng ngay lập tức...gương mặt nàng đỏ ửng lên, môi hồng nhuận mấp mấp:

- Ta...chịu thua!

Quân Huyền hắc cười cười đồng ý. Hỏa long cũng liền thu liễm lại, nhẹ nhàng cầm đàn tranh của nàng lên đặt vào tay nàng. Tâm Anh hiểu ý, cầm đàn tranh mà thối lui xuống.

- Người tiếp theo...? – Lại là thanh âm quen thuộc của Quân Huyền vang lên khi nhìn vào đệ tử mới của tông môn.

Giám khảo cũng thở dài một cái, trường hợp ngạo nghễ gọi đối thủ như này giám khảo chưa phải chưa từng gặp qua, nhưng mà thường thì tên ngạo nghễ kiểu này sẽ chỉ là khẩu khí lớn bản lĩnh nhỏ. Tên này lại có chút khác biệt a. Hắc có bản lĩnh mà dựa vào bản lĩnh ấy mới làm cho khẩu khí lớn. Đang bốc thăm thể tre tiếp theo thì từ dưới chỗ các tân đệ tử có tiếng vang lên:

- Không cần bốc nữa, trận này để ta lên.

Thanh âm vừa vang lên liền thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò, chứng kiến bản lĩnh đánh bại người đứng thứ năm như vậy mà vẫn có người dám tự mò lên sao? Nhưng khi nhìn vào tất cả đáp án đều được giải đáp, người muốn lên sân đấu là Vương Chung. Hắc là hắc đã khôi phục được phần nào thực lực, cộng thêm này giờ ngửa mặt Quân Huyền nên muốn lên đấu.

Vương Chung vừa lên võ đài, đôi mắt cực kỳ phần nộ tỏa ra. Hắn thi lễ mọn một cái rồi không nói thêm lời nào trực tiếp xuất thủ. Đạp chân xuống dưới sàn đấu tạo một lực đẩy, Vương Chung bắn thẳng vào Quân Huyền, tốc độ như một con sói săn mồi. Năm ngón tay hắn tụ lại thành một quyền trực tiếp nhắm vào Quân Huyền mà đánh tới.

Nhìn lực đạo của quyền này đánh tới cũng khiến không ít người biến sắc, vì ai cũng cảm nhận được lực đạo của quyền này còn mạnh hơn lực đạo khi Vương Chung ra quyền với Tiêu Huyền.

- Hắc Đồng Bảo Thể toàn lực nhất kích. – Vương Chung niệm nhanh luyện thể công pháp của mình.

Khi vừa niệm xong công pháp, thân thể hắn bắt đầu biến đổi, toàn bộ thân thể đều chuyển thành một màu đen xỉn nhìn qua cực kỳ đáng sợ. Mà toàn bộ lực lượng mạnh nhất của bảo thể này đều là tụ tập trên quyền đang đánh tới Quân Huyền.

Sắc mặt Quân Huyền ngưng trọng lại, hắn không ngờ tới luyện thể công pháp lại bá đạo tới nhường này. Lực đạo của quyền kia đã vượt qua lực đạo của một bát cấp nhân huyền có thể mang tới được. Thân ảnh hắn nhẹ nhàng lùi lại phía sau vài bước, trên hai bàn tay cũng bắt đầu thi triển ra một hồn kỹ: Hòa Long Phần Thiên.

Rống!

Hỏa long vừa hiện liền gào thét ra, trên cánh tay Quân Huyền cũng bắt đầu xuất hiện một hỏa long quấn quanh. Quân Huyền nắm bàn tay lại, đầu của hỏa long tụ tập nhiều sức mạnh nhất cũng là xuất hiện trên đầu bàn tay hắn. Không chút chần chừ, hỏa long với hắc quyền của Vương Chung bắt đầu va chạm.

Oanh!

Hai bên đối đầu cực gay gắt, một bên hỏa long hồn lực kinh người đối đầu với một bên cự quyền sức mạnh to lớn hoàn toàn không phân thắng bại.

- Hồn lực của hắn lại mạnh mẽ đến độ này? Thật sự là nhân hồn sư cửu cấp? – gương mặt luôn bình thản của tông chủ âm hương môn nay lại ánh lên sự lo ngại khi chứng kiến Quân Huyền ra tay.

- Vương Chung... mau đánh chết hắn? – Ngồi dưới tông chủ, phó tông chủ âm hương môn cũng bắt giác đứng dậy từ bao giờ. Nhìn một màn này nổi lo trong lòng càng lúc càng hiện rõ, sự xuất hiện của Quân Huyền đang là chứng ngại lớn phá hỏng kế hoạch của tông môn lần này.

Vân Lam gương mặt cũng là lo lắng cực độ, nói về hồn lực của hắn thì nàng biết hắn cư nhiên mạnh mẽ. Nhưng nếu thân thể hắn thì có phần sẽ yếu hơn Vương Chung rất nhiều, dù có hồn lực của hỏa long phụ thể nhưng có chút miễn cưỡng khi đối đầu.

Bên dưới diễn võ đài, xung đột vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Phần thắng thế có phần nghiêng về Vương Chung. Hắc đồng bảo thể chưa hề có một dấu hiệu tổn hại nào nhưng đầu bàn tay Quân Huyền bắt đầu xuất hiện vết thương, vài giọt máu đã chảy ra.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên ở đây là khi máu của Quân Huyền vừa chảy ra, tiếp xúc với hỏa long liền khiến nhiệt hỏa tăng một cách mạnh mẽ như muốn đốt cháy toàn bộ mọi thứ. Hỏa long sức mạnh như được tiếp thêm gào thét bắt đầu đối đầu với hắc quyền và chiếm ưu thế hơn.

- Nóng... - Vương Chung bên kia gương mặt biến sắc. Hắn cảm nhận được độ nóng từ hỏa long của Quân Huyền đem lại.

Nếu ở trong tông môn, đối đầu với người sử dụng hỏa hệ công pháp Vương Chung dùng hắc đồng bảo thể thì một chút nóng cũng không cảm thấy nhưng bây giờ lại khác. Hắn cảm nhận được hỏa long cực kỳ xung mãnh như muốn đốt cả cánh tay hắn, đốt trụ bảo thể của hắn.

Vương Chung vừa có ý định lùi lại thì Quân Huyền đột nhiên xuất thủ. Quân Huyền hắn tung ra một cú đá, một chân lực lượng mang theo hồn lực cực kỳ mạnh bạo nhắm thẳng lồng ngực Vương Chung mà đánh tới.

- Cút đi!

Kèm theo lực chân đánh tới là một thanh âm trầm xuống, lực đạo cũng ào ạt đánh thẳng vào Vương Chung. Hắn có hắc đồng bảo thể, huyền lực cũng đã khai triển ra để phòng thủ nhưng dưới lực đạo cú đá của Quân Huyền vẫn là hoàn toàn vô lực chống lại.

Thế là, thân thể hắn chật vật bay ra khỏi diễn võ đài, trùng điệp té ngã trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi liền bất tỉnh. Hắc đồng bảo thể cũng theo đó mà giải trừ, huyền lực mạnh mẽ cũng tán đi.

Xung quanh diễn võ đài một màn không khí im lặng bao trùm, màn xuất thủ này cũng là diễn biến quá nhanh đi. Chỉ có hai chiêu Quân Huyền liền kích bại một tên cực kỳ hung mãnh như Vương Chung. Mà nếu đánh bại bình thường thì không nói nhưng đây là đánh cho ngất ra đó, không hề có sự phản kháng nào lại.

Còn chưa dừng lại ở đó, Vương Chung sau khi được chuẩn đoán gãy xương ngực liền khiến bầu không khí nặng trĩu hơn nữa. Đánh một luyện thể giả gãy xương ngực, vậy cuộc ban này rốt cuộc chưa lực đạo đáng sợ đến nhường nào?

Đây là đang cảnh báo cho những ai có ý định động vào tỷ tỷ của hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Chiến địa huyền

Bên đệ tử âm hương môn sĩ khí cực kỳ giảm sút, đến cả người toàn thân mang khí chất thần bí kia cũng có chút run run biểu lộ ra ngoài. Người thần bí này sau khi thấy Vương Chung thất bại liền lập tức đứng dậy, hướng đến võ đài mà đi tới.

Giám khảo lần nữa phản ứng cực nhanh hướng tới thân ảnh đang hiển ngang bước lên võ đài nói:

- Đây đệ tử kia chưa được gọi sao đã bước lên võ đài.

Nhìn đệ tử này đi từ nơi đệ tử tham gia chi chiến mới được ở đó nên giám khảo liền phân biệt được thân phận. Biết hắc y thần bí này là người có trong thẻ tre nhưng mà tự ý đi lên như vậy có chút phạm luật.

Hắc y nhân từ đầu đến cuối thần thần bí bí sau khi được nhắc nhở liền vội bỏ y phục màu đen bên ngoài ra. Để lộ ra thân hình của một thiếu nữ cực kỳ chuẩn, ba vòng thì vòng nào ra vòng đó. Dung mạo nàng cũng không hề kém phần xinh đẹp. Nàng vừa lộ ra nhan sắc mỹ miều liền khiến các nam tử xung quanh bắt đầu chú ý hơn. Ai cũng nhìn nàng với ánh mắt không rời chút nào.

Bình thường khi nàng ở trong tông môn tu luyện hay chiến đấu đều là mặc một bộ hắc y lên mình không bao giờ lộ ra rõ như vậy. Đến giới tính thật của nàng cũng là một bí ẩn nhiều người không biết, chỉ biết rằng hắc y nhân đó có tu vi cực kỳ cao. Thực lực cũng là bất phàm.

Đôi môi nàng mông có phần như cánh hoa anh đào bắt đầu đáp lại vị giám khảo:

- Vương Chung xếp thứ hai tân đệ tử tông môn đã bại, chỉ bằng để người đứng đầu tân đệ tử là ta nên đấu một trận quyết định thắng thua, không cần phải gọi thêm ai nữa. Cuộc chiến cũng đến lúc kết thúc rồi!

Thanh âm nàng nói ra đều cực kỳ nhỏ nhẹ nhưng đều mang theo vẻ bá khí đến khó lường.

- Người thật sự là tân đệ tử đứng đầu sao? – Giám khảo nghi hoặc hỏi lại.

- Đúng vậy, nàng ấy là tân đệ tử đứng đầu. – Thanh âm này không phải là từ nữ tử thần bí kia, mà phát ra từ nơi các cao tầng ngồi. Chính xác hơn là từ phó tông chủ Âm Hương môn.

Nghe được sự đồng ý từ các cao tầng thì giám khảo mới ra hiệu cho nàng bước lên diễn võ đài. Nàng lên diễn võ đài đứng đối diện Quân Huyền như một màn long tranh hổ đấu. Áp lực từ nội thể nàng bộc phát ra cũng không hề thua kém Quân Huyền, thậm chí còn có phần hơn nữa.

- Trần Quân Huyền đứng không? Người có cần nghỉ ngơi sau khi đã đấu vài trận không?

Nàng ngôn ngữ cũng như Quân Huyền lúc mới lên diễn võ đài, đều tràn đầy bá khí. Nhưng đáng tiếc, Quân Huyền hẳn không phải Vương Chung kia. Hắn nhoen miệng cười âm trầm đáp:

- Ta cảm thấy không cần nghỉ ngơi đâu, lực lượng của ta còn đủ kích bại thêm người nữa.

- Thật ngông cuồng! Thủy Quỳnh! Là tên của người sẽ đánh bại người ngay bây giờ. – Nữ tử xinh đẹp kia chủ động xưng tên trước nam tử khác khiến không ít người ghen ghét, ngưỡng mộ Quân Huyền.

- Chiến đấu bắt đầu! – Ngay khi cả hai chiến ý nổi lên đỉnh điểm cũng là lúc giám khảo ra hiệu.

Ngay khi nhận được tín hiệu, Thủy Quỳnh không chút chần chừ nào bắt đầu bộc lộ ra cảnh giới của mình.

Nàng là một Địa Huyền Cảnh. Cảnh giới bắt đầu phô trương cái địa ra bắt đầu mang uy áp đến nhiều người.

- Quả nhiên ta đoán trúng rồi, đánh bại được bát tằng nhân huyền cộng luyện thể chỉ có thể là địa huyền.

Quân Huyền nảy lên suy nghĩ trong chốc lát xong liền nghiêm túc lại, hẳn cũng liền bộc lộ ra cảnh giới để chống lại uy áp này. Nhân hồn sư cửu cấp bắt đầu bộc lộ ra mạnh mẽ, sức ép Thủy Quỳnh như bắt đầu đấu đá với sức ép Quân Huyền vừa bộc phát. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là hai sức ép này gần như bằng nhau mặc dù cảnh giới khác một trời một vực.

Nàng nghi hoặc một phen liền dơ tay lên thi triển huyền kỹ: “Đại Sơn Chương.”

Chương lựa vừa thi triển liền xuất hiện trên không trung một ngọn núi cực lớn nhưng cũng chỉ là hư ảo mà ra. Toàn ngọn núi đầy không phải đất, đá thật mà là từ huyền lực của Thủy Quỳnh tạo thành. Ngọn núi liền từ trên đỉnh đầu Quân Huyền dần hạ xuống như muốn đè bẹp hắn ngay lập tức.

Quân Huyền đối diện với chương lực này không chút bất cẩn vội vã nào, hắn bắt đầu thi triển ra Hòa Long Phần Thiên. Hòa long gào thét ra theo tay

Quần Huyền hướng lên đại sơn, xông thẳng tới đại sơn hư ảo kia.

Àm!

Hỏa long và đại sơn xảy ra xung đột cực kỳ mạnh mẽ, khí thế bắt đầu lan tỏa ra toàn bộ quảng trường học viện. Hỏa long này có phần mạnh mẽ hơn đại sơn hư ảo rất nhiều, lao thẳng vào đại sơn sau vài giây đã trực tiếp phá hủy đại sơn. Tiếp đến hỏa long còn lao tới tấn công Thủy Quỳnh.

Thủy Quỳnh nhìn qua cũng có chút ngạc nhiên. Nàng vốn là địa huyền cảnh đứng trước một nhân huyền đáng ra phải chiếm được thượng phong nhưng mà bây giờ nàng còn bị phản kích ngược lại, đúng là có chút không ngờ.

Không hề có chút hoảng loạn nào, Thủy Quỳnh dơ bàn tay lên không trung hướng tới hỏa long thi triển hồn kỹ: “Thủy Ngục”. Thủy Ngục vừa thi triển liền xuất hiện giữa thiên địa một lồng toàn bộ đều được làm bằng nước, lồng này nhốt trọn hỏa long. Thủy Quỳnh đôi tay nàng vỗ lại vào nhau, với hành động này của nàng Thủy Ngục trên không trung cũng tạo ra sức ép cực kỳ khủng khiếp.

Thủy ngục chèn ép hỏa long đến mức hỏa long tan biến toàn bộ, hỏa long tan biến ra cũng là lúc Thủy Ngục tan ra nước từ thủy ngục bắt đầu hướng vào Thủy Quỳnh mà rơi xuống.

Thủy Quỳnh không hề có dấu hiệu dừng công kích, nàng chỉ thay thẳng đến Quân Huyền, miệng điều khiển nhỏ: “Thủy Tiến.”

Nước trên không trung đang rơi xuống nghe nàng điều khiển điều hóa từ giọt nước sang một vật nhọn hoắt như mũi tên, nhanh như thiểm điện hướng tới Quân Huyền mà tấn công.

- Địa huyền cảnh quả nhiên bá đạo... tùy tiện dơ tay lên cũng tạo được thế tấn công đến ta mà chưa dùng tới võ kỹ gì cả.

Quần Huyền thầm cảm thán một cái rồi bắt đầu nghiêm túc hơn lúc nào, thủy tiễn của Thủy Quỳnh đang đánh tới số lượng cũng là đạt tới gần trăm. Với số lượng như vậy đúng là nguy cơ chí mạng với một nhân huyền bình thường nhưng Quân Huyền hẳn là nhân huyền bình thường sao?

Hắn lần nữa thi triển một võ kỹ cực kỳ hoa mỹ, đôi tay Quân Huyền lần nữa trở lên trắng ngọc, có phần trong suốt. Chưa dùng lại ờ đó, hắn thi triển thêm Hỏa Long Phần Thiên. Hỏa long lần này được thi triển không phải tấn công tới Thủy Quỳnh đối diện mà là theo bàn tay Quân Huyền để phá thủy tiễn.

Hàng trăm thủy tiễn bắt đầu ồ ạt phóng tới không chút thương tình nào cả, đôi tay Quân Huyền lần nữa như múa bắt đầu bắt toàn bộ thủy tiễn lại và dùng nhiệt hỏa khiến thủy tiễn bốc hơi cực nhanh. Thủy tiễn nào vượt qua được đôi tay Quân Huyền thì cũng ngay lập tức bốc hơi bởi độ nóng của hỏa long.

- Địa huyền cảnh cũng chỉ có vậy... đâu có gì ghê gớm.

Quần Huyền nhoen miệng cười, tay hắn nắm chặt bốn thủy tiễn cuối cùng đốt cháy trước mặt Thủy Quỳnh.

- Có chút bản lĩnh như vậy, thần nào dám cuồng ngôn.

Thủy Quỳnh lạnh lùng đáp lại. Đôi mắt nàng có phần hờ hững nhưng sau vẻ hờ hững đó là một chướng cực kỳ nguy hiểm. Cả bầu không khí xung quanh như có phần rung chuyển lên gây lên chấn động cực kỳ lớn mạnh.

- Trần Quân Huyền! Ngươi có bản lĩnh thì tiếp thử chiêu này đi!

Khi nàng dứt lời cũng là đồng thời đã thi triển xong một: Địa cấp võ kỹ: Tử Cực Âm.

Địa cấp võ kỹ này chỉ là một địa cấp hạ phẩm nhưng đủ để biến đổi thương khung. Một địa cấp võ kỹ được một địa huyền cảnh tung ra không phải thứ nhân huyền cửu cấp có thể đỡ được, cho dù là cả đỉnh phong thập tầng cũng không thể.

Hóa ra, nàng chỉ dùng thủy tiễn để câu thời gian tung ra sát chiêu khủng bố như vậy... tính toán cũng thật là thâm sâu. Đến Vương Chung có khả năng thắng nàng nhưng cũng bị tính toán của nàng khiến rơi vào thảm cảnh chống đỡ và thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Kiểm hồn

Trên không trung, huyền lực bắt đầu được tụ tập một cách cực kỳ mạnh mẽ chấn động hư không. Những học viên không thể chịu được áp lực lớn mạnh cũng đều là ngã rạp xuống đất. Giữa nơi huyền lực đang tụ tập ấy có một vài tia tử sắc bắt đầu tỏa ra. Ánh tử sắc lan tỏa ra toàn bộ quảng trường, điều cực kỳ đáng chú ý là những tia tử sắc ấy bao trùm một ấn chương.

Ấn chương cực kỳ lớn mạnh như một ngọn núi xuất hiện trên diễn võ đài, nhìn qua cũng đủ khiến người khác run sợ. Áp lực từ chương ấn tạo xuống

cũng là cực kỳ mạnh mẽ.

- Nhìn qua là một mỹ nhân nhưng lại có sự tính toán sâu như vậy...quả nhiên gái càng xinh thì càng độc!

Quân Huyền sắc mặt cực kỳ đại biến nhưng vẫn không thể dừng cảm thán.

Thủy Quỳnh cười vang lên ha ha rồi bắt đầu thể hiện ra biểu cảm cực kỳ khinh thường hướng tới Quân Huyền và đáp lại:

- Người cũng phải biết sắc đẹp là một phần sức mạnh của con gái. Người cũng giống với nam tử khác, đều sẽ quý xuồng dưới sắc đẹp của ta mà thôi.

Quân Huyền cười nham như cười nhạo lại nàng, hần tự tin đáp: “Với sắc đẹp như người cũng xứng ta quý? Ta muốn để cho người biết một điều, dù người có tính toán ra sao...nhưng trước thực lực tuyệt đối thì chỉ là vô nghĩa!”

Thủy Quỳnh phẫn nộ lên cực điểm, nàng có phần căm phẫn một tên nam tử đến đường này rồi còn cuồng ngôn: “Vậy thì đến đi!”

Dứt lời, nàng điều khiển tử ấn đang rung chuyển thiên địa ấy trùng điệp đánh thẳng xuống Quân Huyền. Tử ấn vừa đánh xuống vừa phát ra một lực lượng uy áp đến đáng sợ, khó ai cảnh giới nhân huyền hoặc mới đột phá địa huyền đứng dưới tử ấn này có thể giữ vững chân được, sợ là đều đã quý hoặc ngã xuống cả.

- Tên cuồng ngôn, lần này kết thúc thật rồi! – Phó tông chủ âm hương môn tự tin với suy nghĩ này. Dù sao Thủy Quỳnh cũng là đệ tử của nàng những sát chiêu này đều là nàng chỉ dẫn và bày ra nên khó ai thoát được.

Đặc biệt Thủy Quỳnh còn có phần âm hiểm tính toán hơn nàng cực kỳ nhiều, điều mà khiến nàng ưa thích không ngừng. Cũng vì vậy mà nàng hết lực bồi dưỡng cho Thủy Quỳnh. Đến địa cấp võ kỹ nàng cũng không tiếc mà đưa cho Thủy Quỳnh đủ để thấy sự đầu tư mạnh mẽ.

Đối diện với phần đang tự tin cười của phó tông chủ âm hương môn thì Vân Lam sắc mặt lo lắng dần hiện ra. Nàng dù đã đưa Quân Huyền không ít hồn kỹ nhưng đều là huyền cấp a, nếu mà nàng đưa hần một địa cấp hồn kỹ thì bây giờ nàng cũng đã không phải lo lắng đến nhường này.

Tay Vân Lam nắm chặt lại, nàng quan sát không rời tử ấn chút nào. Chỉ cần phát hiện Quân Huyền có nguy hiểm đến tính mạng chút nào, hần là nàng sẽ không tiếc phạm luật xông vào cứu hần ra, nàng chắc chắn sẽ làm như vậy.

Các học viên có người đã không chịu được áp lực mà ngã xuống, có người vẫn đứng oai phong nhưng đều có chung một suy nghĩ ủng hộ tân sinh trên kia để hần vượt qua ấn lực này và mang tới chiến thắng. Đối với họ, Quân Huyền bây giờ đang là hi vọng duy nhất để có thể giành lại vinh quang đã mất bao lâu nay cho học viện, nếu hần còn không thể thì sau này liệu còn ai đây?

Tông môn thì càng lúc càng lớn mạnh, năm trước tân đệ tử đứng đầu cũng chỉ là bát cấp nhân huyền mà thôi nhưng năm nay đã lên địa huyền cảnh đủ để cho thấy tốc độ phát triển cực kỳ khủng khiếp. Với tốc độ phát triển nhanh như vậy học viện thật sự khó bì kịp.

- Quân Huyền...đừng có bị thương đấy! – Tiểu Ly muốn lên giúp sức nhưng thương thế chưa khỏi hần đành đứng cùng Thanh Thúy nhìn lên võ đài mà cầu mong.

Đối với cường lực mạnh mẽ như này đủ để đem cho người ta sự vô vọng nhưng với nhiều người trong học viện thì không. Đối với người trong hồn hệ thì càng không, họ luôn nghĩ còn Quân Huyền hần là còn một tia hi vọng! Dù sao, hần cũng là người đem đến hi vọng và sự báo hiệu niết bàn cho hồn hệ mà!

Kim Phụng, Ngọc Lan cũng nhìn hần với ánh mắt tràn trề hi vọng, hần đã bao lần đem đến hi vọng cho hai nàng nên hai nàng đều tin...hần lần nữa có thể mang đến hi vọng, không...trong trường hợp này phải là kỳ tích mới đúng!

Quân Huyền hần trên võ đài cũng là cố gắng chống cự áp lực ấn chương tạo ra. Hít một hơi thở sâu vào, Quân Huyền chỉ dùng vẹn vẹn thời gian trong một giây đồng hồ. Hần dùng một giây bước vào minh tường, dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi cực độ như vậy nhưng thành quả cũng cực kỳ to lớn.

Bàn tay phải Quân Huyền bắt đầu nắm chặt lại để lại hai ngón tay chỉ thẳng ra đó là ngón trỏ và ngón giữa. Hai ngón tay theo độ minh tường của Quân Huyền bắt đầu xuất hiện ra hồn lực, hồn lực tụ tập ở hai đầu ngón tay càng lúc càng khủng khiếp.

Hồn lực này vừa hiện được Quân Huyền mài rửa một lần bắt đầu dần hiện ra một vật cực kỳ sắc bén. Độ dài cũng như một thanh kiếm nhưng không phải là kiếm bằng lam sắt thép, hoặc vật trân quý hơn. Kiếm này theo tên gọi chính xác là Kiếm Hồn!

Toàn bộ quảng trường xung quanh bắt đầu có những tiếng ầm vang lên. Không khí như muốn sôi sục lên.

- Kia là...kiếm hồn?

- Hần chỉ mới vào học viện, tu luyện chưa đến một năm mà đã luyện ra được kiếm hồn rồi?

- Thiên tư của hần rốt cuộc khủng bố như nào?

Sự xuất hiện của Kiếm Hồn mang đến đã kích cực kỳ lớn không chỉ với học viên dưới quảng trường mà đến các cao tầng học viện và tông môn phía trên cũng có chút đứng ngồi không yên.

- Vân Lam có một đồ đệ thật giỏi nha. – Lục Ngôn nhìn chăm chăm vào Quân Huyền sau đó bắt đầu tấm tắc khen ngợi Vân Lam phía sau.

Vân Lam gương mặt có phản ngược ngừng nói:

- Nói ra thì ngại nhưng hấn không chịu bái ta làm sư phụ.

Đến lúc này cả bên phía tông môn cao tầng cũng khó tiếp nhận sự thật này. Một nhân huyền cảnh còn con mà lại không chịu bái một cường giả huyền hư làm sư phụ? Rốt cuộc là ý của hấn ra sao?

- Quân Huyền nó có nói lí do không? – Lục Ngôn vẫn nét mặt âm trầm, thanh âm cực kỳ bình tĩnh hỏi lại.

- Quân Huyền bảo...hấn đã có sư phụ rồi vì vậy không bái thêm sư phụ nữa.

Vân Lam vừa nói ra lí do liền khiến Lục Ngôn sắc mặt đại biến, không giữ được vẻ bình tĩnh như trước nữa.

Có một sư phụ khác thì không phải điều đáng chú ý nhưng mà vị sư phụ thần bí của Quân Huyền lai lịch, cảnh giới ra sao? Mà có thể khiến hấn bỏ qua việc bái một huyền hư kỳ làm sư phụ. Hay là sư phụ hấn đã vượt qua huyền hư rồi?

Lúc này, Lục Ngôn còn nhiều nghi vấn trong lòng hơn. Lục Ngôn đã từng gặp qua mẫu thân của Quân Huyền, nàng ở đế quốc này hay bên ngoài đại lục rộng lớn kia cũng là một đẳng tối cao vô thượng không ai dám động vào.

- Chẳng lẽ, Quân Huyền hấn đã bái mẹ mình làm sư phụ sao? – Lục Ngôn tự hỏi trong lòng nhưng đột nhiên hấn còn nảy ra ý nghĩ cực kỳ khủng khiếp hơn: “Có thể là Quân Huyền đã theo mẹ mình đi gặp một thánh nữ khác rồi bái làm sư phụ!”

Nếu sự thật như vậy, e rằng trên đại lục này còn ai dám động vào hấn đây? Song thánh chống lực...thế lực cực kỳ khủng bố, hùng mạnh. Nhắc đến đã đủ dọa người rồi a.

Bên dưới diễn võ đài, trận chiến càng lúc càng gay cấn hơn. Quân Huyền sau khi ngưng tụ ra kiếm hồn đã không chút chần chừ nào mà lao thẳng lên từ ẩn. Hấn đập mạnh chân xuống dưới sàn đấu khiến sàn đấu chỗ đó nứt đôi ra, theo lực đạo tạo ra Quân Huyền lao thẳng tới từ ẩn.

Vừa bay tới, hấn vừa niệm thêm cả hỏa long phân thiên. Hỏa long gào thét trong giây lát đã quán quanh kiếm hồn. Hồn lực từ kiếm hồn vốn đã hung hãn bá đạo nay được hỏa long bổ sung thì cực kỳ khủng bố hơn.

Hỏa long phân thiên tầng thứ hai này phải đạt điều kiện có thể luyện ra kiếm bằng hồn lực hoặc sử dụng thanh kiếm bình thường nhưng phải kết hợp được với hỏa long một mức độ hoàn mỹ mới mở được.

Tầng thứ hai vừa mở liền biến khí thế của hỏa long kiếm không hề thua kém khí thế từ ẩn phát ra.

- Hỏa Long Phá Thiên!

Quân Huyền hấn niệm xong hoàn toàn, phát huy được sức mạnh độ cao nhất của hỏa long phân thiên là hỏa long phá thiên. Hấn vùng hỏa long kiếm lên chém thẳng với từ ẩn. Hồn lực từ đường kiếm phát ra cực kỳ bá đạo, không gian xung quanh của từ ẩn và hỏa long kiếm như có chút méo mó lại vì không chịu được áp lực.

Ầm!

Thanh âm vang ra khi đường kiếm hùng hấn chém tới từ ẩn. Khi đường kiếm chém tới cũng đồng thời là lúc từ ẩn đạt tới sức mạnh cực đại. Hai luồng sức mạnh bá đạo trùng điệp đánh thẳng tới nhau tạo ra dư chấn lan ra xung quanh khiến học viên hay đệ tử đều đa số nghiêng người lùi lại mấy bước chân.

- Kết quả ra sao rồi?

Một học viên tò mò hỏi kết quả trên diễn võ đài.

- Ta cũng không rõ, khói bụi trên đó che hết rồi.

Đa số ánh mắt ở đây tò mò về kết quả trận chiến xảy ra nhưng bị làn khói bụi che đi khiến ít người quan sát được bên trong. Chỉ có những cao tầng học viện hay cao tầng tông môn vẫn giữ bầu không khí im lặng mà quan sát. Các cao tầng học viện, tông môn đúng là có thể nhìn xuyên qua làn khói dễ dàng nhưng xung kích hai sức mạnh kia tạo ra khiến họ cũng chưa hề nhìn rõ được thắng thua bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Thắng bại rõ ràng

Thủy Quỳnh đang thi triển tử ấn có phần nhần mặt lại. Nàng cảm giác được sức mạnh của tử ấn như đang dần biến mất, hay nói đúng hơn là bị một sức mạnh khác đánh tan. Nhưng sao có thể thế được, nàng là một địa huyền... sao có thể để nhân huyền đè đầu cưỡi cổ được chứ?

Thủy Quỳnh cắn chặt môi hồng lại, nàng vận huyền lực cuối cùng trong nội thể ra để tiếp sức mạnh cho tử ấn. Huyền lực vừa thoát ra liền khiến khoe niêng Thủy Quỳnh chảy máu, nàng vì quá hao tổn huyền lực khiến nội thương cũ phát tác. Thân thể có phần không thể giữ vững, lão đạo mấy bước về sau mới cố định được.

Quân Huyền đang phía trên không trung nhìn xuống cũng thở dài một hơi. Hắn biết Thủy Quỳnh rất mạnh, nếu thi triển võ kỹ huyền cấp bình thường để đấu với hắn thì hắn sợ phải bộc lộ huyền lực mới thắng được. Nhưng nàng lại vì thắng nhanh mà miễn cưỡng thi triển một võ kỹ địa cấp như vậy khiến huyền lực không đủ nội thương tái phát. Chung quy cũng là do mưu kế của nàng hại nàng mà ra.

- Một kiếm không phá tan được tử ấn... vậy ta phải chém đến lúc nào tử ấn vỡ ra mới được. – Quân Huyền quay lại, nhìn tử ấn cách mình ba mét mà nói.

Tử ấn này đang là hi vọng của Thủy Quỳnh, nếu Quân Huyền chém tan cũng là khiến hi vọng nàng tan biến, nhưng Quân Huyền hẳn vẫn nhần tâm làm vậy. Vì nếu tử ấn càng giữ lâu Thủy Quỳnh càng nguy hiểm tính mạng hơn, hắn phá tan tử ấn này... Thủy Quỳnh còn phải cảm ơn hắn một tiếng mới đúng.

Quân Huyền nghĩ băng khuâng xong liền nghiêm túc lại. Hắn lần nữa bộc phát hồn lực từ nội thể ra, kèm theo hồn lực là hỏa xà cũng cháy bùng lên rực rỡ. Hỏa long kiếm lần nữa phát sáng chói rọi.

Giữ hỏa long kiếm trên tay Quân Huyền liên tục chém ra các đường kiếm cực kỳ mạnh mẽ, đường kiếm đi đến đâu liền chém đôi không khí đến đó. Đường kiếm tiếp tục nhằm vào tử ấn đang đánh xuống mà chém tới.

Ầm... ầm... ầm

Liên tục là những thanh âm vang ra khi đường kiếm đánh vào tử ấn.

- Vỡ cho ta! – Quân Huyền nói lớn lên một tiếng rồi sử dụng “Hư Không Bộ” đâm đập lên hư không một bước chân. Tiếp theo cả người Quân Huyền nhờ lực đạo ấy bắn thẳng vào tử ấn không bỏ kia.

Quân Huyền ánh mắt kiên định, quyết đoán, hắn chém ra một kiếm hồn cuối cùng. Kiếm hồn này cực kỳ bá đạo, mạnh mẽ mang theo phần hung mãnh chém thẳng vào tử ấn.

Tử ấn vốn đã bị suy yếu đến cực độ nay gặp một kiếm hung hãn như này liền trực tiếp vỡ nát ra. Huyền lực của Thủy Quỳnh cũng theo đó mà tản ra xung quanh.

- Không... không... thế... nào! – Thủy Quỳnh sắc mặt cực kỳ âm đạm, nàng đang vực kỳ vô lực nhưng vẫn cố giữ đứng vững lắm lắm, lấp ba lấp bắp nói.

Điều vừa xảy ra khiến nàng khó có thể tiếp nhận được. Nàng là địa huyền cảnh về mặt nào so với nhân huyền cũng là chiếm ưu thế. Nhưng bây giờ, nàng lại không thể chiếm chút ưu thế nào từ một nhân huyền cứu cấp?

Khỏi bụi trên diễn võ đài cũng dần tan hết, đông đảo ánh mắt tại quảng trường đều nhìn rõ kết quả trận chiến. Khó ai có thể giữ nổi bình tĩnh lúc này được, chưa nói đến việc Quân Huyền có thể đánh bại địa huyền. Sự thật trước mặt họ nhìn thấy là học viện đã thắng!

- Cái này... sao có thể chứ? Hắn bá đạo tới mức này sao?

- Nhân huyền đánh bại địa huyền...? Thật khủng bố!

Nhiều thanh âm cảm thán bắt đầu vang ra cả bên tông môn lẫn học viện. Bên phía tông môn dù không muốn chấp nhận sự thật này nhưng ai cũng rõ ràng một điều: Quân Huyền hẳn có thực lực mạnh mẽ! Nếu để hắn phát triển thêm thì càng là mối nguy hại với tông môn. Các trận chiến tiếp theo nếu có sự xuất hiện của hắn thì khó ai nắm chắc được kết quả.

- Thi ra đây là sự bá đạo kịch điểm của con trai ngài ấy... - Lục Ngôn nhìn thân ảnh nam tử trẻ tuổi đang đứng trên cao kia mà cảm thán. Lấy nhân huyền đánh bại địa huyền... khả năng chiến đấu mạnh mẽ đến nhường nào cơ chứ?

- Chỉ sau một huyền cảnh, một huyền dương tri mà tiểu tử này có thể mạnh mẽ như vậy cũng sẽ không mất bao lâu nữa để hắn kịp ta. Không, hắn vượt ta. – Vân Lam trong lòng rung động cực điểm. Sau trận chiến này, nàng càng muốn một lực bồi dưỡng Quân Huyền hơn.

Tông chủ âm hương môn bên cạnh nhìn Quân Huyền với ánh mắt cực kỳ rợn tóc gáy. Gương mặt của tông chủ cũng không giữ được sự bình tĩnh nữa. Đối với tông môn, một tân sinh đại chiến phần thưởng có thể không đáng nhắc đến nhưng mà tông chủ âm hương môn là lo tương lai của Quân Huyền hơn.

Dưới diễn võ đài, Thủy Quỳnh cũng không giữ nổi thân thể mà trực tiếp ngồi xuống đó. Nàng thở dốc vài hơi, gương mặt cực kỳ âm đạm, ánh mắt nàng nhìn Quân Huyền đang đứng giữa thiên địa kia, gấp gấp hỏi:

- Sao ngươi có thể mạnh mẽ như vậy được?

Quân Huyền hẳn lúc này phát hiện mình không thể trụ nổi trên không trung quá lâu nên liền lấy tư thế cực kỳ hiền ngang bước chân nhẹ nhàng đi xuống diễn võ đài, hẳn vẫn giữ nụ cười trên môi nhìn Thủy Quỳnh thần nhiên đáp:

- Là do ngươi quá yếu thôi, cố gắng tấn cấp để căn cơ không vững.

Nói đến đây, Quân Huyền cũng cười khổ trong lòng. Hắn không biết nên cảm ơn hay nói thế nào với Vân Lam nữa. Nếu không phải nàng ép hắn chăm chỉ luyện đan trong một tuần sợ rằng hắn cũng đã ham hố tấn cấp rồi.

Một tuần luyện đan với Linh Mộng dù có đau khổ nhưng thu hoạch cũng cực kỳ lớn. Hồn lực của Quân Huyền sử dụng luyện đan có phần tăng nhỏ về cảnh giới nhưng lại mang đến cho hắn sự nồng đậm, mạnh mẽ của hồn lực trong nội thể đến khó lường. Mà cũng nhờ luyện đan thì hỏa xà của Quân Huyền mới bá đạo hơn rất nhiều.

Thành quả lớn nhất là hắn dùng một tuần đó để bắt đầu luyện hóa ra được kiếm hồn. Quân Huyền hẳn cũng thử sử dụng phương pháp hắn tự tạo ra ám tiên thiên của mình nhưng kiếm hồn lại phải mài rửa hơn rất nhiều.

Mài rửa ở đây muốn nói tới là Quân Huyền hẳn tích tụ hồn lực tại một vòng xoáy nhưng không chỉ đơn giản là tích tụ, hắn còn không ngừng ngừng luyện để khi vòng xoáy tiêu tan có thể tạo ra một tia kiếm khí.

Nghe qua thì dễ nhưng làm mới khó, phải luôn nắm bắt được vòng xoáy nếu không một khi vòng xoáy tạo lực lượng quá độ sẽ là tổn hại đến nội thể bên trong, cực kỳ nguy hiểm.

Mãi đến cho tới ngày thứ tư khổ luyện kiếm hồn, Quân Huyền hẳn mới nắm bắt được sự mài rửa hồn lực mà luyện được ra kiếm khí. Kiếm khí vừa hiện liền được hắn bổ sung hồn lực mạnh mẽ mới tạo ra kiếm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Ta còn là một luyện đan sư

Trở lại với hiện tại, Thủy Quỳnh sau khi nghe được câu Quân Huyền nói lại không có cảm giác bị khinh thường gì cả. Nàng như vừa được hắn giúp nâng đỡ ra một điều mới. Quả thật ở trong tông môn rất nhiều tài nguyên được nàng sử dụng để nhanh chóng thăng cấp chứ không hề nghĩ đến căn cơ sẽ ra sao. Thăng cấp quá nhanh sẽ ảnh hưởng như nào?

Đến bây giờ, khi nghe Quân Huyền nói và đấu với hắn nàng hoàn toàn hiểu. Dù nàng cố gắng thăng cấp nhanh nhưng căn cơ yếu kém thì cảnh giới càng cao càng khó đạt được. Mà dù nàng có bước chân vào cảnh giới nàng luôn mơ ước là Linh Hư đi chăng nữa, nếu gặp phải yêu nghiệt có căn cơ vững chắc như Quân Huyền hẳn nữa... sợ là dù cảnh giới yếu hơn nàng một chút nhưng vẫn có thể đánh bại nàng.

Thủy Quỳnh cắn chặt đôi môi của mình, nàng đã thua Quân Huyền hoàn toàn. Thủy Quỳnh có phần gấp gáp nói: “Ta thua rồi!”

Câu nói vừa vang lên liền khiến quảng trường học viện một phen ồn ào, náo nhiệt hẳn lên. Riêng về phần học viện thì khó mà diễn tả bằng lời được, bao nhiêu cảm xúc đều có cả. Một lần nữa...sau rất nhiều năm, học viện mới có thể trở mình thắng được tông môn trong tân sinh đại chiến.

Đây là điều rất rất nhiều người mong chờ, trong đó đặc biệt là cao tầng học viện. Cao tầng học viện luôn chứng kiến học viện thua thảm đã thấy nản lòng, nhiều người còn bỏ làm lão sư ở đây chỉ vì khó chấp nhận kết quả. Nhưng bây giờ, hắn đã thay đổi lịch sử ấy! Hắn là tên Trần Quân Huyền, ba chữ này sẽ cực kỳ khó phai trong lịch sử học viện.

Hắn bá đạo quá!

Nam nhân này...ta yêu lắm rồi.

Nam nhân mạnh mẽ...ta thích.

Rất nhiều thanh âm vang lên, không rõ là nam hay nữ nhưng chung quy đều là hô hào cổ vũ, ăn mừng.

Trên cao đài học viện nhiều lão sư nhìn qua kết quả mà không dám tin vào mắt, lắp bắp như trẻ tập nói hỏi:

- Thắng...thắng rồi?

Mãi đến khi họ dụi dụi con mắt, nghe Thủy Quỳnh cam tâm chấp nhận kết quả mới một phen hô lên ăn mừng:

- Chúng ta thắng rồi!

- Thắng rồi!

Nhiều người không kìm nén được cảm xúc bỗng ôm trâm lấy nhau ăn mừng chiến thắng, quên cả hình tượng lão sư nghiêm túc bình thường.

Vân Lam nhìn thân ảnh Quân Huyền mà có phần dưng dưng nước mắt. Nàng nghìn vạn lần cũng không bao giờ nghĩ đến Quân Huyền hấn mạnh mẽ nhường này. Đúng là cảnh giới của hấn có một chút cao nhưng không ngờ được, thực lực còn vượt xa cảnh giới như vậy.

Lấy sức nhân huyền cảnh chiến bại bát tăng cộng luyện thể. Không chút nghỉ ngơi nào, tiếp tục dùng sự bá đạo chèn ép địa huyền... thực lực chiến đấu vượt qua người bình thường làm được.

- Giám khảo, ngài có phải nên tuyên bố kết quả rồi không?

Quân Huyền hấn dứt khoát quay lưng lại với Thủy Quỳnh, hấn nhìn giám khảo mà tự tin nói.

- Được! – Vị giám khảo cũng nhanh chóng đồng ý. Quân Huyền hấn đã đánh bại được người đứng đầu rồi, cư nhiên đủ chứng minh cho mọi người thấy hấn đủ thực lực lấy toàn bộ phần thưởng.

- Khoan đã!

Đúng lúc ấy, có một thanh âm vang lên từ nơi cao tầng học viện truyền xuống dưới. Thanh âm phát ra từ tông chủ âm hương môn.

- Ảnh tông chủ còn lời nào muốn nói sao? – Lục Ngôn bên cạnh gương mặt dùng sự ăn mừng lại, nghiêm túc hỏi.

Tông chủ âm hương môn lại bỏ qua lời Lục Ngôn nói mà hướng xuống nơi các tân đệ tử tông môn đang chờ để mở lời:

- Thủy Quỳnh đã bại, còn ai muốn lên đấu với hấn không? Chỉ cần chiến bại được hấn, tông môn sẽ trọng thưởng.

Tông chủ âm hương môn không chấp nhận kết quả này, hấn chỉ tay vào Quân Huyền như xác định mục tiêu. Lời nói mang tính kiên quyết cực độ, tông môn luôn cao cao tại thượng sao có thể thua học viện nhỏ bé như vậy được?

- Ảnh tông chủ như vậy là có ý gì? Ban đầu đệ tử đứng đầu kia không phải nói đánh bại được nàng ấy là coi như đã thắng sao?

Vân Lam gương mặt cực kỳ tức giận. Nàng vừa có phần lo, vừa tức. Quân Huyền hấn vừa chiến đấu như vậy sao có thể còn hồn lực mà đánh tiếp được, tông chủ âm hương môn làm như vậy không phải cố ý bức ép hấn thua sao?

Mà quan trọng hơn, chiến thắng của học viện có thể đạt được đều là công lớn Quân Huyền bỏ ra, phần thưởng hấn phải có toàn bộ mới đúng nhưng nếu hấn bị đánh xuống thì học viện dù có thắng được đi chăng nữa phần thưởng hấn nhận sẽ ít đi một phần, như vậy cũng ảnh hưởng ít nhiều đến tương lai tu luyện của hấn.

Tông chủ âm hương môn chỉ cười lạnh đáp:

- Đó là đệ tử kia loạn ngôn trong thi đấu không được tính, quy định ban đầu vẫn là giám khảo ra. Thẻ tre bốc lên ai đánh bại được toàn bộ mới có thể tính là thắng.

Vân Lam gương mặt cực kỳ uất ức, quy định đúng là như vậy. Nhưng lời nói của tân đệ tử kia đã chắc như đinh đóng cột vốn là tính là khẳng định thứ hai trong luật đấu. Chỉ không ngờ, tông chủ âm hương môn dễ dàng thay đổi như vậy.

- Vốn nghe danh tông chủ âm hương môn xảo trá, ta còn không tin. Bây giờ thì hoàn toàn hiểu. – Vân Lam dứt lời liền ngồi xuống, nàng nuốt trọn cục tức vào trong. Bàn tay nàng nắm chặt lại, nếu không phải nàng còn việc quan trọng chưa hoàn thành thì hôm nay nàng cũng sẽ dùng sự căm phẫn đánh lên tông chủ âm hương môn này.

Hấn dựa vào tu vi huyền hư hậu kỳ, tông môn lớn mạnh nên đã quá quen với việc tung hoành trên đầu học viện rồi. Nếu nàng chưa đột phá thì không nói, nhưng nhờ Quân Huyền nâng tới hậu kỳ huyền hư... nếu đánh, chưa chắc ai đã bại dưới tay ai.

Bên dưới, các học viện một màn lo âu. Dù nói Quân Huyền hấn đánh bại hai người đứng đầu tông môn bên kia nhưng thực lực tông môn vẫn quá mạnh. Người thứ hai bát tăng thì người thứ ba cũng sẽ chỉ thấp hơn một chút, như đạt tới ngũ tăng hoặc lục tăng. Với thực lực như vậy đã đủ chèn ép toàn bộ tân sinh còn lại của học viện rồi.

Quân Huyền hấn với tính hướng này lại không chút lo sợ. Hấn hít sâu một hơi, gương mặt cực kỳ thân thiện cười lên một cái. Chân hấn bước trên diễn võ đài, hướng nơi các tân đệ tử tông môn mà đi tới. Đứng trên nhìn xuống hấn mới mở lời nói:

- Quên nói với các vị, ta còn là một luyện đan sư nữa. Mà đối với luyện đan sư như ta, có học viện tài trợ, lão sư hết lực dạy bảo đưa tài nguyên luyện đan thì việc luyện ra chục viên, trăm viên đan dược bổ sung hồn lực không phải là không thể.

Quân Huyền hấn lấy từ trong túi áo ra vài bình đan dược, đan dược trong các bình này quả thực có công dụng hồi phục hồn lực. Đây là hấn chỉ luyện ra để phòng bị trong trường hợp nguy cấp nhưng không ngờ lại dùng tới sớm như vậy.

- Nếu các vị muốn lên đấu với ta...ta sẽ chiều đến cùng!

Lời nói của Quân Huyền cực kỳ quyết đoán, mạnh mẽ. Kèm theo lời nói là đầu hai ngón tay Quân Huyền kiểng hồn lại hiện, hồn lực tỏa ra không chút yếu nhược nào, cực kỳ mạnh mẽ, bá đạo.

Các đệ tử bên dưới âm hưởng môn nhìn kiểng hồn mà run run. Nếu chưa chứng kiến trận chiến của Quân Huyền với Thủy Quỳnh thì bọn họ còn bỏ qua kiểng hồn này mà ngạo nghễ đi lên. Nhưng nhìn Thủy Quỳnh mạnh mẽ còn thua thảm dưới kiểng hồn này thì đi lên khác gì nộp mạng đầu, sợ là một kiểng đã đủ phân thắng bại rồi.

Tân đệ tử âm hưởng môn bất giác lùi lại mấy bước chân, ai cũng lắc đầu tay xua xua như từ chối lên. Quân Huyền hần nhìn qua một màn liền có chút ưng thuận, quả thực nếu chiến đấu bây giờ hần chưa chắc đủ đánh bại toàn bộ dù cho có đan dược hồi phục đi chăng nữa. Nhưng quan trọng hơn, hần nói vài lời đánh vào sĩ khí bên đệ tử tông môn thì hần nắm được phân thắng cao hơn.

Chỉ là không ngờ tới là toàn bộ đệ tử đều không ai muốn làm chuột bạch kiểm tra sức mạnh của hần nên cuộc chiến này, phân định thắng thua đã hoàn toàn rõ ràng.

Quân Huyền hần thu lại kiểng hồn lại, quay người nhìn phía các cao tăng đang ngồi nói vang lên:

- Theo ta thấy thì bên tông môn đã đều đồng ý kết quả này, Ảnh tông chủ không cần dò hỏi nữa đâu.

Ảnh sát nhìn đám đệ tử nhu nhược kia mà nổi gân xanh trên mặt, không nghĩ tới đám đệ tử này còn đặt mặt mũi lên cao hơn phần thưởng. Hần “ừ” lên một tiếng rồi lẳng lặng không nói thêm câu nào.

- Giám khảo, lần này ngài tuyên bố được rồi. – Quân Huyền cực kỳ nắm bắt cơ hội, hần nhanh chóng nói với giám khảo.

Vị giám khảo này còn nhìn xung quanh thử xem có ai lên nữa không, nhưng lần này hoàn toàn im lặng. Không khí quảng trường cực kỳ nghiêm túc, trang nghiêm...bên học viện ai cũng đều im lặng, hồi hộp ngóng chờ kết quả này.

- Vậy thì...tân sinh đại chiến lần này...Thiên Hóa học viện thắng.

- Kèm theo đó như quy định phần thưởng ban đầu, phần thưởng sẽ thuộc về Trần Quân Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thần kỳ đan dược

Kết quả vừa được tuyên bố thì bên học viện như muốn bùng nổ lên. Giáo khám đã đích thân nói ra như vậy thì không ai có thể thay đổi được nữa. Không giống như vừa nãy, kết quả chiến thắng chỉ dựa vào họ tự nhìn thấy mà khẳng định, vẫn có thể có người khác xen vào. Bên dưới học viên ăn mừng còn hơn tết đến, một lần nữa kỳ tích lại được hần – Trần Quân Huyền mang đến.

Lần trước, hần mang đến kỳ tích cho hồn hệ. Còn lần này, hần mang đến kỳ tích cho cả học viện a. Giờ phút này, không ai còn phân biệt hồn hệ hay huyền hệ nữa, mọi sự đấu đá bình thường đều dừng lại mà ăn mừng chiến thắng.

Học viên mừng một lão sư mừng mười, nói chung là cả học viện đều trong không khí ăn mừng chiến thắng cả. Không ai quan trọng phần thưởng về tay ai, đối với họ bây giờ cái danh vọng chiến thắng còn quan trọng hơn cả.

Tiểu Ly và Thanh Thúy nhìn Quân Huyền mà mừng cho hần, mặc kệ thương thế chưa khỏi Tiểu Ly cũng bước đi đến gần diễn võ đài như muốn cùng chung vui. Còn Thanh Thúy bên cạnh cũng đỡ theo Tiểu Ly đi đến. Hai nữ nhân vừa đi tới vừa cười khiến không ít nam tử xung quanh nhìn theo không dứt.

- Hần thắng rồi...

- Hần lại mang đến kỳ tích.

Hai thanh âm nữ tử êm nhu vang lên cùng một chỗ, không ai khác ngoài hai nữ thần học viện. Mới một phút trước, hai nàng gương mặt cực kỳ lo âu khi nghe tông chủ tông môn kia muốn đảo ngược tình hình. Nhưng sau đó đều là bị Quân Huyền dần phá tan âm mưu gian xảo đó, hần phá tan âm mưu, dùng thực lực đoạt lấy chiến thắng cho học viện. Đúng như hai nàng luôn suy nghĩ, chỉ cần có hần thì kỳ tích sẽ lại xuất hiện.

Còn trên diễn võ đài, Quân Huyền hần cũng nhanh chóng được giám khảo trao cho phần thưởng trước ánh mắt nhiều người. Phần thưởng được thu gọn vào một nhân trữ vật, nhấn trữ vật đó dù không có không gian quá rộng lớn nhưng cũng đã là một bảo vật cực kỳ đắt tiền.

Cầm nhẫn trữ vật trên tay, Quân Huyền hần dơ thẳng lên trời như báo hiệu: học viện đã toàn thắng. Các học viên nhìn theo mà hô hào, ủng hộ không ngớt.

Tiếp đó, Quân Huyền cầm theo nhẫn trữ vật nhìn hướng Tiểu Ly mà đi xuống. Hần nhìn Tiểu Ly rồi cười tươi, theo sau đó ôn nhu nhẹ nhàng đặt nhẫn trữ vật lên tay nàng. Ghé miệng vào tai nàng nói thầm nhỏ:

- Tỷ phải chịu khổ rồi. Ta không dùng đến vũ khí cũng như công pháp đan dược của huyền tu nên để lại cho tỷ coi như bù đắp. Còn vết thương của tỷ, ta nhất định sẽ nhờ Linh Mộng lão sư luyện đan chữa khỏi.

Quân Huyền hẳn vốn dĩ có thể đổi cả ba viên đan dược thành ba viên đan dược tam cấp cho hồn tu nhưng vì nghĩ tới Tiểu Ly chịu thương thế thì hẳn nên liền đổi thành hai viên cho huyền tu, một viên cho hồn tu. Hắn cất trong áo bộ hồn kỹ và viên đan dược đó còn lại đều để trong nhẫn trữ vật trên tay Tiểu Ly kia.

- Quân Huyền... cái này quá quý giá... ta sao nhận nổi. – Tiểu Ly cầm nhẫn trữ vật muốn đùn đẩy lại về Quân Huyền nhưng Quân Huyền hẳn kiên quyết từ chối:

- Ta là hồn tu. Đan dược, huyền kỹ ta đều không cần tới. .. tỷ không lấy ta liền vứt đi đó.

Tiểu Ly có chút tiếc của, nàng lườm lườm Quân Huyền đôi chút rồi gấp gấp nói tiếp:

- Còn bộ vũ khí này, đệ cũng cần dùng phòng thân nữa.

Quân Huyền hẳn vẫn dửng trơ thái như vậy, nhìn Tiểu Ly gương mặt mà nói tiếp:

- Vũ khí này không mạnh bằng kiếm hồn của ta. Nếu tỷ kiên quyết trả lại, ta liền dùng kiếm hồn phá hủy nó.

Tiểu Ly lần nữa lườm Quân Huyền, nàng có phần hơi tức lên nói:

- Đã vậy ta đành nhận vậy, để trong tay đệ sẽ bị phá hủy mất.

Quân Huyền cười khổ. Dù ngoài miệng hẳn cứng nhắc như vậy là để ép Tiểu Ly nhận, chứ nếu mà phá vũ khí huyền cấp, bỏ nhẫn trữ vật chứa võ kỹ huyền cấp và đan dược tam phẩm kia thì hẳn sẽ chết trong tiếc nuối mất.

- Về hồn hệ thôi, ở đây liên hết phận sự của chúng ta rồi.

Quân Huyền dứt lời liền bế Tiểu Ly thương thế chưa khỏi lên. Hắn không quan tâm tới những lời tung hô phía sau trận chiến nữa, thay vào đó liền muốn về hồn hệ trị thương cho Tiểu Ly hơn. Dù sao thì những lời tung hô kia cũng không giúp cảnh giới hắn lên được, càng không giúp Tiểu Ly khỏi vết thương.

Tiểu Ly trong cánh tay Quân Huyền thì gương mặt ửng đỏ cực kỳ. Lúc trước, khi hắn bế nàng xuống võ đài thì không có sức phản kháng đành chịu trận cũng sẽ không lo đàm tiếu. Còn bây giờ, nằm trong vòng tay hắn như vậy thì Tiểu Ly có sức lực khôi phục một phần nhưng nàng vẫn có chút không muốn phản kháng a.

Bỏ qua nhiều ánh mắt, ba người Tiểu Ly, Thanh Thúy, Quân Huyền vẫn bước về hồn hệ. Linh Mộng phía trên nhìn theo ba thân ảnh trẻ tuổi cũng liền nhẹ nhàng lùi lại sau các lão sư, sử dụng thân pháp mà trở về hồn hệ trước, mặc kệ diễn biến tiếp theo.

Hai nữ thần học viện thấy Quân Huyền đã trở về hồn hệ cũng liền biến không có thêm gì thú vị nữa. Hai nàng nhìn nhau gật đầu một cái rồi nhìn sang bên hồn hệ lẳng lặng đi tới.

Quân Huyền vừa bế Tiểu Ly về hồn hệ, nơi đầu tiên hắn tìm đến là luyện đan môn. Hắn muốn nhờ Linh Mộng nữ lão sư luyện đan để giúp thương thế Tiểu Ly khỏi hoàn toàn.

Vừa mở cửa luyện đan môn ra, Quân Huyền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc nằm dài trên ghế trúc kia, đôi mắt nàng lơ đãng như vừa ngủ dậy nhìn Quân Huyền mà cười thầm. Nàng che tay, ngáp một cái, hành động cực kỳ tinh tế.

- Quân Huyền tiểu tử, ngươi lại đi gây chuyện về rồi sao? – Linh Mộng vờ hỏi như chưa biết chuyện gì.

- Lão sư, người lại đùa rồi. Ta từ nhỏ đến lớn, điều không thích nhất là gây chuyện thị phi đó. – Quân Huyền hẳn ngại thẹn, vô tội đáp.

- Quan trọng hơn, người giúp ta luyện đan chữa thương cho tỷ tỷ đi. – Quân Huyền gấp gấp nói.

- Tỷ tỷ ngươi là sao bị thương đây? – Linh Mộng nhìn Tiểu Ly thương thế kia rồi hỏi, nàng rõ ràng biết toàn bộ cơ mà vẫn có chút muốn giả ngây ngô. Thương thế của Tiểu Ly được chữa một phần kia cũng là nàng đưa đan dược chứ không phải ai khác.

- Tỷ ấy vì vinh quang học viện, tham gia tân sinh đại chiến nên mới bị thương. – Quân Huyền vội vàng nói tiếp.

- Ô? – Linh Mộng dứt lời liền lấy một bình đan dược từ trong nhẫn trữ vật ra. Bình đan dược này chỉ có ba viên đan dược nhưng đều là cực phẩm của tam phẩm đan dược, chuyên dùng trị thương.

Quân Huyền đặt Tiểu Ly xuống ghế bên cạnh Linh Mộng, cầm đan dược bóp nát ra, ôn nhu xoa lên vết thương. Đan dược cực kỳ thần kỳ chỉ trong vài giây liền khiến vết thương khỏi hoàn toàn, mà quan trọng là mới dùng một viên a. Điều này thấy Linh Mộng cũng vì Quân Huyền mà không tiếc bất kỳ thứ gì.

- Khỏi rồi? – Tiểu Ly môi hồng phơn phớt hỏi lại, nàng có chút không ngờ tới đan dược thần kỳ như vậy.
- Tốt quá rồi, Tiểu Ly khỏi rồi cùng ta ra ngoài mua linh thảo đi. – Thanh Thúy dứt lời liền ghé vào tai Tiểu Ly nói tiếp:
- Tien thể, ta đưa Tiểu Ly đi xem đế đô phồn hoa ra sao, ở trong học viện cũng chán.

Tiểu Ly nghe xong liền gật đầu đồng ý. Nàng nói với Quân Huyền vài lời rồi cùng Thanh Thúy đi ra ngoài luyện đan môn.

- Tiểu Ly ngây thơ lại bị Thanh Thúy dụ rồi. – Linh Mộng thở dài một hơi. Nhờ mua nguyên liệu luyện đan là nàng giao cho Thanh Thúy, nhưng lần nào Thanh Thúy cũng đều nhân cơ hội được ra ngoài mà mua không ít đồ bằng tiền đó. Đặc biệt là có người đi cùng thì khỏi nói, còn thân như Tiểu Ly đi cùng Thanh Thúy thì sợ là số nguyên liệu nàng nhờ mua Thanh Thúy sẽ chỉ mua một nửa, một nửa không mua được vì hết tiền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Lão nhân thần bí

Ngay khi Thanh Thúy và Tiểu Ly vừa rời khỏi, trước cửa luyện đan môn lại xuất hiện hai thân ảnh nữ tử ngọc ngà. Hai nàng đều tuyệt sắc mỹ nữ, tà áo bay là là trên mặt đất, ánh mắt nhìn vào trong luyện đan môn như đang chờ ngóng người cực kỳ quan trọng.

Linh Mộng bên trong luyện đan môn cũng liền biến hóa gương mặt, gương mặt nàng thay vì sự hồ hững buồn ngủ lại tỏ ra cực kỳ hiếu kỳ. Nàng môi hồng nhỏ lên tiếng:

- Tiểu tử nhà ngươi phúc cũng lớn thật, vừa đi cùng hai mỹ nhân. Bây giờ lại có hai mỹ nhân chờ ngoài cửa.

Quân Huyền gương mặt khó hiểu, hần không đáp lại Linh Mộng thêm lời nào, trực tiếp bước ra ngoài luyện đan môn xem thử. Vừa bước ra ngoài, Quân Huyền gặp hai thân ảnh quen thuộc ngày nào. Hai nàng sắc đẹp vẫn là động lòng người như vậy, thêm gió hiu hiu thổi tóc hai nàng lên càng khiến người ta xaouyến hơn.

- Chúc mừng ngươi nha! Chỉ không gặp một tuần mà bản lĩnh của ngươi lại tinh tiến lớn đến vậy. – Thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng vang lên từ hai nữ tử.

- Đâu có a, ta là ăn may thắng được thôi. – Quân Huyền xoa đầu mình, cười cười đáp.

- À đúng rồi, ta còn chưa sang phòng Phượng nhi nữa. Nhân tiện ta liền đưa ngươi thứ này luôn. – Quân Huyền vừa nói vừa lấy ra một bình đan dược. Bình đan dược này không phải là bình đan dược để hồi phục hồn lực mà là thanh tâm đan của hần.

Hần vốn luyện trong thời gian rảnh để đưa cho Kim Phượng nhưng chưa có thời gian, nên nhân cơ hội gặp nàng ở đây liền đưa luôn.

Nhìn Quân Huyền tiện tay cũng lấy ra được một bình đan dược, Kim Phượng và Ngọc Lan cũng liền ngằm ngưỡng mộ luyện đan sư.

Đưa đan dược cho Kim Phượng xong, cả ba người đều tiến tới phòng Quân Huyền xem thử cũng như là có phần ôn lại chuyện cũ và chúc mừng chuyện mới đi.

Bên ngoài học viện, Tiểu Ly và Thanh Thúy cùng đi tới trung tâm đế đô. Nơi cực kỳ phồn hoa, mọi thứ ở đây đều được bán đầy đủ, cường giả cũng như mây. Thiên huyền cảnh trong học viện cũng được coi là cấp bậc bá đạo, muốn tiếp xúc không phải dễ dàng.

Nhưng ở trung tâm đế đô, thiên huyền cảnh không phải khó gặp, rất nhiều tán tu tụ tập, đệ tử tông môn và đệ tử các ra tộc đủ để cho thấy sự cường thịnh nơi đây. Tiểu Ly và Thanh Thúy sau khi mua một vài loại dược liệu thì bắt đầu đi dạo thử. Thanh Thúy nhìn những đồ ăn không ngớt, ánh mắt cực kỳ sáng chói như ngôi sao.

Tiểu Ly bình thường cũng không hề ăn mấy nhưng bị Thanh Thúy dụ dỗ liền ăn hơn bình thường vài phần. Nhưng khi Thanh Thúy đang mãi xem đồ thì Tiểu Ly nhìn thấy xa xa, dưới một gốc cây, có một thân ảnh già nua. Nhìn qua cực kỳ yếu ớt, hơi thở có phần không còn đều đặn nữa.

Lão nhân này tựa vào gốc cây, đôi mắt hồ hồ nhắm lại như mệt mỏi muốn ngủ luôn không tỉnh nữa. Đế đô phồn hoa, cường thịnh, người qua người lại đông đúc nhưng lại không ai để ý đến lão nhân này. Tất cả chỉ chăm chú vào việc của mình, còn Tiểu Ly lại khác. Nàng như thấy được cuộc sống khó khăn của nàng lúc trước chưa được Linh Vân đưa về Vân Hương Lâu.

Tiểu Ly bước chân vội vàng đi đến trước người lão nhân, nàng ngồi xổm xuống, lấy một tờ lấy mòng đặt chiếc bánh nóng nổi mới mua được vào tờ giấy,

nàng để trước mặt lão nhân này.

Lão nhân này như phát giác động tĩnh, đôi mắt dần mở hơn hiện lên một ánh mắt có phần đục ngầu, nhìn nhìn Tiểu Ly một chút. Lão nhân vô lực nói khẽ:

- Tiểu cô nương thật tốt bụng nha.

Tiểu Ly chỉ khẽ cười cười đáp: “Lão nhân gia mau ăn đi cho nóng.” Nàng dứt lời cũng liền đứng dậy, quay về phía Thanh Thúy đang vẫy tay gọi mà đi đến.

Lão nhân này đôi mắt âm thầm nhìn Tiểu Ly, tay cầm chiếc bánh nóng nhân thịt bắt đầu ăn: Tiểu cô nương này vậy mà lại có tiên băng chi thể hiếm có thể gian, thủy hệ cũng vượt qua mức thần thông bình thường, tương lai vô hạn. “Đôi mắt lại cực kỳ thanh tịnh không dính bụi trần. . . một hạt giống tốt.”

Bất giác từ ngày đại chiến kết thúc đến nay cũng là trôi qua một tuần thời gian. Buổi sáng sớm, trong phòng Quân Huyền, hắc vẫn đang ngồi xếp bằng mãi mê tu luyện thì nội thể hồn lực có chút tăng vọt lên hiện ra dấu hiệu muốn đột phá thập tầng. Quân Huyền hít thở một hơi dài rồi bắt đầu chuyển tâm luyện hóa triệt để viên đan được tam cấp.

Viên đan được tam cấp được luyện hóa hết cũng là lúc nội thể Quân Huyền bành chương, hồn lực tỏa ra xung quanh, hắc đột phá lên nhân hồn sư thập tầng.

Kết thúc tu luyện, Quân Huyền hắc vẫn nhắm mắt một chút cảm nhận thử thành quả. Hai ngày này, hắc xin nghỉ bế quan có được thực lực thêm tịnh tiến, hồn lực lên thập tầng đồng thời huyền lực cũng lên bát tầng.

Cực kỳ hài lòng với kết quả này, Quân Huyền hắc bước xuống giường, đi ra ngoài mở cửa để tới luyện đan môn. Nhưng không ngờ là vừa mở cửa, hắc gặp một thân ảnh quen thuộc đang đứng chờ từ trước.

Ngoài cửa phòng, Thanh Thúy học tỷ đã đứng như chờ hắc từ lâu, trên gương mặt nàng cũng là lấm chấm mồ hôi như vội vã chạy đến đây.

- Thanh Thúy học tỷ, tỷ đứng đây làm gì vậy?

Nhìn thấy Quân Huyền bước ra Thanh Thúy mỉm cười, nàng vội nói:

- Chuyện là hôm qua Tiểu Ly có đến luyện đan môn tìm đệ bảo có chuyện gấp, nhưng đệ đang trong thời gian bế quan nên Tiểu Ly đành quay về chờ. Còn ta theo sư phụ tin tức biết đệ hôm nay kết thúc bế quan nên đến đây chờ đệ kết thúc bế quan để báo cho đệ.

- Vất vả cho Thanh Thúy học tỷ rồi mà Tiểu Ly tỷ là xảy ra chuyện gì? – Quân Huyền gương mặt có phần lo âu hỏi lại. Từ lúc đến học viện đến giờ, Tiểu Ly chưa lần nào chủ động đến gặp mặt hắc nhờ giải quyết rắc rối cả, nhưng bây giờ lại có... vậy rắc rối này là ở bậc nào. Hay là danh tiếng hắc vẫn chưa đủ nên có kẻ muốn đến trêu Tiểu Ly.

- Ta cũng không rõ. – Thanh Thúy lắc đầu đáp.

Quân Huyền hắc vội vàng nói: Tỷ vất vả rồi, nhờ tỷ bảo Linh Mộng lão sư, sáng nay ta bận chút nên không đến luyện đan đâu.

Dứt lời, Quân Huyền dứt khoát đi đến nơi Tiểu Ly đang ở.

Thời gian không mất quá lâu, Tiểu Ly cũng là ở một nơi khác trong luyện đan môn rộng lớn. Nơi này là một sân vườn rộng rãi thoáng mát, có ba phòng cho ba đệ tử ở. Hai đệ tử ở phòng kia phải dậy sớm lên giảng đường nên chỉ còn Tiểu Ly ở lại.

Quân Huyền bước đến trước cửa viện gõ gõ cửa. Chỉ sau chốc lát, cũng có tiếng bước chân đi ra, cửa viện vừa mở liền xuất hiện nữ tử dung mạo xinh đẹp nhưng có phần băng lãnh. Đôi mắt cực kỳ tinh tường, nhưng lại ánh lên sự lo âu. Nữ tử này cư nhiên là Tiểu Ly.

Nàng nhìn người đến là Quân Huyền liền tan biến sự lo âu đi thay vào đó là nụ cười nở trên miệng nhỏ hoa anh đào kia.

- Đệ kết thúc bế quan rồi sao?

Quân Huyền gật gật đầu. Hắc vội hỏi: “Ta thấy Thanh Thúy học tỷ bảo tỷ đang gặp phiền phức. Là ai trong học viện liều mạng như vậy? Tỷ chỉ cần nói ra ta liền đánh chết hắc, con trai viện trưởng ta còn cho ăn hành được mà.”

Tiểu Ly nụ cười dần tắt lại, nàng có phần cau mày nói:

- Phiền phức này có chút lớn hơn. . . đệ cũng khó giải quyết nó.

Quân Huyền có phần ngạc nhiên, gãi gãi đầu khó hiểu.

- Trước tiên, đệ vào trong đi.

Quân Huyền cũng theo Tiểu Ly tiến vào trong. Sau đó, nàng dẫn Quân Huyền đi qua ba gian phòng lớn tiến vào trong hậu viện.

Vừa vào hậu viện, Quân Huyền liền bắt gặp một lão nhân mặc hắc bào. Nhìn qua thấy cực kỳ yếu ớt, không hề có chút huyền lực, hay hồn lực nào tỏa

ra ngoài.

Nhưng khi nhìn thấy lão nhân này trong thức hải Quân Huyền dậy sóng cực kỳ lớn mạnh như muốn cảnh báo cho hắn. Quân Huyền có phần kinh hãi, lão bào nhìn bình thường này lại không hề bình thường chút nào.

Huyền hư kỳ hấn cũng tiếp xúc qua, huyền hư đỉnh phong cũng không hề mang lại cho Quân Huyền cảm giác như này. Đến âm dương song lão, cường giả khủng bố trong ngũ đại cường giả cũng không hề áp bức đến Quân Huyền mạnh mẽ như vậy, nhưng lão nhân này lại khác. Chỉ một ánh mắt cũng đủ để giết chết hắn ngay bây giờ!

Quân Huyền gương mặt ngưng trọng, hắn không nghĩ tới trong đế quốc lại xuất hiện nhân vật khủng bố như vậy.

- Quân Huyền... không cần lo sợ. Lão già này không có ác ý. – Trong thức hải Quân Huyền truyền ra thanh âm quen thuộc của tiền bối thần bí.

Quân Huyền nghe tiền bối thần bí nói như vậy cũng điềm tĩnh lại hơn. Lão nhân mặc áo bào đen này, ánh mắt quét qua Quân Huyền một cái, rồi lại nhìn Tiểu Ly, lão nhân tỏ ra cực kỳ mệt mỏi, lên tiếng gạn hỏi:

- Tiểu nha đầu, ngươi không đi theo ta tu luyện là vì hắn?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tiểu Ly cơ duyên

Quân Huyền vẫn giữ thần sắc bình ổn nhìn lão nhân mặc hắc bào này. Hắn rõ ràng một việc, cảnh giới người này đã là vượt qua Linh Hư kỳ chuyển không có ba động huyền lực phát ra hắn là do bản thân thu liễm lại. Quân Huyền ôm quyền, rất kính trọng bề trên nhìn lão nhân nói:

- Vị tiền bối này... người tìm Tiểu Ly tỷ là có việc gì?

Lão già mặc hắc bào vuốt râu rồi âm trầm nói:

- Ta là muốn mang tiểu nha đầu này đi tu luyện, ở lại nơi nhỏ bé này sẽ làm hao phí tiềm lực, thiên phú của nó.

Quân Huyền nghe xong cũng có chút giật mình. Qua vài lần giảng giải hồn kỹ, công pháp cho Tiểu Ly hắn biết năng ngộ tính cực kỳ siêu việt. Cộng thêm vào huyền dương trì, qua tẩy rửa cốt tủy làm hiển lộ ra thiên phú của nàng giúp nàng tu luyện thần tốc.

Nếu là nàng có xuất thân từ một nơi khác lớn mạnh, bồi dưỡng nàng thì bây giờ nàng cũng cực kỳ chói lọi, khó nam tử nào dám đứng cạnh sánh đôi.

Lúc đó, khi nàng đi qua đế quốc nhỏ bé chỉ có Linh Hư kỳ này, sợ là cũng không thèm dừng lại nghỉ chân, nói gì đến việc nhìn qua Văn Hương Lâu nhỏ bé?

Quân Huyền gật đầu đồng ý nghìn vạn lần: “Tiểu Ly tỷ có thể được tiền bối đề mắt đến, là cơ duyên của tỷ ấy.”

Hắn biết thiên phú của nàng sợ là còn cao hơn hắn một bậc, hắn dù có nhiều cơ duyên nhưng cũng chỉ có thể dẫn trước nàng một chút ít. Nếu để thiên phú của nàng tại học viện này, tại đế quốc này chỉ sợ sẽ tỏ phôi.

Lão già mặc hắc bào lại vuốt râu nói:

- Cơ duyên trước mặt, nhưng nàng lại không nguyện ý nắm lấy.

Quân Huyền ánh mắt khó hiểu nhìn Tiểu Ly, Tiểu Ly có phần né tránh, nàng phon phon miệng hồng nói: “Ta đâu phải là không muốn nắm lấy.”

- Chỉ là tiểu nha đầu này có điều kiện là ta sẽ mang cả ngươi theo. – Lão già cười cười tiếp lời Tiểu Ly.

Quân Huyền có chút giật mình, nguyên nhân Tiểu Ly không đi đều là vì hắn. Nàng có thể nắm lấy cơ duyên trước mặt nhưng lại không muốn sở hữu nó một mình mà là cùng hắn chia sẻ. Nếu quả thực được lão già mặc hắc bào này mang đi, thì đúng là cơ duyên lớn.

Nhưng lão già này lại nhìn chằm chằm Quân Huyền một lúc, cảm giác như bí mật Quân Huyền che giấu đều là bị nhìn thấu:

- Tiểu tử này, thiên phú không hề tầm thường. Nhưng con đường mà hắn đi giương như lại đã được định sẵn, trong con đường đó cũng nói lên ta và hắn không có duyên.

Tiểu Ly có phần vội vàng hấn lên, nàng nhanh chóng nói: “Sao lại không được? Thiên phú của đệ ấy còn hơn hắn ta mà.”

Lão già bình thản đáp: “Ta cảm nhận được trên người hần có khí tức cường đại còn lưu lại hơi mơ hồ của vị khác, mà hần cũng là có được cơ duyên của mình rồi.”

Nghe lão già nói xong Quân Huyền liền nghĩ đến vị tiền bối trong thức hải hần, vị tiền bối này tu vi là sâu không thấy đáy. Đứng trước lão nhân áp bức như vậy vẫn bình thản nhắc nhở hần đủ để cho thấy vị tiền bối này nắm trong tay toàn bộ cục diện.

Tiểu Ly không chấp nhận kết quả như này, nàng cắn răng, khế nói:

- Nếu Quân Huyền đệ không đi, vậy ta cũng không đi.

Lão già này như càng hứng thú với một tiểu cô nương cứng đầu này hơn, cười cười nói: “Tiểu nha đầu, người có biết trên đời này có bao nhiêu thiên tài tuyệt thế muốn đi theo ta không?”

Tiểu Ly nàng lúc này cực kỳ nghiêm túc, có phần khom mình hướng tới lão già mặc hắc bào nói:

- Ta biết được tiền bối nhìn trúng là phúc khí lớn của ta nhưng nếu không có Quân Huyền giúp sức từ khi ở Vân Hương Lâu đến học viện ta cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Nếu không phải được Linh Vân đưa về rồi hằng ngày Quân Huyền và Tiểu Ly lớn lên cùng nhau, cùng chăm sóc bảo vệ cho nhau. Thì lúc đó, nàng sợ là cũng sẽ yếu ớt tựa vào một gốc cây mà chết đi.

Nếu không phải lên học viện được Quân Huyền giúp đỡ, nàng cũng sẽ không phát hiện ra được thiên phú, tư chất của mình...

Lão già mặc hắc bào cũng có chút giật mình, không ngờ một tiểu cô nương trẻ tuổi lại có suy nghĩ chín chắn, coi trọng ân tình cũ đến bậc này.

Quân Huyền nhìn Tiểu Ly một mực vì hần cũng thờ dài một tiếng, hần nhẹ nhàng đi đến cạnh nàng, tay đặt lên bờ vai mềm mòng ôn nhu nói: “Tiểu Ly tỷ, ta biết tỷ vi nghĩ cho ta. Đưa tỷ lên học viện cũng không phải là có ý trói buộc tỷ, vì ta muốn ta cùng tỷ phát triển. Nay tỷ có được có duyên như vậy liền nắm lấy cơ hội để có điều kiện tu luyện tốt nhất.”

Tiểu Ly gương mặt đỏ ửng vì động tác của Quân Huyền, Nàng cắn chặt môi của mình lại, trong mắt có nước ảm chảy ra, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Nhưng mà Quân Huyền, lần này ta và đệ xa cách...thật sự không biết bao lâu mới gặp lại được.

Tiểu Ly đã quá quen thuộc với sự có mặt của Quân Huyền, cùng hần đồng hành, cùng nói chuyện, cùng chiến đấu, cùng ăn... Đối với nàng, tương lai dù có rực rỡ ra sao đi nữa cũng không bằng những ngày tháng ở cạnh Quân Huyền tu luyện, dù là tu luyện ở nơi kém nhất đi chăng nữa, nhưng chỉ cần có hần.

Lần này, nàng theo tiền bối thần bí này đi, thật sự không biết bao lâu mới có thể gặp lại. Nghĩ đến điều này, gương mặt có phần băng lãnh của nàng tan ra, trong lòng quật cường cũng liền có phần yếu ớt đến đau lòng.

Quân Huyền nhẹ nhàng xoay người nàng lại, lấy ngón tay gạt đi giọt nước mắt đang dần chảy ra của nàng. Hần tự tin nói:

- Tỷ tin ta, chúng ta nhất định sẽ gặp lại vào một ngày sớm nhất có thể.

Hần dừng lại một chút, gương mặt ửng đỏ lên ngượng ngùng nói: “Chỉ sợ lúc đó gặp lại, tỷ lại quá xuất sắc vì sợ mất thể diện sẽ không muốn nhận lại ta - một cái Vân Hương Lâu thiếu chủ nhỏ bé.”

Tiểu Ly gương mặt dưng dưng nước mắt cũng dừng lại, nàng một nở nụ cười vì câu đùa của Quân Huyền: “Dù sau này đệ có ra sao trong mắt ta cũng sẽ mãi là một thiếu chủ thiên tài không ai sánh được, bên ngoài có điều kiện tu luyện tốt ra sao cũng sẽ không bằng Vân Hương Lâu ảm áp.”

Đôi mắt nàng tràn đầy hi vọng, giọng hỏi Quân Huyền:

- Quân Huyền...sau này đệ sẽ đến tìm ta sao?

Quân Huyền gật đầu một cái khẳng định chắc nịch như thái sơn. Hần khẳng định: “Đương nhiên, ta sẽ đến tìm tỷ. Nhất định ta sẽ đến.”

Quân Huyền hần không cần biết tương lai Tiểu Ly sẽ ra sao, địa vị đạt đến mức nào nhưng chỉ cần hần có cơ hội, hần sẽ đến tìm nàng, xem nàng đã là trải qua những khổ luyện ra sao.

Tiểu Ly khẽ cười một cái, nàng lấy toàn bộ dũng khí, sự kiên cường của mình, giang tay ngọc ra ôm trầm lấy Quân Huyền một cái. Đầu nàng gục trên ngực hần như muốn nghe con tim, cảm nhận hơi thở, khí tức nàng sẽ không bao giờ quên.

Quân Huyền cũng ngạc nhiên trong giây lát, hần cảm nhận được Tiểu Ly trong giây phút này cực kỳ yếu đuối. Nàng như muốn được che chở trong giây phút ly biệt này, Quân Huyền cũng giang vòng tay ra sau lưng nàng, ôm phía sau lưng nàng, như an ủi, như động viên.

Thời gian cũng chậm chậm trôi qua, 5s...10s Tiểu Ly chợt giật mình, nàng gương mặt đỏ ửng buông Quân Huyền ra chạy vào phòng.

Nàng thoát khỏi lòng ngực hần khiến hần cảm nhận được sự mất mát của biệt ly, như đã quen thuộc có Tiểu Ly đi bên cạnh nhưng từ giờ là không khiến

Quân Huyền cảm giác cực kỳ trống rỗng.

Khụ!

Lão già mặc hắc bào có phần khó chịu ho lên một tiếng, sau đó thở dài một hơi nói: “Tiểu tử, ta cũng phải cảm tạ người giúp ta thuyết phục tiểu nha đầu này.”

Mặc dù không nguyện ý thừa nhận nhưng lão nhân gia này biết rõ, chỉ cần Quân Huyền không nguyện ý, tiểu nha đầu kia cũng sẽ không đi theo lão.

Quân Huyền đối với vị tiền bối này vẫn ôm quyền kính trọng nói:

- Chỉ mong tiền bối có thể chiếu cố Tiểu Ly tử.

Lão nhân gia vuốt râu, cười cười đáp: “Cái này thì người yên tâm, ta rất kén chọn người, người đã được ta chọn thì sẽ dốc hết lực bồi dưỡng.” Ngập ngừng trong giây lát, lão già nói tiếp: “Nhưng người không được ta chọn không thất hỷ hăng, thất vọng sao?”

- Tiền bối nói ta và người không có duyên, ta cũng không cưỡng cầu. Mà tiền bối còn bảo ta đã gặp được cơ duyên nên ta tin tưởng lại ta sẽ không bình thường.

Quân Huyền nghĩ thoáng qua hai bộ công pháp hắn đang tu luyện “Thiên Địa Tạo Hóa Công” công pháp tu luyện huyền lực cao cấp nhất, “Thôn Hồn Quyết” cũng không phải công pháp bình phàm.

Lão nhân gia có phần ngạc nhiên, tấm tắc khen: “Có chút khí chất!”

Trầm ngâm một lúc, lão già tiếp tục nói: “Mà ta không muốn nợ ân tình người khác, vì vậy ta sẽ chỉ điểm cho người một cơ duyên.”

Quân Huyền nghe vậy, ánh mắt cũng sáng lên, nhanh nhẩu đáp: “Vãn bối xin lắng nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thánh Giả Chi Địa

Trong hậu viện, lão già mặc hắc bào lấy hồ lô treo bên hông mình ra, lão vừa mở hồ lô ra một hương thơm của rượu tỏa ra nhẹ nhàng nhưng cũng đủ cho người nào ngửi thấy được đều cảm nhận đây là mỹ tửu.

Nhắm nháp một chút rượu, lão nhân gia bắt đầu nói: “Tiểu tử người ở tuổi này đã tu hành như vậy cũng không phải tệ ở trong đế quốc này cũng được coi là đỉnh tiêm đi.”

Quân Huyền có chút lắc đầu đáp: “Thiên kiều chi tử đỉnh tiêm của đế quốc nhỏ bé thì có là gì?”

Lão già cười cười: “Vậy mà có chút tự nhận thức về mình.” Uống thêm một ngụm mỹ tửu, lão già nói tiếp: “Quả thực với cảnh giới như người muốn đoạt được cơ duyên là không thể!”

- Vậy là còn phải đạt yêu cầu khác sao? – Quân Huyền tò mò hỏi lại.

- Đúng vậy, ít nhất trong một năm trước khi nơi đó mở ra người phải đạt tới Thiên Huyền cảnh thì hãy tham gia. Nhưng quan trọng hơn không chỉ riêng cảnh giới đạt được thiên huyền là đủ, người còn phải vượt cấp chiến đấu được. Ít nhất là phải lấy được sơ kỳ thiên huyền chiến hậu kỳ thiên huyền. – Lão già bắt đầu nghiêm túc nói.

Quân Huyền trầm ngâm một lát, hắn tiếp tục hỏi: “Nơi đó tiền bối nói là cơ duyên của ta sao?”

Lão già gật đầu đồng ý như có phần thuận mắt hơn, Quân Huyền hắn đã dám hỏi tới nơi đó cư nhiên như đã hạ quyết tâm đạt đến, nghĩ lại một chút lão nói tiếp: “Trong thiên địa rộng lớn này từng xuất hiện qua một thánh giả đại năng vãn lạc, thánh giả vãn lạc xuống một vùng đất, vùng đất đó liền khiến cây cối sinh nở, vạn vật phát triển thần tốc, nơi đó là Thánh Giả Chi Địa.”

- Cũng vì cơ duyên nơi đây cực kỳ to lớn nên dẫn đến rất nhiều tranh chấp của các kiều tử, vì vậy nên người phải đạt tới thiên huyền mới được. Nếu người đoạt được cơ duyên này sẽ có được Thánh Huyết của thánh giả, rất nhiều cơ duyên mở ra... có Thánh Huyết thì đạt đến Tôn Giả cũng là tương lai gần, thậm chí đạt đến Đế vương cảnh hay viễn siêu hơn là đạt tới... Thánh Giả ảo diệu.

Quân Huyền đầu óc xoay vòng vòng vì tiếp nhận nhiều thông tin, hắn ngẫm một lúc rồi hỏi lại: “Thánh giả...rất cuộc là như thế nào?” Hai chữ Thánh giả vừa được nói ra liền khiến nội tâm hắn chấn động, cảm giác huyết mạch có chút sục sôi.

Lão già mặc hắc bào cười cười nói: “Chuyện đó đối với ngươi có chút xa vời, sau này ngươi có thể đạt được tự nhiên khác biệt. Ngươi chỉ cần biết ngươi có thể xưng hai chữ Thánh giả trên toàn bộ thế gian này đều là phượng mao lân giác, cực kỳ cao quý!”

- Năm đó vị Thánh giả kia vẫn lạc, thánh huyết và cốt nhục của hắn rơi trên mảnh đại lục này. Cũng vì vậy mà nói, Vũ Thiên đại lục này sở hữu một Thánh Giả Chi Địa.

Quân Huyền hần cười cười, sau nửa ngày giảng đạo cuối cùng lão nhân gia cũng nói vào vấn đề chính.

Lão già mặc hắc bào tiếp tục nói vào vấn đề trọng điểm: “Cũng vì Thánh Giả Chi Địa này cực kỳ quan trọng nên các đế quốc trong Vũ Thiên đại lục ra sức bồi dưỡng anh tài để có thể đoạt được Thánh Giả Chi Địa đại tào hóa.”

- Một khi nắm được trong tay Thánh Giả Chi Địa đại tào hóa sẽ được “Ngũ Đại Thánh Tông” của “Ngọc Huyền Thiên” chú ý tới, đưa ngươi đi tu luyện.

- Ngũ Đại Thánh Tông? – Quân Huyền mơ màng hỏi lại. Về phần Ngọc Huyền Thiên hắn đã được mẹ hắn nói vài lần, Ngọc Huyền Thiên chính là tên của mảnh thiên địa rộng lớn này, Vũ Thiên đại lục chỉ là một phần nhỏ của Ngọc Huyền Thiên và Thiên Hòa đế quốc hắn đang ở đây cũng chỉ là một phần của Vũ Thiên đại lục.

Hắn qua thông tin mẹ hắn đưa lúc còn ở Vân Hương lâu cũng biết ít nhiều nhưng lại chưa từng nói đến Ngũ Đại Thánh Tông lần nào nên hắn may mắn một tí cũng không hề biết về Ngũ Đại Thánh Tông này.

Lão già mặc hắc bào lại uống thêm chút mỹ tửu rồi cười nói: “Ngươi cấp bậc này không biết cũng phải, thậm chí trong đế quốc này người biết đến được Ngũ Đại Thánh Tông cũng không quá năm người đi. Bởi vì bọn họ là Ngọc Huyền Thiên Chúa Tề Giả, cấp bậc trong đế quốc này hoàn toàn không có cơ hội nào tiếp xúc.”

Nghe xong, Quân Huyền hần cũng có chút cười khở, cấp bậc mà Linh Hư không chạm được thì với hắn bây giờ là cũng không thể. Nhưng qua lời lão nhân gia này nói, Quân Huyền hần biết Thánh Giả Chi Địa cực kỳ quan trọng, bao nhiêu đế quốc thêm nhỏ dãi đủ để cho thấy tạo hóa cấp bậc nào cơ duyên.

- Nhưng mà, sao Thánh Giả Chi Địa có tạo hóa lớn như vậy mà các cường giả Huyền Hư, Linh Hư lại không tiến vào? – Quân Huyền gương mặt cực kỳ khó hiểu, nếu là cường giả tiến vào thì tranh đoạt tạo hóa không phải dễ hơn so với đế thiên kiều chi tử tiến vào sao?

- Thánh Giả Chi Địa có Thánh Giả Chi Uy người càng có cảnh giới cao tiến vào sẽ càng bị áp chế mạnh mẽ. – Lão nhân gia uống tiếp ngụm mỹ tửu rồi nói thêm: “Nếu các cường giả kia không sợ bị một tiêu tử chém chết thì cứ tiến vào.”

Lão già nhìn chằm chằm Quân Huyền hỏi: “Thế nào? Có dám thử tới đoạt cơ duyên mà bao nhiêu người mong muốn này không?” Vừa hỏi, lão già như vừa cười cười mong chờ Quân Huyền đáp lại.

Quân Huyền hít một hơi thở sâu, đôi mắt nhắm lại như nhắm thử. Bất giác hần mở mắt ra, một tia quang sắc theo đó tuấn ra. Hắn nhìn lão tiên bối kia, trịnh trọng ôm quyền thi lễ một cái:

- Cảm tạ tiên bối chỉ điểm.

Dù nói lão tiên bối này là cơ duyên của Tiểu Ly nhưng Quân Huyền cũng nhờ gặp được lão tiên bối này mà có cơ hội được chỉ điểm.

- Xem ra ngươi đã động tâm. – Lão già mặc hắc bào nhìn Quân Huyền cười híp mắt lại, câu trả lời của hắn quá thuận ý với lão.

Quân Huyền hần cười cười đáp: “Một đại tào hóa như vậy nếu ta không biết đến thì thôi đi, nhưng được tiên bối chỉ điểm mà không đi khác gì ngu dốt cực độ.”

Thánh Giả Chi Địa tại Vũ Thiên đại lục chính là cơ duyên lớn nhất, bao nhiêu đế quốc to lớn đều là thèm muốn nó, tất cả thiên kiều chi tử đều muốn tranh đoạt như thế Quân Huyền hần có gì mà lại không muốn tranh đoạt cơ chứ?

Đây là tạo hóa chi tranh chân chính!

Con đường tu luyện vốn gian nan hiểm trở, vô vàn khó khăn chỉ có cách mỗi lần tạo hóa giáng lâm, đem cường địch đánh xuống như thế mới có thể sừng sững ở thế giới chi đỉnh.

Lão nhân gia liền lấy trong nhẫn trữ vật ra một mảnh địa đồ của Vũ Thiên đại lục ném cho Quân Huyền. Quân Huyền hần cầm địa đồ trên tay nhìn qua không khỏi sừng sốt, Vũ Thiên đại lục chỉ là một phần của Ngọc Huyền Thiên mà đã chứa trong mình không biết bao nhiêu đế quốc.

Theo Quân Huyền thấy trên bản đồ từ Thiên Hòa đế quốc của hắn muốn đến Thánh Giả Chi Địa cũng là qua hàng chục đế quốc khác. Muốn đi qua được như vậy thì ít nhất cũng phải mấy tháng, có khi là nửa năm. Nói như vậy, Quân Huyền hần chỉ còn thời gian trong nửa năm để tấn cấp Thiên Huyền.

Quân Huyền hần quan sát Thánh Giả Chi Địa kỹ hơn, nơi đây được đánh dấu bằng một giọt huyết, địa hình nơi đó lồi lõm không chút bình thường.

Càng nhiều đế quốc trên bản đồ cho thấy sự tranh chấp Thánh Giả Chi Địa càng lớn, nơi đây kiều tử tụ tập, phong vân nổi lên.

Nhưng như vậy mới là thêm phần kích, con đường tu luyện phải không ngừng mài rửa sao, mà các kiểu tử kia chính là đá mài tốt nhất.

Quân Huyền ánh mắt nảy lên dừng mãnh chiến ý.

Lão nhân gia nhìn qua một màn cũng hơi chút gạt đầu, lão lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một miếng ngọc bài ném cho Quân Huyền.

Quân Huyền vội vàng đón lấy, ngọc bài này có phần cổ lão, xung quanh hoa văn cực kỳ điêu luyện, chính giữa là một chữ màu đỏ “Ngọc”.

- Đây là...? – Quân Huyền nhanh chóng hỏi lại. Lão già mặc hắc bào chỉ hờ hững đáp: “Nếu ngươi có thể đoạt được tạo hóa của Thánh Giả Chi Địa thì hãy mang ra, còn không thì cũng đừng lấy ra chỉ tổ mất mặt.”

Quân Huyền cũng không hiểu rõ nhưng liền cất vào trong túi áo.

Lúc này, lão nhân gia mới uể oải đứng dậy, vươn vai mỗi một cái rồi nói: “Tiểu tử, ân tình ta đã trả. Hôm nay, liền muốn mang tiểu nha đầu rời đi nơi này.”

- Hôm nay liền đi sao? – Quân Huyền có chút không lờ, ánh mắt hần nhìn qua Tiểu Ly trong phòng nhỏ, có chút miễn cưỡng gạt đầu.

Trong phòng nhỏ, Tiểu Ly đã thu dọn vài bộ quần áo đơn giản và một chút đồ rồi bước ra ngoài. Ánh mắt nàng và ánh mắt Quân Huyền nhìn nhau nhưng đều không nói lên lời.

Tiểu Ly gương mặt u buồn: “Quân Huyền, đệ nhất định, nhất định phải đến gặp ta đây!”

Quân Huyền hần tự tin đáp lại: “Tiểu Ly tỷ yên tâm, ta đã hứa rồi thì sẽ hoàn thành.”

- Đi thôi. – Lão nhân gia dứt lời liền vung tay một cái liền có một huyền lực quét qua cuốn lấy Tiểu Ly thân hình nhỏ bé, sau đó hóa một vòng quang hồng, phóng vút lên tận trời.

- Tiểu tử, nếu ngươi không đoạt được tạo hóa của Thánh Giả Chi Địa, ta khuyên ngươi không nên đến tìm nàng nữa chỉ tổ thêm mất mặt thôi.

Lão nhân gia từ trên trời cao nói vọng xuống kèm theo một đạo tiếng cười phía sau truyền vào Quân Huyền.

Quân Huyền hần ngẩng đầu lên nhìn theo đạo quang hồng kia tới khi nó triệt để biến mất. Quân Huyền hần lúc này cảm xúc cực kỳ hỗn loạn, hần chỉ là người ngoài xuyên không tới nhưng không rõ vì sao cảm xúc lúc này lại là từ sâu thẳm thâm tâm con người hần mà ra.

Hần nhớ lại Tiểu Ly nhem nhuốc ngày nào, nhưng bây giờ nàng hiển lộ ra tư chất, ngộ tính cực kỳ thiên tài.

Có lẽ, đúng như lão nhân gia bảo tượng lai của Tiểu Ly sợ rằng Quân Huyền khó đuổi kịp được.

- Lần sau gặp lại... phải chăng... người còn tình tan...? – Quân Huyền than lên.

Nhưng mà, Tiểu Ly có cơ duyên của nàng thì hần cũng đã có được tạo hóa trước mặt chờ hần nắm lấy.

Quân Huyền hần tự dung cười một cái, hần tự nhủ: “Ta vẫn nên cố gắng hơn, không sau này lại đến tư cách đứng trước mặt nàng cũng là không có.”

- Thánh Giả Chi Địa... có vẻ rất thú vị...!

Quân Huyền cười nhạt một cái, đem bước chân bước ra ngoài, nơi này người quan trọng đã đi thì hần cũng không hần là muốn đến nữa.

Tiểu Ly tỷ... hy vọng tương lai của tỷ rực rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Rời học viện

Quân Huyền quay về phòng, gương mặt hần cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ. Hần ít nhất phải dùng thời gian nửa năm để tấn cấp lên địa huyền bát tầng nếu được phải tiến tới đỉnh phong. Thì trong thời gian nửa năm đi tới Thánh Giả chi địa hần mới có thể dùng để tấn cấp lên thiên huyền cảnh.

Bỗng nhiên, đôi mắt Quân Huyền sáng rực, hần nhớ ra thứ gì đó liền chuyển mình vào thức hải. Miệng gấp gáp gọi:

- Tiền bối... tiền bối,,,ta có chuyện muốn nhờ ngài.

Ngay sau đó, có một thanh âm uy nghiêm, quen thuộc đáp lại:

- Quân Huyền tiểu tử, ngươi là có vấn đề gì sao?

Quân Huyền gấp gấp hỏi: “Tiền bối, ngài biết Linh Nhi do người ta hại để luyện hóa dị hỏa. Vậy người có thể giúp ta tìm vị trí dị hỏa được không?”

Tiền bối im lặng trong giây lát, sau đó liền đáp:

- Dị hỏa thì ta đã dựa theo khí tức mỏng manh trên người Linh Nhi tìm ra rồi. Nhưng luyện hóa dị hỏa vô cùng nguy hiểm, ngươi thật sự muốn sao?

Quân Huyền gật đầu chán chán, kèm lời đáp khẳng định nặng như thái sơn: “Tiền bối, ta chán chán!”

- Vậy được, ngươi chuẩn bị một chút đồ. Ngày mai liền xuất phát. – Tiền bối quả quyết nói.

Quân Huyền hần như còn khúc mắc gì đó chưa muốn ra khỏi thức hải, suy nghĩ một chút, hần nói:

- Tiền bối, người cường đại như vậy... người là một Thánh Giả sao?

Nghe Quân Huyền hỏi, tiền bối không vội vàng đáp, nghĩ nghĩ một chút như đang hoài niệm: “Thánh Giả sao?...Ta từ lâu đã không phải.”

Dứt lời, thức hải cũng liền có phần dậy sóng cực kỳ mạnh mẽ, hung mãnh trực tiếp đẩy Quân Huyền ra ngoài thức hải.

Quân Huyền có phần ngạc nhiên ra mặt, không ngờ là chỉ một câu nói mang chút ít cảm xúc của tiền bối thần bí kia đã đủ sức đưa hần ra ngoài thức hải. Nhưng hần có phần ngấm lại: “Từ lâu đã không phải?” Thì tiền bối thần bí đã vượt qua Thánh Giả cao cao tại thượng rồi sao.

Nếu sự thật như vậy... tiền bối thần bí này quả thực quá cường đại, cự phách một phương trời.

Tiếp theo, Quân Huyền hần không chần chừ mà bước đến phòng Vân Lam. Hần biết rõ, muốn ra ngoài học viện ít nhất cũng là phải được Vân Lam đồng ý, còn phải nhờ Vân Lam đưa ra nữa.

- Vân Lam lão sư...ta có chuyện nhờ người. – Quân Huyền đi đến trước cửa khuê phòng Vân Lam. Như thói quen bình thường, hần nhanh chóng đẩy cửa bước vào sau câu thông báo.

Nhưng lần này lại khác, bình thường là Quân Huyền hần sẽ lên phòng Vân Lam lúc buổi chiều để tu luyện nhưng lần này là hần lên vào buổi sáng a. Mà lại đúng lúc nàng đang thay y phục!

Quân Huyền đôi mắt sáng như sao trên trời, hần nhìn qua một cái đều là như đã thấy hết, mặc dù Vân Lam chỉ mới hở một phần lưng ra. Quân Huyền hần bỗng thấy lạnh tóc gáy, phản ứng cực kỳ nhanh nhạy vội đóng cửa sau đó lùi hai bước. Miệng vội vàng nói như để giữ mạng:

- Vân Lam lão sư, ta chưa thấy gì hết.

Nhưng lúc này, Vân Lam sát khí đã lên tới đỉnh điểm. Nàng giữ thân ngọc rất nhiều năm trời không để cho nam nhân nào có thể nhìn thấy, dù là tấm lưng ngọc đi chăng nữa. Nhưng bây giờ, lại để cho một học viên kém tuổi nhìn thấy nhiều như vậy, nàng quả thực nổi lên cơn thịnh nộ.

Y phục chỉ qua đúng 1s liền được khoác lên chỉnh tề. Cánh cửa gần như đóng lại liền bị hồn lực nàng tỏa ra mãnh mẽ khiến bật mở trong giây lát. Nàng nhìn chăm chăm Quân Huyền, bắt đầu lao tới. Tốc độ của nàng nhanh như thuận di chỉ qua một hơi thở liền xuất hiện đằng sau Quân Huyền.

Quân Huyền hần có vô hồn phản ứng cực kỳ nhạy bén với hồn lực nên liền phát hiện ra vị trí của Vân Lam. Hần cảm nhận được đằng sau là một nguy hiểm chí mạng nên không dám lơ là liền xuất thủ.

Hần quay người lại, không dùng đến hồn kỹ mà chỉ đơn giản là tích tụ một hỏa chương đánh ra, nhưng hỏa chương của Quân Huyền như bị áp đảo triệt để. Vừa xuất thủ ra với Vân Lam liền bị một hơi thở của nàng dập tắt ngay tức khắc.

Vân Lam đưa tay ngọc ra, tốc độ nàng xuất thủ không phải là tốc độ Quân Huyền có thể kịp nhìn thấy được. Hần chỉ nghe được bên tai mình có một tiếng búng tay: “Tách!”

Ngay sau đó, hần cảm nhận được sự lạnh buốt ở tứ chi mang lại, cả người hần trong giây lát liền bị đóng băng mà không kịp phản ứng.

Đây xác thực là thực lực của Huyền Hồn! Không phải thứ mà Nhân Hồn của Quân Huyền có thể bì kịp được.

Vân Lam sau khi đóng băng Quân Huyền mới dần bình ổn lại, nàng như đã vui đi một phần nào bức tức. Nàng vẫn hương vị lạnh lùng mỹ nhân bước vào trong phòng mặc Quân Huyền đang đóng băng ở ngoài: “Đề hần đóng băng một chút, coi như là giáo huấn nhẹ vậy.”

Quân Huyền bên trong tảng băng, hần như nhớ lại về lời hứa của hần với Linh Vân. Hần đã từng hứa sẽ mạnh hơn nàng để bảo vệ nàng, vậy mà bây giờ cảm giác bị áp chế triệt để không thể phản kháng lại đến với hần một lần nữa. Hần muôn phần không hề muốn luôn bị áp chế như này.

Như cảm nhận được sự phẫn nộ, ý chí của Quân Huyền trong nội thể có một sợi rất nhỏ hỏa chủng chảy đang muốn bùng cháy lên. Sợi hỏa chủng này tiến sâu hơn vào nội thể Quân Huyền, quán chặt vào trong một phần hồn lực của hần.

Cùng lúc đó, cơ thể bên ngoài Quân Huyền cũng biến đổi theo, cả da thịt hần như đang chứa dung nham, chuyển sang màu đỏ máu trong cực kỳ đáng sợ. Mạch máu, gân tay đều là nổi lên toàn bộ, tất cả đều mang theo nhiệt hỏa rất đáng sợ. Độ nóng khủng khiếp đến mức băng của Vân Lam không thể trụ được quá lâu liền tan thành nước chảy. Nhưng chưa dừng lại ở đó, băng vừa tan thành nước liền bốc hơi nhanh chóng bởi nhiệt hỏa này.

Vân Lam nằng nặng bước chân tiến vào phòng, quay lại ngay lập tức. Nàng còn như không tin vào mắt mình, Quân Huyền hần lại có thể phá được băng của nàng?

Một nhân huyền phá được băng của huyền hư?

- Sao ngươi có thể phá được băng của ta?

Vân Lam gương mặt có chút ngưng trọng lại hỏi.

Nhưng đối diện với Vân Lam, Quân Huyền hần bây giờ mới từ từ mở mắt ra, Đôi mắt phát ra tinh quang sáng chói. Khi Vân Lam nhìn vào tinh quang này, nàng lại có chút e dè, tinh quang đó thoát ra một khí thế bất khả xâm phạm, cố ý tiến tới chỉ có thể lãnh nhận cái chết!

Quân Huyền hần cười cười ngây ngô, vô tội:

- Ta nói là ta không biết vì sao...lão sư người tin không?

Quân Huyền hần mơ màng nhớ lại thời khác đó. Hần cảm nhận được bên trong hần như có thứ gì đó tồn tại song song, thứ này cường đại khủng khiếp. Hần nhờ một sợi hỏa chung từ thứ này mới có thể phá tan được băng của Vân Lam.

- Sao có thể tin được chứ? – Vân Lam vẫn gương mặt khó tin hỏi lại.

Quân Huyền ngây ngô cười cười, hần nói tiếp: “Vân Lam lão sư, hôm nay ta lên đây là muốn xin ra ngoài học viện một thời gian.”

Vân Lam có phần ngạc nhiên, nàng ho nhẹ một tiếng rồi nhẹ đáp: “Vào trong rồi nói.”

Vân Lam ngồi trên chiếc ghế gỗ quen thuộc trong phòng, nàng nhìn nhìn Quân Huyền nói: “Nói đi! Lí do vì sao lại muốn ra học viện một thời gian?”

- Ta cảm thấy trong học viện có phần nhàm chán a, liền muốn xin ra ngoài thực chiến thử? – Quân Huyền hần không dám nói mục đích là vì dị hỏa nên đành chuyển sang thực chiến tăng kinh nghiệm.

Vân Lam nghĩ nghĩ, nàng có phần không yên tâm nói: “Thực chiến ngoài học viện? Là muốn đánh yêu thú sao?”

Quân Huyền gật đầu.

- Vậy để ta đi cùng ngươi, có gì liền ra tay giúp đỡ. – Vân Lam uống nhẹ chén nước, điềm tĩnh nói.

- Không cần đâu lão sư, ta lần này ra ngoài là muốn trở về gia tộc nữa. – Quân Huyền dựa theo suy nghĩ phỏng đoán của mọi người để lấy lí do. Với sự tu luyện thần tốc của hần, đa số đều nghĩ sau lưng hần là một gia tộc lớn mạnh tài trợ, Vân Lam cũng có trong số đó.

Nàng nghi hoặc hỏi lại: “Tiểu Ly nha đầu cũng đi cùng sao?”

- Tiểu Ly tỷ ấy đã được đón đi trước rồi.

Quân Huyền vừa dứt lời liền mang đến cho Vân Lam sự ngạc nhiên tột độ. Đây là học viện được đế quốc đầu tư a, bên ngoài canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt. Bên trong có thiên huyền, huyền hư cường giả trấn thủ khó ai có thể xâm phạm được.

Vậy mà Tiểu Ly trong hôn hệ được mang đi mà Vân Lam không hề hay biết...rất cuộc là gia tộc Quân Huyền khủng bố đến nhường nào mới có thể đưa một người đi mà nàng một chút khí tức cũng không phát hiện.

Nhìn Vân Lam đắm chiêu suy nghĩ, Quân Huyền hần cười thầm. Hần có lẽ đã qua được mắt nàng thành công, giờ việc ra ngoài học viện cũng là dễ dàng.

- Nếu là trở về gia tộc nữa thì được, ngươi là muốn đi bây giờ sao? – Vân Lam gương mặt hơi u buồn hỏi hần.

- Vẫn là để tới nay đi thi tốt hơn, giờ thi vệ đang canh phòng nghiêm ngặt. – Quân Huyền cười cười đáp lại.

Vân Lam gương mặt có phần đỏ lên, nàng hơi ngượng ngùng nói: Chi bằng, hôm nay ở đây ăn cơm đi. Coi như là bữa tiễn biệt.

Được mỹ nhân mời dùng bữa, Quân Huyền hần cũng đâu có ngu ngốc mà từ chối liền dứt khoát gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tứ cấp yêu thú

Buổi tối đến, gió hiu hiu thổi như muốn làm không khí tiễn biệt thêm buồn lòng hơn. Trên không trung học viện xuất hiện hai thân ảnh như đang cười gió mà đi. Hai thân ảnh này là Quân Huyền và Vân Lam.

Vân Lam vì sợ đánh động tới thị vệ canh cổng nên liền sử dụng khả năng của Huyền Hư kỳ đó là Ngự Không mà đi. Nàng còn dùng thêm một đạo hồn lực để đem theo Quân Huyền lên. Hai người như có phần luyến tiếc không rời đi liền đứng trên không trung nhìn xuống, không nói một lời nào.

Quân Huyền hẳn như nửa muốn đi mà nửa không muốn đi. Hắn cảm nhận được phía sau hắn không phải là Vân Lam mạnh mẽ hằng ngày, mà nàng bây giờ như một nữ tử yếu đuối không muốn xa rời hắn.

Hắn từng nghe được Thanh Thúy kể rằng, trước khi hắn đến học viện, tiếp xúc với Vân Lam thì Vân Lam trước đó như một cục băng di động. Nàng đi đến đâu cũng đều đeo trên gương mặt một tấm khăn lụa mỏng như để thể hiện không muốn tiếp xúc với người khác. Vân Lam nàng cực kỳ ít xuất hiện ở trong đám đông, nụ cười trên gương mặt không bao giờ có.

Vậy mà, khi hắn đến học viện đã thay đổi nàng nhiều như vậy. Khi hắn xuất hiện trước cửa huyền cảnh, hay ở tân sinh đại chiến là Vân Lam lại đứng trên nhìn xuống cười mỉm. Nàng là một người một người ít tiếp xúc với người lạ mà lần đầu tiếp xúc với hắn lại như đã quen. Trong thời gian ngắn ngủi hắn ở đây, nụ cười xuất hiện trên gương mặt nàng còn nhiều hơn thời gian nàng ở học viện.

- Đi thôi lão sư. – Quân Huyền hẳn ngăn sự yếu lòng của mình lại. Hắn bây giờ chưa có đủ thực lực để ở lại đây cùng nàng hay bảo vệ nàng. Chỉ có khi hắn đứng ở đỉnh tiên thiên địa này, hắn mới có thể!

Vân Lam im lặng, nàng vẫn lạnh lùng khua tay một cái liền khiến phong vân nổi lên đưa Quân Huyền và nàng ra ngoài học viện. Vân Lam đưa Quân Huyền ra ngoài với tốc độ không quá nhanh cũng không quá chậm, như nửa muốn hắn đi nửa muốn hắn ở lại.

Mãi đến khi ra ngoài cổng học viện một đoạn đường dài, Quân Huyền mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng nơi đây:

- Lão sư, người tiễn ta tới đây là được rồi.

Quân Huyền hẳn sợ, hắn không lên tiếng thì Vân Lam liền đưa hắn tới phương trời nào không hay.

- Ừm! – Đến lúc này, thanh âm dịu dàng của Vân Lam mới lại vang ra.

Dứt lời, nàng liền dần độ cao xuống. Quân Huyền hẳn nhìn một màn này, ngây ngơ hỏi nàng: “Lão sư, người có muốn ôm ta một cái coi như là động lực cho ta không?”

Vân Lam gương mặt khẽ ửng đỏ, nàng vẫn giữ ngữ khí lạnh lùng nói: “Không!”

Quân Huyền hẳn sử dụng chân lí: “Con gái nói không là có, nói có là không!”

Hắn tiến lại gần hai bước chân, giang tay hướng theo vòng eo con kiến của nàng, ôm trầm một cái. Vân Lam có chút giật mình ngỡ ngàng, nàng bây giờ có thể đẩy hắn ra ngay lập tức nhưng nàng lại không muốn.

Nàng cũng đưa vòng tay ngọc ra, ôm lấy Quân Huyền như cảm nhận gì đó, để nàng sẽ không quên.

Quân Huyền hẳn ghé vào tai nàng nói thầm: “Mỹ nữ lão sư, ta đi đây!”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng buông nàng ra. Không chờ Vân Lam hạ độ cao xuống chạm đất, Quân Huyền hẳn đã nhảy vội xuống.

- Uych.

Hắn đáp đất thành công, nhìn Vân Lam phía trên hắn chỉ cười cười rồi dứt khoát quay lưng đi, tiến về dị hỏa!

Vân Lam gương mặt đỏ ửng như quả cà chua chín, nàng nhìn theo bóng lưng hắn mãi đến khi không thấy đâu nữa mới quyết định quay lại học viện. Gương mặt nàng biến đổi cực kỳ thần tốc, vừa còn đỏ ửng ngượng ngùng nay liền biến đổi thành băng giá u buồn quay trở lại học viện. Có lẽ, hắn đi, nàng lại quay lại với cuộc sống có chút buồn tẻ ở học viện.

Quay lại với Quân Huyền dù đi trong đêm tối nhưng hắn lại không cảm giác buồn ngủ chút nào. Có lẽ, Vân Lam đã mang lại một nguồn động lực lớn cho hắn để hắn thêm tự tin thu phục dị hỏa và nhanh chóng mang nụ cười về cho nàng.

Khi Quân Huyền vừa đi được một đoạn thì trong thức hải Quân Huyền có thanh âm quen thuộc vang ra:

- Tiểu tử, lần này ngươi ra ngoài không chỉ vì dị hỏa thôi đâu.

Quân Huyền lập tức dừng lại, hần gương mặt khó hiểu nói lại:

- Không chỉ vì dị hóa, còn là vì gì nữa thế tiền bối?

Tiền bối thần bí như nghĩ nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Người sắp đột phá địa hồn sư rồi, liên nhân cơ hội này tìm hồn thú thứ hai luôn đi.”

Quân Huyền mới có chút nhớ ra, quả thực hắn đã là thập tầng nhân hồn rồi đạt đến địa hồn cũng chỉ là thời gian ngắn. Hắn gật đầu đồng ý, sau đó liền bước đi tiếp trong đêm tối.

Quân Huyền lần này tốc độ di chuyển rất nhanh bởi vì hắn được tiền bối thần bí chỉ dẫn nên không gặp khó khăn nào. Qua vài ngày đường, trời gần như đến buổi trưa, hắn đã vừa đi qua một thị trấn nhỏ, và đã tới nơi hắn cần đến.

Nơi Quân Huyền cần đến cư nhiên là một sơn lâm, hắn cần phải đột phá địa hồn sư trước khi tới nơi có dị hóa, như vậy sẽ giúp hắn thu phục dị hóa dễ hơn một phần.

Quân Huyền nhìn vào sơn lâm rộng lớn này bao la, bát ngát này. Nơi đâu cũng là cây xanh phủ bóng, yêu lực tỏa ra không hề ít, khiến cho người ta cảm giác nguy hiểm, lạnh thấu xương. Đứng trước nơi đây, trong lòng hắn khẽ rung lên một chút. Hắn nhớ nơi đầu tiên hắn bắt đầu tu luyện cũng là từ sơn lâm mà ra.

Nghĩ nghĩ một chút, Quân Huyền hần tự nhủ một cái: “Đi đường vòng cho an toàn.”

Thấy Quân Huyền quyết định như vậy, trong thức hải truyền ra thanh âm quen thuộc: “Sao phải đi đường vòng?”

“Kinh nghiệm tích lũy cả đó tiền bối, lần trước ở sơn lâm trước Phương trấn, ta đi thẳng vào liền bị rất nhiều hồn thú nhắm đến, nên lần này đi đường vòng an toàn hơn.” Quân Huyền cười cười đáp

“Cũng có lý đấy, nhưng ta có cảm giác, người phải đi thẳng vào mới gặp được hồn thú thích hợp.” Tiền bối nói xong liền không nói gì thêm.

Quân Huyền sau một hồi suy nghĩ, hắn quyết định nghe theo tiền bối thần bí này. Đi thẳng vào sơn lâm nguy hiểm đầy dẫy này.

Hắn phải tìm được hồn thú tốt nhất để có thể chinh phục dị hóa.

....

Một lúc sau, trong sơn lâm rộng lớn, có thanh âm thâm thiết kêu lên.

“A...” Thanh âm có phần kéo dài mấy hơi thở mới dừng.

“Nguy hiểm thật mà! Toàn là yêu thú cường đại, không phải nhân cảnh như ta có thể đối phó được.”

Thanh âm được phát ra từ Quân Huyền. Hắn than lên rồi bắt đầu thở dốc. Hắn từ lúc tiến vào trong sơn lâm chưa từng được nghỉ ngơi, lúc đi ở bên ngoài sơn lâm thì không gặp nguy hiểm gì. Nhưng vừa tiến vào bên trong, hồn thú như đã chờ trực.

Hắn qua mấy lần chạy bán sống, bán chết bắt đầu dừng lại nghỉ ngơi. Nhưng đột nhiên, Quân Huyền hần phát hiện có chút gì đó không đúng lắm ở đây. Yêu thú đuổi theo hắn, rõ ràng là một yêu thú tam cấp.

Yêu thú tương đương với thiên huyền hoặc hơn của nhân loại không hề có nguyên do gì mà dừng đuổi theo hắn được cả.

Đúng lúc ấy, đằng sau Quân Huyền có một tiếng gào inh tai, nhức óc.

Gào...gào...

Quân Huyền hần chỉ nghe tiếng gào thôi đã khiến thức hải dậy sóng, cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Hắn quay lại nhìn thử, thì đằng sau đang có một yêu hình gấu to béo đang cấp tốc đuổi đến chỗ hắn. Mà quan trọng hơn yêu thú này là yêu thú tứ cấp. Yêu thú này tương đương với huyền hư, hoặc linh hư của con người a. Một cái vỗ tay đủ để hắn chết.

Cự thú này mỗi bước chân chạy tới liền khiến chim trong sơn lâm này tá lả bay đi, bao nhiêu yêu thú đang xem Quân Huyền là con mồi cũng không dám tiến lại gần nữa.

Quân Huyền hần hít một hơi thật sâu, bắt đầu chạy. Hắn chạy một cách hết tốc lực, hư không bộ toàn khai, hồn lực phụ thể cũng là toàn khai. Đối với yêu thú cấp bậc này, hắn hoàn toàn không có sức phản kháng, đành dốc hết sức mà chạy.

Nhưng tốc độ của Quân Huyền so với yêu thú tứ cấp thì chẳng khác gì đang làm trò cười. Yêu thú tứ cấp chỉ như đang đi bộ nhanh hơn bình thường cũng đã ngang với Quân Huyền liền mạng chạy

Yêu thú tứ cấp này vừa đuổi theo vừa đùa giỡn với con mồi khó thoát khỏi số chết này. Mãi đến khi, Quân Huyền hần chạy đến trung tâm của sơn lâm. Nơi có một hồ nước cực kỳ rộng lớn, nhưng nước ở đây không phải quá trong sạch đủ thấy đáy như trong huyền cảnh.

Nước có phần hơn đục đục một chút, chung quy cũng là vì hồ nước này để cho tất cả yêu thú sơn lâm dùng.

Quân Huyền vừa đến cạnh hồ nước, hấn dừng lại thở dốc. Hấn biết đây có lẽ là điểm báo mệnh là hấn đã sắp chết. Hư không bộ của hấn chưa đạt tới cảnh giới đập xuyên qua nước được, kể cả hấn có bơi qua hồ này thì một cú nhảy của gấu yêu thú khổng lồ này.

Mà chưa kể đến, dưới hồ nước này có khi chứa rất nhiều yêu thú tam cấp đang trực chờ hấn nữa.

Không mất thời gian 3s sau, yêu thú gấu với thân hình to lớn, vạm vỡ, tiếng vang vọng trời cũng đã đuổi đến nơi. Yêu thú gấu vừa đến nơi, thì bao nhiêu yêu thú con đang uống nước hay ở dưới nước cũng liền tán đi ngay lập tức, như yêu thú gấu là bá chủ của nơi đây vậy.

“Chết thật rồi, chết thật rồi.” Quân Huyền không thể không than lên.

Nhưng khi tiếng than của Quân Huyền vừa dứt, cũng là lúc từ người hấn phóng ra hai chiêu hồn kỹ. Từ tay để đằng sau lưng của Quân Huyền nhanh như chớp đã niệm xong một hỏa long mạnh mẽ, gào thét mà đánh tới yêu thú tứ cấp kia.

Chưa dừng lại, Quân Huyền há miệng ra một cái, hồn lực trong miệng hấn tụ thành một ám tiên thiên ngấm thẳng mí tâm yêu thú tứ cấp kia mà đánh tới.

Hai chiêu này đánh ra vừa lấy tốc độ, vừa lấy sự bất ngờ để đánh tới, chỉ hi vọng có thể làm yêu thú này phân tâm đôi chút để Quân Huyền hấn có thể thoát thân.

Nhưng yêu thú tứ cấp này, đối mặt với sự tấn công bất ngờ của Quân Huyền lại không thể hiện chút giật mình nào. Gấu yêu gào lên một tiếng như để chỉ uy.

Gào...

Hỏa long mạnh mẽ, hung hãn như vậy mà chỉ qua một tiếng gào đã liền bị phá tan.

Còn ám tiên thiên đánh tới ngay đằng sau hỏa long, không có dấu hiệu dừng lại chút nào, nó phóng một cách nhanh như thiểm điện vào yêu thú.

Bất quá, gấu yêu lại như khinh thường hồn kỹ này, nó mang thân hình to lớn nhưng tốc độ cực nhanh. Yêu thú liền dơ một bàn tay to khỏe ra để chống đỡ hồn kỹ này.

Ám tiên thiên cường hãn như vậy, vốn là sát chiêu giết người không chớp mắt, vậy mà đâm vào bàn tay to lớn của yêu gấu này liền vỡ tan, hồn lực tan biến vào hư không.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Một con cá?

Quân Huyền nhìn qua cũng có chút run trong lòng, không phải sợ hãi mà là cảm giác huyết mạch đang muốn bùng nổ. Quân Huyền hấn nở một nụ cười, sau đó tiếp tục ra chiêu.

Huyền lực được sử dụng, long đế ấn được phát động.

Quân Huyền tự nhủ đôi chút: “Long đế ấn... đệ nhất thức”. Nhưng chợt hấn liền gạt bỏ “Không... long đế ấn đệ nhị thức!”

Giữa mang thiên địa nơi đây, huyền lực bắt đầu rung động cực kỳ bá đạo. Chỉ trong giây lát, huyền lực tụ tập lại hóa thành một đế ấn. Đế ấn này không chút tầm thường, xung quanh nó hiện lên hoa văn cực kỳ tuyệt mỹ.

Chưa hết, xung quanh đế ấn xuất hiện các long đầu. Long đầu xuất hiện trên đế ấn tổng cộng có thất long đầu thể hiện cho người đã tu hành đến long đế ấn đệ nhị thức.

Tu luyện long đế ấn đệ nhất thức mở ra ngũ long đầu. Đệ nhị mở ra thất long... cuối cùng long đế ấn mạnh nhất... đệ tam thức mở ra cửu long! Chấn động thương khung.

Yêu thú tứ cấp nhìn qua ấn lực mạnh mẽ này cũng có chút đăm chiêu, nó cảm giác được ấn lực này không hề bình thường. Nếu là đấu với tam cấp yêu thú dùng chiêu này sẽ đẩy lùi được hai bước chân, nhưng gấu yêu này là tứ cấp... đẳng cấp của nó không phải tam cấp có thể so sánh được.

Gấu yêu còn là chúa tể sơn lâm này, nếu bị một con mồi kèm còi đây lùi... nó sao còn mặt mũi được đây.

“Trần!”

Quân Huyền phát ra từ này liền khiến ấn lực như thái sơn giáng xuống, mạnh mẽ áp đảo vạn vật xung quanh.

Ầm... ầm...

Thanh âm vang lên khi ấn lực đánh xuống.

Phía dưới chướng ấn, gấu yêu như cảm giác được sự thú vị từ cơn mồi này. Lần này, nó không chờ chưởng lực của Quân Huyền đánh tới gần rồi mới xuất thủ nữa, mà liền ra tay ngăn chặn luôn.

Bàn chân to lớn của gấu yêu đập mạnh mẽ xuống dưới đất một cái, khiến cả vùng đất rộng rãi xung quanh đó như muốn sụp đổ. Gấu yêu lao tới, từ bàn tay to khổng lồ của nó xuất hiện ám trào hư ảnh. Từ hư ảnh kia, toát ra yêu lực cực kỳ bá đạo.

Oanh...!

Thanh âm vang lên khi mà ám trào của gấu yêu đánh mạnh mẽ vào long đế ấn. Long đế ấn rung lên trong giây lát, sau đó liền nổ tung, vỡ tan thành mảnh nhỏ hư ảnh rơi xuống.

“Hự” Quân Huyền bên dưới cũng bị lực lượng này phản chấn liền than ên thanh âm nhỏ, khoe miệng hân có máu tươi chảy ra. Quả thực đối với hắn, thi triển ấn lực này vẫn có chút miễn cưỡng. Nên hắn liền tục bổ sung hồn lực để giữ được ấn lực.

Cũng vì thế mà khi gấu yêu phá tan ấn lực, Quân Huyền liền dính phản hệ theo.

Quân Huyền lấy ngón tay, gạt máu trên khoe miệng đi, hắn tự nói: “Từ cấp yêu thú, không phải là thứ ta bây giờ có thể đánh bại được.”

Ừnh...

Một vùng đất sụp đổ hoàn toàn vì cú đáp đất của gấu yêu. Thân hình nó quá khổng lồ nên cú nhảy cũng theo đó mà bá đạo.

Tiếp theo, gấu yêu nhìn chăm chăm Quân Huyền, sau đó dẫm bàn chân lớn mà đi đến. Đối với thảm cảnh đủ để cho người khác tuyệt vọng này, Quân Huyền có chút vô lực nhìn gấu yêu to lớn lao đến.

Bỗng nhiên, mặt hồ nước đang yên ắng lại bị khuấy động dữ dội. Mà quan trọng là nơi đây một ngọn gió không thể lọt vào, yêu thú không dám đến gần thì lấy gì khuấy động hồ nước đây?

Sau đó, bên cạnh tai Quân Huyền có một thanh âm vang lên, thanh âm này mang theo uy áp cực kỳ lớn mạnh, bá đạo. Thanh âm truyền tới như vương giả giả lâm.

- Tiểu tử, ngươi có thể nói cho ta biết vì sao ngươi lại có võ kỹ của Long Tộc không?

Quân Huyền khựng lại người một chút, từ giọng nói kia cảm giác uy áp tỏa ra này còn mạnh hơn cả lão nhân gia đưa Tiểu Ly tỷ đi. Quân Huyền hắn vội đáp lại:

- Võ kỹ của Long Tộc? Ta đâu biết đó là thứ gì?

Giọng nói kia có phần im lặng trong giây lát rồi gấp gáp nói tiếp:

- Ngươi không biết? Võ kỹ Long Tộc từ bao giờ mà cho con người dễ dàng học như thế? Mà lại là một con người yếu đuối như ngươi.

Quân Huyền đang định đáp lại thì hắn phát hiện yêu thú tứ cấp kia đang phẫn nộ. Bởi vì hắn đứng trước mặt yêu thú tứ cấp đỉnh danh mà vẫn ngó lơ đi khiến nó cực kỳ phẫn nộ. Đường đường là đại vương của sơn lâm này, ai nhìn thấy hắn cũng cúi mình, nhưng tên con người này dám khinh thường... phải chết!

Gào...

Gấu yêu gào lên một tiếng man rợn, nó một lần nữa nhảy lên cao qua ngọn cây. Hai nắm đấm tụ thành một chưởng lực mang theo yêu khí bá đạo, yêu khí này đi đến đâu liền khiến hư không chấn động đến đấy.

Mà toàn bộ yêu thú cường đại này tụ tập trong chưởng lực trùng điệp đánh xuống Quân Huyền bên dưới. Quân Huyền hắn ngẩng đầu lên, nhìn chưởng lực này mà có chút nhản mặt. Hắn cắn chặt môi mình lại, cường ép cực hạn bản thân để tung ra một long đế ấn tiếp theo.

Nhưng mà, ngay khi Quân Huyền đang tích tụ huyền lực lại thì bên cạnh tai hắn, thanh âm uy áp kia lần nữa vang lên:

- Chỉ là một tiểu thú nhỏ nhoi mà cũng dám xen vào cuộc nói chuyện của Long Gia?

Dứt lời, mặt nước lần nữa bị khuấy động điên đảo. Theo sự khuấy động đó, bắt đầu tỏa ra yêu lực cực kỳ nồng đậm, so với yêu lực mà yêu thú tứ cấp kia tỏa ra phải hơn rất nhiều lần... trăm lần? Không phải!...ít cũng phải gấp tới nghìn lần.

Theo mặt nước đang khuấy động kia, một dòng nước từ dưới hồ bắn thẳng lên yêu thú tứ cấp đang đánh xuống.

Dòng nước này nhìn qua nhỏ bé, yếu đuối, mềm mại nhưng khi đánh vào yêu thú tứ cấp này liền phá tan chưởng lực mạnh mẽ, cứng rắn kia.

Chưa dừng lại ở đó, giữa dòng nước này bắn ra một tia nước nhỏ, tia nước nhỏ này tốc độ nhanh như thiểm điện nhằm vào lồng ngực gấu yêu kia mà đánh tới.

Cả thân hình gấu yêu vốn to con, vạm vỡ, cực kỳ chắc khỏe nhưng khi tia nước này bắn vào lại không thể chống đỡ quá lâu, liền bay thẳng xuống. Thân hình đập vào mấy cái cây khiến mấy cái cây đổ nhào.

Uỳnh...uỳnh...

Thanh âm vang lên rất lớn khi thân hình gấu yêu đập vào mấy thân cây khiến mấy thân cây đổ xuống.

Quân Huyền chứng kiến mà không khỏi há miệng vì ngạc nhiên. Cái sức mạnh này...quá bá đạo. Một dòng nước đơn thuần lại có thể đánh ra bậc này sức mạnh?

Khi Quân Huyền còn chưa hết ngạc nhiên, thanh âm lần nữa vang lên: “Sao? Ngạc nhiên không? Bất ngờ không? Thế này cũng chỉ là bình thường thôi.” Thanh âm như đang tự khoa trương cho mình.

Quân Huyền hần lấy được lại bình tĩnh liền đáp lại: “Có chút không ngờ tới.”

Thanh âm lần nữa vang lên kèm theo uy áp: “Đây chỉ là một phần một nghìn sức mạnh khi ta còn ở trạng thái đỉnh phong thôi. Tứ cấp yêu thú yếu đuối này...nếu ta có lại thực lực...nhìn cái đầu giết nó.”

Dứt lời, một bầu không khí im lặng trải dài, thanh âm kia có phần rơi vào suy nghĩ, đoán đo: “Tên tiểu tử này, là con người yếu ớt lại luyện được võ kỹ Long Tộc, đáng ngạc nhiên đấy! Hơn nữa thiên tư không bình thường, hần còn song tu huyền, hồn.”

“Còn nữa, trên người tiểu tử này...vì sao ta lại cảm giác có chút khí tức quen thuộc từ người đó chứ? Không thể nào! Nhưng mà...”

Không khí đang im lặng liền được phá tan bởi thanh âm uy áp kia:

- Tiểu tử, ngươi là đang muốn tìm hồn thú thứ hai sao?

Quân Huyền hần liền có chút gât đầu đáp lại: “Đúng rồi, sao tiền bối biết?”

Quân Huyền có phần đổi cách xưng hô vì một chưởng giết tứ cấp yêu thú kia chứng tỏ thực lực quá mạnh mẽ...gọi một, hai tiếng tiền bối liền không phải không được

Thanh âm bỗng nhiên vang lên một đạo tiếng cười: “Ta nhìn qua đã biết rồi. Mà tiểu tử ngươi vừa chứng kiến sức mạnh một chưởng đánh bại cự thú to lớn kia. Vậy ngươi có muốn được sở hữu thứ sức mạnh như thế không?”

Quân Huyền hần vội đáp: “Ta đương nhiên không muốn...ta còn muốn sức mạnh hơn thế!”

Từ thanh âm kia lần nữa lại vang lên tiếng cười như cực kỳ hài lòng: “Đúng là một tiểu tử có tham vọng lớn. Nể tình ngươi có phần hợp với Long Gia ta, ta liền cho ngươi chứng kiến bản thể!”

Quân Huyền hần nghe xong mắt liền sáng rực, gât đầu liên tục. Theo hần nghĩ sinh vật sống dưới nước, xưng hai chữ “Long Gia” nghe đã thấy bá đạo này.

Cộng thêm, sinh vật này còn có linh trí cực cao và thực lực rất cường đại như vậy...nếu giống trong truyện sẽ là cự long hung hãn. Mà cự long là sinh vật hiếm có, không phải muốn là có thể nhìn thấy nhưng nay hần có cơ hội chứng kiến tận mắt. Đây cũng là điều mong muốn bao năm của hần.

Bất quá, sự thật luôn luôn không giống tưởng tượng. Ngay khi trên mặt nước giao động cực điểm, Quân Huyền hần quan sát không rời mắt. Ánh mắt hần từ ánh mắt sáng rực, tràn đầy hi vọng liền biến trở thành ánh mắt thất vọng cực điểm.

Cự long hần muốn nhìn thấy thì không có!

Mà từ dưới hồ này xuất hiện...là một con cá chép vàng a! Nhưng con cá chép vàng này có chút không tầm thường, vậy nó đều được bao bọc bởi sức mạnh rất kỳ dị khiến người khác kiêng dè. Nếu nhìn kỹ vào các phiến vảy đó còn thấy được rất nhiều hoa văn cổ kính, phát ra tước nguyệt dấu tích.

Chứng kiến như vậy, Quân Huyền thất vọng lắm lắm: “Vậy mà ta còn gọi hai chữ tiền bối với một con cá?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hồn thú khế ước

Chứng kiến như vậy, Quân Huyền thất vọng lắm lắm: “Vậy mà ta còn gọi hai chữ tiền bối với một con cá?”

- Cá? Cá nhà ngươi mới là cá! – Đối diện với ánh mắt Quân Huyền, thân hình cá chép vàng phát ra thanh âm đáp lại.

- Vậy mà lại một con cá yêu biết nói tiếng người. – Quân Huyền có chút không ngờ tới hiện rõ ra mặt.

Con cá này như có phần hơi tức giận liền rít lên thanh âm mình tai: “Một thằng nhóc không hiểu chuyện, ta là Thiên Yêu Ngư..không phải là cá!”

Quân Huyền có chút lắm bầm tự hỏi lại: “Thiên Yêu Ngư...?”

Gạt bỏ ánh mắt của Quân Huyền, con cá chép vàng bắt đầu nghiêm túc nói:

- Nói vào chuyện chính, ngươi cần hồn thú thứ hai đúng không?

Quân Huyền hần không đáp lại, chỉ gạt đầu biểu hiện đồng ý.

- Nếu hồn thú thứ hai là ta thì thế nào?

Quân Huyền nghe xong đôi mắt rực sáng, ngoại hình thì con cá trước mặt có phần không hoa mỹ cho lắm nhưng mà thực lực vừa bộc phát ra chứng tỏ nó thực sự rất bá đạo.

- Thật sao? Nhưng nếu làm hồn thú người khác không phải sẽ coi như bị mất hết tu vi và tự do sao?

Con cá kia im lặng đôi chút rồi nói: “Đúng là hồn thú bình thường sẽ vậy, nhưng qua nhiều năm nghiên cứu ta đã phát hiện có một cách để khiến hồn thú tồn tại song song với chủ.”

Quân Huyền có phần tò mò hỏi: “Đó là cách gì vậy?”

- Hồn thú khế ước. – Cá chép vàng cực kỳ nghiêm túc nói.

Nghe xong, Quân Huyền lơ mơ hỏi lại: “Hồn thú khế ước?”

- Đúng vậy, hồn thú khế ước này có điều kiện rất quan trọng để làm được.

Không đợi Quân Huyền hỏi, con cá chép vàng liền nói luôn: “Đó là hồn thú bắt buộc phải có linh trí. Tiếp nữa là cực kỳ phù hợp về thuộc tính. . .mà về thuộc tính này, ta và ngươi là ngoại lệ?”

- Vì sao ta và ngươi lại là ngoại lệ? – Quân Huyền hần như được mở mang kiến thức mới.

“Vi ngươi là thuộc tính toàn năng, còn ta là vô thuộc tính. Cũng có thể nói, thuộc tính toàn năng của ngươi cực kỳ khó kiếm được hồn thú khế ước phù hợp nhưng may thay, ngươi gặp phải ta là vô thuộc tính.” Cá chép vàng cực kỳ am hiểu, giải thích cho Quân Huyền ngọn ngành.

Quả thực gặp được hồn thú này ở đây là cơ duyên lớn của Quân Huyền. Chưa nói về sức mạnh nhưng một người toàn năng thuộc tính như Quân Huyền muốn có hồn thú khế ước phù hợp hoàn mỹ nhất phải là hồn thú vô thuộc tính. Mà hồn thú vô thuộc tính ở trên đại lục hiếm khó cực kỳ.

Quân Huyền nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Sau khi lập khế ước, ngươi liền trở thành hồn thú cùng tồn tại với ta. Nếu ta chết, ngươi cũng chết mà nếu ngươi chết, ta cũng chết sao?”

- Đúng vậy. – Cá chép vàng thân nhiên đáp.

Quân Huyền có phần mỉm cười nói: “Vậy sau khi kí khế ước, ta lại có một đại cường giả khổng lồ bảo vệ sao?”

- Đại cường giả thì không phải, chiều ban nãy đã tiêu hết yêu lực ta tích được bấy lâu nay. Bây giờ, ta chỉ là một yêu linh yếu đuối thôi. – Nói đến đây tự nhiên cá chép vàng dừng lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn Quân Huyền: “Ngươi là dụ ta nói ra sự thật để nuốt yêu linh của ta sao?”

Quân Huyền cười cười, hiểu kỳ hỏi: “Nuốt yêu linh của ngươi đối với ta có chỗ tốt gì?”

Đuôi cá khua khua, cá chép vàng thờ dãi đáp: “Không có chỗ tốt gì, không có chỗ tốt gì.”

Cá chép vàng thấy Quân Huyền không biết điều này liền đánh trống lảng qua, nó mới tỉnh dậy, yêu lực tích tụ được bao lâu đều vì chương lực khoa trương kia bay hết, bây giờ cực kỳ yếu ớt. . .sợ là một nhân huyền như Quân Huyền cũng giết được.

Quân Huyền thì gương mặt khó hiểu, hần thật sự không biết nuốt yêu linh có tác dụng gì, cùng lắm bây giờ hần biết cá chép vàng đang yếu ớt thì làm việc hần cần là lấy con cá chép vàng này làm hồn thú thôi.

Bất quá, Quân Huyền đối với ân nhân cứu mạng mình sẽ không bao giờ có ý nghĩ như vậy.

- Mà muốn ta làm hồn thú khế ước thì ta còn có điều kiện khác! – Đuôi cá lần nữa rung rung lên, cá chép vàng nói.

Quân Huyền liền hỏi lại: “Điều kiện gì? ” Hắn thật sự rất muốn cá chép vàng này làm hồn thú khế ước của mình. Có thể cá chép vàng thực lực chưa khôi phục nhưng cũng sẽ có hiểu biết sâu rộng.

Cá chép như cười như nói: “Đó là... người sẽ phải tìm yêu linh cho ta. Giờ thực lực của ta muốn khôi phục lại đỉnh phong chỉ còn cách cần nuốt yêu linh.”

- Yêu linh này là kiếm ở đâu? – Quân Huyền hẳn chưa muốn động đến Thiên Thư đại năng nên liền hỏi lại.

Cá chép vàng như thấy Quân Huyền có phần phiền phức liền “Hừ!” lên một tiếng rồi nói: “Yêu thú sau khi chết đi không chỉ sinh ra mỗi tinh thạch thú mà còn sinh ra một thứ nữa, thứ này tụ tập đủ tu vi, sức mạnh linh hồn và tinh huyết của yêu thú đó vào trong này... thứ ta đang nói đến là yêu linh.”

Vừa dứt lời, cá chép vàng liền nói tiếp: “Giờ ngươi tỉnh sao? Chấp nhận điều kiện này thì Long Gia và ngươi sẽ cùng tạo ra hồn thú khế ước đầu tiên trên thế gian này.”

“Được” Quân Huyền dứt khoát trả lời mà không cần suy nghĩ quá lâu.

Từ chỗ cá chép vàng có tiếng cười giòn tan phát ra:

- Long Gia ta càng lúc càng vừa mắt tiểu tử ngươi hơn rồi đấy.

Tiếp theo, Quân Huyền hẳn ngồi xếp bằng lại, muốn kí được khế ước này trước tiên hẳn cần đột phá địa hồn trước.

Không mất thời gian quá lâu, chỉ như một nén hương cháy hết, hồn lực trong thiên địa có phần rung chuyển dần được thu nạp toàn bộ vào cơ thể Quân Huyền.

Thời điểm này, cơ thể Quân Huyền như phát ra ánh sáng, rất chói mắt. Cây cối có phần rung lên, không khí xung quanh hẳn cũng không chịu được quá lâu liền nổ tung, hồn lực trong nội thể cũng cuồng hoành bá đạo. Càng lúc càng bánh chướng báo hiệu hẳn đột phá thành công địa hồn sư.

Thật ra, Quân Huyền hẳn đã có thể đột phá địa hồn sư từ khi ở trong học viện nhưng vì sợ động tĩnh gây ra không nhỏ nên liền chưa vội đột phá. Đến nay, thời điểm thích hợp như này hẳn liền đột phá địa hồn.

Thời gian Quân Huyền đột phá, cũng là lúc cá chép vàng bắt đầu trích huyết của bản thân tạo thành một khế ước, nhưng vẫn còn thiếu đó là cả huyết dịch của Quân Huyền nữa.

Quân Huyền hẳn mở mắt ra, ánh mắt tỏa ra quang mang như muốn chiếu rọi thiên địa. Không chần chừ, hẳn liền cầm một thanh đao nhỏ trong tay, cứa trên lòng bàn tay một phát để bắt đầu trích huyết vào khế ước.

Khi huyết dịch của Quân Huyền chạm đến huyết dịch của cá vàng kia có chút đối đầu phản ứng nhưng không hề quá gay gắt, Hẳn thuận thế ngồi xếp bằng ở đó liền nhắm mắt lại. Khế ước đã lập ra, giờ quá trình hoàn thành khế ước đều là do cá chép vàng chi phối.

- Ta sắp bắt đầu khế ước, tiểu tử ngươi yên tâm giao thân thể cho ta đi. Ta sẽ cố gắng làm nhẹ, không để ngươi bị đau đâu. – Đây là thanh âm cuối cùng Quân Huyền hẳn nghe được.

Ý thức Quân Huyền dần mơ màng, hẳn chỉ cảm nhận được có một tia hàn ý lạnh buốt người xuất hiện bên cạnh, sau đó liền mê man.

Ý thức Quân Huyền dần mơ màng, hẳn chỉ cảm nhận được có một tia hàn ý lạnh buốt người xuất hiện bên cạnh, sau đó liền mê man.

Tiếp theo, xung quanh cơ thể Quân Huyền liền xuất hiện một hư ảnh cự long. Cự long này to lớn hơn cả một ngọn núi, bao trùm toàn bộ lấy Quân Huyền.

Ngay khi, long ảnh này vừa xuất hiện, các cự thú của sơn lâm như bị mất khả năng tư duy, đều nháo nhào cả lên.

Cùng lúc ấy, cá chép vàng đang hoàn thành được phần nào khế ước dần dung nhập nào thức hải của Quân Huyền. Vừa đặt chân tới thức hải, có một sức mạnh cực kỳ ảm đạm phát ra, kèm theo sức mạnh ảm đạm đó là tiếng sấm sét vang rền rõ bên tai.

- Cái gì thế này? Sao thức hải tên này lại chứa sức mạnh quý dị như vậy? Nhưng dám chiếm chỗ của Long Gia ta sao?

Dứt lời, cá chép vàng phát ra sức mạnh chấn động hư không cực kỳ đáng sợ, sức mạnh này lao tới sức mạnh ảm đạm kia như muốn đánh tan nó ra khỏi thức hải Quân Huyền.

Chịu sức ép của hai sức mạnh bá đạo này, thất khiếu Quân Huyền dần chảy máu ra. Cũng đồng thời lúc đó, đằng sau nơi hai sức mạnh đang đối đầu xuất hiện một thân ảnh có phần chia nua, thân ảnh này ánh mắt nhìn chăm chú sức mạnh và khí tức của cá chép vàng rồi nói: “Ồ? Long Khí sao? Có chút thân quen.”

Dứt lời, hai luồng sức mạnh bá đạo kia liền theo lời nói bị hóa giải. Hư ảnh giả nua cũng theo đó mà tan đi. Cá chép vàng gương mặt cực kỳ đa nghi, sức mạnh vừa đối diện với sức mạnh của nó liền tan biến không để lại chút dấu tích nào. Mà sức mạnh u ám kia xuất hiện như chỉ để chỉ uy với cá chép vàng vậy, báo hiệu một điều... nơi đây đã có người tới trước.

- Không xui xẻo vậy chứ? Khó khăn lắm ta mới tìm được nhân loại phù hợp, vậy mà bị một tên khác chiếm chỗ trước? Cái này là trời đổ kị anh tài sao?

Dù thân lên như vậy nhưng mà cá chép vàng không chút nghi ngại nào, nó liên tục đổ những kim quang từ long ảnh đang bao trùm cơ thể kia vào nội thể Quân Huyền. Sức mạnh long ảnh càng đổ vào nhiều thì cá chép vàng càng lúc biến đổi lớn, nó như được lần nữa trở lại với thân hình thật.

Sức mạnh đổ vào nội thể Quân Huyền mãnh liệt như vậy báo hiệu khế ước đã dần hoàn thành. Bên ngoài thân thể Quân Huyền cũng là thay đổi cực lớn, cả người hắn như được hóa vàng vậy, kim quang bao phủ. Nếu quan sát kỹ còn thấy được vẩy rồng xuất hiện.

Dưới sức mạnh cự long hư ảnh đang tràn vào nội thể như vậy, Quân Huyền liền đột phá lên Địa Huyền Cảnh. Chưa dừng lại ở đó, hắn còn tiến thêm ba tiểu cảnh giới của địa huyền cảnh. Đồng thời, hồn lực cũng không chậm lại, tiến thêm ba cảnh giới.

Hắn lúc này hồn lực và huyền lực mới thật sự cân bằng, đều ở cảnh giới địa huyền và địa huyền tam tầng.

Thân thể Quân Huyền không giữ được trạng thái đó quá lâu liền tan biến. Thay vào đó, dưới da Quân Huyền có xuất hiện vài đường lưu quang, nhưng chỉ trong giây lát cũng ẩn sâu đi. Khi thân thể hắn trở lại bình thường cũng báo hiệu hắn đã thu thập được một hồn thú cực kỳ bá đạo, và đã hoàn thành hồn thú khế ước đầu tiên trên thế gian này.

Long ảnh bao phủ Quân Huyền cũng dần biến mất. Khi long ảnh biến mất ngoại trừ Quân Huyền đang ngả nhào xuống thì tất cả vạn vật trong sơn lâm đều trở lại bình thường. Đến cả dưới gốc cây xa kia, yêu thú tứ cấp bị trọng thương nặng cũng theo sự biến mất của long ảnh này mà khôi phục lại hoàn toàn.

Tất cả sự vật như được ban phát cho một sự sống mới, thương thế cũ đều lành lại hẳn.

.....

Do từ tháng sau, tác giả củ lìn bắt đầu lại bận làm việc, học hành trở lại rồi nên lịch đăng chap sẽ không thể ra mỗi ngày một chương được nữa. Thay vào đó là hai, ba ngày một chương, mình sẽ cố viết để duy trì hai ngày một chương. Nếu không được thì mọi người đang đọc truyện ủng hộ mình thông cảm giúp mình nha. Tác giả củ lìn xin chân thành cảm ơn ạ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Thân Hồn Quyết tầng thứ hai

Trung tâm sơn lâm rộng lớn, bên cạnh một hồ nước, Quân Huyền hắn vẫn còn đang hôn mê nhưng hắn lại đang như tiến vào nơi khác. Quân Huyền dần mở mắt ra nhìn xung quanh, hắn phát hiện nơi đây là thức hải của hắn.

Nhưng sau khi tỉnh lại này, Quân Huyền phát hiện thức hải hắn mở rộng hơn rất nhiều. So với thức hải trước phải lớn hơn một lần. Ngoài ra, nơi đây còn chứa rất nhiều điểm sáng, điểm sáng dẫn tới nơi sâu thẳm, nhìn bằng mắt thường thì không thể thấy độ sâu được.

Khi Quân Huyền vừa phát hiện ra hết cũng đồng thời là lúc trong khung trung xuất hiện một ánh sáng chói lóa như mặt trời xuất hiện đồng dạng. Ánh kim sắc tỏa sáng không gian nơi đây, theo sự xuất hiện của ánh kim sắc chói lóa là thanh âm quen thuộc:

- Tiểu tử ngươi tỉnh rồi sao?

Quân Huyền chăm chú nhìn nơi kim sắc tỏa ra kia thì phát hiện cá chép vàng chính là ở trong đó, mà thanh âm cũng là từ đó phát ra. Ngây ngô một chút, hắn liền đáp: “Cái này, là khế ước hoàn thành rồi sao cá chép vàng?”

- Đúng vậy, sau khi dung hợp xong thì thức hải của ngươi liền trở thành nhà của ta. Bất quá, nơi này có phần nhỏ bé nên Long Gia đã giúp ngươi mở rộng hơn. – Dừng lại một chút, cá chép vàng nằm trong nơi phát ra kim sắc nói tiếp: “Chỉ là cảnh giới của ngươi chưa đủ, sau này đạt tới đủ yêu cầu sẽ chứng kiến thức hải ngươi rộng lớn ra sao!”

- Thì ra là vậy! Cá chép vàng, ngươi thật lợi hại! – Quân Huyền nhìn xung quanh thức hải của mình rồi cảm thán lên.

Chỉ mới nhìn sơ qua Quân Huyền hắn đã thấy độ rộng mở rõ ràng, chưa kể còn có những nơi hắn không thể nhìn tới. Nhưng quan trọng hơn là trong thức hải hắn vừa có cá chép vàng vừa có tiên bối thần bí, có chút đông vui a. Nếu có thể đem một bộ cờ tướng vào thì hai người liền có thể trong thức hải hắn đánh cả ngày.

- Cá chép vàng? Nghe thật ngứa tai! Đúng ra, ta sẽ bắt tiểu tử ngươi gọi hai chữ Long Gia nhưng vì ngươi và ta có phần thân thiết hơn nên liền gọi Long

Ca đi. – Trong kim sắc bao phủ, cá chép vàng không khỏi bực tức nói lên.

Đường đường là một long tộc hùng mạnh, vậy mà cứ bị gọi cá chép vàng... cá chép vàng... đây không khác nào sĩ nhục cả.

- Vậy liền gọi Long Ca đi. – Quân Huyền thoải mái cười đồng ý. Nhưng hần lại có điểm thắc mắc trong lòng nên liền nói: “Long ca, ca tại sao lại xưng chữ Long... trong khi thân hình có phần kém Long hơi xa a.”

Quân Huyền nói đến đây thì cá chép vàng có chút trầm mặc một thời gian, sau đó liền nói:

- Ngày xưa, ta tung hoành ngang dọc cứu thiên, vô địch thiên hạ, vạn thiếu nữ mê, vượt long môn thành Long rồi lại độ kiếp hóa Chân Long nhưng do một số lí do mới bị thành thể này. Hiểu chưa?

Quân Huyền nghe xong cũng là tròn mắt, nếu thật sự như vậy thì Long Ca này không chút tầm thường nào. Hần gật đầu đồng ý, đang định nói tiếp thì Long Ca ngắt lời: “Khế ước đã xong rồi, giờ ca cần nghỉ một chút, tiểu Huyền từ ngươi ra ngoài đi.”

Long Ca vừa dứt lời thì một trận cuồng phong nổi lên. Quân Huyền chỉ kịp thấy cả linh hồn bị trận cuồng phong đó quán ra ngoài, không có chút phản kháng nào.

- Dù gì đó cũng là thức hải của ta... đầu cần đuôi như vậy chứ. – Quân Huyền hần vừa tỉnh dậy liền than lên.

Sau đó, hần liền ngồi dậy. Ánh mắt nhìn xung quanh có chút không dám tin. Bao nhiêu cự thú hung hãn trong sơn lâm này đều là canh chừng, bảo hộ cho hần trong thời gian hần bất tỉnh.

Dù cảnh giới của yêu thú có hơn hần rất nhiều nhưng lại không hề dám động tới như đang sợ thứ gì đó. Nghĩ nghĩ một chút, Quân Huyền đều hiểu, sự việc như vậy hần là do yêu khí của Long Ca tỏa ra bảo vệ hần. Dưới sự bảo hộ của yêu khí đậm đặc như vậy, gấu yêu hung hãn kia cũng không dám động tới Quân Huyền.

Quân Huyền cười gian manh một cái, sau đó liền nói: “Mau! Đi lấy toàn bộ linh thảo, bảo vật trong sơn lâm tới đây cho ta.”

Yêu thú tam cấp, nhị cấp chưa mở hoàn toàn linh trí nên chưa hiểu rõ Quân Huyền hần nói gì nhưng gấu yêu lại khác. Nó lên được tứ cấp yêu thú thì linh trí cũng mở được rất nhiều.

Vừa nghe Quân Huyền ra lệnh, nó gầm lên một tiếng chói tai. Tất cả yêu thú theo tiếng gầm đó mà tụ tập lại, gấu yêu tới nơi tụ tập đó như nói gì đó, sau đó đám yêu thú kia cũng liền tản ra. Gấu yêu cũng theo phần mình mà đi tới một nơi khác.

Quân Huyền có chút khó hiểu nhưng hần vẫn ung dung ngồi đó. Trong sơn lâm này, bá chủ vốn không phải của gấu yêu nữa. Từ khi Long Ca tỉnh dậy, bá chủ đã là chuyển sang cho Long Ca. Nay khí tức, yêu khí của Long Ca đều hiện hữu ở Quân Huyền không khác gì hần đang làm chủ sơn lâm này.

Hần lợi dụng thời gian này bắt đầu củng cố cảnh giới một chút. Quân Huyền hần có chút không ngờ là chỉ mới dung hợp với Long Ca mà cảnh giới hần đã tăng tiến rất nhiều.

Hồn lực hần đã đạt tới địa hồn cũng là lúc Thôn Hồn Quyết mở ra tầng thứ hai. Tầng thứ hai của Thôn Hồn Quyết cực kỳ tiện lợi cho hồn tu, Quân Huyền hần không cần lúc nào cũng phải xếp bằng tu luyện nữa mà thông qua tầng thứ hai này, hần có thể hấp thụ hồn lực qua hô hấp.

Hô hấp là điều con người cực kỳ cần, mỗi ngày đều sử dụng tới hàng trăm, nghìn lần... cũng vì vậy mà nói Quân Huyền hần chỉ cần qua hô hấp đơn giản cũng có thể giúp cảnh giới tăng lên.

- Thật là bá đạo công pháp! – Quân Huyền hần dùng minh tưởng mà cảm thán lên.

Lúc Quân Huyền mở mắt ra, cũng là lúc yêu thú tụ tập lại đây nhưng không có ác ý gì cả. Chúng tụ tập lại là mang linh thảo, tinh thạch... bảo vật tới. Quân Huyền có chút không ngờ tới nơi sơn lâm này lại giàu đến vậy, tam cấp linh thảo có tới hàng trăm cây, tứ cấp cũng không có nhiều chỉ vài cây nhưng linh thảo tam cấp nhiều như vậy đúng là khiến người khác ngạc nhiên.

Mà chưa hết, yêu thú còn mang theo rất nhiều tinh thạch thú theo, tinh thạch thú tam cấp cũng có tới chục viên còn lại đều là nhị cấp. Với số tinh thạch thú, linh thảo như này... bán đi đủ để Quân Huyền trở thành đại gia.

Chưa kể tới, yêu thú còn đem tới vài viên dưỡng huyết tinh, thanh thủ cốt... toàn là những viên có giá trị cực lớn.

Quân Huyền hần cười thầm trong bụng, lấy túi trữ vật mà Vân Lam tặng trước khi hần rời học viện ra. Cầm túi trữ vật trên tay, Quân Huyền hần phân vân.

Trong đầu hần, ác quỷ tham lam lên tiếng: Lấy hết đi, ngươi sẽ trở thành đại gia ngay, không phải nghĩ tới cảnh nghèo không đủ tiền mua tài nguyên tu luyện nữa.

Cùng lúc đó, có thanh âm ngăn cản, là thanh âm của thiên thần trong đầu hần: Không được lấy hết, cùng lắm chỉ lấy một phần ba thôi. Dù sao chỗ này cũng là yêu thú tích góp lâu năm.

Đến cuối cùng, Quân Huyền hần mở nụ cười quỷ dị... chung quy thì tham lam vẫn thắng.

- Thu. – Quân Huyền dứt lời, tất cả những đồ vật yêu thú đem tới đều là bị thu sạch vào trong túi trữ vật đó. Túi trữ vật này dung tích chứa đồ không lớn nhưng mà chứa hết đồ yêu thú mang tới không phải không được. Mà khi món đồ cuối cùng vào túi cũng là lúc túi không còn chút không gian nào.

Xem ra, đây là trời bắt hán nhận hết.

Thu được đồ quý vào trong tay, Quân Huyền hán có chút không lờ đành lấy ra vài chục linh thảo tam cấp, phân phát cho yêu thú. Một mình nuốt trọn như vậy, quả thực có phần ngẹn.

Sau khi được phát linh thảo, yêu thú nào cũng là có tới hai cây ngậm trong miệng quay người rời đi. Quân Huyền hán cũng đứng dậy, nhoen miệng cười cái liền bước đi. Hán lần này là đã đạt được mục đích đầu tiên, tiếp theo liền chinh phục dị hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Hay ta cũng đi làm tướng cướp nhỉ?

Sau một nửa ngày đường, Quân Huyền hán đã ra khỏi sơn lâm rộng lớn nhờ chỉ dẫn của Long Ca. Vừa ra khỏi sơn lâm, đi thêm một hai canh giờ chính là tới một thị trấn nhỏ. Thị trấn này không phải nơi tập trung nhà ở thường dân mà nơi đây là nơi qua lại của thương nhân.

Cũng vì vậy mà tiểu lâu, nơi nghỉ chân được mở ra rất nhiều. Quân Huyền hán chọn một tiểu lâu không quá lớn, có hai tầng một tầng trên để nghỉ và tầng dưới để ăn uống. Hán dự định sẽ thuê phòng nơi đây, nghỉ qua một đêm. Sáng mai liền xuất phát tới nơi có dị hỏa.

Quân Huyền vừa đến trước cửa tiểu lâu này, nhanh chóng có một tiểu nhị, quần áo hơi bạc, có chưa đầy mùi dầu mỡ, nhanh chóng chạy ra tiếp đón. Nhìn Quân Huyền như đánh giá một chút, sau đó liền niềm nở tiếp đón:

- Khách quan ngài muốn dùng gì ạ? Ngài có thuê phòng trọ không ạ?

Quân Huyền gật đầu một cái, sau đó tiến vào trong mới đáp: “Cho ta thuê một phòng nghỉ lại qua đêm.” Đi vào trong quán một chút, hán chọn một cái bàn, ngồi xuống nói: “Còn giờ thì cho ta một số món như: Gà nướng, bánh bao,... và một bình mỹ tửu.”

Nếu ở thế giới cũ của Quân Huyền, khi hán còn chưa tới 18 tuổi như vậy thì uống rượu là điều nên tránh nhưng mà hán ở thế giới đó hán cũng là thanh niên gần 30 tuổi, rượu đối với hán thì cũng không phải thứ gì xa lạ.

Còn ở thế giới này, tầm tuổi như Quân Huyền đã có người lên làm gia chủ một gia tộc, tiệc rượu thì thường xuyên như cơm bữa nên hoàn toàn không có quy định về tuổi uống rượu.

Tiểu nhị đứng cạnh Quân Huyền như đã ghi nhớ tất cả vào trí nhớ, sau đó đáp: “Vâng, vâng.” rồi lui xuống.

Nhìn tiểu lâu nhỏ này, Quân Huyền hán chợt nhớ đến Vân Hương Lâu. Ở nơi đó, vẫn có người đang chờ hán, nghĩ đến đây... chợt Quân Huyền thấy trong lòng âm ập hơn:

- Không biết từ ngày Linh Vân tiến ta vào học viện bây giờ sao rồi nhỉ? Liệu có nhớ ta lắm không?

Vừa đặt câu hỏi xong, Quân Huyền hán quyết định: “Đợi ta tìm được dị hỏa xong nhất định sẽ về thăm Linh Vân.”

Chẳng biết từ bao giờ mà những tình cảm của những người ở thế giới này đã tác động mạnh mẽ đến một con người xuyên không từ thế giới khác đến như Quân Huyền.

Chắc có lẽ do hán ở kiếp trước không nhận được nhiều sự ấm áp chẳng? Hán ở kiếp trước thì do mẹ mất sớm, bố thì đi làm xa nhiều nên quyết định lấy vợ hai chăm sóc hán. Nhưng đâu biết bà ta chỉ ham tiền của bố hán nên chẳng bao giờ chăm sóc hán, trừ lúc có bố hán ở nhà.

Còn nhiều khi bà ta tức giận cái gì là đổ lên người hán. Hán chịu cảnh đầy xuất nên 15 tuổi đã nhà ra đi. Bỏ nhà ra đi với một người chưa thành niên như Quân Huyền lúc ấy đúng là đau đớn, nhưng hán lại cảm giác như được giải thoát. Nghĩ về nơi đó, hán cũng chỉ có một thứ luyến tiếc duy nhất mà thôi...!

Đang suy nghĩ miên man một chút, suýt nữa khiến giọt lệ anh hùng rơi xuống thì cũng may lúc đó tiểu nhị bụng đồ ăn lên. Dọn đồ ăn lên xong, tiểu nhị cười cười nói: “Chúc khách ngon miệng.” Quân Huyền hán chỉ lạnh lùng gật đầu một cái.

Trong lòng hán bây giờ đang băn khoăn một vấn đề: “Liệu có quay lại được thế giới trước không nhỉ? Nếu có thì ta sẽ tu luyện đến đỉnh cao rồi dùng sức mạnh đấy để chết bà di kia và hoàn thành thứ năm đó ta luyến tiếc...”

Nghĩ tới đây, Quân Huyền hán cười ha hả lên một mình, nhưng chợt hán nhận ra thực tại của mình mới chỉ là địa huyên còn con mà thôi. Muốn về thế giới kia thì sức mạnh cần lớn hơn rất nhiều, nắm chặt tay chắc chắc một cái. Quân Huyền hán bắt đầu ăn.

Khi Quân Huyền hần vừa ăn được một chút, trên tay đang cầm một chén rượu của quán. Dù hần đã gọi mỹ tửu giá cao nhất nhưng ở rượu ở tiểu lâu này không thể được như ý hần. Vừa nhâm nhi chén rượu thì cửa tiểu lâu xuất hiện rất nhiều người.

Đám người này nhìn qua đã thấy rõ không có chút thiện ý nào cả. Gương mặt cực kỳ bặm trợn, đáng sợ, thân hình to con, vạm vỡ, trên thân thể có vài vết sẹo lớn như đã từng đánh, chém rất nhiều trận. Đám người này vừa bước vào cũng có mấy vị khách không mời mà tự đi ra như đã biết trước điều gì đó.

Tên cầm đầu trên lưng đeo thanh đao lớn, dáng người khệch khạng, to con nhìn qua một cái rồi ồm ồm nói:

- Chủ quán đâu? Hôm nay bọn ta bao hết quán này, mau đuổi khách đi.

Khi thanh âm ồm ồm vừa dứt thì bên trong tiểu lâu, có hai thân ảnh gầy gò đi ra. Hai thân ảnh này là vợ chồng chủ tiểu lâu, người vợ có phần như sợ hãi nên núp sau lưng người chồng. Còn người chồng, dù dáng người nhỏ con chỉ bằng một phần hai so với tên kia nhưng vẫn cố đứng ra trước bảo vệ vợ mình.

Vừa bước ra ngoài, chủ tiểu lâu nhăn mặt nói: “Tam Ca à, hôm nào bọn huynh cũng bảo bao quán, đuổi khách nhưng ăn xong đứng dậy ra về, không trả tiền. Nếu cứ như vậy, bọn ta lấy cái gì mà làm ăn nữa chứ.”

Thấy chủ quán gầy gò dám lên mặt thì Tam Ca này có phần khó chịu, gầm gừ lên nói:

- Ai bảo bọn ta không trả? Bọn ta là chưa trả chứ không phải không trả. Không nói nhiều nữa, ngươi mau đuổi khách đi.

Đối mặt với sự lấy sức mạnh đe người này chủ tiểu lâu có phần nhún nhường nói:

- Tam Ca à, hay là ta chuẩn bị cho các huynh một phòng rộng rãi, còn khách nơi này để ta còn buôn bán nữa.

Tam Ca có phần không muốn dài dòng, gào lên nói:

- Điếc à? Ông đây bảo đuổi!

Thấy sự việc như này, nhiều cặp đôi hay người ngồi ăn trong tiểu lâu bắt đầu đứng dậy rút lui. Nhưng mà, Tam Ca liếc qua một cái, tất cả nữ tử xinh đẹp, dù có cặp hay chưa đều bị đàn em của hần chặn đứng lại. Cửa tiểu lâu đóng chặt lại, nội bất xuất, ngoại bất xâm.

Trong tiểu lâu, không khí càng lúc càng căng thẳng hơn. Chủ tiểu lâu có phần không muốn đuổi khách mà bây giờ cũng không đuổi ra khỏi quán được. Còn Tam Ca, hần vẫn ngông cuồng đứng đó chờ chủ tiểu lâu sắp xếp chỗ ngồi, mà chỗ ngồi hần muốn là cả quán và có mỹ nhân xung quanh.

Riêng một bàn trong tiểu lâu, Quân Huyền hần vẫn cứ ngồi đó ung dung, tay cầm bánh bao, tay cầm chén rượu. Hần vừa ăn một chút lại nhâm nhi một chút. Vung quanh hần cũng không có ai bao vây vì hần không hề đem theo nữ nhân vào nên Quân Huyền hần ngồi đó mà hóng hớt.

Nhân chi sơ, bản tính hóng hớt mà!

Bấy giờ, những cặp đôi biết mình sắp bị sao thì có nhiều người nam tử có ý định xin cho nữ nhân của mình. Nhưng cũng có nhiều người ngồi im để bảo vệ tính mạng. Tất cả bao trùm trong không khí im lặng. Đến khi đàn em Tam Ca kia dẫn các nữ nhân ra.

Nhìn hồng nhan của mình bị bắt đi mà nam tử nơi đây có phần ngồi im, có người nhu nhược đến mức lấy tay che tai lại để không nghe tiếng kêu cứu của hồng nhan. Chung quy là sợ mất mạng, vì Tam Ca này là cướp bóc có tiếng của trấn này. Thương nhân muốn yên ổn làm ăn cũng phải nộp cho hần ít nhiều, ai không muốn nộp đành chịu mất mạng, may mắn hơn thì mất sạch hàng hóa.

Rất nhiều nữ tử được dẫn đến trước mặt Tam Ca này, hần liếm mép một cái rồi dâm dề nói:

- Ừm, hàng đẹp đấy. Như cũ, tối anh thưởng thức xong đến các chú.

Đám đệ nghe xong cũng phần khởi lên đồng thanh đáp: “Vâng.”

Bỗng dưng khi hai tên đệ của Tam Ca chuẩn bị đi đến một bàn ăn có hai người mặc y phục có chút kì lạ. Hai người ngồi đây là một nam, một nữ. Nữ tử ở bàn này không chút hiền từ nào, nàng đập mạnh tay xuống bàn một cái. Đứng dậy nhìn nam nhân xung quanh nói:

- Nam nhân như các ngươi thấy hồng nhan bị bắt mà chỉ ngồi im thôi sao? Thật nhu nhược!

Nam tử bên cạnh như nhân cơ hội thể hiện bản lĩnh anh hùng cũng liền đứng dậy, đôi mắt lườm đám Tam Ca một cái rồi lạnh lùng nói:

- Ta ghét nhất bọn dâm dề như các ngươi, mau thả bọn họ ra.

Đối mặt với sự uy hiếp từ khẩu khí của nam tử kia, Tam Ca có chút phớt lờ qua. Đôi mắt không chính trực nhìn nữ tử kia rồi nói:

- Quả là một nữ nhân xinh đẹp, quốc sắc thiên hương hay ngươi theo ta về làm thiếp sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.

Quân Huyền hấn cũng tò mò nhìn sang thử. Nữ tử này nhan sắc của nàng đúng là có phần nhìn hơn so với nữ tử nơi đây, làn da trắng trẻo, dáng người qua tu luyện nên cực chuẩn. Nhưng không phải nhan sắc này không phải quá mỹ miều xinh đẹp như Vân Lam hay Linh Mộng ở học viện. Mà điều hấn chú ý hơn là y phục nàng đang mặc có phần cao quý, hẳn là đồ đệ của một môn phái nào đó như Âm Hương Môn.

Bấy giờ, trong đầu Quân Huyền xuất hiện nụ cười cực kỳ gian ác, hấn cười cười tự nói:

- Hay ta cũng đi làm tướng cướp nhỉ?

Hấn muốn làm tướng cướp bởi vì rất đơn giản, hấn thấy tên Tam Ca này thực lực không quá cao nhưng cái danh xưng tướng cướp khiến nhiều người e sợ. Mà quan trọng chính là muốn nữ nhân liền có nữ nhân a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Muốn chặt tay ta?

Nhưng ngược lại với Quân Huyền đang ngồi thần nhiên hóng hớt thì đôi nam nữ kia nghe vậy liền không chấp nhận được. Hai người rút thanh kiếm đang để trên bàn ra, kiếm vừa xuất vỏ xong cả hai người liền dậm chân một cái trùng điệp lao đến tấn công.

Hai người này đánh tới không chút nương tình nào, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã xuất hiện phía trên đầu Tam Ca. Tốc độ của hai thanh kiếm như thiểm điện, hung hấn chém thẳng xuống.

Đối mặt với công kích bậc này, Tam Ca lại không chút biến sắc nào. Hấn cười lạnh một cái sau đó liền dùng cánh tay chắc khỏe rút thanh đao sau lưng ra. Vung thanh đao lên qua đầu một cái, đã chặn đứng đường kiếm chém xuống của cặp đôi kia.

Keng...

Sự va chạm của hai bên khiến bàn ghế xung quanh bắt đầu đổ nghiêng đổ ngã, có nhiều bàn còn trực tiếp vỡ nát.

Bên phía trên thanh đao của Tam Ca, hai thanh kiếm bị thanh đao chặn đứng có phần rung lên mãnh liệt. Đôi nam nữ phải ra sức ghì lại mới có thể giữ nguyên vị trí, nhưng bên dưới Tam Ca lại chỉ cười nhạo hiềm rồi nói: “Quá yếu.”

Thanh âm rơi xuống cũng là lúc thanh đao to lớn được nhấc lên đánh lùi đôi nam nữ này lại.

Đôi nam nữ kia lùi lại, tư thế đứng có phần khó khăn hơi nghiêng nghiêng một chút, khóe miệng còn có máu chảy ra. Vừa rồi bọn họ quá khinh địch, chỉ nghĩ tướng cướp nơi hẻo lánh này sẽ yếu ớt, đệ tử tông môn như họ dư sức đánh bại được.

Nhưng không ngờ được, tên này không chỉ thân thể khỏe khấn mà cảnh giới cũng không hề tầm thường. Tên tướng cướp này chỉ với hai đao đã đẩy lui cả hai bọn họ.

Tiếp theo, không cho đôi nam tử này nghỉ ngơi, Tam Ca lần nữa vung đao lên để chém ra một đạo huyền lực đánh thẳng tới nơi nam nữ này đứng.

Đường đao hung mãnh này chém xuống, đôi nam nữ này lần nữa nhắm mắt, cầm chặt kiếm trên tay bắt đầu tung ra võ kỹ để chống đỡ.

Lôi Phong Kiếm Pháp.

Lôi phong kiếm pháp này là võ kỹ cao cấp nhất bọn họ có, thuộc loại huyền cấp thượng phẩm. Cặp đôi này này có được võ kỹ mạnh mẽ như vậy là do bọn họ rất ưu tú trong tông môn, thân phận không chút tầm thường nào.

Kiểm pháp vừa thi triển, trên thanh kiếm của hai người bắt đầu xuất hiện những tia lôi điện. Chưa hết, gió từ bên ngoài như được thu hút bắt đầu lùa vào một cách mạnh mẽ. Gió vừa vào tới nơi liền tụ tập lại trên thanh kiếm của hai người, lôi bạo kết hợp với phong bạo tạo ra một chiều thức cực kỳ đáng sợ.

Cùng lúc tạo xong chiêu, hai người dơ thanh kiếm lên, lạnh lùng chém xuống.

Ầm... ầm...

Đường đao mạnh mẽ kia đối đầu với hai kiếm lôi phong này không chút yếu thế. Hai bên ngang sức, chèn ép nhau một thời gian ngắn sau đó trực tiếp thôn phệ nhau mà biến mất.

Dưới sức mạnh va chạm của hai chiêu này gây ra, trong tiểu lâu chính thức bị phá hủy. Bàn ghế đều là triệt để vỡ tan. Những bình rượu, chén bát cũng như tự nổ ra. Chỉ riêng có phía sau Tam Ca, và phía sau cặp đôi kia được bao vệ an toàn.

Vợ chồng chủ tiểu lâu cũng nhờ đứng sau cặp đôi này mà tránh được sự nguy hiểm từ sức mạnh hai chiêu thức va chạm gây ra.

Tam Ca ngông cuồng đứng uy phong ở đó nhìn cặp đôi này chật vật lùi lại bắt đầu ồm ồm nói:

- Ta thích mấy cô nương phản kháng như vậy đó. Chi bằng ngươi liền theo ta làm thiếp đi?

Thân hình nữ tử kia cực kỳ mệt nhọc đứng thẳng dậy nhưng vẫn cứng miệng đáp:

- Không đời nào.

Bấy giờ, thiếu nữ này biết mình đã không còn đường lui liền định miễn cưỡng tung ra thêm một kiếm nữa rồi thoát thân. Nhưng khi ánh mắt nàng đảo qua đảo lại nàng phát hiện ra một điều đáng sợ.

Dưới áp lực của vụ nổ kia, đáng ra tất cả bàn ghế hay đồ đạc của tiểu lâu phải vỡ vụn rồi nhưng ở trong tiểu lâu này vẫn còn một bàn nguyên vẹn. Không chỉ mỗi bàn nguyên vẹn mà đồ ăn trên bàn cũng không chút ảnh hưởng nào.

Không phải do bàn đó được thiết kế chắc hoặc đóng từ gỗ hiếm mà là người ngồi ở bàn đó đủ sức mạnh khiến vụ nổ không ảnh hưởng tới mình. Thiếu nữ này nghi hoặc nhìn nhìn, nàng còn như chưa dám tin. Trên bàn này, nam tử đang ngồi kia vẫn đang thưởng thức rượu, không hề hiện chút sợ hãi nào.

Thiếu nữ phát hiện ra có người cường đại như thế liền như thấy một tia hy vọng cứu mình thoát khỏi bị đám cướp này.

- Tiền bối, tiền bối, ngài có thể giúp tiểu nữ tử ta thoát khỏi bọn cướp này không ạ? Tiểu nữ sẽ nợ ngài một ân tình. – Thiếu nữ hướng về phía bàn đấy và vội vàng nói.

Tiếng nói của thiếu nữ vừa dứt liền khiến cả đám cướp, hay chủ quán nhìn đến hướng thiếu nữ nói. Quả thật, có một người vẫn ung dung vừa ngồi vừa uống rượu ở đấy. Có chút không vừa mắt, Tam Ca gần giọng nói:

- Tiểu tử ngươi điếc sao? Không nghe thấy ta bảo bao trọn quán à?

Người được nói đến chẳng ai khác ngoài Quân Huyền, hắn nghe thấy tiếng nữ tử kia nói thì chỉ nhìn nhẹ qua cô ta sau đó liền phớt lờ đi. Hắn chỉ qua ánh mắt của nữ tử này đã thấy rõ nữ tử này có phần gian trá nên liền bỏ qua. Hắn vẫn là thích những người thật thà có phần hơi ngây ngô như Văn Lam, Tiểu Ly hay Linh Vân hơn a.

Quân Huyền nhìn Tam Ca một cái rồi điềm đạm nói:

- Các ngươi muốn đánh nhau thì có thể ra ngoài đánh, nhưng đánh ở đây ảnh hưởng đến nhã khí ăn uống của ta thì có phần không phải lắm nhỉ?

Quân Huyền vừa nói vừa đứng dậy đi đi tới phía trước một chút. Phía trước đường hắn đi có một nửa bàn gỗ nằm chắn ở đó, sau đó Quân Huyền khua tay một cái, bàn gỗ liền thành hai nửa lặn sang hai bên mở đường cho Quân Huyền đi tiếp.

Tam Ca sắc mặt căng thẳng cực độ, trải qua rất nhiều trận đánh hắn phát hiện thứ Quân Huyền vừa bộc lộ là Kiếm Ý!

Tên Tam Ca này cũng không ngờ tới ở tiểu lâu này lại có thể xuất hiện một người biết được Kiếm Ý. Kiếm ý ở đây là có thể xuất kiếm hay dùng kiếm mà chỉ qua một ý niệm. Mà phải nói thêm, người biết được Kiếm Ý thì nói lên kiếm đạo cũng là đỉnh tiêm cao thủ một phen. Nếu thật sự có cao thủ như vậy ở đây...: “Ta còn có cửa đánh thắng sao?” Tam Ca nghĩ tới mà run.

Còn cặp nam nữ kia cũng có phần kinh hãi ra mặt nhưng còn có phần vui mừng nhiều hơn. Nếu thứ tên nam tử trẻ tuổi kia vừa bộc phát ra là kiếm ý thì hy vọng thoát khỏi tên Tam Ca này của hai người rất lớn.

Về phía Quân Huyền, thứ hắn dùng vừa nãy hoàn toàn không phải kiếm ý gì cả. Đó đơn thuần chỉ là hắn dùng kiếm hồn mà thôi nhưng tốc độ hắn đánh ra rất nhanh khiến mọi người hiểu nhầm là kiếm ý.

Tam Ca lần nữa tự chấn tĩnh lại mình, uy phong nói: “Ngươi là ý tứ ra sao?”

Quân Huyền hắn vẫn đứng đó, tay để ra sau lưng điềm tĩnh nói: “Các ngươi làm ảnh hưởng tới bữa ăn của ta, chi bằng để lại bồi thường một chút. Ta có thể để các ngươi an toàn rồi đi.”

Quân Huyền hắn nói hai từ “các ngươi” ở đây bao gồm cả đôi nam nữ kia. Hắn vốn không thân thích gì với hai người này, muốn hắn giúp thì phải cho hắn húp... À không, muốn hắn giúp ít nhất cũng là cần đưa chút gì đó ra làm thành ý.

Mà nhân cơ hội, một kiếm đã chỉ uy như vậy. Quân Huyền hắn liền lấy từ hai bên. Chung quy vẫn là hắn được lợi nhất.

Nhưng khi Tam Ca và cặp đôi kia chưa lên tiếng thì đám đệ của Tam Ca bắt đầu nhao lên nói:

- Ngươi muốn chết à? Mà lại dám bắt Tam Ca đền tiền.

Đối với bọn hắn, Tam Ca chính là người mạnh nhất. Từ lúc bọn hắn đi theo Tam Ca chưa hề gặp phải vụ thua lỗ nào, nay có một người dám cướp uy thế của bọn họ thì sao có thể chấp nhận được. Chưa kể, bọn hắn là cướp tiền mà bị người khác cướp ngược lại thì càng không thể chấp nhận được.

Quân Huyền hần không thèm để ý đến bọn đệ này chỉ là cười lạnh một cái sau đó nhìn chăm chăm hai bên. Tam Ca và hai người kia nếu là ban đầu hợp sức đánh hần thì hần còn có chút lo ngại. Nhưng mà bây giờ cả hai đều tiêu tốn không ít huyền lực qua trận chiến vừa này thì cho dù có hợp sức, hần cũng không đáng để lọt mắt.

Còn Tam Ca, hần là thủ lĩnh của nhóm này, đệ của mình bị khinh hần không thể chịu nổi. Vốn bản tính chém giết đã quen, nay gặp một tên ngựa mất như này hần liền nổi sát tâm.

Tam Ca đi lên trước vài bước đứng đối diện với Quân Huyền. Thân hình hần phải to gấp đôi Quân Huyền nên nhìn cảm tưởng như một đám có thể đánh bay Quân Huyền. Giọng có phần âm lãnh nói:

- Tiểu tử, nể tình ngươi có phần anh hùng dám đứng ra khi nữ nhân của ta gọi, ta tha cho ngươi. - Dừng lại một chút, ánh mắt Tam Ca có phần phẫn nộ nhìn Quân Huyền rồi nói tiếp: “Nhưng ngươi dám không đáp lại lời đám đệ của ta thì để một tay lại tạ lỗi sau đó ta có thể nhân nhượng cho ngươi rời đi.”

Nghe được Tam Ca nói vậy, Quân Huyền cười khinh khinh đáp:

- Muốn ta chặt tay? Ngươi nghĩ mình xứng sao?

Câu nói này của Quân Huyền chính thức khiến sát tâm của Tam Ca nổi lên. Hần gầm gừ:

- Mày... chết... chắc... rồi!

Ngay sau đó, Tam Ca hần cầm thanh đao to lớn lên, khóa chặt Quân Huyền trong ánh mắt chém thẳng xuống.

Nhiều nữ tử thấy cảnh này không dám xem nữa mà che mắt lại, có người còn quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Cứu người vì tiền?

Nhưng khi Quân Huyền hần đối diện với một đao khủng bố lực lượng này, hần lại không chút biến sắc nào. Ngay khi thanh đao chém xuống còn cách đầu hần 30 cm thì hai ngón tay liền khua qua đầu một cái.

Thế là, một thanh đao to lớn cứng rắn trực tiếp bị gãy làm đôi. Một nửa đao vẫn còn trên tay Tam Ca, một nửa thanh đao gãy bay ra xa một đoạn sau đó cắm thẳng xuống nền nhà gỗ.

- Sao...có...thể? Kiểm ý của ngươi lại đạt tới mức độ này? – Tam Ca gương mặt run run nhìn Quân Huyền, từ ngữ nói ra cũng ngắt quãng.

Quân Huyền hần gương mặt vẫn bình tĩnh nhưng nội tâm cực kỳ xao động. Kiểm ý là Tam Ca nói đến ở đây là gì, hần hoàn toàn không biết. Ban này, hần chỉ là muốn trang bức một chút. Hần đặt cược vào kiểm hồn, khi thanh đao chém xuống là lúc hần tự thành kiểm hồn.

Sau đó, Quân Huyền hần chờ khoảng cách vừa đủ liền chém ra để cản chiêu thức lại. Nếu thành công thì hần hình tượng ở đây cũng cực kỳ ngầu. Nếu không chém thành công thì hần đã có không minh thuần bên dưới làm tăng không bị thử hai ngàn thanh đao chém xuống.

Quân Huyền có chút như cười mà không phải cười, âm lãnh nói:

- Bây giờ, để ta dạy dỗ làm ngươi không được phá hoại tiểu lâu.

Câu nói này, Quân Huyền hần lấy câu nói của Linh Vân hay nói khi có một đám người nào đó vào Vân Hương Lâu ăn mà không trả tiền, chưa kể còn đập bát đĩa gây sự, phá hoại.

Nhân lúc Tam Ca còn đang ngờ ngác không tin, Quân Huyền thi triển hồn kỹ huyền cấp hần đôi được với Vân Lam. Hồn kỹ này có tên là Huyền Ngọc Thủ. Quân Huyền hần đã từng sử dụng ở tân sinh đại chiến, nhưng lúc đó là hần mới tham ngộ được chút ít thôi a.

Huyền ngọc thủ vừa thi triển liền biến bàn tay hần trở lên trắng ngọc, có thể nhìn xuyên thấu qua. Sau đó, Quân Huyền thi triển thêm võ kỹ huyền cấp kết hợp, võ kỹ này là Quái Chương.

Quái chương vừa đánh ra liền nhắm vào bàn tay của Tam Ca. Một chương hư ảo nhưng rất hung hần đánh tới tay của Tam Ca khiến nửa thanh đao hần đang cầm trên tay theo đó mà rời xuống.

Mắt thanh đao thì Tam Ca kia như mất át chủ bài. Quân Huyền hần hiểu liền sử dụng quái chương đánh đến, tấn công liên tiếp.

Àm...âm...

Tam Ca cũng không hề chậm chễ, hấn lấy huyền lực ra đánh với Quân Huyền. Dù hấn mất thanh đao kia nhưng cảnh giới của hấn là Địa Huyền Cảnh thất cấp a, hơn Quân Huyền bốn cấp độ. Tam Ca lấy huyền lực của cảnh giới này ra đấu với Quân Huyền sử dụng quái chiêu vẫn như có chút cân bằng.

Quân Huyền có chút không ngờ tới, ngay sau đó hấn thi triển hỏa long phản thiên. Hỏa long phản thiên lần này Quân Huyền thi triển chỉ đơn giản là hỏa long phản thiên tầng một. Bàn tay hấn nắm lại thành quyền, hỏa long gầm thét ra bao bọc cánh tay.

Ngay sau đó, Quân Huyền hấn trùng điệp đánh tới Tam Ca không chút nương tình. Tam Ca như phát giác được độ cường hấn của hỏa long này, bắt đầu lùi lại một bước chân. Hai tay hấn đan chéo nhau tạo thành một tấm khiên thuẫn cho bản thân.

Oanh!

Hỏa long hung hấn theo nắm đấm của Quân Huyền đánh thẳng vào thuẫn Tam Ca tạo ra. Hai bên đối đầu cực gay gắt, dư âm tỏa ra xung quanh khiến người xung quanh bất giác phải lùi lại vài bước chân.

Thời gian không mất quá lâu kết quả đã hiện ra, thuẫn Tam Ca tạo thành bắt đầu xuất hiện vết nứt kèm theo âm thanh nhỏ “tách...tách...”. Chỉ qua vài hơi thở, khiên thuẫn cũng vỡ tan ra. Quân Huyền hấn không hề ngưng lại, lấy quyền hỏa đánh thẳng tới lồng ngực Tam Ca.

Thân hình Tam Ca dù vạm vỡ nhưng không thể đủ lực lượng để tiếp quyền này. Thế là, Tam Ca chính là bị một quyền đem đánh bay tới tường của tiểu lâu, bức tường cũng theo đó vỡ tan đổ lên người Tam Ca bao phủ...không rõ sống chết.

Quân Huyền sau khi đánh bại Tam Ca thì bước lên trước một cách lạnh lùng, ánh mắt nhìn chăm chăm đám đệ kia, bắt đầu hỏi: “Các ngươi còn muốn lên?”

Đám đệ không nói với nhau câu nào, tay buông mấy nữ nhân kia bắt đầu tính chạy giữ mạng nhưng Quân Huyền hấn tốc độ như thuận đi dòng dạng. Hấn xuất hiện cản đám đệ kia lại, miệng cười gian tà nói:

- Các ngươi cũng nên là đền bù một chút nhỉ?

Vì giữ mạng sống, đám đệ của Tam Ca liền lấy hết những thứ trong người có ra, tiền bạc hay những thứ có giá trị lớn hơn cũng liền đưa cho Quân Huyền, sau đó liền chạy đi một cách chối chết.

Quân Huyền hấn thu toàn bộ những đồ có giá trị hơn một chút hoặc những đồ liên quan tới tu luyện vào túi trữ vật. Còn tiền bạc, hấn liền đưa cho chủ tiểu lâu như tiền sửa chữa vậy.

Chủ tiểu lâu thì nước mắt lưng tròng miệng luôn tục cảm ơn hấn. Còn Quân Huyền hấn cười một cái qua chuyện, tiếp đến là cặp nam nữ này. Đồ đệ của một tông môn a...hấn là trên người không ít đồ giúp tu luyện tốt.

- Hai ngươi nhờ ta cứu, cũng nên liền đưa chút gì đó chứ?

Đôi nam nữ đang uể oải nằm xuống cũng ngạc nhiên ra mặt. Mới một phút trước, hấn còn nam tử chính trực đánh bại Tam Ca để cứu nhiều người. Vậy mà bây giờ, hấn liền có thể đổi mặt, như làm vì tiền của hai người này.

Dù cả hai người đều là địa huyền, nhưng chỉ mới đột phá nên đều biết mình không phải đối thủ của người này. Đôi nam nữ cũng xót lòng đưa ra hai túi trữ vật. Trong túi còn chứa rất nhiều đồ quý giá đến mức khiến hai người nửa muốn đưa nửa muốn liều mạng giữ lại. Quân Huyền hấn cười cười, tay nhanh chóng khua qua một cái liền cầm nhận trữ vật vào trong tay.

Hấn dùng thần hồn kiểm tra một chút, xác nhận được túi này cũng là có phần giá trị, Quân Huyền hấn mới rời đi lên trên lầu.

- Tên này...

Đôi mắt nữ tử kia hẹp dài nhìn chăm chăm Quân Huyền, tay nắm chặt lại, răng có phần ngấu nghiến tức giận. Nhưng mà bây giờ, tình trạng bản thân này vô lực nên liền dứt khoát đứng dậy rời đi.

Mọi chuyện dần bình ổn trở lại, chủ tiểu lâu cũng đứng dậy sắp xếp cho người của mình thu xếp một chút xong liền đưa vợ mình đi vào trong.

.....

Sáng hôm sau, tiểu lâu cũng đã dựng lại bàn ghế một cách sơ sài nhưng đủ để cho khách đến ngồi. Còn Quân Huyền, hấn thu xếp một chút đồ đạc bắt đầu đi xuống dưới lầu để chuẩn bị rời đi. Nhưng có điều hấn không ngờ tới là mỗi bước chân hấn đi xuống là mang theo nhiều ánh mắt nóng bỏng nhìn theo.

Quân Huyền có chút phòng bị qua ánh mắt, hấn liếc nhìn qua một cái thì ngạc nhiên ra mặt. Ánh mắt nóng bỏng nhìn hấn không phải là thế lực thù địch của Tam Ca kéo đến hay gì cả mà là ánh mắt của các thiếu nữ hôm qua được hấn cứu.

Có chút không ngờ tới mấy thiếu nữ này lại chưa rời đi mà ở lại đây như có ý chờ hấn vậy. Nhưng mà, hấn còn có chuyện quan trọng hơn rất nhiều nên

liền phớt lờ qua những ánh mắt trực tiếp đi xuống nơi chủ quầy ngồi.

Quân Huyền đến nơi mua chút đồ để chuẩn bị lên đường, cái hấn cần nhất ở tiểu lâu này có lẽ là vài bình mỹ tửu. Đồ ăn thì trên đường hấn có thể kiếm được nhưng mỹ tửu thì khó a. Chủ tiểu lâu lần này đưa cho Quân Huyền toàn những mỹ tửu lâu năm mà hương vị cũng cực kỳ đậm đà.

So với bình mỹ tửu hôm qua của hấn, đúng là khác xa một trời một vực. Chưa kể, những bình mỹ tửu này chủ tiểu lâu hoàn toàn không hề lấy tiền của hấn. Biết là chủ tiểu lâu vì ân tình của hấn hôm qua nên mới vậy, Quân Huyền cũng là dứt khoát rời đi.

Nhưng khi Quân Huyền vừa bước đi được hai bước thì chủ tiểu lâu thân hình gầy gò chạy tới trước, miệng như nghèn ngào nói:

- Ân công đại, ân công ta biết điều ta nói ra có chút quá phận nhưng ta chỉ muốn xin ân công điều này. Chỉ cần ân công đồng ý thì cả tiểu lâu cũng là thuộc về ân công.

Quân Huyền có chút ngơ ra, sau đó cười cười đáp: “Ông chủ là có gì muốn nhờ vả sao?”

- Quả thực là vậy... - Chủ tiểu lâu dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tôi có một tiểu nữ tử nhưng tư chất kém cỏi nên không có tông môn nào thêm nhận. Dù đã tôi bỏ ra không ít chi phí đứt lót nhưng không thể, chỉ mong ân công có thể mở lòng thương thu nhận và dạy dỗ nó.”

Hấn nghe xong cười cười, thần nhiên nói: “Như vậy thì có thể để tiểu nữ của hai người học buôn bán như hai người là được mà, đâu cần phải bước chân lên con đường tu luyện vất vả.”

Ông chủ tiểu lâu chưa nói gì thêm thì người vợ bắt đầu đi ra, nhìn Quân Huyền rồi tiếp lời: “Đúng là sau khi bị tông môn khước từ thì đã định cho nó theo con đường của cha nhưng mà không được.” Nói đến đây, khóe mắt vợ chủ lâu có nước mắt như muốn chảy ra, nhẹ nhàng tự lau đi, bà nói tiếp: “Dù tư chất nó kém cỏi nhưng mà lại được trời phú cho nhan sắc, cũng vì nhan sắc này mà bị người trên Tam Ca nhìn trúng, đã ra ước định đợi đến khi nó 15 tuổi sẽ đón về làm trại chủ phu nhân.”

Quân Huyền nghe xong có phần hiểu ra vấn đề. Tam Ca dù chỉ là địa huyền cảnh thất tầng nhưng đã ở đây xưng tước rồi, chưa kể người đứng được trên đầu hấn còn mạnh hơn nữa thì ở đây... hấn sợ là vương!

Nghe được hai người giải bày, Quân Huyền hấn có chút động tâm, vẫn giữ nụ cười trên môi Quân Huyền nói:

- Hai người có thể gọi tiểu nữ của hai người ra đây được không? Ta sẽ xem thử.

Thấy Quân Huyền nói như vậy vợ chồng chủ lâu có phần mừng ra mặt, vội vàng vừa gật đầu vừa đáp:

- Được, được.

Sau đó, người vợ liền tiến vào trong như để gọi tiểu nữ của họ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chi nhánh

Khi tiểu nữ của họ lộ diện, Quân Huyền hấn cũng có chút cảm thấy cô ấy đúng là có chút quốc sắc thiên hương thật. Dù mới 14 tuổi nhưng trên gương mặt đã có những nét thanh tú mỹ nhân thoát ra, nước da nàng cũng trắng hồng và đặc biệt đôi mắt ánh lên sự ngây thơ chưa trải sự đời nhưng lại có chút u buồn ẩn trong đôi mắt đấy.

Hấn thử thăm dò thử tư chất thì đúng là có chút phế vật thiệt nhưng liền nghĩ đến mình lúc mới bắt đầu, hấn cũng là từ hai chữ phế vật đi lên a. Xem xong, hấn liền nói để an ủi hai vợ chồng chủ tiểu lâu:

- Tư chất này cũng không phải không thể tu luyện.

Câu nói vừa dứt làm liền cả gia đình chủ tiểu lâu vui mừng khôn xiết. Nhưng hấn lại nói thêm:

- Chỉ là trên quá trình tu luyện sẽ gặp nhiều khó khăn đến không tưởng được. Cô dám không?

Tiểu nữ tử này ánh mắt cực kỳ kiên định, nhìn Quân Huyền chăm chú một lát, sau đó thanh âm thánh thót động lòng người phát ra: “Tiền bối, ta dám.”

Quân Huyền có phần cười mà như không cười, hấn nói:

- Thế là được rồi! Nhưng tiền bối cái gì chứ? Nghe già quá, ta chỉ hơn cô hai tuổi cô thôi.

Câu nói vừa dứt làm liền ai trong tiểu lâu cũng ngạc nhiên. Hắn còn trẻ mà thực lực đã như vậy?

Hai vợ chồng tiểu lâu lúc bấy giờ cảm thấy quá đúng khi đã gửi con cho người này, còn trẻ mà có thực lực như vậy... tương lai vô hạn.

Còn cô gái đấy như được tiếp thêm động lực và mục tiêu để phấn đấu.

Ngạc nhiên nhất phải nói đến mấy nữ tử ngồi ngoài, ai cũng là không ngờ tới được người ra dáng tiền bối hôm qua lại chỉ trẻ như vậy. Nhiều người ban đầu còn nghĩ là do tu luyện liền giữ được dung nhan nhưng độ tuổi phải lớn hơn, còn độ tuổi như này thật sự ngoài tâm suy nghĩ tới.

Đối với mọi người thấy ngạc nhiên Quân Huyền cũng dễ hiểu, vì nơi đây chỉ là một trấn hẻo lánh người thực lực cao đã ít, trẻ tuổi thực lực cao còn ít hơn. Nhưng mà, hắn cũng không lấy sự ngạc nhiên kia để kiêu ngạo, vì hắn biết được. Thế giới hắn đang ở rất rộng lớn, đế quốc chỉ là một phần rất nhỏ của nó đã có được nhiều anh tài hơn hắn.

Chưa kể, còn có các đế quốc khác, đại lục khác cũng có nhiều anh tài như vậy. Nên Quân Huyền hắn vẫn phớt lờ qua những lời khen ngợi ngạc nhiên lúc này, đợi đến khi thực lực hắn đứng ở đỉnh tiêm thế gian này... thì lúc đó, hắn mới thật sự xứng đáng với những lời khen như vậy.

- Được rồi, sau này ta sẽ bắt đầu dạy cô tu luyện nhưng giờ thì cô không đi theo được. – Quân Huyền gương mặt nghiêm túc lại nói với tiểu nữ kia.

Nghe được Quân Huyền nói sẽ dạy tu luyện tiểu nữ kia có phần vui vẻ nhưng về sau khiến gương mặt nàng thoáng hiện ra sự lo lắng, nàng có chút vội vàng nói: “Nhưng, nhưng mà...” Cũng vì vội vàng quá nên nàng nói chuyện ngắt ngừng không hết câu.

Quân Huyền tò mò, ngay lập tức hỏi lại: “Nhưng sao?”

Tiểu nữ này gương mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Một tháng nữa là ta sang tuổi 15 rồi, nếu huynh không dẫn ta đi cùng thì ta sẽ bị bọn hắn bắt đi mất.

Quân Huyền hắn có chút không ngờ tới thời gian lại là cấp bách như vậy. Mà Quân Huyền hắn chợt nghĩ tới tình huống, vì hôm qua hắn đánh bại Tam Ca khiến cho người đứng trên Tam Ca tức giận một phần, một phần sợ hắn đem nữ tử này đi mất liền trực tiếp hôm nay xuất thủ cũng không phải không thể.

Mà đích ở trong tối, hắn ở ngoài sáng. Nếu cứ còn dây dưa thời gian với nhau chờ hành động, đối với hắn không phải chuyện tốt đẹp gì. Hắn là còn đang tranh thủ thời gian đi tìm dị hỏa a. Nghĩ nghĩ một chút, chợt hắn như nghĩ tới một phương án thuận cả đôi đường liền quay sang hỏi vợ chồng chủ tiểu lâu.

- Cả hai người liệu có thể vì tiểu nữ mà chuyển địa điểm tiểu lâu không?

Quân Huyền hỏi câu này bởi vì hắn liền nghĩ cho tiểu lâu này sẽ chuyển đến chỗ Vân Hương Lâu đang tọa trấn. Không phải vô duyên vô cớ mà chuyển đến tranh phần com ở đó, hắn liền tính cho tiểu lâu này sẽ trở thành một chi nhánh của Vân Hương Lâu a. Coi như là một căn kiếm com mới cho Vân Hương Lâu.

Dù nhìn qua có chút thiệt nhưng dưới sự bảo hộ của Vân Hương Lâu thì khó có thể lực nào ở đó dám động tới, kể cả tên vương gia đuổi tới cũng là không thể. Mẹ hắn là một huyền hư kỳ đỉnh phong a, nửa bước chân tiến nhập Linh Hư, đối với đế quốc này mà nói sự tồn tại của Linh Hư chính là chúa tể giả.

Linh Vân chỉ cần bước vào Linh Hư thì địa vị của Vân Hương Lâu khó mà hình dung nổi. Sợ là sẽ thêm một gia tộc mới hùng mạnh trong đế quốc. Quân Huyền nghĩ như vậy liền cười thầm.

Chưa kể, nếu theo lời ông chủ tiểu lâu này nói đã từng nói vì tiểu nữ mà bỏ ra không ít tiền để mong tiểu nữ có thể tiến nhập tông môn thì chuyện chuyển đi cũng coi như chỉ tốn một khoản như vậy.

Hai vợ chồng chủ lâu ngạc nhiên ra mặt, người vợ nghĩ qua một cái rồi hỏi lại:

- Nhưng chuyển đi đâu? Mà nếu chuyển một tiểu lâu thì có phải chuẩn bị trước chứ, giờ mới chuẩn bị sao kịp có tiểu lâu mới trong 1 tháng được.

Quân Huyền hắn cười cười nói: “Chuyện này, ta đã có tính toán nhưng vẫn cần có một chút bàn thêm. Hai người có phòng kín không?”

Hai vợ chồng tiểu lâu cũng là gật đầu một cái: “Công tử mời đi theo.” Sau đó, hai người dẫn tiểu nữ đi trước dẫn đường.

Quân Huyền đi theo hai người tiến ra hậu viện của tiểu lâu. Nơi đây là một trang viên thoáng mát, có trồng không ít cây cảnh, cây hoa... chỉ qua một hơi thở cũng khiến cho người ta thoải mái. Nhìn Quân Huyền lần đầu thể hiện ra sự ưng ý, người vợ liền cười nói:

- Cái này là sở thích của ta, thích sưu tầm những cây hoa, cây cảnh. Còn việc chăm sóc đều là do tiểu nữ nhà ta khéo tay.

Quân Huyền nghe xong cũng là gật đầu. Hậu viện này nếu là người bình thường hoặc một người huyền tu đi vào thì sẽ cảm thấy có phần bình thường, chung quy chỉ có màu sắc hoa rất đẹp, không khí thoáng mát. Nhưng Quân Huyền hắn lại khác, hắn sở hữu võ hồn hệ thực vật, đối với những thực vật xung quanh hắn là rất mẫn cảm.

Nên khi đứng ở trong hậu viện này, Quân Huyền hắn không chỉ cảm nhận về cảnh sắc mà còn cảm nhận về khí tức sinh mệnh dồi dào.

Tiếp đó, vợ chồng chủ lâu dẫn Quân Huyền vào trong một phòng có chút cổ quái. Tiến vào bên trong, trong phòng cũng treo không hề ít tranh vẽ, nhìn qua bút tích quả thực rất đẹp.

- Có chút thẩm mỹ a. – Quân Huyền cười cười nghĩ thầm

.....

- Ta có một nơi có thể cho hai người lập tức chuyển đến. Khi đến nơi đó, hai người có thể lập ra một tiểu lâu mới nhưng tiểu lâu này không phải đứng độc lập ở nơi đó mà trở thành một chi nhánh của tiểu lâu khác. – Quân Huyền hất ngời trên bàn, bàn chính sự. Trên tay chính là một chén trà nóng hôi vừa được pha ra.

Người chồng vẫn hơi im lặng một chút, sau đó liền nói: “Công tử, ta là muốn hỏi chi nhánh người nói đến là gì?”

Quân Huyền hất cười, giải thích: “Nghĩ là tiểu lâu hai người lập ra sẽ trở thành cấp dưới của một tiểu lâu khác. Mà tiểu lâu hai người làm cướp dưới đó..ta chính là chủ.”

Ba người nghe xong liền hiểu toàn bộ nhưng vẫn do dự: “Cái này...”

Sự do dự của ba người cũng là dễ lý giải, đường đường đang làm chủ của một tiểu lâu. Giờ lại phải phụ thuộc một tiểu lâu khác, cái này khó mà khiến người ta chấp nhận được. Ví như bảo Vân Hương Lâu phụ thuộc nơi khác, Quân Huyền hẳn cũng sẽ không đồng ý ngay lập tức.

Nhưng mà ở đây, hẳn là đang nghĩ về việc phát triển thế lực sau lưng nên liền cười cười, lời nói mang theo tính thuyết phục:

- Ba người yên tâm. Dù nghe là một chi nhánh có chút không thể chấp nhận được nhưng mà ở đó, dưới sự bảo hộ của tiểu lâu kia sẽ không thể lực nào dám động đến. Mà số thu nhập ở đó, ta dám khẳng định sẽ là nhiều hơn rất nhiều hơn ở đây.

Quân Huyền vừa dứt lời, ba người đang do dự cũng có chút là muốn thử làm theo, ánh mắt sáng lên hỏi lại:

- Thật sẽ là nhiều như thế sao?

Hắn cười cười, chắc chắn đáp: “Ta có thể đảm bảo. Nhưng mà, ở đó thu nhập sẽ không về tay các vị toàn phần mà phải nộp cho tiểu lâu kia 3 phần coi như phí bảo vệ...”

Ba người kia có chút chưa dám đồng ý. Bởi vì ở đây Tam Ca dù bá đạo nhưng mà cũng chỉ thu phí bảo vệ là 2 phần mà thôi, vậy mà ở đây...Quân Huyền vừa mở lời chính là đòi ba phần.

Nhưng đang do dự thêm chút thì Quân Huyền tiếp lời: “Dù ba phần ở đây có thể nói là không nhỏ nhưng mà ở đó, bảy phần còn lại sợ là không ít hơn toàn phần các vị kiếm được ở đây. Mà ở đây, ta đoán chi phí nộp cho Tam Ca hay lỗ vốn do tên Tam Ca phá hoại cũng sẽ không tổn hại nhỏ đâu.”

Quân Huyền nói đến đây ba người mới thật sự gật đầu đồng ý. Lời hắn nói đều là rất đúng, lợi nhuận kia lớn như vậy thì ba người khó mà khước từ được. Quan trọng hơn là đến đó, tiểu nữ hai người sẽ là bình an vô sự.

Vợ chồng chủ tiểu lâu gật đầu đồng ý, sau đó liền vội hỏi:

- Vậy chúng tôi có thể đưa theo gia nô không? Họ đi theo chúng tôi lâu năm rồi.

Quân Huyền hẳn không nói gì thêm chỉ gật đầu thể hiện đồng ý. Ba người nhìn qua một màn này chính là cười tươi, nơi đó tạo một tiểu lâu mới không phải quá khó nhưng mà nhân lực tin tưởng mới thật sự là vấn đề nan giải. Gia nô cũ của họ đều hết mực trung thành, nếu để họ ở lại bị người trên Tam Ca tìm đến chỉ có đi vào chỗ chết. Nhưng mà, họ liền có thể đi cùng thì không gì tốt hơn.

- Chúng tôi bao giờ có thể xuất phát? – Ba người đều là mong ngóng hỏi lại. Họ thật sự rất mong sự khởi sắc mới ở nơi đó.

Quân Huyền uống một ngụm trà rồi đáp: “Liên hôm nay đi.”

- Được. – Ba người dứt lời chính mà mang một màn cười vui vẻ đứng dậy sắp xếp đồ xuất phát tới nơi mới.

Nhìn ba người đi ra khỏi phòng, Quân Huyền mỉm cười: “Vân Hương Lâu, không lâu nữa...ta sẽ liền biến nó thành đệ nhất Lâu trên thế gian này.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Tam cấp yêu thú

Không mất quá lâu tầm nửa ngày, gia đình chủ tiểu lâu và gia nô đều thu xếp xong đồ đạc của mình và những đồ quan trọng trong lâu cần mang theo. Tất cả đều là đang đứng ở ngoài cửa tiểu lâu chờ Quân Huyền đi ra là xuất phát.

Còn Quân Huyền hần nán lại ở tiểu lâu này một chút. Dù mất không ít thời gian quan trọng của hần nhưng bù lại là được không ít thiếu nữ được hần cứu liền lại gần “hỏi thăm”. Mà sau đó một ngày rưỡi là Quân Huyền phải đi cùng gia đình chủ tiểu lâu và gia nô này vì sợ giữa đường sẽ có chuyện bất trắc xảy ra như người trên Tam Ca bất ngờ đánh chặn đường chẳng hạn.

Nhưng mà, đoạn đường Quân Huyền đưa gia đình chủ tiểu lâu và gia nô đi rất an toàn. Qua một ngày rưỡi đường liền đã đưa họ rời xa địa bàn mà đám người Tam Ca có thể quản lý tới. Trước khi rời đi, Quân Huyền đưa cho gia đình chủ tiểu lâu một lá thư và một miếng ngọc bội. Miếng ngọc bội này chính là miếng ngọc bội mẹ hần đưa trước khi vào học viện. Miếng ngọc bội này biểu hiện cho hần đã thành chủ của Vân Hương Lâu.

Đưa ra miếng ngọc bội kèm theo lá thư chính là phân phó trực tiếp, Vân Hương Lâu đều là sẽ nghe theo. Dù Vân Hương Lâu chỉ là một tiểu lâu nhỏ nhưng những năm dưới tay Linh Vân quản lý đều đã có quy củ. Mà quy củ quan trọng nhất là lời của chủ lâu nói ra. . . một là một, hai là hai chỉ có làm theo mà không được cãi phản lại. Cãi phản lại chính là nhận một chữ chết!

- Đến đây, mọi người đưa cái này cho người có quyền lớn nhất ở lâu, mọi chuyện sau đó sẽ được sắp xếp.

Quân Huyền dứt lời cũng là quay lưng rời đi. Nhìn bóng lưng Quân Huyền rời đi, mọi người ở đó đều là đồng thanh nói theo:

- Cảm ơn công tử.

.....

Quân Huyền sau khi từ biệt gia đình tiểu lâu kia cũng cấp tốc tiến tới dị hóa. Trên đường đi, hần liên tục sử dụng hồn lực phụ thể và Hư Không Bộ để tăng tốc độ của mình. Mặt khác, có thể giúp hần thành thạo hai thứ này hơn.

Tiếp đó, Quân Huyền hần còn liên tục luyện đan, một phần vì theo Vân Lam nói hần còn phải tham gia một kỳ thi gì đó liên quan đến luyện đan. Một phần khác, đan hần luyện ở đây sẽ đưa về Vân Hương Lâu để bán ra ngoài. Nguyên liệu thi để hần luyện đan cũng không phải khó kiếm, hần có thể gặp đi trên đường hoặc lấy nguyên liệu luyện đan mà hần lấy được từ yêu thú, đám đệ Tam Ca và hai người thân phận cao quý ở tông môn kia.

Sau bảy ngày đường, hần đã tới nơi tiền bối cảm nhận được có dị hóa. Quân Huyền đứng trước nơi đây cũng ngạc nhiên ra mặt. Hần đứng trước một ngọn núi cao chót vót, đỉnh núi chạm tới mây. Chân núi cũng không lở như một cái cột trụ trời.

- Thật là khoa trương quá. . . không hồ là nơi chứa dị hóa. . . - Quân Huyền cảm thán lên lời.

Đúng lúc đó, từ trong thức hải vang ra một thanh âm quen thuộc của tiền bối kia: “Tiểu tử, ngươi tưởng rằng ngọn núi này chứa dị hóa sao?”

Quân Huyền nghe xong cực khó hiểu, rõ ràng là tiền bối chỉ hần đến đây vậy mà bảo đây không chứa dị hóa?: “Tiền bối, ngài có thể nói hần ra không?”

Đáp lại thanh âm của Quân Huyền là tiền bối như cười như nói: “Lên núi sẽ thấy huyền cơ trong đó.”

Quân Huyền không đáp lại lời nào nữa mà đi bắt đầu leo núi, hần biết lời tiền bối nói ra hần là có lý của nó. . . trên ngọn núi này sẽ có huyền cơ hần chưa lường tới. Nhưng mà muốn lên được tới đỉnh ngọn núi thì cực kỳ khó khăn, đường lên trên đỉnh núi là theo vòng tròn dần lên trên chứ không phải một đường mòn thẳng tắp nào cả. Mà chưa kể, trên đường đi còn có yêu thú tấn công.

Ngọn núi này hiểm trở đến mức dù là Huyền Hư kỳ đến đây cũng không thể phi hành được. Bởi vì trên không trung ngọn núi bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, sương mù này còn mang theo độc tố ăn mòn khiến ai dính vào cũng sẽ kêu lên thảm thiết.

Thở dài một hơi, Quân Huyền hần cười cười một cái sau đó liền tiến lên núi. Ban ngày, hần leo lên núi thì cũng gặp không hề ít tiểu phu hay thường dân lên đây chơi. . . điều mà đến hần còn khó tin. Hần còn tưởng nơi chứa dị hóa sẽ rất quý dị không ai dám lên nhưng mà theo hần quan sát đây thì có phần khác a.

Nhưng mà khi đêm xuống, trên núi lúc này rất vắng vẻ heo hút. Một tiếng người nói chuyện cũng không có. Thay vào đó, là tiếng hú man rợn đến dựng tóc gáy của loài sói. Cứ từng con từng con thì nhau hú lên liên tục. Quân Huyền hần cũng kiểm một hang động tá túc một đêm, hần ở đây đã một ngày trôi qua nhưng chưa hề gặp trở ngại nào. . .

- Chuyện này rốt cuộc là sao đây? – Quân Huyền ngồi trong hang động nhìn ra mà tự hỏi.

Trong đầu hần còn liên suy nghĩ tới những cảnh chiến đấu với yêu thú a, nhưng mà hần đã ở đây một ngày rồi mà một chút huyền lực cũng là chưa dùng tới.

Ngày thứ hai, ban ngày vẫn tiếp tục như vậy, Quân Huyền hần đi lên mà trở ngại một chút cũng không có nhưng khi ban đêm kéo xuống mới là lúc thú săn mồi lên ngôi. Quân Huyền hần vì đuổi theo một con gà rừng, con này là nhất cấp yêu thú nhưng tốc độ chạy cũng rất nhanh. Hần đuổi theo đã qua hai nén hương nhưng mà vẫn chưa bắt được.

Không bắt được ở đây không phải là do tốc độ của Quân Huyền không đủ, hần còn chưa dùng tới Hư Không Bộ mà đơn thuần chỉ là một chút hồn lực phụ thể. Hần không muốn dùng Hư Không Bộ bởi vì, Quân Huyền cũng không muốn chỉ vì đuổi theo một bữa ăn mà tiêu tốn quá nhiều, như vậy. . . hần lại có thể trở thành bữa ăn của kẻ khác.

Cũng vì đuổi theo con gà này mà Quân Huyền hấn đụng độ một đối thủ khác. Từ trong bóng đêm vô tận, tại một gốc cây cổ thụ lớn, móng vuốt của nó sắc bén hiển hiện ra liền chém đôi không khí. Con gà Quân Huyền hấn đuổi theo kia cũng chỉ qua một ánh mắt của yêu thú này mà trực tiếp nổ tung...

Quân Huyền dừng lại, hấn nhìn chăm chăm vào gốc cây cổ thụ kia. Dù ở khoảng cách 20m nhưng mà hấn vẫn cảm nhận được yêu khí rất đáng sợ.

- Khà...khà...

Từ gốc cây vang lên thanh âm man rợ, sau đó móng vuốt chuyển động. Theo móng vuốt sắc bén chuyển động kia thì yêu thú này đã hoàn toàn hiện thân.

Yêu thú này có một lớp da bao phủ toàn thân rất dày, ánh mắt màu đỏ trong bóng đêm toát ra sự khát máu đến vô tận. Ngoài ra, phủ trên lớp da kia là một bộ lông màu đen tuyền như giúp nó ẩn mình trong bóng đêm. Móng vuốt sắc bén cực điểm, móng vuốt chỉ giữ nguyên ở đó nhưng không khí xung quanh đều là bị nó chém thành đôi.

- Sói...sói yêu...?

Quân Huyền tròn mắt hỏi lại. Ở trong bóng đêm này nhưng ánh mắt hấn vẫn rất sáng, đối mặt với yêu thú đáng sợ này Quân Huyền quan sát rất kỹ. Bình thường, một sói yêu sẽ là đi bằng bốn chân, nhưng mà lần này hấn gặp một sói yêu đi bằng hai chân như con người. Mà quan trọng hơn là Thiên Thư đã đưa ra cảnh báo đây là một...tam cấp yêu thú...! Thứ mà sợ thiên huyền cảnh còn có thể chết dưới tay!

Đối mặt với một tam cấp yêu thú như vậy Quân Huyền hấn không hề lựa chọn bỏ chạy vì hấn biết tốc độ của hấn với một tam cấp yêu thú chỉ là trò hề. Mà đây còn là một sói yêu, tốc độ của nó thì Quân Huyền bây giờ không thể bì kịp được.

Hấn cười một cái như lấy lại tự tin bỏ qua run sợ, hai bên tay của Quân Huyền một bên hóa long cháy rực, một bên Long Đế kết ấn. Tiếp đến, Quân Huyền hấn thì triển ra hư không bộ, đâm chân mạnh một cái xuống đất sau đó toàn thân bắn trực tiếp đến sói yêu.

Trên không trung chỗ sói yêu, một long ảnh ẩn cực xuất hiện. Từ long ảnh này bắt đầu xuất hiện ra thất long đầu. Sau đó, long ảnh như chờ Quân Huyền đánh gần tới nơi chính là trùng điệp đánh xuống sói yêu.

Long ảnh này đánh xuống như muốn trên ép mọi vật bên dưới, thể hiện ra sự tồn tại của nó chính là vô địch.

Còn sói yêu, nó từ đầu đến cuối đều là nhìn chăm chăm Quân Huyền như muốn xem Quân Huyền biểu hiện vùng vẫy khỏi cái chết ra sao...mãi đến khi long ảnh đánh xuống nó mới có chút chuyển ánh mắt qua long ảnh.

Long ảnh tốc độ cực kỳ nhanh, nganh sinh sinh đánh xuống sói yêu bên dưới. Sói yêu đối với long ảnh này còn chưa hề dùng đến chút yêu lực nào, nó chỉ là dùng tới thân thể rắn chắc của mình đỡ lấy long ảnh.

Ầm...

Long ảnh mạnh mẽ như vậy nhưng khi tiếp xúc với sói yêu liền bị kim hãm lại. Mà sói yêu cũng chỉ lùi hai bước, trên cánh tay chỉ có một chút máu như muốn rỉ ra.

Như được cơ hội, Quân Huyền tăng tốc độ hơn, hấn lao vào sói yêu. Năm ngón tay nắm lại thành một quyền, quyền này mang theo hỏa long cháy rực đánh tới.

Nhưng khi Quân Huyền gần đánh tới nơi cũng là lúc cả người sói yêu triệt để biến mất.

- Biến mất sao? – Quân Huyền hấn dừng lại, ánh mắt đảo xung quanh rồi tự hỏi.

Nhưng không phải yêu thú biến mất mà là tốc độ của nó quá nhanh vượt qua tầm kiểm soát của Quân Huyền. Yêu thú vốn đang ở phía dưới long đế ấn chống đỡ nhưng thoáng qua cái đã xuất hiện ở phía trên đỉnh đầu Quân Huyền.

Bàn tay móng vuốt sắc bén của nó như cong cong lại, ở giữa điểm cong cong xuất hiện một vòng xoáy tử sắc. Vòng xoáy tử sắc mang đậm yêu lực đến mức hư không xung quanh như đang bị thôn phệ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tiểu Viêm hiển uy

Quân Huyền hấn qua cảm nhận yêu lực giao động cũng phát hiện điểm tấn công, nhanh chóng Quân Huyền hấn ngừng đầu lên. Cùng lúc với Quân Huyền vừa ngừng đầu lên thì sói yêu gào lên một tiếng man rợ, sau đó dùng bàn tay có chưởng lực hư ảo kia đánh thẳng xuống.

Quân Huyền không chút do dự nào khi đối đầu với cường lực này, hỏa long đang tụ trên tay của hắn trực tiếp đánh ra tiếp đón. Nhưng mà một điều hân viển siêu không ngờ tới, đó là hỏa long cường ngạnh như vậy mà lập tức bị thôn phệ dưới cường lực này.

Tiếp đó, cường lực này đánh tới Quân Huyền như thái sơn đổ xuống. Không dám chần chừ, hư không bộ lần nữa phát động, hắn lùi lại mười bước ngay lập tức. Vốn dĩ sau khi Quân Huyền lùi lại đã có một khoảng cách với sói yêu nhưng mà chỉ qua một cái chớp mắt của hắn, sói yêu lần nữa biến mất.

Ngay tức khắc, sói yêu đã xuất hiện ở phía sau Quân Huyền. Khi Quân Huyền chưa kịp phản ứng chính là lúc nó đánh cường lực thẳng vào cơ thể hắn. Thân thể có phần nhỏ con của Quân Huyền theo cường lực đánh vào chính là bay thẳng ra mấy chục mét sau đó mới dừng lại.

- Khụ...

Quân Huyền hân gượng dậy, gương mặt có phần nhân nhỏ khó khăn. Khóe miệng hắn đã có máu rỉ ra, trên thân thể đã xuất hiện một vết thương nhưng không quá nghiêm trọng bởi vì khi sói yêu đánh tới dù Quân Huyền không kịp quay lại tiếp đón nhưng vẫn tạo được hai lớp không minh thuẫn chống đỡ.

- Tam cấp yêu thú... thật sự khó đối phó.

Quân Huyền thở dài một hơi, sau đó liền đứng thẳng dậy. Bàn tay hắn lần nữa lóe sáng ra ánh sáng kim sắc của long đế ấn. Vốn định sẽ tụ một long đế ấn đánh tới tam cấp yêu thú này rồi sẽ nhân cơ hội rút lui thử nhưng mà trong lòng ngực Quân Huyền có vật gì đó cự quạy.

Nhanh chóng phản ứng, hắn vén một lớp áo ra, lớp áo vừa hở ra chính là xuất hiện Tiểu Viêm lười biếng vừa tỉnh giấc. Đôi mắt của Tiểu Viêm có chút lơ đãng yêu mới ngủ dậy, nhưng mà bây giờ không phải lúc Quân Huyền còn mải mê xem được. Hắn đang đối đầu với cửa tử của mình.

Quân Huyền đang nghiêm túc quay lại tụ long đế ấn thì Tiểu Viêm mở rộng đôi cánh nhỏ nhỏ của mình ra. Đôi cánh vẫy vẫy sau đó đưa cả thân hình của Tiểu Viêm ra trước gương mặt Quân Huyền như đang cản Quân Huyền lại. Mỏ nhỏ nhìn Quân Huyền kêu lên nhẹ nhàng: "Chíp..chếp..." như đang muốn nói gì đó.

Hắn cũng có chút dừng lại, gương mặt khó hiểu nhìn Tiểu Viêm này. Hắn hiểu được phần nào hành động của Tiểu Viêm là có ý ngăn cản hắn nhưng mà vào thời khắc sinh tử này...rất cuộc là tại sao Tiểu Viêm lại muốn ngăn cản.

Diễn biến tiếp theo chính là đã đưa Quân Huyền câu trả lời. Ngay khi thân hình to lớn của sói yêu nhấc chân lên để lao tới tấn công Quân Huyền và Tiểu Viêm chính là lúc Tiểu Viêm quay lại. Tiểu Viêm như rít lên một tiếng dài sau đó cả thân hình nó biến đổi một cách mạnh mẽ.

Cả thân hình vốn nhỏ con đáng yêu nằm gọn trong lòng ngực Quân Huyền bây giờ đang dần bành chướng ra...Đôi cánh của Tiểu Viêm bắt đầu trở lên lớn hơn, những chiếc lông dài ra trông thấy mà trên đôi cánh đã có những ngọn lửa cháy rực.

Móng vuốt vốn nhỏ bé yếu đuối có thể dễ dàng của Tiểu Viêm đang dần dài ra, to lớn hơn và sắc bén đến cực điểm. Cảm giác như móng vuốt của tiểu viêm có thể xé toạc như không thành đôi.

Cả thân hình trở lên lớn mạnh, sau đó một ngọn lửa bao trùm lên trên thân thể nó... Tiểu Viêm đã trở thành một phượng hoàng lửa chân chính.

Sói yêu thấy tiểu phượng hoàng nhỏ biến đổi như vậy cũng khựng lại đôi chút. Nó nhìn chăm chăm Tiểu Viêm, sau đó như phát giác ra được sự nguy hiểm ghê gớm liền lùi lại hai bước chân.

Nhưng mà hai bước chân của sói yêu vốn là vô tác dụng khi Tiểu Viêm đã biến đổi như vậy. Rít lên một tiếng kiêu hãnh của loài thú săn mồi bá chủ bầu trời, Tiểu Viêm nhìn chăm chăm sói yêu rồi cả thân hình lao mạnh mẽ tới.

Tiểu Viêm lao tới đầu chính là đốt cháy cả không khí đến đó, thậm chí hư không còn bị ngọn lửa của Tiểu Viêm làm cho vụn vụn không ngừng nghỉ.

Chỉ qua vài hơi thở, Tiểu Viêm chính là đã xuất hiện trước sói yêu. Sói yêu như biết không còn cơ hội thoát liền tụ hai cường lực từ sắc trên hai bàn tay đánh tới. Cường lực này mạnh mẽ cực điểm có thể thôn phệ mọi thứ nhưng mà khi tiếp xúc với ngọn lửa của Tiểu Viêm chính là bị đốt trụi.

Tiếp đó, Tiểu Viêm dùng móng vuốt sắc bén của mình trùng điệp đâm lên sói yêu. Cả thân hình sói yêu vốn khỏe khoắn có thể chống đỡ long đế ấn cường ngạnh của Quân Huyền nhưng mà dưới móng vuốt bá đạo này chính là vô lực chống đỡ.

Bị móng vuốt đè trọn bộ lên người, sói yêu nó cảm phần vô cùng. Đây là sự sỉ nhục nó chưa từng bị. Gương mặt ghê rợn của sói yêu nhăn lên, nó "Hử" lên một tiếng kéo dài như để gọi đồng bọn đến.

Nhưng mà, khi tiếng hú vừa dứt cũng là lúc một ngọn lửa mang theo độ nóng đốt cháy vạn vật trong thiên địa này đánh tới. Cả thân hình sói yêu chịu nhiệt hỏa này cũng nhanh chóng bị thiêu rụi mà không phản ứng được chút nào.

Quân Huyền đứng một bên chứng kiến mà gương mặt ngốc trệ ra, hắn như không tin vào mắt mình nói: "Mẹ ơi!...đây là Tiểu Viêm sức chiến đấu sao?"

Nếu thật sự đây là sức chiến đấu của Tiểu Viêm thì Tiểu Viêm cũng quá bá đạo đi. Quân Huyền dùng bao nhiêu thủ đoạn hắn có cũng chỉ làm cho sói yêu chảy ra một chút máu vì khinh địch nhưng mà Tiểu Viêm qua vài phút thời gian chiến đấu liền đem sói yêu đốt trụi sạch sẽ không còn gì ngoài viên tinh thạch thú tam cấp vừa xuất hiện kia.

- Tiểu Viêm vậy mà sức chiến đấu vượt qua Huyền Hư Kỳ?

Quân Huyền hần vẫn không tin tự hỏi. Hần thật sự tò mò thực lực chân chính của Tiểu Viêm này, đối mặt với một tam cấp yêu thú như vậy dù là huyền hư trung kỳ cũng không dám sơ xẩy nhưng Tiểu Viêm lại bá đạo đến mức giết không chán chữ. Nói như vậy, thực lực của Tiểu Viêm có thể tới Huyền Hư Kỳ hậu kỳ... tương đương với Lục Ngôn và Vân Lam hoặc có thể hơn...

Nhưng mà, điều đáng sợ hơn là theo tiếng hú của con sói yêu kia liền khiến xung quanh đây bắt đầu xuất hiện rất nhiều ánh mắt đỏ ngầu khát máu của sói yêu. Theo ánh mắt đỏ đó là tiếng man rợ khi săn mồi của loài sói phát ra. Đối mặt với một lúc hàng chục con yêu thú tam cấp như vậy... huyền hư kỳ còn run rẩy nói gì đến một địa huyền như Quân Huyền.

Nhưng mà, khi Quân Huyền đang đề phòng bị thì Tiểu Viêm lần nữa xuất thủ ra. Một tiếng rít chấn động thiên địa này được Tiểu Viêm vang ra, tiếp theo Tiểu Viêm đôi cánh lần nữa mở rộng đến mức điểm. Ánh mắt của nó biến sắc, ánh mắt mang theo sự khát máu hung hãn hơn sói yêu rất nhiều.

.....

Tiểu Viêm sau khi mở rộng đôi cánh ra liền há miệng phun ra một ngụm hỏa chủng. Hỏa chủng này lúc mới được phun ra còn rất nhỏ bé nhìn cảm tưởng có thể tùy tiện nắm tay vào là có thể dập tắt nhưng mà sau một hơi thở. Hỏa chủng nhanh chóng biến đổi, nó lớn nhanh như thổi.

Một hỏa cầu to lớn xuất hiện giữa thiên địa. Sói yêu nhìn hỏa cầu này, ánh mắt có chút rụt rè co lại, bất tri bất giác lùi lại vài bước chân. Nhưng mà, khi sói yêu lùi lại cũng là lúc hỏa cầu giáng thẳng xuống.

Ầm... ầm...

Cả một vùng núi đất như bị thổi bay, cây cối đều không còn, những tảng đá lớn vỡ tan ra. Dưới áp lực và nhiệt hỏa như vậy mọi thứ như đều bị hủy diệt tận gốc chỉ còn hai thân hình vẫn sừng sững đứng đó. Hai thân hình này là Quân Huyền và Tiểu Viêm.

Quân Huyền hần lần nữa ngạc nhiên mà há miệng ra, giờ thì hần dám khẳng định rằng Tiểu Viêm lực chiến đấu đã vượt qua Huyền Hư rất nhiều. Tiểu Viêm mạnh đến mức một chiêu đã đánh bại tất cả yêu thú tam cấp nơi đây, nơi đây cả một khu rừng rộng lớn đã bị thổi bay hoàn toàn chỉ còn lại một mảnh đất trơ trọi.

Nhưng mà, Tiểu Viêm sau khi một chiêu đánh bại toàn bộ có chút nhìn chăm chăm vào tinh thạch thú, nhanh như chớp Tiểu Viêm liền cặp một viên tinh thạch thú vào miệng của mình và nuốt trọn xuống. Cứ như vậy, đến viên tinh thạch thú tam cấp cuối cùng cũng bị Tiểu Viêm nuốt xuống.

- Đùa...ta sao? Cơ hội phát tài vậy mà lại...

Quân Huyền than dài lên, hần nhìn hàng chục viên tinh thạch thú bị Tiểu Viêm ăn mất thì cảm giác như bị cửa một đường dài vào lòng. Với hàng chục viên tinh thạch thú như vậy số tiền có được sau khi bán đi rất lớn...nhưng Tiểu Viêm qua thời gian đôi chút đã nuốt sạch?

Gương mặt hần cười không ra cười, khóc cũng không khóc nổi nhưng hần cũng không quá quan trọng những viên tinh thạch thú này bởi vì đối với hần tác dụng cũng không quá lớn. Quan trọng hơn là hần biết Tiểu Viêm thực lực cường đại, có thể sẽ là một át chủ bài sau này.

Thời gian dần trôi đi, Tiểu Viêm sau khi tiêu hóa xong đồng tinh thạch, đôi mắt có phần hiện lên buồn ngủ. Nó nhìn chăm chăm Quân Huyền rồi lao đến, như thói quen cũ liền thờ lại với thân hình nhỏ bé chui vào trong ngực áo Quân Huyền nằm xuống, đôi mắt cụp xuống, Tiểu Viêm lần nữa trở lại hiền lành không đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Di hỏa vị trí

- Tiểu Huyền Huyền, đệ mau tới chỗ này theo chỉ dẫn của ca.

Sâu trong thức hải Quân Huyền có thanh âm vang lên ngay sau khi Tiểu Viêm ngủ đi. Hần nghe giọng nói quen thuộc này liền biết là Long Ca a, cười hần đáp lại:

- Ca là muốn ta đi đâu?

- Theo ca chỉ dẫn.

Dứt lời, Quân Huyền làm theo Long Ca chỉ dẫn. Hần theo những gì Long Ca nói cũng chỉ đi vòng quay nơi đất trống này một chút, thì thoảng dừng lại vài giây rồi đi tiếp. Qua hết một vòng, Quân Huyền không nhận nổi mà hỏi:

- Ca đang làm gì vậy?

Bất giác, trước mặt hắn xuất hiện thân ảnh quen thuộc, là thân ảnh của con cá chép vàng. Cá chép vàng gương mặt tỏa ra sự thỏa mãn, đuôi vẫy vẫy nói:

- Ca dẫn đệ đi thu yêu linh, với số yêu linh như vậy đã khôi phục được cảnh giới của ca tới địa huyền cảnh.

Quân Huyền có phần không nhịn nổi, hắn nói lớn hơn một chút: “Chỉ là đi vòng vòng mà ca đã đạt tới địa huyền?”

Hắn như không dám tin vào sự thật này. Hắn phải khổ sở tu luyện rất lâu mới đạt tới địa huyền cảnh, vậy mà cá chép vàng này chỉ qua một vòng đi của hắn, nuốt vài yêu linh liền đã đạt tới địa huyền?

- Không cần phải ngạc nhiên vậy đâu, tu luyện của ta khác của đệ, đó là đệ phải tự thân tu luyện đi lên từng bước. Còn ca đã đạt cảnh giới cao hơn nhiều nhưng bị mất đi, giờ chỉ cần ăn yêu linh là có thể khôi phục dần. – Long Ca như cười như giải thích cho hắn.

Quân Huyền cũng có phần thu liễm lại, quả thực khôi phục cảnh giới thì khác với hắn tu luyện nhưng mà tốc độ khôi phục cũng có phần biến thái. Nhưng chung quy là hắn đã có thêm trợ thủ nữa, với sức mạnh của hắn là Long Ca bây giờ, đầu một thiên huyền cảnh không phải không thể.

Đúng lúc đó, thanh âm tiền bối cũng truyền ra theo: “Tiểu tử, cơ duyên dị hóa của ngươi tới rồi.”

Quân Huyền nghe xong, đôi mắt cũng sáng rực lên quang mang. Hắn rời học viện đến đây là vì dị hóa, nay cuối cùng cũng sắp có được dị hóa tới tay. Hắn có phần không kìm nổi, gấp gáp hỏi lại:

- Tiền bối, dị hóa ngài nói là đang ở đây?

Bất quá, tiền bối như cười mà không phải cười trước sự vội vàng này, nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

- Ngươi đi theo bản đồ ta đã tạo ra này, đến điểm đó... đứng lại đọc chú ngữ.

Dứt lời, tiền bối này như ở trong thức hải Quân Huyền nhấc một ngón tay lên. Ngón tay tiền bối vừa nhấc lên khiến cả thức hải hắn dậy sóng một cách mạnh mẽ. Từ đầu ngón tay tiền bối phát ra quang mang, chính là nhằm thẳng vào não hải Quân Huyền bắn tới.

Quân Huyền tiếp nhận thông tin cũng gật gật đầu. Trong não hải hắn bây giờ chính là đang chứa toàn bộ đường đi của ngọn núi này nhưng mà hắn lại chỉ có một đường duy nhất để đi. Bởi vì đường hắn đi này là tới điểm tiền bối nói hắn cần tới, điểm này được đánh dấu màu đỏ khiến nó nổi hẳn lên trên bản đồ.

Quan trọng hơn là, điểm hắn tới này lại không hề có người nào qua lại, chủ yếu là yêu thú ở đó. Mà xung quanh điểm đó, yêu thú tam cấp không hề ít, cho thấy hắn muốn tới nơi đó cũng rất khó.

Nhìn kỹ một hồi lâu, Quân Huyền hắn dứt khoát bước đi.

.....

Sau nửa ngày đường, vì có bản đồ trong tay nên Quân Huyền đã tới được nơi tiền bối chỉ điểm. Nhưng mà hắn lại chưa thể tiến vào trung tâm nơi điểm đỏ đó, bởi vì xung quanh nơi đây yêu thú canh giữ theo hắn đếm được cũng tới ba con số lượng. Mà ba con này đều là tam cấp yêu thú.

Việc bây giờ Quân Huyền làm đó là chờ đợi, hắn chỉ có thể đợi tới khi yêu thú lơ là, tiến vào trung tâm điểm đỏ, đọc chú ngữ tiền bối bảo. Tiếp đó, là nương theo vận mệnh sắp xếp hắn có bị yêu thú phát hiện ra và đánh tới không.

Không mất quá lâu, thời gian như đã tới trưa. Ba con yêu thú này cũng lơ là nơi đây, thay vào đó lần lượt tản ra như để đi kiếm đồ ăn. Quân Huyền hắn cũng chờ trực cơ hội này, Hư Không Bộ và hồn lực phụ thể được huy động toàn bộ công suất, sau đó dậm lên mặt đất gần đó, cả thân thể hắn trực tiếp hướng tới trung tâm điểm đỏ bắn vào.

Điểm đỏ này chỉ là một vùng đất trống, nhưng tiền bối yêu cầu hắn phải đứng vào được trung tâm mới đọc chú ngữ. Quân Huyền không dám sai sót chút nào, chân hắn vừa chạm đất liền bắt đầu nhắm lại chú ngữ tiền bối nói...

- Cha..thiên..cổ..la..ngao..

Một tràng dài cổ ngữ được Quân Huyền niệm ra. Ngay khi vừa niệm xong, cả thân thể hắn bỗng trở lên phát sáng. Ánh sáng chói mắt đến mức ba yêu thú nơi xa như phát giác được ngay, cấp tốc quay trở lại.

Nhưng mà, khi yêu thú quay trở lại cũng là không kịp, bởi vì ba giây trước ánh sáng bao trùm cơ thể Quân Huyền và hắn biến mất ngay lập tức. Quân Huyền cũng bị ánh sáng kia làm chói mắt nên nhắm lại, khi mở mắt ra khung cảnh xung quanh đã thay đổi.

Không phải là cánh rừng xanh tươi lúc trước hắn đứng nữa mà bây giờ hắn đang đứng trên một sa mạc khô cằn. Sa mạc này rộng lớn quá sức tưởng tượng, nhìn không thấy đường ra ở đâu. Mà gió thổi cuốn theo cát cũng mạnh bạo khác thường, một luồng gió thổi qua đủ để khiến người bình thường chân không thể đứng vững, cơ thể yếu nhược hơn sẽ phải lùi vài bước.

- Sao ta lại ở sa mạc? – Quân Huyền gương mặt khó hiểu, lập tức tự hỏi.

Đáp lại câu hỏi này có thanh âm như hơi thỏa mãn một chút: “Cuối cùng cũng đến rồi tiểu tử, tạo hóa tiếp theo...con giun kia sẽ chỉ cho ngươi.”

Thanh âm của tiền bối vừa dứt thì bên cạnh Quân Huyền cũng xuất hiện một con cá chép vàng. Quả như tiền bối dự liệu, cá chép vàng vừa xuất hiện liền dùng hai vây khua khua, miệng tám tắc nói: “Ra đây là thứ người hướng tới...dị hỏa!”

Trầm ngâm một lát, cá chép vàng nói tiếp: “Dị hỏa này khí tức ẩn giấu thật sâu, nếu không phải truyền tống đến nơi này...ta cũng sẽ không thể phát hiện ra được.”

Nghe Long Ca than lên, hắn mới cảm nhận được sự khủng bố của tiền bối. Dù tiền bối chưa quá phô trương sức mạnh ra một lần nào nhưng mà có thể cảm nhận được xa như vậy, vượt qua Long Ca có sức mạnh khủng bố này đủ để thấy tiền bối không chút đơn giản nào. Đây chính là một cái chân lớn để hắn ôm dài dài.

Quân Huyền cười cười hỏi lại: “Long Ca, ca cũng biết tới dị hỏa sao?”

Đuôi cá khua khua, đôi mắt nhìn ra phía trước như nhớ lại gì đó nói:

- Sao ta lại không biết được, thứ đồ dị hỏa này...ngày xưa ca dùng nó nướng thịt suốt mà.

Nói đến nướng thịt bằng dị hỏa, Quân Huyền cũng là nuốt một ngụm nướng miếng xuống. Hắn là rất có tâm hồn ăn uống a, nướng thịt bằng lửa thường hay thú hỏa hắn đã từng nhưng mà nướng bằng dị hỏa thì chưa. Quân Huyền hắn tạm lắng tâm hồn ăn uống xuống, gấp gấp nói: “Ca mau dẫn ta chinh phục dị hỏa.”

- Đi.

Long Ca dứt khoát nói, sau đó đuôi cá vẫy vẫy phóng lên đằng trước Quân Huyền như dẫn đường cho hắn.

Quân Huyền được Long Ca chỉ đường nên đi rất nhanh, ngoại trừ bão cát nhiều khi bất ngờ nổi lên thì hoàn toàn không có yêu thú tấn công. Hắn còn tưởng con đường đến dị hỏa này cực kỳ thuận lợi bởi không ai cùng tranh nhưng mà khi còn cách một tòa thành xa xa 200m,

Quân Huyền hắn phải dựng tóc gáy, thần hồn chấn động rung lên cảnh báo. Hắn cảm nhận được yêu lực rất nồng đậm, yêu lực này không phải từ một yêu thú tạo ra mà là rất nhiều yêu thú tạo thành. Bước chân hắn có phần dừng lại khiến Long Ca cũng ngạc nhiên dừng lại theo, cất tiếng hỏi:

- Sợ rồi sao?

Hắn cười mà không phải cười, một nụ cười lạnh đáp: “Tứ cấp yêu thú...còn có rất nhiều tam cấp yêu thú...”

Trải qua nhiều trận chiến, sự miễn cảm với yêu lực của Quân Huyền tăng lên rất nhiều. Nên hắn phát hiện ra yêu lực thôi, còn về số lượng này là Thiên Thư đưa ra cảnh báo.

Long Ca cũng gật gật, đáp: “Quả thực có tứ cấp yêu thú tồn tại, với cảnh giới của hai người hợp lại...chưa phải đối thủ của nó. Ca với đệ nếu bị phát hiện, trở thành thức ăn hợp lí hơn.”

- Vậy phải làm sao? Mà dị hỏa phải đi qua đó sao? – Quân Huyền toát mồ hôi hỏi lại, nếu quả thực phải đi qua đó thì nguy hiểm trùng trùng. Tứ cấp yêu thú cảm nhận của nó rất lớn, hắn muốn lên qua được cũng khó có thể thành công.

Long Ca có phần ngờ ra, nói: “Không phải đi qua...”

Quân Huyền nghe xong cũng thở phào nhẹ nhõm, không phải đi qua thì hắn cũng gần dị hỏa hơn một phần rồi. Nhưng mà, Long Ca lại nói tiếp: “Mà dị hỏa vị trí chính là ở giữa thành. Nếu ta không sai, chính là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, bảo khổ của thành!”

Hắn nghe xong, một nụ cười cũng không hé nở. Dị hỏa đúng là không phải đi qua thành nhưng mà là đi vào trung tâm thành. Cái này vị trí dị hỏa lại còn là ở trong bảo khổ của tứ cấp yêu thú a. Hắn đột nhập được vào thành may ra còn được nhưng mà tới nơi như vậy, hắn mảnh mảnh một chút cơ hội là không có.

Một bàn tay lau vài giọt mồ hôi trên trán hắn, hơi thở có phần đứt quãng Quân Huyền hỏi: “Hay là quay về?”

Long Ca đuôi cá rung lên: “Đệ ngốc sao, đã đến gần như vậy mà còn quay về. Muốn tiến vào thành, tới bảo khổ không phải không thể...ta có cách!”

Long Ca vừa dứt lời khiến đôi mắt Quân Huyền sáng rực lên, quang mang tỏa ra. Hắn liền hít một hơi lấy lại tự tin, gấp gấp hỏi: “Ca có cách?”

Vây cá vẫy vẫy, Long Ca nói tiếp:

- Đúng vậy, mà cách này của ta liên quan trực tiếp tới sở trường của đệ...luyện đan!

- Ca mau nói... - Quân Huyền hắn hứng thú lên, vội hỏi.

- Ta có một đan phương, đệ luyện ra được đan dược này...sau khi ăn vào liền khiến cơ thể tỏa ra yêu khí. Bất quá, đan phương này có hạn chế, đó là chỉ giữ được yêu khí trong một ngày. Những lần sau uống vào, tác dụng cũng sẽ không có.

Quân Huyền nghe Long Ca nói vậy cũng có chút suy nghĩ. Nếu quả thực như vậy, hẳn chỉ có cơ hội một ngày để lên vào bảo khố của tứ cấp yêu thú kia. Một ngày thời gian a, đây cũng quá ngắn đi, một ngày để hẳn làm quen vài yêu thú còn được chứ tới được bảo khố, lên lấy chìa khóa lọt vào trong cũng rất khó.

Nhưng mà, Long Ca đã tạo cho hẳn một cơ hội, hẳn nhất quyết không bỏ qua. Tạo hóa trước mặt này, hẳn phải nắm lấy!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Long Ca quá khứ

Quân Huyền theo đan phương của Long Ca bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu: Cúc hoa, nguyệt quế, thiên hương thảo, hỏa mãng hoa... Những nguyên liệu này không phải hẳn đi kiếm đâu xa, mà lấy từ thành quả hẳn cướp bóc được lâu nay. A không phải, lấy từ thành quả hẳn cứu người có được.

Tiếp đó, hẳn và Long Ca chọn một nơi yên tĩnh. Giữa xa mạc mênh mông như vậy lại xuất hiện một ốc đảo nhỏ nhắn, ốc đảo này có một hồ nước không quá lớn cũng không quá nhỏ, đủ để cho người nào đang khát có thể uống đến no mà không cần suy nghĩ. Kiểm tra ốc đảo này an toàn, Quân Huyền bày bố một trận pháp nhỏ phòng vệ, sau đó chính là tiến hành luyện đan. Long Ca sau khi chỉ qua vài chút sau đó theo bản tính của mình nhảy xuống nước ngâm mà không muốn rời đi.

Quân Huyền hẳn luyện đan cũng rất thành thạo, không phải sử dụng lò đan rườm rà mà lấy chính ngọn hỏa mình có làm lò. Những nguyên liệu hẳn có trong tay đủ để luyện được ba lần đan này. Hẳn thất bại lần đầu thì vẫn có cơ hội lần sau, vì thế nên hẳn luyện mà không phải đắn đo nhiều. Vẫn như cũ, hẳn liền khoi trong gạn đục ban đầu, lấy được những tinh hoa trân quý trong nguyên liệu.

Tiếp theo, Quân Huyền sử dụng nguyên liệu đó tiến hành luyện đan. Thú hòa của hẳn bùng cháy một cách mạnh mẽ nhưng lại không quá ảnh hưởng đến những tinh hoa kia, tinh hoa vẫn đều đặn được luyện hóa, hòa hợp vào với nhau. Luyện hóa tinh hoa đến một mức nhất định, hẳn liền phân đan.

Phân đan này với luyện được sự cân có hồn lực mạnh mẽ, tinh thần lực lớn mạnh mới có thể phân được một cách chuẩn sát. Đan được phân ra cũng sẽ không xuất hiện những vết không đáng có. Nhưng mà, trong hoàn cảnh cấp bách này, Quân Huyền chính là vội vàng phân đan không quan trọng hình thức bên ngoài.

Chung quy, đan này chỉ cần thành phẩm đủ tốt, có thể làm đúng công dụng mong muốn, ăn vào liền có phân biệt xấu đẹp? Nhưng nếu là phải thi đấu luyện đan, hẳn sẽ luyện cẩn thận hơn.

Từ trong ngọn thú hỏa cháy rực kia bắt đầu tỏa ra hương thơm ngào ngạt, hương thơm báo hiệu phân đan thành công, đan đã được luyện tới một mức độ hoàn chỉnh nhất định. Quân Huyền cười cười, sau đó thu ngọn thú hỏa lại. Hai viên đan trong ngọn thú hỏa kia không được bao bọc cũng liền rơi xuống.

Nhưng mà, Quân Huyền hẳn vẫn nhanh hơn một bước, lấy bàn tay bắt trọn hai viên này vào. Nhìn hai viên đan được màu trắng trong tay, hẳn cười cười nói:

- Ngày mai hành sự, hi vọng cả vào ngươi.

.....

- Long Ca, đệ tử Thuỷ tộc hay Long tộc đều liên quan tới thuộc tính thủy, mà ca đều thuộc cả hai nhưng lại là vô thuộc tính? – Quân Huyền ngồi tựa một gốc cây, hẳn nhìn lên bầu trời ban đêm đầy sao ở xa mạc này bỗng nghĩ ra vấn đề tò mò lâu nay liền hỏi.

Long Ca ở dưới hồ nước có hờ phần đầu cá lên, trầm tư đôi chút mới nói: “Chuyện này có phần rất dài, đệ có hứng nghe?”

Quân Huyền hẳn lấy que củi ném vào bếp lửa bên cạnh, cười nói: “Nghe chứ, chuyện dài hết đêm càng tốt.”

Long Ca nhảy ra khỏi mặt nước, bơi trên không trung Quân Huyền, đuôi cá khua khua một cái, giữa không trung mở ra một điểm tròn rất lớn. Điểm tròn này bao quát mà một vùng trời thiên địa, sau đó dần thu nhỏ lại hướng tới một đại hải. Long Ca nhìn đại hải này với ánh mắt long lanh nhưng đượm buồn, thờ dài nói:

- Đây là bắt đầu câu chuyện...

Quân Huyền gật đầu một cái, hẳn chăm chú quan sát và nghe Long Ca quá khứ.

- Thiên Yêu Ngự vốn là chủng tộc cao quý, Long Tộc và Thiên Yêu Ngự là hai loài ngự trị đại dương. Nhưng Long Tộc lại có sức mạnh cơ thể lớn hơn, vì vậy địa vị vẫn cao hơn Thiên Yêu Ngự một chút. Nhưng mà nói về cảnh giới cân bằng, Thiên Yêu Ngự ta chính là không thua Long Tộc.

Nghe tới đây, Quân Huyền có phần nhăn mặt khó hiểu, vội nói: “Long Ca, ca nên nói vào chính sự a?”

Cái này Long Ca kể toàn nói về địa vị của hai tộc bá chủ đại dương hùng mạnh, hoàn toàn không nói đến vấn đề Quân Huyền đang đặt ra câu hỏi kia nên hẳn có chút nôm nong.

Long Ca khựng lại, gương mặt cá tỏ rõ sự khó chịu, tên đệ này của hắn cũng có chút nóng vội a, khác hẳn với phong thái làm việc của hắn.

- Được được, chính sự... - Long Ca cười khổ, khua tay một cái, vòng tròn to lớn kia lại biến hóa, khung cảnh dần đi xuống biển sâu. Nhưng mà khung cảnh đến đây lại dừng lại, Long Ca bỗng nhiên thu vòng tròn kia lại, âm trầm kể:

- Thiên Yêu Tộc chia ra hai nhánh, chính tộc và phụ tộc. Mà ca lại là dòng dõi chính tộc, phụ thân ta đương nhiệm tộc trưởng tương lai của Thiên Yêu Tộc. Nhưng mà có một biến cố xảy ra khiến toàn bộ thay đổi.

Long Ca đôi mắt có chút sụp lại, thờ dãi ra một hơi rồi nói tiếp:

- Biến cố đó chính là ngày ca sinh ra khác với những ngày Thiên Yêu Ngư sinh ra, Thiên Yêu Ngư sinh ra sẽ gây ra hiện tượng xoáy nước nhỏ xung quanh báo hiệu thuộc tính thủy sở hữu độ mạnh hay yếu ngay từ khi còn nhỏ.

- Nhưng mà ca sinh ra, chính là một chút xoáy nước cũng không có, phụ thân ta ở đó cùng các trưởng lão trong tộc biết được đến xem xét nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì khác lạ. Chỉ nghĩ đó là một dị tượng nầy nấy một trăm năm xuất hiện một lần.

- Tuy nhiên, năm ca sáu tuổi đến ngày kiểm tra độ mạnh thuộc tính, phát hiện ra ca tư chất là một phế vật. Phế vật đến mức một thuộc tính cũng không có.

- Cũng vì vậy, tộc trưởng đương nhiệm lúc đó là gia gia của ca nổi trận lôi đình, “một thiếu chủ một tộc há lại có thể phế vật đến dạng này?” dứt câu này, gia gia ca chính là quay lưng bỏ đi không thèm nhìn ta một cái.

Long Ca thờ dãi một hồi khi nghĩ lại, kể tiếp: “Sau đó, những ngày tháng của ca sống chính là địa ngục một dạng. Từ một thiếu chủ sống trong chốn ấm êm, vạn vật xa hoa nay sống như chó mất nhà, đến một thủy tộc tầm thường cũng có thể đem ca ra khinh bỉ.”

- Người lúc đó duy nhất còn mang ca cảm giác ấm áp là mẫu thân a, nàng một nữ tử xinh đẹp ngồi ngồi vậy mà vì lo lắng cho ca mà trở lên tiêu tụy. Gương mặt thiên yêu tộc sau khi hóa người có thể dụng thủy vật bảo hộ nhưng nàng lại lo lắng quá độ, thủy vật không dùng tới khiến người mau già đi. Mẫu thân vài lần đưa đồ ăn ngon cho ca bị phát hiện liền bị cấm túc. Nàng vì đau buồn mà chết đi.

Long Ca có phần rơi giọt lệ vàng xuống, lau lau nhìn Quân Huyền đang trầm tư, bất giác Quân Huyền hẳn lên tiếng:

- Long Ca không cần quá đau buồn a, đợi ta lớn mạnh sẽ đánh tới Thiên Ngư Tộc đem cái công bằng đòi lại cho ca.

Quân Huyền dứt lời liền đem tới Long Ca một tràng cười, hắn cười một cách thoải mái như rất ưng ý Quân Huyền, sau đó liền tự tin thoải mái nói: “Việc thiên yêu tộc cũng không cần đệ giải quyết nữa. Năm đó, ca bị chính cái chết của mẫu thân tác động mạnh mẽ, điên cuồng tu luyện. Mặc dù ta không có một thuộc tính nào nhưng mà lại được thiên phú tu luyện rất nhanh. Qua hai trăm năm, ca liền vượt long môn hóa long, trải qua hơn 200 năm tu luyện nữa liền độ kiếp hóa Chân Long.”

- Chân Long? – Quân Huyền không kìm nổi ngạc nhiên mà hỏi lại.

Long Ca cười cười nói tiếp: “Chính xác là Chân Long, long tộc cũng có phân chia thân thể cảnh giới mà đạt tới chân long chính là cảnh giới chí cao vô thượng. Có được chân long lực lượng chính là nắm thiên hạ trong tay, ta quay lại Thiên Yêu Tộc một chuyến, thù cũ giải quyết toàn bộ. Thiên yêu tộc một phen đổi chủ.”

- Sau đó, ca tới long tộc. Long tổ của long tộc cảnh giới lúc đó cũng chưa thể chạm vào chân long lực lượng, vì vậy mà ca chính là Long Thần trong lòng Long Tộc đồng dạng.

Quân Huyền hẳn ánh mắt tỏa ra quang mang, chuyện hắn vừa nghe chính là một câu chuyện của nam chính kể lại. Từ bị khinh thường sau đó tu luyện vượt bậc trả thù, ngoài ra còn rực rỡ hơn là trở thành Long Thần nữa: “Long Ca thật không chút nào đơn giản như vẻ bề ngoài.” Hắn thầm cảm thán trong lòng, nhưng bỗng một khúc mắc lại hiện, vội hỏi: “Nếu theo ca kể, vậy giờ ca phải ở Long Tộc đứng đầu hưởng thụ sao lại lưu lạc nơi đây?”

Long Ca đang cười kia cũng là tắt ngấm, hắn đảm đạm đáp: “Vì kẻ thù.”

Tê!

Da đầu Quân Huyền căng cứng, hắn không thể nghĩ tới một Chân Long hùng mạnh lưu lại nơi đây là bị đánh bại bởi kẻ thù? Sức mạnh vượt qua Chân Long lực lượng, cảnh giới tới cao...sức mạnh như vậy là bậc nào quyền năng?

- Kẻ thù của ca là ai? – Quân Huyền hẳn nghĩ nghĩ một cái sau đó hỏi lại.

Long Ca trầm ngâm đôi chút nói: “Kẻ thù này của ta cấp bậc chưa phải đệ đủ lớn mạnh để biết được. Sau này, khi đệ cùng ca lớn mạnh trở lại nhất định sẽ là gặp hắn...”

Quân Huyền hẳn im lặng không nói gì thêm, có lẽ Long Ca nói đúng, hắn với cảnh giới như vậy biết được kẻ thù kia cũng chỉ vô dụng. Chỉ bằng hắn để

tâm tư vào tu luyện đến đỉnh cao há phải nhanh hơn sao?

Đêm xuống, không khí lạnh hơn, Long Ca cũng vào trong thức hải hân nghi ngại, hân đốt đồng lửa cháy mạnh hơn chút, đôi mắt khép hờ lại, dần sụp xuống, sụp xuống không phải để ngủ. Trong tình trạng gần một nơi chứa nhiều yêu thú như vậy, hân tâm tư ngủ là không có, hân sụp mắt xuống để suy nghĩ vài thứ.

Hân từ lúc xuyên không tới, cũng chỉ một lòng sống an tĩnh không bước vào chiến tranh tu luyện khắc khổ này. Nhưng mà, cuộc sống không được như ý, bằng hữu khinh thường. .hân phải mạnh hơn để chứng minh. Vì một băng sơn mỹ nhân hân trao nộ hôn đầu. .hân phải trở lên mạnh hơn.

Vốn tưởng tu luyện đến linh hư kỳ làm bá chủ đế quốc là đủ nhưng mà Tiểu Ly tỷ một cái lại bị mang đi càng làm sức ép tu luyện hân lớn hơn! Giờ đây hân và Long Ca đồng mệnh, kẻ thù mà Long Ca muốn đánh bại kia cũng cường đại, hân bây giờ chưa phải địch thủ. .hân cần lớn mạnh hơn!

Quân Huyền than khổ lên một tiếng, hân cũng chỉ là muốn an tĩnh hưởng lạc thôi. Chung quy lại là bị số phận đẩy đưa ép tu luyện, nhưng mà hân cũng không thể chối bỏ cảm giác mãn nguyện khi có thực lực lớn mạnh trong tay, chèn ép mọi đối thủ. Cười cười đôi chút, hân lại tự nhủ. .ta vẫn là phải mạnh hơn. Dị hóa. .ta phải có!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Tiến vào thành

Sáng hôm sau, vì ở sa mạc nên mặt trời vừa lên đã chiếu một cách chói chang, ánh nắng đúng như muốn đốt trụi mọi thứ. Quân Huyền hân đứng nơi ốc đảo, ánh mắt nhìn về một tòa thành yêu thú kia, một ánh mắt toát lên sự kiên định, quả quyết.

- Long Ca, đi thôi.

Dứt lời, hân dứt khoát bước ra ngoài ốc đảo. Nắm trên tay một viên đan dược, nhanh chóng ăn xuống. Bên cạnh hân, một con cá chép vàng cũng nhanh chóng xuất hiện, bơi bơi trên không trung theo đường hân bước thẳng tiến đi tới.

Sau khi, Quân Huyền nuốt viên đan dược xuống, năm phút đồng hồ sau dược lực bắt đầu phát tán ra. Thân thể hân có phần thay đổi, đôi tay nhỏ gầy thiếu niên nay bắt đầu mọc ra lông một cách nhanh chóng. Không phải lông bình thường mà là lông thú, gương mặt hân cũng vậy. Cả người hân hoàn toàn biến đổi, một người được bao trùm bởi bộ lông của chúa tể rừng xanh. Hân biến thành một hồ yêu, khoác lên mình lông vàng kiêu hãnh.

Được Long Ca nói về dược lực này trước Quân Huyền cũng không có quá ngạc nhiên, hân nhìn qua còn có chút hài lòng. Hình thái này với hân tựa hồ lại là có phần khiến hân trông oai phong hơn. Hân thay bộ y phục mới, đơn giản chỉ là một chiếc áo lụa dài màu đen, áo lụa bao trùm cơ thể. Bộ y phục này của hân còn có một chiếc mũ là hân tự chế thêm vào, đội lên đầu một cái. .toàn thân tỏa ra sự thần bí, uy áp khiến người ra rùng mình.

Sau vài nén hương thời gian, Quân Huyền đã đứng trước cổng thành. Hân nhìn cổng thành to lớn, nghiêm trang toát ra yêu khí lạnh sống lưng người kia không khỏi run lên một cái. Hít một hơi thật sâu, hân bước lên.

Khi Quân Huyền chuẩn bị tiến nhập tòa thành thì liền bị hai cây giáo to chặn trước mặt, hai cây giáo này là do hai yêu thú vệ thành chặn hân lại. Hai báo yêu đi bằng hai chân, trên thân khoác hoàng kim giáp nhìn chăm chăm Quân Huyền, gương mặt hung dữ hỏi:

- Yêu thú nơi nào muốn tiến nhập Hoa Thành?

Hân nghe xong cũng không khỏi bật cười thầm, một tòa thành khiến người khác ón lạnh như vậy chỉ ít tên cũng là Yêu Thành hay Từ Thành mới đủ oách, vậy mà một cái tên hoa mỹ Hoa Thành? Nén lại, hân cười cung kính đáp:

- Ta là nghe nói yêu vương hôm nay có đại tiệc nên liền muốn đến chúc mừng. – Quân Huyền hân đưa ra lí do không sai chút nào. Hân lấy được thông tin này từ Thiên Thư đại năng.

Ba ngày sau, yêu vương nơi đây là tứ cấp yêu thú sẽ độ kiếp để trở thành ngũ cấp yêu thú, hôm nay lại chính là ngày tòa thành mở tiệc để chúc yêu vương đại công cáo thành.

- Vậy mời phát tán yêu lực, chúng ta sẽ phân chia đón tiếp. – Hai yêu thú kia thu lại cây giáo dài, thanh âm có phần bình thường lại.

Phát tán yêu lực ở đây là nghi lễ khi một yêu thú muốn tiến nhập thành. Trong thành dựa theo yêu lực mà phân chia cấp bậc, nơi ở. . . Cũng như bữa tiệc này. . .nếu yêu lực đủ mạnh thì dù có là một xa lạ yêu thú cũng sẽ có thể tiến nhập vào nơi đại vương ăn tiệc để dùng bữa cùng.

Nếu không đủ thì chỉ có thể ở ngoài, dù cho có lòng thành đến đâu đi nữa. Chung quy vẫn là thực lực nói lên địa vị. Quân Huyền như đã có chuẩn bị trước, nhẹ nhàng nói: “Long Ca, tới ca rồi.”

Lời nói vừa dứt, Long Ca không đáp lại gì nhưng bắt đầu làm việc chính. Cả người Quân Huyền vốn đang tỏ ra rất bình thường nay bắt đầu bộc lộ ra

yêu khí. Yêu khí nồng đậm đến mức hai yêu thú canh cổng lập tức nhăn mặt, đôi chân có phần run run đứng không vững, miệng không tin lắm bậm tịt hỏi: “Nửa bước tứ cấp?”

Sau một phút bành chướng, Quân Huyền cười cười ra hiệu thăm, yêu lực từ cơ thể hần ra cũng nhanh thu lại. Hần cười khinh khinh hỏi: “Hai vị...yêu lực như vậy hần là đã đủ à?”

Hai yêu thú đáng vẻ không còn dám hống hách ngông cuồng nữa. Có chút thái độ khom khom lại, niềm nở đón tiếp: “Là chúng ta có mắt không thấy thái son, đại nhân mau vào...chúng ta sẽ đề nghị vị trí tốt nhất.”

Quân Huyền dương dương đắc ý một chút, hần đi vào theo hai yêu thú kia dẫn đường.

Trong Hoa Thành yêu thú cấp bậc cao nhất là yêu vương kia, bộc phát yêu lực của hần là nửa bước ngũ cấp, sắp tiến nhập ngũ cấp yêu thú. Dưới hần, yêu thú tứ cấp là không có một ai, yêu thú tam cấp thì bặt ngàn nhưng tam cấp cũng chia cấp bậc rõ ràng.

Mà nửa bước tứ cấp chính là tam cấp chi vương, trong thành cũng chỉ có một yêu thú đạt tới cảnh giới này, yêu thú đạt cảnh giới này đã là dưới một trên yêu trên vạn yêu...vì vậy mà khi Quân Huyền mượn Long Ca lực lượng bộc phát ra liền được cung kính vạn phần, bây giờ địa vị hần trong bữa tiệc cũng sẽ rất lớn.

Hần cần địa vị lớn này không phải để xa hoa hưởng lạc mà hần muốn tiếp cận hơn với bảo khố của yêu thú tứ cấp sau đó đột nhập vào.

Quân Huyền bước đi trong thành không khỏi thu đến rất nhiều ánh mắt nóng bỏng nhìn theo. Hần nếu đi bình thường thì không sao nhưng mà lại được hai thị vệ hoàng gia này dẫn đường nên khiến nhiều yêu thú không ngờ tới, lạ lùng quan sát. Rất nhiều tiếng tự hỏi bắt đầu vang lên.

Bất quá, hần cũng ngó lơ đi. Hần đến đây là vì mục đích to lớn, mà chỉ thực hiện trong một ngày nên hần phải tranh thủ, nếu có thời gian nhiều hơn chút thì hần mới có thể tham thủ một chút a. Nhưng mà, Quân Huyền cũng không ngờ tới là trong thành yêu thú này khác với những tụ tập yêu thú bên ngoài rất nhiều.

Yêu thú bên ngoài hần từng gặp đều là một thân trần như nhộng, chỉ đơn giản bộ lông dày khoác lên bao che thân thể nhưng mà yêu thú trong thành đều khoác trên mình y phục đẳng hoàng. Chưa kể, hần còn nhìn thấy thoáng qua vài yêu thú đã hóa hình người bình thường, chỉ có cái đuôi yêu thú vẫn giữ nguyên.

Sau vài con đường lớn, giữa trung tâm tòa thành này có một tòa nhà. Tòa nhà này chính là nơi yêu thú tứ cấp kia ở, nhìn qua là một tòa nhà chiếm diện tích bình thường nhưng mà khi tiến vào bên trong khung cảnh mới thay đổi toàn diện. Giống như một cái túi không gian vậy, bên ngoài nhìn nhỏ bé nhưng diện tích bên trong không ai có thể ngờ được.

Tòa nhà rất rộng lớn, rộng lớn đến mức số lượng yêu thú có thể chứa được phải tới ngàn yêu. Chưa kể, một tòa nhà bên ngoài nhìn không tráng lệ chút nào nhưng mà khi vào bên trong lại là rất xa hoa.

Toàn bộ đồ dùng, hay đến như nền nhà đều là được lát bằng vàng. Một màu kim sắc toát ra bao phủ nơi đây, Quân Huyền hần chứng kiến cũng ngạc nhiên muôn phần, nếu theo bình thường hần sẽ cảm thán lên lời nhưng mà hần phải thu liễm lại, giữ phong thái của một yêu đỉnh cao.

Đặc biệt, yêu thú bên trong này giương như đều đã hóa người được, không thì cũng nửa thân thể trên đã ra dáng người. Hóa hình người đúng là khiến người ta đẹp hơn chút nhưng mà đáng vẻ oai phong khi ở yêu thú mất đi nên nhiều yêu dù cảnh giới cao cũng không hóa hình người.

Hai thị vệ dẫn Quân Huyền tới đây có chút khom người, nhìn qua một chút sau đó xòe bàn tay yêu thú rộng lớn chỉ về một hướng, cung kính nói: “Đại nhân, vị trí trong bữa tiệc của ngài là ở kia.”

Quân Huyền ánh mắt theo hướng yêu thú liền nhìn theo, nơi yêu thú chỉ đó là một nơi cách biệt hoàn toàn so với những nơi bình thường trong tòa nhà. Nơi đó có ba bàn đã chuẩn bị sẵn đồ cho bữa tiệc, mà ba bàn cách biệt hần với các bàn bên dưới. Khác biệt rõ nhất là hai bậc thang đi lên được làm bằng vàng kia.

- Hần là cho tứ cấp yêu thú kia và một yêu cảnh giới như ta... - Quân Huyền tầm ngẫm tầm ngẫm thâm đoán.

Quay lại, Quân Huyền gật đầu với hai yêu thú một cái sau đó bước chân cũng theo nơi đó hướng tới. Hần minh bạch, chỉ cần hần ngồi nơi đó, địa vị hần cao hơn sẽ lan ra toàn thành đến lúc đó hần rời đi tới bảo khố cũng sẽ không bị cản trở.

Khi Quân Huyền tới gần bàn tiệc cũng là yêu thú tứ cấp, bá chủ chi vương nơi đây trình trọng bước ra. Yêu thú mỗi bước đi như thái son, thân hình chấn chấn to khỏe, bộ lông đen tuyền một màu bá khí. Gương mặt dù đã hóa người hoàn chỉnh nhưng vẫn ra hung dữ chỉ ý, đôi mắt thì khát máu rõ rệt...

Trên thân thể nó khoác lên một bộ áo bào được làm bằng da thú, qua được thợ giỏi làm nên chỉ cần nhìn cũng thấy toát ra được sự bá đạo. Yêu thú bước ra liền thu hút nhiều ánh mắt nhìn tới. Sau đó, dẫn hần người cung kính nói:

- Yêu vương...

Thanh âm vang lên khiến cả bầu không khí trở lên trang trọng, yêu thú có chút tâm đắc. Đưa bàn tay chắc khỏe ra nói: “Miễn lễ, bữa tiệc đã chuẩn bị xong. Các vị tới nơi đây mời nhập tiệc.”

Ngay sau lời đó, yêu thú dần đứng dậy theo vị trí được sắp xếp ngồi xuống. Chưa hết, đằng sau yêu thú to lớn này xuất hiện một yêu thú thân hình mảnh

khánh, gương mặt tuyệt mỹ, dáng người đầy đặn, đôi mắt dài kia, đôi môi nhỏ mỏng manh như cánh hoa anh đào kia hay đến đuôi của yêu thú này đều toát ra mỹ lực kinh người, yêu thú nào ở đây cũng ít nhất một lần lên nhìn.

Yêu thú vừa xuất hiện này còn hóa người hoàn chỉnh hơn cả yêu vương, nàng nhìn qua đều như người bình thường duy chỉ có một cái đuôi trắng nhỏ đang rung nhẹ kia thôi. Yêu thú vừa xuất hiện này là một hồ yêu, nàng chính là yêu thú có địa vị cao kia, yêu thú đạt tới nửa bước tứ cấp.

Ngoài ra, nàng còn có thân phận cao cấp hơn nữa đó là phu nhân của đại vương nơi đây. Cũng vì vậy mà mỹ lực nàng kinh người nhưng yêu thú nơi đây chỉ dám lên nhìn.

Quân Huyền đứng quan sát một màn này cũng đã nắm toàn bộ thông tin trong tay, nhưng có điều hần khó hiểu này giờ đó là yêu thú đại vương kia là một gấu yêu mạnh mẽ, hùng tráng mà có phu nhân là một hồ yêu nhỏ bé... như vậy há chẳng phải là sạc ipad cắm vào lỗ sạc iphone sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Gia nhập thành - Mỹ lực của yêu hồ

Quân Huyền đứng quan sát một màn này cũng đã nắm toàn bộ thông tin trong tay, nhưng có điều hần khó hiểu này giờ đó là yêu thú đại vương kia là một gấu yêu mạnh mẽ, hùng tráng mà có phu nhân là một hồ yêu nhỏ bé... như vậy há chẳng phải là sạc ipad cắm vào lỗ sạc iphone sao?

Gạt bỏ suy nghĩ linh tinh này, hần nghiêm túc lại. Cả thân hình cường tráng của hần hướng đến bàn của mình đi đến. Mỗi bước đi của hần không biết đã vô tình thu hút bao nhiêu ánh mắt hoài nghi, hiếu kỳ của yêu thú nơi đây.

Theo thường lệ, bữa tiệc mở ra trên đó chỉ có hai bàn, không rõ vì sao lần này lại xuất hiện một cái bàn thứ ba, đến bây giờ mọi hoài nghi đang dần lí giải. Quân Huyền bước đến trước bàn chính diện, bàn lớn nhất bữa tiệc gấu yêu đang ngồi, hần cúi mình nói:

- Gặp qua yêu vương!

Nếu là ở bên ngoài, bảo hần cúi mình trước một yêu thú thì hần thà chết còn hơn nhưng mà ở đây, hần phải hi sinh một chút vì mục đích a.

Gấu yêu đang nâng chén thưởng rượu thì thấy sự xuất hiện của một hồ yêu, hần nhìn qua một loạt sau đó liền hiểu. Hần nhìn rõ yêu lực mà hồ yêu này thoát ra, chính là yêu lực của tứ cấp nửa bước. Đây chính là nhân vật bất ngờ hần được hai thị vệ kia báo gấp. Gấu yêu như mừng trong lòng đứng dậy nói:

- Không cần thi lễ.

Ngừng một chút, gấu yêu nhìn các yêu thú ở đây bắt đầu giới thiệu: “Vị này là khách đặc biệt ghé qua buổi tiệc, nhìn hần như vậy nhưng cảnh giới là cùng với Mỹ Hồ phu nhân ta.”

Nghe xong lời yêu vương nói, yêu thú bên dưới không khỏi chấn động. Một cái là lăm yêu thú xuất hiện lại có cảnh giới cường hoành như vậy, cảnh giới đủ áp đảo bất kỳ ai nơi đây, trừ yêu vương và yêu hậu.

Yêu vương nhìn qua một màn này cũng có chút cười, hần liền như muốn lấy hồ yêu này ra cho mọi người phấn đấu vậy. Yêu thú lăm, hoàn cảnh tu luyện không rõ có thể đến mức này thì yêu thú ở đây sao lại không đạt tới được?

Nâng chén rượu lên, yêu vương nhìn hồ yêu nói: “Tuy mới gặp nhưng như đã quen từ lâu, chén rượu này cùng mọi người kính người. Tiện hỏi, người tới là mục đích gì a? Có muốn gia nhập thành chúng ta?”

Chưa dừng hần, yêu vương còn đưa ra một cái điều kiện mê hoặc lòng người: “Chỉ cần người ra nhập, địa vị sẽ là dưới một yêu trên vạn yêu.”

Quân Huyền gương mặt này giờ vẫn là lạnh lùng như nước, hần nghe yêu vương nói mà có chút suy nghĩ. Hần đến đây mục đích là lấy chỉ bảo từ bảo khố của yêu vương, nếu hần nói ra như vậy hần là chết rất thảm a. Mà một người đang tính đi ăn trộm chỉ bảo nay liền qua một câu nói, địa vị liền biến thành to lớn trong nhà định trộm, Quân Huyền hần cũng khó kìm được nụ cười ra ngoài.

Hần nghĩ nghĩ, phát hiện ra mình cũng nên thể hiện ra chút gì đó, sau đó hần dùng huyền lực nhưng dưới được lực của đan dược gần như đã giả thành yêu lực kia, thi triển huyền lực lần này hần hướng tới ly rượu trên bàn của mình. Vài giây sau, trước mặt Quân Huyền là một ly rượu lơ lửng, cầm trên tay. Quân Huyền mới điềm đạm nói:

- Kính Yêu Vương, kính các vị...

Vừa nói hần vừa biểu thị ra ngoài, nâng ly với yêu vương xong quay lại nâng ly với các yêu thú bên dưới. Uống rượu vào xong, hần cười cười nói tiếp:

- Không dám dẫu yêu vương, mục đích của ta đến đây chính là tìm nơi trú thân. Ta trước này là một yêu thú lang thang tu luyện, gặp kỳ ngộ mới có cảnh

giới như vậy. Nghe được danh tiếng yêu vương nơi đây liền muốn đến xin trú nhờ. – Quân Huyền hẳn bị chuyện ra nhưng gương mặt diễn rất thật, xứng đáng với danh xưng ảnh đế!

Yêu vương cười lớn lên, hẳn còn tưởng mình sẽ phải ra thêm vài điều kiện mê người nữa mới thu được một yêu thú cường đại như này nhưng mà không ngờ tới lại là dễ dàng thu nhập như vậy. Thoải mái tinh thần, yêu vương hào sảng nói:

- Tốt, vậy từ mai ngươi liền trở thành người đứng đầu thập nhị tướng. Ngươi đã ra nhập thì ta sẽ không để ngươi thiệt, liền cho ngươi có một cơ hội tiến vào bảo khố chọn đồ vật bất kỳ.

Tiếng cười trong lòng lúc này của Quân Huyền còn lớn hơn yêu vương ban nãy. Hẳn khổ tâm suy tính làm sao để vào được bảo khố của yêu vương này, nhưng không nghĩ tới lại qua một câu chuyện đơn giản hẳn liền có thể vào bảo khố một cách thoải mái, không ai có thể ngăn cản.

Yêu thú bên dưới nhìn Quân Huyền được ban tặng như vậy cũng ganh tị ra mặt, cơ hội tiến vào bảo khố của yêu vương là cơ hội hiếm có. Đến thập nhị tướng là tam cấp yêu thú hùng mạnh nhất nơi đây dưới yêu vương mà yêu hậu cũng phải lập công lớn cho yêu vương mới có thể tiến vào, vậy mà một tên ắt ơ lại được như vậy phước lợi?

Chưa kể tới, chức vụ đứng đầu thập nhị tướng cũng là cao vút trời, so với yêu hậu còn muốn hơn. Đạt tới chức vụ như vậy lại là một lần lắm yêu thú mới đến? Dù hẳn cảnh giới có cao đi nữa nhưng mà hôm nay yêu vương hành sự vẫn là quá vội vàng không suy tính.

Nghĩ như vậy nhưng không yêu thú nào dám lên tiếng, chỉ lặng lặng ngồi xuống chuẩn bị nhập tiệc. Quân Huyền nhìn qua một màn cũng là hiểu rõ, nhưng hẳn mặc kệ. Hẳn cần cái chức đứng đầu thập nhị tướng đó sao? Hẳn cần cơ hội vào bảo khố là đủ, mặc kệ đàm tiếu, hẳn vẫn sẽ tiến vào.

Cúi người một chút, Quân Huyền nhẹ nhàng đáp: “Tạ yêu vương.”

Sau đó, hẳn liền nhìn tới bàn chuẩn bị cho mình kia mà đi tới. Nhưng mà, khi hẳn vừa ngồi xuống, bàn đối diện hẳn là bàn của yêu hồ mị lực mê người kia bỗng nhìn nhẹ hẳn. Ánh mắt Quân Huyền cảnh giác nhìn sang chạm với ánh mắt của hồ yêu, năng nhẹ nháy mắt một cái với hẳn.

Cái nháy mắt này tưởng chừng như đơn giản nhưng lại mang theo mị lực kinh người, yêu thú tam cấp ở đây đối diện thì khó ai có thể chống cự được. Cũng như vậy, đối với nhân loại huyền hư kỳ cũng khó có thể chống cự mà Quân Huyền mới chỉ là một cái địa huyền thì càng khó hơn.

Nếu không phải Long Ca kịp thời nhắc nhở và đánh tan mị lực thì sợ hẳn cũng sẽ bị mê muội.

- Tiểu Huyền Huyền đừng mất cảnh giác. À ta không phải đơn giản như vẻ bề ngoài hút người kia đâu.

Quân Huyền được Long Ca nhắc nhở cũng gật gù gật đầu, hẳn có phần dè chừng yêu hồ mang thân hình chuẩn này hơn.

Còn yêu hồ, năng nhìn Quân Huyền thoát khỏi mị lực của năng trong 1 giây đồng hồ cũng có chút chấn kinh. Năng dù chiến đấu không cường hẳn nhưng mị lực tu hành rất ghê gớm, nhờ mị lực này mà đến yêu vương cũng không thể cưỡng lại năng. Nhưng mà bây giờ mị lực năng lại vô dụng với một yêu thú tam cấp? Điều quá vô lý làm sao! Mà chưa kể, hồ là loài có phần dương mạnh mẽ mà lại thể thoát được như vậy...

Năng môi hồng mím cười nhẹ nhẹ, miệng đỏ thắm nói: “Một yêu thú... thú vị! Đợi ngươi lơ là uống say, ta liền xem ngươi định lực có thật sự chắc chắn?”

Sau khi, Quân Huyền ngồi xuống bữa tiệc chính thức khai mở. Yêu thú có nhan sắc tuyệt đỉnh bắt đầu đi ra để ca... múa... hát phụ họa cho buổi tiệc. Còn có rất nhiều yêu thú nơi đây đem quà tặng đến kính cho yêu vương, quà tặng lần này không chút bình thường nào. Quà tặng của yêu thú đều là bảo vật trân quý, đa số là để giúp yêu vương dễ dàng vượt qua lôi kiếp. Vô số lời chúc mừng, cùng chén rượu đầy liên tục trong bữa tiệc khiến nhiều yêu thú có phần ngả nghiêng thân thể, say say báo cáo yêu vương rồi rời đi.

Quân Huyền hẳn từ đầu đến cuối bữa tiệc cũng chỉ kính yêu vương một chén rượu chúc mừng, còn lại hoàn toàn không đụng đến tíu nhiều. Ngoài ra, hẳn còn khóc thầm vì phải lôi ra cây linh thảo để làm quà tặng cho yêu vương. Ba cây linh thảo này đều là hàng tam cấp để tăng lực lượng lôi điện trong cơ thể lên, lấy lực lượng đó đối đầu lôi kiếp.

Yêu vương thì cười không ngớt, hẳn được Quân Huyền ra nhập đã là một niềm vui lớn nay còn được Quân Huyền tặng đồ trân quý như vậy càng có lòng tin hơn. Được một ngày đại hỷ như vậy, yêu vương uống rượu cũng rất nhiều, nhiều đến mức hẳn có chút say, bước đi không vững.

Quan sát kỹ buổi tiệc đã gần tàn, Quân Huyền nắm lấy thời điểm này đứng dậy đi ra ngoài. Hẳn là chọn thời điểm này sẽ tiến tới bảo khố, bởi vì thời gian bữa tiệc diễn ra kia cũng sẽ đủ cho địa vị và phần thưởng của hẳn được công bố ra ngoài rồi. Nay hẳn có thể tiến tới bảo khố vì lý do đơn giản là muốn có phần thưởng sớm. Dù lý do có chút thô, sẽ bị chê cười nhiều nhưng mà hẳn có quan tâm sao?

Hẳn chỉ cần vào bảo khố là được, miễn lý do là gì!

Bất quá, tất cả hành động Quân Huyền dù có thể qua mắt được yêu vương nhưng không thể qua mắt yêu hồ ngồi đối diện hẳn. Năng quan sát hẳn từ đầu đến cuối, hẳn uống rất ít rượu làm lòng năng cũng nóng lên sợ ham muốn không được như ý năng liền báo yêu vương. Đáng tiếc, yêu vương đang rất coi trọng Quân Huyền chỉ cười xề xòa hỏi lại Quân Huyền.

Mà Quân Huyền đưa ra lý do khiến hẳn hoàn toàn có thể né rượu đó là yêu pháp hẳn tu luyện phải tránh xa tửu! Hẳn có thể uống máu nhưng tửu thì không. Với lý do như vậy, yêu vương cũng đồng ý, công pháp trên thế gian vô số, điều kiện tu luyện nghiêm ngặt cũng có. Nếu là buổi tiệc bình thường, yêu vương hẳn là sẽ mang cho hẳn ít huyết tinh cao quý lên nhưng mà đang ở buổi tiệc quan trọng như vậy nên liền bỏ qua.

Chưa kể tới, hấn còn phá lệ uống với yêu vương một chén chúc mừng càng làm hao cảm yêu vương cho hấn tăng vọt. Còn yêu hậu, nàng như tức điên lên, gương mặt có phần đỏ ửng vì tức...nếu mà Quân Huyền không say thì nàng sao có thể dùng mị lực khiến hấn quỵ dưới chân nàng được?

Yêu hậu nhìn Quân Huyền lặng lẽ rời đi như vậy cũng đa nghi, đôi môi nhỏ nàng liếm mép một cái, thầm nghĩ: “Tên thú vị này...cuối cùng cũng lòi đuôi cáo!” Chỉ cần nàng nắm được thóp của hấn lần này liền sẽ khiến hấn quỵ dưới chân nàng thôi. Nghĩ nghĩ một chút sau đó, nàng cũng lặng lẽ rời đi theo Quân Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tiến vào bảo khố

Bảo khố tứ cấp của yêu thú tứ cấp nằm trong tòa nhà tráng lệ này, đi ra sau nơi tổ chức tiệc kia sẽ tới một trang viên rộng lớn. Phải đi qua trang viên này mới tới được nơi mật thất nhất, nơi rộng lớn có bảo khố và biệt viện của thập nhị tướng với yêu vương và yêu hậu. Quân Huyền được Long Ca chỉ dẫn nên rất nhanh đã tiến được tới bảo khố của yêu thú tứ cấp này.

Đi trên đường tới, Quân Huyền hấn liên tục bị chặn lại hỏi mục đích, nếu không phải hấn đối đáp nhanh chóng, lấy lý do về biệt viện của mình được yêu vương ban tặng thì cũng khó mà qua nổi. Hấn bây giờ có địa vị rất cao, bồi phận đứng đầu thập nhị tướng, mà thập nhị tướng đã được ở trong này, không lẽ hấn không? Vì vậy, các yêu thú chặn đường kia cũng miễn cưỡng đồng ý cho qua.

Một đoạn đường hấn tiến tới bảo khố cũng như được rải hoa, hoàn toàn không gặp trắc trở nào nhưng mà khi đứng trước bảo khố thì lý do Quân Huyền dừng kia không được nữa. Bảo khố này được xây dựng rất lớn, nếu nhìn qua tưởng như một cái mai rùa tồn tại đồng dạng. Thiết kế như vậy thì bảo khố có thể tiến vào trộm nhưng mà muốn thoát ra là rất khó.

Mà bảo khố là sừng sững một vùng, một mai rùa vàng khiến nổi trội cả lên đúng là khiến người khác chú ý, như là đang phô trương thanh thế. Bảo khố cũng canh phòng rất nghiêm ngặt của ba yêu thú hậu kỳ và hai thập nhị tướng đạt tới tam cấp đỉnh phong.

Thấy sự xuất hiện của Quân Huyền, cả năm yêu đều quan sát kỹ sau đó gắng hỏi:

- Bảo khố là cấm địa của Hoa Thành, người đến nếu không có phận sự...phải chết!

Một câu nói đơn giản nhưng cũng như lời nhắc nhở nghiêm ngặt và lời cảnh báo.

Quân Huyền hấn cời chiếc mũ đen xuống, đôi mắt rất lạnh lùng nhìn ngũ yêu sau đó bắt đầu tỏa ra yêu lực chi uy. Yêu lực lần này Long Ca toát ra so với lần trước còn như muốn mạnh hơn, nhưng vẫn chỉ dừng ở nửa bước tứ cấp. Yêu lực bao phủ thân thể, hấn điềm đạm nói: “Các vị...hấn là đã rõ ta là ai và vì sao ta đến đây?!”

Câu nói vừa dứt cũng là lúc yêu lực thu lại, năm yêu thú đang nhìn mặt chống cự kia mới có chút dần gương mặt ra. Nhìn Quân Huyền chăm chú sau đó một giây lập tức quỳ xuống:

- Lão thập, lão bát của thập nhị tướng và ba vị trưởng lão...gặp qua Phó Thành Chủ.

Quân Huyền cũng ngờ ra một chút sau đó hấn liền hiểu. Hóa ra thân phận của hấn ở đây lại là phó thành chủ, thành chủ thì khỏi cần nói đến cũng biết là yêu vương. Mà chức phó thành chủ này cho thấy hấn tại đây địa vị rất cao...

Vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, hấn dơ tay lên nói: “Không cần thi lễ, giờ mau mở bảo khố, ta tiến vào chọn phần thưởng.”

Dù trong lòng hấn đang rất nóng vội nhưng hấn ở đây đang thân phận khác, hoàn cảnh khác nên liền phải giữ thái độ như vậy.

Ngũ yêu đứng lên, dù nghe Quân Huyền ra lệnh nhưng vẫn có chút chần chừ, nói: “Phó thành chủ muốn vào bảo khố hôm nay...có phải quá nóng vội không?”

Nếu là bình thường, sau khi ban phát phần thưởng xuống thì ít nhất cũng phải ba ngày sau mới có thể tiến nhập bảo khố chọn đồ. Nay Quân Huyền hấn đột ngột xuất hiện ở bảo khố ngay khi phần thưởng ban xuống chưa vượt qua thời gian một ngày khiến yêu thú canh giữ cũng khó xử. Giả dụ là thập nhị yêu bình thường thì bọn hấn có thể ngăn cản ngay nhưng mà đây thân phận khác nên chưa dám mạnh động.

- Ta hành sự trước nay vốn là không muốn kéo dài, phần thưởng ban xuống ta đã nhận thì liền lấy. — Quân Huyền cười cười nói.

Nghe Quân Huyền nói vậy nhưng ngũ yêu vẫn có chút chưa dám mở cửa bảo khố. Đúng lúc ấy, phía sau Quân Huyền có một thân ảnh thon dài, đáng người đầy đặn đang đi nhanh tới, môi hồng đỏ mở ra nói: “Hôm nay, liền cho hấn tiến vào...với điều kiện ta giám sát.”

Ngũ yêu và Quân Huyền lập tức bị lời nói khiến chú ý tới, ở trong Hoa Thành lại có người dám phách lối mở lời như vậy sao? Vì vậy, mà đều tò mò nhìn theo, nương theo ánh mắt nhìn tới thì tất cả đều minh bạch. Người xuất hiện này vậy mà lại yêu hậu.

Ngũ yêu lần nữa cúi mình hành lễ với yêu hậu, miệng vội hỏi lại: “Yêu hậu, người chắc chắn?”

Yêu hồ này như có phần tức lên, gần giọng bá đạo nói: “Lời của ta còn sai được sao?”

Ngũ yêu lần nữa khom mình xuống liên tục gập đầu, bắt đầu thối lui xuống để mở bảo khố ra. Quân Huyền nhìn qua một màn diễn biến này cũng khó hiểu, yêu hồ dưới một người trên vạn người này đến cùng là vì sao lại giúp hắn? Hay là hắn trời sinh mệnh lực lớn đến mức chủ tu mệnh lực như yêu hồ cũng không thể cưỡng lại được.

- Yêu hậu vì sao lại muốn giúp ta a? – Quân Huyền quay sang bên cạnh yêu hồ đang đứng vội hỏi.

Yêu hồ này cười cười tỏa ra mệnh thuật, nhẹ nhàng nói: “Chỉ là cảm thấy người thú vị hơn yêu vương kia một chút nên muốn tiếp xúc thử thôi.”

Nàng cũng rất hiếu kỳ Quân Huyền hắn vì sao lại có thể chống lại mệnh lực của nàng, mệnh lực nàng có thể nói yêu thú ngũ cấp sợ là còn bị mệnh hoặc vậy mà một cái tam cấp có thể chống lại khiến lòng nàng nổi lên tính hiếu kỳ.

Quân Huyền cũng không nói gì thêm, hắn gập đầu một cái sau đó tiến vào trong bảo khố đang rộng mở kia. Hắn là đang e dè nói chuyện với yêu hồ này, nàng mỗi lời nói cử chỉ đều tỏa ra mệnh lực mê hoặc người khác. Nếu không phải có Long Ca tồn tại trong thần thức hắn liên tục rụt rè sợ rằng hắn khó thể định tâm.

Bảo khố lối đi xuống rất rộng lớn, nếu nhìn từ ngoài cửa vào là một màn không gian tối đen không thấy đáy nhưng khi tiến vào lại trắng lóa vô cùng. Mỗi bước đi của người đi vào liền thấp lên một ngọn đuốc ở trên tường như có cảm ứng được sự tồn tại của người mà tự thấp sáng lên vậy. Mà mỗi ngọn đuốc sáng lên liền khiến trên tường hiện ra những vết tích tuế nguyệt.

Quân Huyền cùng với yêu hồ bên cạnh lặng lẽ tiến vào, dù Quân Huyền hắn đã cố không nói chuyện với yêu hồ nhưng mà đi cùng nàng một quãng đường cũng bị mệnh lực của nàng ảnh hưởng. Quân Huyền cười khổ, thầm than: “Yêu hồ nào cũng mệnh lực cỡ này sao...?” Đau khổ trong lòng xong hắn vừa đi vừa niệm, không phải như các đại sư trong chùa, niệm kinh để tránh khỏi sắc dục ảnh hưởng, hắn niệm các khác.

Người khác lấy kinh Phật chống sắc, hắn lấy triết học mác – lenin, vật lý, bảng tuần hoàn hóa học ra để niệm chống sắc mệnh này.

Yêu hồ bên cạnh Quân Huyền có chút khó chịu, nàng là đang cố tỏa ra mệnh lực mức độ rất nồng đậm rồi, dù không nói chuyện nhưng mệnh lực vẫn đủ mê người đi cùng... vậy mà đây tên này không chút động tâm nào quay lại nói chuyện với nàng. Nàng có chút khó hiểu sau đó trong đầu óc lại nhảy tới một trường hợp: “Hắn không phải giới tính nam.” Nghĩ đến lý do này nàng lại thấy muôn phần đúng, chắc chắn hắn không phải nam nhân nên mới không bị mệnh lực của nàng ảnh hưởng.

Nhưng dù có lý do như vậy, nàng vẫn thấy trong lòng là rất khó chịu a!

.....

Sau một nén hương thời gian, Quân Huyền và yêu hồ đã đi qua một quãng đường dài tới nơi bảo khố cất chứa báu vật. Nơi cất chứa báu vật này được chia làm ba tầng, tầng thứ nhất chỉ là bảo vật bình thường, tầng thứ hai là bảo vật cấp thượng phẩm, tầng thứ ba thì mỗi món đồ đều là chí bảo.

Quân Huyền được ban tặng phần thưởng tiến vào đây nhưng chỉ được tiến vào duy nhất tầng một. Cái này thấy hắn khiến yêu vương tính toán thật sâu, mạng danh tiếng ban thưởng lớn nhưng mà đồ vật ở tầng một này cũng hoàn toàn bình thường, không lọt vào mắt hắn một cái nào cả. Hắn là muốn được lên thử các tầng, tìm kiếm chìa khóa hoặc đường vào thông đạo mà Long Ca dặn dò trước đó. Đường thông đạo đó là đích của hắn trong cuộc hành trình này, là nơi chứa chí bảo tối cao vô thượng...Dị hỏa.

Bấy giờ, hắn đứng ở trong tầng một này đảo mắt nhìn qua có chút thấy chán nản liền nghĩ nghĩ, sau đó cười tà gian trong lòng. Bên ngoài gương mặt Quân Huyền cười tươi quay sang nhìn yêu hồ đang quan sát kia ngó lơ trước: “Yêu hồ mỹ nhân, ta tựa hồ cảm thấy tầng một này cũng không có gì ưng mắt, cũng liền không muốn lấy phần thưởng gì ở tầng một cả...”

Dừng lại một chút, hắn nhìn nàng chân thành nói tiếp: “Không biết là yêu hậu nàng có thể lấy chức cao vọng trọng trên vạn yêu kia đổi phần thưởng thành đi tham quan ba tầng cho ta không?”

Yêu hồ đang quan sát bảo vật kia cũng cảm thấy lồng ngực tim nàng đập nhanh hơn, cái cảm giác từ rất lâu rồi nàng chưa có. Bởi vì, những nam yêu hay nam nhân trước đây nàng muốn chỉ dùng chút mệnh thuật và nhan sắc trời xing của nàng đã khiến nam tử đó đồ gục nàng.

Bất quá, nàng gặp kiên định nam tử chinh phục không nổi như Quân Huyền khiến nàng có chút cảm giác khác lạ, cảm giác thất vọng, buồn rầu chẳng? Vậy mà bây giờ, hắn lại chủ động nói chuyện với nàng, còn gọi nàng hai chữ “mỹ nhân” ngọt như đường kia khiến nàng nảy sinh ra cảm giác rung động nhẹ nhàng.

Vẫn mỗi đồ mê người kia, nàng nhẹ nhàng nói, thanh âm như muốn rót mật vào tai: “Quyền hạn này sợ ta không đủ.”

Nàng đúng là có chút rung động trước cảm giác mới nhưng thần trí của nàng vẫn rất tỉnh táo. Một loài luôn dùng sắc mệnh với người khác mà không thể giữ được thần trí khi người khác dùng sắc mệnh ngược lại thì sao có thể tồn tại được. Nàng vẫn đặt Hoa Thành lên đầu, nàng sợ là Quân Huyền hắn đi tham quan tới tầng ba sẽ nổi lòng tham ra cướp rồi chạy.

Nàng và hắn đúng là cùng cảnh giới nhưng nàng lại chiến đấu không quá cường hãn, nàng có thể dùng mệnh hoặc trong chiến đấu nhưng mà với kiên định

nam tử như Quân Huyền thì không được nên nàng một mực đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Mị Hoặc Yêu Tâm Pháp Quyết

Quân Huyền như có phần hiểu tâm tư biểu lộ ra mặt của nàng kia, hần lại nhẹ nhàng nói: “Yêu hồ mỹ nhân cũng yên tâm ta. Mặc dù, ta chỉ mới đến chưa đáng tin nhưng mà nàng và ta cùng cảnh giới còn sợ sao... chưa kể nơi đây bảo khổ quan trọng, ta có ý đồ xấu hần là yêu vương sẽ cấp tốc đến.”

Yêu hồ nghe xong có chút trầm ngâm suy nghĩ. Nàng và hần đúng là cùng cảnh giới nhưng nàng lại chiến đấu không quá cường hần, nàng có thể dùng mị hoặc trong chiến đấu nhưng mà với kiên định nam tử như Quân Huyền thì không được nên nàng một mực đề phòng.

Bất quá, nàng lại cảm thấy lời hần nói không phải không có lý. Nàng cười cười nói: “Cũng có thể dẫn ngươi tham quan, bất quá cũng là có điều kiện đi kèm”

Quân Huyền nghe xong lòng mừng nở hoa, hần vội hỏi lại: “Là điều kiện gì a?”

Yêu hồ chưa vội đáp lại, nàng từ trong nhẫn không gian của mình lấy ra một bảo vật. Bảo vật này là hình dáng một cây roi dài, được phủ nên màu hồng. Từ cây roi này cũng tỏa ra khí chất khác lạ, khí chất của bảo vật cấp độ cao. Quân Huyền nhờ Thiên Thư kiến thức biết được đây là một Địa Cấp Thượng Phẩm bảo vật a. Tùy tiện cũng có thể lấy ra một địa cấp bảo vật thì quả thật yêu hậu rất có của a.

- Đây là một bảo vật của hồ tộc ra: khốn tiên có thể trói buộc một yêu không cho sử dụng yêu lực. Ngươi nếu chịu bị trói thì ta sẽ dẫn ngươi đi. – Yêu hồ khốn tiên trên tay nhìn Quân Huyền cười gian tà nói.

Quân Huyền gương mặt tỏ ra sự miễn cưỡng không đồng ý rõ ràng. Hần trầm tư suy nghĩ mà cười trong lòng. Khốn tiên này đúng là bảo vật lợi hại có thể như phong ấn yêu lực lại, bất quá hần đâu có yêu lực đâu a. Hần là sử dụng huyền hồn lực, nếu bị trói lại cũng sẽ không có ảnh hưởng gì. Trầm tư một hồi, hần nhăn mặt đưa đôi tay ra nói: “Ta đồng ý.”

Biểu cảm hần diễn đúng là rất vừa ý yêu hồ, nàng cười tà dâm trong lòng bắt đầu dùng khốn tiên trói đôi tay Quân Huyền lại. Khốn tiên vừa trói xong, trong thức hải Quân Huyền vang lên:

- Tiểu Huyền Huyền, giờ ca không thể sử dụng yêu lực góp sức giúp ngươi chinh phục dị hỏa được. Thành bại chính là ở tay ngươi!

Long Ca vừa dứt lời liền khiến Quân Huyền biến sắc, hần vốn là muốn nhờ Long Ca lực lượng kia giúp hần đôi chút. Vậy mà, hần không ngờ tới Long Ca yêu lực bị khốn tiên ngăn cản triệt để như vậy, đến trong thức hải cũng chỉ ngăn cản.

Quân Huyền gật gật đầu, truyền âm vào thức hải đáp: “Ca yên tâm, ta sẽ làm được.”

Dứt lời, Quân Huyền nhìn yêu hồ trước mặt điềm đạm nói: “Yêu hồ mỹ nhân đã trói xong giờ có thể dẫn ta tham quan được chứ.”

Tại thời điểm này, Quân Huyền có chút không chờ được nữa. Đúng hơn là thời gian không chờ hần, bên ngoài trời đã tối lại rồi, mà được lực của đan được chỉ tới được sáng mai nên lòng hần rất nóng vội.

Yêu hồ với dáng thanh mảnh nhưng nãy nờ kia đi lên trước, quay lại cười với hần nói: “Đi thôi.”

Nàng như đang mở cò trong bụng a, yêu thú chính là phụ thuộc yêu lực rất nhiều, mất đi yêu lực chính biến thành một cái phế vật, như bình thường chó trông nhà chẳng hạn. Nàng thiết nghĩ hần dựa vào yêu lực mạnh mẽ chống lại mị lực của nàng, nay không có yêu lực nàng muốn xem hần còn chịu được bao lâu.

.....

Trên tầng hai của bảo khổ yêu thú, Quân Huyền và yêu hồ đang đứng quan sát bảo vật xung quanh. Ở tầng hai này, bảo vật đúng là rất tốt đều đạt tới địa cấp bảo vật, thấp nhất là địa cấp hạ phẩm, cao nhất là thượng phẩm. Quân Huyền quan sát một vòng xong quay sang nhìn yêu hồ nói:

- Nếu tầng này là địa cấp bảo vật thì hần tầng ba là bảo khổ chưa thiên cấp bảo vật a?

Nghe xong, yêu hồ kiều mị cười động lòng người đáp: “Quả thật tầng ba chứa thiên cấp bảo vật, nhưng chỉ có ba món. Quan trọng là tầng thứ ba này chứa thứ quan trọng hơn.”

Quân Huyền đôi mắt sáng rực lên, hần nghe được yêu hồ nhắc tới ba từ “thứ quan trọng” nên có chút nóng vội, khả năng vô cùng cao... thứ đó là thông đạo mà hần đang tìm kiếm.

Mau đi! – Quân Huyền có chút nóng vội nói. Đúng lúc ấy, trong thức hải Quân Huyền rung động lên, một thanh âm có chút già nua nhưng lại mang khí tức cường đại nói tới: “Tiểu tử, tầng này ngươi cần lấy một món đồ...”

Thanh âm này không của ai khác ngoài tiền bối trong thức hải hắn. Quân Huyền đang tính bước đi cũng liền dừng lại, vội truyền âm hỏi: “Tiền bối, ngài muốn ta lấy đồ gì?”

Tiền bối chỉ điềm đạm đáp lại: “Một tấm địa cấp truyền tống phù.”

Quân Huyền nghe tên bảo vật tiền bối nói cũng đã hiểu rõ, đây là tiền bối đang cố vẽ đường cho hươu chạy a. Hắn đúng là rất cần một bảo vật có thể dịch chuyển hắn tới nơi khác ngay lập tức. Bởi vì, khi hắn lấy được dị hỏa, động tĩnh gây ra cũng sẽ không nhỏ...chưa kể còn có yêu hồ cường đại đi bên cạnh này càng không thể nào không gây ra động tĩnh được.

Mà khi hắn có được truyền tống phù trong tay thì chỉ cần lo thu phục dị hỏa, đường hắn chạy đã nắm trong tay. Quân Huyền cười cười nhìn yêu hồ chưa dám mở lời gì, bởi vì tấm linh phù hắn muốn lấy là địa cấp linh phù a, mà hắn trong tay chưa có gì để đổi cả. Ban này, hắn còn đã lấy lí do không lấy bảo vật để được tham quan ra rồi thì càng không thể, chưa nói tới bảo vật tầng một không thể đem bảo vật tầng hai ra so sánh và đánh đổi ngang nhau được.

Quân Huyền nghĩ nghĩ một chút sau đó hắn mỉm cười thầm như đã nghĩ ra thứ gì đó: “Yêu hồ mỹ nhân, ta là thấy nơi đây có một bảo vật thú vị a, không biết có thể lấy một thứ đánh đổi không?”

Ngay tức khắc, yêu hồ gương mặt xinh đẹp hiện lộ ra sự cảnh giác. Nàng đoán không sai, chung quy bất kể thứ gì trong thiên địa này khó thoát khỏi chữ lòng tham và hồ yêu trước mặt nàng cũng vậy. Hắn khi ở tầng một còn diễn được chút nhưng mà lên tầng hai liền lộ bản tính. Yêu hồ chỉ lạnh lùng đáp lại hai chữ: “Không được.”

Quân Huyền có chút cười khở đầm đạm nói:

- Yêu hồ mỹ nhân còn chưa biết thứ ta muốn lấy ra đổi là gì thì phải?

Yêu hồ vẫn chỉ lạnh lùng kiên quyết lắc đầu biểu lộ không đồng ý. Quân Huyền cũng đau khổ, hắn quay lưng với nàng một cái, nói như tự nói một mình: “Mị Hoặc Yêu Tâm Pháp Quyết.”

Nghe xong, yêu hồ ngược lại có chút biến sắc trên gương mặt lạnh lùng kia, nàng như lâm bầm lại lời Quân Huyền: “Mị Hoặc Yêu Tâm...Pháp Quyết?”

Tự nhủ xong nàng cũng lão đảo lùi lại hai bước chân, gương mặt cực kỳ đặc sắc hỏi lại: “Ngươi sao có thể biết công pháp này?”

Khi Quân Huyền nói ra cụm từ này cũng đã nói ra chí bảo trong tộc của nàng, tộc của nàng tu luyện từ đầu đến cuối là Mị Hoặc Yêu Tâm Pháp Quyết, công pháp này không chút tầm thường nào đạt tới thiên cấp. Một khi luyện thành tới tầng cuối cùng thì toàn thân biến đổi, trở thành một yêu hóa người có thể khiến mọi người đồ gục qua một ánh mắt.

Nhưng điều cấm kị là không được lộ ra ngoài cho bất kì ai biết công pháp này, bởi vì một khi lộ ra ắt hẳn sẽ có vài người nghiên cứu chuyên sâu vào và có thể tìm cách tìm ra sơ hở ra trong mị hoặc của công pháp.

Vậy mà bây giờ lại có một yêu thú có thể nói ra được như vậy khiến yêu hồ sau khi lùi lại vài bước chân bắt đầu đứng vững đề phòng.

Bất quá, Quân Huyền hắn cũng không có động thái gì chỉ điềm đạm đáp: “Vô tình biết được mà thôi, ta còn biết được ngươi tu luyện là một cái công pháp khuyết thiếu.”

Lời nói ra như tiếng sấm vang âm bên tai yêu hồ, nàng bí mật đã bị phơi bày. Nàng quả thực là đang tu luyện công pháp này nhưng chỉ là một bản khuyết thiếu, chung quy cũng là do gia tộc quá nghiêm ngặt. Chỉ vì nàng huyết mạch không thuần, là một yêu được lai giữa người và yêu nên bị hồ tộc trục xuất cả mẫu thân nàng và nàng ra ngoài.

Nàng nhờ bản tính nhanh nhẹn mới có thể quay lại hồ tộc lấy được công pháp này, nhưng trên đường nàng trốn đi liền bị người ta phát hiện tấn công tới. Công pháp bị chịu tổn hại nặng nề, sau khi về tay nàng chỉ là một phần ba quyền. Đang bị một vòng hỗn độn xoay tròn thì Quân Huyền lại nói tiếp: “Ta là muốn lấy một Mị Yêu Tâm Pháp Quyết đầy đủ đổi với ngươi.”

Yêu hồ gương mặt căng cứng, nàng như không tin vào sự thật đang nghe được cố nói: “Không thể nào! Sao ngươi có thể có được tâm pháp hoàn chỉnh chứ? Ngươi chỉ là một yêu thú cấp thấp, lại còn không thuộc hồ tộc.”

Đúng vậy, hồ tộc của nàng có rất nhiều yêu thú lớn mạnh trấn giữ. Nàng còn đã gặp qua một thất cấp yêu thú ở tổng bộ hồ yêu. Có yêu thú cường đại như vậy thì một yêu thú tam cấp khác giống loài như Quân Huyền vào trong đó há có thể lộng ngôn hay hành sự lấy được công pháp sao?

Quân Huyền cũng không đáp lại nàng nữa, hắn tìm vị trí của truyền tống phù bằng ánh mắt sau đó mới nói: “Trương tâm liên, mị ảnh nguyệt.”

- Thương tâm nhân hóa tâm mị...

Gương mặt yêu hồ căng cứng, nàng viễn siêu không bao giờ tin Quân Huyền hắn có thể nói ra được công pháp chí cao dễ dàng như vậy. Mị Yêu Tâm Pháp Quyết tổng cộng có hai mươi tư câu, nàng sở hữu tám câu và hai câu Quân Huyền vừa đọc lên kia chính là hai câu tiếp theo của nàng.

Yêu hồ nhẹ nhàng cúi mình: “Tiểu nữ mong được chỉ giáo.”

.....

Mới viết xong 2 chap đăng lên luôn cho m.n đọc cho nóng, lâu lâu đăng 2 chap thì tác giả củ lín làm được còn bảo chap từ 3,4 chap thì trong thời gian này hơi khó kkk. Có gì m.n tích cực cmt để tác lấy tương tác làm động lực viết nhé! Cảm ơn m.n.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Diễn kịch

Quân Huyền nghe xong mới cười nhạt đáp: “Chỉ giáo thì không cần, ta lấy công pháp này đổi người một kiện bảo vật và một điều kiện... đồng ý chứ?”

Yêu hồ cười mỉa hoặc, nàng giờ đây sự tin ngưỡng với hồ yêu trước mặt tăng rất cao, so với yêu vương còn muốn cao hơn.

- Sao có thể không đồng ý được, chỉ cần ngài đưa công pháp đầy đủ, kể cả thiếp thân cũng là của ngài.

Quân Huyền cười thâm trong lòng, hắc mục đích đã hoàn toàn đạt được, mà đạt được còn thành công rất lớn, một mỹ nữ tuyệt sắc lại muốn thuộc về hắn luôn a. Hắn quay người lại, dơ một ngón tay lên... yêu hồ như hiểu ý lập tức đứng lại gần hắn, đưa mí tâm vào ngón tay to lớn của hồ yêu ấy.

Nhanh như chớp, Quân Huyền vận dụng Thiên Thư kiến thức truyền vào não hải nàng hai mươi tư câu công pháp hoàn chỉnh. Sau đó, hắn cười cười nói: “Ta còn cần một cái phu nhân người ta sao?”

Nghe xong, yêu hồ cũng không khỏi đỏ mặt. Nàng gương mặt lúc này mới dừng đi mỉa hoặc, nàng như không chấp nhận phụng phịu bực bực ra bí mật: “Thiếp thân trên danh nghĩa đúng là phu nhân của yêu vương, nhưng mà hắn lại tu luyện công pháp kì quái khiến hắn bị vấn đề ô nhục nhất của giới nam a.”

Nói đến đây, nàng gương mặt đỏ như gấc. Quân Huyền cũng cười cười, vấn đề này... hắn là Liệt Dương đi. Có phu nhân mị lực kinh người kinh người như này mà bị một cái Liệt Dương. Quân Huyền cũng cảm thấy khó thay cho hắn.

Quân Huyền cũng không nói gì thêm, hắn nhắc chân lên hướng vị trí của tâm phù đi tới. Còn yêu hồ ở lại gương mặt dù chưa hết đỏ hồng lên nhưng nàng vẫn quan trọng hơn một việc là cảm ngộ thử công pháp.

Theo công pháp Quân Huyền truyền tới, nàng dẫn linh ngộ qua thử. Chỉ linh ngộ một lần mà nàng cảm nhận được sự tăng vọt rõ rệt, cảm giác cứ như những lần trước nàng dùng công pháp này tu luyện chỉ đang một trò hề. Mị lực của nàng trong phút chốc cũng xuất hiện biết hóa nhỏ.

Giờ đây, yêu hồ minh bạch vì sao Quân Huyền hoàn toàn không bị mị lực nàng mê muội, hắn có thể nói ra công pháp chí bảo của tộc nàng thì nàng cũng như đang diễn trò hề trước mặt hắn thôi.

Ánh mắt của nàng nhìn hồ yêu to lớn kia cũng không còn ý định thu phục nữa, thay vào đó là ánh mắt cảm kích, tín ngưỡng bất tận. Dù nói là đổi đồ nhưng mà nàng chính là được một cái cho không công pháp. Bảo vật nơi đây đều là yêu thú hay yêu vương kiếm về, mất đi một đồ thì cũng không phải của nàng.

Mà nàng lại có được một bảo vật nàng ao ước hơn, công pháp tuyệt đỉnh. Quân Huyền cho nàng công pháp chính là đang cho nàng cơ hội mới, cơ hội báo thù.

Quân Huyền lấy được truyền tống phù liền cất vào túi không gian, hắn quay lại nhìn hồ yêu kiều mị đang đứng kia cũng nhẹ nhàng nói:

- Đi thôi.

Qua một lần nói chuyện và nàng bộc lộ ra bí mật, kèm thêm nàng đã thu lại mị lực kia khiến Quân Huyền có phần yên tâm hơn với nàng. Nàng bây giờ sợ rằng đã như người của hắn, hắn bảo nàng làm một thì chưa chắc nàng đã làm hai a.

.....

Quân Huyền và hồ yêu, hai thân ảnh đi cùng nhau tiến lên tầng ba, mỗi bước đi lên tầng ba này lòng Quân Huyền tràn đầy hồi hộp. Hắn là đang tới rất gần mục đích của chuyến đi này, cái hắn đang rất muốn chinh phục.

Khi gần tới cửa tầng ba, hồ yêu bước chân nhẹ nhàng như múa chạy lên trước Quân Huyền đẩy cánh cửa được làm bằng vàng kia ra, như ngờ ý mời Quân Huyền thoải mái tiến vào. Quân Huyền cũng cười cười một cái với nàng sau đó liền nhanh chóng đi vào.

Khi bước chân Quân Huyền vừa chạm vào mặt đất được giáp bằng vàng kim thì ngay lập tức, ở rất xa bảo khố này... yêu vương đang say rượu liền mở mắt ra, đôi mắt lúc này rất tinh táo, không còn mụ mị say rượu nữa. Hắn như cảm nhận gì đó sau đó đứng dậy, nhìn ra cửa hồ xa xa về bảo khố. Sau đó,

chân hần đập mạnh một cái trực tiếp tiến về bảo khố.

.....

Còn Quân Huyền, hần vừa bước vào bảo khố liền nhìn thấy ba kiện bảo vật thiên cấp được trưng trước mặt, ba kiện bảo vật này đang hoàn toàn lơ lửng trên không trung. Xung quanh các bảo vật được một vòng tròn như bao bọc lại.

Quân Huyền quan sát một chút thì thấy ba bảo là một cây bảo kiếm, đẳng cấp là thiên cấp hạ phẩm. Một tấm gương đồng nhìn rất bình thường nhưng cũng lại là một thiên cấp hạ phẩm bảo vật. Và còn có một cây đao to lớn, cũng cùng đẳng cấp bảo vật.

Bất quá, hần lại lo ngại ba bảo vật này ngay lập tức. Hần nhìn phía đằng sau ba bảo vật này là thứ hần hướng tới. . . một cánh cửa thông đạo to lớn đang được mở ra chờ sẵn ở đó.

- Giờ ta liền muốn đưa điều kiện a. – Quân Huyền nhìn yêu hồ nói.

Yêu hồ bên cạnh cố ý quỵến rũ một chút, ngọc thủ nàng nhẹ nhàng choàng qua cổ Quân Huyền nói: “Ngài mai nói, bất kể điều kiện ra sao thiếp thân đều đồng ý, kể cả... phải dâng hiến.”

Nhưng mà, Quân Huyền đối với sự quỵến rũ này cũng cười cười. Hần nhẹ nhàng đặt lấy ngọc thủ mình đặt lên vai nàng nói: “Điều kiện rất đơn giản đó là bây giờ ngươi chỉ cần cùng ta diễn một màn kịch. Vai trò của ngươi trong màn kịch này rất lớn đấy.”

Yêu hồ nghe xong cũng có chút khó hiểu hỏi lại: “Diễn kịch?”

Quân Huyền gật gù nói: “Đúng vậy, màn kịch này. . . ta đạt được mục đích của ta còn vô tình giúp ngươi đạt được tiến gần hơn với mục đích của ngươi. Đó là ngươi có thêm lòng tin của yêu vương. Lúc đó, không phải dễ dàng cho kế hoạch lật đổ yêu vương của ngươi sao?”

Yêu hồ lần nữa biến sắc, ngọc thủ lập tức thu lại, nàng gương mặt khó hiểu cực kỳ. Hồ yêu này biết được chỉ bảo tộc nàng đã là điều không ai ngờ tới nổi, bây giờ lại còn biết được kế hoạch ngầm đang rất hoàn mỹ của nàng. Nàng xác thực là muốn lật đổ yêu vương, kế vị yêu vương dùng Hoa Thành thành lực lượng nàng báo thù.

- Ngài sao biết được thiếp thân mục đích?

Quân Huyền chỉ cười, lắc đầu nói: “Ta làm sao biết được ngươi không cần biết. Ta còn biết hai ngày nữa yêu vương độ kiếp, kế hoạch đó sẽ kích hoạt. Mà mục đích của ta này sẽ làm yêu vương mất đi át chủ bài chống lại kiếp.”

Yêu vương dù được tặng rất nhiều bảo vật để chống cự lại kiếp nhưng mà những bảo vật đó dưới sự của lại kiếp khủng bố mà ngũ yêu phải chống cự thì sẽ vô dụng. Yêu vương dựa vào át chủ bài lớn hơn là dị hóa, hần là người đang mang dị hóa về đây với mục đích sẽ dùng luyện hóa dị hóa lấy lực lượng dị hóa chống lại kiếp.

Nếu kế hoạch hoàn hảo, hần có thể vượt qua lại kiếp, sở hữu dị hóa bá đạo, trở thành ngũ cấp yêu thú. Một công đôi việc, mà thành quả không chút nào nhỏ.

Nhưng mà, hần lại không biết. phu nhân của hần là đang ngầm tập hợp rất nhiều người quy thuận, có cả thập nhị tướng trong đó, mục đích chờ ngày lại kiếp sẽ ra tay ám sát. Nàng mặc dù không có thực lực bá đạo như yêu vương nhưng mị lực rất lớn nên thu được nhiều người trung thành hơn. Và nếu ám sát thành công, nàng sẽ là tân vương.

- Ngài mau nói thiếp thân phải làm gì? – Yêu hồ có chút nôn nóng lên, nàng thật sự muốn biết vai trò của mình trong diễn kịch của người này là gì. Đến cả kế hoạch của nàng hần còn nắm trong tay như vậy thì màn kế hoạch của hần đến bậc nào đây.

Quân Huyền hần cười cười nói: “Vai trò của ngươi đó là nằm đây và giả vờ ngây.” Hần vừa nói vừa chỉ vào cánh cửa vào bước vào tầng ba.

Hần chỉ gọn gọn đáp như vậy không khỏi khiến hồ yêu hụt hẫng, nàng còn tưởng với cảnh giới có chút cao như nàng hần sẽ nhờ nàng giữ chân yêu vương để hoàn thành mục đích hay gì đó nhưng lại không phải, hần đơn giản chỉ kêu nàng nằm một chỗ. Vai trò như vậy thì có gì to lớn a?

Yêu hồ khó hiểu hỏi lại: “Chỉ đơn giản như vậy, thiếp thân sao có thể lấy thêm lòng tin của yêu vương.”

Quân Huyền hần nhìn nàng đơn giản giải thích: “Ta trở thành một yêu tạo phản nổi lòng tham muốn cướp đồ, ngươi ngăn ta bị đánh nát. . . như vậy không phải một công thân sao?”

- Cướp đồ? – Yêu hồ nghe xong cũng khó tin. Nhưng mà, nàng cũng minh bạch, hần có được công pháp tộc nàng thì ánh mắt sẽ không dừng ở đây, nàng trầm ngâm rồi hỏi: “Ngài muốn tạo phản cướp đồ như nào?”

Quân Huyền cười nhẹ, hần cúi khốn tiện ra, dơ túi trữ vật lên một mạch thu ba bảo vật vào túi, cười nói: “Đây không phải là cướp đồ rồi sao?”

Dứt lời, hần thu lại nhẩn trữ vật, nhìn nàng một cái cuối sau đó dứt khoát bước xuống thông đạo.

Yêu hồ bên trên gương mặt còn đặc sắc hơn, hần cứ như vậy là tạo phản xong rồi? Mà quan trọng hơn, nàng chiếm lấy vị trí vương vốn muốn sử dụng bảo khố thoát mái không phải nịnh nọt vương gì cả, nay ba đồ cao quý nhất bị lấy đi trước mặt nàng mà nàng không muốn phản kháng chút nào như

vậy...bảo khổ đã gần như mất đi bảo vật lớn nhất, nàng còn muốn làm yêu vương làm chi đây?

Nhưng mà, nàng từ đầu đến cuối cũng không có ý định đổi đầu với hắn. Chưa kể, hắn là một người đã ban phát tạo hóa cho nàng nên nàng càng không muốn phản hắn. Hồ yêu vẫn giữ lòng tin, nàng có công pháp rồi bảo vật cũng không quá trọng nữa. Dù hắn lấy đi bảo vật khiến nàng đau lòng nhưng tạo hóa hắn để lại còn lớn hơn. Nàng cũng nhanh chóng thực hiện màn kịch này, một thân mảnh khảnh nằm ra cửa tầng ba bảo khổ.

Giương mặt không còn diễm lệ nữa, thay vào đó nàng diễn một chút gì bi khổ. Đôi mắt nàng nhắm lại như bị đánh ngất, đôi môi nàng lại tự có máu chảy ra một ít. Nàng diễn kịch còn đạt hơn Quân Huyền mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Ngọc Lệ Huyết Viêm, Thất Tinh Quả

Quân Huyền bước xuống thông đạo tối tăm mà lòng có chút run lên. Hắn dơ tay niệm ra thú hóa để làm ánh sáng soi đường, Nhưng mà, khi thú hóa này vừa hiện lên không còn dám cháy rực rỡ như bình thường nữa, thú hóa có chút thu lại như đang cúi đầu vậy. Quân Huyền một mặt khó hiểu thì lúc này, Long Ca xuất hiện trước mặt hắn nói:

- Dị hóa hiện... vạn hóa cúi đầu.

Long Ca chỉ nói đơn giản như vậy nhưng mà cũng đủ để Quân Huyền hiểu, nơi đây là nơi chứa dị hóa. Sự tồn tại của dị hóa đang chèn ép vạn hóa xung quanh vì vậy mà thú hóa của hắn cũng bị chèn ép.

Quân Huyền gật gật đầu bước nhanh chân xuống. Cuối cầu thang dài tăm tối là một điểm đến khó có thể ngờ tới được. Nơi đây là một hang động chứa rất nhiều thạch nhũ và đá sắc màu, chỉ cần một tia ánh sáng lọt vào đây cũng có thể khiến cả hang động sáng rực bởi thạch nhũ và các vũng nước nhỏ bên dưới phản chiếu.

Quan trọng hơn hết, Quân Huyền hắn vừa đi hết cầu thang liền nhìn thẳng...hắn đã tới nơi cần tới...dị hóa đang ở trước mặt hắn. Trước mặt hắn là một cây cổ thụ to lớn nhưng mà cây cổ thụ này khác với cây cổ thụ bình thường. Cây cổ thụ bình thường có lá cây màu xanh nhưng mà cây cổ thụ này lại có lá cây màu vàng.

- Thất tinh quả? – Long Ca đột ngột xuất hiện bên cạnh Quân Huyền nói.

Quân Huyền sau một khắc giật mình cũng vội hỏi lại: “Thất tinh quả là gì Long Ca?”

Long Ca bỗng nhiên trở nên rất tri thức, điềm đạm nói: “Trong thiên địa này, có một cây tồn tại trái với thiên ý. Cây này gọi là Thất Tinh Ngọc Thụ.”

- Thất Tinh Ngọc Thụ? – Quân Huyền ngạc nhiên hỏi tiếp.

- Đúng vậy, tương truyền cây này được sức mạnh của bảy vì sao tạo thành nên gọi là thất tinh. Quả của nó sinh ra mang sức mạnh rất lớn lao, ví như để ăn một quả sẽ trực tiếp đột phá thiên huyền cảnh.

Quân Huyền hắn nghe xong có chút mở miệng lớn ngạc nhiên, hắn vội hỏi: “Vậy đào cây này về trồng, ta không cần tu luyện nữa mà chỉ cần chờ ăn quả rồi đột phá là được.”

Long Ca có phần tức giận lên nói: “Thiên địa bảo vật há lại có thể dễ dàng như thế. Thất tinh quả muốn được sinh ra cũng mất một nghìn năm hội tụ tinh hoa đất trời. Chưa kể, một cây thất tinh ngọc thụ cũng chỉ duy nhất một quả, khi quả bị lấy đi ngọc thụ sẽ chết.”

Long Ca cười cười nói tiếp: “Đệ lần này đâu khác rơi vào một thiên địa bảo khổ đâu a. Dị hóa và thần quả đều ở đây.”

Long Ca dù tính cách thích khoa trương hay đùa một chút nhưng mà cũng khó thể không cảm thán vận may của tên đệ đệ này của hắn. Cự nhiên lại bắt được hai bảo vật rất hiếm gặp trong thiên địa.

Quân Huyền hắn chỉ cười cười, nhìn thất tinh quả một chút sau đó ánh mắt hắn chuyển hướng. Ánh mắt hắn chuyển hướng xuống thân của cổ thụ. Thân cổ thụ to lớn này không như bình thường lạnh lạnh mà còn có một lỗ khoét lớn. Lỗ khoét lớn không phải tự nhiên mà có, mà như được hình thành để chứa chỉ bảo dị hóa.

Dị hóa tồn tại vị trí chính là ở thân cây cổ thụ này. Dị hóa này chỉ nhìn qua một lần cũng đủ khiến người khác bông mắt. Quân Huyền hắn phải dùng thêm hồn lực phụ thể mới có thể quan sát kỹ hơn. Hắn nhìn rõ dị hóa này màu sắc không như những ngọn lửa khác màu vàng hồng mà dị hóa này có huyết sắc.

Quân Huyền hắn tập trung nhìn còn thấy rõ, ngọn lửa huyết sắc này đang bao phủ một thứ gì đó như giọt nước mắt tồn tại bên trong. Hắn vội hỏi Long Ca bên cạnh:

- Ca, đây là dị hỏa gì a?

Long Ca cũng như Quân Huyền quan sát vừa xong, quay lại đáp: “Đây là dị hỏa Ngọc Lệ Huyết Viêm. Tương truyền, ngày xưa có một vị tiên nữ tu thành đỉnh cao của thiên địa nhưng mà lại vướng mắc một mối tình với một người phàm. Nàng và hắn bị sức ép của thiên địa chia cắt, nàng bắt buộc phải rời đi nhưng mà lúc đó nàng lại cứng rắn chống cự.”

- Một giọt lệ của nàng rơi xuống hóa thành Ngọc Lệ, kèm theo giọt lệ đó là tinh huyết của nàng khi nàng vẫn lạc cũng đồng thời rơi cùng một chỗ tạo thành Ngọc Lệ Huyết Viêm.

Nghe Long Ca kể xong, Quân Huyền cũng gật gù. Hắn nhắc bước chân lên tiến tới dị hỏa. Càng đến gần Quân Huyền hắn càng cảm nhận được nhiệt độ đang tăng lên rõ rệt, rõ ràng từ điểm hắn xuất phát đến đây chỉ vùn vùn mười năm bước chân mà nhiệt độ như tăng đến một trăm độ vậy.

Nếu không phải Quân Huyền hắn dùng hồn lực phụ thể và cũng là một chủ tu hỏa thì sợ rằng hắn cũng khó tiến gần thêm. Quân Huyền vừa đi thêm hai bước chân nữa thì Tiểu Viêm trong áo hắn cũng bùng tỉnh. Tiểu Viêm không còn bộ dáng mơ màng khi mới ngủ dậy nữa, nó lập tức bay ra khỏi áo Quân Huyền nhìn chăm chăm vào dị hỏa.

Quân Huyền phát hiện Tiểu Viêm như vậy cũng không có phản ứng gì quá ngạc nhiên, hắn nghĩ rằng Tiểu Viêm theo bản năng đã phát giác sự nguy hiểm từ dị hỏa. Hắn tiến thêm vài bước chân, khi đứng cạnh dị hỏa một mét hắn vội truyền âm vào thức hải:

- Tiền bối, ta bây giờ làm sao để có thể chinh phục được nó? – Quân Huyền ánh mắt không rời dị hỏa nói.

Tiền bối thần bí cũng trầm tư giây lát mới đáp: “Nắm lấy hỏa chủng của dị hỏa, sau đó muốn thu phục nhanh nhất đó là nuốt xuống. Nhưng mà cách này tương đối nguy hiểm, người có thể chết!”

Nghe xong, Quân Huyền hắn đứng hình vài giây, hắn đã đi đến bước này cũng không có ý định quay đầu nhưng mà đối diện với cái chết bây giờ, hắn vẫn chưa có dừng khí như vậy.

Bất quá, tiền bối thần bí lại nói thêm: “Nếu người có thể chịu đau đớn kéo dài thì nắm lấy hỏa chủng và luyện hóa nó, cách này sẽ giảm khả năng người chết đi ba phần.”

Quân Huyền nghe xong cũng nuốt xuống một ngụm nước bọt, quả nhiên chí bảo thiên địa đâu phải củ cải ngoài trợ muốn lấy là lấy đâu. Mà muốn lấy được đều phải mang sinh mệnh ra đổi, nếu không thành công thì thành tro.

Hắn cười cười nói: “Tiền bối, hỏa chủng của nó là cái gì a?”

Dù tiền bối thần bí nói nắm vào hỏa chủng này giờ nhưng mà hắn lại vẫn chưa biết được hỏa chủng nó là cái gì nên liền hỏi lại. Tiền bối như có phần khó hiểu đáp: “Hỏa chủng của Ngọc Lệ Huyết Viêm đương nhiên là Ngọc Lệ nằm trong tâm Huyết Viêm. Người sẵn sàng chưa?”

Quân Huyền hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu nói: “Ta đã đến đây đương nhiên đã mang tâm lý sẵn sàng. Mà lý do ta liều mình như vậy đến đây nếu nói ra thật buồn cười a. Người khác tu luyện vì mộng lớn, ta tu luyện đơn giản chỉ muốn một nụ cười mỹ nhân!”

Tiền bối lúc này cũng như đồng cảm với Quân Huyền nói: “Mỗi người tu luyện đều có nguyên do của mình, chả có nguyên do nào đáng cười cả. Mà ta lại thấy nguyên do của người rất dễ thương đâu, đơn giản như vậy lại không phải tranh với đời, tránh được thị phi hay nguy hiểm trong thế gian.”

Quân Huyền hắn cười cười nói: “Cảm ơn tiền bối.”

Dứt lời hắn bước lên cũng không quên truyền âm vào trong thức hải và nhìn Long Ca nói: “Ta quên còn chưa nói lý do còn lại, đó là để có thể giúp những người đã giúp ta.”

Tiền bối và Long Ca đồng thời mở miệng cười. Tiền bối cũng không nói gì thêm nhưng Long Ca lại tới gần hắn nói: “Yên tâm, đã có ca ở đây Tiểu Huyền Huyền không thể chết được.”

Quân Huyền cũng chỉ cười một cái, sau đó hắn liền bước chân lên phía trước tới dị hỏa. Dù khoảng cách ngắn ngủi chỉ là một mét nhưng mà lúc này áp bức từ dị hỏa tỏa ra đủ để Quân Huyền khó mà tiến gần. Hắn hơi thở có phần dồn dập, hai má có mồ hôi chảy xuống, nhịp tim là so với bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Tiến lại gần dị hỏa hơn, hắn đôi tay hóa ngọc thủ, thêm hồn lực phụ thể bao bọc kèm thú hỏa bao phủ. Hắn nganh sinh sinh hướng tới dị hỏa cảm tới.

Nhưng mà từng này lớp bảo hộ mà muốn chạm tới dị hỏa vẫn là chưa đủ. Dị hỏa chính là chí bảo tối cao đến Thánh giả lực lượng muốn chạm vào cũng là rất khó, nay chỉ với đơn giản như vậy mà muốn chạm là điều không thể. Bàn tay Quân Huyền vừa đi vào lớp huyết viêm cũng chính là lúc ba tầng bảo hộ lập tức vỡ tan.

Huyết viêm nhiệt độ đốt trời, bàn tay Quân Huyền cũng không chịu nổi bắt đầu có dấu hiệu bị đốt cháy trụ.

Khi Quân Huyền tiếp cận dị hỏa như vậy, bên trong thông đạo có nhiều tảng đá đã không chịu được áp lực vô hình mà chột vỡ tan. Thạch nhũ cũng vỡ theo rơi xuống.

Chương 108: Chí cực huyền băng

Tiền bối nhìn một màn này than lên: “Vẫn là quá miễn cưỡng, nhưng mà...hắn lại có được bảo hộ chí mạng.”

Tiền bối vừa dứt lời cũng là lúc ngoài tay Quân Huyền như bị đốt cháy chỉ còn mỗi lớp xương khô hiện ra. Quân Huyền hấn đau đớn đến tột độ, khóe miệng cũng chảy máu ra nhìn đôi bàn tay của mình khó mà không cảm thấy xót xa.

Hắn vốn tưởng lực lượng như vậy có thể giúp hắn chạm đến Ngọc Lệ đem nó nuốt xuống liền chết thu phục nhưng mà không thể. Ngọc Lệ chưa chạm tới được thì tay hắn đã chẳng còn sức lực gì mà nắm được đến nó cả.

Nếu là người khác chỉ sợ rằng né cái chết mà chọn thu phục bên ngoài nhưng Quân Huyền hẳn hiểu rõ sự nhỏ bé của chính mình vì vậy hắn chọn cách đau khổ nhất, đem tính mạng ra đổi lấy lực lượng lớn mạnh.

Bất quá, khi Quân Huyền bàn tay còn lại xương khô sắp bị công kích đốt cháy nốt thì tự nội thể hắn lại truyền ra sự lạnh giá đến vô tận. Sự lạnh giá này so với ở Bắc Cực còn muốn lạnh hơn. Ngay sau đó, bàn tay Quân Huyền xuất hiện một lớp băng bao phủ, lớp băng này không chút tầm thường nào lại có thể đem lực lượng đầu với dị hỏa chí cao một cách ngang bằng.

Dị hỏa không thể đem lớp băng này tan chảy ra, mà lớp băng này cũng không thể đem dị hỏa đóng băng lại.

Tiền bối trong thức hải cũng nhìn qua một màn mà hải lòng: “Quả nhiên là chí cực huyền băng.” Sau đó, đôi tay tiền bối thu dần lại như là tiền bối vừa thực hiện sự phát động ra huyền băng này.

Long Ca đứng bên cạnh đang không ngừng truyền lực lượng cho Quân Huyền cũng dừng lại, khó hiểu nói: “Chí cực huyền băng lại xuất hiện trên thân thể tiểu Huyền Huyền?”

Chí cực huyền băng ở đây là nói tới một loại dị băng có nhiệt độ lạnh đến vô cực, chưa ai có thể cảm nhận được đến mức độ nào. Chỉ biết rằng một điều đó là nơi vào xuất hiện một mẫu chí cực huyền băng, phạm vi xung quanh đó một trăm trượng sẽ là toàn bộ băng hóa theo.

Chí cực huyền băng vừa xuất hiện trên cơ thể Quân Huyền cũng như đã truyền một tín hiệu tới nơi rất xa, sợ rằng nơi này còn bên ngoài mảnh thiên địa Ngọc Huyền Thiên. Trên không trung nơi này, lơ lửng năm thân ảnh phát ra uy áp ngập trời đang nhìn nhau mà chưa có chút động đậy nào.

Bất quá, khi chí cực huyền băng phát động có một thanh y nữ nhân tuyệt sắc. Nàng gương mặt xinh đẹp tuyệt trần tiên tử nhưng lại toát lên băng giá vô tận, mái tóc đen nàng thả xuống mượt mà, môi nhỏ nhắn hồng nhuận mỹ nhân. Nàng một thân thanh y phiêu động thiên địa nhìn nàng cảm giác cứ như một xinh đẹp tăng băng di động vậy. Gương mặt đang băng giá kia lại hiện lên lo âu nhìn quay lại về phương trời xa xa. Nàng trầm tư cảm nhận nói:

- Chí cực huyền băng ta để lại trên người Huyền Tử phát động rồi? Nó đang gặp nguy hiểm sao?

Nàng gương mặt thoáng lo âu hiện ra nhưng mà nhanh chóng băng giá lại nhìn về phía bốn thân ảnh đang tỏa ra uy áp chèn ép thiên địa với ánh mắt băng lãnh rồi thâm nói: “Huyền Tử đợi ta, ta sau khi giải quyết đông rắc rối này sẽ quay lại đưa ngươi đi.”

Bất quá, nàng vừa dừng suy nghĩ lại thì bốn thân ảnh kia cũng có động tĩnh. Trong bốn thân ảnh xuất hiện một người đi lên nhìn chằm chằm nàng nói:

- Băng Linh ngươi trốn cũng thật sâu. Bọn ta lục khắp tứ phương mới tìm được ngươi. Giờ thì, ngươi chịu chết đi! – Câu nói vừa dứt cũng liền khiến ba ngọn núi phía sau thanh y nữ tử này trực tiếp vỡ tan như đang uy hiếp đồng dạng.

Nhưng mà, đối mặt với dạng này uy hiếp thanh y nữ nhân chỉ cười lạnh một cái sau đó lạnh lùng đáp: “Chỉ dựa vào bốn người các ngươi? Ta ẩn danh quá lâu nên các ngươi hình như đã quên sự đáng sợ của Băng Linh thì phải?”

Nàng dứt lời cũng là lúc có một thanh âm cười dài vang lên ha hả. Sau đó, liền tiếp bốn thân ảnh bao vây tứ phía nói: “Vậy thì tới đi.”

.....

Trong thông đạo huyền bí, Quân Huyền sau khi có được lực lượng của chí cực huyền băng cũng như có được lớp bảo hộ bá đạo. Hắn liền một mạch phát huy sức mạnh của bàn tay còn lại nhắm vào ngọc lệ nắm tới. Huyền băng và dị hỏa đối chọi gay gắt nhưng mà không bên nào có dấu hiệu thua cả, Quân Huyền cũng vì lợi dụng điều này mới nhắc ngọc lệ lên.

Hắn đứng giữa ranh giới giữa sống và chết nên liền hít một hơi thật sâu sau đó đem cả ngọc lệ được bao phủ dị hỏa nuốt xuống.

Đúng lúc đó, thông đạo vừa có tiếng bước chân lao xuống nhìn Quân Huyền nuốt dị hỏa vào cơ thể liền gào lớn lên: “Dừng lại...”

Quân Huyền nghe thanh âm này liền biết của ai, đó là của yêu vương. Vậy là nó đã phát hiện ra Quân Huyền đang trốn chỉ bảo nên liền đánh tới. Nhưng mà, Quân Huyền hẳn nghe câu cản thì càng nắm tới, hẳn trực tiếp nuốt xuống không chần chừ.

Yêu vương nhìn màn này cũng chửi thề lên: “Mẹ nó! Đứng là còng rắn cắn gà nhà.”

Không chịu nổi cảm phần kèm bản tính khát máu, yêu vương gào lên một sau đó nhìn Quân Huyền lao tới tung quyền đánh.

Nói đến sự xuất hiện của yêu vương ở đây là phải nói đến cách đây ba nén hương, khi yêu vương phát hiện ra có yêu đột nhập tầng ba do cảm chế hẳn đặt liền cấp tốc tiến đến. Nhưng mà, giữa đường phải xử lý một số chuyện nên mới đến muộn hơn dự tính. Hẳn nhanh như thiểm điện lao âm âm qua các tầng đến tầng thứ ba.

Nhưng mà, hẳn vừa đến đây nhìn thấy phu nhân ngọc ngà nằm gục nơi đây liền dừng lại đỡ nàng dậy trị thương và hỏi thăm. Yêu hồ cũng rất thông minh, nàng lấy câu chuyện Quân Huyền tạo phản nổi lòng tham trộm đồ. Sau đó, nàng và hẳn nhảy ra xung đột nhưng bị hẳn đánh ngã nằm ở đây còn hẳn đã vào trong tầng ba.

Nàng vừa kể còn kể thêm những thương tích hay đau khổ để lấy thêm lòng tin của yêu vương và kéo dài thời gian cho Quân Huyền hành sự. Yêu vương cũng một lòng thương phu nhân của mình nên nán lại trị thương đầy đủ sau đó mới đem sự phản nộ tiến vào tầng ba.

Vừa vào tầng ba, hẳn nhìn thấy bảo khố tầng ba bị cướp sạch liền tức điên lên, hẳn điên lên phóng xuống thông đạo vì nơi đó còn cất chỉ bảo cao cấp hơn nữa. Nhưng mà vì cầu than cản trở nên xuống muộn một phút, khi mà hẳn xuống Quân Huyền đã nuốt dị hỏa vào.

Yêu vương gầm lên điên cuồng, nếu không phải do cầu thang tối thì hẳn đã không xuống muộn một phút như vậy. Tự yêu lực cường đại trên tay, yêu vương đậm chân phóng tới Quân Huyền đang chặt vật đầu tranh với dị hỏa kia để đánh chết hẳn.

Bất quá, hẳn vừa tiến lại được quãng đường thì trên đường liền có một tiếng gầm rồng kinh thiên động địa. Tiếng gầm chói tai này khiến yêu vương run lên vì hẳn phát hiện đây là Long Ngâm. Long ngâm vừa phát ra chính là mang tới chấn động toàn bộ yêu thú trong thành, yêu thú nào không trụ nổi uy áp do long ngâm vang ra liền khụy xuống.

Còn vài yêu thú phát hiện được long ngâm này phát tán từ đâu liền trực tiếp bay tới bao khó để giúp yêu vương thủ vệ chống đỡ. Trên tầng ba, yêu hồ cũng ngạc nhiên khó tả, nàng viễn siêu không ngờ tới hồ yêu kia bề ngoài chỉ để che bày hình dạng của mình là một Long Tộc cường đại.

- Ngài ấy...quả nhiên phi phạm!

Yêu hồ cảm thán lên một câu sau đó liền ngồi tu luyện không can dự chuyện bên dưới thông đạo nữa.

Nhưng mà, ở dưới bên thông đạo mới biết được diễn biến sự việc, long ngâm đó hoàn toàn không phải do Quân Huyền làm ra. Quân Huyền hẳn còn đang đau khổ chống đỡ dị hỏa kia mà, dù dưới sự giúp đỡ đặc lực của tiên bối đang dùng chỉ cực huyền băng đấu tranh chèn ép dị hỏa nhưng vẫn rất khó có thể thu phục hoàn toàn.

Còn long ngâm này là do một cá chép vàng phát ra, đúng hơn là Long Ca phát ra. Ngay khi nhìn yêu thú tiến tới mang sự nguy hiểm cho Quân Huyền, Long Ca không chút chần chừ đem toàn bộ tu vi vừa mới khôi phục được tụ tập lại mở miệng, gầm rồng ra long ngâm kinh thiên động địa cản yêu thú này lại.

Nhưng mà, sự cản trở này cũng không được quá lâu, yêu thú chỉ trong vài phút đồng hồ đã khôi phục lại được bình thường. Gương mặt lần nữa trở lên hung tợn nhìn Quân Huyền đánh tới. Hẳn không nhắm tới Long Ca đơn giản là vì Long Ca đang vô hình, chỉ có Quân Huyền mới có thể nhìn thấy được qua khế ước.

Vốn tướng lần này có thể một chiêu giết chết tên yêu hồ đang nuốt dị hỏa kia nhưng yêu vương đã nhàm. Vài phút đồng hồ trôi qua cũng để cho Tiểu Viêm cường đại biến thân. Tiểu Viêm vốn nhỏ bé đang nhìn dị hỏa kia nay lại chăm chú vào yêu vương, rít lên một tiếng sau đó cả thân hình lần nữa biến đổi.

Tiểu Viêm lần này biến đổi khác với lần trước, lông tơ trở lên mượt mà hơn rất nhiều. Quan trọng cái đuôi cụt ngắn kia nay lại xuất hiện ba lông phượng dài ra trông thấy, tạo nên một ngộ nghĩnh tiểu phượng hoàng. Nhưng bên trong ngộ nghĩnh tiểu phượng hoàng này chứa sức mạnh rất cường đại.

Cường đại đến mức độ, Tiểu Viêm chưa cần bộc phát ra một chiêu điểm lệ nào nhưng uy áp từ nội thể nó tỏa ra đã làm cho yêu vương run sợ. Yêu vương không dám tin vào điều trước mặt, hẳn lại thua trước một sủng vật của một tam cấp yêu thú? Mà yêu vương đã gần đạt tới ngũ yêu vậy mà chỉ riêng uy áp đã không chịu nổi thì sức mạnh của Tiểu Viêm rốt cuộc ở bậc nào quyền năng đây?

Yêu vương bước chân dừng lại, đứng nghiêm trang như chào cờ, đôi mắt khát máu nay lại rơi ra dòng lệ nhìn Quân Huyền cướp chỉ bảo trước mặt mà không làm được gì. Hẳn vẫn biết nên giữ mạng sống quan trọng hơn so với việc ngu ngốc lao lên tấn công Quân Huyền để rồi chết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Luyện hóa dị hỏa

Trong thông đạo thần bí, cả một thông đạo đang ngập tràn nhiệt hỏa phát tán ra mạnh mẽ, chỉ cần đến gần cũng cảm nhận độ nóng chết người, so với xa mặc còn muốn nóng hơn... đây đơn giản là dị hỏa phôi trương thanh thế.

Trong thông đạo, gấu yêu dù một mực đau khổ đứng nghiêm nhưng cũng rất thỏa mãn con mắt khi nhìn Quân Huyền đang bị hành hạ một màn. Quân Huyền hần sau khi nuốt dị hỏa xuống cũng chính như là đang tự đem ngọn lửa đốt lục phủ ngũ tạng của mình vậy.

Cả người hần lúc này, da không còn trắng hồng như lúc trước nữa mà bắt đầu đã biến sắc bởi nhiệt hỏa ảnh hưởng. Đôi lúc cả người hần trở lên đỏ xạm như đã bị dị hỏa gần thiêu cháy ra ngoài nhưng mà lúc đó lại xuất hiện ánh sáng xanh ngọc nhẹ nhàng bao phủ tới. Không mất quá lâu, da hần lại biến đổi thành màu hồng nhạt như nhiệt hỏa đang được kim hãm xuống.

Chưa kể, từ cơ thể hần thi thoảng lại bắn ra tơ máu khiến toàn thân có phần bị màu máu bao phủ, gương mặt thanh tú cũng khó thoát nỗi điều này trong hần một màn cứ như từ địa ngục tu là vừa ra vậy.

Bên ngoài hần thay đổi như vậy liên tục đủ để nói lên bên trong đau đớn tranh đấu đến rợn người như nào. Lúc bấy giờ, nếu không phải Long Ca truyền sức mạnh từ bên ngoài chấn áp bớt dị hỏa. Cộng thêm tiền bối đang ngồi xếp bằng giữa thức hải không chế huyền băng và ra sức chèn ép dị hỏa thì Quân Huyền hần khó có thể sống quá ba giây.

Bất giác, tiền bối lên tiếng nhắc nhở: “Quân Huyền, nén đau lại... liên lúc này luyện hóa dị hỏa đi.”

Quân Huyền hần không đáp nỗi lại tiền bối. Hần đang đau đớn đến mức thất khiếu chảy máu, lục phủ ngũ tạng như muốn bị đốt cháy ra... Hần nắm chặt bàn tay trơn trượt xương khô của mình kia lại, cắn chặt răng xuống khiến khóe miệng lại thêm máu rỉ ra.

Hần gặm gù đau đớn một tiếng lên, sau đó cố định thần nhấm nháp xuống để chuyển tâm luyện hóa dị hỏa. Khi đôi mắt Quân Huyền sụp xuống, toàn bộ thân thể hần lần nữa sáng lên. Ánh sáng này không phải ánh sáng đỏ hồng của da thịt bị đốt cháy mà là ánh sáng có phần quen mắt, ánh sáng cổ ngữ kim sắc.

Cơ thể Quân Huyền, vô số cổ ngữ mang kim sắc bay xung quanh không biết bất giác đã tạo thành bao nhiêu vòng sáng bao phủ của thân thể hần. Nhưng quan trọng hơn là khi những cổ ngữ này xuất hiện liền như tiếp thêm được cho hần rất nhiều lực lượng để không chế dị hỏa. Mà cổ ngữ này mang theo sinh mệnh khí tức rất nồng đậm, chỉ mới xuất hiện có ba giây thời gian mà đã khiến đôi bàn tay xương khô của Quân Huyền lành lặn.

Long Ca bên ngoài quan sát toàn bộ cũng giật mình nói: “Cái này... sức ép đúng là không đơn giản. Chỉ là sức ép vô hình đã mang thông đạo như muốn vỡ ra. Vậy khi mà hần thu phục được dị hỏa, há không phải liền tạo ra lực phá hoại thổi bay của một tòa thành sao?”

Bên trong nội thể Quân Huyền, Quân Huyền hần đang cố gắng một lòng luyện hóa dị hỏa, đem được ngọc lệ dung hòa với nội thể làm một. Đến bây giờ, hần là đang cảm giác đau đớn chí mạng nói không thể nói nhưng không hiểu vì sao vẫn nở lên một nụ cười. Nụ cười này không phải như những nụ cười bình thường của hần, nụ cười này đơn giản chính là tượng trưng cho sự bất khuất không thể gục ngã.

Khi nụ cười Quân Huyền này được nở lên thì hần cảm nhận được, trong nội thể hần như đã có một thứ gì đó từ giọt ngọc lệ này tan ra. Thứ này tựa hồ rất nhỏ, rất nhẹ nhàng như một chút nước được vẩy qua nội thể hần vậy.

- Là hỏa chủng nguyên bản của Huyết Lệ Chi Viêm, tiểu tử ngươi cảm nhận được chứ? – Tiền bối trong thức hải vội vàng truyền âm đến.

Quân Huyền gật đầu xác thực nhưng mà vẫn không thể khó hiểu: “Một hỏa chủng nguyên bản lại chỉ nhỏ như vậy, như một chút nước đồng dạng a?”

Lúc này, tiền bối bất giác bật cười lên giải thích: “Ngươi đừng cảm thấy nó nhỏ bé mà khinh thường nó. Lúc Ngọc Lệ mới hình thành có thể đã lớn như một tòa đại lục, sau ngàn năm tuế nguyệt áp súc sức mạnh mới có thể thu nhỏ như vậy... dù cảm giác được nó nhỏ như vậy nhưng sức mạnh bên trong nó có thể hủy thiên diệt địa.”

- Vì như có một vị Vương Giả cường đại đứng trước dị hỏa sức mạnh này bạo phát ngươi có biết điều gì sẽ xảy ra không? Tiền bối không đợi Quân Huyền trả lời đã đưa ra câu trả lời: “Đó là lãnh nhận cái chết.”

Quân Huyền nghe xong liền hít một hơi dài, hần không ngờ tới hần lại đang nuốt trong người thứ sức mạnh có thể giết cả một Vương Giả như vậy. Nếu không phải hần còn có chút kiên cường chịu đựng kèm theo được chống đỡ này giờ thì khó mà còn có thể thờ nói chuyện được. Hần sợ rằng giờ đã bị dị hỏa thôn phệ lại trở thành một đồng tro.

Bên trong hần, huyền băng cũng không phải là một nguồn năng lượng bất tận như dị hỏa. Linh Văn để lại cũng chỉ là đơn thuần một mầm mống nhỏ huyền băng cho Quân Huyền nên thời gian chống đỡ được cũng có hạn với dị hỏa vô hạn này. Dị hỏa càng lúc càng thăng thế rõ ràng, ngọc lệ gào thét sau đó nhằm toàn bộ mọi thứ trong nội thể hần đem đốt trụi tim, kinh mạch, xương cốt...

Quân Huyền hần đau đớn cực hạn chí mạng, hần rõ ràng một điều chỉ cần nội thể hần bị thiêu trụi sạch trước khi hần luyện hóa được hết ngọc lệ kia hần sẽ chết. Nhưng mà, điều đáng ngạc nhiên lại xuất hiện, khả năng chữa trị thương thể của hần rất nổi bật. Cổ ngữ bên ngoài liên tục giúp Quân Huyền chữa trị vết thương cả bên trong lẫn bên ngoài cơ thể, nội thể hần vừa bị thiêu trụi đem đến cảm giác tận cùng địa ngục thì liền được chữa lành nhẹ nhàng như ánh sáng thần thánh ban xuống.

Hần cười khóe miệng rỉ máu, tự nhủ: “Đến đi... để ta xem, ai là người chiến thắng.”

Quân Huyền hẳn lúc này một lòng luyện hóa dị hỏa. Bên trong thức hải, tiền bối đang cố tận lực sử dụng nốt huyền băng còn sót lại cuối cùng chống trợ dị hỏa giúp đỡ Quân Huyền phần nào cản bớt đau đớn.

Thời điểm này chính là thời điểm quan trọng nhất trong luyện hóa dị hỏa, bên ngoài má Quân Huyền mồ hôi tuôn không ngừng, bên trong hẳn cũng đang cố thu những hỏa chủng nguyên bản vào nội thể. Một giọt nhỏ, sau đó dần nhiều lên đến năm giọt...

Dị hỏa như có một phần cảm giác được sinh mệnh lực Quân Huyền như đang kéo rất dài ra nên có phần càng hung hăng đốt cháy hơn. Đúng lúc ấy, có thanh âm quen thuộc vang ra: “Tiểu Huyền Huyền, há miệng...”

Quân Huyền hẳn không chần chừ nửa bước, miệng hẳn mở ra, chỉ cảm nhận thấy có một thứ quả gì đó như quả lê đồng dạng bay vào miệng hẳn. Hẳn nhai nhai cảm nhận được hương vị quả này rất ngọt đôi chút lại chua, sau đó dần có đắng... đủ loại hương vị. Quân Huyền cảm nhận qua cũng bảy loại, bảy loại này cùng theo một hướng đổ xuống nội thể hẳn.

Không đơn giản chỉ là bảy hương vị của quả mà còn mang theo những tinh hoa quý báu, nguồn sức mạnh vô tận triều thiên chảy xuống. Sức mạnh này vừa chảy xuống nội thể hẳn liền khiến hẳn cảm nhận được mong muốn đột phá, huyền lực và hồn lực vốn bị thiêu trụi bởi dị hỏa nay lại đang tăng lên không ngừng.

Quân Huyền đem một mạch cảnh giới liền tăng mạnh mẽ tới Địa Huyền Cảnh đỉnh phong. Nhờ lần đột phá này, hẳn lấy lại phong độ vốn có, sức mạnh luyện hóa dị hỏa cũng tăng lên rất nhiều. Hít một hơi thật sâu, Quân Huyền luyện hóa hỏa chủng nguyên bản ra rất nhanh, dù huyền băng đứng còn rất ít nhưng khả năng khôi phục của hẳn lại tăng bạo nên hẳn không còn lo nữa.

Lại có thêm cả huyền lực và hồn lực vừa bổ sung mạnh mẽ, Quân Huyền một mạch thẳng tiến luyện hóa. Bất giác, từ giọt Ngọc Lệ đã chảy vào nội thể Quân Huyền ba mươi giọt hỏa chủng nguyên bản, Ngọc Lệ ban đầu tròn trịa nay cũng biến hóa rất lớn chỉ còn lại một chút như một mẫu giấy nhỏ xíu đồng dạng. Nhìn qua, hẳn liền như có thể cảm nhận được nơi đó cũng chỉ còn năm giọt hỏa chủng nguyên bản.

Cười cười đắc thắng, hẳn cảm nhận được nồng độ nhiệt hỏa tăng lên rõ rệt là dấu hiệu chinh phục được một loại hỏa chủng mới, như cảm nhận lúc hẳn thu phục được thú hỏa vậy nhưng mà nhiệt hỏa này có phần bành chướng hơn rất nhiều. Không mất thời gian quá lâu, năm giọt hỏa chủng bản nguyên cũng bị hẳn hấp thu sạch sẽ, trong nội thể Quân Huyền bất giác xuất hiện một giọt Ngọc Lệ tồn tại, biểu hiện hẳn đang nắm trong tay cường đại bảo vật chí cao vô thượng... dị hỏa.

Nhưng mà, Quân Huyền hẳn thu phục được Ngọc Lệ vào trong nội thể vẫn chưa thể gọi là đã thu phục được dị hỏa. Hẳn còn phải trải qua một quá trình như khổ ải thể gian, hẳn lấy lực lượng bành chướng của nhiệt hỏa chảy qua từng đoạn kinh mạch trên cơ thể sau đó mới gọi là bước đầu sở hữu dị hỏa.

Kinh mạch của con người bình thường vốn yếu ớt, chỉ một con dao sắc bén cắt qua cũng có thể chém nó thành đôi. Vậy mà bây giờ, Quân Huyền hẳn mang lực lượng khủng bố của dị hỏa vậy qua kinh mạch chính mình, điều mà có thể nghĩ chứ không thể làm.

Kể cả cho Quân Huyền sử dụng biện pháp phòng hộ thân thể lớn nhất hẳn có là Hồn Lực Phụ Thể cũng không thể giúp ích gì, đơn giản vì hồn lực phụ thể là ở bên ngoài, bên trong cơ thể mới là thứ hẳn phải trải qua. Quân Huyền rung cả thân thể lên một cái, hẳn chỉ vừa mới cho hỏa chủng bản nguyên chảy ra ngoài nội thể một chút, chưa chạm vào kinh mạch nhưng hẳn cảm giác được trong cơ thể đang bị đốt cháy triệt để.

Chưa kể tới, dòng huyết chảy qua cũng chính là bị nhiệt hỏa nhiệt độ làm bốc hơi nhanh gọn. Bất giác, Long Ca chạm nhẹ vào vai Quân Huyền, qua cảm nhận chút hẳn như cảm giác được đó là một cánh tay to lớn đem cho hẳn động lực.

- Đừng lo, đem lực lượng vừa nuốt xuống chạy qua kích mạch sẽ giúp phần nào bảo vệ.

Quân Huyền cũng không đáp lại chỉ lặng lặng gật đầu một cái. Sau đó, hẳn dẫn lực lượng tinh hoa vừa nuốt xuống kia cùng hỏa chủng bản nguyên chạy qua kinh mạch một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Thành công !

Ban đầu, công dụng của tinh hoa kia rất lớn, dị hỏa dù bùng cháy dữ dội làm tổn thương kinh mạch, tinh hoa kia cũng có thể triệt để đem khôi phục phần nào. Nhưng mà, tinh hoa kia cũng có hạn chỉ trong thời gian vài hơi thở, dòng tinh hoa cũng thể hiện ra sự đuối sức rõ rệt. Dù được Quân Huyền đưa song hành cùng hỏa chủng bản nguyên qua kinh mạch hẳn nhưng tinh hoa không thể khôi phục kinh mạch giúp Quân Huyền nữa.

Hỏa chủng bản nguyên mang nhiệt lượng hủy diệt đất trời, đi đến đâu chính là làm cho cả người hẳn bị đốt cháy đến đáy, da thịt cũng như bị khoét sau vào bất đầu lỗ chỗ phun ra huyết dịch đầy người hẳn. Kinh mạch nhiều nơi không đủ sức mạnh chống đỡ cũng liền vỡ tan, hiện ra ngoài rõ nhất là hai cánh tay hẳn hoàn toàn bị hủy diệt. Hai cánh tay được bao phủ đầy chất máu như ác ma từ địa ngục vừa đi ra.

Dưới sự hủy diệt này, Quân Huyền như có phần vô vọng. Hẳn quả thật đi đến được bước này đã là vượt qua giới hạn của bản thân. Nhưng có sao,

trong lòng hắn vẫn không cam chịu kết quả như vậy? Hắn cắn chặt miệng lại khiến khóe miệng chảy máu nhiều hơn.

Hắn chính là đang muốn thử chống chịu với sức mạnh điên cuồng của dị hỏa này, tới đi... về sức mạnh ta không bằng người nhưng mà sự cam chịu được khổ cực ta mạnh hơn người rất nhiều! Quân Huyền đem ý nghĩ này bắt đầu dẫn dị hỏa qua kinh mạch tiếp, một chút nghỉ ngơi hắn cũng không muốn. Chỉ cần qua được một vòng này, hắn mới có thể sở hữu được nó, nắm được nó!

Từ trên không trung, cánh phượng rực cháy thương khung, cả thân hình Tiểu Viêm to lớn đều là đang nhìn chăm chăm Quân Huyền. Chứng kiến hắn một màn khổ cực như vậy, nàng có chút thương xót hiện ra, khóe mi có xuất hiện trên quý vàng ngọc một giọt lệ. Giọt lệ này cũng không rơi xuống mà đơn giản chỉ rung rung khóe mắt. Sau đó, Tiểu Viêm rít lên một tiếng. Cả thân hình nó to lớn lao vào Quân Huyền.

Không phải lao vào để tranh cướp hay làm gì cả, đơn giản nó đem Quân Huyền bao bọc lại. Thân hình to lớn rang đôi cánh ra quấn chặt Quân Huyền bên trong. Tiểu Viêm giọt lệ có phản nhúc nhích sau đó rơi trên thân thể Quân Huyền.

Cả thân thể Quân Huyền lập tức có phản ứng sinh cơ. Cánh tay hắn vốn đang tro bụi chảy ra huyết dịch nay lại bắt đầu như được ban phát sự sống mới, phát quang rực rỡ sau đó lạnh lại. Cả thân thể hắn, nơi nào bị tổn thương cũng dần được chữa lành lại toàn bộ. Giọt lệ của Tiểu Viêm đúng như lời đồn, giọt lệ phượng hoàng là chỉ bảo tái sinh.

Có được giọt lệ của phượng hoàng chính là được sinh mệnh thứ hai. Cho dù cả thân thể bị hủy diệt chỉ cần có một bộ phận kèm theo giọt lệ phượng hoàng vào liền có thể tái tạo lại. Nhưng không phải phượng hoàng nào cũng có khả năng như vậy. Giọt lệ phượng hoàng đã trân quý, phượng hoàng có được giọt lệ tái sinh còn trân quý hơn!

Long Ca bên cạnh Quân Huyền cũng ngạc nhiên, hắn biết Tiểu Viêm có thực lực lớn chỉ là không ngờ... Tiểu Viêm lại thuộc về hàng siêu hiếm của Phượng Hoàng còn tồn tại trên thế gian. Quân Huyền hẳn tựa hồ đầu rất là may mắn a, đến cấp bậc sinh vật như vậy cũng sở hữu trong tay.

Một bên yêu vương đứng nghiêm kia cũng không rõ tình hình bên trong nhưng mà, nó cảm nhận được sinh cơ mạnh mẽ liền hiểu đã có biến cố xảy ra. Vốn theo hắn quan sát, Quân Huyền đã bước vào tử lộ, nay lại được dễ dàng cứu ra như vậy, đúng là khó có thể ngờ tới. Yêu vương như muốn bước lên thử quan sát nhưng mà Tiểu Viêm phản ứng nhanh nhạy, quay lại nhìn yêu vương một ánh mắt sắc bén chí mạng. Hắn liền thu bước chân lại, đứng nghiêm trang không nhúc nhích gì nữa.

Bên trong đôi cánh của Tiểu Viêm, Quân Huyền hẳn dần được khôi phục thân thể trở lại nhưng cũng chỉ trong thời gian ngắn dị hỏa lại bùng phát mạnh mẽ đem cơ thể hắn đốt cháy lên. Tiểu Viêm lúc này có chút chăm chú nhìn vào dị hỏa đang cuồng bạo muốn thôn phệ lại Quân Huyền kia mới có chút cử động.

Rít lên một tiếng chói tai, từ cơ thể Tiểu Viêm bắt đầu bùng cháy. Một ngọn lửa kiêu hãnh, đốt cả thương khung bắt đầu xuất hiện. Tòa thông đạo này như không chịu nổi áp lực của hai loại chí hỏa bắt đầu rung chuyển một cách mạnh mẽ như muốn vỡ tan ra. Nếu không phải Long Ca đang ra sức kiên cố thì sợ là tòa thông đạo đã vỡ tan từ bao giờ không hay.

Ngọn lửa phượng hoàng bao trùm cơ thể Tiểu Viêm, khi ngọn lửa này xuất hiện ở đâu liền làm cho hư không ở đó bị thôn phệ khủng khiếp, không khí bị đốt cháy không còn lại gì. Dị hỏa cuồng bạo, trấn áp vạn hóa nhưng khi ngọn lửa của Tiểu Viêm xuất hiện, dị hỏa bắt đầu xuất hiện e dè hiện rõ.

Dị hỏa vốn đang cuồng bạo tính phá tan cơ thể Quân Huyền nhưng bây giờ lại ngưng bỏ cường độ cuồng bạo đó, thay vào đó nhìn dè chừng Tiểu Viêm hơn. Đúng lúc này, Quân Huyền hẳn mở đôi mắt ra, ánh mắt mệt mỏi hiện rõ nhưng hắn vẫn nắm được thời cơ chí mạng, đem hỏa chủng bản nguyên tuần hoàn qua toàn bộ kinh mạch.

Thành công rực rỡ! Quân Huyền hẳn cảm giác được linh hồn của mình đang có sự liên kết với Ngọc Lệ Huyết Viêm. Trên cơ thể hắn những kinh mạch còn có sự xuất hiện của màu trắng ngọc và màu huyết chạy ra liên tục.

Quân Huyền nhìn qua cũng rung mình, hắn nhớ rõ sự thôn phệ của dị hỏa này. Dù chưa phải là thôn phệ hoàn toàn nhưng mà dưới sức mạnh công kích đã khiến cơ thể hắn phá hủy thành dạng này, nếu là người thường chắc chắn sẽ là một phế nhân.

Quân Huyền vận chuyển huyền lực và hồn lực qua kinh mạch để tái tạo nhưng hắn phát hiện ra điều rất kinh khủng. Kinh mạch dù không phải bị phá hủy hẳn nhưng dưới sự cuồng bạo của dị hỏa cũng làm cho bị vận vẹo. Cũng chính vì như vậy, hắn bây giờ hoàn toàn không thể vận chuyển huyền lực qua kinh mạch. Như vậy, quả thực đang không khác gì phế nhân a.

Nếu không phải hắn tu luyện hồn lực nữa thì bây giờ hẳn gặp một đám người bình thường cũng sẽ bị đánh bại. Quân Huyền hẳn cắn răng lại, nhắm mắt bắt đầu vận chuyển thôn thiên địa công pháp đem toàn bộ hỏa chủng bản nguyên thu lại vào trong nội thể.

Hỏa chủng bản nguyên một lần nữa chạy qua kinh mạch nhưng lần này không hề gây đau đớn nhiều như lúc trước, ngược lại còn có tác dụng đã thông kinh mạch phần nào cho hắn. Hỏa chủng bản nguyên tụ tập lại thành một ngọc lệ trong nội thể Quân Huyền. Đến bây giờ, hắn đã nắm chắc thành công thu phục dị hỏa đến một trăm phần trăm.

- Thành công rồi sao? - Long Ca nhìn qua Quân Huyền gương mặt phát hiện hắn đã trở nên bình ổn hơn, từ thân thể cũng không tạo ra áp bức kinh người như lúc trước nữa hay đến cả nhiệt hỏa tạo ra cũng giảm đi rất nhiều.

Long Ca ngay lập tức, vẩy vẩy đuôi cá của mình, một đạo quang mang công kích từ đuôi cá nhắm thẳng vào gương mặt Quân Huyền bắn tới. Nhưng mà, không thể công kích vào trong gương mặt hắn được. Bởi vì, khi đạo quang mang này bắt gần tới cũng là lúc từ cơ thể Quân Huyền xuất hiện một vỏ bọc mờ hồ mang hình một giọt lệ.

Nhìn giọt lệ bao trùm Quân Huyền, Long Ca mới tấm tắc gật đầu:

- Tiểu Huyền Huyền a, đệ cũng thật là kinh khủng đó, nhưng mà vẫn phải trải qua dị hỏa luyện thể...ta thật sự rất là mong chờ đây.

Sau đó, Long Ca cũng liền ần ần đi như chờ Quân Huyền phá lệ mà ra cũng sẽ như một nhộng phá kén thành bướm, hẳn sẽ trở lên hoàn toàn khác!

Trong thông đạo, một bên yêu vương đang đứng nghiêm chỉnh nửa ngày trời vẫn không dám nhúc nhích. Mặc dù hắn muốn xem Quân Huyền kết quả ra sao, có phải hay không đã hóa thành tro tàn nhưng Tiểu Viêm cường đại đang đứng đó khiến yêu vương nửa bước không dám động.

Bỗng nhiên, trên cầu thang đi xuống thông đạo bắt đầu xuất hiện rất nhiều tiếng bước chân vội vàng chạy xuống. Yêu vương chỉ đơn giản cảm nhận cũng biết đó là đồng bọn của mình đã tới, những yêu thú tới đây đều là tinh anh trong tinh anh. Bọn họ xuất hiện sẽ làm yêu vương như hồ thêm cánh, biết đâu có thể đánh bại Tiểu Viêm cướp lại dị hỏa về tay.

Thời gian vùn vùn trôi qua vài phút, những thân ảnh yêu thú cũng lần lượt xuất hiện. Đi đầu đoàn yêu thú là hồ yêu, sau đó là thập nhị tướng và còn vài chục yêu cũng rất mạnh đang đi xuống. Hồ yêu vừa tới nơi liền vội vàng chạy lại gần yêu vương, cất tiếng hỏi:

- Vương, chuyện này là sao?

Hồ yêu hỏi một cách vô cùng ngây thơ như nàng chưa hề biết chuyện gì. Yêu vương cũng thờ dãi một hơi mới cay đắng đáp:

- Dị hỏa bị cướp đi rồi.

Hồ yêu cũng quan sát được mọi thứ nơi đây, nhìn thấy thân ảnh phượng hoàng sừng sừng giữa thông đạo đang bùng cháy kỳ dị nhiệt hỏa kia vội vàng hỏi: “Hồ yêu kia lại là một phượng hoàng nhập thành ta để cướp đi hỏa sao?”

Hồ yêu qua tiếng long ngâm còn cho rằng hắn là một long tộc hùng mạnh nhưng mà nơi đây khi đang ánh mắt nhìn rõ sự thật nàng lại không ngờ được hắn cũng thuộc vào chí cao vô thượng thân thú: phượng hoàng. Vậy tiếng long ngâm kia rốt cuộc là từ đâu phát ra?

Nhưng mà, yêu vương chỉ vùn vùn đáp: “Nếu là bị một phượng hoàng cướp đi liền tốt, dị hỏa là bị một nhân loại cướp đi.”

Dưới sự bùng phát mãnh liệt của dị hỏa khiến được lực phát tán nhanh hơn nên Quân Huyền đã hoàn toàn bại lộ hình dáng nhân tộc trước mặt yêu vương này. Yêu vương nhìn dị hỏa bị một nhân tộc cướp mất trước mặt mà không thể làm gì cũng muốn phản tức giận nhưng chỉ có thể nhịn lại không liên sẽ chết.

- Vậy mà lại là một nhân tộc! – Hồ yêu nghe xong bán tín bán nghi. Một nhân tộc lại có thể đột nhập vào thành yêu thú, tiến tới bảo khố một cách không ai nghi ngờ. Một nhân tộc lại có thể đem công pháp của hồ tộc nàng đưa cho nàng một cách dễ dàng, một nhân tộc lại có thể khuấy động cả một yêu thành...Nhân tộc này rốt cuộc là vị nào? Nàng cũng thật sự rất hứng thú nhìn thử.

Bất quá, nàng cũng chưa kịp hỏi gì thêm liền bị ánh sáng trong đôi cánh của Tiểu Viêm thu hút.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Trốn chạy

Trong đôi cánh của Tiểu Viêm, Quân Huyền đứng là thành công thu phục được dị hỏa nhưng hắn vẫn phải trải qua một bước vừa gian khổ lại vừa mang lại lợi ích có chút lớn về mình. Hắn phải trải qua dị hỏa luyện thể. Chỉ có trải qua bước này sau này Quân Huyền hẳn mỗi lần sử dụng dị hỏa mới không bị gây thương tổn, phản hệ. Hoặc nếu hắn không trải qua bước này thì sau này sợ rằng hắn còn khó có thể thôi động dị hỏa lên.

Chưa kể, hắn trải qua bước này còn đem tới lợi ích vô cùng lớn, đó là có cường độ thân thể vô cùng chắc khỏe, viễn siêu so với người tu luyện bình thường.

Cơ thể Quân Huyền phát ra ánh sáng huyết sắc bao trùm xung quanh nhìn qua có chút hư hư ảo ảo. Ngọc lệ huyết viêm chảy trong kinh mạch Quân Huyền lúc này cũng không đi theo lộ tuyến nào cả, chỉ đơn giản là chảy xuôi, xuôi lúc lại vòng vòng xoay cả lên.

Ngọc lệ huyết viêm lúc này chảy qua kinh mạch hắn không còn trạng thái cường bạo nữa, thay vào đó có phần ôn nhu bình thường, không chỉ chảy bình thường còn thả ra nham tương nhập vào kinh mạch hắn. Những kinh mạch vận vận sắp bị phá hư lúc trước của Quân Huyền đang có chút khởi sắc khởi phục bởi vì những nham tương từ ngọc lệ huyết viêm từ bốn phía đang tiến nhập vào.

Da thịt Quân Huyền lúc trước vốn bị đốt cháy có phần co lại nay gặp nham tương như đất khô lâu này gặp nước, thấm lam cần nuốt vào. Da thịt hắn lúc này mới có phần dần ra trở lại bình thường.

Nham tương một đường đi xuống kinh mạch, da thịt cũng từ đó mà thay đổi bắt đầu cần nuốt tủa ra sinh cơ trở lại bình thường, sau khi cần nuốt còn tỏa

ra ánh huyết sắc có chút hung tàn thấy rõ. Xương cốt của Quân Huyền cũng dần được chữa trị trở lên tốt hơn rất nhiều.

Toàn bộ cơ thể hần lúc này được thay đổi, so với lúc trước chưa cắn nuốt dị hỏa đúng là tốt hơn rất nhiều. Mặc dù Ngọc Lệ Huyết Viêm hủy diệt cơ thể hần muôn phần nhưng sau lần tái tạo này đã phần nào khôi phục bình thường, kinh mạch cũng được chữa trị một cách tốt nhất.

Bên ngoài cơ thể Quân Huyền, lúc trước tràn ngập một màu máu nhưng cũng dần thay đổi, một vòng xoáy vô tình được tạo lên thoảng qua cơ thể hần một lần đem toàn bộ những bụi bần hay huyết dịch thối bay đi. Làn da lúc trước được giọt lệ phượng hoàng tái tạo sau khi được ngọc lệ huyết viêm chảy qua như được cường hóa hơn, mơ hồ đã tạo thành một lực lượng hội tụ lại.

Chưa kể, làn da hần lúc này trở nên trắng nõn, nếu chỉ nhìn qua cánh tay thì ai cũng phải lầm tưởng hần là con gái chứ không phải con trai. Nhưng dưới lớp da mềm mại đó, lực phòng ngự đã tăng lên rất nhiều lần.

Bấy giờ, thân thể hần đã khôi phục gần như hoàn toàn, bên trong nội thể ẩn chứa dị hỏa lực lượng lúc nào cũng có thể thôi động ra chiến đấu. Một bước chân đơn giản, đem theo lực lượng dị hỏa cũng có thể hủy diệt mạnh mẽ. Hần sức chiến đấu bây giờ đúng là tăng lên rất nhiều. Cơ duyên này quả thực rất lớn đối với hần.

Chưa dừng lại ở đó, sau khi tinh hoa dị hỏa đổ nhiều vào nội thể Quân Huyền khiến huyền lực và hồn lực trong cơ thể hần luôn được tăng cao vượt mức cho phép. Quân Huyền qua cảm nhận cũng biết được, đây là dấu hiệu muốn đột phá a. Mà đột phá lần này là đích hần cần cho Thánh Giả Chi Địa sắp tới, Thiên Huyền Cảnh, Thiên Hồn Sư.

Không mất bao lâu, từ nội thể hần huyền lực đang liên tục được thu nhập vào, sau đó lại phổ thiên cái địa bành chướng ra ngoài. Cả người Quân Huyền được bao trùm bởi một cột sáng kim sắc, cột sáng kim sắc này chỉ trong giây lát đã xuyên qua thông đạo, phóng trần chân trời báo hiệu đột phá Thiên Huyền Cảnh.

Quân Huyền cười thầm, hần chỉ đơn thuần cảm nhận nội thể đã phát hiện ra huyền lực so với địa huyền cảnh mạnh hơn rất nhiều lần. Địa huyền cảnh và thiên huyền cảnh chỉ cách nhau một cảnh giới nhưng mà lực lượng của thiên huyền cảnh vừa mới đột phá không phải địa huyền cảnh đỉnh phong có thể so sánh.

Hồn lực cũng không chút nào kém cạnh, chỉ ngay sau khi huyền lực đột phá ba giây hồn lực cũng có dấu hiệu bành chướng đột phá. Chỉ là đột phá của hồn lực này không thể phô trương quá nhiều như huyền lực bởi đột phá này là do tinh hoa dị hỏa chứa lực lượng quá cường đại dẫn tới cường ép đột phá.

Còn nếu muốn chân chính đột phá hồn lực phải có được hồn thú để hấp thu lúc đột phá. Ánh sáng kim sắc vừa bao phủ Quân Huyền vừa biến mất liền có ánh sáng mang theo ngân sắc tràn ngập trời. Ánh sáng này không chút chân chừ nào cả, liền phóng qua thông đạo phóng lên trời báo hiệu đột phá.

Quân Huyền ánh mắt khép hờ, hai cánh tay hần đồng thời xuất hai ý niệm hồn lực và huyền lực ra liền khiến không khí nơi đây như ngưng trọng lại. Mỗi tay hần đều đem theo uy áp khó tả của thiên huyền cảnh.

Đôi mắt hần dần mở ra để chia sẻ niềm vui với Long Ca nhưng mà chưa kịp chia sẻ niềm vui thì hần phải đối mặt với nguy hiểm khác. Khi hần vừa mở mắt thì Tiểu Viêm dần thu nhỏ lại và chui vào trong lồng ngực hần, không còn như lúc này đang ôm trọn hần để bảo vệ nữa.

Sắc mặt Quân Huyền ngưng trọng lại, hần nhìn đám yêu thú đang nhìn hần chằm chằm kia run lên cầm cập. Miệng lắp bắp hỏi Long Ca: “Ca, giờ làm sao đây?”

Long Ca sau khi truyền lực lượng cho Quân Huyền và tạo ra màn chắn giúp thông đạo không sụp đổ cũng trở lên rất yếu ớt, một chút yêu lực cũng không còn. Long Ca đôi mắt mệt mỏi nhìn hần đáp: “Chạy chứ sao?”

Quân Huyền liếc mắt xung quanh, hần nơi đây ở là thông đạo khép kín đường ra chỉ có duy nhất một là cầu thang yêu thú đang xếp hàng dài chặn đường kia, hoàn cảnh trở trêu như vậy, hần làm sao chạy cơ chứ?

- Nơi đây là khép kín a, sao chạy được đây ca?

Hần vừa dứt lời cũng là lúc Long Ca chuyển vào nội thể Quân Huyền với câu nói cuối cùng vền vẹn ba chữ. Ba chữ này tương trùng ít ỏi nhưng chính là hy vọng cứu hần bây giờ: “Truyền tông phù!”

Quân Huyền gương mặt tươi tỉnh hần lại vội vàng lấy túi trữ vật ra. Sau đó, hần liền thò tay vào lấy vật để đầu tiên, hần để truyền tông phù ở đầu tiên túi trữ vật vì đơn giản hần biết vật này sẽ cần lúc nguy cấp. Mà lúc nguy cấp này liền vội vã nên để đầu tiên chỉ thò tay vào lấy là có thể cấp tốc thoát thân.

Truyền tông phù vừa được lôi ra, yêu vương sắc mặt đại biến. Hần vốn còn đang đại hỷ khi thấy phượng hoàng lửa hung hãn kia suy yếu là cơ hội cho hần có thể cướp lại dị hỏa từ con người này. Nhưng mà, khi nhìn Quân Huyền lấy truyền tông phù bảo vật của hần ra, hần liền nhanh như thiểm điện. Tay tụ chương lực mạnh mẽ, chân dẫm một cái mạnh khiến mặt đất sụp đổ sau đó lao tới Quân Huyền.

Nhìn yêu vương ý định, Quân Huyền hần biết yêu vương không phải nhắm tới hần mà là nhắm tới truyền tông phù trên tay hần, chỉ cần hần mất bảo vật này cũng mất đi tia hy vọng cuối cùng. Và sau đó, hần liền đi vào tử lộ.

Quân Huyền vội vàng niệm hồn lực khởi động truyền tông phù hoạt động để đưa hần đi nơi khác. Nhưng mà, tốc độ hần niệm hồn lực này vẫn chậm hơn yêu vương một giây. Yêu vương chỉ thoáng chốc xuất hiện trước mặt hần. Chương lực cường đại đến mức khiến hư không vận vận liên tục kia đang trực tiếp nhắm vào hần để đánh tới.

Đối mặt với cường lực này, Quân Huyền cũng kịp phản ứng nhưng hắn không thể phản kháng lại được, hay cả một tấm Không Minh Thuẫn cũng không thể tạo ra kịp. Hắn dồn tâm trí vào truyền tống phù này và cả người hắn đột ngột quay lưng lại chống đỡ cường lực.

Một tấm lưng con người, xương cốt yếu ớt, kinh mạch càng yếu hơn mà khi tiếp nhận một cường lực này cũng sẽ khiến thịt nát xương tan không thể nghi ngờ. Quân Huyền cũng biết điều đó, nhưng hắn vẫn hy vọng có thể lấy dị hỏa luyện thể lực lượng kia chống đỡ được một phần còn hắn để cường lực này đánh tới truyền tống phù, phá hủy nó và sau đó cường lực đánh tới hắn.

Chức năng cường đại đánh vào tấm lưng Quân Huyền khiến xương cốt hắn không thể chịu được vang lên tiếng gãy xương cách cách... Chưa dừng lại ở đó, da thịt phần lưng chính là bị triệt để hủy hoại, nứt toác ra, huyết dịch chảy xuống không ngừng. Kinh mạch được nham tương của dị hỏa bảo vệ nên hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nhưng mà, cường lực này không có đơn giản như thế, đánh tan tấm lưng của hắn còn lưu lại trên tấm lưng đang chảy ra huyết dịch không ngừng kia một phù ấn.

Đồng lúc đó, hắn cũng niệm xong truyền tống phù. Truyền tống phù phát sáng lên ánh sáng chói mắt. Sau đó một tích tắc, cả thân thể đầm máu của Quân Huyền được chuyển tới một nơi khác, khiến mọi thứ xung quanh nơi đây đều hoàn toàn không rõ sau cường lực đó...hắn sống chết ra sao!

.....

Trong thông đạo, yêu vương không kìm nổi phần nộ, hắn dù đánh một cường lực cường đại vào nhân loại kia nhưng vẫn chưa xả được phần nộ của hắn. Nhìn tên nhân loại cướp dị hỏa biến mất trước mặt khiến yêu vương gầm lên tiếng vang vọng đất trời. Thông đạo sau khi chịu áp lực của dị hỏa cũng được suy yếu nay bị tiếng gầm của yêu vương ảnh hưởng liên chính thức sụp đổ.

Thất Tinh Ngọc Thụ cũng đang héo úa dần kia theo đó mà chôn vùi.

Đám yêu thú đứng xem cảnh này cũng khiếp sợ, một nhân loại yếu ớt Thiên Huyền Cảnh chịu cường lực của yêu vương mà không trực tiếp tan xác đúng là bất ngờ, nay hắn còn thoát được khỏi yêu vương một cách dễ dàng. Đây là điều khó yêu thú nào ngờ tới được.

Yêu hồ dẫn đầu vài yêu tới cạnh yêu vương nói: “Vương không cần phần nộ, nhân loại yếu ớt sau khi chịu cường lực đó chắc chắn đã vẫn lạc. Giờ chỉ cần chúng ta lục soát xung quanh phạm vi dịch chuyển của truyền tống phù là có thể thấy được.”

Thấy yêu hậu cất tiếng nói có phần rất đúng. Nhân loại yếu ớt sao có thể chịu được cường lực đó chứ, kể cả Huyền Hư Kỳ đỉnh phong dính cường lực đó liền sẽ trực tiếp vẫn lạc nói chi một thiên huyền cảnh. Chắc hẳn hắn được dị hỏa bảo hộ trong giây lát mới có thể thoát thân được thôi!

Yêu vương cũng gật đầu nhìn đám yêu ra lệnh: “Tìm kiếm xung quanh phạm vi của truyền tống phù. Nếu hắn may mắn còn sống liền bắt về, nếu hắn vẫn lạc liền báo nơi hắn vẫn lạc về đây.”

Yêu vương cần nơi Quân Huyền vẫn lạc vì ở nơi đó hắn sau khi vẫn lạc dị hỏa sẽ thoát chủ thể mà rơi vào trạng thái vô chủ. Mà dị hỏa từng được luyện hóa rồi thì khả năng kháng cự luyện hóa lần tiếp sẽ giảm xuống rất nhiều, yêu vương liền cấp tốc muốn tìm hắn đòi lại chỉ bảo dị hỏa.

Đám yêu thú nghe lệnh xong chỉ vờn vờn đáp lại một từ: “Rõ.” Sau đó liền thay phiên nhau rời thông đạo đã vỡ này đi phát lệnh truy tìm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Hồng y thiếu nữ

Trong Thiên Hỏa Đế Quốc, tại một tòa thành nhỏ, có một thiếu nữ tuổi chỉ mới mười tám, độ tuổi đẹp nhất của nữ nhân. Thiếu nữ này có ngũ quan xinh đẹp, ánh mắt rất hiền hậu, đôi má không cần đánh phấn mà vẫn hồng hào. Đôi môi nhỏ, mỏng như một cánh hoa anh đào, đặc biệt dưới đôi mắt kia điểm nhẹ một nốt chu sa rất duyên dáng và tinh tế.

Thiếu nữ ăn mặc rất kín chu, hồng y điểm lệ bao phủ thân ngọc đẹp để tạo nên nét rất ấn tượng dù chỉ nhìn một lần cũng khó quên.

Thiếu nữ đang làm công việc yêu thích hằng ngày, ngồi bên cạnh dòng suối chảy xiết để giặt bộ y phục của mình. Nhưng mà, hôm nay dòng suối lại có điểm khác lạ. Bình thường dòng suối sẽ chảy xuống dòng nước tinh khiết màu trắng nhưng hôm nay lại mang theo một chút huyết sắc, có chút tanh nồng chảy xuống.

Đối diện với tình huống này, thiếu nữ lại không có chút hoảng sợ nào ra mặt. Ngược lại rất dừng cảm, thu bộ y phục đang giặt dở dang vào chậu sau đó nhẹ nhàng thông dong cất bước lên trên thượng nguồn tìm hiểu nguyên nhân.

Qua thời gian vài phút đồng hồ, với sự quen thuộc đường đi ở đây nên thiếu nữ cũng rất nhanh tới nơi đầu nguồn nước chảy xuống. Vừa tới nơi, thiếu nữ lại khó mà kìm nổi cảm xúc ngạc nhiên ra mặt...không ngờ tới nơi đầu nguồn hoang vu hẻo lánh này lại xuất hiện một nam tử đang nằm trên dòng sông.

Nam tử này toàn bộ phía trên vùng bụng đều là không có gì che chắn để lộ ra thân thể dù nhỏ bé nhưng rất rắn chắc. Mà lại, nam nhân này đang nằm bất động trên dòng sông bất kể dòng nước chảy ra sao cũng không thể lay động được. May thay, ở dưới phần đầu nam tử này có một viên đá cao hơn hẳn nên mới khiến gương mạo hấn cao hơn dòng nước để mà không bị thiếu không khí mà chết ra đó.

Thiếu nữ này rất bình tĩnh, hít vào sâu một hơi sau đó bước tới nơi nam tử này đang nằm ở đó. Đến gần, thiếu nữ cũng quan sát được kỹ dung mạo và thân thể nam tử này hơn. Dù ở trong dòng nước có phần lạnh giá như vậy nhưng trên làn da nam nhân này lại vẫn luôn hồng hào ấm áp. Mà gương mặt của nam tử này có phần thanh tú thoát tục, nước da rất trắng kèm theo mái tóc đỏ đỏ hồng hồng tạo cho người khác một cảm giác vừa nhìn liền sinh ra hảo cảm.

Ngón tay mềm mại của thiếu nữ đặt lên thử mũi nam nhân này để cảm nhận hơi thở: “Còn sống!”

Vừa cảm nhận xong, thiếu nữ liền thốt lên. Tiếp theo, thiếu nữ nhanh chóng đưa nam nhân này ra khỏi dòng suối lạnh lẽo này nhưng mà khi vừa nhấc cơ thể hấn lên thiếu nữ không khỏi kinh hãi.

Đằng sau lưng hấn, lại là một dấu phù ấn tròn như cái đĩa, mà trong phù ấn đó máu liên tục rỉ ra. Nhìn qua, thiếu nữ không khỏi không động lòng thương: “Nguyên lai đây là lí do dòng sông có màu khác, mà huyết dịch chảy ra để dòng sông biến đổi như vậy không biết là nhiều đến mức nào nữa...”

Không một chút chần chừ, không chút kiêng kỵ nam nữ thụ thụ bất thân hay nữ tử tuổi này phải giữ thân như ngọc không tiếp xúc với nam tử nữa, hồng y thiếu nữ vận dụng tu vi của mình ra nhẹ nhàng đưa nam nhân đang nguy cấp này lên lưng mình. Tầm lưng nhỏ gầy của thiếu nữ lúc này trở lên rất cứng rắn, khỏe mạnh bất đầu công nam nhân này xuống.

Xuống khỏi thượng nguồn, thiếu nữ cũng không quên lấy bộ y phục đang giặt dờ kia rồi mới quay về nhà.

.....

Về tới nơi, mặc kệ bao nhiêu ánh mắt hoài nghi, ngạc nhiên của thị vệ hay ti nữ của nhà mình, thiếu nữ nhanh chóng đưa nam nhân trẻ tuổi phía sau lưng mình tới thẳng phòng mình. Chưa dừng lại ở đó, thiếu nữ còn gấp rút nhờ ti nữ thân cận gọi đại phu tới khám cho nam nhân xa lạ này.

Đại phu được gọi cũng liền tới khám, rồi băng bó vết thương cho hấn kèm theo một vài đơn thuốc được đưa ra. Đến lúc cầm đơn thuốc trên tay và nhìn nam nhân đang nằm trên giường của mình được băng bó ổn định thiếu nữ mới yên tâm phần nào. Đôi môi anh đào mới nhẹ nhàng nở nụ cười rạng rỡ.

Không rõ nguyên nhân vì sao, dù chỉ đây là một người xa lạ nhưng khi nàng nhìn thấy nam nhân này lại sinh ra cảm giác quen thuộc, hay đúng hơn là rất muốn làm quen biết thử nên mới bỏ qua nghi lễ thông thường đưa nam nhân này về để cứu chữa.

Cầm bát thuốc nóng trên tay, nàng đến gần giường của mình nhẹ nhàng thổi nguội rồi cẩn thận bón từng thìa cho nam nhân xa lạ này. Sau khi uống vài thìa thuốc vào, sắc mặt hấn bỗng có chút khôi sắc, ánh mắt dần hé ra một chút nhìn thử gương mặt đang ở trước mặt mình kia nhưng tất cả chỉ rất là mờ ảo như bị sương mù bao phủ vậy.

Nhìn dung mạo không rõ này, hấn mơ màng tự hỏi: “Là ai...? Là ai đã cứu ta vậy?”

Sau đó, ánh mắt hấn dần khép lại lần nữa, hấn lại rơi vào mê man.

Bất giác, cửa phòng hồng y thiếu nữ này vội mở, một thân ảnh nam nhân bước vào, thân hình vạm vỡ, rắn chắc dù trên gương mặt đã có nét già nua, nói nên độ tuổi đã tầm năm mươi, sáu mươi. Vừa bước vào, lão nhân này nhìn qua thiếu nữ đang bón thuốc cho nam nhân mà không khỏi “e hèm” lên một tiếng.

Thiếu nữ có chút giật mình, dừng việc lại đặt bát thuốc sang bên cạnh đứng dậy nhìn lão nhân phía trước nhẹ nhàng chào: “Gia gia.”

Ánh mắt của lão nhân chuyển hướng tới nam nhân đang nằm bất động trên giường và hỏi: “Ngọc nhi, chiều nay ta nghe nói con mang một nam tử xa lạ về, lại còn dẫn vào trong phòng là hấn sao?”

Nghe xong, thiếu nữ không khỏi e thẹn hơi đỏ mặt lên gật đầu nhẹ nhàng. Gia gia nàng cũng không có câu gắt lên mắng chửi hay gì chỉ nhẹ nhàng đi đến cạnh giường ngồi xuống đích thân khám thử cho hấn.

Đưa tay ra bắt mạch cho nam nhân trên giường xong, lão nhân có phần trầm tư hơn, sau đó điềm đạm nói: “Hấn có kinh mạch khỏe hơn rất nhiều so với người bình thường, từ mạch tượng cho thấy hấn không có nguy hiểm gì.”

Dừng lại một lúc, lão nhân lại nói: “Ngọc nhi, con xác định là hấn sao?”

Thiếu nữ cũng có chút do dự với câu hỏi này, sau đó liền gật đầu xác nhận. Lão nhân gia cũng không khỏi thờ dài một hơi.

- Nhưng mà, hấn chỉ là một nam tử xa lạ. Con lại dám chắc bao nhiêu phần tin tưởng?

- Trực giác cho con thấy, nam nhân này con có thể hoàn toàn tin tưởng. Gia gia, người mau cứu huynh ấy đi. – Nữ tử dứt lời liền đến nơi cầm tay áo lão nhân gia rung rung nên làm nũng nói.

Lão nhân gia lúc này cười khổ thầm nói: “Đúng là cháu gái lớn liền không giữ được.”

Dứt lời, lão nhân gia cũng dựng người nam tử này dậy bắt đầu truyền huyền lực cho hắn giúp hắn phần nào trị thương và để nhanh chóng tỉnh lại hơn. Mặc dù chưa có phần trăm nào tin tưởng ở nam tử trẻ tuổi phía trước này nhưng mà lão nhân gia lại hết mực cung chiều cháu gái nên yêu cầu nào cũng không lơ từ chối kể cả cứu một người xa lạ như hắn.

Huyền lực truyền đến đâu làm cơ thể hắn có sức sống trở lại lúc đó, nam tử này dần thoát khỏi sự hôn mê của mọi mệt. Đôi mắt vẫn chưa thể mở ra hoàn toàn nhưng cảm nhận xung quanh hay nghe lại đã khôi phục bình thường.

Truyền một lượng huyền lực chữa thương khá khá cho nam tử trẻ tuổi xong, lão nhân gia cũng dừng lại đỡ hắn nằm xuống. Sau đó liền đứng dậy, khẽ vuốt râu nói: “Ngọc nhi, ta biết con không vừa mắt những tên trong tộc nhưng cũng không cần quá vội vàng chọn nam nhân xa lạ làm một chàng rể cho ta như này đâu.”

Đến lúc này, thiếu nữ mới đỏ ửng mặt ngượng ngùng đáp: “Gia gia, con đâu có nói là hắn sẽ làm rể người đâu.”

Lão nhân gia ngạc nhiên hỏi lại:

- Khi này, ta hỏi con xác định là hắn con liền gật đầu mà?

Hồng y nữ tử này ngược lại có chút ngượng ngùng, nguyên lai nàng và gia gia hỏi và trả lời khác nhau. Gia gia hỏi nàng xác định hắn ở đây là cháu rể nhưng nàng lại tưởng rằng gia gia nàng đang hỏi nàng xác định hắn là người có thể giúp gia tộc nàng nên mới gật đầu.

- Gia gia, ý con là xác định hắn có thể giúp gia tộc ta.

Lão nhân gia giờ mới hiểu mọi chuyện liền cười cười gật đầu, sau đó bước ra ngoài khuê phòng nàng để nàng tự sắp xếp chuyện còn lại.

.....

Trong khuê phòng thiếu nữ, nam nhân trên giường lúc này thần sắc đã tốt hơn rất nhiều hay nói đúng hơn là hắn đã tỉnh lại hoàn toàn. Chỉ là, hắn vẫn nằm bất động ở đó, ánh mắt dần hé mở nhìn xung quanh xong tự trầm tư: “Ta đang ở đâu đây?”

Bất quá, khi hắn đang tự hỏi lại có âm thanh nhẹ nhàng vang lên, thanh âm nghe ngọt như muốn rót mật vào tai vậy: “A! Người tỉnh rồi!”

Nghe được thanh âm này, hắn biết là từ một nữ nhân trẻ tuổi phát ra liền muốn xem thử dung mạo nhưng mà cơ thể hắn vẫn còn đang rất yếu nhược. Yếu nhược đến mức cử động ngón tay thì được chứ còn ngồi dậy thì không, hay ánh mắt hắn di chuyển còn có chút khó khăn. Nên hắn chỉ đành nằm đó liếc xem thử nhưng chỉ nhìn được ngang thân thể nàng.

Hắn nhìn thấy là một diễm lệ hồng y vừa nhẹ nhàng lướt qua tầm mắt sau đó liền ngồi cạnh giường của hắn đang nằm.

- Ta là đang ở đâu đây? – Hắn lên tiếng hỏi trước.

Hồng y thiếu nữ kia cũng cười cười mừng vì hắn tỉnh lại đáp: “Người là đang ở trong khuê phòng ta a, mà còn đang chiếm giường của ta nữa.”

Nghe xong, hắn cũng không khỏi cười khổ trong lòng. Hắn chỉ không ngờ tới bây giờ bản thân lại yếu nhược đến như vậy, để một nữ tử không nhìn rõ dung mạo bẻ lên giường lúc nào không hay. Như vậy, thân ngọc hắn giữ bao nhiêu năm há chẳng phải dễ dàng bị xâm phạm hay sao?

Bất quá, hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên khi bản thân mình vẫn còn sống. Đờ một chương lực của tứ cấp đỉnh phong yêu thú mà vẫn còn sống được, mạng hắn cũng thật là dai a. Đến lúc này đã minh bạch, nam nhân đang nằm bất động này chính là Quân Huyền. Hắn sau khi sử dụng truyền tống phù đã truyền tống tới nơi này. Một nơi không có người quen biết nhưng mà vẫn được một nữ tử giúp đỡ a.

Hắn chỉ nhẹ nhàng, âm trầm hỏi lại nữ tử không rõ dung mạo trước mặt: “Là cô nương băng bó vết thương chí mạng đằng sau lưng ta sao?”

Thiếu nữ lúc này cũng nghĩ nghĩ một chút rồi nhanh nhạy đáp: “Vết phù ấn đó cũng đâu có gì chí mạng đâu, chỉ là có chảy quá nhiều máu nên ta đã nhờ đại phu dùng thuốc kim máu lại thôi.”

Quân Huyền cũng dừng lại không nói gì thêm. Hắn nhớ rõ ràng khi tắm lưng mình đờ chương lực đó đã tan xương nát thịt, phù ấn được khắc lên qua chương lực hắn cũng nắm rõ. Nhưng mà bây giờ, thiếu nữ lại nói trên lưng hắn không hề có vết thương chí mạng nào mà chỉ còn một phù ấn, điều này làm hắn rất khó hiểu a.

Không lẽ, trong lúc hắn ngất đi lại có một cao nhân nào đó đã xuất hiện chữa thương giúp lưng hắn?

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Tô Hồng Ngọc - Tô gia

Quân Huyền vội vàng cảm nhận thử. Quả thật là, lưng hắn đã hoàn toàn bình phục chỉ là phù ấn kia có chút rắc rối không nhỏ với hắn. Phù ấn như là một phong ấn đồng dạng vậy, hoàn toàn không cho hắn thi triển ra được hồn lực một chút nào.

Chờ vài phút kiểm tra bản thân xong, hắn cũng hỏi tình hình Long Ca và tiền bối qua Thiên Thư vì khi hắn gọi hai người đều là không có hồi đáp gì. Thiên Thư thần thông quảng đại biết rõ tất cả liền giải thích cho Quân Huyền. Long Ca vì hao tổn quá nhiều yêu lực nên đã rơi vào trạng thái ngủ sâu. Tiền bối cũng vậy, vì không chế chí cực huyền băng giúp hắn mà liền suy yếu trầm trọng cũng rơi vào trạng thái nghỉ ngơi chưa biết khi nào tỉnh lại.

Đến lúc này, hắn không có Long Ca, không có tiền bối giúp đỡ chỉ còn bản thân hắn cô độc một mình, chỉ nghĩ thôi đã làm hắn nản đi chút xíu rồi. Bất quá, đối diện hắn vẫn còn một hồng y nữ tử là ân nhân của mình. Có một nữ nhân bên cạnh như vậy cũng không hẳn là quá cô đơn a.

- Cảm ơn cô đã giúp ta. – Quân Huyền hắn sau khi kiểm tra thân thể bình ổn liền hướng tới nữ nhân trước mặt cảm ơn.

Hồng y nữ nhân này bắt giác đứng dậy, chân nhanh nhảy bước đi về phía bàn. Vừa bước đi, hồng y thiếu nữ vừa nói: “Cũng không cần cảm ơn ta đâu, ai gặp trường hợp đó cũng sẽ liền ra tay tương trợ thôi.”

Thiếu nữ vừa dứt lời chưa quá mười giây liền đã xuất hiện trước Quân Huyền, cùng với trên tay đang cầm một chén trà ấm, nhẹ nhàng nói thêm: “Người vừa mới tỉnh, cơ thể còn yếu nên ta đành cho người chiếm chút tiện nghi nằm trên giường ta vậy.”

Nói đến đây, nàng cũng không thể không thấy ngượng ngùng. Có lẽ vì quá vội cứu người nàng đã bỏ hết những quy định của nữ tử trước khi lấy lang quân phải giữ được như là phải giữ thân trong sạch, giường ngọc không được nam nhân nào nằm lên ngoài phu quân tương lai... Vậy mà bây giờ, nàng lại đang để Quân Huyền nằm a.

Nếu để chuyện này lộ ra ngoài, sợ rằng cả đời nàng khó lấy được phu quân thì tiếng xấu mất.

Quân Huyền hắn cũng không quá để ý những lễ nghi này chỉ đưa cánh tay lên cầm chén trà ấm uống xuống. Cơ thể hắn này giờ được hắn dùng huyền lực và dị hỏa lực lượng khôi phục đã phần nào đỡ hơn rất nhiều. Cứ như vậy thì ngày mai hắn liền có thể đi lại bình thường được, không cần phiền đến tiểu cô nương này nữa a.

Mà Quân Huyền hắn hiện giờ rất tò mò dung mạo của hồng y thiếu nữ trước mặt mình. Một người tốt bụng, tính tế như chỉ cần qua câu từ hắn nói liền biết hắn đang khát nước như vậy, một nữ tử như vậy hẳn là rất xinh đẹp a.

Quân Huyền suy nghĩ này giờ diễn ra rất nhanh. Cách hành động hắn cầm chén trà và uống cũng chỉ vẹn vẹn mười giây mà thôi nên hắn sau khi uống xong liền đáp lại nàng: “Vậy ta liền làm phiền cô nương rồi.”

Nàng cũng tươi cười đáp lại: “Không có phiền.” Nàng đáp vẹn vẹn ba từ sau đó cũng liền thối lui. Nàng liền rời khỏi căn phòng của chính mình vì nàng cũng chưa quá yên tâm ở nam tử kia lắm nên không dám ở chung. Nhờ hắn có tính xấu gì chưa bộc phát ra đợi đến khi trăng lên cao, đêm xuống muộn mới hành sự thì nàng sao ngăn cản nổi đây?

Cũng vì thế mà nàng đành chịu ủy khuất một hôm sang phòng tỉ thân cận của mình ngủ chung.

Quân Huyền hắn thấy nàng đóng cánh cửa phòng lại lúc này mới liền ngồi dậy. Hắn dùng huyền lực quét qua căn phòng một lượt kiểm tra mọi thứ đều an toàn, không có ai dám sát hại có ý định ám sát gì trong căn phòng cả. Sau khi kiểm tra mọi thứ xong, hắn liền ngồi xếp bằng, bắt đầu trị thương.

.....

Sáng hôm sau, trời vừa hừng sáng lên thì bên ngoài cánh cửa phòng Quân Huyền đã có tiếng gõ cửa “cộc... cộc”. Sau tiếng gõ cửa là thanh âm nhẹ nhàng, êm nhu truyền tới: “Công tử đã tỉnh chưa?” Quân Huyền nghe thanh âm cũng biết rõ đối phương là ai, chính là hồng y thiếu nữ hôm qua chăm sóc hắn a.

Dừng việc trị thương lại, Quân Huyền bước xuống giường đi ra ngoài mở cánh cửa phòng ra, nhìn thấy nàng Quân Huyền cười cười đáp: “Mới sáng sớm mà cô nương đã dậy rồi sao?”

Thiếu nữ chỉ nhẹ nhàng gật đầu xong bước vào khuê phòng của mình. Trên tay của nàng còn đang mang theo đồ ăn sáng cho Quân Huyền nữa, quả thật là một cô nương rất chu đáo.

Quân Huyền cũng đi vào theo, hắn lúc này mới có cơ hội quan sát nàng. Quả thực nàng rất đẹp, gương mặt thanh tú có mang theo vẻ hiền hậu rõ ràng. Đôi mắt nàng sáng rực tựa như thiếu nữ chưa từng dính bụi trần. Hồng y điểm sắc được nàng khoác lên vàng tôn lên nước da trắng trẻo như tuyết của nàng. Quân Huyền lúc này không thể không thốt lên hai từ: “Cực phẩm”

Theo thông tin đưa cho hắn, hắn biết rõ rằng nơi đây chỉ là một thành nhỏ không có gì đặc biệt. Chỉ là không ngờ tới ở nơi hoang vu này lại tồn tại một hồng y tiên tử như vậy. Tòa thành quả vốn không có gì đặc biệt nhưng vì có nàng mà trở nên đặc biệt đến khó tả.

- Ta tên Trần Quân Huyền, cô nương không cần gọi hai từ “công tử” đâu. – Hôm qua chỉ mới nói chuyện được vài phút với nàng nên hắn chưa kịp giới thiệu a, nên hôm nay hắn liền giới thiệu tên cho nàng luôn.

Hồng y thiếu nữ cũng đặt xong bữa ăn sáng trên bàn. Nàng quay lại nhìn Quân Huyền cười nở hoa nói: “Còn ta tên Tô Hồng Ngọc.”

Dứt lời, nàng mới để ý Quân Huyền chưa có một bộ y phục nào để mặc cho phù hợp liền “a” lên một tiếng nhỏ. Sau đó, nàng nói tiếp: “Công tử đợi ta, ta đi tìm y phục cho ngươi.”

Quân Huyền nhìn nàng bước đi mới tự nhẩm: “Hong Ngọc a, quả thực là một người đẹp không tí vết như ngọc.”

Tiếp đó, hắn cũng ngồi xuống nếm thử đồ ăn nàng mang lên. Người đẹp làm đồ ăn cũng ngon tuyệt đỉnh. Quân Huyền hẳn dù có thể hấp thu thiên địa huyền lực thay thế ăn uống nhưng mà bị đồ ăn của nàng quán hút nên liền thôi.

Thời gian một nén hương trôi qua, hồng y thiếu nữ chạy vội vã từ xa xa lại gần khuê phòng Quân Huyền đang ở. Trên tay nàng đang cầm theo một bộ y phục của nam nhân, khỏi cần nói cũng biết đó là cho ai.

- Công tử... - Nàng nhìn Quân Huyền sau đó đưa y phục cho hắn.

Quân Huyền cũng vội đón lấy bộ y phục này. Bộ y phục này cũng không có gì đặc biệt, so với những bộ hắn có trong túi trữ vật thì còn kém hơn. Nhưng mà, vì là đồ mỹ nhân mang đến, hắn cũng không nở từ chối a.

- Không cần gọi ta là công tử đâu, gọi Quân Huyền. – Quân Huyền nhìn nàng cười nói.

Hồng y thiếu nữ này có vẻ phần chưa quen với cách xưng hô mới liền chỉ gượng gạo gật đầu.

- Theo ta thấy, đây là hẳn là một gia tộc a. – Quân Huyền bước ra ngoài cánh cửa, nhìn khung cảnh xung quanh mà nói lên.

Theo hắn quan sát, nơi đây là một trang viên rất rộng lớn. Cây cảnh được trưng bày rất nhiều, người qua người lại cũng không hề ít. Trang phục của những người nơi đây nói rõ về bối phận. Trang phục của hồng y thiếu nữ rất cao quý chứng tỏ bối phận của nàng không nhỏ chút nào.

Thiếu nữ cũng nhẹ nhàng đi đến cạnh Quân Huyền đáp: “Đúng vậy, đây là gia tộc của ta... Tô gia.”

- Quả nhiên... - Quân Huyền hẳn đoán không sai chút nào. Tô Hồng Ngọc và Tô gia, bối phận của nàng không tầm thường chút nào đâu a.

Trầm ngâm một lúc, Quân Huyền nói tiếp: “Trong gia tộc nàng, không có người nào đạt tới Huyền Hư sao?”

Quân Huyền vừa dứt lời liền khiến cho Hồng Ngọc biến sắc. Gia tộc nàng không có huyền hư kỳ trấn thủ mọi người ở đây đều biết rất rõ, cũng không phải là bí mật gì... nhưng mà nàng vẫn rất ngạc nhiên khi một nam tử lạ mặt mới tới lại có thể biết rõ ràng như vậy. Nàng như không tin hỏi lại:

- Sao ngươi biết được?

Quân Huyền cười cười: “Cũng đâu phải chuyện gì lớn.”

Hồng Ngọc vẫn nghi hoặc hỏi thêm:

- Ngươi có nhìn ra cảnh giới của ta?

Quân Huyền nghe xong cũng chỉ vờ vờ gật đầu. Đến lúc này, Hồng Ngọc thật sự không rõ nàng vừa mang về một mối họa cho gia tộc hay là một điềm may mắn nữa.

- Không cần phải lo lắng đâu, ta chỉ vô tình nhìn ra thôi. Mà ta còn đang mang ân cứu mạng của cô nương nữa, sao có thể gây họa gì được. – Quân Huyền như nhìn thấu hết tâm tư của nàng liền nói ra ngoài.

Hồng Ngọc vẫn còn bán tín bán nghi, nàng không dám chắc về hắn cho dù hắn có chịu ơn cứu mạng của mình đi chăng nữa. Bất quá, Quân Huyền lại nói thêm:

- Hay là ta tặng nàng một kiện bảo vật để chứng minh nhé.

Dứt lời, hắn liền lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh bảo kiếm. Thanh bảo kiếm này không chút tầm thường nào, thanh bảo kiếm này là thiên cấp bảo vật hắn lấy được trong bảo khố của Yêu Vương lần trước. Hắn cũng không phải người thích dùng kiếm nên liền lấy nó đưa cho nàng như một lời cảm ơn vậy. Dù thanh bảo kiếm này không thể bằng ơn cứu mạng nhưng cũng giúp hắn thể hiện một phần lòng thành rồi.

Cầm thanh kiếm trên tay, Quân Huyền đưa nó cho nàng mà không chút tiếc nuối nào.

- Giữ cẩn thận đó, thanh kiếm này có thể giúp nàng vượt cấp chém giết địch nhân một cách dễ dàng. – Quân Huyền cẩn thận căn dặn.

Hồng Ngọc bấy giờ đứng như một pho tượng. Nàng bị hắn đưa từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Hắn biết được chuyện gia tộc nàng, hẳn còn có thứ đồ siêu quý giá túi trữ vật. Nay hắn liền lôi ra một bảo kiếm có thể giúp nàng chém giết địch nhân vượt cấp. Mà bảo vật có thể giúp chém giết địch nhân vượt cấp thì đẳng cấp không hề nhỏ, có thể là siêu việt đẳng cấp tồn tại.

- Ngươi không có chút tiếc nuối nào sao? – Nàng quan sát biểu hiện của Quân Huyền bấy giờ. Hắn dứt khoát đưa cho nàng thanh kiếm chí bảo như vậy mà sắc mặt không hề biến sắc, tay không có dừng lại một nhịp nào. Điều này làm nàng ngạc nhiên tột độ.

Hắn cứ nhiên lại lấy một bảo vật cấp cao đưa cho nàng không chút tiếc là do hắn ngu ngốc hay là hắn đại gái đây?

Quân Huyền hần nhìn nàng xuất hiện biểu cảm ngây ngô như vậy liền lắc đầu cười cười, nhẹ nhàng đáp: “Không tiếc, không tiếc.”

Sau đó, hắn liền qua một giây đồng hồ nàng còn ngờ ngác đã đổi sang bộ y phục mới. Tốc độ đổi y phục đúng như người ta chớp mắt một cái, không thể nhìn rõ thứ gì. Chỉ biết rằng sau khi mở mắt lại, y phục đã được khoác lên hoàn chỉnh.

- Ta đi ra ngoài dạo thành một vòng vậy.

Quân Huyền nhìn nàng nhẹ nhàng nói sau đó bước đi thong dong.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Thiên cấp bảo vật

Quân Huyền hần bước ra ngoài phòng liền bắt gặp rất nhiều ánh mắt hiếu kì nhìn đến. Hồng Ngọc là tuyệt sắc mỹ nữ từ Tô gia, vậy mà nàng lại dễ dàng đem một nam tử lạ mặt về liền khiến nhiều người tò mò...hắn dung mạo, bối phận ra sao.

Nhìn nam tử lạ mặt này ung dung bước đi, đa số đều có chút trầm ngâm. Hắn mặc dù có một chút thanh tú nhưng tựa hồ như là một phạm nhân bình thường không có tu luyện. Nếu không thì bước đi kia của hắn đã phải toát ra phong thái uy nghiêm chứ không nhìn ung dung đơn giản như vậy.

Quân Huyền hần cũng phớt lờ mà đi qua. Hắn muốn làm việc chính sự hơn, đó là kiếm một nơi có bán hồn tinh thú. Hắn cần hồn tinh thú để giúp Long Ca hồi phục nhanh hơn, khi Long Ca hồi phục hắn sẽ có một trợ thủ đắc lực chứ không phải đơn độc như bây giờ.

Tòa thành này cũng không có gì đặc biệt cả, chỉ là to lớn hơn trấn nhỏ của Quân Huyền rất nhiều nhưng mà đồ hắn muốn tìm bán ở đây rất ít. Mà thành phẩm cũng không có cao, chỉ là hồn tinh thú của yêu thú nhất cấp. Hồn tinh thú phẩm chất như vậy không đáng để Long Ca đánh răng nữa.

Đột nhiên, hắn đang bước đi liền dừng bước. Nơi khiến Quân Huyền dừng bước lại không chút tầm thường nào, so với các tiệm bán đồ nơi đây thì nó ở cấp bậc khác hẳn. Hắn đứng bên ngoài một cửa tiệm sang trọng, bên ngoài có ánh hào quang bao phủ, bên trong...Quân Huyền hần cảm nhận được khí tức của cường giả.

Nghĩ nghĩ một lát, sau đó hắn không chần chừ mà bước vào. Nhưng vừa bước đến cửa thì có một tên mập ú đứng ra. Gương mặt béo tròn có hai ria màu đen dài ra nhìn như một phú ông. Tên mập này đánh giá Quân Huyền một cái rồi nói:

- Hội đấu giá của Long Gia, không phải nơi ai muốn vào thì vào.

Quân Huyền đối với loại câu tạp chủng ra oai này cũng chỉ cười trừ. Hắn từ trong túi trữ vật lấy ra một thỏi vàng, sau đó dứt khoát thả xuống đất như một cục đá.

Lúc này, tên mập ú không còn phong thái phú ông ra oai nữa, bắt gặp một vị khách giàu thả vàng không tiếc như vậy hắn muốn ôm chân còn không kịp. Tay nhanh chóng vỗ vào thỏi vàng Quân Huyền vừa thả rơi xuống, miệng cười cười niềm nở nói:

- Công tử, mời vào, mời vào.

Quân Huyền cũng không nói gì thêm mà vẫn giữ phong thái ung dung đó bước vào trong cửa tiệm. Vừa bước vào cửa tiệm, bên cạnh hắn liền xuất hiện hai mỹ nữ ăn mặc có chút hở ra, gương mặt xinh đẹp, đôi chân thon dài. Hai mỹ nữ này cũng như tên mập ú kia, niềm nở tiếp đón dẫn Quân Huyền đi vào trong hội đấu giá.

Nhưng mà, Quân Huyền lại không có ý định vào hội đấu giá vội, hần nhìn hai nàng rồi nói:

- Ta có một ít đồ muốn bán. Phiên hai cô dẫn ta đi gặp chủ sự nơi đây.

Hai mỹ nữ có chút nghi hoặc nhìn Quân Huyền. Đối với bọn họ mà nói, người vào trong này xong muốn đi gặp chủ sự không ít. Có người đi gặp chủ sự để bán đồ tốt, nhưng có người lại đi gặp để lôi kéo quan hệ...vì vậy, hai nàng vẫn chần chừ chưa có động thái dẫn đường.

Sau một lát đánh giá, hai nàng liền hỏi:

- Công tử là muốn bán đồ gì a? Nếu là đồ tốt liền đưa ra bọn ta có thể giám định được.

Quân Huyền chỉ cười cười nói: “Đồ này của ta chắc chắn là đồ tốt, nhưng mà phải gặp chủ sự của các người mới bàn tiếp được.”

Hai nàng có phần nghi hoặc nhưng nhìn phong thái tự tin của Quân Huyền thì cũng yên tâm hơn phần nào. Sau đó, hai nàng cũng gật đầu với hắn một cái rồi nói:

- Công tử lỗi này...

Dứt lời, hai nàng liền đưa Quân Huyền qua một trang viên rộng lớn, tiếp đó qua một đường hầm nhỏ. Mãi khi qua đường hầm đó, hai nàng mới dừng lại nhìn Quân Huyền nói:

- Công tử chờ ta vào thông báo.

Quân Huyền cũng chỉ gật đầu một cái sau đó liền đứng đây cảm nhận thử. Trang viên này rất khác biệt, Thôn Hồn Quyết tầng hai của Quân Huyền lúc này phát huy công dụng mạnh mẽ. Hắn qua vài hơi thở đã cảm nhận được hồn lực tăng lên rõ rệt, phong ấn lúc này cũng có dấu hiệu dần phá vỡ ra.

Bên trong khuê phòng đối diện phía Quân Huyền đứng, một thân ảnh kiều mị đang quan sát nhất cử nhất động của hắn. Sau đó, nàng trầm ngâm trong giây lát rồi nhìn hai tì nữ kia nói:

- Hai người dẫn một phạm nhân vào đây?

Nghe thanh âm rơi xuống, hai tì nữ lúc này không khỏi biến sắc. Vốn tưởng là một đại cao thủ nào đó muốn trao bán đồ, không ngờ lại là một phạm nhân. Nếu hắn không đưa ra được món đồ nào tốt, hai nàng hẳn là phải chịu tội rất nặng. Quan trọng hơn, một phạm nhân tiến vào nơi đây nếu không có đồ tốt liền sẽ khó mà rời khỏi.

- Tiểu thư, hẳn bảo có đồ tốt.

Hai tì nữ lúc này cũng truyền lại những gì Quân Huyền nói cho thiếu nữ trước mặt. Thiếu nữ kia cũng có chút lưỡng lự nói: “Cho hắn vào...”

Dứt lời, hai tì nữ kia mới có phần mỉm cười. Phạm nhân vào được đến trang viên này đã rất khó, vào được trong phòng này để trao đổi đồ càng khó hơn. Mà tiểu thư của hai nàng đã nói như vậy hẳn là đã nhìn ra được gì trên người phạm nhân kia mới cho hắn vào. Nếu quả thực hắn có đồ tốt trao đổi thì hai nàng cũng sẽ không phải chịu tội.

Hai tì nữ lúc này vội vàng ra ngoài mời Quân Huyền bước vào trong khuê phòng. Quân Huyền vẫn như cũ chỉ gật đầu ảm đạm một cái, sau đó ung dung bước vào. Hắn vừa bước vào trong phòng thì cảm giác thế giới đang thay đổi. Một thế giới toàn màu hồng đang bao phủ hắn.

Đến cả những cảm nhận xung quanh cũng trở lên rất mơ hồ nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy thoải mái không muốn thoát ra. Bất quá, Quân Huyền chỉ ngạt nhiên trong giây lát sau đó cười cười bước vào trong.

Khi Quân Huyền bước vào trong lúc này, thiếu nữ kiều mị kia không khỏi ngạc nhiên ra mặt. Vốn cho rằng hắn chỉ là một phạm nhân nhỏ bé nhưng nàng không ngờ, hắn lại chỉ dùng ba giây đồng hồ phá tan mị hoặc của nàng. Đây là cấp bậc nào định lực cơ chứ?

- Cô nương là muốn thử ta?

Quân Huyền điềm đạm nói. Tiếp đó, hắn bước lên trước vài bước nhằm một ghế dành cho khách ngồi xuống. Tay nhẹ nhàng cầm chén trà lên, vừa thưởng trà vừa nhìn xung quanh đánh giá.

Lúc này, thiếu nữ kia mới nhẹ nhàng từ bên trong khuê phòng bước ra. Nàng chỉ nhoẻn miệng cười duyên một cái nhưng đủ khiến mọi thứ ảm áp hơn. Nàng nhìn Quân Huyền nói:

- Hóa ra là một đại cao thủ ẩn mình, là tiểu nữ có mắt không thấy thái sơn.

Quân Huyền cũng chỉ cười cười nói: “Đại cao thủ thì không dám nhận nhưng mà để phá tan mị hoặc này thì ta làm được.”

Nói đến đây, Quân Huyền hẳn nhớ lại mị hoặc của hồ yêu kia. Nếu không phải Long Ca giúp hắn thì hắn cũng đang bị mị hoặc đó làm cho u mê, mà mị hoặc của thiếu nữ này so với hồ yêu kia yếu đi rất nhiều. Quân Huyền hẳn không cần Long Ca trợ giúp cũng có thể phá dễ như ăn kẹo.

- Công tử có thể gọi tiểu nữ là Long Nhi. Mà công tử muốn bán đồ gì a?

Quả thực là thương nhân rất thẳng thắn vào câu chuyện. Chỉ chào xã giao vài câu thiếu nữ này liền vào vấn đề chính.

Quân Huyền lúc này mới liếc nhẹ qua dung mạo hơi mờ ảo trong căn phòng này của nàng. Hắn điềm đạm đáp: “Cũng không phải thứ gì quý giá, là bảo vật thiên cấp thôi.”

Hắn vừa dứt lời liền làm thiếu nữ bên kia khó kìm nổi xúc động. Nàng có chút vội vàng ngồi đối diện Quân Huyền hỏi: “Công tử muốn bán thiên cấp bảo vật sao? Người muốn bán bao nhiêu, tiểu nữ liền mua hết.”

Thiên cấp bảo vật quá mức quý giá với nàng, hay cả gia tộc, đế quốc này đều là vật rất trân quý. Chỉ cần xuất hiện một thiên cấp bảo vật vô chủ cũng đủ để các cường giả trong đế quốc xuất hiện tranh phong. Mà kể cả, thiên cấp bảo vật có chủ đi chăng nữa cũng không tránh khỏi những ánh mắt dòm ngó vào.

Vậy mà đây, một nam nhân trẻ tuổi trước mặt nàng lại có thể nói bán một thiên cấp bảo vật một cách dễ dàng như vậy. Đây là hán vô tình nhạt được báu vật của trời không biết dùng, hay là gia thế của hán lớn mạnh đến mức thiên cấp bảo vật cũng không để vào mắt.

Quân Huyền nhìn nàng ngạc nhiên như vậy cũng cảm thấy bình thường. Hán đương nhiên biết thiên cấp bảo vật quý báu, đến ngũ cấp yêu thú mà chỉ có ba kiện bảo vật đủ để cho thấy độ hiếm có. Nhưng mà, hán lại không có dùng những bảo vật này nên mới đem ra bán. Nếu hán dùng tới, ắt giữ lại dùng một bảo vật như vậy đem ra bán thì quả thật rất phí.

Từ túi trữ vật, Quân Huyền lấy ra một bảo đao. Thiếu nữ đối diện nhìn Quân Huyền nhẹ nhàng lấy ra bảo vật như vậy cũng ngạc nhiên hơn nữa. Nàng giám định bảo vật rất chuẩn, không cần cầm tới tay nàng cũng biết đây là thiên cấp bảo vật. Vì đơn giản, uy áp nó tỏa ra rất bá đạo, bên trong bảo đao này chứa sức mạnh bùng nổ như vũ bão. Ai sở hữu nó thì sức chiến đấu sẽ tăng rõ rệt.

- Quả thực là thiên cấp bảo vật. – Nàng không kìm nổi ngạc nhiên mà nói lên.

- Công tử, ta mua với giá 50 tỉ. – Nàng mở lời tiếp theo chính là trực tiếp ra giá một cách mạnh mẽ không đắn đo.

Quân Huyền thấy nàng như vậy thì chỉ cười cười đáp: “50 tỉ đổi thiên cấp bảo vật? Cô nương nghĩ đang thương lượng với một đứa trẻ sao?”

Thiếu nữ đương nhiên biết rõ giá trị của bảo vật còn lớn hơn thế nhưng mà, nàng lại không ngờ tới. .nàng đã ra với giá như vậy rồi mà vẫn không qua mắt được nam nhân trước mặt này.

- Ta biết rõ bảo vật này có giá trị lớn hơn thế nhưng ta bây giờ chỉ có thể lấy ra 50 tỉ, muốn lấy nhiều hơn thì phải đưa thông tin về gia tộc.

Quân Huyền hán cũng chưa vội đáp lại nàng. Nghĩ nghĩ một lát, hán uống một ngụm trà rồi nói:

- 70 tỉ, cộng thêm 10 viên tinh thạch thú tam cấp, 1 viên tinh thạch thú tứ cấp và 3 điều kiện của ta. Nhưng ba điều kiện này không phải với cô, mà là với gia tộc cô.

Bấy giờ, Quân Huyền đã nắm trong tay mọi thông tin về nữ tử trước mặt. Nàng quả thực có bối phận rất lớn, mở miệng đưa ra 50 tỉ đã thể hiện rõ ràng. Chưa dừng lại ở đó, nàng còn là nhị đại tiểu thư của tứ đại gia tộc trong đế quốc Long Gia.

Quân Huyền cũng nhân cơ hội này đặt ra điều kiện với thế lực lớn đằng sau lưng nàng. Nếu có được cơ hội ra ba điều kiện với một trong tứ đại gia tộc thì sức ảnh hưởng của hán thật sự rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Ba điều kiện - Đấu giá bắt

Nhưng mà, thiếu nữ kia nghe xong có phần trầm ngâm. Thiên cấp bảo vật đúng là vô giá, nếu gia tộc nàng có được bảo vật này đúng là có thể phát triển một cách vượt bậc. 70 tỉ quả thực là số tiền lớn nhưng mà đối với gia tộc nàng thì cũng chỉ là bình thường.

Quan trọng hơn là ba điều kiện của hán đặt ở phía sau, ba điều kiện này nàng không dám chắc hán có đặt ra điều kiện gì gây khó dễ cho gia tộc của nàng không. Cũng vì vậy, mà dù thiên cấp bảo vật sức hút lớn nhưng nàng chưa dám tùy tiện quyết định.

- Công tử, ba điều kiện công tử có thể nói rõ luôn không? – Thiếu nữ hỏi rất vào trọng tâm. Nếu ba điều kiện nam tử trước mặt đưa ra không quá đáng nàng liền có thể thay gia tộc đồng ý.

Quân Huyền hán nghĩ nghĩ một lát liền nói: “Điều kiện thứ nhất: Ta muốn Tô gia được bảo vệ an toàn.”

Quân Huyền hán cũng qua Thiên Thư biết được tình hình nơi đây. Tòa thành tồn tại bốn gia tộc lớn, Tô gia là một trong số đó. Chưa dừng lại ở đó một gia tộc khác có thế lực ngang bằng Tô gia có ý định cạnh tranh gay gắt với Tô gia để dành toàn bộ thị trường của Tô gia.

Mà trọng điểm là gia tộc kia sắp xuất hiện một Huyền Hư kỳ cường giả, Tô gia thì không. Cũng vì vậy mà hai gia tộc trung lập kia cũng có ý định về phe gia tộc kia đối đầu Tô gia. Nếu bình thường đi qua đây, Quân Huyền hán cũng lười nhác những tay nhưng mà bây giờ, hán đang chịu ân cứu mạng của gia chủ Tô gia. .Tô Hồng Ngọc. Vì vậy, hán đang muốn bảo hộ Tô gia, bảo hộ nàng.

Nghe xong điều kiện thứ nhất, thiếu nữ này như có phần mỉm cười trong lòng. Nàng còn đang hiểu kỳ thân phận của nam nhân trước mặt nhưng không ngờ qua điều kiện đầu tiên nam nhân này đã tự ra. Nàng cười kiêu mị nói:

- Điều kiện thứ nhất, ta chấp nhận.

Quân Huyền cũng như đoán được kết quả này bắt đầu nói tiếp điều kiện thứ hai: “Điều kiện thứ hai: Ta muốn Long gia khiến Thiên Hóa học viện đổi chủ. Chuyển viện trưởng từ Lục Ngôn thành cho Vân Lam người hiện giờ đang giữ chức vụ phó viện trưởng.”

Hắn vừa dứt lời, thiếu nữ kia cũng không chán chừ gật đầu đồng ý. Thiên hòa học viện đúng là một học viện lớn của đế quốc nhưng nếu lấy ra so sánh với tứ đại gia tộc thì hoàn toàn không thể bằng được. Vì vậy, chi cần gia tộc của nàng sử dụng thể lực thì thiên hòa học viện ắt đổi chủ.

Quân Huyền hẳn nghĩ thêm một lát, sau đó điềm điềm nói: “Ta muốn Vân Lam nàng ấy, một đời bình an.”

Nghe xong, thiếu nữ cũng không khỏi sửng sốt. Ba điều kiện với một trong tứ đại gia tộc mà hắn lại nói ra dễ dàng như vậy? Quan trọng hơn là ba điều kiện đều quá mức nhẹ nhàng với thể lực của một gia tộc trong tứ đại gia tộc nữa.

Nàng ngạc nhiên hơn là Quân Huyền hẳn ra ba điều kiện này đều không có một điều kiện liên quan đến hắn. Điều này càng làm nghi ngờ bối phận của hắn hơn. Nếu hắn ra một điều kiện về mình như bảo vệ hắn hoặc cung cấp tài nguyên tu luyện cho hắn thì nàng còn lờ mờ đoán ra được thể lực sau lưng hắn.

Nhưng mà, hắn ra điều kiện như vậy càng làm hắn trở nên thần bí hơn.

- Công tử chắc chắn ba điều kiện như vậy? – Thiếu nữ đứng dậy nhìn Quân Huyền chăm chú hỏi.

- Ta chắc chắn. – Quân Huyền vẫn ngồi đó, ánh mắt điềm điềm nhìn chén trà, điềm điềm nói.

Thiếu nữ kia vẫn không dám tin vào điều nàng nghe được nhưng mà đây là quá lời với nàng và gia tộc nàng. Điều kiện nam nhân trước mặt quá mức dễ dàng, nàng cười kiều mị đáp: “Vậy được, công tử đợi ta lấy đồ.”

Dứt lời, thân hình thiếu nữ rất nhẹ nhàng uyển chuyển tiến vào phần sâu trong của căn phòng.

.....

Thời gian một nén hương trôi qua, nàng bước ra ngoài. Nàng đi trước, đằng sau còn có một tì nữ nhẹ nhàng đi phía sau. Trên tay thiếu nữ đang bê những thứ Quân Huyền trao đổi... một tấm thẻ màu đen như thẻ rút tiền hiện đại vậy, và xung quanh tấm thẻ là mười viên tinh thạch thú tam cấp và một viên tinh thạch thú tứ cấp.

Quân Huyền liếc qua cũng rất ưng ý, hắn lúc này mới chợt đứng dậy đi lên phía trước vài bước nói:

- Nếu Long cô nương đã chuẩn bị xong vậy ta liền lấy xong rồi đi.

Không như nam tử khác còn cẩn thận cư xử nhẹ nhàng với nàng, Quân Huyền hẳn nhanh, mạnh hơn rất nhiều. Tốc độ thu đồ vào trong túi trữ vật của hắn cũng chỉ trong chớp mắt. Quân Huyền lấy đồ xong vốn có ý định rời đi luôn thì Long cô nương vội vàng ngăn lại nói:

- Công tử, nếu có hứng thú liền ghé qua buổi đấu giá của Long gia ta ngày hôm nay. Trong buổi đấu ra hôm nay, có rất nhiều đồ đặc biệt a.

Nàng nói đến đây bỗng chợt khựng lại vì xấu hổ đôi chút. Một nam nhân lấy ra được thiên cấp bảo vật trao đổi với nàng thì buổi đấu giá của nàng có đồ đặc biệt cũng đâu đáng lọt vào mắt hắn chứ.

Quân Huyền cười cười nhìn nữ tử trước mặt nói: “Không có hứng thú.”

Vốn định bước qua nữ tử kiều mị trước mặt để rời đi thì nàng lại nói thêm: “Cuộc đấu giá lần này bốn đại gia tộc nơi đây sẽ tham gia.”

Đến lúc này, hắn mới chợt có cảm giác tò mò với buổi đấu giá này hơn. Hắn gật đầu với nàng một cái rồi nói: “Vậy ta liền ghé qua xem thử.”

Tứ đại gia tộc tụ tập ở đây a, Quân Huyền hẳn cười gian manh trong lòng như nghĩ ra một thứ gì đó có thể khiến ba gia tộc đối đầu với Tô gia thiệt lớn một lần.

Long cô nương nghe xong cũng cười kiều mị. Nàng từ trong túi trữ vật của mình lấy ra một mặt nạ cho nam nhân. Nàng đưa Quân Huyền rồi nói: “Công tử nếu không muốn lộ danh tính có thể dùng nó.”

Quân Huyền ánh mắt có phần nghi hoặc nhìn Long cô nương trước mặt. Nàng quả thực là đoán được tâm tư của hắn. Nếu hắn gây họa thì hắn chưa muốn lộ danh tính vội. Bởi nếu như thế, hắn không những không giúp được Tô gia còn đang làm Tô gia rơi vào tình thế nguy hiểm hơn.

Nhanh như chớp mắt, Quân Huyền lấy mặt nạ trên tay nàng, đeo lên xong bước đi kèm với hai tì nữ cuối cùng: “Cảm ơn.”

Tiếp theo, Quân Huyền cùng với một tì nữ đứng ngoài chờ sẵn đi đến hội đấu giá.

Hội đấu giá của Long gia không phải người thường có thể vào được. Những người đến đây đều là người có tiếng ở trong thành hoặc là cường giả đi qua ghé vào. Cũng vì vậy mà hội đấu giá chuẩn bị rất nhiều ghế ngồi nhưng cũng chỉ có tầm ba mươi người có cơ hội ngồi vào đó. Ghế mà hội đấu giá chuẩn bị đều mang theo màu đỏ sang trọng, được bày biện như ở rạp phim hiện đại từ thấp đến cao dần.

Quân Huyền hẳn bước vào hội đấu giá cũng chọn một chỗ có thể quan sát tất cả ngồi xuống đó. Khi Quân Huyền vừa ngồi xuống thì một thân ảnh quen thuộc nhẹ nhàng lướt qua hắn. Thân ảnh vừa đi nhẹ qua nhưng Quân Huyền hẳn cũng nhận ra ngay lập tức. Đó là Tô Hồng Ngọc a, không ngờ nàng lại đích thân tới buổi đấu giá này.

Mà nàng cũng rất cẩn thận, nàng không ra ngoài một mình mà còn đi với gia gia cùng hai thị vệ nữa.

Dù có phần kích động khi nhìn thấy nàng nhưng Quân Huyền vẫn phải giữ bình tĩnh, ngồi im quan sát. Ngay khi Tô Hồng Ngọc vừa đến và ngồi xuống một vị trí cách Quân Huyền hai hàng thì ba đại gia tộc khác cũng bước vào.

Ba gia chủ của ba đại gia tộc đáng ra phải đi ngang hàng nhau nhưng mà ở đây lại có phần khác biệt. Ba người cùng đi nhưng có một người đi trước vài hai người đi sau. Người đi trước là một nam tử trung niên, mái tóc hoa râm, gương mặt đã hiện vài vết nhăn nhưng vẫn mang theo phong thái bá đạo. Nam nhân này thân hình rắn chắc, mỗi bước đi đều toát ra một lực lượng kinh người.

Hai người đi đằng sau cũng không kém cạnh nhưng mà chỉ dám đi phía sau. Nhìn tình thế này, Quân Huyền liền hiểu ra được. Nam nhân trung niên đi đằng trước hẳn là gia chủ của gia tộc đối đầu với Tô gia, gia tộc mà sắp có huyền hư kỳ xuất thế. Nên dù cùng cảnh giới với hai người đằng sau thì nam tử trung niên này vẫn hẳn ngang đi trước.

Ba người này đi vào chỉ nhìn qua Tô Hồng Ngọc và gia gia của nàng một cái rồi cúi đầu chào xã giao với nhau cũng không có nói thêm lời nào. Dù chỉ nhìn một cái nhưng ánh mắt hai bên đã nói rõ thái độ đối với đối phương. Một thái độ cứng rắn muốn chèn ép nhau.

Ba vị gia chủ vừa ngồi xuống cũng là lúc buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Trên sàn đấu giá được trải bằng thảm đỏ của buổi đấu giá, có một thân ảnh kiều mị nhẹ nhàng bước ra. Quân Huyền hẳn nhìn qua một cái là có thể nhận ra được. Thân ảnh kiều mị này chính là cô gái hẳn trao đổi ở trong thư phòng bí mật kia. Chỉ là hẳn không ngờ tới, thân phận nàng cao quý như vậy mà nàng lại đích thân xuất hiện chủ trì buổi đấu giá.

Đến lúc này, Quân Huyền hẳn cũng mới nhìn rõ dung mạo của nàng hơn. Khi ở trong thư phòng kia, dung mạo của nàng luôn được một lớp sương mù mờ mờ ảo ảo che phủ, đến nay mới hiện ra rõ. Gọi nàng hai chữ mỹ nhân cũng không hề sai.

Vẻ đẹp của nàng mang một chút sắc sảo, tinh tế khác với Tô Hồng Ngọc mang vẻ đẹp hiền hậu, đáng yêu.

Dưới sàn đấu giá, nàng nhìn lên phía những vị khách đến dự ngồi. Nàng nhìn qua Quân Huyền một cái rồi mỉm cười thầm. Sau đó, nàng mới bắt đầu lên tiếng đề buổi đấu giá bắt đầu:

- Không đề các vị chờ lâu nữa, buổi đấu giá của Long gia sẽ được bắt đầu ngay.

- Món đồ đầu tiên là một gốc cây thảo dược tam cấp nếu mua nó về trồng còn có thể lấy lá và hoa làm dược liệu. Món đồ này rất phù hợp với dược sư và luyện đan sư. Giá khởi điểm 5 triệu.

Nàng vừa giới thiệu xong thì cũng có một ti nữ bước ra. Trên tay ti nữ này mang món đồ nàng vừa giới thiệu. Một gốc cây thảo dược đang được để trong một chậu đất trồng sẵn, mà từ gốc cây có vài cành cây đã ra hoa trắng điểm vào.

Nếu có dược sư hay luyện đan sư ở đây chắc chắn nhìn một cái liền phát hiện được công dụng và muốn mua ngay.

Quả thực như thế, gốc thảo dược vừa xuất hiện đã có người nâng giá lên: “7 triệu.”

Thanh âm vừa vang lên chính thức khiến nhiều thế lực hay cá nhân khỏi tranh đua nhau ra giá.

- 10 triệu.

- 12 triệu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Tranh đồ Vì mỹ nhân

Trong hội đấu giá bắt đầu náo nhiệt dần lên vì đấu giá vật phẩm, còn Quân Huyền hẳn nhìn gốc cây thảo dược này có chút trầm tư xoa cằm: “Tam cấp bảo dược đúng là trân quý, nhưng mà trong túi trữ vật ta có đủ rồi... gốc thảo dược này cũng không cần.”

Quân Huyền vừa dừng suy nghĩ thì có thanh âm nhẹ nhàng, quen thuộc vang lên: “17 triệu.”

Thanh âm vừa rơi xuống, Quân Huyền hẳn liền chú ý tới. Thanh âm này không của ai khác ngoài Tô Hồng Ngọc nhưng mà hẳn có phần khó hiểu. Trong gia tộc của nàng vốn không có một luyện đan sư nào, vì sao nàng lại cần gốc cây thảo dược này?

Trầm ngâm nghe cuộc trò chuyện giữa nàng và gia gia nàng lúc này, Quân Huyền hẳn không thể ngờ, nàng lại muốn mua gốc cây thảo dược này để chữa

thương cho hần a.

- Thật tốt, thật muốn lấy nàng làm nương tử luôn a. – Quân Huyền cảm động trong lòng thầm nghĩ.

Bất quá, Tô Hồng Ngọc vừa lên tiếng khởi tranh thì ba gia tộc kia cũng không có ý định nhường liền lên tiếng: “20 triệu.”

Tô Hồng Ngọc nghe xong cũng định ra thêm giá nhưng mà gia gia nàng vội cản lại:

- Ngọc nhi, con còn nhớ hôm nay đến buổi đấu giá vì thứ gì không? Không thể lãng phí được!

Dù được gia gia khuyên nhủ nhưng nàng quả thực rất muốn ra giá thêm: “Gia gia nhưng thương thể của hần cần gốc thảo dược này.”

- Ta biết, nhưng tài lực của chúng ta không đủ để đấu với ba gia tộc kia. Vẫn là để giữ lại tranh món đồ đó, còn về hần thì gia gia sẽ giúp hần trị thương.
– Gia gia của nàng khuyên nhủ rất có lí. Kèm theo câu đằng sau khiến Hồng Ngọc nàng yên tâm hơn, nàng cười tươi đáp:

- Gia gia vẫn tốt nhất.

Nhưng mà, khi nàng vừa dừng ý định tranh tiếp thì một gia chủ ngồi trong ba gia tộc bất ngờ lên tiếng như muốn cười nhạo:

- Tô gia không muốn theo gốc bảo dược này nữa sao?

Tô Hồng Ngọc và gia gia nàng nghe xong cảm giác như đang bị một sự sỉ nhục, cười nhạo không hề nhẹ. Câu nói chính là đang muốn nói tài lực của Tô gia không đủ để theo gốc bảo dược này. Theo Tô Hồng Ngọc bản tính vốn định đáp lại thì có một thanh âm bất ngờ vang lên:

- 30 triệu.

Thanh âm này không của ai khác ngoài Quân Huyền. Hần vốn là không muốn mua món bảo vật này nhường lại cho Tô Hồng Ngọc nhưng mà ba đại gia tộc lại được thể lấn áp tới khiến hần không chịu được mà ra tay.

Úc hiếp ai không ức hiếp, lại có chủ ý muốn ức hiếp nữ nhân của hần thì không được. Các người dùng tiền ức hiếp nàng, ta lại dùng tiền ức hiếp lại các người.

Nam nhân trung niên nhìn qua Quân Huyền một cái liền nói: “Một tên vô danh tiểu tốt, mới món đồ đầu đã ra giá lớn như vậy sao?”

Quân Huyền hần chỉ cười cười nhìn ba gia chủ nói:

- Ba gia chủ có muốn theo gốc bảo dược này đến cùng không? Hay là liền nhường cho một vô danh tiểu tốt như ta đi.

Một câu nói này vang ra chính là muốn mang đả kích lớn đến ba gia chủ. Quân Huyền hần như đang muốn nói rõ ở đây là ba gia chủ của ba gia tộc lớn đang đối đầu với một vô danh tiểu tốt như hần mà lại không thể đủ tiền chi ra để đấu với hần hay sao?

- Tiểu bối, lúc ta làm ra tiền thì người còn chưa sinh ra đâu. Người là muốn đấu với bọn ta? – Nam nhân trung niên không hề quay đầu nhìn lại Quân Huyền dung nói.

Quân Huyền hần cũng không có nhìn ba gia chủ mà chỉ chăm chú về gốc bảo dược kia rồi điềm đạm đáp: “Tuổi tác lớn hơn trong đấu giá thì có là gì? Trong đấu giá, ai có tiền người đó thắng. Ta có tiền, ta muốn đấu thì liền đấu. Nếu ba gia chủ cảm thấy không đủ lực đấu liền để ta thu món đồ này đi.”

Cả hai bên cũng không có thêm lời nào nữa mà trực tiếp ra giá. Nam nhân trung niên kia không hề thua kém lần Quân Huyền ra giá trước, mở miệng liền đưa gốc bảo dược này tăng thêm mười triệu: “40 triệu.”

Quân Huyền cũng không để cho ba gia chủ được như ý, hần liền tiếp tục ra giá: “50 triệu.”

Đến lúc này, cuộc tranh đấu này khiến nhiều người chú ý đến. Không ai có thể ngờ được ở ngay món bảo vật đầu tiên đã kéo giá lên cao đến vậy. Mà giá này được đưa ra từ một người xa lạ, không hề có tiếng trong thành này. Khởi đầu là 5 triệu vậy mà bây giờ giá trị lại đã gấp mười!

- Tên này... - Nam nhân trung niên kia cũng có chút nhũn mảy lại.

Vốn tưởng không có kẻ nào ở trong thành dám tranh với gia tộc hần nữa nhưng hần không ngờ tới, từ đâu xuất hiện một kẻ vô danh lại có thể mang tài lực lớn như vậy ra tranh đấu.

- Món đồ này ta không cần nữa. – Nam nhân trung niên lên tiếng quyết định.

Dù nghe câu trên rất dứt khoát, oai phong nhưng ai ở đây cũng biết...ba đại gia tộc chính là đang bị hần chèn ép đến mức bỏ món đồ đấu giá này.

- 50 triệu lần một...50 triệu lần hai...50 triệu lần ba. Gốc bảo dược tam cấp này chính thức thuộc về vị công tử kia. – Thiếu nữ kiêu mị lên tiếng quyết định sau đó có người di chuyển đồ vào trong để đóng gói đưa Quân Huyền.

- Tiếp theo là món đồ thứ hai...

.....

- Món đồ thứ ba...

Một loạt món đồ được đưa ra nhưng Quân Huyền từ lúc mua được gốc cây bảo được cũng chưa có ý định mua thêm món nào. Nhiều người thì nghĩ hẳn đã hết tài lực nhưng thực ra là hẳn thấy Tô Hồng Ngọc không bị chèn ép nữa nên cũng không có mua thêm.

Sáu món đồ được bán đi hầu như đều là người bên ngoài tới mua được. Bốn đại gia tộc cũng như Quân Huyền, chưa có ra tay mua thêm món đồ nào. Động thái này khiến nhiều người tò mò hơn nữa... hẳn là bốn đại gia tộc đang nhắm đến món đồ nào đó nên mới giữ tài lực như vậy.

Món đồ thứ bảy, cũng là món đồ cuối cùng của buổi đấu giá bắt đầu được thiếu nữ kiều mị giới thiệu:

- Món đồ thứ bảy này là món đồ mọi người mong chờ nhất trong buổi đấu giá ngày hôm nay. Một quyển võ kỹ địa cấp hạ phẩm Mai Hoa Kiếm Pháp.

Nàng vừa dứt lời cũng như cũ có một ti nữ bê một hộp gỗ được khắc họa hoa văn rất điêu luyện ra sàn đấu giá. Ti nữ vừa bê ra liền mở hộp gỗ ra, tất cả mọi người nhìn thứ đồ xuất hiện bên trong đều có phần chấn động. Một quyển địa cấp võ kỹ hạ phẩm đang xuất hiện trước mặt họ.

Đến cả tứ đại gia tộc lúc này cũng không kìm nổi cảm xúc liền có dấu hiệu muốn ra giá. Địa cấp võ kỹ hạ phẩm a, đây chính là món đồ tứ đại gia tộc chờ từ đầu buổi đấu giá đến giờ. Tất cả mọi người đều là ngạc nhiên trong giây lát, trừ Quân Huyền hẳn vẫn bình thản như vậy.

Địa cấp võ kỹ đối với mọi người có thể là siêu việt võ kỹ nhưng đối với hẳn thì lại có chút bình thường. Hẳn có Thiên Thư đại năng, tiền bối thần bí, Long Ca... ba người đều sở hữu hiểu biết rất rộng lớn hẳn muốn một võ kỹ địa cấp cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Tiếp theo, Long cô nương bên dưới liền nói thêm: “Giá khởi điểm là 300 triệu.”

Nghe mức giá khởi điểm như vậy nhiều người cũng tự hiểu bản thân sẽ không đủ tài lực để theo. 300 triệu a! Đây có khi là số tiền khó kiếm được của một gia tộc nhỏ.

Nhưng mà, 300 triệu này vẫn không là gì với tứ đại gia tộc. Họ có tài lực phong phú do làm ăn nhiều năm và từ nhiều đời để lại nên liền có tiếng nói trong tứ đại gia tộc lên tiếng.

Tiếng nói phát ra từ một trong ba gia chủ đang ngồi kia: “500 triệu.”

Nghe con số này, nhiều người cũng khó kìm nổi cảm xúc ngạc nhiên. Tứ đại gia tộc quả nhiên là danh bất hư truyền, vừa ra giá liền ra một giá gần gấp đôi giá khởi điểm.

- 700 triệu. – Thanh âm lần này vang ra không phải từ tứ đại gia tộc mà từ một lão nhân gia ngồi ở hàng ghế phía trên Quân Huyền.

Nhìn lão nhân gia có chút yếu đuối này ai cũng hiểu đây hẳn là một tán tu đang cố gượng sức tìm cơ duyên đột phá để tránh kiếp xa lìa đời.

Nhưng mà, tứ đại gia tộc đâu có để được như ý. Nam nhân trung niên kia lúc này mới ra giá chèn ép: “1 tỉ.”

Từ “tỉ” vang ra từ miệng tứ đại gia tộc rất nhẹ nhàng không khiến người khác kiêng dè.

Đến lúc này, lão nhân gia kia nhìn quyển võ kỹ thêm một chút rồi nhẹ nhàng tựa vào ghế, tựa hồ như đang vô vọng không thể tranh đấu nữa.

- 1 tỉ 200 triệu. – Tô Hồng Ngọc bây giờ mới tham gia đấu giá tranh với ba gia chủ kia.

- Tô gia tiểu nữ, lão phu khuyên ngươi đừng đánh động chú ý lên quyển võ kỹ này. Bởi Tô gia không thể tranh được đâu. – Nam nhân trung niên kia nhìn Tô Hồng Ngọc mà cười, nói thêm giá: “1 tỉ 500 triệu.”

Tô Hồng Ngọc nghe xong giá này cũng trầm ngâm. Quả thực tài lực của Tô gia chần chẫn không mạnh bằng ba gia tộc kia cộng lại. Nàng huy động tài lực Tô gia cũng chỉ có được 2 tỉ cho buổi đấu giá này nhưng mà 2 tỉ này tựa hồ không đủ để tranh được.

Tính đơn giản như ba gia tộc kia đều có 2 tỉ, gộp lại đã là gấp ba tài lực Tô gia của nàng.

Bất quá, nàng còn đang trong phút trầm ngâm thì lại có thanh âm vang lên ra giá đối đầu với ba gia tộc kia:

- 3 tỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Đấu giá kết thúc

- 3 tỉ.

Nghe được số tiền này vang ra nhiều người không khỏi sùng sốt nhìn tới nơi phát ra thanh âm. Lại là hấn ra giá! Người đã đối đầu với ba gia tộc ngay lúc đầu buổi đấu giá. Mọi người ở đây còn vốn tưởng hấn nỏ mạnh hết đà, nào ngờ được vừa ra giá lại khiến mọi người chấn động.

Mà hấn ra giá tựa hồ như luôn muốn gấp mười lần giá ban đầu. Đầu buổi đấu giá cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

Tô Hồng Ngọc cũng nhìn lên nam nhân thần bí vừa ra giá kia. Nàng viễn siêu không thể ngờ được, nơi đây lại xuất hiện một người có thể chèn ép tam đại gia tộc kia. Dù Tô gia tài phú bây giờ không đủ để theo nhưng chứng kiến ba gia tộc kia cũng không theo được khiến Tô Hồng Ngọc vui lên không ít.

- Lại là tên này. – Nam nhân trung niên gương mặt có phần khó chịu nhìn Quân Huyền. Hấn vì sao cứ phải ra giá đối đầu với ba gia tộc? Đây là điều ngu ngốc có thể dẫn hấn đến từ lúc nào không hay a.

Mà nam nhân thần bí này ra giá không chỉ thể hiện gấp mười giá ban đầu còn là gấp hai lần giá của ba gia tộc vừa ra. Đây chính là đá kích không nhỏ đối với ba gia chủ ngồi đây.

- 3 tỉ 500 triệu. – Nam nhân trung niên kia kia cũng dứt khoát ra giá thêm.

Quân Huyền hấn cũng chỉ cười mỉm một cái rồi không chút chần chừ nhẹ nhàng ra giá tiếp: “4 tỉ.”

Đến lúc này, mọi người xung quanh bắt đầu chú ý vào Quân Huyền hơn. Không ai nghĩ tới, bá chủ nơi đây tam đại gia tộc lại đang bị một thiếu niên không rõ lai lịch tranh đồ. Mà tranh đồ này không có chút kém hơn tài lực nào. Xung quanh bắt đầu có nhiều tiếng bàn luận vang lên.

- Tiểu tử, ngươi thật sự muốn tranh đến cùng với bọn ta sao? – Nam nhân trung niên kia tức giận ra mặt, bàn tay nắm chặt nhìn Quân Huyền chăm chú đe dọa,

Bất quá, Quân Huyền cũng không có đáp lại. Hấn gác một chân lên, hai tay đan xen trước mặt, sau đó nhìn xuống dưới sàn đấu giá tự nâng giá sản phẩm lên: “5 tỉ!”

Đây chính là dân chơi có tiền a! 4 tỉ giá trước là hấn ra nay hấn còn không chờ người ra giá đã tự nâng giá cho mình. Đúng là có tiền thì rất bá đạo.

Còn thiếu nữ kiều mị dưới sàn đấu giá thì nhìn Quân Huyền mỉm cười thầm với suy nghĩ: “Nam nhân thú vị a.”

Hấn có thể mang thiên cấp bảo vật bán cho nàng một cách dễ dàng vậy mà bây giờ lại đang phải tranh đấu một quyền địa cấp võ kỹ? Là vì hấn cần võ kỹ sao? Hoàn toàn không phải, nếu hấn cần võ kỹ như này vừa nãy đã trực tiếp mở miệng đánh đổi.

Hấn tranh đấu này là vì nữ nhân a. Nàng cực kỳ tinh tế phát hiện. . .mỗi lần Tô gia tiểu nữ nhi kia bị bắt nạt, hấn sẽ không nán lại chút nào mà trực tiếp ra giá chèn ép lại những người bắt nạt nàng.

- Tên này. . .phải trừ! – Nam nhân trung niên kia không nhìn nổi tức giận, nghiêng răng nói với hai người bên cạnh.

Hai nam tử bên cạnh cũng gật đầu sau đó có một nam tử nhẹ nhàng bước ra ngoài hội đấu giá như để phân phó.

Nhưng mà, nam nhân trung niên kia chưa kịp vui con giận thì Quân Huyền bản tính bắt đầu châm chọc đôi lời: “Vương lão gia, ngài là có muốn theo nữa không?”

Vương lão gia muốn nói tới nam nhân trung niên kia là gia chủ của gia tộc họ Vương.

- Một tiểu bối vất mũi chưa sạch cũng dám tranh với ta? – Vương gia chủ nén giận lại nhìn Quân Huyền nói xong cười mỉa mai ra giá: “6 tỉ.”

6 tỉ để mua một quyền địa cấp võ kỹ cũng không có đáng, địa cấp võ kỹ hạ phẩm thì cũng 5 tỉ thôi a. Tô Hồng Ngọc biết rõ lí do ba gia tộc chơi tạt tay là vì quyền võ kỹ này một phần nhỏ và vì bị nam nhân kia châm chọc mới là lí do lớn. Ba gia tộc thà mất tiền còn hơn mất thể diện.

Mà trọng yếu nhất bây giờ, nàng đang rất mong chờ nam nhân thần bí kia có thể ra thêm giá được không? 6 tỉ đối với ba đại gia tộc đã gần như chạm điểm tài lực, nếu nam nhân kia ra thêm như ban đầu 1 tỉ nữa. Chắc chắn khiến tam đại gia tộc một lần lớn chịu thua thiệt.

Cơ mà lần này Quân Huyền không có như cũ ra giá nhiều như thế, hấn chỉ điểm nhẹ thêm vào giá kia một chút: “6 tỉ 200 triệu.”

Ra giá như vậy là muốn làm gì a? Ánh mắt xung quanh bắt đầu càng thêm hiếu kì về hấn, từ đầu đến cuối hấn vốn ra giá một mạch giá lớn chứ chưa từng ra giá kiểu này. . .đây là đang có ý định gì? Hay là thật sự đã hết lực chỉ là đang cố nín kéo thêm để dành quyền võ kỹ này.

Vương gia chủ nghe giá này cũng nhắm mắt lại trầm tư suy nghĩ một lát.

- 6 tỉ 200 triệu lần một. . .

Bên dưới sàn đấu giá, thanh âm quen thuộc đã vang ra đang tuyên bố dần.

- 6 tỉ 200 triệu lần hai...

Đến lúc thanh âm này vang lên lần thứ hai thì Vương gia chủ mới mở mắt. Nhìn sang nam nhân bên cạnh gạt đầu một cái rồi nói:

- 6 tỉ 500 triệu.

Quân Huyền như đang chờ thanh âm này vang lên có chút mỉm cười ra mặt. Vẫn giữ tốc độ ra giá như cũ, Quân Huyền liền nói: “6 tỉ 700 triệu.”

Lại nữa! Lại một lần nữa thiếu niên thần bí ra giá kiểu này!

Bao nhiêu ánh mắt nóng bỏng xung quanh đều là đổ dồn về hắn, thanh âm bàn luận cũng càng lúc càng lớn. Tô Hồng Ngọc cũng không hiểu được rõ ràng vì sao hắn lại ra giá như vậy liên hướng về gia gia nàng hỏi nhưng gia gia nàng cũng chỉ lắc đầu đáp lại.

Ánh mắt của nàng cũng nhìn lên nam nhân thần bí này mấy lần sau đó cũng hướng tới Vương gia chủ xem động tĩnh.

Vương gia chủ cũng có chút trầm tư thêm, hắn huy động ra 6 tỉ 500 triệu tài lực đã là gần cạn kiệt tài lực của ba đại gia tộc cộng lại. Vốn tưởng ra giá này có thể lấy quyền võ kỹ đề bệ thể hiện, mọi thứ của tên thiếu niên thần bí kia nhưng mà không ngờ tới hắn lại ra giá đáp lại nhanh tới vậy.

Tức giận đến đỏ cả mặt, gân xanh nổi lên đầy tay trong rất khủng bố, hằm hằm sát khí đều là hướng tới Quân Huyền.

Quân Huyền ngồi phía trên cũng nhận ra sát ý nặng nề này nhưng mà hắn cũng mặc kệ bỏ qua. Kể cả cho dù bây giờ Vương gia chủ đích thân xuất thủ đi chăng nữa cũng không có lấy tính mạng của hắn được. Một Thiên Huyền Cảnh tăng tám mà thôi... đối đầu với hắn đang sở hữu dị hỏa thì hoàn toàn không có cơ hội thắng được.

Nhìn phong thái bình an của Quân Huyền khiến Vương gia chủ còn tức hơn nữa. Hắn cầm trong tay một viên bi sắc mà đã bóp nát từ bao giờ không hay.

- 7 tỉ.

Con số này chính là toàn bộ ba gia tộc tài lực. Vương gia chủ vốn là không muốn chơi lớn như vậy nhưng mà bị một thiếu niên khiêu khích lớn khiến hắn không chịu được mới ra tay. Nhưng ra tay lần này hắn không phải không có suy nghĩ gì, hắn thiết nghĩ theo bản tính và phong cách hành sự sẽ ra giá tiếp.

Như vậy, hắn có thể thu lại toàn bộ tài lực vừa bỏ ra. Dù có mất thể diện lần này nhưng có thể bảo toàn tài lực để lần sau mua một bộ như vậy cũng không phải là quá lỗ a.

Nhưng mà, Quân Huyền lần này cũng không hề có động thái ra giá tiếp. Hắn như đang chờ con số này ra vậy, cười lên một tiếng rồi đôi mắt nhắm hờ lại, bắt đầu nói:

- Nếu Vương gia chủ đã muốn quyền võ kỹ này thì ta đành nhường lại cho người vậy.

Thanh âm như tiếng sấm vang rền bên tai Vương gia chủ và nam nhân ngồi cạnh hắn. Tiểu bối kia nói vậy thì đã thể hiện rõ ý muốn không tranh đấu nữa. Loại bỏ được đối thủ tranh đấu đúng là điều đáng vui nhưng mà trong hoàn cảnh này lại không đáng vui chút nào a.

Vương lão gia không ngờ tới nỗi suy nghĩ, tính toán của mình vậy mà bị hủy đi toàn bộ. Toàn bộ tài lực cũng thế cũng vì bồng bột một phút mà bay theo.

Không chịu nổi cảm phẫn, Vương lão gia đứng dậy nhìn Quân Huyền mà không kìm nổi lời nói có chút chửi bậy lên:

- Mẹ nó! Vì sao ngươi không có ra giá tiếp?

Quân Huyền nở một nụ cười mỉa mai đáp: “Vương lão gia chủ, ta không muốn ra giá nữa chính là không ra giá nữa. Ngươi cái này sao lại trách ta a?”

Nghiến răng, nuốt nỗi hận muốn chặt Quân Huyền ra trăm mảnh vào trong lòng, hắn đành ngồi xuống không có ra tay tấn công Quân Huyền. Bởi vì, quy tắc của hội đấu giá là không được xảy ra xung đột bên trong. Nếu không thì sẽ tùy theo mức độ mà phạt xuống.

Không ai rõ thực hư thực lực của hội đấu giá này ra sao chỉ từng nghe nói có một vị huyền hư kì vì mắc quy tắc với mức độ nặng mà đã trực tiếp vẫn lạc nên khiến ai cũng e dè.

- 7 tỉ lần một...

- 7 tỉ lần hai...

Âm thanh mỗi lần vang ra như tiếng đinh đâm vào trong trái tim của hai gia chủ đang ngồi đây... số tiền tích lũy bao năm cứ như vậy mà bay mất không còn được. Vì một quyền võ kỹ hoàn toàn không đáng như vậy.

- 7 tỉ lần ba... Võ kỹ địa cấp Mai Hoa Kiếm Pháp thuộc về Vương gia chủ.

Thanh âm này vang ra thì chính là lúc 7 ti của tam đại gia tộc tan thành hư vô đối một quyền võ kỹ hoàn toàn không xứng đáng. Vương gia chủ nghiêng răng, tay bóp chặt đến mức như muốn siết ra máu nhìn lên phía Quân Huyền nhưng hần đã rời đi từ lâu.

Mà trọng yếu hơn, hần rời đi nhanh lẹ đến mức Vương gia chủ không cảm thấy gì từ hần. Đây là hần chuyển động quá nhanh lẹ, âm thầm hay là do Vương gia chủ đang tức giận mới không kịp để ý a?

Bất quá, Vương gia chủ cũng không có lo hần chạy mất được bởi vì đã sắp xếp người phía sau chặn đường. Bây giờ, Vương gia chủ còn phải đối mặt với cái không mong muốn, nhận võ kỹ trong tay cũng là lúc tiền trao đi.

Hội đấu giá bắt đầu có dấu hiệu tan dần đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Mai Hoa Kiếm Pháp, ta truyền cho nàng

Quân Huyền rời đi thời điểm cũng đang thanh toán xong toàn bộ tiền về gốc được liệu mình mua và mang theo. Hần vẫn giữ mặt nạ như vậy bước ra ngoài đấu giá. Khác với những lúc trước, lần này hần đi lại có phần nhanh hơn. Vì Quân Huyền hần cảm nhận được đằng sau có một vài cái đuôi đã cố ý bám theo a.

Để tránh mang phiền phức cho Tô gia, Quân Huyền đi đến một khu đất trống. Quân Huyền dừng lại, cời mặt nạ ra nói: “Là tam đại gia tộc sai các người tới ám sát ta?”

Thanh âm vừa rơi xuống, liền khiến hắc y nhân bên cạnh một khối đá to lớn khựng người lại, ngạc nhiên khó tin được. Bọn họ dù không phải cường giả Thiên Huyền cảnh nhưng mà khả năng ẩn nấp, ám sát được rèn luyện lâu năm, không thể ngờ tới lại bị một thiếu niên nhìn thấu.

- Nếu đã tới liền ra tay đi. – Quân Huyền vẫn ung dung nhìn lên trên trời xem thử. Trên trời đã có dấu hiệu chuyển sang tối dần chính là báo hiệu thời gian hần trở về Tô gia thường thức đồ tối của mỹ nhân a.

Từ năm phía xung quanh Quân Huyền năm đạo ánh sáng chợt lóe lên, sau đó bắt đầu xuất hiện năm hắc y nhân bất chợt lao tới. Năm hắc y nhân này cầm trên tay thanh đao cho lớn nhưng đi chuyển rất nhẹ nhàng, uyển chuyển không chút chặt vật khó khăn. Nhắm Quân Huyền làm mục tiêu liền chém không nương tình.

Năm thanh đao chém trùng điệp xuống như vũ bão chính là muốn chém người khác thành đôi ngay tức khắc a.

Bất quá, Quân Huyền đối diện với năm thanh đao của năm hắc y nhân này cũng chỉ cười nhẹ một cái. Năm nhân huyền cảnh mà thôi, đối diện với hần thời điểm này... hần có thể tiễn đưa năm người một cách dễ dàng. Thời gian chậm trôi, thân hình hần như quỷ ảnh thoát ẩn thoát hiện rồi ra khỏi trung tâm năm thanh đao chém tới.

Lúc thân ảnh hần rời đi cũng là lúc cả năm hắc y nhân đồng loạt ngã xuống, thanh đao trên tay cũng như bị vật gì sắc bén chém qua vỡ nát vụn rơi xuống đất. Năm hắc y nhân ngã xuống cũng không phải ngã xuống bình thường mà là đầu rơi máu chảy ngã xuống. Năm người chính là đều bị lấy đi thủ cấp, không rõ vì sao chết.

Tốc độ ra tay cực kỳ đáng sợ, mà người ra tay vô tình như vậy mới càng đáng sợ hơn.

Quân Huyền bất chợt xuất hiện trước tảng đá to lớn, nơi còn hắc y nhân cuối cùng ẩn nấp, nói: “Người còn không ra tay sao?”

Tên hắc y nhân lúc này đã bị dọa sợ vãi linh hồn ra đó, chân run cầm cập nhìn đồng bọn chết như vậy khiến hần cực hoảng loạn. Cảnh giới của hần đứng là đạt tới địa huyền cảnh so với năm tên kia cao hơn nhiều nhưng sức chiến đấu của năm người gộp lại lại mạnh mẽ hơn hần...

Vậy mà bây giờ, năm tên kia chết không phản kháng như vậy nếu hần ra tay thì kết quả cũng sẽ chẳng phải là y như vậy sao?

Nhưng mà, đột nhiên lúc ấy từ trên tảng đá to lớn xuất hiện một người bí ẩn. Nhìn kĩ liền phát hiện ra đây là một nam nhân a. Mà nam nhân này cũng tương đối trẻ, vóc dáng thẳng như tùng, gương mặt điển trai đi với mái tóc dài có chút che qua mắt khiến hần trở lên thần bí khó gần hơn.

Quân Huyền còn nhìn ra được nam tử này tầm 26, 27 tuổi mà tu vi đã là Huyền Hư kì, hần là một người được gia tộc hay thế lực nào đó bồi dưỡng. Mà thế lực đó chắc chắn không phải thế lực trong thành này.

- Công tử, tiểu thư có dặn chuyện này để ta dọn sạch sẽ. – Nam tử vừa xuất hiện liền hướng tới Quân Huyền nói. Sau đó, hần dứt khoát rút thanh đao ra cường ngạnh chém xuống hắc y nhân phía bên dưới.

Cả một tảng đá to lớn và thân hình hắc y nhân kia cũng theo đó mà bị phá hủy.

Nhìn nam tử này hành sự và cách xưng hô nói chuyện, Quân Huyền liền đoán được thân phận của hắn. Người này là người của hội đầu giá Long gia không sai được. Quả nhiên là một trong tứ đại gia tộc thế lực khủng bố, một huyền hủ kì có thể dễ dàng cử đi làm việc như vậy.

Nhưng mà, Quân Huyền cũng không quan tâm lắm. Hắn nhìn tên hắc y nhân vừa vấp lạc kia liền gật đầu xác nhận một cái sau đó quay người tính rồi đi.

Đúng lúc ấy, nam tử này nhìn Quân Huyền lạnh lùng nói: “Công tử, ta biết ngươi không phải tầm thường nhưng ngươi đừng đánh chủ ý lên người tiểu thư nhà ta. Tiểu thư nhà ta không phải là người ngươi có thể chạm tới nổi.”

Quân Huyền cười cười đáp: “Ta không có đánh chủ ý nên tiểu thư nhà các người. Các người cũng đừng đánh chủ ý lên ta. . .nếu không hậu quả không phải Long gia đủ gánh chịu.”

Câu nói như tiếng sấm cảnh báo vang rền bên tai nam tử kia. Dù nam tử này cảm nhận được Quân Huyền cảnh giới không bằng mình nhưng qua câu nói, cử chỉ, hành động hắn bất chợt có cảm giác nguy hiểm đến từ Quân Huyền.

Trầm ngâm một hồi lâu nhìn Quân Huyền rồi đi, nam tử này cũng dần biến mất.

.....

Trời đã gần tối, Quân Huyền hắn cũng trở về Tô gia. Lần này trở về Quân Huyền vẫn như cũ bước nhanh vào trong phòng của Tô Hồng Ngọc.

Bên trong phòng, không biết từ bao giờ mà Tô Hồng Ngọc đã ngồi ở trên bàn như đang chờ hắn trở về. Trên gương mặt của nàng có vài phần kinh hi nhưng lại có phần lo âu, buồn bã.

Quân Huyền vừa mở cánh cửa phòng bước vào thì Tô Hồng Ngọc cũng như không kìm nổi cảm xúc vội đứng dậy, nàng nhìn Quân Huyền mà khó nói lên lời.

Mới đây thôi, nàng vừa phát hiện ra một sự thật kinh thiên động địa. Gia gia của nàng giám định thử thanh kiếm của Quân Huyền tặng nàng liền phát hiện ra được phẩm chất khủng khiếp của bảo vật này. Thanh kiếm Quân Huyền đơn giản tặng nàng lại chính là một thiên cấp bảo vật, bảo vật trân quý đến cực điểm

Khó trách! Quân Huyền bảo nàng bảo vật này có thể giúp nàng chém giết địch nhân dễ dàng, mà còn có thể chém giết vượt cấp a!

Phải biết, đến bảo vật gia truyền của gia tộc nàng cũng chỉ dừng lại ở huyền cấp bảo vật mà thôi. Bây giờ, lại xuất hiện thêm một thanh thiên cấp bảo vật ở đây khiến nội bộ gia tộc nàng bắt đầu xôn xao lên.

- Ngươi tặng ta là một thiên cấp bảo vật? – Nàng ánh mắt khó hiểu muốn phân hỏi Quân Huyền.

Quân Huyền cười cười, gật đầu.

- Ngươi không cảm thấy tiếc sao? Chỉ mới lần đầu gặp ta mà đã tặng đồ quý giá như vậy. – Tô Hồng Ngọc cũng không chỉ nghĩ về phía gia tộc mình mà còn nghĩ cho Quân Huyền.

Nàng sợ rằng hắn đưa bảo vật trân quý như vậy ra là vì nàng cứu hắn về đây nên mới trả ơn như vậy. Nhưng mà, trả ơn như vậy cũng là quá lớn đi. Số tiền nàng cứu hắn so với thiên cấp bảo vật hoàn toàn không đáng một phần nào, công sức bỏ ra cứu cũng không có nhiều đến mức đủ để đánh đổi thiên cấp bảo vật được.

Quân Huyền thấy nàng như vậy cũng thấy có chút thú vị, cười nói: “Không có tiếc, mà thanh kiếm là đang trong nàng sao?”

Tô Hồng Ngọc lắc đầu đáp: “Không có, bảo vật đang được cất trữ để xem xét ban cho ai xứng đáng nhất trong tộc.”

Quân Huyền như có phần bất bình thay nàng đáp: “Sao lại còn cần xem xét? Bảo vật ta tặng nàng thì nó là của nàng. Mà chưa kể nàng là Tô gia gia chủ bảo vật vốn thích hợp nhất cho nàng.”

Nàng nghe xong cũng nhẹ đáp: “Kể cả ta làm gia chủ cũng không quyết định được. Các trưởng lão và gia gia đã đưa ra quyết định hai tuần sau liền có một tông tộc tỉ thí cho thế hệ trẻ 18 – 25 tuổi tham gia, ai xuất sắc liền sẽ có được bảo vật.”

Nói đến đây, nàng chợt ngạc nhiên nói: “Sao ngươi biết ta gia chủ Tô gia?”

Quân Huyền cười trừ, vô tội đáp: “Ta hỏi người trong thành là biết.”

Trầm ngâm một lát, hắn nói thêm:

- Vị trí đứng đầu tông tộc tỉ thí kia ngươi có nắm chắc?

Tô Hồng Ngọc nghĩ một lát, nàng như đang liệt kê các đối thủ ra rồi mới có chút buồn nhẹ đáp: “Không thể, ta chỉ mới là Nhân Huyền Cảnh mà thôi. Tông tộc tỉ thí còn có cả địa huyền cảnh xuất chiến.”

Quân Huyền cũng dừng lại chút. Hắn biết nàng độ tuổi vừa tròn 18 đã đạt Nhân Huyền Cảnh cũng rất xuất sắc nhưng mà tông tộc tỉ thí kia lại có những

người tu luyện hơn nàng nhiều năm nên đạt được đứng đầu rất khó. Vốn là muốn tặng nàng bảo vật không ngờ lại khiến nàng rơi vào tình thế này.

- Hai tuần này, nàng theo ta tu luyện... Hết hai tuần thì cả địa huyền cảnh nàng cũng có thể đánh bại được. – Quân Huyền nhìn nàng chần chừ nói.

Tô Hồng Ngọc như không tin vào tai mình. Nàng nhìn Quân Huyền còn có phần trẻ hơn mình vậy mà lại dám khẳng định như vậy, hẳn dù đứng có nhân lực tinh tường nhưng thực lực của hắn nàng không rõ... Nàng chưa vội đáp lại thì Quân Huyền nói thêm “Mai Hoa Kiếm Pháp, ta truyền cho nàng.”

Ngạc nhiên cực độ! Tô Hồng Ngọc đứng im như pho tượng. Mai Hoa Kiếm Pháp này chính là kiếm pháp nàng không với được trên buổi đấu giá hồi chiều. Vậy mà bây giờ, nam nhân trẻ tuổi trước mặt nàng lại biết đến nó còn đưa ra lời hứa hẹn sẽ dạy nó cho nàng. Có chút phân vân, hứng thú, tò mò... nàng gật đầu đáp: “Hai tuần tới, ta liền theo người dạy.”

Không rõ lý do vì sao, nàng lại có thể tin nam nhân trước mặt mình tới vậy. Hắn chỉ nói như vậy chưa thể hiện hành động gì nhưng đã lấy trọn lòng tin từ nàng.

- Tốt, giờ ta có chút đói a. – Quân Huyền cười cười nhìn nàng nói.

Tô Hồng Ngọc lúc này cũng nở nụ cười tựa như ánh mặt trời, nàng vui vẻ nói: “Công tử, đợi ta đi chuẩn bị đồ.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Một tuần luyện tập

Sau khi Tô Hồng Ngọc cùng nàng thị nữ bê đồ lên cho Quân Huyền thì hắn chỉ dặn nàng bắt đầu từ mai luyện tập liền chuẩn bị một cây kiếm, một thùng nước tắm. Nghe Quân Huyền nói, nàng chỉ đoán được một phần. Nàng luyện mai hoa kiếm pháp đương nhiên cần kiếm nhưng còn thùng nước tắm, nàng hoàn toàn không biết để làm gì.

Nàng tò mò hỏi lại, Quân Huyền đáp lại cũng chỉ cười ần ý kèm lắc đầu đáp.

Một buổi tối nhẹ nhàng trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, tại một biệt phủ trống có phần thoáng đãng rộng rãi, Quân Huyền và Tô Hồng Ngọc đã đứng tại nơi này. Tô Hồng Ngọc chọn nơi này làm nơi luyện tập vì không ai làm phiền đến, càng sẽ không để lộ ra quá trình nàng luyện tập,

Chưa kể tới, nàng còn luyện mai hoa kiếm pháp thì càng không thể lộ ra được. Quân Huyền nhìn biệt phủ một lát cũng có chút gật đầu. Hắn lấy từ trong áo của mình ra một quyển sách. Trên sách ghi rõ bốn chữ Mai Hoa Kiếm Pháp.

Tô Hồng Ngọc lúc này cũng khó kìm được cảm xúc khi nhìn quyển kiếm pháp này gần như vậy. Nàng ở hội đấu giá cũng chỉ được quan sát từ xa không có cơ hội tới gần, nay ở gần như vậy nàng khó mà kìm nổi tiến lại gần hơn.

Nhìn kỹ quyển sách này, nàng khó tin hỏi: “Thật sự là mai hoa kiếm pháp?”

Quân Huyền cũng cười nhẹ, gật đầu đáp: “Đương nhiên là hàng thật.”

- Sao... sao người có được? – Nàng khó tin đến đỉnh điểm. Tận mắt nàng chứng kiến mai hoa kiếm pháp đã vào tay Vương gia chủ, không thể có khả năng xuất hiện ở nơi đây. Không lẽ là trường hợp kia... Quân Huyền lại xuất thủ đánh chặn Vương gia chủ cướp quyển kiếm pháp này?

Nghĩ đến đây, nàng chợt cảm thấy mình có chút ngây ngô. Vương gia chủ ở cảnh giới nào cơ chứ? Hắn là cùng cảnh giới với gia gia nàng a, một người trẻ tuổi như nam nhân trước mặt sao có thể đánh thắng được!

Cũng vì nghĩ như vậy, nàng lại càng tò mò vì sao Quân Huyền lại có thể sở hữu cuốn kiếm pháp này.

Còn Quân Huyền, hắn nghe nàng hỏi cũng chỉ cười đáp nhẹ: “Vô tình có được mà thôi.”

Dù nói vậy ngoài mặt nhưng Quân Huyền không khỏi nhớ lại đêm qua, hắn mất vài canh giờ tiêu tốn tinh thần lực cực điểm mới chép được một quyển địa cấp võ kỹ cho nàng. Địa cấp võ kỹ quả nhiên khác biệt, dù khẩu quyết Thiên Thư đưa toàn bộ trong não hải hắn nhưng chép ra vẫn là một điều khó khăn.

Vốn dĩ, Quân Huyền có thể lấy Thiên Thư khả năng trực tiếp truyền cho nàng nhưng hắn không thể để lộ quá nhiều nên đành tự thân chép. Mà địa cấp võ kỹ chép ra đã khó như vậy, sau này võ kỹ cấp bậc càng cao chép ra thì không rõ cần tinh thần lực khủng khiếp như thế nào nữa.

Đối diện với câu trả lời của Quân Huyền, Tô Hồng Ngọc vẫn khó tin. Hắn nói là “vô tình có được a!” Cái này là vận khí của nam nhân trước mặt nàng quá lớn hay là hắn còn rất nhiều bí mật giấu nàng? Tô Hồng Ngọc không đoán được mà nàng càng nhiều phần là không muốn đoán.

- Người từng học qua một chút kiếm pháp cơ bản a? – Quân Huyền nhìn cách cầm kiếm hơi gượng ép của nàng nhũn mày hỏi.

Tô Hồng Ngọc nghe xong đỏ mặt đáp: “Không có.”

Quân Huyền hần sừng sốt. Không có học qua kiếm pháp phổ thông liền muốn tu luyện địa cấp kiếm pháp? Cô nương này cũng không khỏi quá tự tin kèm ngu ngơ một chút a. Hần trầm ngâm trong trong chốc lát...bấy giờ bảo Quân Huyền đưa một người từ phạm nhân vào tu luyện hần may ra còn có thể. Chứ mà, để hần dạy một người kiếm pháp không biết chút nào bước vào thành thạo địa cấp kiếm pháp thì khó lên trên trời.

Hần đúng là có sở hữu một thanh kiếm, đó là kiếm hồn nhưng kiếm hồn hần luyện này chủ yếu phụ trợ cho hòa long phản thiên mà thôi. Còn nói về kiếm pháp cơ bản hần cũng mù tịt như nàng. Chưa nói tới, hần còn đang bị phong ấn hồn lực không sử dụng được, càng không phóng xuất được kiếm hồn dạy nàng.

Nghĩ nghĩ thêm một lát, Quân Huyền nói với nàng: “Một tuần đầu tiên liền theo ta học kiếm pháp cơ bản và nâng cao cảnh giới đi. Tuần tiếp theo, học mai hoa kiếm pháp liền dựa vào ngộ tính của người.”

Tô Hồng Ngọc cũng gật đầu nhu thuận đồng ý.

Một tuần này, Tô Hồng Ngọc quả thực biết thế nào là khổ ải nhân gian! Phương pháp luyện tập kiếm pháp cơ bản vốn không như bình thường, hần bắt nàng luyện từ vựng kiếm cho quen tay a, mà không phải đơn giản vựng vài cái để quen cử động mà là vựng tới 100 cái! Đây chính là cực hình đồng dạng

Dù Tô Hồng Ngọc đã liên tục sử dụng thêm hồn lực chống đỡ nhưng vẫn rất khó khăn để luyện được. Cánh tay nàng không khỏi sưng nhức lên đau đớn. Chưa dừng lại ở đó, sau khi luyện tập vựng kiếm, Quân Huyền mới bắt đầu đưa nàng một quyển kiếm pháp cơ bản.

Bên trong quyển kiếm pháp cơ bản ghi chép, vẽ hình rõ mọi đường kiếm ra chiêu, thế phòng thủ,... Tô Hồng Ngọc dù đau đớn khi luyện tập vựng kiếm nhưng nàng không thể phủ nhận kết quả nó mang lại rất tốt.

Nàng luyện tập kiếm pháp cơ bản rất nhanh chóng thuần thục.

Địa ngục Quân Huyền mở ra cho nàng đâu có đơn giản dừng lại ở đó. Ban ngày, nàng luyện kiếm đến khi trời bắt đầu tối nàng được nghỉ ngơi. Quân Huyền đã nhờ thị nữ chuẩn bị sẵn cho nàng một thùng nước ấm để ngâm mình nghỉ dưỡng.

Bất quá, thùng nước này không có bình thường. Bên trong thùng nước chứa đầy những dược thảo trân quý, nhất cấp, nhị cấp, tam cấp thì thoảng có vài cây. Dù nhìn nhiều dược thảo như dược người ta tùy ý bỏ vào nhưng không phải, đó toàn bộ dược phối theo một phương thuốc nhất định.

Phương thuốc này từ Quân Huyền mà ra, phương thuốc vừa giúp tăng thêm cảnh giới của nàng vừa giúp nàng trị những vết thương, sưng đau do luyện tập buổi sáng luyện tập.

- A...a...a... – Thanh âm kêu lên không chút nhẹ nhàng nào mà nghe rất thống khổ, da diết.

Thanh âm vang ra từ một khu nhỏ để tắm đặt riêng trong phòng Tô Hồng Ngọc. Tô Hồng Ngọc thân thể trắng như bạch ngọc đang ngồi giữa thùng nước tắm, thanh âm kêu ca không ngừng vang. Nàng nào có ngồi im được, chỉ ngồi không quá ba giây lại chuyển mình một chút vì đau đớn.

Xung quanh nàng cũng có những tấm màn che không để người khác nhìn vào trong được, mà đứng cạnh màn che còn có thị nữ chờ sẵn nữa.

Nhưng mà, Tô Hồng Ngọc không hướng đến thị nữ kêu ca mà hướng tới Quân Huyền đang ngồi cạnh ở bàn uống trà kia.

Nàng thờ dốt nói: “Công tử, người không thể hạ bớt một chút dược lực a?”

Tô Hồng Ngọc vừa hỏi không khỏi vừa chuyển mình để giảm bớt đau đớn từ dược lực thuốc phát ra.

Quân Huyền cũng không hề có ý định gian tục nào đánh mắt qua nàng, hần chỉ nhàn nhàn đáp: “Không thể! Muốn chiến thắng trong tông tộc tỉ thí liền chỉ có chịu đựng.”

Tô Hồng Ngọc cũng chỉ biết than khổ, nàng đúng là muốn chiến thắng trong tông tộc tỉ thí nhưng nỗi đau cửa dao và da thịt như này cũng đang quá mức chịu đựng a. Nàng đau đớn đến thiếp đi không biết gì nữa.

.....

Vài canh giờ sau, Tô Hồng Ngọc lúc này bừng tỉnh, nàng nhìn xuống thân thể của mình kiểm tra thử. May thay, nàng đã mặc y phục đầy đủ. Chỉ là, nàng có chút tò mò đỏ mặt không rõ ai mặc y phục cho nàng? Là thị nữ hay là Quân Huyền? Mà nàng nhìn quanh một vòng phát hiện phòng này vốn là phòng nàng để cho Quân Huyền nhưng hần đã biến mất không hay.

Nhìn cánh cửa phòng đã đóng, đêm đã xuống, thị nữ đã lui về từ lâu, nàng mới thử kiểm tra thương thế của mình. Như khó tin vào mắt mình, nàng còn nhớ rõ buổi sáng khi nàng luyện tập cánh tay đã sưng đỏ lên, bàn tay run run vô lực vậy mà bây giờ thương thế hoàn toàn biến mất. Cảnh giới của nàng còn có sự tăng tiến thấy rõ.

Quân Huyền quả nhiên không lừa nàng! Nếu cứ tiếp như vậy, nàng cười cười đem động lực cho mình trong hai tuần nữa liền có khả năng đột phá địa

huyền không sai. Mà tất cả điều này, đều là nam nhân kia đem đến cho nàng.

Tô Hồng Ngọc cười một mình sau đó chìm vào giấc ngủ để tiếp tục cho một tuần địa ngục. Nhưng qua một tuần địa ngục này, có thể mở ra cánh cửa thiên đường cho nàng.

Bên ngoài Tô phủ, trên một thân cây cao cao. Quân Huyền chọn một cành cây vững trãi ngồi đó nhìn phía xa xa. Hắn nhìn phương hướng xa tận chân trời mà trầm tư. Hắn trong thời gian hôm nay, đã cho Long ca ăn toàn bộ tinh thạch thú đổi được nhưng Long ca lại vẫn như cũ, không có dấu hiệu tỉnh lại làm Quân Huyền có phần nóng ruột.

Sau một hồi ngẫm nghĩ nguyên do không ra, Quân Huyền hắn cũng nhắm mắt lại. Nhưng hắn nhắm mắt lại này không phải để ngủ mà để tu luyện. Từ khi hắn đạt tới Thiên Huyền cảnh, giấc ngủ đối với hắn cũng không còn cần thiết. Thay vào đó, hắn tu luyện qua một đêm liền sẽ có tinh thần thoải mái hơn rất nhiều.

Sử dụng Thiên Địa Tạo Hóa Công đem huyền lực xung quanh không ngừng chảy vào đan điền, Quân Huyền chính thức rơi vào trạng thái tu luyện.

Những ngày tiếp theo, đối với sự nghiêm khắc bất tập luyện của Quân Huyền thì Tô Hồng Ngọc sống không khác gì địa ngục trần gian. Nhưng nàng cũng thu hoạch càng lớn hơn rất nhiều. Nàng có thể dần chịu được được lực trong thùng nước tắm Quân Huyền chuẩn bị.

Ngoài ra, nàng còn nhận cơ hội hấp thu được lực đó chuyển thành tinh hoa nâng cao cảnh giới.

Một tuần trôi qua, nàng đã thông thạo kiếm pháp cơ bản. Đây cũng chứng minh tư chất của nàng không hề tệ chút nào. Cảnh giới của nàng còn tăng tiến rõ rệt hơn, từ Nhân Huyền cảnh tứ tầng nhảy lên Nhân Huyền cảnh thất tầng.

Tô Hồng Ngọc biết rõ cái này đều là Quân Huyền đem tới cho nàng. Được lực cũng là một mình hắn bỏ ra chứ gia tộc nàng hoàn toàn không phụ trợ được nhiều. Nàng thật sự không biết nên cảm ơn hắn ra sao nữa? Hắn chỉ là nàng tốt bụng tiện tay đem hắn cứu về nào ngờ được hắn lại trở thành điểm may mắn của nàng.

.....

Mai lại tiếp 2 chap nhé. Vốn định hôm nay đăng 4 chap nhưng hai chap kia mình bị trái với ý tưởng nên sửa đã kkk. Ae đọc truyện vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Nhận đồ đệ

Kết thúc một tuần, Quân Huyền nhìn nàng luyện tập kiếm pháp cơ bản thuần thục cũng gật đầu nói: “Từ bây giờ, ngươi liền bắt đầu luyện mai hoa kiếm pháp.”

Quân Huyền đưa nàng quyền Mai Hoa Kiếm Pháp mà không có dấu hiệu chán chừ nào cả. Hắn đưa xong còn nhẹ nhàng giảng giải cho nàng: “Mai hoa kiếm pháp có tam thức, thức đầu tiên là vạn mai nhất kiếm. . .thức thứ hai phải luyện ra được tàn ảnh của kiếm mới sử dụng được. Trước hết, ngươi chỉ cần luyện tới được thức thứ nhất đã đủ chiếm vị trí đầu của tông tộc gì rồi.”

Nghe xong, Tô Hồng Ngọc cũng gật gật đầu. Địa cấp võ kỹ quả nhiên không phải hư danh, chưa nói tới cảm ngộ được thức thứ hai mà nàng chỉ cần chạm tới thức thứ nhất đã đủ chiếm tông tộc vị trí đứng đầu. Điều này cho thấy không khí của địa cấp võ kỹ, được nam nhân này truyền cho địa cấp võ kỹ quả thực là may mắn của nàng.

Bất quá, Quân Huyền nói thêm: “Luyện tới thức thứ nhất chưa chắc đã chắc chắn có được vị trí đứng đầu. Cần thêm một điều kiện nữa. . .” - Tới đây, Quân Huyền cười ẩn ý, nói thâm vào tai nàng.

Nghe xong, Tô Hồng Ngọc nhớ lại một tuần trước, cả người run lên một chút sợ. Sau đó, nàng nuốt nước miếng xuống, ủy khuất gật đầu.

Tô Hồng Ngọc lĩnh ngộ mai hoa kiếm pháp rất nhanh. Mới hôm đầu tiên, nàng đã tìm ra sáu trong thức thứ nhất trọng yếu. Trọng yếu của thức thứ nhất không phải là nhất kiếm kinh diễm kia mà là vạn mai tàn ảnh.

Thức thứ nhất chính là muốn tàn ảnh vạn mai che mắt cho sát chiêu nhất kiếm. Cũng vì vậy mà Tô Hồng Ngọc liên tục luyện tập để có thể phóng thích ra tàn ảnh.

Ban ngày, nàng chăm chỉ luyện tập. Trôi gần tới cũng chính là lúc địa ngục mở ra. Nếu là tắm trong mức được lực tuần trước Quân Huyền sắp xếp cho nàng thì nàng đã quá quen thuộc. Nhưng mà, tuần này được lực Quân Huyền sắp xếp cho nàng tăng lên rất nhiều.

Đây cũng là điều Quân Huyền thăm thi vào tai nàng lúc trước, hắn sẽ tăng thêm được lực để thúc đẩy cảnh giới của nàng có thể đạt tới Địa Huyền Cảnh.

Nếu dễ được lực như tuần trước, cảnh giới của nàng tăng tiến cũng chỉ chạm tới nhân huyền cảnh cửu tầng hoặc thập tầng... không thể chạm tới địa huyền cảnh.

- Công tử, người cũng nên thương hoa tiếc ngọc một chút a? – Tô Hồng Ngọc ngẫm mình bên trong thùng nước hương tới Quân Huyền hỏi. Câu hỏi như có phần oán trách nhiều hơn.

Quân Huyền hần chỉ cười cười đáp: “Đề người ngẫm mình trong nhiều được tài trân quý như vậy còn không phải thương hoa tiếc ngọc?”

Tô Hồng Ngọc phát hiện Quân Huyền nói không có sai. Hần bỏ ra nhiều được lực trân quý như vậy cho nàng tăng cảnh giới, phục hồi vết thương quá thực chứng tỏ có lòng vì mỹ nhân. Càng nói thêm, nàng phát hiện da dẻ mình sau khi ngâm được lực có phần trở nên trắng và mịn màng hơn.

Dù kết quả Quân Huyền đem lại đúng là không có chút nào tỏ ra hần không thương hoa tiếc ngọc nhưng mà hần dễ dàng chịu đau đớn như vậy cũng là quá khổ ải a.

Một tuần nữa thời gian trôi đi, Tô Hồng Ngọc lúc này cầm trên tay thanh kiếm nhìn phía xa xa chân trời thầm nghĩ: “Như vậy, cũng là đủ đi...”

Vén vén thời gian hai tuần, dưới sự giúp đỡ của Quân Huyền, nàng đã đột phá Địa Huyền Cảnh. Mai hoa kiếm pháp cũng có chút đã nhập môn. Vì vậy, nàng mới thầm nghĩ đã đủ để tranh đoạt tông tộc tì thí.

Bất quá, Tô Hồng Ngọc lại rút thanh kiếm ra. Ánh mắt nàng chuyển hướng về phía Quân Huyền đang ngồi trên bàn đá kia. Bước chân nàng di chuyển như múa, hướng tới Quân Huyền đánh tới.

Nàng vừa chạy mấy bước chân, vừa hướng Quân Huyền nói: “Công tử, tiếp kiếm”

Nàng xuất kiếm lần này đã không còn chút đơn giản nào cả. Lực lượng huyền lực thôi động ra vừa đủ để kích phát tàn ảnh mai hoa bay xung quanh kiếm đánh tới. Một kiếm nhẹ nhàng chảy trôi nhưng mang lực lượng trùng kích mạnh mẽ.

Quân Huyền nhìn nàng thể công tới cũng mỉm cười. Hần vẫn ngồi như cũ không có lo ngại, không có chút dịch chuyển tránh né nào. Mãi đến khi nàng đánh tới, Quân Huyền mới đứng dậy. Hần đôi ngón tay được bao bọc bởi huyền lực kèm theo dị hỏa luyện thể đã khiến đôi ngón tay trở nên cứng rắn, khó mà tấn công đâm xuyên được.

Nhưng mà, Quân Huyền hần không có dùng hai ngón tay để lấy cứng chọi cứng với kiếm của nàng. Mà hần dùng hai ngón tay nhẹ nhàng uyển chuyển, thực hiện một động tác vô cùng nguy hiểm. Hần đón đầu kiếm của nàng!!!

Đầu kiếm sắc bén còn mang theo lực lượng tàn phá khủng khiếp vậy mà Quân Huyền lại muốn đón lấy. Bất quá, sự tình không phải là hần sử dụng hai ngón tay chặn đầu kiếm của nàng mà hần sử dụng hai ngón tay đã kẹp chặt đầu kiếm lại. Chưa dừng lại ở đó, hai ngón tay hần lướt nhẹ thông dong từ đầu kiếm xuống chuôi kiếm phá tan đi huyền ảnh mai hoa xung quanh kiếm Tô Hồng Ngọc tạo ra.

Diễn biến diễn ra vén vén mấy vài hơi thở, Tô Hồng Ngọc chứng kiến mà chấn kinh. Nàng chỉ muốn thử Quân Huyền một chút, nào ngờ Quân Huyền bộc lộ ra khả năng chiến đấu, áp chế kinh người như vậy. Đôi mắt nàng hướng lên trên phát hiện Quân Huyền sau khi áp chế nàng đã tiến gần nàng hơn bao giờ hết.

Gương mặt hần cách gương mặt nàng vén vén chỉ 5cm mà thôi. Gương mặt Tô Hồng Ngọc đỏ ửng lên, nàng vội vàng thu kiếm lại rồi lùi xuống mấy bước.

Nàng nhìn Quân Huyền mà khó hiểu, nàng thật sự không đoán hết được bí mật từ người này. Mai hoa kiếm pháp có được dễ dàng, được lực hần có cũng nhiều vô số kể, còn chưa kể tới Quân Huyền còn nắm bắt được cách để giúp nàng tăng cảnh giới, học tập kiếm pháp. Quân Huyền dễ cho nàng nhiều ân tình như vậy bỗng khiến nàng bối rối nói:

- Công tử đã giúp ta nhiều như vậy nhưng ta...

Quân Huyền lúc này mới cười nói xen vào, hần biết rõ nàng định nói gì và hần càng không muốn nghe điều đấy.

- Ta vì muốn giúp một chút nên giúp thôi. Người cũng đừng quá bận tâm.

Dù Quân Huyền nói vậy nhưng Tô Hồng Ngọc không bận tâm sao được? Ân tình của người này quá lớn, nàng rất muốn làm một điều gì đó như để trả bớt một phần ân tình: “Công tử, người đã giúp ta nhiều như vậy... người có muốn gì từ ta hay Tô gia không?”

Tô Hồng Ngọc hỏi câu này xong đến chính nàng còn cảm thấy ngượng đến đỏ cả mặt, thất khiếu như muốn bốc khói ra.

Còn Quân Huyền hần trầm ngâm: “Từ Tô Hồng Ngọc sao? Hay nhân cơ hội này ta...”

Dừng suy nghĩ, Quân Huyền liền đáp lại: “Nếu vậy, chi bằng người làm ta một cái đệ tử đi.”

Tô Hồng Ngọc như không tin vào tai mình. Hần giúp nàng nhiều như vậy mà không có đòi gì từ Tô gia cả, mà lại muốn thu nàng làm đồ đệ? Dù nàng không có bộc lộ suy nghĩ ra nhưng nếu Quân Huyền không nói điều này thì nàng cũng muốn dày mặt xin làm đệ tử hần.

Đơn giản bởi vì, nàng muốn làm đệ tử hần để có thể giúp đỡ, bảo vệ hần trả bớt phần nào ân tình.

Tô Hồng Ngọc nhìn Quân Huyền thật sâu. Sau đó, nàng vội vàng quay xuống tiến hành nghi lễ bái sư. Quân Huyền cũng cười cười nhìn nàng, sau đó tiến đến đỡ nàng đứng dậy nói: “Về nghỉ ngơi cho tốt, mai liền chiếm đoạt vị trí đệ nhất tông tộc tì thí.”

- Vâng sư phụ, người nhớ liền mai đến cổ vũ ta a. – Tô Hồng Ngọc ngượng ngừng nói.

Gật đầu một cái, Quân Huyền thoát ần thoát hiện rồi đi. Tô Hồng Ngọc còn đứng ngẩn ngơ một chút sau đó cũng liền trở về khuê phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Tông tộc tì thí

Hôm sau từ sáng sớm Tô gia đã trở lên huyền não bởi vì hôm nay là Tông tộc tì thí. Bao nhiêu thế hệ trẻ, xuất sắc đời này của Tô gia đều sẽ tham gia Tông tộc tì thí lần này, bởi vì sức hút của một Thiên Cấp bảo vật là quá lớn.

Dù phần thường không có truyền ra ngoài nhưng những người như con trai, cháu trai các trưởng lão đều được bí mật truyền tai nhau hết cả rồi.

Nhiều sân đấu võ được dựng vững trải ở giữa sân luyện tập hằng ngày của các đệ tử Tô gia. Xung quanh các sân đấu võ đã có rất nhiều người đứng để chờ Tông tộc tì thí diễn ra.

Phía trên cao so với các sân đấu võ là nơi các trưởng lão cùng gia gia Tô Hồng Ngọc ngồi ở đây. Ai ai cũng ngồi ung dung uống nước trề tự tin về cháu trai, con trai của mình.

Riêng chỉ có gia gia Tô Hồng Ngọc trên gương mặt vẫn lộ ra một tia lo âu. Lão nhân gia này vốn là bảo Tô Hồng Ngọc theo hần tu luyện cấp tốc hai tuần nhưng nàng lại từ chối khiến lão nhân gia có chút ngạc nhiên. Hần liền nghĩ tới trường hợp nàng không muốn luyện tập để tham gia thi đấu a.

Không khí dưới sân đấu càng lúc càng nóng lên, ngay khi Tông tộc tì thí vừa tuyên bố bắt đầu đã thì trên một vài sân đấu các tuyển thủ đã xảy ra giao tranh kịch liệt.

Trên mỗi sân đấu, ai cũng muốn chiến thắng đối thủ để lọt vào vòng trong. Bởi vì chỉ có thế, mới có cơ hội tiếp cận Thiên cấp bảo vật kia.

Tô Hồng Ngọc cũng được phân tới một võ đài. Đối thủ của nàng không hề nặng kí chút nào. Nàng mới sử dụng một võ kỹ tông tộc đã phân ra thắng bại.

Ban đầu tham gia đấu ước chừng năm mươi người nhưng ngay qua hai canh giờ ban đầu đã loại chỉ còn mười hai người và Tô Hồng Ngọc cũng có mặt trong số mười hai người đó.

Nàng đi tới vòng này tương đối đơn giản, nàng còn chưa bộc lộ cảnh giới, chưa sử dụng kiếm pháp mà chỉ đơn thuần dùng võ kỹ tông tộc đã một mạch đi tới vòng mười hai người.

Phạm vi các sân đấu dần thu nhỏ lại, trên sáu sân đấu lúc này mới thật sự nóng bỏng. Chưa kể, nhiều người bên dưới cổ vũ hò hào càng làm không khí bùng nổ hơn.

Dù nói là vòng mười hai người mạnh nhất nhưng Tô Hồng Ngọc vẫn thắng dễ dàng rơi vào top sáu người. Nhiều người nghĩ nàng cảnh giới thấp mà đến được vòng này chính là do cậy vào bốn chữ Tô gia gia chủ! Còn nhiều người cho rằng vận khí của nàng quá tốt mới tránh được các đối thủ lớn để bước vào vòng trong như vậy.

Nhưng đâu ai biết, nàng bản lĩnh còn chưa có dùng tới!

Sáu người vào được tới đây ai cũng đều rất cường đại. Trong năm người kia thì nhân huyền cảnh thập tầng là cảnh giới thấp nhất và cao nhất chính là một nam tử ước chừng 23 tuổi đạt tới Địa Huyền cảnh tam tầng.

Nếu là Tô Hồng Ngọc lúc trước, nàng nhìn nam tử đạt tới địa huyền cảnh ở độ tuổi này sẽ còn có một chút ngưỡng mộ nhưng bây giờ thì không. Chính nàng cũng đã chạm tới Địa Huyền cảnh mà chưa kể, nam tử này so với sư phụ của nàng thì càng không đáng so sánh.

Nhắc đến vị sư phụ này, Tô Hồng Ngọc mới chợt đánh mắt xung quanh. Nàng từ đầu đến vòng này luôn chờ sự xuất hiện của hắn nhưng vẫn chưa hề thấy. Bình thường khi luyện tập, Quân Huyền vốn chẳng bao giờ đến muộn mà chưa kể hôm qua hắn đã đồng ý tới cổ vũ nàng a. Nay lại một chút hình bóng cũng không thấy.

Bất quá, ánh mắt của Tô Hồng Ngọc chợt dừng lại. Nàng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, thân ảnh này không sai vào đâu được...chính là sư phụ nàng. Hần giờ mới tới a, chính là làm nàng mong ngóng không nguôi từ đầu đến giờ.

Quân Huyền như nhận ra ánh mắt của nàng cười một cái. Sau đó, bên cạnh tai Tô Hồng Ngọc có thanh âm quen thuộc vang lên cổ vũ: “Cố lên.”

Sức chiến đấu của Tô Hồng Ngọc vẫn giữ nguyên 100% còn nghe thêm lời cổ vũ này khiến sức chiến đấu của nàng như tăng gấp bội.

Tiếp theo, ba sào đấu được chia ra, sáu người bắt thành ba cặp chiến đấu. Tô Hồng Ngọc gặp đối thủ yếu nhất trong năm người kia, một nhân huyền cảnh thập tầng.

Đối diện với đối thủ như vậy, Tô Hồng Ngọc cũng chỉ thi lễ chiến đấu ban đầu sau đó liền trực tiếp xuất thủ. Dẫm chân một cái, đưa cả thân hình nàng bắn tới đối thủ. Trên đôi ngọc thủ nàng cũng không nghỉ ngơi liền vận dụng tông tộc võ kỹ mạnh nhất nàng có bấy giờ.

Đối thủ của Tô Hồng Ngọc có chút giật mình, vốn theo thông tin từ trước Tô Hồng Ngọc là gia chủ Tô gia nhưng cảnh giới cũng chỉ là Nhân Huyền Cảnh tứ tầng. Một nhân huyền cảnh tứ tầng lại có lá gan tấn công một nhân huyền cảnh thập tầng trước?

Như để đáp trả, nhân huyền cảnh thập tầng người kia cũng dẫm bước chân tạo lực lao tới tấn công lại Tô Hồng Ngọc. Trên tay cũng thi triển ra một chiêu lực.

Bất quá, kết quả giao tranh lại là không ai ngờ được. Chiêu lực của nhân huyền cảnh thập tầng vừa tiếp xúc với chiêu lực của Tô Hồng Ngọc liền như bị chèn ép mạnh mẽ. Trong thời gian vài hơi thở, nhân huyền cảnh thập tầng chính là bị chèn ép tới mức bay ra khỏi võ đài, ngã lịm đi không biết gì nữa.

Ánh mắt xung quanh bắt đầu đổ dồn về Tô Hồng Ngọc, bao nhiêu ánh mắt tò mò xem xét nhưng người biết rõ chỉ có nàng, Quân Huyền và nhân huyền cảnh thập tầng kia.

Nhân huyền cảnh thập tầng kia trước khi bay xuống võ đài đã kịp nhận ra lực lượng huyền lực cường đại của Tô Hồng Ngọc. Lực lượng vượt qua được cả nhân huyền cảnh thập tầng hẳn phải là nhân huyền cảnh đỉnh phong và địa huyền cảnh. Nhân huyền cảnh thập tầng thua nhưng cũng không thể không xuất hiện suy nghĩ: “Tô Hồng Ngọc giấu thật sâu!”

Lúc này, các vị trưởng lão cùng gia gia Tô Hồng Ngọc phía trên có chút trầm chiêu. Theo bọn họ quan sát, nhân huyền cảnh thập tầng kia xuất thủ không có chút khinh địch nào nhưng lại bị Tô Hồng Ngọc dễ dàng đánh bại như vậy càng làm nghi vấn nổi lên. Chẳng nhẽ trong hai tuần thực lực của vị gia chủ này có thể đại thịnh tiến như vậy sao? Hay là nàng sở hữu võ kỹ cường đại mới có thể vượt cấp đánh bại đối thủ dễ dàng?

Dưới các sào đấu còn lại cũng có kết quả, không ngoài dự liệu nam tử địa huyền cảnh tam tầng kia đã chiến thắng đối thủ bước vào trong. Ngoài ra cũng có một nữ tử ước chừng 21 tuổi cũng là địa huyền cảnh bước vào vòng trong.

Theo đánh giá của những đệ tử xung quanh, ba người bước tới vòng này, có hai địa huyền cảnh sức chiến đấu đủ thuyết phục mọi người. Riêng chỉ có Tô Hồng Ngọc là nghi vấn lớn nhất. Nếu theo cảnh giới của nàng lúc trước hoàn toàn không thể vào đến đây được nhưng khi này một chiêu phân thắng bại với nhân huyền cảnh thập tầng bắt đầu khiến mọi người nổi lên lòng tò mò, nghi vấn.

Vì vòng này có ba người nên liền xuất hiện một chút khác biệt, đó là bốc thăm. Bốc thăm này nếu may mắn liền không phải đấu mà bước vào vòng trong cùng luôn. Còn nếu bốc thăm không may mắn thì sẽ phải đấu một trận mới có thể bước vào vòng trong.

Tô Hồng Ngọc đúng là có trời sinh khí vận. Nàng chính là bốc thăm vào vé đi thẳng vào vòng trong mà không cần đấu. Cái này khiến nhiều người bắt đầu bàn tán hơn...

Nhưng mà, những lời bàn tán cũng không diễn ra quá lâu thì tất cả lại tập trung vào trận đấu cực kỳ gay cấn. Trận đấu giữa hai người đều là con của hai trưởng lão trong Tô gia. Trận đấu giữa hai người được cho là thể hệ trẻ xuất sắc nhất Tô gia đời này, cả hai đều chạm tới địa huyền cảnh khi ở độ tuổi rất trẻ. Chứng tỏ tương lai còn có thể đi xa hơn, thiên huyền cảnh, huyền hư kì hay thậm chí là linh hư trong truyền thuyết.

Trên sào đấu, nam tử trẻ tuổi sắc mặt biểu hiện nhân nhật hướng tới nữ tử nói:

- Vũ nhi, cảnh giới của muội không bằng ta... trận chiến này đã có kết quả.

Nữ tử này cũng chỉ cười một cái nói: “Tô Nam ca ca, kết quả trận chiến này sẽ không như huynh dự kiến.”

Trầm ngâm một lúc nàng nói thêm: “Ca, từ nhỏ đến lớn ta đều chưa thắng huynh nhưng trận chiến lần này sẽ khác.”

Nam tử kia nhìn nàng với ánh mắt có chút ngạc nhiên, gật đầu nói: “Vậy liền thử sẽ biết.”

Dứt lời, nam tử này liền xuất thủ trước. Hai bàn tay của nam tử liên tục thực hiện những động tác hư hư thực thực cuối cùng dừng lại cũng là kết lại thành một ấn chương.

Thiên La Ấn! – Võ kỹ này cũng đạt tới mức độ Huyền Cấp Võ Kỹ Trung Phẩm.

Vừa xuất thủ đã tung ra võ kỹ như vậy liền chứng tỏ một điều nam tử kia muốn kết thúc trận đấu nhanh chóng.

Nhưng mà, nữ tử đối diện như đoán trước được điều này, nàng mỉm cười!

Đôi tay nàng cũng nhanh chóng kết thành một ấn chương. Chỉ có điều ấn chương này bộc phát ra uy lực so với của nam tử kia còn muốn mạnh hơn, huyền lực của nàng đúng là không bằng nam tử kia nhưng mà ấn lực lại mạnh hơn chứng tỏ đẳng cấp của ấn lực này vượt qua đẳng cấp ấn lực của nam

tử kia.

Án lực nàng sử dụng là Thiên Cốt Án – một võ kỹ đạt tới huyền cấp thượng phẩm.

Quả thực đẳng cấp là cao hơn của nam tử kia một đẳng cấp.

- Tô Nam ca ca, chúng ta liền phân thắng bại đi.

Dứt lời, nữ tử này không chút chần chừ nào hướng đến nam tử kia đánh tới. Vừa đánh tới, nữ tử cũng không thể không nhắc lên một nụ cười tự tin.

- Được.

Nam tử cũng không có chậm chễ chút nào. Án lực cũng nhanh chóng đánh tới chống đỡ án lực của nữ tử.

Ầm!

Thanh âm vang ra khi ai án lực bắt đầu va chạm. Người xung quanh đứng xem có vài người không chịu được dư chấn tỏa ra bắt đầu lùi lại vài bước chân. Không khí lúc này trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Ai cũng tò mò thắng bại trên sàn đấu ra sao... người thắng trong giao tranh đến tột cùng là ai. Cũng không mất quá lâu, khói bụi trên sân dần tán đi.

Trên sàn đấu, nam tử kia có phần khụy chân xuống, khóe miệng chảy ra một chút huyết dịch. Còn nữ tử vẫn như cũ đứng yên vị trí không hề dịch chuyển một bước chân nào.

- Vũ nhi trưởng thành rồi.

Nam tử lúc này thần sắc dần ổn định, cất tiếng khen ngợi nữ tử trước mặt. Nhưng mà, đối với lời khen này nữ tử chỉ lắc đầu đáp:

- Là ca đã nhường ta.

Nam tử như cười mà không phải cười nhẹ nhàng bước xuống sàn đấu.

Trận đấu này kết thúc liền tới trận đấu mà mọi người mong chờ nhất. Trận đấu để xem ai chiếm vị trí tông tộc đứng đầu thế hệ trẻ, trận đấu để xem ai là người sẽ sở hữu thiên cấp bảo vật kia!

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Kinh thiên nhất kiếm

Nhưng mà, nhiều người xung quanh cũng như đã đoán được kết quả. Theo số đông nơi đây, vị trí đứng đầu tông tộc thì sẽ không ai khác ngoài nữ tử đang đứng trên sàn đấu Tô Như Vũ kia.

Mọi người xung quanh đây đều rõ cảnh giới lúc trước của Tô Hồng Ngọc là nhân huyền cảnh tứ tầng. Việc nàng đánh bại nhân huyền cảnh thập tầng chứng tỏ cảnh giới nàng có tăng tiến nhưng không thể nào trong hai tuần tăng đến địa huyền cảnh được. Trong Tô gia, hay trong thành này sợ rằng không ai đủ bản lĩnh để nâng cảnh giới một người từ nhân huyền cảnh tứ tầng lên địa huyền trong hai tuần được.

Tô Hồng Ngọc bước lên sàn đấu lần này khác với những lần trước. Những lần trước, nàng đều là tay không đi lên nhưng lần này nàng bên thân có mang theo một trường kiếm. Bước lên sàn đấu, nàng nhìn Tô Như Vũ một chút rồi nói: “Như Vũ tỷ vừa trải qua trận chiến tiêu hao không ít huyền lực, có cần nghỉ ngơi khôi phục không a?”

Nữ tử này nhìn Tô Hồng Ngọc cười cười nói: “Không cần nghỉ ngơi đâu, ta cảm thấy khí lực rất xung mãn liền có thể chiến thêm mấy trận cũng không hề gì.”

- Đã vậy, liền chiến thôi. – Tô Hồng Ngọc dứt khoát nói.

Dứt lời, nàng như biến đổi thành một người khác. Từ khí chất, ánh mắt đều trở nên khác biệt. Đôi mắt nàng chợt nhắm lại một chút, sau một hơi thở đột nhiên mở lại.

Khi đôi mắt nàng mở lại liền khiến nhiều người xung quanh ngạc nhiên đến thất kinh, nàng mở đôi mắt cũng đồng thời là nàng bộc lộ cảnh giới.

Đôi mắt nàng mở ra, không khí xung quanh nàng như lắng đọng. Huyền lực từ nội thể nàng như bị kim hãm rất lâu nay được bành chương bắt đầu gào thét mà ra. Địa Huyền Cảnh lực lượng của nàng toàn khai!

Hai tuần! Chỉ vùn vùn thời gian hai tuần! Vậy mà Tô Hồng Ngọc thật sự có thể từ nhân huyền cảnh tứ tầng đột phá lên địa huyền cảnh... đây là điều không ai tin được.

Đến cả gia gia nàng ở phía xa chứng kiến cũng đứng dậy vì ngạc nhiên. Gia gia nàng như không tin vào mắt mình tên vào điều mình vừa chứng kiến. Tô Hồng Ngọc vậy mà thật đột phá địa huyền, nói cách khác nàng chính là địa huyền cảnh trẻ tuổi nhất Tô gia từ trước đến giờ.

Bên cạnh gia gia nàng, một trưởng lão cũng có chút lo lắng ra mặt. Tô Như Vũ là con gái của vị trưởng lão này, vốn là tướng chạm chán Tô Hồng Ngọc thì có thể dễ dàng chạm vào Thiên cấp bảo vật nhưng Tô Hồng Ngọc đột nhiên bộc phát ra địa huyền cảnh cảnh giới khiến vị trưởng lão này chột có chút e ngại.

Dưới sàn đấu, tất cả ánh mắt đổ dồn vào Tô Hồng Ngọc không ai nghĩ tới nàng vậy mà đột phá địa huyền. Rốt cuộc là nguyên do từ đâu? Chắc chắn không phải người trong thành có thể làm ra được hay nói cách khác nàng được cao nhân trợ giúp.

- Muội vậy mà cũng là địa huyền cảnh, che giấu thật sâu. – Như Vũ phía đối diện Tô Hồng Ngọc không khỏi cảm thán lên lời.

- Không phải che giấu thật sâu, mà là muội mới đạt được. – Tô Hồng Ngọc chỉnh lời của Như Vũ.

Đến lúc này, cả Như Vũ cũng ngạc nhiên trong giây lát nhưng nàng nhanh chóng bình ổn lại. Nàng còn phải tiếp tục trận chiến.

Vẫn như cũ, Tô Như Vũ xuất thủ liền đem sát chiêu mạnh nhất ra như muốn kết thúc trận đấu nhanh chóng. Đôi ngọc thủ nàng bắt đầu đen xen, di chuyển linh hoạt để kết thủ ần.

Thiên Cốt Ấn một lần nữa được nàng sử dụng. Từ đôi ngọc thủ của nàng bắt đầu tản ra kinh người huyền lực đem theo cốt ấn cường đại càng khiến người khác e dè.

Bất quá, Tô Hồng Ngọc đối diện màn này cũng không có thể hiện chút lo sợ nào. Nàng nhẹ nhàng xuất kiếm, đôi mắt dần bình ổn lại. Trên đôi môi nhỏ của nàng bắt đầu niệm ra pháp quyết của mai hoa kiếm pháp.

Từ trên trời cao, bất ngờ có vài cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống. Mọi người xung quanh chứng kiến một màn này cũng lạ lùng khó hiểu. Với thời tiết bây giờ lấy đâu ra hoa đào, mà hoa đào này còn từ trên trời rơi xuống a.

Trên sàn đấu, Tô Hồng Ngọc cười cười, xung quanh sàn đấu bắt đầu xuất hiện ra rất nhiều cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi, chậm chậm như không muốn chạm xuống đất. Bây giờ, cánh hoa đào xuất hiện càng lúc càng nhiều như muốn che đi mắt người khác. Nói đúng hơn ở đây là muốn che đi mắt của Tô Như Vũ.

Tô Như Vũ phát hiện ra điểm lạ này liền không chần chừ tấn công tới. Ấn lực vốn nhỏ bé trong bàn tay nàng nay được đánh ra lại càng lúc càng hóa lớn như muốn chèn ép mọi vật trên đường nó đi tới.

Còn Tô Hồng Ngọc, nàng cảm giác được như vậy liền đã đủ để xuất thủ. Trên thanh kiếm của nàng bỗng nhiên sáng chói, huyền lực bao phủ xung quanh kiếm như muốn tăng thêm sức mạnh.

Đôi mắt nàng lúc này cũng trở lên rất sáng, quan sát thật kỹ ấn lực kia rồi mới xuất kiếm tiếp ần.

Nàng xuất ra duy nhất một kiếm nhưng lại chính là kinh diễm một kiếm.

Một kiếm của nàng vừa xuất ra liền chém ấn lực thành đôi dần tiêu tán vào không trung. Một kiếm kinh diễm như vậy liền khiến những người đứng xem không khỏi há hốc mồm, có người còn phải cúi xuống nhặt cảm của mình.

Phía trên cao so với sàn đấu, vị trưởng lão kia chứng kiến một kiếm này liền nhăn mặt như biết rõ kết quả. Còn gia gia Tô Hồng Ngọc lúc này mới thoáng hiện một nụ cười.

Trên sàn đấu, một kiếm của Tô Hồng Ngọc phá tan chương ần nhưng chưa dừng lại ở đó. Kinh diễm một kiếm này mang theo lực lượng khủng bố, lại nói đây là sát chiêu giết người thì uy lực càng kinh thiên động địa hơn.

Một đạo kiếm ảnh chém thẳng tới Tô Như Vũ khiến Tô Như Vũ giật mình lùi lại hai bước chân như muốn tránh né. Nhưng hoàn toàn không tránh né được, chương ần của nàng bị phá tan khiến nàng chịu một chút phản hệ, bước chân khó đi rồi.

Nếu một kiếm này chém tới nàng mà không thể tránh được, nàng tất bị chém thành đôi không nghi ngờ.

Nhưng mà, trước mặt Tô Như Vũ bất giác xuất hiện một thân ảnh. Thân ảnh này vừa xuất hiện liền vận dụng chương lực đánh tan kinh diễm một kiếm này.

Ầm

Chương lực dù cường đại nhưng cũng vẫn rất trật vật mới có thể phá tan một kiếm.

Chứng kiến Tô Như Vũ đã an toàn, mọi người xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu quả thực một kiếm kia giết Tô Như Vũ liền khiến Tô gia mất đi

một nhân tài, mất đi một vị mỹ nữ nhiều người theo đuổi.

Còn thân ảnh xuất hiện không ai khác ngoài vị trưởng lão kia, cũng là cha của Tô Như Vũ. Vị trưởng lão này ánh mắt khó chịu nhìn về phía Tô Hồng Ngọc chất vấn: “Gia chủ không phải là muốn giết chết một người xuất sắc của Tô gia đó chứ?”

- Ta không có. – Tô Hồng Ngọc vội vàng thanh minh.

Bởi vì chính nàng cũng không ngờ tới kinh thiên nhất kiếm kia lại bá đạo tới vậy. Nàng quả thực chỉ muốn chém tan chưởng ấn sau đó đánh tới chiến thắng đối thủ nhưng không ngờ rằng một kiếm kia lại muốn lấy mạng của Tô Như Vũ.

Tô Hồng Ngọc thanh minh như vậy nhưng bên dưới vẫn nhiều không tin, bàn lên tiếng ồn ào. Mọi người xung quanh đều chứng kiến rõ, một kiếm kia gần như sắp lấy mạng Tô Như Vũ nhưng Tô Hồng Ngọc chỉ thanh minh ba từ khiến mọi người khó mà chấp nhận.

- Dù muốn lấy phần thưởng, gia chủ cũng không nên vội vàng đến mức muốn giết một người a.

Vị trưởng lão kia nói xong cũng nhàn nhạt lắc đầu. Câu nói càng khiến bên dưới xôn xao, có lẽ tới bây giờ ai cũng biết được phần thưởng là gì?

Chả nhẽ sự thật, gia chủ vì nóng vội có phần thưởng mà ra tay không chút nương tình liền muốn giết người a. Mà lại giết một nữ tử rất xuất sắc trong Tô gia.

Tô Hồng Ngọc cực kỳ bối rối. Nếu là lúc bình thường nàng sẽ tận tình giải thích nhưng nhiều tiếng ồn ào đổ lỗi cho nàng càng làm nàng bối rối hơn.

- Trong chiến đấu, đao kiếm vô tình giết một người thì có sao?

Bất giác, dưới sàn đấu lại vang lên thanh âm này. Mà thanh âm này không phải đến từ ai khác mà đến từ Quân Huyền.

Hắn vừa lên tiếng liền thu hút rất nhiều sự chú ý. Tất cả mọi người ở đây đều đang nghi vấn đổ lỗi lên cho Tô Hồng Ngọc, vậy mà lại có một người đi ngược lại với tất cả, lên tiếng bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Biến cố

- Một tiểu bối hiểu biết ít cũng muốn lên tiếng tranh luận? – Vị trưởng lão này nhìn Quân Huyền nhàn nhạt nói.

Nhưng mà, Quân Huyền lúc này đã như quỷ ảnh tới gần sàn đấu bước lên đứng chắn trước Tô Hồng Ngọc nhẹ nhàng nói: “Ta không lên tiếng tranh luận, ta lên tiếng chính là để bảo vệ nàng.” Vừa nói Quân Huyền vừa nhìn Tô Hồng Ngọc ám chỉ.

Trưởng lão này đôi mắt nheo lại nhìn Quân Huyền khàn khàn thanh âm nói: “Một tiểu bối vất vả chưa sạch cũng muốn làm anh hùng bảo vệ mỹ nhân.”

- Không được sao? – Quân Huyền nhàn nhạt đáp lại.

Cùng lúc ấy, trên sàn đấu xuất hiện một thân ảnh khác, thân ảnh này không ai khác ngoài gia gia Tô Hồng Ngọc. Gia gia nàng vốn muốn lên bảo hộ nàng trước tiên nhưng mồm mép lại không có tinh ranh như Quân Huyền nên vẫn chậm một bước.

Gia gia nàng bước lên cũng không bênh bên nào, đứng ở giữa lạnh lùng thần sắc, mãi sau vài giây đồng hồ mới lên tiếng: “Mọi chuyện chấm dứt đi, không cần truy sâu nữa.”

Vị trưởng lão kia vốn không bằng lòng định lên tiếng nhưng cảm nhận được uy áp đến từ gia gia Tô Hồng Ngọc có chút nhẫn nhịn. Cảnh giới của gia gia Tô Hồng Ngọc cao nhất Tô gia, uy áp cũng không phải tầm thường. Hừ lên một tiếng, vị trưởng lão liền dẫn Tô Như Vũ xuống dưới sàn đấu.

Diễn biến một màn này đã chứng minh Tô gia đệ nhất tông tộc tì thí là ai. Gia gia Tô Hồng Ngọc nhìn qua Quân Huyền cũng gật đầu một cái, sau đó tiến nhẹ lên nói với Tô Hồng Ngọc: “Phần thưởng liền được trao sau.”

Tô Hồng Ngọc gật đầu chấp thuận.

Sau đó, gia gia nàng cũng đi xuống. Quân Huyền cũng tính bước xuống theo thì Tô Hồng Ngọc chợt chạy lên nói vào tai hắn: “Lần này, cảm ơn người.”

Quân Huyền hắn cũng chỉ cười cười bước xuống không nói gì thêm.

...

Trời bắt đầu chuyển sang tối, Tô Hồng Ngọc trở về phòng trên gương mặt không thể không tỏ ra tia kinh hi. Trên miệng nàng cũng cười không có dấu hiệu muốn dừng. Mở cửa phòng bước vào, nàng nhìn thấy người đầu tiên chính là Quân Huyền.

Bấy giờ, Quân Huyền ngồi trên bàn uống nước nhẹ nhàng trà nhìn nàng cũng chưa vội mở lời gì.

- Sư phụ, người đi theo ta. – Tô Hồng Ngọc dứt lời liền dẫn Quân Huyền đi ra ngoài Tô gia.

Nàng và hần thông dong bước đi dạo phố, một bầu không khí ngưng ngưng bao trùm. Cả hai người đều không nói với nhau câu nào.

Mãi đến khi tới một tiểu lâu, Tô Hồng Ngọc mới dừng lại cười cười nhìn Quân Huyền nói: “Sư phụ, chúng ta liền ăn tối ở đây a. Bữa nay ta mời người.”

- Được. – Quân Huyền cũng vui vẻ bước vào.

Một nam một nữ bước vào liền thu hút rất nhiều ánh nhìn. Nữ tử hồng y điểm lệ, gương mặt lộ ra tuyết trần thiếu nữ khiến nhiều nam tử đứng ngồi không yên. Bên cạnh, một thanh tú nam tử, gương mặt có phần thư sinh học thức, bạch y trắng như tuyết phiêu động lòng người.

Hai người đi song song như kim đồng ngọc nữ khiến nhiều ánh mắt cả nam cả nữ đều nóng bỏng quan sát.

Tô Hồng Ngọc có chút ngưng ngưng nhưng bên cạnh Quân Huyền thần sắc vẫn như cũ thờ ơ không quan tâm. Nàng đi nhanh hơn một chút liền chọn một phòng kín đáo hai người tránh ánh mắt, tiếng nói xung quanh ảnh hưởng.

Bên trong phòng.

Quân Huyền ngồi xuống nhìn nàng nói: “Thiên cấp bảo vật đã đến tay?”

Đối diện, Tô Hồng Ngọc nhẹ gạt đầu đồng thời từ nhẫn trữ vật lấy ra thanh bảo kiếm đỏ. Nàng nhìn thanh bảo kiếm với ánh mắt triu mến, nâng như nâng trứng, cẩn thận lau lau thân kiếm.

Tô Hồng Ngọc cũng thu thanh kiếm lại, nhìn Quân Huyền với ánh mắt tràn đầy cảm kích. Nàng đoạt được thanh thiên cấp bảo vật này hoàn toàn nhờ Quân Huyền. Mà đơn giản nói, Tô gia có được thiên cấp bảo vật này chính từ Quân Huyền mà ra.

Tô Hồng Ngọc không có chần chừ, bắt đầu gọi món mở tiệc chiêu đãi sư phụ nàng một phen như một lời cảm ơn.

Buổi tiệc cũng tan, trời đêm lúc này cũng trở nên đậm hơn, Quân Huyền và Tô Hồng Ngọc cũng đang sai bước tiến về Tô gia.

Bất giác, trong thành xuất hiện dị biến. Một cột kinh thiên huyền lực được ngưng tụ chọc thẳng lên trời xanh, huyền lực tỏa ra bao ngập toàn bộ thành trì. Các cường giả trong thành ai cảm nhận được khí tức này cũng nhao nhao bước ra ngoài quan sát.

Cột thanh sắc huyền lực chọc thẳng lên trời này báo hiệu một điều có người đột phá Huyền Hư Kỳ. Mà cột thanh sắc đại diện cho mở ra thanh sắc huyền phủ. Dù tư chất này ở trong đế quốc không đáng là gì nhưng một huyền cảnh xuất hiện trong thành này nhắc lên rất nhiều phong vân sóng gió.

Quân Huyền theo Thiên Thư đưa vị trí liền xác nhận đó là Vương gia. Trên gương mặt hần đột nhiên co lại, hần phát hiện tình hình không ổn chút nào. Vương gia cùng hai gia tộc kia muốn ra tay với Tô gia đã lâu nay nhưng chưa có thời cơ tới.

Đến nay, huyền hư kỳ xuất thế tại Vương gia chính là báo hiệu sóng gió với Tô gia chính thức mở ra. Tô Hồng Ngọc cũng phát giác được điều gì đó không ổn liền nhìn Quân Huyền hỏi:

- Sư phụ, cái này là cái gì a?

Quân Huyền thần sắc nhanh chóng khôi phục, nhìn nàng đáp: “Huyền hư kỳ xuất thế.”

- A

Tô Hồng Ngọc kinh hô lên một tiếng. Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến một người đột phá tới huyền hư kỳ. So với đột phá thiên huyền cảnh quả thực khác biệt một trời một vực. Đột phá Huyền hư kỳ bất giác còn tỏa ra uy áp đến mức tràn ngập tòa thành đủ để chứng minh khủng bố.

Thời gian không lâu sau, cột thanh sắc cũng dần thu nhỏ lại sau đó hoàn toàn biến mất trên bầu trời. Tô Hồng Ngọc gương mặt lúc này mới hết ngạc nhiên, nàng ngẫm nghĩ một lát chợt biến sắc.

Tô Hồng Ngọc ở nơi này nhiều năm đương nhiên biết rõ vị trí các gia tộc. Nàng vừa nảy vì chút thất thần mà không chú ý tới nơi đó là Vương gia tộc. Ý vị như vậy đã chứng minh lời đồn không hề sai. Vương gia quả thực có huyền hư kỳ sắp xuất thế mà hôm nay chính là ngày xuất thế.

Đối với tam đại gia tộc kia chuyện này đáng vui nhưng với Tô gia lại khác, Tô gia vốn cân bằng được thế cục trước đây đều là do tứ đại gia tộc chỉ có thiên huyền. Giờ xuất hiện một huyền hư nhắc lên Tô gia bao lớn nguy cơ.

- Không ổn.

Tô Hồng Ngọc thần sắc lo lắng đỉnh điểm, nàng không chờ Quân Huyền nữa vội vàng chạy một mạch về Tô gia.

Quân Huyền đứng nhìn về nơi vừa đột phá kia, thần sắc lạnh lùng không đổi, miệng lạnh lùng nói qua: “Huyền hư kỳ - thanh sắc huyền phủ sao...”
Thanh âm rơi xuống, hắc cũng dần dần biến mất trong bóng đêm.

Trở lại Tô phủ, Tô Hồng Ngọc một mặt lo lắng chạy đi tìm gia gia nàng. Trên gương mặt nàng hiện hữu vẻ lo lắng sâu sa khó tả. Tới trước cửa phòng gia gia nàng, nàng cũng không còn giữ nổi bình tĩnh gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào.

Gia gia nàng nhìn gương mặt nàng như đoán được điều nàng sắp nói ra. Thật ra đây cũng là điều lão lo lắng. Chỉ mới ban nãy thôi, lão liền chứng kiến Vương gia có huyền hư kỳ xuất thế. Lòng lão nhân gia cất lên một tia đượm buồn. Bỗng nhiên, lão nhân gia lại trách mình tư chất không đủ nếu không cũng có thể đột phá Huyền hư kỳ bảo vệ Tô gia.

Chỉ là bất quá, lão nhân gia này không biết Vương gia huyền hư kỳ kia tư chất cũng thế chẳng qua được cung cấp nhiều nguyên liệu trân quý nên mới đủ sức đột phá.

Thở dài một hơi, lão nhân gia nhìn Tô Hồng Ngọc cất tiếng:

- Không cần phải kể sự tình, mọi việc ta đã biết. Dứt lời, lão nhân gia càng thoáng hiện lo âu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Vương gia ý đồ

- Gia gia bây giờ làm sao rồi? – Tô Hồng Ngọc lo lắng hỏi.

Đối với sự việc bây giờ không chỉ ảnh hưởng tới an nguy của nàng, gia gia nàng mà còn chính là ảnh hưởng cả Tô gia an nguy.

- Không cần lo lắng quá, Vương gia huyền hư kỳ vừa xuất thế còn cần thời gian ổn định cũng một tuần tới một tháng, chúng ta trong thời gian này cũng có thể đưa các thế hệ trẻ của Tô gia rời đi.

Tô Hồng Ngọc vốn định thêm vài lời nhưng gia gia lại ngăn cản ra giấu hiệu xuôi về khiến Tô Hồng Ngọc về phòng mà nặng trĩu tâm tư.

Nếu gia gia nàng nói như vậy đã là ngựa chạy nước rút chỉ có thể đem Tô gia trẻ rời đi còn không thể để lại bảo hộ an toàn. Mà những vị trưởng lão lớn tuổi ở lại ngăn cản hẳn cũng chỉ có một kết cục...

Tô gia trước giờ chưa bao giờ chịu thảm cảnh như này nay đến khi nàng làm gia chủ lại chịu cảnh diệt môn. Đây chính là chỗ sâu nhất trong lòng nàng buồn đau. Mọi đời Tô gia gia chủ đều nắm thực lực đủ chống đỡ. Ngay như tiền nhiệm Tô gia là cha nàng thực lực cũng bá đạo, riêng nàng lại không...

Tô Hồng Ngọc trong mắt tràn ngập đau khổ nhưng giữa sự đau khổ ấy lại xuất hiện hình ảnh nam tử bạch y trắng hơn tuyết kia có thể cứu giúp nàng. Nàng bất động trong giây lát liền nhớ ra vị sư phụ này. Biết đâu vị sư phụ này của nàng thật sự có khả năng giúp Tô gia a.

...

Vương gia mặt thất.

Trên bàn đã sắp xếp uy nguy sắp xếp bảy ghế đá chỗ ngồi, một ghế đá chỗ cao nhất chính là ghế đá chi vương. Người ngồi trên ghế đá này cũng đồng dạng như vương giả. Lời nói người này nói ra sợ không ai có thể cãi lại.

Ngồi vị trí đã cao nhất, một hắc y nhân không rõ mặt mũi thân hình có chút gầy gò ốm yếu như đây nhẹ một cái có thể đổ. Nhưng mà xung quanh người này huyền lực phát tan ra đủ để chấn nhiếp tâm thần người khác. Uy áp tỏ ra cũng mạnh mẽ khiến hai nam tử đằng sau quỳ xuống mà không rõ nguyên do.

Sáu vị trí ghế đá bên dưới có sáu đại nhân vật tọa trấn. Nếu Quân Huyền ở đây chắc chắn nhìn ra nơi đây có ba vị gia chủ ngồi đấy. Cảnh ba gia chủ là ba người cảnh giới mạnh nhất ba gia tộc, mỗi người đều là Thiên Huyền Cảnh.

- Chúc mừng lão tổ tông đột phá cảnh giới, thực lực đại thịnh tiến,...

Người đứng dậy này là Vương gia gia chủ. Vương gia gia chủ vừa dứt chúc mừng năm vị cường giả đằng sau cũng liền nhao nhao chúc mừng theo.

- Không cần chúc mừng, ta ba tháng trước vốn là đột phá rồi. Chỉ là để ổn định nên bây giờ mới bành chương dị tượng. – Nói ra câu này trên mặt hắc y nhân thoáng hiện một tia tự hào.

- Lão tổ quả nhiên cường đại mới bề quan không lâu đã đột phá, tư chất đúng là kinh người.

Vương gia chủ cất lời khen thì năm vị kia cũng nhao nhao khen theo không giám chậm trễ như con nít đang ríu rít khen lão đại không bằng.

Dù Vương gia chủ khen như vậy nhưng ai cũng biết vị này lão tổ bề quan đã hơn mười năm. Nếu không có hôm nay sự tình bọn họ còn tưởng vị này đã chết. Mà mười năm để đột phá lên huyền hư có hai trường hợp một là sinh ra siêu việt huyền phủ, hoặc có thiên phú đặc biệt.

Hai là tư chất quá kém không thể đột phá nhanh được, vị lão tổ đột phá huyền hư không những không có sinh ra siêu việt huyền phủ mà chỉ sinh ra một cái thanh sắc huyền phủ đã nói rõ nguyên nhân.

Mặc dù, thanh sắc huyền phủ không tính là phế nhưng ở trong đế quốc phải từ sắc huyền phủ mới được đề vào mắt. Mà chỉ có từ sắc huyền phủ trở lên mới có cơ hội bước vào linh hư. Đây chính là giới hạn tư chất.

Vương lão gia không khỏi sung sướng nói lên, nhìn về phía hai gia chủ kia. Vương lão gia cất lời:

- Vương gia bước vào ngũ phẩm gia tộc cũng sẽ không bạc đãi hai gia tộc các ngươi. Ngược lại sẽ cố gắng cấp tài nguyên khiến gia tộc các ngươi mau có người xuất huyền hư.

Hai gia chủ kia ngoài mặt cười cười nói cảm tạ nhưng trong lòng lại khác. Ngũ phẩm gia tộc là một gia tộc có huyền hư kỳ xuất thế hay nói đúng hơn là gia tộc có một huyền hư kỳ trấn thủ đều sẽ đăng sở lên trên chứng nhận thân phận.

Mà Vương lão gia hao tổn bao năm mới có thể có huyền hư kỳ xuất thế làm bá chủ một vương há lại có thể dễ dàng nhà ra đồ đệ nhà khác cũng có huyền hư kỳ tranh phong.

Chưa kể, gia tộc kia còn đang lệ thuộc. Không gia chủ nào lại ngu ngốc đến mức cung cấp đồ đệ gia tộc kia thoát khỏi lệ thuộc của mình cả.

- Bất quá có một chuyện... - Vương lão gia chủ ngập ngừng chưa nói tiếp.

- Chuyện gì? - Từ hắc y nhân bật phát ra thanh âm đến chấn động tai người nghe.

- Tô gia vẫn như cũ từ đầu đến cuối chống đối ta, không có chủ ý quy thuận.

Hắc y nhân kia nhăn mặt: “Tô gia ngoài Tô Chiến còn ai có khả năng chống đỡ chúng ta công kích.”

Tô Chiến trong miệng mọi người chính là cha Tô Hồng Ngọc. Vị này từng như chiến thần, vô địch tại thiên huyền cảnh. Ba gia tộc cũng phải e ngại, nhưng bị ba gia tộc mưu kế liên vận lạc.

- Cái này, Tô Chiến vừa vận lạc, Tô gia như rắn mất đầu nhưng Tô Thiên cha Tô Chiến lại xuất quan ra tay chấn áp.

- Tô Thiên cảnh giới quá cao chúng ta không cách nào đụng Tô gia.

Hắc y nhân ngẩng đầu như cười vang:

- Cảnh giới cao liệu có địch nổi huyền hư?

Tất cả mọi người chấn động giây lát xong đều hiểu liền nhìn nhau cười lên.

Ha...ha...ha

Hắc y nhân nhìn Vương gia chủ nói tiếp:

- Ngày mai, chúng ta tấn công Tô gia. Báo hiệu nơi đây ai bá chủ!

- Được. - Mọi người đồng thanh. Sát phạt ý chí vang lên.

Tô Gia cũng không hề hay biết mình sắp đối mặt bậc nào sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Ta Xuyên Không Thành Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.